Η ΤΟΥ

ΟΜΗΡΟΥ ΙΛΙΑΣ.

HOMERI ILIAS,

Ad optimas editiones caſtigata.

Adjecta eſt interpretatio Latina.

VOL I.

EDINBURGI,
ud WAL. RUDDIMANNUM, et Socios.
M.DCC.LVIII.

ΤΟΥ

ΟΜΗΡΟΥ

ΙΛΙΑΔΟΣ

ΟΜΗΡΟΥ

ΙΛΙΑΔΟΣ

ΤΗΣ
ΟΜΗΡΟΥ
ΙΛΙΑΔΟΣ

ΡΑΨΩΔΙΑ Α.

Επιγραφή.

Λλφα, πλὰς Χρύσε, λοιμὸν σραλῦ, ἔχθ@ ἀνάκλων.

ΜΗΝΙΝ ἄειδε, Θεὰ, Πηληϊάδεω Αχιλῆος
Οὐλομένην, ἣ μυρί' Αχαιοῖς ἄλγε' ἔθηκε·
Πολλὰς δ' ἰφθίμους ψυχὰς Αΐδι προΐαψεν
Ηρώων, αὐτοὺς δ' ἑλώρια τεῦχε κύνεσσιν,
Οἰωνοῖσί τε πᾶσι· (Διὸς δ' ἐτελείετο βουλή·)
Ἐξ οὗ δὴ τὰ πρῶτα διαστήτην ἐρίσαντε
Ατρείδης τε, ἄναξ ἀνδρῶν, καὶ δῖος Αχιλλεύς.
Τίς τ' ἄρ σφωε θεῶν ἔριδι ξυνέηκε μάχεσθαι;
Λητοῦς καὶ Διὸς υἱός· ὁ γὰρ βασιλῆϊ χολωθεὶς
Νοῦσον ἀνὰ στρατὸν ὄρσε κακὴν· ὀλέκοντο δὲ λαοί·
Οὕνεκα τὸν Χρύσην ἠτίμησ' ἀρητῆρα
Ατρείδης· ὁ γὰρ ἦλθε θοὰς ἐπὶ νῆας Αχαιῶν,
Λυσόμενός τε θύγατρα, φέρων τ' ἀπερείσι' ἄποινα,
Στέμματ' ἔχων ἐν χερσὶν ἑκηβόλου Απόλλωνος,
Χρυσείῳ ἀνὰ σκήπτρῳ· καὶ ἐλίσσετο πάντας Αχαιούς,
Ατρεΐδα δὲ μάλιστα, δύω κοσμήτορε λαῶν·
Ατρεῖδαί τε, καὶ ἄλλοι ἐϋκνήμιδες Αχαιοὶ,
Ὑμῖν μὲν θεοὶ δοῖεν, Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες,
Εκπέρσαι Πριάμοιο πόλιν, εὖ δ' οἴκαδ' ἱκέσθαι·
Παῖδα δέ μοι λύσαιτε φίλην, τὰ δ' ἄποινα δέχεσθε,
Ἁζόμενοι Διὸς υἱὸν ἑκηβόλον Απόλλωνα.

Ενθ' ἄλλοι μὲν πάντες ἐπιφήμησαν Αχαιοὶ,
Αἰδεῖσθαί θ' ἱερῆα, καὶ ἀγλαὰ δέχθαι ἄποινα·
Αλλ' οὐκ Ατρείδῃ Αγαμέμνονι ἤνδανε θυμῷ·
Αλλὰ κακῶς ἀφίει, κρατερὸν δ' ἐπὶ μῦθον ἔτελλε·
Μή σε, γέρον, κοίλῃσιν ἐγὼ παρὰ νηυσὶ κιχείω,
Ἢ νῦν δηθύνοντ', ἢ ὕστερον αὖτις ἰόντα,
Μή νύ τοι οὐ χραίσμῃ σκῆπτρον, καὶ στέμμα θεοῖο.
Τὴν δ' ἐγὼ οὐ λύσω, πρίν μιν καὶ γῆρας ἔπεισιν,
Ημετέρῳ ἐνὶ οἴκῳ ἐν Αργεῖ, τηλόθι πάτρης,
Ἰστὸν ἐποιχομένην, καὶ ἐμὸν λέχος ἀντιόωσαν·
Αλλ' ἴθι, μή μ' ἐρέθιζε· σαώτερος ὥς κε νέηαι.
Ως ἔφατ'· ἔδδεισεν δ' ὁ γέρων, καὶ ἐπείθετο μύθῳ·
Βῆ δ' ἀπέων παρὰ θῖνα πολυφλοίσβοιο θαλάσσης,
Πολλὰ δ' ἔπειτ' ἀπάνευθε κιὼν ἠρᾶθ' ὁ γεραιὸς
Απόλλωνι ἄνακτι, τὸν ἠύκομος τέκε Λητώ·
Κλῦθί μευ, ἀργυρότοξ', ὃς Χρύσην ἀμφιβέβηκας,
Κίλλάν τε ζαθέην, Τενέδοιό τε ἶφι ἀνάσσεις,
Σμινθεῦ· εἴ ποτέ τοι χαρίεντ' ἐπὶ νηὸν ἔρεψα,
Ἢ εἰ δή ποτέ τοι κατὰ πίονα μηρί' ἔκηα.
Ταύρων, ἠδ' αἰγῶν, τόδε μοι κρήηνον ἐέλδωρ·
Τίσειαν Δαναοὶ ἐμὰ δάκρυα σοῖσι βέλεσσιν.
Ως ἔφατ' εὐχόμενος· τοῦ δ' ἔκλυε Φοῖβος Απόλλων·
Βῆ δὲ κατ' ὠλύμποιο καρήνων χωόμενος κῆρ,
Τόξ' ὤμοισιν ἔχων, ἀμφηρεφέα τε φαρέτρην·
Ἐκλαγξαν δ' ἄρ' ὀϊστοὶ ἐπ' ὤμων χωομένοιο,
Αὐτῷ κινηθέντι· ὁ δ' ἤϊε νυκτὶ ἐοικώς·
Εζετ' ἔπειτ' ἀπάνευθε νεῶν, μετὰ δ' ἰὸν ἕηκε·
Δεινὴ δὲ κλαγγὴ γένετ' ἀργυρέοιο βιοῖο.
Οὐρῆας μὲν πρῶτον ἐπῴχετο, καὶ κύνας ἀργούς·
Αὐτὰρ ἔπειτ' αὐτοῖσι βέλος ἐχεπευκὲς ἐφιεὶς,
Βάλλ'· αἰεὶ δὲ πυραὶ νεκύων καίοντο θαμειαί.
Εννῆμαρ μὲν ἀνὰ στρατὸν ᾤχετο κῆλα θεοῖο·
Τῇ δεκάτῃ δ' ἀγορήνδε καλέσσατο λαὸν Αχιλλεύς·
Τῷ γὰρ ἐπὶ φρεσὶ θῆκε θεὰ λευκώλενος Ηρη·
Κήδετο γὰρ Δαναῶν, ὅτι ῥὰ θνήσκοντας ὁρᾶτο.

Ο

Οἳ δ' ἐπεὶ οὖν ἤγερθεν, ὁμηγερέες τ' ἐγένοντο,
Τοῖσι δ' ἀνιστάμενος μετέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
Ἀτρεΐδη, νῦν ἄμμε παλιμπλαγχθέντας οἴω
Αὖ ἀπονοστήσειν, εἴ κεν θάνατόν γε φύγοιμεν· 60
Εἰ δὴ ὁμοῦ πόλεμός τε δαμᾷ καὶ λοιμὸς Ἀχαιούς.
Ἀλλ' ἄγε δή τινα μάντιν ἐρείομεν, ἢ ἱερῆα,
Ἢ καὶ ὀνειροπόλον, (καὶ γὰρ τ' ὄναρ ἐκ Διός ἐστιν·)
Ὅς κ' εἴποι, ὅ, τι τόσσον ἐχώσατο Φοῖβος Ἀπόλλων·
Εἴ τ' ἄρ' ὅγ' εὐχωλῆς ἐπιμέμφεται, εἴθ' ἑκατόμβης·
Αἴ κέν πως ἀρνῶν κνίσσης αἰγῶν τε τελείων
Βέλξῃ ἀνιτίσας, ἡμῖν δπὸ λοιγὸν ἀμῦναι.
Ἦτοι ὅγ' ὣς εἰπὼν, κατ' ἄρ' ἕζετο· τοῖσι δ' ἀνέστη
Κάλχας Θεστορίδης οἰωνοπόλων ὄχ' ἄριστος,
Ὃς ἤδη τά τ' ἐόντα, τά τ' ἐσσόμενα, πρό τ' ἐόντα, 70
Καὶ νήεσσ' ἡγήσατ' Ἀχαιῶν Ἰλιον εἴσω,
Ἣν διὰ μαντοσύνην, τήν οἱ πόρε Φοῖβος Ἀπόλλων·
Ὃς σφιν ἐϋφρονέων ἀγορήσατο, καὶ μετέειπεν·
Ὦ Ἀχιλεῦ, κέλεαί με, Διὶ φίλε, μυθήσασθαι,
Μῆνιν Ἀπόλλωνος, ἑκατηβελέταο ἄνακτος.
Τοιγὰρ ἐγὼν ἐρέω· Σὺ δὲ Σύνθεο, καί μοι ὄμοσσον,
Ἢ μάλ μοι πρόφρων ἔπεσιν καὶ χερσὶν ἀρήξειν.
Ἦ γὰρ ὀΐομαι ἄνδρα χολωσέμεν, ὅς μέγα πάντων
Ἀργείων κραπίδῃ, καί οἱ πείθονται Ἀχαιοί.
Κρείσσων γὰρ βασιλεὺς, ὅτε χώσεται ἀνδρὶ χέρηϊ· 80
Εἴπερ γάρ τε χόλον γε καὶ αὐτῆμαρ κατακρύψῃ,
Ἀλλά γε καὶ μετόπισθεν ἔχει κότον, ὄφρα τελέσσῃ,
Ἐν στήθεσσιν ἑοῖσι· Σὺ δὲ φράσαι, εἴ με σαώσεις.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
Θαρσήσας μάλα εἰπὲ θεοπρόπιον, ὅ, τι οἶδας.
Οὐ μὰ γὰρ Ἀπόλλωνα, Διὶ φίλον, ᾧτε Σὺ, Κάλχαν,
Εὐχόμενος Δαναοῖσι θεοπροπίας ἀναφαίνεις,
Οὔτις, ἐμεῦ ζῶντος καὶ ἐπὶ χθονὶ δερκομένοιο,
Σοὶ κοίλης παρὰ νηυσὶ βαρείας χεῖρας ἐποίσει,
Συμπάντων Δαναῶν· οὐδ' ἢν Ἀγαμέμνονα εἴπῃς, 90
Ὃς νῦν πολλὸν ἄριστος ἐπὶ στρατῷ εὔχεται εἶναι.

Καὶ τότε δὴ θάρσησε, καὶ ὕνδα μάντις ἀμύμων·
Οὔτ' ἄρ' ὅγ' ὀλχωλῆς ἐπιμέμφεται, οὔθ' ἱκαλόμενος·
Ἀλλ' ἕνεκ' ἀρητῆρος, ὃν ἠτίμησ' Ἀγαμέμνων,
Οὐδ' ἀπέλυσε θύγατρα, καὶ ἔκ ἀπεδέξατ' ἄποινα,
Τοὔνεκ' ἄρ' ἄλγε' ἔδωκεν Ἑκηβόλος, οὐδ' ἔτι δώσει·
Οὐδ' ὅγε πρὶν λοιμοῖο βαρείας χεῖρας ἀφίξει,
Πρίν γ' ἀπὸ πατρὶ φίλῳ δόμεναι ἑλικώπιδα κούρην
Ἀπριάτην, ἀνάποινον ἄγειν θ' ἱερὴν ἑκατόμβην
Ἐς Χρύσην· τότε κέν μιν ἱλασσάμενοι πεπίθοιμεν. ΙΟ
Ἦτοι ὅγ' ὣς εἰπὼν κατ' ἄρ' ἵζανε· τοῖσι δ' ἀνέστη
Ἥρως Ἀτρεΐδης εὐρυκρείων Ἀγαμέμνων
Ἀχνύμενος· μφὶς δὲ μέγα φρένες ἀμφιμέλαιναι
Πίμπλαντ', ὄσσε δέ οἱ πυρὶ λαμπετόωντι ἐΐκτην·
Κάλχαντα πρώτιστα κακὸν ὀτοτοβοῦ πρὸς εἶπε·
Μάντι κακῶν, ἐ πώποτέ μοι τὸ κρήγυον εἶπας·
Αἰεί τοι τὰ κάκ' ἐστὶ φίλα φρεσὶ μαντεύεσθαι·
Ἐσθλὸν δ' οὐδέ τί πω εἶπας ἔπος, οὐδ' ἐτέλεσας·
Καὶ νῦν ἐν Δαναοῖσι θεοπροπίων ἀγορεύεις,
Ὡς δὴ τοὔνεκά σφιν Ἑκηβόλος ἄλγεα τεύχῃ,
Οὕνεκ' ἐγὼ κούρης Χρυσηΐδος ἀγλαὰ ἄποινα
Οὐκ ἔθελον δέξασθαι· ἐπεὶ πολὺ βούλομαι αὐτὴν
Οἴκοι ἔχειν· καὶ γάρ ῥα Κλυταιμνήστρης προβέβουλα,
Κουριδίης ἀλόχου· ἐπεὶ οὐ χείρων ἐστὶ χαρείων,
Οὐ δέμας, οὐδὲ φυὴν, οὔτ' ἄρ' φρένας, οὔτε τι ἔργα.
Ἀλλὰ καὶ ὣς ἐθέλω δόμεναι πάλιν, εἰ τόγ' ἄμεινον.
Βούλομ' ἐγὼ λαὸν σόον ἔμμεναι, ἢ ἀπολέσθαι.
Αὐτὰρ ἐμοὶ γέρας αὐτίχ' ἑτοιμάσατ', ὄφρα μὴ οἶος
Ἀργείων ἀγέρας ἔω· ἐπεὶ οὐδὲ ἔοικε.
Βλέπετε γὰρ τόδε πάντες, ὅ μοι γέρας ἔρχεται ἄλλη.
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς·
Ἀτρεΐδη κύδιστε, φιλοκτεανώτατε πάντων,
Πῶς γάρ τοι δώσουσι γέρας μεγάθυμοι Ἀχαιοί;
Οὐδέ τί πω ἴδμεν ξυνήϊα κείμενα πολλά·
Ἀλλὰ τὰ μὲν πολίων ἐξεπραθόμεσθα, τὰ δέδασται,
Λαοὺς δ' οὐκ ἐπέοικε παλίλλογα ταῦτ' ἐπαγείρειν.

Αλλὰ σὺ μὲν νῦν τήνδε θεὸν ἔπες· αὐτὰρ Ἀχαιοὶ
Τρῳπλῇ τε λοχῳπλῇ τ' ἀπολίσομέν περ, αἴ κέ ποθι Ζεὺς
Δῶσι πόλιν Τροίην δυτείχεον ἐξαλαπάξαι.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη κρείων Ἀγαμέμνων· 130
Μηδ' ὕτως, ἀγαθός περ ἐών, θεοείκελ' Ἀχιλλεῦ,
Κλέπτε νόῳ· ἐπεὶ οὐ παρελεύσεαι, οὐδέ με πείσεις.
Ἦ ἐθέλεις, ὄφρ' αὐτὸς ἔχῃς γέρας, αὐτὰρ ἔμ' αὖτις
Ἧσθαι ὀδυσσόμενον; κέλεαι δέ με τήνδ' ἀποδοῦναι;
Ἀλλ' εἰ μὲν δώσουσι γέρας μεγάθυμοι Ἀχαιοὶ, 135
Ἀρσάντες κατ' θυμὸν, ὅπως ἀντάξιον ἔσται·
Εἰ δέ κε μὴ δώωσιν, ἐγὼ δέ κεν αὐτὸς ἕλωμαι
Ἦ τεὸν, ἢ Αἴαντος, ἰὼν γέρας, ἢ Ὀδυσῆος,
Ἄξω ἑλών· ὁ δέ κεν κεχολώσεται, ὅν κεν ἵκωμαι.
Ἀλλ' ἤτοι μὲν ταῦτα μεταφρασόμεσθα καὶ αὖτις· 140
Νῦν δ' ἄγε, νῆα μέλαιναν ἐρύσσομεν εἰς ἅλα δῖαν,
Ἐς δ' ἐρέτας ἐπιλῆδὲς ἀγείρομεν, ἐς δ' ἑκατόμβην
Θείομεν, ἐν δ' αὐτὴν Χρυσηΐδα καλλιπάρῃον
Βήσομεν· εἷς δέ τις ἀρχὸς ἀνὴρ βουληφόρος ἔστω,
Ἢ Αἴας, ἢ Ἰδομενεὺς, ἢ δῖος Ὀδυσσεὺς·
Ἦ σὺ, Πηλεΐδη, πάντων ἐκπαγλότατ' ἀνδρῶν,
Ὄφρ' ἡμῖν Ἕκατόν γε ἱλάσσεαι ἱερὰ ῥέξας.
Τὸν δ' αὖ ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
Ὦ μοι ἀναιδείην ἐπιειμένε, κερδαλεόφρον,
Πῶς τίς τοι πρόφρων ἔπεσιν πείθηται Ἀχαιῶν, 150
Ἢ ὁδὸν ἐλθέμεναι, ἢ ἀνδράσιν ἶφι μάχεσθαι;
Οὐ γὰρ ἐγὼ Τρώων ἕνεκ' ἤλυθον αἰχμητάων
Δουρὶ μαχησόμενος· ἐπεὶ οὔτι μοι αἴτιοί εἰσιν.
Οὐ γάρ πώποτ' ἐμὰς βοῦς ἤλασαν, οὐδὲ μὲν ἵππους,
Οὐδέ ποτ' ἐν Φθίῃ ἐριβώλακι βωτιανείρῃ 155
Καρπὸν ἐδηλήσαντ'· ἐπεὶ μάλα πολλὰ μεταξὺ
Οὔρεά τε σκιόεντα, θάλασσά τε ἠχήεσσα·
Ἀλλά σοι, ὦ μεγαλήτορ, ἅμ' ἑσπόμεθ', ὄφρα σὺ χαίρῃς,
Σοὶ δὲν ἀρνύμενοι Μενελάῳ, σοί τε, κυνῶπα,
Πρὸς Τρώων· τῶν οὔτι μετατρέπῃ, οὐδ' ἀλεγίζεις· 160
Καὶ δή μοι γέρας αὐτὸς ἀφαιρήσεσθαι ἀπειλεῖς,

Ω, ἔπι πόλλ' ἐμόγησα, δύσαν δέ μοι ὑῆες Ἀχαιῶν.
Οὐ μὴν Ζοί πολὺ ἶσον ἔχω γέρας, ὁππότ' Ἀχαιοὶ
Τρώων ἐκπέρσοσ' ἀξυαόμενον πτολίεθρον.
Ἀλλὰ τὸ μὲν πλεῖον πολυδίκῳ πολέμοιο
Χεῖρες ἐμαὶ διέπυσσ'· ἀτὰρ ἢν πολὺ δασμὸς ἵκηϑ,
Σοὶ τὸ γέρας πολὺ μεῖζον, ἐγὼ δ' ὀλίγον τε φίλον τε
Ἕρχομ' ἔχων ἐπὶ νῆας, ἐπὴν κεκάμω πολεμίζων.
Νῦν δ' εἶμι Φθίηνδ'· ἐπεὶ πολὺ φέρτερόν ἐστιν,
Οἴκαδ' ἴμεν Ζὺν νηυσὶ κορωνίσιν· οὐδέ σ' οἴω,
Ἐνθάδ' ἄτιμον ἐόντ', ἄφενόν τε πλῆτον ἀφύξειν.

Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·
Φεῦγε μάλ', εἴ τοι ϑυμὸς ἐπέαρϒ'· οὐδέ σ' ἔγωγε
Αἰσομαι, εἵνεκ' ἐμεῖο μένειν· πάρ' ἔμοιγε καὶ ἄλλοι,
Οἵ κέ με τιμήσουσι· μάλιστα δὲ μητίετα Ζεύς.
Ἐχθιστος δέ μοι ἐστὶ διοτρεφέων βασιλήων,
Αἰεὶ γάρ τοι ἔρις τε φίλη, πόλεμοί τε, μάχαι τέ.
Εἰ μάλα καρτερός ἐσσι, ϑεός πού σοὶ τόγ' ἔδωκεν.
Οἴκαδ' ἰὼν, Ζὺν νηυσί τε σῇς, καὶ Ζοῖς ἑτάροισι,
Μυρμιδόνεσσιν ἄνασσε· σέϑεν δ' ἐγὼ οὐκ ἀλεγίζω,
Οὐδ' ὄϑομαι κοτέοντος· ἀπειλήσω δέ τοι ὧδε·
Ὡς ἔμ' ἀφαιρεῖται Χρυσηΐδα Φοῖβος Ἀπόλλων,
Τὴν μὲν ἐγὼ Ζὺν νηΐ τ' ἐμῇ καὶ ἐμοῖς ἑτάροισι
Πέμψω· ἐγὼ δέ κ' ἄγω Βρισηΐδα καλλιπάρῃον
Αὐτὸς ἰὼν κλισίηνδε, τὸ Ζὸν γέρας· ὄφρ' εὖ εἰδῇς,
Ὅσσον φέρτερός εἰμι Ζέθεν, συγέῃ δὲ καὶ ἄλλος
Ἶσον ἐμοὶ φάσϑαι, καὶ ὁμοιωθήμεναι ἄντην.

Ὡς φάτο· Πηλεΐωνι δ' ἄχος γένετ'· ἐν δέ οἱ ἦτορ
Στήϑεσσιν λασίοισι διάνδιχα μερμήριξεν,
Ἢ ὅγε φάσγανον ὀξὺ ἐρυσσάμενος παρὰ μηροῦ,
Τοὺς μὲν ἀνασήσῃσιν, ὁ δ' Ἀτρεΐδῃσι ἐναείξοι,
Ἠὲ χόλον παύσῃσιν, ἐρητύσειέ τε ϑυμόν.
Ἕως ὁ ταῦϑ' ὁρμαίνε κατὰ φρένα καὶ κατὰ ϑυμὸν,
Ἕλκετο δ' ἐκ κολεοῖο μέγα ξίφος, ἦλθε δ' Ἀθήνη
Οὐρανόϑεν· πρὸ γὰρ ἧκε ϑεὰ λευκώλενος Ἥρη,
Ἀμφω ὁμῶς ϑυμῷ φιλέουσά τε, κηδομένη τε·

Στῆ δ' ὄπιθεν, ξανθῆς δὲ κόμης ἕλε Πηλείωνα,
Οἴῳ φαινομένῃ, τῶν δ' ἄλλων οὔτις ὁρᾶτο.
Θάμβησεν δ' Ἀχιλλεύς, μετὰ δ' ἐτράπετ', αὐτίκα δ' ἔγνω
Παλλάδ' Ἀθηναίην, δεινὰ δέ οἱ ὄσσε φάανθεν·
Καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
Τίπτ' αὖτ', Αἰγιόχοιο Διὸς τέκος, εἰλήλουθας;
Ἦ, ἵνα ὕβριν ἴδῃς Ἀγαμέμνονος Ἀτρεΐδαο;
Ἀλλ' ἔκ τοι ἐρέω, τὸ δὲ καὶ τελέεσθαι ὀΐω,
Ἦ ὑπερφίαλοι τάχ' ἂν πολὺ θυμὸν ὀλέσσῃ.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
Ἦλθον ἐγὼ πανύσσουσα τεὸν μένος, αἴ κε πίθηαι,
Οὐρανόθεν· πρὸς δέ μ' ἧκε θεὰ λευκώλενος Ἥρη,
Ἄμφω ὁμῶς θυμῷ φιλέουσά τε, κηδομένη τε.
Ἀλλ' ἄγε, λῆγ' ἔριδος, μηδὲ ξίφος ἕλκεο χειρί.
Ἀλλ' ἤτοι ἔπεσσιν μὲν ὀνείδισον, ὡς ἔσεται περ.
Ὧδε γὰρ ἐξερέω, τὸ δὲ καὶ τελέεσθαι ὀΐω·
Καί ποτέ τοι τρὶς τόσσα παρέσται ἀγλαὰ δῶρα,
Τρῶος εἵνεκα τῆσδε· σὺ δ' ἴσχεο, πείθεο δ' ἡμῖν.
Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
Χρὴ μὲν σφωΐτερόν γε, θεά, ἔπος εἰρύσασθαι,
Καὶ μάλα περ θυμῷ κεχολωμένον· ὡς γὰρ ἄμεινον.
Ὅστις θεοῖς ἐπιπείθηται, μάλα τ' ἔκλυον αὐτοῦ.
Ἦ, καὶ ἐπ' ἀργυρέῃ κώπῃ σχέθε χεῖρα βαρεῖαν·
Ἂψ δ' ἐς κολεὸν ὦσε μέγα ξίφος, οὐδ' ἀπίθησε
Μύθῳ Ἀθηναίης· ἡ δ' ὤλυμπόνδε βεβήκει,
Δώμαθ' ἐς Αἰγιόχοιο Διὸς, μετὰ δαίμονας ἄλλους.
Πηλεΐδης δ' ἐξαῦτις ἀταρτηροῖς ἐπέεσσιν
Ἀτρεΐδην προσέειπε, καὶ οὐκ λῆξε χόλοιο·
Οἰνοβαρές, κυνὸς ὄμματ' ἔχων, κραδίην δ' ἐλάφοιο,
Οὔτε ποτ' ἐς πόλεμον ἅμα λαῷ θωρηχθῆναι,
Οὔτε λόχονδ' ἰέναι σὺν ἀριστήεσσιν Ἀχαιῶν,
Τέτληκας θυμῷ· τὸ δέ τοι κὴρ εἴδεται εἶναι.
Ἦ πολὺ λωΐτερόν ἐστι, κατὰ στρατὸν εὐρὺν Ἀχαιῶν
Δῶρ' ἀποαιρεῖσθαι, ὅστις σέθεν ἀντίον εἴπῃ·
Δημοβόρος βασιλεύς, ἐπεὶ οὐτιδανοῖσιν ἀνάσσεις·

Η γὰρ ἂν, Αχιλεῦ, νῦν ὕστατα λωβήσαιο.
Αλλ' ἔκ τοι ἐρέω, καὶ ἐπὶ μέγαν ὅρκον ὀμοῦμαι,
Ναὶ μὰ τόδε Σκῆπτρον, τὸ μὲν οὔποτε φύλλα καὶ ὄζους
Φύσει, ἐπειδὴ πρῶτα τομὴν ἐν ὄρεσσι λέλοιπεν,
Οὐδ' ἀναθηλήσει· περὶ γὰρ ῥά ἑ χαλκὸς ἔλειψε
Φύλλά τε καὶ φλοιόν· νῦν αὖτέ μιν υἷες Αχαιῶν
Ἐν παλάμῃς φορέουσι δικασπόλοι, οἵτε θέμιστας
Πρὸς Διὸς εἰρύαται· ὃ δέ τοι μέγας ἔσται ὅρκος·
Ἦ ποτ' Αχιλλῆος ποθὴ ἵξεται υἷας Αχαιῶν 240
Ξύμπαντας· τοῖς δ' οὔτι δυνήσεαι, ἀχνύμενός περ,
Χραισμεῖν, εὖτ' ἂν πολλοὶ ὑφ' Εκτορος ἀνδροφόνοιο
Θνήσκοντες πίπτωσι· σὺ δ' ἔνδοθι θυμὸν ἀμύξεις
Χωόμενος, ὅτ' ἄριστον Αχαιῶν οὐδὲν ἔτισας·
Ὡς φάτο Πηλεΐδης· πολὶ δὲ Σκῆπτρον βάλε γαίῃ
Χρυσείοις ἥλοισι πεπαρμένον· ἕζετο δ' αὖτος.
Ατρεΐδης δ' ἐτέρωθεν ἐμήνιε· τοῖσι δὲ Νέστωρ
Ἡδυεπὴς ἀνόρουσε, λιγὺς Πυλίων ἀγορητής,
Τοῦ καὶ ἀπὸ γλώσσης μέλιτος γλυκίων ῥέεν αὐδή.
Τῷ δ' ἤδη δύο μὲν γενεαὶ μερόπων ἀνθρώπων 50
Εφθίαθ', οἵ οἱ πρόσθεν ἅμα τραφέν ἠδ' ἐγένοντο
Ἐν Πύλῳ ἠγαθέῃ μετὰ δὲ τρίτοισιν ἀνάσσεν·
Ος ῥ' ἐὺ φρονέων ἀγορήσατο, καὶ μετέφη τε·
Ω πόποι, ἦ μέγα πένθος Αχαιΐδα γαῖαν ἱκάνει.
Ἦ κεν γηθήσαι Πρίαμος, Πριάμοιό τε παῖδες,
Ἄλλοι τε Τρῶες μέγα κεν κεχαροίατο θυμῷ,
Εἰ σφῶϊν τάδε πάντα πυθοίατο μαρναμένοιϊν,
Οἳ περὶ μὲν βουλῇ Δαναῶν, περὶ δ' ἐστὲ μάχεσθαι.
Ἀλλὰ πίθεσθ'· ἄμφω δὲ νεωτέρω ἐστὸν ἐμεῖο.
Ἤδη γάρ ποτ' ἐγὼ καὶ ἀρείοσιν ἤπιος ὑμῖν, 60
Ἀνδράσιν ὡμίλησα, καὶ οὔ πω τοί γ' ἀθέριζον.
Οὐ γάρ πω τοίους ἴδον ἀνέρας, οὐδὲ ἴδωμαι,
Οἷον Πειρίθοόν τε, Δρύαντά τε, ποιμένα λαῶν.
Καινέα τ', Εξάδιόν τε, καὶ ἀντίθεον Πολύφημον,
Θησέα τ' Αἰγείδην, ἐπιείκελον ἀθανάτοισι.
Κάρτιστοι δὴ κεῖνοι ἐπιχθονίων τράφεν ἀνδρῶν·

Κάρλισοι μὲν ἔσαν, καὶ καρλίσοις ἐμάχοντο
Φηρσὶν ὀρεσκῴοισι, καὶ ἐκπαγλοὺς ἀπόλεσσαν.
Καὶ μὲν τοῖσιν ἐγὼ μεθομίλεον, ἐκ Πύλου ἐλθών,
Τηλόθεν ἐξ Ἀπίης γαίης· καλέσαντο γὰρ αὐτοί·
Καὶ μαχόμην καθ' ἑμὸν αὐτὸν ἐγώ· κείνοισι δ' ἂν ὄτις
Τῶν, οἳ νῦν βροτοί εἰσιν ἐπιχθόνιοι, μαχέοιτο·
Καὶ μὲν μυριβοείων ξύνιον, πειθοῦό τε μύθου·
Ἀλλὰ πίθεσθε καὶ ὔμμες, ἐπεὶ πείθεσθαι ἄμεινον·
Μήτε σὺ τόνδ', ἀγαθὸς περ ἐὼν, ἀπαίρειο κέρηνα,
Ἀλλ' ἔα, ὡς οἱ πρῶτα δόσαν γέρας υἷες Ἀχαιῶν·
Μήτε σὺ Πηλείδη θέλ' ἐριζέμεναι βασιλῆϊ
Ἀντιβίην· ἐπεὶ οὔ ποθ' ὁμοίης ἔμμορε τιμῆς
Σκῆπτοῦχός περ βασιλεύς, ᾧ τε Ζεὺς κῦδος ἔδωκεν·
Εἰ δὲ σὺ καρτερός ἐσσι, θεὰ δέ σε γείνατο μήτηρ,
Ἀλλ' ὅγε φερτερός ἐστιν, ἐπεὶ πλεόνεσσιν ἀνάσσει.
Ἀτρεΐδη, σὺ δὲ παῦε τεὸν μένος· αὐτάρ ἔγωγε
Λίσσομ' Ἀχιλλῆϊ μεθέμεν χόλον, ὃς μέγα πᾶσιν
Ἕρκος Ἀχαιοῖσιν πέλεται πολέμοιο κακοῖο.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη κρείων Ἀγαμέμνων·
Ναὶ δὴ ταῦτά γε πάντα, γέρον, κατὰ μοῖραν ἔειπες·
Ἀλλ' ὅδ' ἀνὴρ ἐθέλει πρὸ πάντων ἧμενος ἄλλων,
Πάντων μὲν κρατέειν ἐθέλει, πάντεσσι δ' ἀνάσσειν,
Πᾶσι δὲ σημαίνειν· ἅπτιν δ' οὐ πείσεσθαι οἴω·
Εἰ δέ μιν αἰχμητὴν ἔθεσαν θεοὶ αἰὲν ἐόντες,
Τὸ ἕνεκά οἱ προθέουσιν ὀνείδεα μυθήσασθαι;
Τὸν δ' αὖ ὑποβλήδην ἠμείβετο δῖος Ἀχιλλεύς·
Ἦ γὰρ κεν δειλός τε καὶ ἀτιδανὸς κεκλεοίμην,
Εἰ δή τοι πᾶν ἔργον ὑπείξομαι, ὅ, τί κεν εἴπῃς·
Ἄλλοισιν δὴ ταῦτ' ἐπιτέλλεο, μὴ γὰρ ἔμοιγε
Σήμαιν'· οὐ γὰρ ἔγωγ' ἔτι σοὶ πείσεσθαι οἴω.
Ἄλλο δέ τοι ἐρέω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῇσι·
Χερσὶ μὲν οὔτι ἔγωγε μαχήσομαι, εἵνεκα κούρης,
Οὔτε σοὶ, οὔτε τῷ ἄλλῳ, ἐπεί μ' ἀφίλητόν γε δόντες.
Τῶν δ' ἄλλων, ἃ μοι ἐστὶ θοῇ παρὰ νηῒ μελαίνῃ,
Τῶν οὐκ ἄν τι φέροις ἀπολὼν, ἀέκοντος ἐμεῖο.

Εἰ δ' ἄγε μὴν, πειρησαι, ἵνα γνώωσι καὶ οἶδε·
Αἶψά τοι αἷμα κελαινὸν ἐρωήσῃ περὶ δουρί.
Ως τώ γ' ἀντιβίοισι μαχησαμένω ἐπίσσιν
Ανσήτην· λῦσαν δ' ἀγορὴν αὖτε νῆυσὶν Αχαιῶν·
Πηλείδης μὲν ὅπη κλισίας καὶ νῆας ἐΐσας
Ηϊε, σύν τε Μενοιτιάδῃ καὶ οἷς ἑτάροισιν·
Αρηΐδης δ' ἄρ' ἔπειτα θοὴν ἅλαδε προέηκεν,
Ες δ' ἱερέτας ἔκελευε βείκοσιν, ἐς δ' ἐκαλόμεθην
Βῆσε Θεῷ· ἀτὰρ δὲ Χρυσηΐδα καλλιπάρῃον
Εἷσεν ἄγων· ἐν δ' ἀρχὸς ἔβη πολύμηλις Οδυσσεύς.
Οἱ μὲν ἔπειτ' ἀναβάντες ἐπέπλεον ὑγρὰ κέλευθα.
Λαοὺς δ' Αρηΐδης ἀπολυμαίνεσθαι ἄνωγεν.
Οἱ δ' ἀπελυμαίνοντο, καὶ εἰς ἅλα λύματ' ἔβαλλον·
Εῤδον δ' Απόλλωνι τελήεσσας ἐκατόμβας
Ταύρων ἠδ' αἰγῶν, παρὰ θῖν' ἁλὸς ἀῤῥυγέτοιο·
Κνίση δ' οὐρανὸν ἶκεν ἑλισσομένη περὶ καπνῷ.
Ως οἱ μὲν τὰ πάντα κατὰ στρατόν· οὐδ' Αγαμέμνων
Λῆγ' ἔριδος, ἀλλὰ πρῶτον ἐπητείλησε Ταλθύβιόν τε καὶ Εὐρυβάτην προτιόπτε,
Τώ οἱ ἔσαν κήρυκε καὶ ὀτρηρὼ θεράποντε·
Ερχεσθον κλισίην Πηληϊάδεω Αχιλῆος,
Χειρὸς ἑλόντ' ἀγέμεν Βρισηΐδα καλλιπάρῃον·
Εἰ δέ κε μὴ δώῃσιν, ἐγὼ δέ κεν αὐτὸς ἕλωμαι,
Ελθὼν σὺν πλεόνεσσι· τό οἱ καὶ μέγιον ἔσται.
Ως εἰπὼν, προΐει, κρατερὸν δ' ὅπα μῦθον ἔτελλε.
Τὼ δ' ἀέκοντε βάτην παρὰ θῖν' ἁλὸς ἀῤῥυγέτοιο·
Μυρμιδόνων δ' ὅτε τε κλισίας καὶ νῆας ἱκέσθην.
Τὸν δ' εὗρον προπάροιθε κλισίης καὶ νηὸς μελαίνης,
Ημενον· οὐδ' ἄρα τώγε ἰδὼν γήθησεν Αχιλλεύς·
Τὼ μὲν ταρβήσαντε, καὶ αἰδομένω βασιλῆα
Στήτην, οὐδέ τι μὶν προσεφώνεον οὐδ' ἐρέοντο.
Αὐτὰρ ὁ ἔγνω ἦσιν ἐνὶ φρεσὶ, φώνησέν τε·
Χαίρετε, κήρυκες, Διὸς ἄγγελοι, ἠδὲ καὶ ἀνδρῶν·
Ασσον ἴτ'· οὔτι μοι ὔμμες ἐπαίτιοι, ἀλλ' Αγαμέμνων,
Ος ὑμῶϊ προΐει Βρισηΐδος εἵνεκα κούρης.

Αλλ'

Αλλ' ἄγε, διογενὲς Πατροκλεις, ἔξαγε κούρην,
Καὶ σφῶϊν δὸς ἄγειν· τὸ δ' αὐτὼ μάρτυροι ἔστων
Πρός τε θεῶν μακάρων, πρός τε θνητῶν ἀνθρώπων,
Καὶ πρὸς τὸν βασιλῆα ἀπηνέα· εἴποτε δ' αὖτε
Χρειὼ ἐμεῖο γένηται ἀεικέα λοιγὸν ἀμῦναι
Τοῖς ἄλλοις· ἢ γὰρ ὄγ' ὀλοφῇσι φρεσὶ θύει,
Οὐδέ τι οἶδε νοῆσαι ἅμα πρόσσω καὶ ὀπίσσω,
Ὅππως οἱ πρυμνὰ νηυσὶ σόοι μαχέοιντο Αχαιοί.
Ὡς φάτο· Πάτροκλος δ' ἑτάρῳ ἐπιπείθετ' ἀγαθῷ,
Ἐκ δ' ἄγαγε κλισίης Βρισηΐδα καλλιπάρηον,
Δῶκε δ' ἄγειν· τὼ δ' αὖτις ἴτην πρὸς νῆας Αχαιῶν.
Ἡ δ' ἀέκουσ' ἅμα τοῖσι γυνὴ κίεν· αὐτὰρ Αχιλλεὺς
Δακρύσας, ἑτάρων ἄφαρ ἕζετο νόσφι λιασθείς,
Θῖν' ἐφ' ἁλὸς πολιῆς, ὁρόων ἐπὶ οἴνοπα πόντον.
Πολλὰ δ' μητρὶ φίλῃ ἠρήσατο, χεῖρας ὀρεγνύς·
Μῆτερ, ἐπεί μ' ἔτεκές γε μινυνθάδιόν περ ἐόντα,
Τιμὴν πέρ μοι ὄφελλεν Ολύμπιος ἐγγυαλίξαι,
Ζεὺς ὑψιβρεμέτης· νυῦ δ' ὐδέ με τυτθὸν ἔτισεν.
Ἦ γὰρ μ' Ατρείδης εὐρυκρείων Αγαμέμνων
Ητίμησεν· ἑλὼν γὰρ ἔχει γέρας, αὐτὸς ἀπούρας.
Ὡς φάτο δακρυχέων· Τοῦ δ' ἔκλυε πότνια μήτηρ,
Ημὼν ἐν βένθεσσιν ἁλὸς παρὰ γέροντι·
Καρπαλίμως δ' ἀνέδυ πολιῆς ἁλὸς, ἠΰτ' ὀμίχλη·
Καί ῥα πάροιθ' αὐτοῖο καθέζετο δακρυχέοντος,
Χειρί τέ μιν καλέεσσεν, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζε·
Τέκνον, τί κλαίεις; τί δέ σε φρένας ἵκετο πένθος;
Ἐξαύδα, μὴ κεῦθε νόῳ, ἵνα εἴδομεν ἄμφω.
Τὴν δ' βαρυστενάχων προσέφη πόδας ὠκὺς Αχιλλεύς·
Οἶσθα· τίη τοι ταῦτ' εἰδυίῃ πάντ' ἀγορεύω;
Ωχόμεθ' ἐς Θήβην ἱερὴν πόλιν Ηετίωνος,
Τὴν δ' διεπραθόμεθά τε, κὰγ ἤγομεν ἐνθάδε πάντα·
Καὶ τὰ μὲν εὖ δάσσαντο μετ' ἔμφασιν υἷες Αχαιῶν,
Ἐκ δ' ἔλον Ατρείδῃ Χρυσηΐδα κουριδίην·
Χρύσης δ' αὖθ', ἱερεὺς ἑκατηβόλου Απόλλωνος,
Ἦλθε θοὰς ἐπὶ νῆας Αχαιῶν χαλκοχιτώνων,

Λυσόμενός

Λυσόμενός τε θύγατρα, φέρων τ' ἀπερείσι' ἄποινα,
Στέμματ' ἔχων ἐν χερσὶν ἑκηβόλου Ἀπόλλωνος,
Χρυσέῳ ἀνὰ σκήπτρῳ· καὶ ἐλίσσετο πάντας Ἀχαιούς,
Ἀτρεΐδα δὲ μάλιστα, δύω κοσμήτορε λαῶν.
Ἐνθ' ἄλλοι μὲν πάντες ἐπευφήμησαν Ἀχαιοὶ,
Αἰδεῖσθαί θ' ἱερῆα, καὶ ἀγλαὰ δέχθαι ἄποινα·
Ἀλλ' οὐκ Ἀτρεΐδῃ Ἀγαμέμνονι ἤνδανε θυμῷ.
Ἀλλὰ κακῶς ἀφίει, κρατερὸν δ' ὅπα μῦθον ἔτελλε·
Χωόμενος δ' ὁ γέρων πάλιν ἔρχετο· τοῖο δ' Ἀπόλλων
Εὐξαμένοιο ἤκουσεν, ἐπεὶ μάλα οἱ φίλος ἦεν.
Ἧκε δ' ἐπ' Ἀργείοισι κακὸν βέλος· οἱ δέ νυ λαοὶ
Θνῄσκον ἐπασσύτεροι· τὰ δ' ἐπώχετο κῆλα θεοῖο
Πάντῃ ἀνὰ στρατὸν εὐρὺν Ἀχαιῶν. ἄμμι δὲ μάντις
Εὖ εἰδὼς ἀγόρευε θεοπροπίας ἑκάτοιο.
Αὐτίκ' ἐγὼ πρῶτος κελόμην θεὸν ἱλάσκεσθαι·
Ἀργείοισι δ' ἔπειτα χόλος λάβεν· αἶψα δ' ἀνασὰς
Ἠπείλησεν μῦθον, ὃ δὴ τελέεσσι μέλῃσι·
Τὴν μὲν γὰρ Χρυσὴν νηῒ θοῇ ἐλίκωπες Ἀχαιοὶ
Ἐς Χρύσην πέμπουσιν, ἄγουσι δὲ δῶρα ἄνακτι·
Τὴν δ' ἤτοι κλισίηθεν ἔβαν κήρυκες ἰόντες
Κούρην Βρισῆος, τήν μοι δόσαν υἷες Ἀχαιῶν.
Ἀλλὰ σὺ, εἰ δύνασαί γε, σάωσέ μοι υἱὸς ἑοῖο.
Ἐλθὲ δ' ἐλυμπόνδε Διὶ λίσαι, εἴ ποτε δή τι
Ἢ ἔπει ἄνησας κεκαδόντι Διὸς, ἢ καὶ ἔρεξα.
Πολλάκι γὰρ Χρύσην σάον ἐν μεγάροισιν ἄκουσα
Εὐχομένης, ὅτ' ἔφημι σὲ καὶ ἑκαέργει κεραϊνῷ
Οἶον ἐν ἀθανάτοισιν ἀείκελα λοιγὸν ἀμῦναι,
Ὁππότε μιν ξυνδῆσαι ὀλύμπιοι ἤθελον ἄλλοι,
Ἥρη τ', ἠδὲ Ποσειδάων, καὶ Παλλὰς Ἀθήνη·
Ἀλλὰ σὺ τόν γ' ἐλθοῦσα, θεὰ, ὑπελύσαο δεσμῶν,
Ὦκ' ἑκατόγχειρον κλυτὸν καλέσασ' ἐς μακρὸν Ὄλυμπον,
Ὃν Βριάρεων κικλήσκουσι θεοὶ, ἄνδρες δέ τε πάντες
Αἰγαίων'· ὁ γὰρ αὖτε βίῃ ὅ γε πολλὸν ἀμείνων·
Ὃς ῥα παρὲξ Κρονίωνι καθέζετο, κύδεϊ γαίων·
Τὸν καὶ ὑποδδείσαντες μάκαρες θεοὶ, οὐδέ τ' ἴδηλε.

Τῶν

Τῶν νῶϊ μὲν μνήσασα παρέζεο, καὶ λάβε γόνων,
Αἴ κέν πως ἐθέλῃσιν ὑπὲρ Τρώεσσιν ἀρῆξαι,
Τοὺς δ' ἂψ πρύμνας τε καὶ ἀμφ' ἅλα ἔλσαι Ἀχαιούς
Κτεινομένους, ἵνα πάντες ἐπαύροιεν βασιλῆϊ,
Γνῷ δ' καὶ Ἀτρείδης εὐρυκρείων Ἀγαμέμνων
Ἣν ἄτιμον, ὅτ' ἄριστον Ἀχαιῶν ἐδὲν ἔτισε.
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα Θέτις, κατὰ δάκρυ χέουσα·
Ὤ μοι, τέκνον ἐμόν, τί νύ σ' ἔτρεφον αἰνὰ τεκοῦσα;
Αἲθ' ὄφελες παρὰ νηυσὶν ἀδάκρυτος καὶ ἀπήμων
Ἧσθαι· ἐπεὶ νύ τοι αἶσα μίνυνθά περ, ἔπλετο δήν·
Νῦν δ' ἅμα τ' ὠκύμορός τε καὶ ὀϊζυρὸς περὶ πάντων
Ἔπλεο· τῷ σε κακῇ αἴσῃ τέκον ἐν μεγάροισιν·
Τοῦτο δέ τοι ἐρέουσα ἔπος Διὶ τερπικεραύνῳ
Εἶμ' αὐτὴ πρὸς Ὄλυμπον ἀγάννιφον, αἴ κε πίθῃται·
Ἀλλὰ σὺ μὲν νῦν νηυσὶ παρήμενος ὠκυπόροισι,
Μήνι' Ἀχαιοῖσιν, πολέμου δ' ἀπέχεσθαι πάμπαν.
Ζεὺς γὰρ ἐπ' Ὠκεανὸν μετ' ἀμύμονας Αἰθιοπῆας
Χθιζὸς ἔβη κατὰ δαῖτα· θεοὶ δ' ἅμα πάντες ἕποντο.
Δωδεκάτῃ δέ τοι αὖθις ἐλεύσεται Οὐλυμπόνδε·
Καί τότ' ἔπειτά τοι εἶμι Διὸς πρὸς χαλκοβατὲς δῶ,
Καί μιν γουνάσομαι, καί μιν πείσεσθαι ὀΐω.
Ὡς ἄρα φωνήσασ' ἀπέβη πόδας· ἣ δ' ἔλιπ' αὐτοῦ
Χωόμενον κατὰ θυμὸν, ἐϋζώνοιο γυναικὸς,
Τήν ῥα βίῃ ἀέκοντος ἀπηύρων· αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
Εἰς Χρύσην ἵκανεν, ἄγων ἱερὴν ἑκατόμβην.
Οἱ δ' ὅτε δὴ λιμένα πολυβενθέα ἔντὸς ἵκοντο,
Ἱστία μὲν στείλαντο, θέσαν δ' ἐν νηῒ μελαίνῃ·
Ἱστὸν δ' ἱστοδόκῃ πέλασαν, πρόμολόνοισιν ὑφέντες
Καρπαλίμως· ἣ δ' εἰς ὅρμον προέρυσαν ἐρετμοῖς·
Ἐκ δ' ὄϊνας ἔβαλον, κατὰ δ' ἤρια πυκνὰ ἔδησαν·
Ἐκ δὲ καὶ αὐτοὶ βαῖνον ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης·
Ἐκ δ' ἑκατόμβην βῆσαν ἑκηβόλῳ Ἀπόλλωνι.
Ἐκ δὲ Χρυσηΐς νηὸς βῆ πολυπόρθοιο.
Τὴν μὲν ἔπειτ' ἐπὶ βωμὸν ἄγων πολύμητις Ὀδυσσεὺς,
Παλλὰς φίλῳ ἐν χερσὶ τίθει, καί μιν προσέειπεν·

Ω Χρύση, πρό μ' ἔπεμψεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων,
Παῖδά τε σοὶ ἀγέμεν, Φοίβῳ θ' ἱερὴν ἑκατόμβην
Ῥέξαι ὑπὲρ Δαναῶν, ὄφρ' ἱλασσώμεθ' ἄνακτα,
Ὃς νῦν Ἀργείοισι πολύστονα κήδε' ἐφῆκεν.
Ὡς εἰπὼν, ἐν χερσὶ τίθει· ὁ δ' ἐδέξατο χαίρων
Παῖδα φίλην· τοὶ δ' αὖτα θεῷ κλειτὴν ἑκατόμβην
Εἶσιν ἔσηϱ ἐύδμητον πρὸϱ βωμόν.
Χερνίψαντο δ' ἔπειτα, καὶ ἀλοχύτας ἀνέλοντο.
Τοῖσιν ὁ Χρύσης μεγάλ' εὔχετο, χεῖϱας ἀνασχών· 450
Κλῦθί μευ, Ἀργυρότοξ', ὃς Χρύσην ἀμφιβέβηκας,
Κίλλάν τε ζαθέην, Τενέδοιό τε ἶφι ἀνάσσεις,
Ἥϱν μέν ποτ' ἐμεῖο πάϱος ἔκλυες ἠϰέ μεν ἠδὲ
Τίμησας μέν μὲ, μέγα δ' ἴφθιμον λαὸν Ἀχαιῶν·
Ἦδ' ἔτι νῦν μοι τόδ' ὀπυκρήηνον ἐέλδϱ,
Ἦδη νῦν Δαναοῖσιν ἀεικέα λοιγὸν ἄμυνον.
Ὡς ἔφατ' εὐχόμενος· τοῦ δ' ἔκλυε Φοῖβος Ἀπόλλων.
Αὐτὰϱ ἐπεί ῥ' εὔξαντο, καὶ ἀλοχύτας πϱοβάλοντο,
Αὖ ἔϱυϑϱ μέν πϱῶτα, καὶ ἔσφαξαν, καὶ ἔδειϱαν,
Μηϱούς τ' ὀξέϊ ἄμονι, κατά τε κνίσῃ ἐκάλυψαν, 60
Δίπλυχα ποιήσαντες, ἐπ' αὐτῶν δ' ὠμοθέτησϱ.
Καῖε δ' ὄπι χίζῃς ὁ γέϱων, ὄπι δ' αἴθοπα οἶνον
Λείβε· νέοι δ' ϱα πάϱ' αὐτὸν ἔχον πεμπώβολα χεϱσίν.
Αὐτὰϱ ἐπὶ κϱεῖ μῆϱ' ἐκάη, καὶ σπλάγχν' ἐπάσαντο,
Μίσυλλόν τ' ἄϱα τ' ἄλλα, καὶ ἀμφ' ὀβελοῖσιν ἔπιϱϱαν,
Ὠπλησάν τε σϰιφϱαδίως, ἐϱύσαντό τε πάντα.
Αὐτὰϱ ἐπεὶ παύσαντο πόνου, τελύϰοντό τε δαῖτα,
Δαίνυντ'· οὐδ' ἔτι θυμὸς ἐδεύετο δαιτὸς ἐΐσης.
Αὐτὰϱ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔϱον ἔντο,
Κοῦϱοι μὲν ϰϱητῆϱας ἐπεστέψαντο ποτοῖο· 70
Νώμησϱ δ' ἄϱα πᾶσιν, ἐπαϱξάμενοι δεπάεσσιν·
Οἱ δ' ἀπονημέϱιοι μολπῇ θεὸν ἱλάσϰοντο,
Καλὸν ἀείδοντες παιήονα, κοῦϱοι Ἀχαιῶν,
Μέλποντες Ἑϰάεϱγον· ὁ δ' ϕϱένα τέϱπετ' ἀϰούων.
Ἡμος δ' ἠέλιος καϰέδυ, καὶ ἐπὶ κνέφας ἦλθε,
Δὴ τότε κοιμήσαντο πϱὸς αἶσυμνήσια νηός.

Ἡμος

Ημος δ' ηριγένεια φάνη ροδοδάκτυλος Ηως,
Και τότ' έπειτ' ανάγοντο μετ' στρατον ευρυν Αχαιων.
Τοιτιν δ' ικμενον ευρον ιει εκατεργος Απόλλων.
Οι δ' ιστον στησαντ', ανά δ' ιστία λευκα πετασαν· 480
Εν δ' ανεμος πρησεν μέσον ιστίον, αμφι δ' κυμα
Στειρη πορφύρεον μεγάλ' ιαχε, νηος ιούσης·
Η δ' έθεεν κατ' κυμα διαπρήσσουσα κέλευθα.
Αυτάρ επεί ρ' ικοντο κατ' στρατον ευρυν Αχαιων,
Νηα μεν οιγε μέλαιναν επ' ηπείροιο έρυσαν
Υψου επι ψαμάθοις, υπο δ' έρματα μακρα τάνυσαν.
Αυτοι δ' εσκίδναντο κατ' κλισίας τε νέας τε.
Αυτάρ ο μήνιε, νηυσι παρήμενος ωκυπόροισι,
Διογενης Πηλέως υιος πόδας ωκυς Αχιλλευς,
Ουτε ποτ' εις αγορην πωλέσκετο κυδιάνειραν, 90
Ουτε ποτ' ες πόλεμον γ'· αλλα φθινύθεσκε φίλον κηρ,
Αυθι μένων, ποθέεσκε δ' αυτήν τε πτόλεμόν τε.
Αλλ' ότε δη ρ' εκ τοιο δυωδεκάτη γένετ' ηως,
Και τότε δη προς Ολυμπον ισαν Θεοι αιεν εόντες
Παντες αμα, Ζευς δ' ηρχε· Θέτις δ' ου λήθετ' εφετμέων
Παιδος εης, αλλ' ηγ' ανεδύσατο κυμα θαλάσσης,
Ηερίη δ' ανέβη μέγαν ουρανον, Ουλυμπόν τε·
Ευρεν δ' ευρύοπα Κρονίδην απαντες ητμενον αλλων
Ακροτάτη κορυφη πολυδειρέος Ουλύμποιο.
Και ρα προθι αυτοιο καθέζετο, και λάβε γουνων 500
Σκαιη· δεξιτερη δ' αρ' υπ' ανθερεωνος ελουσα,
Λισσομένη προσέειπε Δια Κρονίωνα άνακτα·
Ζευ πατερ, ει ποτε δη σε μετ' αθανάτοισιν ύνησα,
Η έπει, η έργω, τόδε μοι κρήηνον έελδωρ·
Τίμησόν μοι υιον, ος ωκυμορώτατος αλλων
Επλετ'· ατάρ μιν νυ γε άναξ ανδρων Αγαμέμνων
Ητίμησεν· ελων γαρ έχει γέρας, αυτος απούρας.
Αλλα Ζεύ πέρ μιν τίσον, Ολύμπια, μητίετα Ζευ·
Τόφρα δ' ότι Τρώεσσι τίθει κράτος, όφρ' αν Αχαιοι
Υιον εμον τίσωσιν, οφέλλωσίν τέ ε τιμη. 10

Ως φάτο· τῇ δ' ἄτι τερφθέφι νεφεληγερέτα Ζεύς,
Αλλ' ἀκέων δὴν ἧστο· Θέτις δ', ὡς ἥψαλο γούνων,
Ως ἔχεθ' ἑμπεφυῖα, καὶ ἤρετο δεύτερον αὖθις·
Νημερτὲς μὲν δή μοι ὑπόσχεο, καὶ κατάνευσον,
Ἢ ἀπόειπ' ἐπεὶ οὔ τοι ἔπι δέος· ὄφρ' εὖ εἰδῶ,
Οσσον ἐγὼ μετὰ πᾶσιν ἀτιμοτάτη θεός εἰμι.
Τὴν δ' ἤ μέγ' ὀχθήσας προτέφω νεφεληγερέτα Ζεύς·
Η δὴ λοίγια ἔργ', ὅτ' ἔμ' ἐχθοδοπῆσαι ἐφήσεις
Ηρῃ, ὅταν μ' ἐρέθῃσιν ὀνειδείοις ἐπέεσσιν.
Η δὴ καὶ αὔτως μ' αἰεὶ ἐν ἀθανάτοισι θεοῖσι
Νεικεῖ, καί τέ μς φησὶ μάχῃ Τρώεσσιν ἀρήγειν·
Αλλὰ σὺ μὲν νῦν αὖθις ἀπόστιχε, μή σε νοήσῃ
Ηρη· ἐμοὶ δέ κε ταῦτα μελήσεται, ὄφρα τελέσσω.
Εἰ δ', ἄγε, τοὶ κεφαλῇ κατανεύσομαι, ὄφρα πιποίθῃς.
Τοῦτο γὰρ ἐξ ἐμέθεν γε μετ' ἀθανάτοισι μέγιστον
Τέκμωρ· οὐ γὰρ ἐμὸν παλινάγρετον, οὐδ' ἀπατηλὸν,
Οὐδ' ἀτελεύτητόν γ', ὅ, τι κεν κεφαλῇ κατανεύσω.
Η, καὶ κυανέῃσιν ἐπ' ὀφρύσι νεῦσε Κρονίων·
Αμβρόσιαι δ' ἄρα χαῖται ἐπερρώσαντο ἄνακτος,
Κρατὸς ἀπ' ἀθανάτοιο· μέγαν δ' ἐλέλιξεν Ολυμπον.
Τὼ γ' ὡς βουλεύσαντε διέτμαγεν· οὐ μὲν ἔπειτα
Εἰς ἅλα ἅλτο βαθεῖαν, ἀπ' αἰγλήεντος Ολύμπου,
Ζεὺς δ' εἰς ἣν πρὸς δῶμα. θεοὶ δ' ἅμα πάντες ἀνέσταν
Ἐξ ἑδέων, Πατρὶ πάλτος ἐναντίον· οὐδέ τις ἔτλη
Μεῖναι ἐπερχόμενον, ἀλλ' ἀντίοι ἔσταν ἅπαντες.
Ως ὁ μὲν ἔνθα καθέζετ' ἐπὶ θρόνου· οὐδέ μιν Ηρη
Ηγνοίησεν, ἰδοῦσ' ὅτι οἱ ξυμφράσσατο βουλὰς
Αργυρόπεζα Θέτις, θυγάτηρ ἁλίοιο γέροντος·
Αὐτίκα κερτομίοισι Δία Κρονίωνα προσηύδα·
Τίς δ' αὖ τοι, δολομῆτα, θεῶν ξυμφράσσατο βουλάς;
Αἰεί τοι φίλον ἐστὶν ἐμεῦ ἀπὸ νόσφιν ἐόντα,
Κρυπταδίη φρονέοντα δικαζέμεν· οὐδέ τι πώ μοι
Πρόφρων τέτληκας εἰπεῖν ἔπος, ὅ, τι νοήσεις.
Τὴν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε·
Ηρη, μὴ δὴ πάντας ἐμοὺς ὀπιφράζεο μύθους
Εἰδήσειν·

Εἰδήσειν χ' ἀγαποί τοι ἔσονθ', ἁλόχῳ περ ἐούσῃ.
Αλλ' ὃν μὰψ κ' ὀπιπεικὲς ἀκαχέμμεν, ὅτις ἔπειθε
Οὔτε Θεῶν πρότερος τόνγ' εἴσεται, ὅτ' ἀνθρώπων·
Ον δ' ἂν ἐγὼν ἀπάνευθε Θεῶν ἐθέλοιμι νοῆσαι,
Μήτι σὺ ταῦτα ἕκαστα διείρεο, μηδὲ μεθάλλα. 550
Τὸν δ' ἠμείβεθ' ἔπειτα βοώπις πότνια Ηρη·
Αἰνότατε Κρονίδη, ποῖον τ' μῦθον ἔειπας;
Καὶ λίην σε πάρος γ' ὅτ' ἐέρμαι, ὅτε μεταλλῶ·
Αλλὰ μάλ' εὔκηλος τὰ φράζεαι, ἅτσ' ἐθέλησθα.
Νεῶ δ' αἰνῶς δείδοικα χτ' φρένα, μή Σε παρείπῃ
Αργυρόπεζα Θέτις, θυγάτηρ ἁλίοιο γέροντος.
Ηβίη γὰρ Ζοί γε παρέζετο, χὴ λάβε γούνων·
Τῇ σ' ὀΐω καλαινεῦσαι ἐτήτυμον, ὡς Αχιλῆα
Τιμήσῃς, ὀλέσῃς δ' πολέας ὅπὶ νηυσὶν Αχαιῶν.
Τὴν δ' ἀπαμφιβόλυμος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεύς· 60
Δαιμονίη, αἰεὶ μὰψ ὀΐεαι, οὐδέ Σε λήθω·
Περῆξαι δ' ἔμπης ὅτι δυνήσεαι, ἀλλ' ἀπὸ θυμοῦ
Μᾶλλον ἐμοὶ ἔσεαι, τὸ δέ τοι χὴ ῥίγιον ἔσται.
Εἰ δ' ὅτω τέτ' ἐσὶν, ἐμοὶ μέλλει φίλον εἶναι.
Αλλ' ἀκέουσα κάθησο, ἐμῷ δ' ὑπιπείθεο μύθῳ·
Μή νύ τοι ἃ χραίσμωσιν, ὅσοι Θεοί εἰσ' ἐν Ολύμπῳ,
Ασσον ἰόντ', ὅτε κέν τοι ἀάπτοις χεῖρας ἐφείω.
Ως ἔφαθ'· ἔδδεισεν δ βοώπις πότνια Ηρη·
Καί ῥ' ἀκέουσα καθῆστο, ὑπονώμψασα φίλον κῆρ.
Ωχθησε δ' ἀνὰ δῶμα Διὸς Θεοὶ ἀρανίωνες. 70
Τοῖσιν δ' Ηφαιςος κλυτοτέχνης ἦρχ' ἀγορεύειν,
Μητρὶ φίλῃ ὑπίοχα φέρων λευκωλένῳ Ηρῃ·
Η δὴ λοίγια ἔργα τάδ' ἔσσεται, οὐδ' ἔτ' ἀνεκτὰ,
Εἰ δὴ Cφὼ ἕνεκα θνητῶν ἐριδαίνετον ὧδε,
Εν δ' Θεοῖσι κολωὸν ἐλασσύνετον· οὐδέ τι δαιτὸς
Εσθλῆς ἔσσεται ἦδος, ἐπεὶ τὰ χερείονα νικᾷ.
Μητρὶ δ' ἐγὼ πάλιν ὧδε ἔπος φράζεσθαι ὑποδέξω,
Πατρὶ φίλῳ ὑπίοχα φέρειν Διΐ, ὄφρα μὴ αὖτε
Νεικείῃσι πατὴρ, σὺν δ' ἡμῖν δαῖτα ταράξῃ.
Εἴπερ γὰρ κ' ἐθέλῃσιν Ολύμπιος ἀστεροπητὴς, 80

Εξ ἰδέων συφελίξαι· ὁ γὰρ πολὺ φέρταλός ἐστιν.
Αλλὰ σὺ τόνγ' ἐπέεσσι καθάπτεσθαι μαλακοῖσιν·
Αὐτίκ' ἔπειθ' ἵλαος Ολύμπιος ἔσται ἡμῖν.
Ως ἄρ' ἔφη, καὶ ἀναΐξας, δίπτας ἀμφικύπελλον
Μητρὶ φίλῃ ἐν χερσὶ τίθει, καί μιν προσέειπε·
Τέτλαθι, μῆτερ ἐμή, καὶ ἀνάσχεο, κηδομένη περ,
Μή σε, φίλην περ ἐοῦσαν, ἐν ὀφθαλμοῖσιν ἴδωμαι
Θεινομένην· τότε δ' οὔτι δυνήσομαι, ἀχνύμενός περ,
Χερσὶν ἐμῇσιν ἀρήγειν· ἀργαλέος γὰρ Ολύμπιος ἀντιφέρεσθαι.
Ηδη γάρ με καὶ ἄλλοτ' ἀλεξέμεναι μενεαίνω,
Ρίψε, ποδὸς τελαγὼν, ἀπὸ βηλοῦ θεσπεσίοιο·
Πᾶν δ' ἦμαρ φερόμην, ἅμα δ' ἠελίῳ καταδύντι
Κάππεσον ἐν Λήμνῳ· ὀλίγος δ' ἔτι θυμὸς ἐνῆεν·
Ενθα με Σίντιες ἄνδρες ἄφαρ κομίσαντο πεσόντα.
Ως φάτο· μείδησεν δὲ θεὰ λευκώλενος Ηρη·
Μειδήσασα δ', παιδὸς ἐδέξατο χειρὶ κύπελλον.
Αὐτὰρ ὁ τοῖς ἄλλοισι θεοῖς ἐνδέξια πᾶσιν
Οἰνοχόει, γλυκὺ νέκταρ ἀπὸ κρητῆρος ἀφύσσων.
Ασβεστος δ' ἄρ' ἐνῶρτο γέλως μακάρεσσι θεοῖσιν,
Ως ἶδον Ηφαιστον ἀά κατὰ δώματα ποιπνύοντα.
Ως τότε μὲν πέρην ἦμαρ ἐς ἠέλιον καταδύντα
Δαίνυντ'· οὐδ' ἔτι θυμὸς ἐδεύετο δαιτὸς ἐΐσης,
Οὐ μὲν φόρμιγγος περικαλλέος, ἣν ἔχ' Απόλλων,
Μουσάων θ', αἳ ἀείδον, ἀμειβόμεναι ὀπὶ καλῇ.
Αὐτὰρ ἐπεὶ καλίδυ λαμπρὸν φάος ἠελίοιο,
Οἱ μὲν καμπύλα βαν οἰκόνδε ἕκαστος,
Ηχι ἑκάστῳ δῶμα περικλυτὸς ἀμφιγυήεις
Ηφαιστος ποίησ' εἰδυίῃσι πραπίδεσσι.
Ζεὺς δὲ πρὸς ὃν λέχος ἤι' Ολύμπιος ἀστεροπητὴς,
Ενθα πρόσθ' ἐκοιμᾶθ', ὅτε μιν γλυκὺς ὕπνος ἱκάνοι·
Ενθα κάθευδ' ἀναβάς· παρὰ δὲ χρυσόθρονος Ηρη.

ΤΗΣ
ΟΜΗΡΟΥ
ΙΛΙΑΔΟΣ

ΡΑΨΩΔΙΑ Β.

Επιγραφή.

Βῆτα δ' Ονειρον ἔχει, ἀγορὴν, καὶ νῆας ἀριθμεῖ.

ΑΛΛΟΙ μὲν ῥα Θεοί τε καὶ ἀνέρες ἱπποκορυσταὶ
Εὗδον παννύχιοι· Δία δ' οὐκ ἔχε νήδυμος ὕπνος,
Αλλ' ὅγε μερμήριζε κατὰ φρένα, ὡς Αχιλῆα
Τιμήσῃ, ὀλέσῃ θ' ὁπὶ νηυσὶν Αχαιῶν.
Ηδε δέ οἱ κατὰ θυμὸν ἀρίστη φαίνετο βουλὴ,
Πέμψαι ἐπ' Ατρείδῃ Αγαμέμνονι οὖλον Ονειρον·
Καί μιν φωνήσας, ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
Βάσκ' ἴθι, οὖλε Ονειρε, θοὰς ἐπὶ νῆας Αχαιῶν·
Ελθὼν ἐς κλισίην Αγαμέμνονος Ατρείδαο,
Πάντα μάλ' ἀτρεκέως ἀγορευέμεν, ὡς ἐπιτέλλω·
Θωρῆξαί ἑ κέλευε κατακομόωντας Αχαιοὺς
Παννυχίῃ· νυῶν γάρ κεν ἕλοι πόλιν εὐρυάγυιαν
Τρώων· οὐ γὰρ ἔτ' ἀμφὶς Ολύμπια δώματ' ἔχοντες
Αθάνατοι φρονέουσ'· ἐπέγναμψεν γὰρ ἅπαντας
Ηρη λισσομένη· Τρώεσσι δὲ κήδε' ἐφῆπται·
Ως φάτο· βῆ δ' ἄρ' Ονειρος, ἐπεὶ τ' ἐπὶ μῦθον ἄκουσε·
Καρπαλίμως δ' ἵκανε θοὰς ἐπὶ νῆας Αχαιῶν·
Βῆ δ' ἄρ' ἐπ' Ατρείδῃ Αγαμέμνονα· τὸν δ' ἐνέηκεν
Εὕδοντ' ἐν κλισίῃ, περὶ δ' ἀμβρόσιος κέχυθ' ὕπνος,
Στῆ δ' ἄρ' ὑπὲρ κεφαλῆς, Νηλῆϊ υἷϊ ἐοικὼς,
Νέστορι, τόν ῥα μάλιστα γερόντων τῖε Αγαμέμνων.
Τῷ μιν ἐεισάμενος προσεφώνεε δῖος Ονειρος·

Εὕδεις,

Εὕδεις, Ατρέϊ ὑὲ, δαΐφρονι, ἱπποδάμοιο;
Οὐ χρὴ παννύχιον εὕδειν βουληφόρον ἄνδρα,
Ω, λαοί τ' ὀπιτελέφατ', κὴ τόσσα μέμηλε.
Νεῦ δ' ἐμέθεν ξύνες ὦκα· Διὸς δέ τοι ἄγγελός εἰμι,
Ος σεῦ, ἄνωθεν ἐὼν, μέγα κήδεται, ἠδ' ἐλεαίρει·
Θωρῆξαί σε κέλευσε κομώοντας Ἀχαιοὺς
Παντυδίην· νεῦ γάρ κεν ἕλοις πόλιν εὐρυάγυιαν
Τρώων· οὐ γὰρ ἔτ' ἀμφὶς ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες 30
Ἀθάνατοι φρονέουσ'· ἐπέδησαμεν δ' ἅπαντας
Ἠρη λισσομένη· Τρώεσσι δ' κήδε' ἐφῆπται
Ἕκ Διός. ἀλλὰ σὺ ταῦτα ἔχε φρεσὶ, μηδέ σε λήθη
Αἰρείτω, εὖτ' ἄν σε μελίφρων ὕπνος ἀνήῃ.
Ως ἄρα φωνήσας ἀπεβήσατο· τὸ δ' ἔλιπ' αὐτῷ
Τὰ φρονέοντ' ἀνὰ θυμὸν, ἃ ῥ' οὐ τελέεσθαι ἔμελλε.
Φῆ γὰρ ὅγ' αἱρήσειν Πριάμου πόλιν ἤματι κείνῳ,
Νήπιος· οὐδὲ τὰ ἤδη ἃ ῥα Ζεὺς μήδετο ἔργα.
Θήσειν γὰρ ἔτ' ἔμελλεν ἐπ' ἄλγεά τε στοναχάς τε
Τρωσί τε καὶ Δαναοῖσι διὰ κρατερὰς ὑσμίνας. 40
Ἐγρετο δ' ἐξ ὕπνου θεῖα δέ μιν ἀμφέχυτ' ὀμφή·
Εζετο δ' ὀρθωθείς· μαλακὸν δ' ἕσσατο χιτῶνα,
Καλὸν, νηγάτεον, περὶ δ' αὖ μέγα βάλλετο φᾶρος·
Ποσσὶ δ' ὑπαὶ λιπαροῖσιν ἐδήσατο καλὰ πέδιλα·
Ἀμοὶ δ' ἄρ' ὤμοισιν βάλετο ξίφος ἀργυρόηλον·
Εἵλετο δ' σκῆπτρον πατρώϊον ἄφθιτον αἰεὶ,
Σὺν τῷ ἔβη κατὰ νῆας Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων.
Ηὼς μὲν ῥα θεὰ πρόσω ἐβήσατο μακρὸν Ολυμπον,
Ζηνὶ φάος ἐνέουσα καὶ ἄλλοις ἀθανάτοισιν·
Αὐτὰρ ὁ κηρύκεσσι λιγυφθόγγοισι κέλευε, 50
Κηρύσσειν ἀγορήνδε κομόωντας Ἀχαιούς·
Οἱ μὲν ἐκήρυσσον, τοὶ δ' ἠγείροντο μάλ' ὦκα.
Βουλὴν δ' πρῶτον μεγαθύμων ἷζε γερόντων,
Νεστορέῃ παρὰ νηῒ Πυληγενέϊ βασιλῆϊ·
Τοὺς ὅγε ξυνάγειρας, πυκινὴν ἀγλύνετο βουλήν·
Κλῦτε, φίλοι, θεῖός μοι ἐνύπνιον ἦλθεν Ονειρος,
Αμβροσίῃ διὰ νύκτα· μάλιστα δ' Νέστορι δίῳ,

Εἶδος

Εἶδός τε, μέγεθός τε, φυήν τ', ἄγχισα ἐῴκει.
Στῆ δ' ἄρ' ὑπὲρ κεφαλῆς, καί με πρὸς μῦθον ἔειπεν·
Εὕδεις, Ἀτρέος υἱὲ δαΐφρονος, ἱπποδάμοιο;
Οὐ χρὴ παννύχιον εὕδειν βουληφόρον ἄνδρα,
Ὧ, λαοί τ' ὄπιθε ἕφαο, καί τόσσα μέμηλε.
Νῦν δ' ἐμέθεν ξύνες ὦκα· Διὸς δέ τοι ἄγγελός εἰμι,
Ὅς Ζεν, ἄνωθεν ἐὼν, μέγα κήδεο, ἠδ' ἐλεαίρει.
Θωρῆξαί σε κέλευσε κομήτας Ἀχαιὰς
Παντυδίῃ· νῦν γάρ κεν ἕλοις πόλιν εὐρυάγυιαν
Τρώων· οὐ γὰρ ἔτ' ἀμφὶς Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες
Ἀθάνατοι φρονέουσ'· ἐπέγναμψεν γὰρ ἅπαντας
Ἥρη λισσομένη· Τρώεσσι δὲ κήδε' ἐφῆπται
Ἐκ Διός· ἀλλὰ σὺ σῆσιν ἔχε φρεσὶν· ὡς ὁ μὲν εἰπὼν
Ὤχετ' ἀποπλάγξας· ἐμὲ δ' γλυκὺς ὕπνος ἀνῆκεν.
Ἀλλ' ἄγετ', αἴ κέν πως θωρήξομεν υἷας Ἀχαιῶν·
Πρῶτα δ' ἐγὼν ἔπεσιν πειρήσομαι, ἣ θέμις ἐστὶ.
Καὶ φεύγειν σὺν νηυσὶ πολυκλήϊσι κελεύσω·
Ὑμεῖς δ' ἄλλοθεν ἄλλος ἐρητύειν ἐπέεσσιν.
Ἦτοι ὅγ' ὡς εἰπὼν, κατ' ἄρ' ἕζετο· τοῖσι δ' ἀνέστη
Νέστωρ, ὃς ῥα Πύλοιο ἄναξ ἦν ἠμαθόεντος,
Ὃς σφιν εὐφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·
Ὦ φίλοι, Ἀργείων ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες,
Εἰ μέν τις τ' ὄνειρον Ἀχαιῶν ἄλλος ἔνισπε,
Ψεῦδός κεν φαῖμεν, καὶ νοσφιζοίμεθα μᾶλλον·
Νῦν δ' ἴδεν, ὃς μέγ' ἄριστος ἐνὶ στρατῷ εὔχεται εἶναι.
Ἀλλ' ἄγετ', αἴ κέν πως θωρήξομεν υἷας Ἀχαιῶν.
Ὡς ἄρα φωνήσας, βασιλῆας ἡγήσατο νέεσθαι.
Οἱ δ' ἐπανέστησαν, πειθοντό τε ποιμένι λαῶν,
Σκηπτοῦχοι βασιλῆες· ἐπεσσεύοντο δὲ λαοί.
Ἠΰτε ἔθνεα εἶσι μελισσάων ἀδινάων,
Πέτρης ἐκ γλαφυρῆς αἰεὶ νέον ἐρχομένάων,
Βοτρυδὸν δὲ πέλονται ἐπ' ἄνθεσιν εἰαρινοῖσιν,
Αἱ μέν τ' ἔνθα ἅλις πωτῶνται, αἱ δέ τε ἔνθα·
Ὡς τῶν ἔθνεα πολλὰ νεῶν ἄπο καὶ κλισιάων
Ἰόνθ' προπάροιθε βαθείης ἠϊόνος στίχες

Ἰλιάδος

Ιλαδὸν εἰς ἀλοσήν· μὴ δέ ζφισιν Οσσα δεδήει,
Οβρίμως· ἰέναι, Διὸς ἄγγελοι· οἱ δ' ἀγέροντο·
Τελεήχει δ' ἀγορὴ, ἰάχε δ' ἐσοαχίζετο γαῖα,
Λαῶν ἰζόντων, ὅμαδος δ' ἦν· ἐννέα δὲ ζφεας
Κήρυκες βοόωντες ἐρήτυον, εἴ πού δ' αὖτῆς
Σχοίατ', ἀκούσειαν δ διοτρεφέων βασιλήων.
Σπουδῇ δ' ἵζετο λαὸς, ἐρήτυθεν δ καθέδρας,
Παυσάμενοι κλαγγῆς· ἀνὰ δ κρείων Αγαμέμνων 100
Εστη, ζκῆπτρον ἔχων· τὸ μὲν Ηφαιστος κάμε τεύχων.
Ηφαιστος μὲν δῶκε Διὶ Κρονίωνι ἄνακτι·
Αὐτὰρ ἄρα Ζεὺς δῶκε διακτόρῳ Αργειφόντῃ·
Ερμείας δ ἄναξ δῶκεν Πέλοπι πληξίππῳ·
Αὐτὰρ ὁ αὖτε Πέλοψ δῶκ' Ατρέϊ, ποιμένι λαῶν·
Ατρεὺς δ θνήσκων ἔλιπε πολύαρνι Θυέστῃ·
Αὐτὰρ ὁ αὖτε Θυέστ' Αγαμέμνονι λεῖπε φορῆναι,
Πολλῇσι νήσοισι καὶ Αργεϊ παντὶ ἀνάσσειν·
Τῷ ὅγ' ἐρεισάμενος, ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
Ω φίλοι, ἥρωες Δαναοὶ, θεράποντες Αρηος, 110
Ζεύς με μέγα Κρονίδης ἄτῃ ἐνέδησε βαρείῃ·
Σχέτλιος, ὃς πρίν μοι ὑπέσχετο καὶ κατένευσεν,
Ιλιον ἐκπέρσαντ' εὐτείχεον ἀπονέεσθαι·
Νῦν δ κακὴν ἀπάτην βουλεύσατο, καί με κελεύει
Δυσκλέα, Αργος ἱκέσθαι, ἐπεὶ πολὺν ὤλεσα λαόν.
Οὕτω πῃ Διὶ μέλλει ὑπερμενέϊ φίλον εἶναι,
Ος δὴ πολλάων πολίων καθέλυσε κάρηνα,
Ηδ' ἔτι καὶ λύσει· τῷ γὰρ κράτος ὑψόθι μέγιστον.
Αἰσχρὸν γὰρ τόδε γ' ὀπίσσω καὶ ἐσσομένοισι πυθέσθαι,
Μάψ οὕτω τοιόνδε τοσόνδε τε λαὸν Αχαιῶν 120
Απρηκτον πόλεμον πολεμίζειν, ἠδὲ μάχεσθαι
Ανδράσι παυροτέροισι· τέλος δ' ὅπω τι φανήῃ.
Εἶπερ γὰρ κ' ἐθέλοιμεν Αχαιοί τε, Τρῶάς τε,
Ορκια πιστὰ ταμόντες, ἀριθμηθήμεναι ἅμφω·
Τρῶας μὲν λέξαιμεν, ἐφέστιοι ὅσσοι ἔασιν·
Ημεῖς δ' εἰς δεκάδας διακοσμηθεῖμεν Αχαιοὶ,
Τρώων δ' ἄνδρα ἕκαστον ἐλοίμεθα οἰνοχοεύειν

Πολλαὶ

Πολλαί κεν δεκάδες δβελοίαλο οἰνοχόοιο·
Τόσσον ἐγώ φημι πλέας ἔμμβαι ᾗας Αχαιῶν
Τρώων, οἳ ναίεσι κῆ πτόλιν· ἀλλ' ὄπιπτερροι
Πολλέων ἐκ πολίων ἐγχέσπαλοι ἄνδρες ἔασιν,
Οἵ με μέγα πλάζεσι, κῆ οὐκ εἰῶσ' ἐθέλοντα
Ἑλίκι ἐκπέρσαι δίναιόμβων πτολίεθρον.
Ἐννέα δὴ βεβάασι Διὸς μεγάλου ἐνιαυτοὶ,
Καὶ δὴ δοῦρα σέσηπε νεῶν, κῆ πάρτα λέλυνται·
Αἱ δέ πως ἡμέτεραί τ' ἄλοχοι, κῆ νήπια τέκνα,
Εἶαι ἐν μεγάροις πτολιήγμβαι· ἄμμι δ' ἔργον
Αὖτως ἀκρήαντον, ὃ εἵνεκα δεῦρ' ἱκόμεσθα·
Αλλ' ἄγεθ', ὡς ἂν ἐγὼν εἴπω, πειθώμεθα πάντες·
Φεύγωμβν σὺν νηυσὶ φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν.
Οὐ γὰρ ἔτι Τρφίην αἱρήσομβν εὐρυάγυιαν.

Ως φάτο· τοῖσι δ' θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ὄρινε,
Πᾶσι μετ' πληθυῖ, ὅσοι ἃ βκλῆς ἐπάκκσαν.
Κινήθη δ' ἀγορὴ, ὡς κύμαλα μακρὰ θαλάσσης
Πόντκ Ικαρίοιο, τὰ μβν τ' Εὖρός τε Νότος τε
Ὄρσε, ἐπαΐξας πατρὸς Διὸς ἐκ νεφελάων.
Ὡς δ' ὅτε κινήσει Ζέφυρος βαθὺ λήϊον, ἐλθὼν
Λάβρος ἐπαιγίζων, θπί τ' ἠμύει ἀσταχύεσσιν·
Ὡς τῷ πᾶσ' ἀγορὴ κινήθη· τοὶ δ' ἀλαλητῷ
Νῆας ἐπεσσβύοντο· ποδῶν δ' ὑπένερθε κονίη
Ἴστατ' ἀειρομένη· τοὶ δ' ἀλλήλοισι κέλβυον,
Απλεσθ νηῶν, ἠδ' ἐλκέμβν εἰς ἅλα δῖαν,
Οὐράς τ' ἐξεκάθαιρον· ἀϋτὴ δ' ἐρεχνὴν ἶκεν
Οὐρανὸν ἀστερόεντα, διὸ δ' ἤρεον ἕρματα νηῶν.
Ενθά κεν Αργείοισιν ὑπὲρμορα νόστος ἐτύχθη,
Εἰ μὴ Αθηναίκ Ηρη πρὸς μῦθον ἔειπεν·

Ω πόποι, αἰγιόχοιο Διὸς τέκος ἀτρυτώνη,
Οὕτω δὴ οἶκόνδε, φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν,
Αργεῖοι φεύξονθ' ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης;
Καδδέ κεν εὐχκλὴν Πριάμῳ, κῆ Τρωσὶ λίποιεν
Αργείκ Ελένκ, ἧς εἵνεκα πολλοὶ Αχαιῶν
Ἐν Τροίῃ ὀπόλοντο φίλης ἄπο πατρίδος αἴης;

Αλλ'

Αλλ' ἴθι νῶϊ μὴ λαὸν Αχαιῶν χαλκοχιτώνων,
Σοῖς δ' ἀγανοῖς ἐπέεσσιν ἐρήτυε φῶτα ἕκαστον,
Μηδὲ ἔα νῆας ἅλαδ' ἑλκέμεν ἀμφιελίσσας.
Ως ἔφαθ'· ὁ δ' ἀπίθησε θεὰ γλαυκῶπις Αθήνη·
Βῆ δ' κατ' Οὐλύμποιο καρήνων αἶξασα.
Καρπαλίμως δ' ἵκανε θοὰς ἐπὶ νῆας Αχαιῶν·
Εὗρεν ἔπειτ' Οδυσῆα, Διὶ μήτιν ἀτάλαντον,
Εσταότ' οὐδ' ὄγε νηὸς εὐσσέλμοιο μελαίνης
Απλετ', ἐπεί μιν ἄχος κραδίλω καὶ θυμὸν ἵκανεν.
Αγχοῦ δ' ἰσαμένη προσέφη γλαυκῶπις Αθήνη·
Διογενὲς Λαρτιάδη, πολυμήχαν' Οδυσσεῦ,
Οὕτω δὴ οἴκόνδε, φίλω ἐς πατρίδα γαῖαν,
Φεύξεσθ', ἐν νήεσσι πολυκλήϊσι πεποίθτες;
Καδδέ κεν οἶχωλὴν Πριάμῳ καὶ Τρωσὶ λίποιλε
Αργείλω Ελένλω, ἧς εἵνεκα πολλοὶ Αχαιῶν
Εν Τροίη ἀπόλοντο, φίλης ἄπο πατρίδος αἴης;
Αλλ' ἴθι νῶϊ μὴ λαὸν Αχαιῶν, μηδέ τ' ἐρώει·
Σοῖς δ' ἀγανοῖς ἐπέεσσιν ἐρήτυε φῶτα ἕκαστον,
Μηδὲ ἔα νῆας ἅλαδ' ἑλκέμεν ἀμφιελίσσας.
Ως φάθ'· ὁ δ' ξυνέηκε θεᾶς ὄπα φωνησάσης·
Βῆ δ' θέειν, ἀπὸ δ' χλαῖναν βάλε· τὴ δ' ἐκόμισσε
Κήρυξ Εὐρυβάτης Ιθακήσιος, ὅς οἱ ὀπήδει.
Αὐτὸς δ' Αγαμέμνονος Ατρείδεω ἀντίος ἐλθὼν,
Δέξατό οἱ Σκῆπτρον πατρώϊον ἄφθιτον αἰεί·
Σὺν τῷ βῆ κατὰ νῆας Αχαιῶν χαλκοχιτώνων.
Οντινα μὲν βασιλῆα καὶ ἔξοχον ἄνδρα κιχείη
Τὸν δ' ἀγανοῖς ἐπέεσσιν ἐρητύσασκε παραστάς·
Δαιμόνι', οὔ σε ἔοικε, κακὸν ὡς, δειδίσσεσθαι·
Αλλ' αὐτός τε κάθησο, καὶ ἄλλους ἵδρυε λαούς·
Οὐ γὰρ πω σάφα οἶσθ', οἷος νόος Ατρείδαο·
Νῦν μὲν πειρᾶται, τάχα δ' ἴψεται υἷας Αχαιῶν.
Εν βουλῇ δ' οὐ πάντες ἀκούσαμεν, οἷον ἔειπε·
Μήτι χολωσάμενος ῥέξῃ κακὸν υἷας Αχαιῶν.
Θυμὸς γὰρ μέγας ἐστὶ διοτρεφέος βασιλῆος·
Τιμὴ δ' ἐκ Διός ἐστι, φιλεῖ δέ ἑ μητίετα Ζεύς.

Ον

Ον δ' αὖ δήμυ τ' ἄνδρα ἴδοι, βοόωντά τ' ἐφόβησε,
Τὸν σκήπτρῳ ἐλάσασκεν, ὁμοκλήσασκέ τε μύθῳ·
Δαιμόνι', ἀβέμας ἧσο, καὶ ἄλλων μῦθον ἄκουε,
Οἳ τέο φέρτεροί εἰσι· σὺ δ' ἀπτόλεμος καὶ ἄνανδρος,
Οὔτε ποτ' ἐν πολέμῳ ἐναρίθμιος, ἔτ' ἐνὶ βουλῇ.
Οὐ μέν πως πάντες βασιλεύσομεν ἐνθάδ' Ἀχαιοί·
Οὐκ ἀγαθὸν πολυκοιρανίη· εἷς κοίρανος ἔστω,
Εἷς βασιλεύς, ᾧ ἔδωκε Κρόνου πάις ἀγκυλομήτεω
Σκῆπτρόν τ' ἠδὲ θέμιστας, ἵνα σφίσιν ἐμβασιλεύῃ.
Ὡς ὄρτο κοιρανέων δίεπε στρατόν· οἱ δ' ἀγορήνδε
Αὖτις ἐπεσσεύοντο, νεῶν ἄπο καὶ κλισιάων,
Ἠχῇ· ὡς ὅτε κῦμα πολυφλοίσβοιο θαλάσσης
Αἰγιαλῷ μεγάλῳ βρέμεται, σμαραγεῖ δέ τε πόντος.
Ἄλλοι μέν ῥ' ἕζοντο, ἐρήτυθεν δ' ἀγορήνδε.
Θερσίτης δ' ἔτι μοῦνος ἀμετροεπὴς ἐκολώα,
Ὅς ῥ' ἔπεα φρεσὶν ἧσιν ἄκοσμά τε πολλά τε ἤδη,
Μάψ, ἀτὰρ οὐ κατὰ κόσμον, ἐριζέμεναι βασιλεῦσιν,
Ἀλλ' ὅ, τι οἱ εὖσαλο γελοΐιον Ἀργείοισιν
Ἔμμεναι· αἴσχιστος δὴ ἀνὴρ ὑπὸ Ἴλιον ἦλθε·
Φολκὸς ἦεν, χωλὸς δ' ἕτερον πόδα· τὼ δέ οἱ ὤμω
Κυρτὼ, ὄμπὶ στῆθος συνοχωκότε· αὐτὰρ ὕπερθε
Ὀξὺς ἦεν κεφαλήν, ψεδνὴ δ' ἐπενήνοθε λάχνη.
Ἐχθιστος δ' Ἀχιλῆϊ μάλιστ' ἦν, ἠδ' Ὀδυσῆϊ·
Τὼ γὰρ νεικείεσκε. τότ' αὖ Ἀγαμέμνονι δίῳ
Ὀξέα κεκληγὼς λέγ' ὀνείδεα· τῷ δ' ἄρ' Ἀχαιοὶ
Ἐκπάγλως κοτέοντο, νεμέσσηθέν τ' ἐνὶ θυμῷ·
Αὐτὰρ ὁ μακρὰ βοῶν, Ἀγαμέμνονα νείκεε μύθῳ·
Ἀτρεΐδη, τέο δ' αὖτ' ὀνομάκρηεσι, ἠδὲ χατίζεις;
Πλεῖαί τοι χαλκοῦ κλισίαι, πολλαὶ δ' γυναῖκες
Εἰσὶν ἐνὶ κλισίῃς ἐξαίρετοι, ἃς τοι Ἀχαιοὶ
Πρωτίστῳ δίδομεν, εὖτ' ἂν πτολίεθρον ἕλωμεν.
Ἦ ἔτι καὶ χρυσοῦ ὀπιδεύεαι, ὄν κέ τις οἴσει
Τρώων ἱπποδάμων ἐξ Ἰλίου ἠγορόωντα,
Ὃν κεν ἐγὼ δήσας ἀγάγω, ἢ ἄλλος Ἀχαιῶν;
Ἢὲ γυναῖκα νέηλυν, ἵνα μίσγεαι ἐν φιλότητι,

Αλλ' ἴθι νωῖ μὴ λαὸν Αχαιῶν χαλκοχιτώνων,
Σοῖς δ' ἀγανοῖς ἐπέεσσιν ἐρήτυε φῶτα ἕκαστον,
Μηδὲ ἔα νῆας ἅλαδ' ἑλκέμεν ἀμφιελίσσας.
Ως ἔφαθ'· ὁδ' ἀπίθησε θεὰ γλαυκῶπις Αθήνη·
Βῆ ῥ' ἰὼν κατ' Οὐλύμποιο καρήνων αἶξασα.
Καρπαλίμως δ' ἵκανε θοὰς ἐπὶ νῆας Αχαιῶν·
Εὗρεν ἔπειτ' Οδυσῆα, Διὶ μήτιν ἀτάλαντον,
Εσταότ' οὐδ' ὄγε νηὸς ἐϋσσέλμοιο μελαίνης
Απλετ', ἐπεί μιν ἄχος κραδίλω καὶ θυμὸν ἵκανεν.
Αγχοῦ δ' ἱσταμένη προσέφη γλαυκῶπις Αθήνη·
Διογενὲς Λαρτιάδη, πολυμήχαν' Οδυσσεῦ,
Οὕτω δὴ οἶκόνδε, φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν,
Φεύξεσθ', ἐν νήεσσι πολυκλήϊσι πεσόντες;
Καδδέ κεν ἀψορρὸν Πριάμῳ καὶ Τρωσὶ λίποιλε
Αργείλω Ελένλω, ἧς εἵνεκα πολλοὶ Αχαιῶν
Εν Τροίῃ ἀπόλοντο, φίλης ἄπο πατρίδος αἴης;
Αλλ' ἴθι νωῖ μὴ λαὸν Αχαιῶν, μηδέ τ' ἐρώει·
Σοῖς δ' ἀγανοῖς ἐπέεσσιν ἐρήτυε φῶτα ἕκαστον,
Μηδὲ ἔα νῆας ἅλαδ' ἑλκέμεν ἀμφιελίσσας.
Ως φάθ'· ὁ δ' ξυνέηκε θεᾶς ὅπα φωνησάσης·
Βῆ ῥ' ἰέναι, ἀπὸ δ' χλαῖναν βάλε· τὴ δ' ἐκόμισσε
Κήρυξ Εὐρυβάτης Ιθακήσιος, ὅς οἱ ὀπήδει.
Αὐτὸς δ' Αρεΐδεω Αγαμέμνονος ἀντίος ἐλθὼν,
Δέξατό οἱ Σκῆπτρον πατρώϊον ἄφθιτον αἰεί·
Σὺν τῷ ἴδη κὴ νῆας Αχαιῶν χαλκοχιτώνων.
Οντινα μὲν βασιλῆα καὶ ἔξοχον ἄνδρα κιχείη
Τόν δ' ἀγαθοῖς ἐπέεσσιν ἐρητύσασκε παρελθών·
Δαιμόνι', οὔ σε ἔοικε, κακὸν ὡς, δειδίσσεσθαι·
Αλλ' αὐτός τε κάθησο, καὶ ἄλλους ἵδρυε λαούς·
Οὐ γὰρ πω σάφα οἶσθ', οἷος νόος Αρεΐδαο·
Νῦν μὲν πειρᾶται, τάχα δ' ἴψεται υἷας Αχαιῶν.
Εν βουλῇ δ' οὐ πάντες ἀκούσαμεν, οἷον ἔειπε·
Μήτι χολωσάμενος ῥέξῃ κακὸν υἷας Αχαιῶν.
Θυμὸς γὰρ μέγας ἐστὶ διοτρεφέος βασιλῆος·
Τιμὴ δ' ἐκ Διός ἐστι, φιλεῖ δέ ἑ μητίετα Ζεύς.

Οι

Ον δ' αὖ δήμυ τ' ἄνδρα ἴδοι, βοόωντά τ' ἐφόβησι,
Τὸν σκήπτρῳ ἐλάσασκεν, ὁμοκλήσασκέ τε μύθῳ·
Δαιμόνι', ἀβέμας ἧσο, καὶ ἄλλων μῦθον ἄκουε,
Οἳ σέο φέρτεροί εἰσι· σὺ δ' ἀπτόλεμος καὶ ἀνάλκις,
Οὔτε ποτ' ἐν πολέμῳ ἐναρίθμιος, οὔτ' ἐν βουλῇ.
Οὐ μέν πως πάντες βασιλεύσομεν ἐνθάδ' Ἀχαιοί·
Οὐκ ἀγαθὸν πολυκοιρανίη· εἷς κοίρανος ἔστω,
Εἷς βασιλεύς, ᾧ ἔδωκε Κρόνου πάϊς ἀγκυλομήτεω
Σκῆπτρόν τ' ἠδὲ θέμιστας, ἵνα σφίσιν ἐμβασιλεύῃ.
Ὡς ὄγε κοιρανέων δίεπε στρατόν· οἱ δ' ἀγορήνδε
Αὖτις ἐπεσσεύοντο, νεῶν ἄπο καὶ κλισιάων,
Ἠχῇ· ὡς ὅτε κῦμα πολυφλοίσβοιο θαλάσσης
Αἰγιαλῷ μεγάλῳ βρέμεται, σμαραγεῖ δέ τε πόντος.
Ἄλλοι μέν ῥ' ἕζοντο, ἐρήτυθεν δ' ἓ καθέδρας.
Θερσίτης δ' ἔτι μοῦνος ἀμετροεπὴς ἐπολφα,
Ὅς ῥ' ἔπεα φρεσὶν ἧσιν ἄκοσμά τε πολλά τε ἤδη,
Μάψ, ἀτὰρ οὐ κατὰ κόσμον, ἐριζέμεναι βασιλεῦσιν,
Ἀλλ' ὅ, τι οἱ εἴσαιτο γελοΐιον Ἀργείοισιν
Ἔμμεναι· αἴσχιστος δ' ἀνὴρ ὑπὸ Ἴλιον ἦλθε·
Φολκὸς ἦεν, χωλὸς δ' ἕτερον πόδα· τὼ δέ οἱ ὤμω
Κυφὼ, ὀπὶ στῆθος συνοχωκότε· αὐτὰρ ὕπερθε
Ὀξὺς ἦεν κεφαλήν, ψεδνὴ δ' ἐπενήνοθε λάχνη.
Ἐχθιστος δ' Ἀχιλῆϊ μάλιστ' ἦν, ἠδ' Ὀδυσῆϊ·
Τὼ γὰρ νεικείεσκε. τότ' αὖ Ἀγαμέμνονι δίῳ
Ὀξέα κεκληγὼς λέγ' ὀνείδεα· τῷ δ' ἄρ' Ἀχαιοὶ
Ἤχθοντο, νεμέσσηθέν τ' ἐνὶ θυμῷ·
Αὐτὰρ ὁ μακρὰ βοῶν, Ἀγαμέμνονα νείκεε μύθῳ·
Ἀτρεΐδη, τέο δ' αὖτ' ὀνοσσόμεθα, ἠδὲ χατίζεις;
Πλεῖαί τοι χαλκῷ κλισίαι, πολλαὶ δ' γυναῖκες
Εἰσὶν ἐνὶ κλισίῃς ἐξαίρετοι, ἃς τοι Ἀχαιοὶ
Πρωτίστῳ δίδομεν, εὖτ' ἂν πτολίεθρον ἕλωμεν.
Ἦ ἔτι καὶ χρυσὸν ὀνόσσεαι, ὅν κέ τις οἴσει
Τρώων ἱπποδάμων ἐξ Ἰλίου ἠγαθέην ἀποινα,
Ὃν κεν ἐγὼ δήσας ἀγάγω, ἢ ἄλλος Ἀχαιῶν;
Ἢ γυναῖκα νέον, ἵνα μίσγεαι ἐν φιλότητι,

Ην τ' αὐτὸς ἄπο νόσφι κατιχέαι; ἀ μὴν ἔοικεν
Αρχὸν ἰόντα, κακῶν ἐπιβασκέμεν ὑῖας Αχαιῶν.
Ω πέπονες, κάκ' ἐλέγχε', Αχαιΐδες, οὐκ ἔτ' Αχαιοί,
Οἴκαδέ περ σοὶ νηυσὶ νεώμεθα· τόνδε δ' ἐῶμεν
Αὐτῆ ἐνὶ Τροίη γέρας ἀπονέμεμεν, ὄφρα ἴδηαι
Η ῥά τι οἱ χ' ἡμεῖς παρεστάμεν, ἠὲ καὶ οὐκί·
Ος καὶ νεῶ Αχιλῆα, ὃν μέγ' ἀμείνονα φῶτα,
Ητίμησεν· ἑλὼν γὰρ ἔχει γέρας αὐτὸς ἀπούρας. 240
Αλλὰ μάλ' οὐκ Αχιλῆϊ χόλος φρεσὶν, ἀλλὰ μεθήμων·
Η γὰρ ἂν, Ατρείδη, νῦν ὕστατα λωβήσαιο.
Ως φάτο, νηλειὴς Αγαμέμνονα ποιμένα λαῶν,
Θερσίτης· πολλὰ δ' ὄγε ἔπεα πτερόεντα προέηκε·
Καί μιν νουθέτεε ἰδὼν χαλεπῷ ἠνίπαπε μύθῳ·
Θερσίτ' ἀκριτόμυθε, λιγύς περ ἐὼν ἀγορητής,
Ἴσχεο, μηδ' ἔθελε οἷος ἐριζέμεναι βασιλεῦσιν·
Οὐ γὰρ ἐγὼ σέο φημὶ χερειότερον βροτὸν ἄλλον
Εμμεναι, ὅσσοι ἅμ' Ατρείδῃσ' ὑπὸ Ιλιον ἦλθον·
Τῶ οὐκ ἂν βασιλῆας ἀνὰ στόμ' ἔχων ἀγορεύοις, 50
Καί ζοιν ὀνείδεά τε προφέροις, νόστον τε φυλάσσοις.
Οὐδέ τί πω σάφα ἴδμεν, ὅπως ἔσται τάδε ἔργα·
Η εὖ, ἠὲ κακῶς, νοστήσομεν υἷες Αχαιῶν.
Τῶ, νεῶ Ατρείδῃ Αγαμέμνονι ποιμένι λαῶν,
Ησαι ὀνειδίζων, ὅτι οἱ μάλα πολλὰ δίδωσιν
Ηρωες Δαναοί· σὺ δ' ἀκριτόφιτον ἀγορεύεις.
Αλλ' ἔκ τοι ἐρέω, τὸ δὲ καὶ τετελεσμένον ἔσται·
Εἴ κ' ἔτι σ' ἀφραίνοντα κιχήσομαι, ὥς νύ περ ὧδε,
Μηκέτ' ἔπειτ' Οδυσῆϊ κάρη ὤμοισιν ἐπείη,
Μηδ' ἔτι Τηλεμάχοιο πατὴρ κεκλημένος εἴην, 60
Εἰ μὴ ἐγώ, ζε λαβὼν, ἀπὸ μὲν φίλα εἵματα δύσω,
Χλαῖναν τ' ἠδὲ χιτῶνα, τά τ' αἰδῶ ἀμφικαλύπτει,
Αὐτὸν δὲ κλαίοντα θοὰς ἐπὶ νῆας ἀφήσω,
Πεπληγὼς ἀγορῆθεν ἀεικέσσι πληγῆσιν.
Ως ἄρ' ἔφη· Σκήπτρῳ δὲ μετάφρενον ἠδὲ καὶ ὦμω
Πλῆξεν· ὁ δ' ἰδνώθη· θάλερὸν δέ οἱ ἔκπεσε δάκρυ.
Σμῶδιξ δ' αἱματόεσσα μεταφρένῳ ἐξυπανίστη

Σκήπτρου

Σκήπτρῳ ὕπο χρυσέῳ· ὁ δ' ἄρ' ἔξελο, τάρβησέν τε·
Ἀλγήσας δ', ἀχρεῖον ἰδὼν, ἀπεμόρξατο δάκρυ.
Οἱ δ', ἀχνύμενοί περ, ἐπ' αὐτῷ ἡδὺ γέλασσαν.
Ὧδε δέ τις εἴπεσκεν ἰδὼν ἐς πλησίον ἄλλον·
Ὦ πόποι, ἦ δὴ μυρί' Ὀδυσσεὺς ἐσθλὰ ἔοργε,
Βουλάς τ' ἄρξας ἀγαθὰς, πόλεμόν τε κορύσσας·
Νῦν δ' τὸ δὴ μέγ' ἄριστον ἐν Ἀργείοισιν ἔρεξεν,
Ὃς τὸν λωβητῆρα ἐπεσβόλον ἔσχ' ἀγορέων.
Οὐ θήν μιν πάλιν αὖθις ἀνήσει θυμὸς ἀγήνωρ
Νεικείειν βασιλῆας ὀνειδείοις ἐπέεσσιν.
Ὡς φάσαν ἡ πληθύς· ἀνὰ δ' ὁ πτολίπορθος Ὀδυσσεὺς
Ἔστη σκῆπτρον ἔχων· παρὰ δὲ, γλαυκῶπις Ἀθήνη,
Κήρυκι λιγυφώνῳ ἐοικυῖα, σιωπᾷν λαὸν ἀνώγει·
Ὄφρα ἅμα πρῶτόν τε καὶ ὕστατοι υἷες Ἀχαιῶν
Μῦθον ἀκούσειαν, καὶ φράσσαιτο βουλήν·
Ὃς σφιν ἐὺ φρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέφη·
Ἀτρεΐδη, νῦν δή σε, ἄναξ, ἐθέλουσιν Ἀχαιοὶ
Πάντιν ἐλέγχιστον θέμεναι μερόπεσσι βροτοῖσιν·
Οὐδέ τοι ἐκτελέουσιν ὑποσχέσιν, ἥντιν' ὑπέσταν,
Ἐνθάδε τοι σείοντες ἀπ' Ἀργεος ἱπποβότοιο,
Πρίν γε ἐπιπρέσαι τὸ τείχεος ἐμπυριόωντι·
Ὡς γὰρ ἢ παῖδες νεαροὶ, χῆραί τε γυναῖκες,
Ἀλλήλοισιν ὀδύρονται οἴκονδε νέεσθαι.
Ἦ μὴν καὶ πόνος ἐστὶν ἀνιηθέντα νέεσθαι.
Καὶ γάρ τίς θ' ἕνα μῆνα μένων ἐπὶ νηυσὶν ἐέργων
Ἀχαιΐδα, καὶ νηὶ πολυζύγῳ, ἥντε μάλιστα
Χειμέριαι εἰλέωσιν, ὀρινομένῳ τε θαλάσσῃ·
Ἡμῖν δ' εἴνατός ἐστι περιτροπέων ἐνιαυτὸς
Ἐνθάδε μιμνόντεσσι· τῷ οὔ νεμεσίζομ' Ἀχαιοὺς
Ἀχαλάαν παρὰ νηυσὶ κορωνίσιν· ἀλλὰ καὶ ἔμπης
Αἰσχρόν τοι δηρόν τε μένειν, κενεόν τε νέεσθαι.
Τλῆτε, φίλοι, καὶ μείνατ' ἐπὶ χρόνον, ὄφρα δαῶμεν
Ἢ ἐτεὸν Κάλχας μαντεύεται, ἦε καὶ οὐκί.
Εὖ γὰρ δὴ τόδε ἴδμεν ἐνὶ φρεσὶν, ἐστὲ δ' ὑμεῖς
Μάρτυροι, οὓς μὴ κῆρες ἔβαν θανάτοιο φέρουσαι·

Χθιζά τε κὴ πρώϊζ, ὅτ' ἐς Αὐλίδα νῆες Αχαιῶν
Ηγερέθοντο, κακὰ Πριάμῳ κὴ Τροσὶ φέρουσαι·
Ημεῖς δ' ἀμφὶ περὶ κρήνην, ἱερὰς κατὰ βωμούς
Ερδομεν ἀθανάτοισι τελήεσσας ἑκατόμβας,
Καλῇ ὑπὸ πλατανίστῳ, ὅθεν ῥέεν ἀγλαὸν ὕδωρ·
Ενθ' ἐφάνη μέγα σῆμα· δράκων ὀπὶ νῶτα δαφοινὸς,
Σμερδαλέος, τόν ῥ' αὐτὸς Ολύμπιος ἧκε φόωσδε,
Βωμὸν ὑπαὶξας πρός ῥα πλατάνιστον ὄρουσεν·
Ενθα δ' ἔσαν στρουθοῖο νεοσσοὶ, νήπια τέκνα,
Οζῳ ἐπ' ἀκροτάτῳ, πετάλοις ὑποπεπτηῶτες,
Οκτὼ, αὐτὰρ μήτηρ ἐνάτη ἦν, ἣ τέκε τέκνα·
Ενθ' ὅγε σὺν ἐλεεινὰ κατὴσθιε τετριγῶτας·
Μήτηρ δ' ἀμφεποτᾶτο ὀδυρομένη φίλα τέκνα·
Τὴν δ' ἑλιξάμενος πτέρυγος λάβεν ἀμφιαχυῖαν·
Αὐτὰρ ἐπεὶ κατὰ τέκνα ἔφαγε στρουθοῖο, καὶ αὐτὴν,
Τὸν μὲν ἀεί ζηλον θῆκεν θεὸς, ὅστις ἔφηνε·
Λᾶαν γὰρ μιν ἔθηκε Κρόνου παῖς ἀγκυλομήτεω·
Ημεῖς δ' ἑστιόωντες θαυμάζομεν, οἷον ἐτύχθη.
Ως ὃν δεινὰ πέλωρα θεῶν εἰσῆλθ' ἑκατόμβας.
Κάλχας δ' αὐτίκ' ἔπειτα θεοπροπέων ἀγόρευε·
Τίπτ' ἄνεῳ ἐγένεσθε, καρηκομόωντες Αχαιοί;
Ημῖν μὲν τόδ' ἔφηνε τέρας μέγα μητίετα Ζεύς,
Οψιμον, ὀψιτέλεστον, οὗ κλέος ἄσπετον ὀλεῖται.
Ως οὗτος κατὰ τέκνα ἔφαγε στρουθοῖο, καὶ αὐτὴν,
Οκτὼ, αὐταὶ μήτηρ ἐνάτη ἦν, ἣ τέκε τέκνα·
Ως ἡμεῖς τοσσοῦτ' ἔτεα πολεμίξομεν αὖθι,
Τῷ δεκάτῳ δ' πόλιν αἱρήσομεν εὐρυάγυιαν.
Κεῖνός θ' ὡς ἀγόρευε. τὰ δὴ νῦ πάντα τελεῖται.
Αλλ' ἄγε, μίμνετε πάντες, ἐϋκνήμιδες Αχαιοὶ,
Αὐτοῦ, εἰσόκεν ἅμυ μέγα Πριάμοιο ἕλωμεν.
Ως ἔφατ'· Αργεῖοι δ' μέγ' ἴαχον, (ἀμφὶ δ' νῆες
Σμερδαλέον κονάβησε, ἀϋσάντων ὑπ' Αχαιῶν,)
Μῦθον ἐπαινήσαντες Οδυσσῆος θείοιο.
Τοῖσι δ' καὶ μετέειπε Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ·

Ω πόποι, ἦ δὴ πασὶν ἐοικότες ἀλοφόωσι
Νηπιάχοις, οἷς ἄτι μέλει πολεμήϊα ἔργα.
Πῇ δὴ ξυνθεσίαι τε καὶ ὅρκια βήσετ' ἡμῖν;
Εἰν πυρὶ δὴ βυλαί τε γενοίατο, μήδεά τ' ἀνδρῶν,
Σπονδαί τ' ἄκρητοι, καὶ δεξιαὶ, ᾗς ἐπέπιθμεν·
Αὔτως γὰρ ῥ' ἐπέεσσ' ἐριδαίνομεν, οὐδέ τι μῆχος
Εὑρέμεθα δυνάμεσθα, πολὺ χρόνον ἐνθάδ' ἐόντες.
Ἀργείδη, σὺ δ' ἔβης, ὡς πρὶν ἔχων ἀστεμφέα βυλὴν,
Ἄρχε σὺ Ἀργείοισι κὴ κεφαλῇσιν ὑσμίνας·
Τόσσε δ' ἔα φθινύθειν, ἕνα καὶ δύο, τοί κεν Ἀχαιῶν
Νόσφιν βυλεύωσ', (ἄνυτις δ' οὐκ ἔσται αὐτῶν,)
Πρὶν Ἄργοσδ' ἰέναι, πρὶν καὶ Διὸς αἰγίοχοιο
Γνώμεναι, εἴτε ψεῦδος ὑπόσχεσις, ἦε καὶ οὐκί.
Φημὶ γὰρ ἔν κατανεῦσαι ὑποδμῶαι Κρονίωνα
Ἤματι τῷ, ὅτε νηυσὶν ἐπ' ὠκυπόροισιν ἔβαινον
Ἀργεῖοι, Τρώεσσι φόνον καὶ κῆρα φέροντες·
Ἀστεροπὴν ὀπάζων, ἐναίσιμα σήματα φαίνων.
Τῷ, μή τις πρὶν ἐπειγέσθω οἶκόνδε νέεσθαι,
Πρὶν τινα πὰρ Τρώων ἀλόχῳ κατακοιμηθῆναι,
Τίσασθαι δ' Ἑλένης ὀρμήματά τε σοναχάς τε.
Εἰ δέ τις ἐκπάγλως ἐθέλει οἶκόνδε νέεσθαι,
Ἀπτέσθω ἧς νηὸς ἐϋσσέλμοιο μελαίνης,
Ὄφρα πρόσθ' ἄλλων θάνατον καὶ πότμον ὄπισσῃ.
Ἀλλὰ ἄναξ αὐτός τ' εὖ μήδεο, πείθεό τ' ἄλλῳ·
Οὔτοι ὀπόβλητον ἔπος ἔσται, ὅ, τλί κεν εἴπω.
Κεῖν' ἄνδρας κατὰ φῦλα, κατὰ φρήτρας, Ἀγάμεμνον,
Ὡς φρήτρη φρήτρῃφιν ἀρήγῃ, φῦλα δὲ φύλοις·
Εἰ δέ κεν ὣς ἕρξῃς. καί τοι πείσονται Ἀχαιοὶ,
Γνώσῃ ἔπειθ', ὅς θ' ἡγεμόνων κακὸς, ὅς τέ νυ λαῶν,
Ἠδ' ὅσκ' ἐσθλὸς ἔησι· κατὰ σφέας γὰρ μαχέσονται.
Γνώσεαι δ' εἰ καὶ θεσπεσίῃ πόλιν ὧδε ἁλώπάξεις,
Ἢ ἀνδρῶν κακότητι, καὶ ἀφραδίῃ πολέμοιο.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη κρείων Ἀγαμέμνων·
Ἦ μὰν αὖτ' ἀγορῇ νικᾷς, γέρον, υἷας Ἀχαιῶν·
Αἴ γὰρ, Ζεῦ τε πάτερ, καὶ Ἀθηναίη, καὶ Ἄπολλον,

Τοιῶτοι δίκαι μοι ζυμφοράδμονες εἶεν Αχαιῶν·
Τῷ κε τάχ' ἠμύσοι πόλις Πριάμοιο ἄνακτος,
Χρσὶν ὕφ' ἡμετέρησιν ἁλῶσά τε πρθομένη τε.
Ἀλλά μοι αἰγιόχος Κρονίδης Ζεὺς ἄλγε' ἔδωκεν,
Ος μέ μετ' ἀπρήκτους ἐριδας καὶ νείκεα βάλλει.
Καὶ γὰρ ἐγὼν Αχιλεύς τε μαχεσάμεθ', εἴνεκα κούρης,
Αντιβίοις ἐπέεσσιν· ἐγὼ δ' ἦρχον χολοπαίνων.
Εἰ δέ ποθ' ἓς γε μίαν βουλεύσομαι, οὐκ ἔτ' ἔπειτα
Τρωσὶν ἀναβλησις κακοῦ ἔσται, οὐδ' ἠβαιόν. 380
Νῦν δ' ἔρχεσθ' ὅτι δεῖπνον, ἵνα ξυνάγωμεν ἄρηα·
Εὖ μέν τις δόρυ θηξάσθω, εὖ δ' ἀσπίδα θέσθω,
Εὖ δέ τις ἵπποισιν δεῖπνον δότω ὠκυπόδεσσιν,
Εὖ δέ τις ἅρμαθ' ἁμὸς ἰδὼν, πολέμοιο μεδέσθω·
Ως κε πανημέριοι συνερῷ κεκορυθμένοι ἀρηϊ.
Οὐ γὰρ πασσαλή γε μενεῖται, οὐδ' ἠβαιὸν,
Εἰ μὴ νὺξ ἐλθοῦσα διακρινέει μένος ἀνδρῶν.
Ιδρώσει μέν τοι τελαμὼν ἀμφὶ στήθεσσιν
Ασπίδος ἀμφιβρότης, πρὶν δ' ἴσχει χεῖρα καμεῖται·
Ιδρώσει δέ τοι ἵππος, ἐύξοον ἅρμα τιταίνων. 90
Ον δέ κ' ἐγὼν ἀπάνευθε μάχης ἐθέλοντα νοήσω
Μιμνάζειν πρὸς νηυσὶ κορωνίσιν, οὐ οἱ ἔπειτα
Αρκιον ἐσσεῖται φυγέειν κύνας ἠδ' οἰωνούς.
Ως ἔφατ'· Αργεῖοι δ' μέγ' ἴαχον, ὡς ὅτε κῦμα
Ακτῇ ἐρ' ὑψηλῇ, ὅτε κινήσει Νότος ἐλθὼν
Προβλῆτι σκοπέλῳ· τῷ δ' οὔποτε κύματα λείπει,
Παντοίων ἀνέμων, ὅταν ἔνθ' ἢ ἔνθα γένωνται.
Ανσάντες δ' ὀρέοντο, κιδναθέντες κατὰ νῆας,
Κάπνισαν δ' κατὰ κλισίας, καὶ δεῖπνον ἕλοντο.
Αλλος δ' ἄλλῳ ἔρεζε θεῶν αἰειγενετάων, 400
Εὐχόμενος θάνατόν γε φυγεῖν καὶ μῶλον ἄρηος.
Αὐτὰρ ὁ βοῦν ἱέρευσεν ἄναξ ἀνδρῶν Αγαμέμνων
Πίονα, πενταέτηρον, ὑπερμενεῖ Κρονίωνι·
Κίκλησκεν δ' γέροντας ἀρισῆας παναχαιῶν·
Νέστορα μὲν πρώτιστα, καὶ Ἰδομενῆα ἄνακτα,
Αὐτὰρ ἔπειθ' Αἴαντε δύω, καὶ Τυδέος υἱόν·

Ἐκ

Ἔκλον δ' αὖτ' Ὀδυσῆα, Διὶ μήτιν ἀτάλαντον.
Αὐτόμαι δέ οἱ ἦλθε βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος·
Ἦδει γὰρ κατὰ θυμὸν ἀδελφεὸν, ὡς ἐπονεῖτο.
Τὼ ὃ πρόσθε σταθέντε, καὶ ἀλλοχότας ἀνέλοντο.
Τοῖσι δ' ἐπιθυμόμβρι μετέφη κρείων Ἀγαμέμνων·
Ζεῦ κύδιστε, μέγιστε, κελαινεφὲς, αἰθέρι ναίων,
Μὴ πρὶν ἐπ' ἠέλιον δῦναι, καὶ ὅππι κνέφας ἐλθεῖν,
Πρίν με μὲν πρηνὲς βαλέειν Πριάμοιο μέλαθρον
Ἰφθιμόν, πρῆσαι δ' πυρὸς δηΐοιο θύραζε·
Ἐκτόρεον δ' χιτῶνα περὶ στήθεσσι δαΐξαι,
Χαλκῷ ῥωγαλέον· πολέες δ' ἀμφ' αὐτὸν ἑταῖροι
Πρηνέες ἐν κονίῃσιν ὀδὰξ λαζοίατο γαῖαν.
Ὡς ἔφαθ'· ἡδ' ἄρα πώ οἱ ἐπικρήαινε Κρονίων·
Ἀλλ' ὅγε δέκτο μὲν ἱερὰ, πόνον δ' ἀμέγαρτον ὄφελλεν.
Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' εὔξαντο, καὶ ἀλλοχότας προβάλοντο,
Αὖ ἴεν μὲν πρῶτα, καὶ ἴσφαξαν καὶ ἔδειραν,
Μηρούς τ' ὀξέταμον, κατά τε κνίσῃ ἐκάλυψαν,
Δίπλυχα ποιήσαντες· ἐπ' αὐτῶν δ' ὠμοθέτησαν·
Καὶ τὰ μὲν οὐκ ἐπὶ σχίζῃσιν ἀφύλλοισιν κατέκαιον·
Σπλάγχνα δ' ἄρ' ἐμπείραντες, ὑπείρεχον ἡφαίστοιο.
Αὐτὰρ ἐπεὶ κατὰ μῆρ' ἔκαη, καὶ σπλάγχν' ἐπάσαντο,
Μίστυλλόν τ' ἄρα τἄλλα, καὶ ἀμφ' ὀβελοῖσιν ἔπειραν,
Ὤπτησάν τε περιφραδέως, ἐρύσαντό τε πάντα.
Αὐτὰρ ἐπεὶ παύσαντο πόνου, τετύκοντό τε δαῖτα,
Δαίνυντ', οὐδέ τι θυμὸς ἐδεύετο δαιτὸς ἐΐσης.
Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἕντο,
Τοῖς ἄρα μύθων ἦρχε Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ·
Ἀτρεΐδη κύδιστε, ἄναξ ἀνδρῶν, Ἀγαμέμνον,
Νηκέτι νῦν δήθ' αὖθι λεγώμεθα, μηδέ τι δηρὸν
Ἀμβωβώμεθα ἔργον, ὃ δὴ θεὸς ἐγγυαλίξει.
Ἀλλ' ἄγε, κήρυκες μὲν Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων
Λαὸν καρύσσοντες ἀγειρόντων κατὰ νῆας·
Ἡμεῖς δ' ἀθρόοι ὧδε κατὰ στρατὸν εὐρὺν Ἀχαιῶν
Ἴομεν, ὄφρα κε θᾶσσον ἐγείρομεν ὀξὺν Ἄρηα.

Ως ἔφαθ'· ὦδ' ἀπίθησεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·
Αὐτίκα κηρύκεσσι λιγυφθόγγοισι κέλευσε,
Κηρύσσειν πολεμόνδε κομώοντας Ἀχαιούς.
Οἱ μὲν ἐκήρυσσον, τοὶ δ' ἠγείροντο μάλ' ὦκα.
Οἱ δ' ἀμφ' Ἀτρείωνα διοτρεφέες βασιλῆες
Θωρῶν κρίνοντες· μεσσ ἦ, γλαυκῶπις Ἀθήνη,
Αἰγίδ' ἔχουσ' ἐρίτιμον, ἀγήρων, ἀθανάτην τε·
Τῆς ἑκατὸν θύσανοι παγχρύσεοι ἠρήθοντο,
Πάντες εὐπλεκέες· ἑκατόμβοιο ἕκαστος.
Σὺν τῇ παμφάσσουσα διέσσυτο λαὸν Ἀχαιῶν,
Ὀρσοῦσ' ἰέναι· ἐν δ' αὖθι μένος ποίησεν ἑκάστου
Καρδίῃ, ἀλληκτον πολεμίζειν ἠδὲ μάχεσθαι.
Τοῖσι δ' ἄφαρ πόλεμος γλυκίων γένετ', ἠὲ νέεσθαι
Ἐν νηυσὶ γλαφυρῇσι φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν.
Ἠύτε πῦρ αἰδηλον ὄπιφλέγει ἄσπετον ὕλην,
Οὔρεος ἐν κορυφῇς· ἐκάθεν δέ τε φαίνεται αὐγή·
Ὡς τῶν ἐρχομένων, ἀπὸ χαλκοῦ θεσπεσίοιο
Αἴγλη παμφαάσσα δι' αἰθέρος ἤλυθεν εἰνών.
Τῶν δ', ὥς τ' ὀρνίθων πετεηνῶν ἔθνεα πολλὰ,
Χηνῶν, ἢ γεράνων, ἢ κύκνων δολιχοδείρων,
Ἀσίῳ ἐν λειμῶνι, Καϋστρίου ἀμφὶ ῥέεθρα,
Ἔνθα κ' ἔνθα ποτῶνται ἀγαλλόμεναι πτερύγεσσι,
Κλαγγηδὸν προκαθιζόντων, σμαραγεῖ δέ τε λειμών·
Ὡς τῶν ἔθνεα πολλὰ νεῶν ἄπο κ' κλισιάων
Ἐς πεδίον προχέοντο Σκαμάνδριον· αὐτὰρ ὑπὸ χθὼν
Σμερδαλέον κονάβιζε ποδῶν αὐτῶν τε κ' ἵππων.
Ἔσταν δ' ἐν λειμῶνι Σκαμανδρίῳ ἀνθεμόεντι
Μυρίοι, ὅσσα τε φύλλα κ' ἄνθεα γίγνεται ὥρῃ.
Ἠύτε μυιάων ἀδινάων ἔθνεα πολλὰ,
Αἵτε κατ' σταθμὸν ποιμνήϊον ἠλάσκαστιν,
Ὥρῃ ἐν εἰαρινῇ, ὅτε τε γλάγος ἄγγεα δεύει·
Τόσσοι δὴ Τρώεσσι κομώοντες Ἀχαιοὶ
Ἐν πεδίῳ ἵσταντο, διαρραῖσαι μεμαῶτες.
Τὰς δ', ὥς τ' αἰπόλια πλατέ' αἰγῶν αἰπόλοι ἄνδρες
Ῥεῖα διακρίνωσιν, ἐπεί κε νομῷ μιγέωσιν·

Ως τὺς ἡγεμόνας διεκόσμεον ἔνθα καὶ ἔνθα,
Τὴν μὲν λιπὼν ἰέναι· μετὰ δὲ χρείων Ἀγαμέμνων,
Ὄμματα καὶ κεφαλὴν ἴκελος Διὶ τερπικεραύνῳ,
Ἄρηϊ δὲ ζώνην, στέρνον δὲ Ποσειδάωνι.
Ἠΰτε βοῦς ἀγέλῃφι μέγ' ἔξοχος ἔπλετο ταύρων 480
Ταῦρος· ὁ γάρ τε βόεσσι μεταπρέπει ἀγερωχήσι·
Τοῖον ἄρ' Ἀτρεΐδην θῆκε Ζεὺς ἤματι κείνῳ,
Ἐκπρεπέ' ἐν πολλοῖσι καὶ ἔξοχον ἡρώεσσιν.
Ἔσπετε νῦν μοι, Μοῦσαι, Ὀλύμπια δώματ' ἔχουσαι·
Ὑμεῖς γὰρ Θεαί ἐστε, πάρεστέ τε, ἴστε τε πάντα, 485
Ἡμεῖς δὲ κλέος οἶον ἀκούομεν, οὐδέ τι ἴδμεν·
Οἵτινες ἡγεμόνες Δαναῶν καὶ κοίρανοι ἦσαν.
Πληθὺν δ' οὐκ ἂν ἐγὼ μυθήσομαι, οὐδ' ὀνομήνω,
Οὐδ' εἴ μοι δέκα μὲν γλῶσσαι, δέκα δὲ στόματ' εἶεν,
Φωνὴ δ' ἄρρηκτος, χάλκεον δέ μοι ἦτορ ἐνείη· 490
Εἰ μὴ Ὀλυμπιάδες Μοῦσαι, Διὸς αἰγιόχοιο
Θυγατέρες, μνησαίαθ' ὅσοι ὑπὸ Ἴλιον ἦλθον.
Ἀρχοὺς αὖ νηῶν ἐρέω, νῆάς τε πάσας.

ΒΟΙΩΤΩΝ μὲν Πηνέλεως καὶ Λήϊτος ἦρχον,
Ἀρκεσίλαός τε, Πρόθοός τε, Κλονίος τε·
Οἵ θ' Ὑρίην ἐνέμοντο, καὶ Ἀὐλίδα πετρήεσσαν,
Σχοινόν τε, Σκώλον τε, πολύκνημόν τ' Ἐτεωνὸν,
Θήσπειαν, Γραῖάν τε, καὶ εὐρύχορον Μυκαλησσόν·
Οἵ τ' ἀμφ' Ἁρμ' ἐνέμοντο, καὶ Εἰλέσιον, καὶ Ἐρυθρὰς·
Οἵ τ' Ἐλεῶν εἶχον, ἠδ' Ὑλην, καὶ Πετεῶνα,
Ὠκαλέην, Μεδεῶνά τ', εὐκτίμενον πτολίεθρον,
Κωπάς, Εὐτρησίν τε, πολυτρήρωνά τε Θίσβην·
Οἵ τε Κορώνειαν, καὶ ποιήεντ' Ἀλίαρτον,
Οἵ τε Πλάταιαν ἔχον, ἠδ' οἳ Γλισαντ' ἐνέμοντο,
Οἵ θ' Ὑποθήβας εἶχον, εὐκτίμενον πτολίεθρον,
Ὀγχηστόν θ', ἱερὸν Ποσιδήϊον, ἀγλαὸν ἄλσος·
Οἵ τε πολυστάφυλον Ἀρνην ἔχον, οἵ τε Μίδειαν,
Νίσαν τε ζαθέην, Ἀνθηδόνα τ' ἐξατόωσι·
Τῶν μὲν πεντήκοντα νέες κίον· ἐν δὲ ἑκάστῃ

Κοῖλοι

Κῆρες Βοιωτῶν, ἑκατὸν καὶ εἴκοσι βαῖνον.
Οἱ δ' Ἀσπληδόνα ναῖον, ἰδ' Ὀρχομενὸν Μινύειον·
Τῶν ἦρχ' Ἀσκάλαφός τε καὶ Ἰάλμενος, υἷες Ἄρηος,
Οὓς τέκεν Ἀστυόχη, δόμῳ Ἀκτορος Ἀζείδαο,
Παρθένος αἰδοίη, ἐπιβὰς ὑπερώϊον εἰσαναβᾶσα,
Ἄρηϊ μιγεῖσ'· ὁ δέ οἱ παρελέξατο λάθρῃ·
Τῶν ὑὸ τριήκοντα γλαφυραὶ νέες ὠχέοντο.
Αὐτὰρ Φωκήων Σχεδίος καὶ Ἐπίστροφος ἦρχον.
Υἱέες Ἰφίτου μεγαθύμου Ναυβολίδαο·
Οἳ Κυπάρισσον ἔχον, Πυθῶνά τε πετρήεσσαν,
Κρίσαν τε ζαθέην, καὶ Δαυλίδα, καὶ Πανοπῆα,
Οἵ τ' Ἀνεμώρειαν, καὶ Τάρνην ἀμφενέμοντο,
Οἵ τ' ἄρα πὰρ ποταμὸν Κηφισὸν δῖον ἔναιον,
Οἵ τε Λίλαιαν ἔχον, πὰρ πηγὰς ἔπι Κηφισοῖο·
Τοῖς δ' ἅμα τεσσαράκοντα μέλαιναι νῆες ἕποντο.
Οἱ μὲν Φωκήων στίχας ἔσαν ἀμφιέποντες,
Βοιωτῶν δ' ἔμπλην ἐπ' ἀριστερὰ θωρήσσοντο.
Λοκρῶν δ' ἡγεμόνευεν Ὀϊλῆος ταχὺς Αἴας,
Μείων, οὔτι τόσος γε, ὅσος Τελαμώνιος Αἴας,
Ἀλλὰ πολὺ μείων· ὀλίγος μὲν ἔην, λινοθώρηξ,
Ἐγχείῃ δ' ἐπέκαστο πανέλληνας καὶ Ἀχαιούς.
Οἳ Κυνὸς ἐν μοίρῃ, Ὀπόεντά τε, Καλλίαρόν τε,
Βήσσάν τε, Σκάρφην τε, καὶ Αὐγειὰς ἐρατεινὰς,
Τάρφην τε, Θρόνιόν τε, Βοαγρίου ἀμφὶ ῥέεθρα·
Τῷ δ' ἅμα τεσσαράκοντα μέλαιναι νῆες ἕποντο
Λοκρῶν, οἳ ναίουσι πέρην ἱερῆς Εὐβοίης.
Οἱ δ' Εὔβοιαν ἔχον μενεπτόλεμοι Ἀβαντες,
Χαλκίδα τ', Ἐρέτριάν τε, πολυσταφύλου θ' Ἱστίαιαν,
Κήρινθόν τ' ἐφάλην, Δίου τ' αἰπὺ πτολίεθρον,
Οἵ τε Κάρυστον ἔχον, ἠδ' οἳ Στύρα ναιετάασκον·
Τῶνδ' αὖθ' ἡγεμόνευε Ἐλεφήνωρ, υἱὸς Ἄρηος,
Χαλκωδοντιάδης, μεγαθύμων ἀρχὸς Ἀβάντων·
Τῷ δ' ἅμ' Ἀβαντες ἕποντο θοοὶ, ὄπιθεν κομόωντες,
Αἰχμηταὶ, μεμαῶτες ὀρεκτῇσι μελίῃσι
Θώρηκας ῥήξειν δηΐων ἀμφὶ στήθεσσι·

Τῷ

Τῷ δ' ἅμα τεσσαράκοντα μέλαιναι νῆες ἕποντο.
Οἱ δ' ἄρ' Ἀθήνας εἶχον, ἐϋκτίμενον πτολίεθρον,
Δῆμον Ἐρεχθῆος μεγαλήτορος, ὃν ποτ' Ἀθήνη
Θρέψε, Διὸς θυγάτηρ, τέκε δ' ζείδωρος Ἄρουρα,
Κὰδ' δ' ἐν Ἀθήνῃσ' εἶσεν, ἑῷ ἐνὶ πίονι νηῷ·
Ἔνθάδε μιν ταύροισι καὶ ἀρνειοῖς ἱλάονται
Κοῦροι Ἀθηναίων, περιτελλομένων ἐνιαυτῷ·
Τῶν αὖθ' ἡγεμόνευε, υἱὸς Πετεῶο, Μενεσθεύς.
Τῷ δ' ὅπως τις ὁμοῖος ἐπιχθονίων γένετ' ἀνήρ,
Κοσμῆσαι ἵππους τε, καὶ ἀνέρας ἀσπιδιώτας·
Νέσσῳ οἵ περ ἔριζεν· ὁ γὰρ περιμήκετος ἦεν·
Τῷ δ' ἅμα πεντήκοντα μέλαιναι νῆες ἕποντο.
Αἴας δ' ἐκ Σαλαμῖνος ἄγεν δυοκαίδεκα νῆας,
Στῆσε δ' ἄγων, ἵν' Ἀθηναίων ἵσαντο φάλαγγες.
Οἱ δ' Ἄργος τ' εἶχον, Τίρυνθά τε τειχιόεσσαν,
Ἐρμιόνην, Ἀσίνην τε, βαθὺν κατὰ κόλπον ἔχουσαν,
Τροιζῆνα, Ἠιόνας τε, καὶ ἀμπελόεντ' Ἐπίδαυρον,
Οἵ τ' ἔχον Αἴγιναν, Μάσητά τε, κοῦροι Ἀχαιῶν·
Τῶνδ' αὖθ' ἡγεμόνευε βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης,
Καὶ Σθένελος κρατερός, Καπανῆος ἀγακλειτοῦ φίλος υἱός·
Τοῖσι δ' ἅμ' Εὐρύαλος τρίτατος κίεν ἰσόθεος φώς,
Μηκιστέος υἱὸς Ταλαϊονίδαο ἄνακτος.
Συμπάντων δ' ἡγεῖτο βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης·
Τοῖσι δ' ἅμ' ὀγδώκοντα μέλαιναι νῆες ἕποντο.
Οἱ δὲ Μυκήνας εἶχον, ἐϋκτίμενον πτολίεθρον,
Ἀρνήν τε Κόρινθον, ἐϋκτιμένας τε Κλεωνάς,
Ὀρνειάς τ' ἐπέμοντο, Ἀραιθυρέην τ' ἐρατεινήν,
Καὶ Σικυῶν', ὅθ' ἄρ' Ἄδρηστος πρῶτ' ἐμβασίλευεν·
Οἵ θ' Ὑπερησίην τε καὶ αἰπεινὴν Γονόεσσαν,
Πολλήνην τ' εἶχον, ἠδ' Αἴγιον ἀμφενέμοντο,
Αἰγιαλόν τ' ἀνὰ πάντα, καὶ ἀμφ' Ἑλίκην εὐρεῖαν·
Τῶν ἑκατὸν νηῶν ἦρχε κρείων Ἀγαμέμνων,
Ἀτρεΐδης· ἅμα τῷ γε πολὺ πλεῖστοι καὶ ἄριστοι
Λαοὶ ἕποντ'· ἐν δ' αὐτὸς ἐδύσατο νώροπα χαλκόν,
Κυδιόων, ὅτι πᾶσι μετέπρεπεν ἡρώεσσιν·

Οὕνεκ'

Οὕνεκ' ἄρις@ ἦλθ', πολὺ ᾗ πλείστους, ἄγε λαούς.
Οἳ δ' εἶχον κοίλην Λακεδαίμονα κηλήεσσαν,
Φᾶρίν τε, Σπάρτην τε, πολυβήρωνά τε Μέσσην,
Βρυσειάς τ' ἐνέμοντο, καὶ Αὐγειὰς ἐρατεινὰς,
Οἵ τ' ἄρ' Ἀμύκλας εἶχον, Ἑλος@ τ' ἔφαλον πολίεθρον,
Οἵ τε Λάαν εἶχον, ἠδ' Οἴτυλον ἀμφενέμοντο·
Τῶν οἱ ἀδελφεὸς ἦρχε βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος
Ἑξήκοντα νεῶν, ἀπάτερθε δ' ἄρ' ἥστο.
Εὖ δ' αὐτὸς κίνυ ἦσι πρόθυμίῃσι πιποιθὼς,
Ὀρσώων πόλεμόνδε· μάλιστα δ' ἴαλλο θυμῷ
Τίσασθαι Ἑλένης ὀμήματά τε σοναχάς τε.
Οἳ δ' Πύλον τ' ἐνέμοντο, καὶ Ἀρήνην ἐρατεινὴν,
Καὶ Θρύον, Ἀλφειοῖο πόρον, καὶ εὐκτίλον Αἴπυ,
Καὶ Κυπαρισσήεντα καὶ Ἀμφιγένειαν ἔναιον,
Καὶ Πτελεὸν, καὶ Ἕλος@, καὶ Δώριον· ἔνθα τε Μοῦσαι
Ἀντόμεναι Θάμυριν τ' Θρήϊκα παῦσαν ἀοιδῆς,
Οἰχαλίηθεν ἰόντα, παρ' Εὐρύτου Οἰχαλιῆος·
Στεῦτο γὰρ εὐχόμενος νικησέμεν, εἴπερ ἂν αὐταὶ
Μοῦσαι ἀείδοιεν, κοῦραι Διὸς Αἰγιόχοιο·
Αἱ δ' χολωσάμεναι πηρὸν θέσαν· αὐτὰρ ἀοιδὴν
Θεσπεσίην ἀφέλοντο, καὶ ἐκλέλαθον κιθαρίζειν.
Τῶν αὖθ' ἡγεμόνευε Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ·
Τῷ δ' ἐνενήκοντα γλαυκαὶ νέες ἑστιχόωντο.
Οἳ δ' ἔχον Ἀρκαδίην, ὑπὸ Κυλλήνης ὄρος αἰπὺ,
Αἰπύτιον παρὰ τύμβον, ἵν' ἀνέρες ἀγχιμαχηταί·
Οἳ Φενεόν τ' ἐνέμοντο καὶ Ὀρχομενὸν πολύμηλον,
Ῥίπην τε, Στρατίην τε, καὶ ἠνεμόεσσαν Ἐνίσπην,
Καὶ Τεγέην εἶχον, καὶ Μαντινέην ἐρατεινὴν,
Στύμφηλόν τ' εἶχον, καὶ Παρρασίην ἐνέμοντο,
Τῶν ἦρχ' Ἀγκαίοιο πάϊς κρείων Ἀγαπήνωρ
Ἑξήκοντα νεῶν· πολέες δ' ἐν νηῒ ἑκάστῃ
Ἀρκάδες ἄνδρες ἔβαινον, ὀπιπεύοντες πολέμοιο·
Αὐτὸς γὰρ σφιν δῶκεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων
Νῆας εὐσσέλμους, πρῆσαι ἐπὶ οἶνοπα πόντον,
Ἀτρεΐδης· ἐπεὶ ἣ σφι θαλάσσια ἔργα μεμήλει.

Οἳ δ' ἄρα Βουπρήσιόν τε καὶ Ἠλιδα δῖαν ἔναιον,
Ὅσσον ἔφ' Ὑρμίνη καὶ Μύρσινος ἐσχατόωσα,
Πέτρη τ' Ὠλενίη, καὶ Ἀλείσιον ἄλσος ἔέργει,
Τῶν αὖ τέσσαρες ἀρχοὶ ἔσαν· δέκα δ' ἀνδρὶ ἑκάστῳ
Νῆες ἕπονθο θοαὶ, πολέες δ' ἔμβαινον Ἐπειοί.
Τῶν μὲν ἄρ' Ἀμφίμαχος καὶ Θάλπιος ἡγησάσθην, 620
Τὼ, ὁ μὲν Κτεάτου, ὁ δ' Ἐὐρύτου Ἀκτορίωνος·
Τῶν δ' Ἀμαρυγκείδης ἦρχε κρατερὸς Διώρης·
Τῶν δ' τετάρτων ἦρχε Πολύξεινος θεοειδὴς,
Υἱὸς Ἀγασθένεος Αὐγηϊάδαο ἄνακτος.
Οἳ δ' ἐκ Δουλιχίοιο, Ἐχινάων θ' ἱεράων
Νήσων, αἳ ναίουσι πέρην ἁλὸς Ἠλιδος ἄντα,
Τῶν αὖθ' ἡγεμόνευε Μέγης, ἀτάλαντος Ἄρηϊ,
Φυλείδης, ὃν τέκτε Διῒ φίλος ἱππότα Φυλεύς,
Ὃς πρόπαν Δουλίχιόνδ' ἀπενάσσατο πατρὶ χολωθείς·
Τῷ δ' ἅμα τεσσαράκοντα μέλαιναι νῆες ἕποντο. 30
Αὐτὰρ Ὀδυσσῆος ἦγε Κεφαλλῆνας μεγαθύμους,
Οἳ ῥ' Ἰθάκην εἶχον καὶ Νήριτον εἰνοσίφυλλον,
Καὶ Κροκύλειαν ἐρέμνην, καὶ Αἰγίλιπα τρηχεῖαν,
Οἵ τε Ζάκυνθον ἔχον, ἠδ' οἳ Σάμον ἀμφενέμοντο,
Οἵ τ' Ἤπειρον ἔχον, ἠδ' ἀντιπέρηθε νέμοντο·
Τῶν μὲν Ὀδυσσῆος ἦρχε, Διὶ μῆτιν ἀτάλαντος·
Τῷ δ' ἅμα νῆες ἕποντο δυώδεκα μιλτοπάρῃοι.
Αἰτωλῶν δ' ἡγεῖτο Θόας, Ἀνδραίμονος υἱός·
Οἳ Πλευρῶν ἐνέμοντο, καὶ Ὠλενον, ἠδὲ Πυλήνην,
Χαλκίδα τ' αἰγίαλον, Κύνου δ' ἀνὰ πέτρας ἔσαν. 40
Οἳ δὲ καὶ ἔτ' Οἰνῆα καὶ μεγαλήτορος υἷες ἔσαν,
Οὐδ' ἄρ' ἔτ' αὐτὸς ἔην, θάνε δ' ξανθὸς Μελέαγρος·
Τῷ δ' ὄπι πάντ' ἐτέταλτο ἀνάσσεμεν Αἰτωλοῖσι·
Τῷ δ' ἅμα τεσσαράκοντα μέλαιναι νῆες ἕποντο.
Κρηθωνίδ δ' Ἰδομενῆος δουρικλυτὸς ἡγεμόνευεν,
Οἳ Κνωσσόν τ' εἶχον, Γόρτυνά τε τειχιόεσσαν,
Λύκτον, Μίλητόν τε καὶ ἀργινόεντα Λύκαστον,
Φαιστόν τε, Ῥύτιόν τε, πόλεις εὖ ναιετάουσας,
Ἄλλοι θ', οἳ Κρήτην ἑκατόμπολιν ἀμφενέμοντο·

Τῶν μὲν ἄρ' Ἰδομενῆος δυερικλυτὸς ἡγεμόνευε,
Μηριόνης τ' ἀτάλαντος Ἐνυαλίῳ ἀνδρειφόντῃ·
Τοῖσι δ' ἅμ' ὀγδώκοντα μέλαιναι νῆες ἕποντο.
Τληπόλεμος δ' Ἡρακλείδης, υἱὸς τε μέγας τε,
Ἐκ Ῥόδου ἐννέα νῆας ἄγεν Ῥοδίων ἀγερώχων·
Οἱ Ῥόδον ἀμφενέμοντο διῃρημένοι τρισσοστάσιοι,
Λίνδον, Ἰηλυσόν τε, καὶ ἀργινόεντα Κάμειρον·
Τῶν μὲν Τληπόλεμος δυερικλυτὸς ἡγεμόνευεν,
Ὃν τέκεν Ἀστυόχεια βίῃ Ἡρακληείῃ,
Τὴν ἄγετ' ἐξ Ἐφύρης ποταμοῦ ἀπὸ Σελλήεντος,
Πέρσας ἄστεα πολλὰ διοτρεφέων αἰζηῶν.
Τληπόλεμος δ', ἐπεὶ οὖν τρέφεν ἐν μεγάρῳ ἐϋπήκτῳ,
Αὐλίκα πατρὸς ἑοῖο φίλον μήτρωα γέροντα
Ἤδη γηραλέον καὶ Λιπυμνιον, ὄζον Ἄρηος·
Αἶψα δὴ νῆας ἔπηξε· πολλὼ δ' ὄρσε λαὸν ἀγείρας,
Βῆ φεύγων ὀπὶ πόντον· ἀπείλησε γὰρ οἱ ἄλλοι
Υἱέες, υἱωνοί τε βίης Ἡρακληείης.
Αὐτὰρ ὅγ' εἰς Ῥόδον ἶξεν ἀλαπαδνῷ, ἄλγεα πάσχων.
Τρίχθα δὲ ᾠκήθησαν κατὰ φυλάδας, ἠδ' ἐφίλησεν
Ἐκ Διὸς, ὅστε θεοῖσι καὶ ἀνθρώποισιν ἀνάσσει·
Καί σφιν θαυμάσιον πλοῦτον κατέχυτε Κρονίων.
Νιρεὺς δ' αὖ Σύμηθεν ἄγεν τρεῖς νῆας ἐΐσας,
Νιρεὺς Ἀγλαΐης θ' υἱὸς, Χαρόπου τ' ἄνακτος·
Νιρεὺς, ὃς κάλλιστος ἀνὴρ ὑπὸ Ἴλιον ἦλθε,
Τῶν ἄλλων Δαναῶν, μετ' ἀμύμονα Πηλεΐωνα·
Ἀλλ' ἀλαπαδνὸς ἦεν, παῦρος δέ οἱ εἵπετο λαός.
Οἱ δ' ἄρα Νίσυρόν τ' εἶχον, Κράπαθόν τε, Κάσον τε,
Καὶ Κῶν, Εὐρυπύλοιο πόλιν, νήσους τε Κνιδίας,
Τῶν δ' αὖ Φείδιππός τε καὶ Ἄντιφος ἡγησάσθην,
Θεσσαλῆ υἷε δύω, Ἡρακλείδαο ἄνακτος·
Τῶν ἦ τριήκοντα γλαφυρηὶ νέες ἐστιχόωντο.
Νωῖν δ' αὖ τοὺς, ὅσσοι τὸ Πελασγικὸν Ἄργος ἔναιον,
Οἵ τ' Ἄλον, οἵ τ' Ἀλόπην, οἵ τε Τρηχῖν' ἐνέμοντο,
Οἵ τ' εἶχον Φθίην, ἠδ' Ἑλλάδα καλλιγυναῖκα,
Μυρμιδόνες δ' ἦσαν κεκλημένοι, ἠδ' Ἕλληνες, καὶ Ἀχαιοί·

Τῶν

Τῶν αὖ πεντήκοντα νεῶν ἦν ἀρχὸς Ἀχιλλεύς.
Ἀλλ' οἵγ' οὐ πολέμοιο δυσηχέος ἐμνώοντο·
Οὐ γὰρ ἔην, ὅστις σφιν ὑπὸ στίχας ἡγήσαιτο·
Κεῖτο γὰρ ἐν νήεσσι ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς,
Κούρης χωόμενος Βρισηΐδος ἠϋκόμοιο,
Τὴν ἐκ Λυρνησσοῦ ἐξείλετο πολλὰ μογήσας, 690
Λυρνησσὸν διαπορθήσας, καὶ τείχεα Θήβης·
Καδδὲ Μύνητ' ἔβαλεν καὶ Ἐπίστροφον ἐγχεσιμώρους,
Υἷέας Εὐηνοῖο, Σελληϊάδαο ἄνακτος·
Τοῦ ὅγε κεῖτ' ἀχέων· τάχα δ' ἀνστήσεσθαι ἔμελλεν.
Οἳ δ' ἔσχον Φυλάκην καὶ Πύρασον ἀνθεμόεντα,
Δήμητρος τέμενος, Ἰτωνά τε μητέρα μήλων,
Ἀγχίαλόν τ' Ἀρνῆν, ἠδὲ Πτελεὸν λεχεποίην.
Τῶν αὖ Πρωτεσίλαος ἀρήϊος ἡγεμόνευε,
Ζωὸς ἐών· τότε δ' ἤδη ἔσχεν κῆρ γαῖα μέλαινα.
Τοῦ ὃ καὶ ἀμφιδρυφὴς ἄλοχος Φυλάκῃ ἐλέλειπτο, 700
Καὶ δόμος ἡμιτελής· τὸν δ' ἔκτανε Δάρδανος ἀνὴρ,
Πρώτῳ ἀποθρῴσκοντα πολὺ πρώτιστον Ἀχαιῶν.
Οὐδὲ μὴν οἱ ἄναρχοι ἔσαν, πόθεόν γε μὲν ἀρχὸν,
Ἀλλὰ Ζφέλας κόσμησε Ποδάρκης, υἱὸς Ἀρηος,
Ἰφίκλου υἱὸς πολυμήλου Φυλακίδαο,
Ἀντιόχην δ' ἐκ μητρὸς ἐϋθρόνου Πρωτεσιλάου,
Ὀπλότερος γένετο· ὁ δ' ἄρα πρότερος καὶ ἀρείων,
Ἡρως Πρωτεσίλαος ἀρήϊος· ἀλλά τι λαοὶ
Δεύονθ' ἡγεμόνος, πόθεον δέ μιν ἐσθλὸν ἐόντα.
Τῷ δ' ἅμα τεσσαράκοντα μέλαιναι νῆες ἕποντο. 10
Οἳ δ' ἄρα Φυλάκης ἐνέμοντο καὶ Βοιβηΐδα λίμνην,
Βοίβην, καὶ Γλαφύρας, καὶ ἐϋκτιμένην Ἰαωλκόν,
Τῶν ἦρχ' Ἀδμήτοιο φίλος παῖς ἔνδικα νηῶν
Εὔμηλος, τὸν τῷ Ἀδμήτῃ τέκε δῖα γυναικῶν
Ἄλκηστις, Πελίαο θυγατρῶν εἶδος ἀρίστη·
Οἳ δ' ἄρα Μηθώνην καὶ Θαυμακίην ἐνέμοντο,
Καὶ Μελίβοιαν ἔχον. καὶ Ὀλιζῶνα τρηχεῖαν,
Τῶνδε Φιλοκτήτης ἦρχεν, τοξῶν εὖ εἰδὼς,
Πεντήκοντα νεῶν· ἑκάστῃ δ' ἐν ἑκάστῃ πεντήκοντα

Εμβίβασαν, τόξων τ' εἰδότες ἶφι μάχεσθαι.
Αλλ' ὁ μὲν ἐν νήσῳ κεῖτο κρατέϊ ἄλγεα πάσχων,
Λήμνῳ ἐν ἠγαθέῃ, ὅθι μιν λίπον υἷες Αχαιῶν,
Ελκεϊ μοχθίζοντα κακῷ ὀλοόφρονι ὕδρου.
Ενθ' ὅγε κεῖτ' ἀχέων· τάχα δὴ μνήσεσθαι ἔμελλον
Αργεῖοι παρὰ νηυσὶ Φιλοκτήταο ἄνακτος.
Οὐδὲ μὲν ὀδ' οἱ ἄναρχοι ἦσαν, πόθεόν γε μὲν ἀρχόν,
Αλλὰ Μέδων κόσμησεν. Οϊλῆος νόθος υἱός,
Τόν ῥ' ἔτεκεν Ρήνη ὑπ' Οϊλῆϊ πτολιπόρθῳ.
Οἱ δ' εἶχον Τρίκκην, καὶ Ιθώμην κλεομακέτεσσαν,
Οἵ τ' ἔχον Οἰχαλίην, πόλιν Εὐρύτου Οἰχαλιῆος,
Τῶν αὖθ' ἡγείσθην Ασκληπιοῦ δύο παῖδε,
Ιητῆρ' ἀγαθὼ, Ποδαλείριος ἠδὲ Μαχάων·
Τοῖς δὲ τρίκορθα γλαφυρὰ νέες ὀρτάοντο.
Οἵ τ' ἔχον Ορμήνιον, οἵ τε κρήνην Υπέρειαν,
Οἵ τ' ἔχον Ασπίδιον, Τιτάνοιό τε λευκὰ κάρηνα,
Τῶν ἦρχ' Ευρύπυλος, Ευαίμονος ἀγλαὸς υἱός·
Τῷ δ' ἅμα τεσσαράκοντα μέλαιναι νῆες ἕποντο.
Οἱ δ' Αργισσαν ἔχον, καὶ Γυρτώνην ἐνέμοντο,
Οργήν, Ελώνην τε, πόλιν τ' Ολοοσσόνα λευκήν.
Τῶν αὖθ' ἡγεμόνευε μαιμπτόλεμος Πολυποίτης,
Υἱὸς Πειριθόοιο, τὸν ἀθάνατος τέκετο Ζεύς·
Τόν ῥ' ὑπὸ Πειριθόῳ τέκετο κλυτὸς Ιπποδάμεια,
Ημαθι τῷ, ὅτε φῆρας ἐτίσατο λαχνήεντας·
Τὰς δ' ἐκ Πηλίου ὦσε, καὶ Αἰθίκεσσι πέλασσεν·
Οὐκ οἶος· ἅμα τῷγε Λεοντῆος, ὄζος Αρηος,
Υἱὸς θρασυμήδεος Κορώνου Καινείδαο·
Τοῖς δ' ἅμα τεσσαράκοντα μέλαιναι νῆες ἕποντο.
Γουνῆος δ' ἐκ Κύφου ἦγε δύω καὶ εἴκοσι νῆας·
Τῷ δ' Ενιῆνες ἕποντο, μαιμπτόλεμοί τε Περαιβοί,
Οἵ περὶ Δωδώνην δυσχείμερον οἰκί' ἔθεντο,
Οἵ τ' ἀμφ' ἰμερτὸν Τιταρήσιον ἔργ' ἐνέμοντο,
Ος ῥ' ἐς Πηνειὸν περῴει καλλίῤῥοον ὕδωρ,
Οὐδ' ὅγε Πηνειῷ Συμμίσγεται ἀργυροδίνῃ,
Αλλά τέ μιν καθύπερθεν ὀπῤῥέει, ἠΰτ' ἔλαιον·

Οι

Ἔρχε γὰρ δεινῆ Στυγὸς ὕδατός ἐστιν ἀπορρώξ.
Μαγνήτων δ' ἦρχε Μένθος, Ταυθρεΐδαο βίη,
Οἳ περὶ Πηνειὸν καὶ Πήλιον εἰνοσίφυλλον
Ναίεσκον· τῷ μὲν Μένθος θοὸς ἡγεμόνευε·
Τῷ δ' ἅμα τεσσαράκοντα μέλαιναι νῆες ἕποντο.
Οὗτοι ἄρ' ἡγεμόνες Δαναῶν καὶ κοίρανοι ἦσαν.
Τίς τ' ἄρ τῷ ὄχ' ἄριστος ἔην, σύ μοι ἔννεπε, Μοῦσα,
Αὐτῷ, ἠδ' ἵππων, οἳ ἅμ' Ἀτρεΐδῃσιν ἕποντο;
Ἵπποι μὲν μέγ' ἄρισται ἔσαν Φηρητιάδαο,
Τὰς Εὔμηλος ἔλαυνε, ποδώκεας, ὄρνιθας ὡς,
Θρῃκίας, οἰίστευε, σαφύλῃ δὴ νῶτον ἰΐσας·
Τὰς ἐν Πιερίῃ θρέψ' ἀργυρότοξος Ἀπόλλων,
Ἄμφω θηλείας, φόβον ἄρηος φορεούσας.
Ἀνδρῶν δ' αὖ μέγ' ἄριστος ἔην Τελαμώνιος Αἴας,
Ὄφρ' Ἀχιλεὺς μήνιεν· ὁ γὰρ πολὺ φέρτατος ἦεν,
Ἵπποι θ', οἳ φορέεσκον ἀμύμονα Πηλείωνα.
Ἀλλ' ὁ μὲν ἐν νήεσσι κορωνίσι ποντοπόροισι
Κεῖτ', ἀπομήνιε Ἀγαμέμνονι ποιμένι λαῶν,
Ἀτρεΐδῃ· λαοὶ δ' ἀνὰ ῥηγμῖνι θαλάσσης
Δίσκοισιν τέρποντο καὶ αἰγανέῃσιν ἱέντες,
Τοξοισίν θ'· ἵπποι δ' ἄρα πὰρ ἅρμασιν οἷσιν ἕκαστοι
Λωτὸν ἐρεπτόμενοι ἑλεοβοτέπλόν τε σέλινον,
Ἑστασαν· ἅρμαλα δ' ὑπὸ πυκασμάτα κεῖτο ἀνάκτων
Ἐν κλισίῃς· οἱ δ' ἀρχὸν ἀρηΐφιλον ποθέοντες
Φοίτων ἔνθα καὶ ἔνθα κατὰ στρατόν, οὐδ' ἐμάχοντο.
Οἱ δ' ἄρ' ἴσαν, ὡσεί τε πυρὶ χθὼν πᾶσα νέμοιτο·
Γαῖα δ' ὑπεστονάχιζε, Διὶ ὡς τερπικεραύνῳ
Χωομένῳ, ὅτε π' ἀμφὶ Τυφωέϊ γαῖαν ἱμάσσῃ
Ἐν Ἀρίμοις, ὅθι φασὶ Τυφωέος ἔμμεναι εὐνάς·
Ὣς ἄρα τῇ ὑπὸ ποσσὶ μέγα στοναχίζετο γαῖα
Βαινόντων· μάλα δ' αὖτα διέπρησσον πεδίοιο.
Ἴριν δ' ἄγγελον ἦλθε ποδήνεμον ὠκέα Ἶρις,
Πὰρ Διὸς Αἰγιόχοιο, σὺν ἀγγελίῃ ἀλεγεινῇ.
Οἳ δ' ἀγορὰς ἀγόρδον ἐπὶ Πριάμοιο θύραισι
Πάντες ὁμηγερέες, ἠμὲν νέοι, ἠδὲ γέροντες.

Αγχῦ δ' ἰσαμφὶν περσίφη πόδας ὠκέα Ιρις,
Εἴσαλο δ' φθογγὴν ᾗϊ Περιάμοιο Πολίτῃ,
Ος Τρώων σκοπὸς ἷζε, ποδωκείῃσι πεποιθώς,
Τύμβῳ ἐπ' ἀκροτάτῳ Αἰσυήταο γέροντος,
Δίγμφα δ' ὁππότε ναῦφιν ἀφορμηθεῖεν Αχαιοί·
Τῷ μιν ἐεισαμένη μείλιφ πόδας ὠκέα Ιρις·
Ω γέρον, αἰεί τοι μῦθοι φίλοι ἄκριτοί εἰσιν,
Ως πρὶν ἐπ' εἰρήνης· πόλεμος δ' ἀλίαστος ὄρωρεν.
Η μὴν δὴ μάλα πολλὰ μάχας εἰσήλυθον ἀνδρῶν,
Αλλ' οὔπω τοιόνδε τοσόνδε τε λαὸν ὄπωπα·
Λίην γὰρ φύλλοισιν ἐοικότες, ἢ ψαμάθοισιν,
Ερχονται πεδίοιο, μαχησόμενοι πρὸ ἄστυ.
Εκτορ, σοὶ δὴ μάλιστ' ὀπτίλλομαι ὧδέ γε ῥέξαι·
Πολλοὶ γὰρ κατὰ ἄστυ μέγα Πριάμου ὑπίκουροι,
Αλλη δ' ἄλλων γλῶσσα πολυσπερέων ἀνθρώπων·
Τοῖσιν ἑκαστος ἀνὴρ ζημαινέτω, οἵσι περ ἄρχει·
Τῶν δ' ὀξηγείσθω, κοσμησάμφ δ' πολίτας·
Ως ἔφαθ'· Εκτωρ δ' ὄτι θεὰς ἔπος ἠγνοίησεν,
Αἶψα δ' ἴλυσ' ἀλόχοιο· θοὰ τρόχιαι δ' ἐσσύοντο.
Πᾶσαι δ' ἀίγνυντο πύλαι, ἐκ δ' ἴσσυτο λαὸς,
Πεζοί θ', ἱππῆές τε· πολὺς δ' ὀρυμαγδὸς ὀρώρει·
Εστι δέ τις προπάροιθε πόλιος αἰπεῖα κολώνη,
Εν πεδίῳ ἀπάνευθε, πεδίοσμφ ἔνθα κ' ἔνθα·
Τὴν ἤτοι ἄνδρες Βατίειαν κικλήσκουσιν,
Αθάνατοι δέ τε σῆμα πολυσκάρθμοιο Μυρίνης·
Ενθα τότε Τρῶάς τε διίκοντο κὸ ὀπίκουροι.
Τρωσὶ μὲν ἡγεμόνευε μίγας κορυθαίολος Εκτωρ
Πριαμίδης· ἅμα τῷ γε πολὺ πλεῖστοι κὸ ἄριστοι
Λαοὶ θωρήσσοντο, μεμαότες ἐγχείῃσι.
Δαρδανίων αὖτ' ἦρχεν, ἰὼν πάϊς Αγχίσαο,
Αἰνείας· τὸν δ' Αγχίσῃ τέκε δῖ Αφροδίτη,
Ἰδης ἐν κνημοῖσι, θεὰ βροτῷ εἰνηθεῖσα·
Οὐκ οἶος· ἅμα τῷγε δύω Αντήνορος υἷε,
Αρχίλοχός τ' Ακάμας τε, μάχης εὖ εἰδότε πάσης.
Οἳ δὴ Ζέλειαν ἶκανεν ὑπαὶ πόδα νείατον Ἰδης,

Ἐνετοὶ, θ' ἱπνοῖσι γεγήθεσι Αἰσήποιο,
Παῖες, τ' αὖτ' ἔχε Λυκάονα θ' ἁγλαὸς υἱὸς,
Πάνδαρος, ᾧ ῥ' τόξον Ἀπόλλων αὐτὸς ἔδωκεν.
Οἳ δ' Ἀδρήστειάν τ' εἶχον ἠδ' δῆμον Ἀπασοῦ
Καὶ Πιτύειαν ἔχον, ἠδ' Τρηχείης ὄρος αἰπύ,
Τῶν ἦρχ' Ἄδρηστός τε ἠδ' Ἀμφίθ' λινοθώρηξ,
Τὼ δύω Μέροπθ' Πρυάσιος, ὃς πολὺ πάντας
Ἤδειν μαντοσύνας, οὐδ' ἐᾶς παῖδας ἔασκε
Στείχειν ἐς πόλεμον φθισήνορα· τὼ δέ οἱ οὔτι
Πειθέσθην· κῆρες γὰρ ἄγον μέλανθ' θανάτοιο.
Οἳ δ' ἄρχ' Πρωτόθοω ἠδὲ Περκάλιον ἀμφενέμοντο,
Καὶ Σηστὸν ἠδ' Ἄβυδον ἔχον, ἠδ' δῖαν Ἀρίσβην,
Τῶν αὖθ' Ὑρτακίδης ἦρχ' Ἀσιθ', ὄρχαμθ' ἀνδρῶν,
Ἄσιθ' Ὑρτακίδης, ὃν Ἀρίσβηθεν φέρον ἵπποι
Αἴθωνες, μεγάλοι, πολιαμῷ ἀπὸ Σελλήεντθ'.
Ἱππόθοθ' δ' ἄρα φῦλα Πελασγῶν ἐγχεσιμώρων
Τῶν, οἳ Λάρισαν ἐριβώλακα ναιετάασκον·
Τῶν ἦρχ' Ἱππόθοός τε, Πύλαιός τ', ὄζθ' Ἀρηθ',
Τὼ δύω Λήθοιο Πελασγοῦ Τευταμίδαο.
Αὐτὰρ Θρῄϊκας ἦγ' Ἀκάμας, ἠδὲ Πείρως υἱὲς,
Ὅσσους Ἑλλήσποντθ' ἀγάρροθ' ἐπλὸς ἐέργει.
Εὔφημθ' δ' ἀρχὸς Κικόνων ἦν αἰχμητάων,
Τὸν Τρηζήνοιο διοτρεφέθ' Κεάδαο·
Αὐτὰρ Πυραίχμης ἄρ' Παίονας ἀγκυλοτόξους,
Τηλόθεν ἐξ Ἀμυδῶνθ', ἀπ' Ἀξιοῦ εὐρὺ ῥέοντθ',
Ἀξιοῦ, ὃς κάλλιστον ὕδωρ ἐπιδνάται αἴῃ.
Παφλαγόνων δ' ἦγεῖτο Πυλαιμένεθ' λάσιον κῆρ,
Ἐξ Ἐνετῶν, ὅθεν ἠμιόνων γένος ἀγροτεράων,
Οἳ ῥα Κύτωρον ἔχον, ἠδὲ Σήσαμον ἀμφενέμοντο,
Ἀμφί τε Παρθένιον ποταμὸν κηλῆκ δώματ' ἐναιον,
Κρῶμνάς τ', Αἰγίαλόν τε, καὶ ὑψηλὰς Ἐρυθίνους.
Αὐτὰρ Ἁλιζώνων Ὀδίθ' καὶ Ἐπιστροφθ' ἦρχον,
Τηλόθεν ἐξ Ἀλύβης, ὅθεν ἀργύρου ἐστὶ γενέθλη.
Μυσῶν δ' Χρομίς ἦρχε, καὶ Ἔννομθ' οἰωνιστής.
Ἀλλ' οὐκ οἰωνοῖσιν ἐρύσσατο κῆρα μέλαιναν,

Αλλ' ἰδάμην ὑπὸ χερσὶ ποδώκεϊ Αἰακίδαο,
Ἐν πολέμῳ, ὅθι περ Τρῶας κιρνάῖζε καὶ ἄλλους.
Φόβον γὰρ οὔ πω φεύγας ἦλθε καὶ Ασκάνιον θοοειδὴς,
Τῆλ' ἐξ Ασκανίης· μέμασαν δ' ὑσμῖνι μάχεσθαι.
Μήοσιν αὖ Μίσθλης τε καὶ Ανλιφ ἱππιοχάων,
Υἷε Ταλαιμένεος, τὸν Γυγαίη τέκε λίμνη,
Οἳ καὶ Μήονας ἦγον ὑπὸ Τμώλῳ γεγαῶτας.
Νάστης αὖ Καρῶν ἡγήσατο βαρβαροφώνων,
Οἳ Μίλητον ἔχον, Φθειρῶν τ' ὄρος ἀνθεμόεσσαν,
Μαιάνδρου τε ῥοὰς, Μυκάλης τ' αἰπεινὰ κάρηνα·
Τῶν μὲν ἄρ' Αμφίμαχος καὶ Νάστης ἡγησάσθην,
Νάστης, Αμφίμαχός τε, Νομίονος ἀῖλαε τέκνα,
Ος καὶ χρυσὸν ἔχων πολεμόνδ' ἴεν, ἠΰτε κούρη,
Νήπιος· οὐδέ τί οἱ τόγ' ἐπήρκεσε λυγρὸν ὄλεθρον,
Αλλ' ἰδάμην ὑπὸ χερσὶ ποδώκεϊ Αἰακίδαο
Ἐν ποταμῷ· χρυσὸν δ' Αχιλεὺς ἐκόμισσε δαΐφρων.
Σαρπηδὼν δ' ἦρχεν Λυκίων, καὶ Γλαῦκος ἀμύμων,
Τηλόθεν ἐκ Λυκίης, Ξάνθου ἀπὸ δινήεντος.

ΤΗΣ
ΟΜΗΡΟΥ
ΙΛΙΑΔΟΣ
ΡΑΨΩΔΙΑ Γ.

Επιγραφή.

Γάμμα δ' ἄρ' ἀμφ' Ελένης οἷοις μόθος ἔβλεν Αχαιοῖς.

ΑΥΤΑΡ ἐπεὶ κόσμηθεν ἀμ' ἡγεμόνεσσιν ἕκαστοι,
Τρῶες μὲν κλαγγῇ τ', ὀπὶ τ' ἴσ, ὄρνιθες ὡς.
Ηΰτε περ κλαγγὴ γεράνων πέλει οὐρανόθι πρό,
Αἵτ' ἐπεὶ οὖν χειμῶνα φύγον καὶ ἀθέσφατον ὄμβρον,

Κλαγ

Κλαγγῇ ταί γε πίτνον ἐπ' Ωκεανοῖο ῥοάων,
Ἀνδράσι Πυγμαίοισι φόνον καὶ κῆρα φέρουσαι·
Ἠέριαι δ' ἄρα ταί γε κακὴν ἔριδα προφέρουσι.
Οἱ δ' ἄρ' ἴσῃ σιγῇ μένεα πνείοντες Ἀχαιοὶ,
Ἐν θυμῷ μεμαῶτες ἀλεξέμεν ἀλλήλοισιν.
Ἔνθ' ὄρεϊ κορυφῇσι Νότος καλέσσατο ὁμίχλην, 10
Πομμίσιν ἔτι φίλην, κλέπτῃ δέ τε νυκτὸς ἀμείνω,
Τόσσον τίς τ' ὀπλίσσειε, ὅσον τ' ὀπὶ λᾶαν ἵησιν·
Ὣς ἄρα τῶ γε σποδὶ κονισσόμενοι ὄρνυθ' ἑλλὰς
Ἐρχομένων· μάλα δ' ὦκα διέπρησσον πεδίοιο.
Οἱ δ' ὅτε δὴ Σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες,
Τρωσὶν μὲν προμάχιζεν Ἀλέξανδρος θεοειδὴς,
Παρδαγέην ὤμοισιν ἔχων καμπύλα τόξα,
Καὶ ξίφος· αὐτὰρ ὁ δοῦρε δύω κεκορυθμένα χαλκῷ
Πάλλων, Ἀργείων προκαλίζετο φαίδιμα δῖα,
Ἀρίβιον μαχίσασθαι ἐν αἰνῇ δηϊοτῆτι. 20
Τὸν δ' ὡς οὖν ἐνόησεν ἀρηΐφιλος Μενέλαος
Ἐρχόμενον προπάροιθεν ὁμίλου, μακρὰ βιβῶντα,
Ὡς τε λέων ἐχάρη μεγάλῳ ὀπὶ σώματι κύρσας,
Εὑρὼν ἢ ἔλαφον κεραὸν, ἢ ἄγριον αἶγα,
Πεινάων· μάλα γάρ τε καταθύει εἴπερ ἂν αὐτὸν
Σεύωνται ταχέες τε κύνες, θαλεροί τ' αἰζηοί·
Ὣς ἐχάρη Μενέλαος Ἀλέξανδρον θεοειδέα
Ὀφθαλμοῖσιν ἰδών· φάτο γὰρ τίσασθαι ἀλείτην·
Αὐτίκα δ' ἐξ ὀχέων σὺν τεύχεσιν ἆλτο χαμᾶζε. 30
Τὸν δ' ὡς οὖν ἐνόησεν Ἀλέξανδρος θεοειδὴς
Ἐν προμάχοισι φανέντα, κατεπλήγη φίλον ἦτορ·
Αὖτις δ' ἐτάρων εἰς ἔθνος ἐχάζετο κῆρ' ἀλεείνων.
Ὡς δ' ὅτε τις τε δεδέηκε ἰδὼν παλίνορσος ἀπίσσω
Θῆρα ἐν βήσσῃς, ὑπό τε τρόμος ἔλλαβε γυῖα,
Αὖτις τ' ἀνεχώρησεν, ἄχεός τέ μιν εἷλε παρειάς·
Ὣς αὖθις κατὰ ὅμιλον ἴδε Τρώων ἀγερώχων,
Δείσας Ἀρῆϊ μὸν Ἀλέξανδρος θεοειδής.
Τὸν δ' Ἕκτωρ νείκεσσεν ἰδὼν, αἰσχρῇσι ἐπέεσσι·
Ἄφαρ, εἶδος ἄριστε, γυναιμανὲς, ἠπεροπευτὰ,

Λῖθ' ὄφρις τ' ἄλγονός τ' ἴμμεν, ἄλγεά τ' ἀμπλακέσθαι.
Καί κε τὸ βυλοίμην, καί κεν πολὺ κέρδιον ἦεν,
Ἢ ἔτω λαὸν τ' ἴμμεν καὶ ἐπόψιον ἄλλων.
Ἦτε καλχαλόεσσι χαριπομόωντες Ἀχαιοὶ,
Φάντες ἀριστῆα πρόμον ἔμμεναι, ὕνεκα καλὸν
Εἶδον ἔπ'· ἀλλ' οὐ τοί γε βίη φρεσὶν, οὐδέ τις ἀλκή.
Ἢ τοιόσδε ἐὼν, ὡς πολυπόρδοισι νέεσσι
Πόντον ὑπεπλάσας, ἑτάρους ἐρέουσι ἄριστος,
Μιχθεὶς ἀλλοδαποῖσι, γυναῖκ' ὀπιδὲ' ἀνῆγες
Ἐξ Ἀτίης γαίης, νυὸν ἀνδρῶν αἰχμητάων;
Παλεί τι σφ μέγα πῆμα, πόληΐ τε, πατρί τε δήμῳ,
Δυσμενέσιν μὲν χάρμα, κατηφείην δέ σοι αὐτῷ;
Οὐκ ἂν δὴ μείνειας ἀρηΐφιλον Μενέλαον;
Γνοίης χ', οἷος φωτὸς ἔχεις θαλερὴν παράκοιτιν.
Οὐκ ἂν τοι χραίσμῃ κίθαρις, τά τε δῶρ' Ἀφροδίτης,
Ἥ τε κόμη, τό, τε εἶδος, ὅτ' ἐν κονίῃσι μιγείης.
Ἀλλὰ μάλα Τρῶες δειδήμονες· ἦ τέ κεν ἤδη
Λάϊνον ἕσσο χιτῶνα, κακῶν ἕνεχ', ὅσσα ἔοργας.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπεν Ἀλέξανδρος θεοειδὴς·
Ἔκλος, ἐπεί με καθ' ὕβριν ἐνείκεσας, οὐδ' ὑπάρ αἴτῃ·
Ἀιεί τοι κραδίη, σίδηρος ὡς, ὅς τε σιδήρου
Ὀξὺν ἐπιδάμνησιν, ὀφέλλει δ' ἀνδρὸς ἐρωήν·
Ὡς τοι ἐνὶ στήθεσσιν ἀτάρβητον νόος ἐστί.
Μή μοι δῶρ' ἐρατὰ πρόφερε χρυσέης Ἀφροδίτης.
Οὔτοι ὀπόβλητ' ἐστὶ θεῶν ἐρικυδέα δῶρα,
Ὅσσα κεν αὐτοὶ δῶσιν, ἑκὼν δ' ὲκ ἄν τις ἕλοιτο.
Νῦν δ' αὖτ', εἴ μ' ἐθέλεις πολεμίζειν ἠδὲ μάχεσθαι,
Ἄλλους μὲν κάθισον Τρῶας καὶ πάντας Ἀχαιούς,
Αὐτὰρ ἔμ' ἐν μέσῳ καὶ ἀρηΐφιλον Μενέλαον
Συμβάλετ' ἀμφ' Ἑλένῃ καὶ κτήμασι πᾶσι μάχεσθαι·
Ὁππότερος δέ κε νικήσῃ, κρείσσων τε γένηται,
Κτήμαθ' ἑλὼν εὖ πάντα, γυναῖκά τε, οἴκαδ' ἀγέσθω·
Οἱ δ' ἄλλοι, φιλότητα καὶ ὅρκια πιστὰ τάμόντες,
Ναίοιτε Τροίλῃ ἐριβώλακι· πὶ δ' ἴτεσθον

Ἀργεί

ῆ ἐς Ἰπποβοτον καὶ Ἀχαιΐδα καλλιγυναῖκα.
ὡς ἔφαθ'· Ἕκτωρ δ' αὖτ' ἐχάρη μέγα, μῦθον ἀκούσας·
καί ῥ' ἐς μέσσον ἰὼν, Τρώων ἀνέεργε φάλαγγας,
πάντα δορὸς ἑλών· τοὶ δ' ἰδρύνθησαν ἅπαντες.
τοὶ δ' ἐπετοξάζοντο καρηκομόωντες Ἀχαιοὶ,
βλῆσίν τε τιτυσκόμενοι λάεσί τ' ἔβαλλον·
ἀλλὰ ὁ μαχητὴν ἄϋσεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·
ἔσχεθ', Ἀργεῖοι, μὴ βάλλετε, κοῦροι Ἀχαιῶν·
μῦθόν τιν' ἐπὶ εἰπεῖν κορυθαίολον Ἕκτορ·
ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἔσχοντο μάχης, ἄντην τ' ἐγένοντο
σιωπῇ· Ἕκτωρ δέ μεθ' ἀμφοτέροισιν ἔειπε·
κέκλυτέ μευ, Τρῶες, καὶ εὐκνήμιδες Ἀχαιοὶ,
μῦθον Ἀλεξάνδροιο, εἵνεκα νεῖκος ὄρωρεν.
ἄλλους μὲν κέλευε Τρῶας καὶ πάντας Ἀχαιοὺς
τεύχεα κάλ' ἀποθέσθαι ὀπὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ·
αὐτὸν δ' ἐν μέσσῳ καὶ ἀρηΐφιλον Μενέλαον,
οἷος ἀμφ' Ἑλένῃ καὶ κτήμασι πᾶσι μαχέσθαι·
ὁππότερος δέ κε νικήσῃ, κρείσσων τε γένηται,
κτήματα ἑλὼν εὖ πάντα, γυναῖκά τε, οἶκαδ' ἀγέσθω·
οἱ δ' ἄλλοι φιλότητα καὶ ὅρκια πιστὰ τάμωμεν.
ὡς ἔφατ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ.
τοῖσι δ' καὶ μετέειπε βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος·
κέκλυτε νυῦν καὶ ἐμεῖο· μάλιστα γὰρ ἄλγος ἱκάνει
θυμὸν ἐμόν· φρονέω δ' διαχεσσάμενθαι ἤδη
Ἀργείους καὶ Τρῶας, ἐπεὶ πολλὰ πάσχομεν
εἵνεκ' ἐμῆς ἔριδος, καὶ Ἀλεξάνδρου ἕνεκ' ἀρχῆς·
τῶν δ' ὁππατέρῳ θάνατος καὶ μοῖρα τέτυκται,
σθεναίη· ἄλλοι δ' διαχεσσάμενοι τάχιστα.
δοῦτε δ' ἄρν', ἕτερον λευκὸν, ἑτέρην δὲ μέλαιναν,
γῇ τε, καὶ Ἡελίῳ· Διὶ δ' ἡμεῖς οἴσομεν ἄλλον.
φέρτε δ' Πριάμοιο βίβλον, ὅρκι' ὄρνυσι τάμνῃ
αὐτὸς, ἐπεὶ οἱ παῖδες ὑπερφίαλοι καὶ ἄπιστοι·
μή τις ὑπερβασίῃ Διὸς ὅρκια δηλήσηται.
αἰεὶ δ' ὀπλοτέρων ἀνδρῶν φρένες ἠερέθονται·
τῷ δ' ὁ γέρων μετέῃσιν, ἅμα πρόσσω καὶ ὀπίσσω
λεύσσει,

Λδύσσευ, ὅπως ὄχ' ἄριστα μετ' ἀμφοτέροισι γένηται.
Ὡς ἔφατ'· οἱ δ' ἐχάρησαν Ἀχαιοί τε Τρῶές τε,
Ἑλπόμενοι παύσεσθαι ὀϊζυρὸν πολέμοιο
Καί ῥ' ἵππους μὲν ἔρυξαν ὅτι σίχας, ἐκ δ' ἔβαν αὐτοὶ,
Τεύχεά τ' ἐξεδύοντα, τὰ μὲν κατέθεντ' ὅτι γαίῃ
Πλησίον ἀλλήλων· ὀλίζη δ' ἦν ἀμφὶς ἄρυρα.
Ἐκλαγξ ὃ περὶ ἄστυ δύω κήρυκας ἔπεμπε
Καρπαλίμως, ἄρνας τε φέρειν, Πριάμόν τε καλέσσαι·
Αὐτὰρ ὁ Ταλθύβιον πρῶτα κρείων Ἀγαμέμνων,
Νῆας ὅτι γλαφυρὰς ἴέναι, κὰδ' ἄρν' ὀπίσθειν
Οἰσέμεναι· ὁ δ' ἄρ' οὐκ ἀπίθησ' Ἀγαμέμνονι δίῳ.
Ἶρις δ' αὖθ' Ἑλένῃ λευκωλένῳ ἄγγελος ἦλθεν,
Εἰδομένη γαλόῳ, Ἀντηνορίδαο δάμαρτι,
Τὴν Ἀντηνορίδης εἶχε κρείων Ἑλικάων,
Λαοδίκῃ, Πριάμοιο θυγατρῶν εἶδος ἀρίστη.
Τὴν δ' εὗρ' ἐν μεγάρῳ· ἡ δ' μέγαν ἱστὸν ὕφαινε,
Δίπλακα, μαρμαρέην· πολέας δ' ἐνέπασσεν ἀέθλους
Τρώων θ' ἱπποδάμων, καὶ Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων,
Οὕς ἕθεν εἵνεκ' ἔπαχον ὑπ' Ἄρηος παλαμάων.
Ἄγχι δ' ἰσαμένη παρεστήκει πόδας ὠκέα Ἶρις·
Δεῦρ' ἴθι, νύμφα φίλη, ἵνα θέσκελα ἔργα ἴδηαι
Τρώων θ' ἱπποδάμων, καὶ Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων·
Οἳ πρὶν ἐπ' ἀλλήλοισι φέρον πολύδακρυν Ἄρηα
Ἐν πεδίῳ, ὀλοοῖο λιλαιόμενοι πολέμοιο·
Οἱ δὴ νῦν ἧται σιγῇ, πόλεμος δ' ἐπαύετο,
Ἀσπίσι κεκλιμένοι, δολιχὰ δ' ἔγχεα μακρὰ πεπήγει·
Αὐτὰρ Ἀλέξανδρος καὶ ἀρηΐφιλος Μενέλαος
Μακρῇς ἐγχείῃσι μαχήσονται περὶ σεῖο·
Τῷ δέ κε νικήσαντι φίλη κεκλήσῃ ἄκοιτις.
Ὡς εἰποῦσα θεὰ, γλυκερὸν μέρον ἔμβαλε θυμῷ
Ἀνδρός τε πρώτειρου, καὶ ἄστεος, ἠδὲ τοκήων.
Αὐτίκα δ' ἀργυφέῃσι καλυψαμένη ὀθόνῃσιν,
Ὥρματ' ἐκ θαλάμοιο, τέρεν κατὰ δάκρυ χέουσα·
Οὐκ οἴη, ἅμα τῇγε καὶ ἀμφίπολοι δύ' ἕποντο,
Αἴθρη Πιτθῆος θυγάτηρ, Κλυμένη τε βοῶπις·

Αἶψ

Ἦλθε δ' ἔπειθ' ἵκανον, ὅθι Σκαιαὶ πύλαι ἦσαν.
Οἱ δ' ἀμφὶ Πρίαμον καὶ Πάνθοον, ἠδὲ Θυμοίτην,
Λάμπον τε, Κλυτίον θ', Ἱκετάονά τ', ὄζον Ἄρηος,
Οἰκαλέγων τε καὶ Ἀντήνωρ, πεπνυμένω ἄμφω,
Ἥατο δημογέροντες ὅτι Σκαιῇσι πύλῃσι,
Γήρεϊ δὴ πολέμοιο πεπαυμένοι ἀλλ' ἀγορῆφι 150
Μῦθοι, τεττίγεσσιν ἐοικότες, οἵτε καθ' ὕλην
Δενδρέῳ ἐφεζόμενοι ὄπα λειριόεσσαν ἱεῖσι·
Τοῖοι ἄρα Τρώων ἡγήτορες ἦντο' ὅτι πύργῳ.
Οἱ δ' ὡς οὖν εἶδον Ἑλένην ὅτι πύργον ἴσασιν,
Ἦα πρὸς ἀλλήλους ἔπεα πτερόεντ' ἀγόρευον·
Οὐ νέμεσις, Τρῶας καὶ ἐϋκνήμιδας Ἀχαιοὺς
Τοιῆδ' ἀμφὶ γυναικὶ πολυν χρόνον ἄλγεα πάσχειν·
Αἰνῶς ἀθανάτῃσι θεῇς εἰς ὦπα ἔοικεν.
Ἀλλὰ καὶ ὡς, τοίη περ ἐοῦσ', ἐν νηυσὶ νεέσθω,
Μηδ' ἡμῖν τεκέεσσί τ' ὀπίσσω πῆμα λίποιτο. 60
Ὣς ἄρ' ἔφαν· Πρίαμος δ' Ἑλένην ἐκαλέσσατο φωνῇ·
Δεῦρο πάροιθ' ἰοῦσα, φίλον τέκος, ἵζ' ἐμεῖο,
Ὄφρα ἴδῃς πρότερόν τε πόσιν, πῆάς τε, φίλους τε·
Οὔτι μοι αἰτίη ἐσσὶ, θεοί νύ μοι αἴτιοί εἰσιν,
Οἵ μοι ἐφώρμησαν πόλεμον πολύδακρυν Ἀχαιῶν.
Ὄφρα μοι καὶ τόνδ' ἄνδρα πελώριον ἐξονομήνῃς,
Ὅστις ὅδ' ἐστὶν Ἀχαιὸς ἀνὴρ ἠΰς τε μέγας τε.
Ἦτοι μὲν κεφαλῇ καὶ μείζονες ἄλλοι ἔασι·
Κάλλιον δ' ἄτε ἐγὼν ὄπα ἴδον ὀφθαλμοῖσιν, 70
Οὐδ' ἄτε γενέτορ· βασιλῆϊ γὰρ ἀνδρὶ ἔοικε.
Τὸν δ' Ἑλένη μύθοισιν ἀμείβετο, δῖα γυναικῶν·
Αἰδοῖός τέ μοι ἐστὶ, φίλε ἑκυρὲ, δεινός τε·
Ἦ ὄφελεν θάνατός μοι ἀδεῖν κακὸς, ὁππότε δεῦρο
Υἱῒ σῷ ἑπόμην, θάλαμον γναμπτάς τε λιποῦσα,
Παῖδά τε τηλυγέτην, καὶ ὁμηλικίην ἐρατεινήν.
Ἀλλὰ τά γ' οὐκ ἐγένοντο· τὸ καὶ κλαίουσα τέτηκα.
Τῦτο δέ τοι ἐρέω, ὃ μ' ἀνείρεαι, ἠδὲ μεταλλᾷς·
Οὗτός γ', Ἀτρείδης εὐρυκρείων Ἀγαμέμνων,
Ἀμφότερον βασιλεύς τ' ἀγαθὸς, κρατερός τ' αἰχμητής·

Δαὶς αὖτ' ἐμὸς ἔσκε κυωπίδ@, εἰ σοὶ ἔλω γέ.
Ως φάτο· τὴ δ' ὁ γέρων ἠγάσατο, φώνησέν τε·
Ω μάκαρ Αρεΐδη, μοιρηγενὲς, ὀλβιόδαιμον,
Η ῥα νύ τοι πολλοὶ δεδμήατο κῦρες Αχαιῶν.
Ηδη μὲν Φρυγίην εἰσήλυθον ἀμπελόεσσαν,
Ενθα ἴδον πλείστους Φρύγας, ἀνέρας αἰολοπώλους,
Λαὸς Οξῆ@ καὶ Μύγδον@ ἀντιθέοιο,
Οἳ ῥα τότ' ἐστρατόωντο παρ' ὄχθας Σαγγαρίοιο.
Καὶ γὰρ ἐγὼν, ὀπάων ἐὼν, μετὰ τοῖσιν ἐλέχθην
Ηματι τῷ, ὅτε ἦλθον Αμαζόνες ἀντιάνειραι·
Αλλ' οὐδ' οἱ τόσοι ἦσαν, ὅσοι ἐλίκωπες Αχαιοί.
Δεύτερον αὖτ', Οδυσῆα ἰδὼν, ἐρέεινε γεραιός·
Εἶπ' ἄγε μοι καὶ τόνδε, φίλον τέκ@, ὅστις ὅδ' ἀνήρ·
Μείων μὲν κεφαλῇ Αγαμέμνον@ Αρεΐδαο,
Εὐρύτερος δ' ὤμοισιν, ἰδὲ στέρνοισιν ἐΐσκει.
Τεύχεα μὲν οἱ κεῖ@ ἐπὶ χθονὶ παυροτέρῃ,
Αὐτὸς δ', ὡλίκ@ ὥς, ὀπιπεύει@ σίχας ἀνδρῶν·
Αρνειῷ μιν ἔγωγε ἐΐσκω πηγεσιμάλλῳ,
Ος τ' ὀΐων μέγα πᾶσι διέρχε@ ἀργυφέων.
Τὸν δ' ἠμείβεθ' ἔπειθ' Ελένη, Διὸς ἐκγεγαυῖα·
Οὗτ@ δ' αὖ, Λαρτιάδης πολύμητις Οδυσσεὺς,
Ος τράφη ἐν δήμῳ Ιθάκης, κραναπῆς περ ἐούσης,
Εἰδὼς παντοίους τε δόλους καὶ μήδεα πυκνά.
Τὴν δ' αὖτ' Αντήνωρ πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα·
Ω γύναι, ἦ μάλα τῶτο ἔπ@ νημερτὲς ἔειπες.
Ηδη γὰρ καὶ δεῦρό ποθ' ἦλυθε δῖ@ Οδυσσεὺς,
Σεῦ ἕνεκ' ἀγγελίης, σὺν ἀρηϊφίλῳ Μενελάῳ·
Τὼς δ' ἐγὼ 'δεξείνισα, καὶ ἐν μεγάροισι φίλησα·
Αμφοτέρων δ' ἔφυν, ἐδάην δὲ μήδεα πυκνά·
Αλλ' ὅτε δὴ Τρώεσσιν ἀγειρομένοισιν ἔμιχθεν,
Στάντων μὲν, Μενέλα@ ὑπερέσχεν εὐρέας ὤμους,
Αμφω δ' ἑζομένοιω, γεραρώτερος ἦεν Οδυσσεύς.
Αλλ' ὅτε δὴ μύθους καὶ μήδεα πᾶσιν ὕφαινον,
Ητοι μὲν Μενέλα@ ὀπιτροχάδην ἀγόρευε,
Παῦρα μὲν, ἀλλὰ μάλα λιγέως, ἐπεὶ οὐ πολύμυθ@,

Οὐ

Οὐδ' ἀφάμαρτοεπὴς, εἰ καὶ γλῶι ὕστερος ἦεν·
Ἀλλ' ὅτε δὴ πολύμητις ἀναΐξειεν Ὀδυσσεὺς,
Στάσκεν, ὑπαὶ δ' ἴδεσκε κατ' χθονὸς ὄμματα πήξας,
Σκῆπτρον δ' οὔτ' ὀπίσω, οὔτε προπρηνὲς, ἀνώμα,
Ἀλλ' ἀσκεμφὲς ἔχεσκεν, ἀϊδρεῖ φωτὶ ἐοικώς·
Φαίης κεν ζάκοτόν τινα ἔμμεναι, ἄφρονά θ' αὕτως·
Ἀλλ' ὅτε δὴ ῥ' ὄπα τε μεγάλην ἐκ στήθεος ἵει,
Καὶ ἔπεα νιφάδεσσιν ἐοικότα χειμερίῃσιν,
Οὐκ ἂν ἔπειθ' Ὀδυσῆϊ γ' ἐρίσσειε βροτὸς ἄλλος·
Οὐ τότε γ' ὥδ' Ὀδυσῆος ἀγασσάμεθ' εἶδος ἰδόντες.
Τὸ τρίτον αὖτ' Αἴαντα ἰδὼν ἠρώτα γεραιός·
Τίς τ' δε' ὅδ' ἄλλος Ἀχαιὸς ἀνὴρ ἠΰς τέ μέγας τε,
Ἐξοχος Ἀργείων κεφαλὴν ἠδ' εὐρέας ὤμους;
Τὸν δ' Ἑλένη τανύπεπλος ἀμείβετο, δῖα γυναικῶν·
Οὗτος δ' Αἴας ἐστὶ πελώριος, ἔρκος Ἀχαιῶν·
Ἰδομενεὺς δ' ἑτέρωθεν ἐνὶ Κρήτεσσι, θεὸς ὡς,
Ἕστηκ'· ἀμφὶ δέ μιν Κρητῶν ἀγοὶ ἠγερέθονται·
Πολλάκι μιν ξείνισσεν ἐνὶ φίλῃ Μενέλαος
Οἴκῳ ἐν ἡμετέρῳ, ὁπότε Κρήτηθεν ἵκοιτο.
Νῦν δ' ἄλλους μὲν πάντας ὁρῶ ἐλίκωπας Ἀχαιοὺς,
Οὕς κεν ἐὺ γνοίην, καὶ τέκνα μυθησαίμην·
Δοιὼ δ' οὐ δύναμαι ἰδέειν κοσμήτορε λαῶν,
Κάστορά θ' ἱππόδαμον, καὶ πὺξ ἀγαθὸν Πολυδεύκεα,
Ἀδελφεὼ ἐμοὶ αὐτῷ, τώ μοι μία γείνατο μήτηρ.
Ἦ οὐκ ἐπόντο Λακεδαίμονος ἐξ ἐρατεινῆς;
Ἦ καὶ νῦν μὲν ἕποντο νέεσσ' ἐνὶ ποντοπόροισι,
Νῦν δ' αὖτ' οὐκ ἐθέλουσι μάχην καταδύμεναι ἀνδρῶν,
Αἰσχεα δειδιότες καὶ ὀνείδεα πολλ', ἅ μοι ἔστιν;
Ὣς φάτο· τοὺς δ' ἤδη κατέχεν φυσίζοος αἶα
Ἐν Λακεδαίμονι αὖθι, φίλῃ ἐνὶ πατρίδι γαίῃ.
Τοῖσιν δ' ἀνὰ ἄστυ, θεῶν φέρον ὄρκια πιστὰ,
Ἄρνε δύω, καὶ οἶνον ἐΰφρονα, καρπὸν ἀρούρης,
Ἀσκῷ ἐν αἰγείῳ· φέρε δ' ἡρητῆρα φαεινὸν
Ἑκτωρ Ἰδαῖος, ἠδὲ κασίγνητα κύπελλα·
Ὦρσεν δ' γέροντα ποδαρκὴς δῖος Ἀγαμέμνων·

Ορσεο, Λαομεδοντιάδη· καλέυσιν ἄρειοι
Τρώων θ' ἱπποδάμων καὶ Αχαιῶν χαλκοχιτώνων,
Ες πεδίον καταβῆναι, ἵν' ὄρκια πιστὰ τάμωσι·
Αὐτὰρ Αλέξανδρος καὶ ἀρηΐφιλος Μενέλαος
Μαχεῖς ἐγχείῃσι μαχήσονται ἀμφὶ γυναικί·
Τῷ δέ κε νικήσαντι γυνὴ καὶ κτήματ' ἅποιτο·
Οἱ δ' ἄλλοι, φιλότητα καὶ ὅρκια πιστὰ τάμόντες,
Ναιετάων Τροίλω ἐριβώλακα· τοὶ δ' ἵππων
Αργοῦ ἐς ἱππόβοτον καὶ Αχαΐδα καλλιγύναικα.
Ως φάτο· ῥίγησεν δ' ὁ γέρων, ἐπέλθοντε δ' ἑταίρους
Ἵππους ζεύγνυμέναι· τοὶ δ' ὀτραλέως ὑπίθοντο
Αν δ' ἄρ' ἔβη Πρίαμος, καὶ δ' ἡνία τείνεν ὀπίσω·
Πὰρ δέ οἱ Αντήνωρ πολυκμήτα βήσαλο δίφρον.
Τὼ δ' ἅμα Σκαιῶν πεδίονδ' ἔχον ὠκέας ἵππους.
Αλλ' ὅτε δή ῥ' ἵκοντο μετ' Τρῶας καὶ Αχαιούς,
Ἐξ ἵππων ἀπιδάντες ὑπὲ χθόνα πυκλυδότειραν,
Ες μέσσον Τρώων καὶ Αχαιῶν ὤρτο χόλοιο.
Ωρνυτο δ' αὐτίκ' ἔπειτα ἄναξ ἀνδρῶν Αγαμέμνων,
Αν δ' Οδυσεὺς πολύμητις· ἀτὰρ κήρυκες ἀγαυοὶ
Ορκια πιστὰ θεῶν σώαζον, κρητῆρι δ' οἶνον
Μίσγον· ἀτὰρ βασιλεῦσιν ὕδωρ ὑπὲ χεῖρας ἔχυαν·
Αρειδης δ' ἐρυσσάμῳ χείρεσι μάχαιραν,
Η οἱ πὰρ ξίφεϊ μέγα κωλεὸν αἰὲν ἄορτο,
Αρνῶν ἐκ κεφαλέων τάμνε τρίχας· αὐτὰρ ἔπειτα
Κήρυκες Τρώων καὶ Αχαιῶν νεῖμαν ἀρίστοις·
Τοῖσιν δ' Αρειδης μεγάλ' εὔχετο, χεῖρας ἀνασχών·
Ζεῦ πάτερ, Ιδηθεν μεδέων, κύδιστε, μέγιστε,
Ηέλιός θ', ὃς πάντ' ἐφορᾷς, καὶ πάντ' ἐπακούεις,
Καὶ Ποταμοὶ, καὶ Γαῖα, καὶ οἳ ὑπένερθε καμόντας
Ανθρώπους τίννυσθον, ὅ, τίς κ' ὑπίορκον ὀμόσσῃ,
Υμεῖς μάρτυροί ἐστε, φυλάσσετε δ' ὅρκια πιστά·
Εἰ μέν κεν Μενέλαον Αλέξανδρος καταπέφνῃ,
Αὐτὸς ἔπειθ' Ελένην ἔχέτω καὶ κτήματα πάντα,
Ημεῖς δ' ἐν νήεσσι νεώμεθα πουλυπόρδισιν·
Εἰ δέ κ' Αλέξανδρον κτείνῃ ξανθὸς Μενέλαος,

Τρί

Τρῶας ἔπειθ' Ελένῃ καὶ κτήματα πάντ' ἀποδῶναι,
Τιμὴν δ' Αργείοις ἀποτινέμεν, ἥντιν' ἔοικεν,
Ἥ τε καὶ ἐσομένοισι μετ' ἀνθρώποισι πέληται.
Εἰ δ' ἂν ἐμοὶ τιμὴν Πρίαμός Πριάμοιό τε παῖδες
Τίνειν ἠθέλωσιν, Αλεξάνδρου πεσόντος,
Αὐτὰρ ἐγὼ καὶ ἔπειτα μαχέσομαι, εἵνεκα ποινῆς, 290
Αὖθι μένων, εἴως κε τέλος πολέμοιο κιχείω.
Ἦ, καὶ ἀπὸ σομάχους ἀρνῶν τάμε νηλέϊ χαλκῷ.
Καὶ τοὺ μὲν καλέσθην ὑπὸ χθονὸς ἀσπαίροντας,
Θυμὸν ἀθυμήνας· ἀπὸ γὰρ μένος εἵλετο χαλκός·
Οἶνον δ' ἐκ κρητῆρος ἀφυσσάμενοι δεπάεσσιν
Ἔσπενον, ἠδ' εὐχοντο θεοῖς αἰειγενέτῃσιν·
Ὧδε δέ τις εἴπεσκεν Αχαιῶν τε Τρώων τε·
Ζεῦ κύδιστε, μέγιστε, καὶ ἀθάνατοι θεοὶ ἄλλοι,
Ὁππότεροι πρότεροι ὑπὲρ ὅρκια πημήνειαν,
Ὧδέ σφ' ἐγκέφαλος χαμάδις ῥέοι, ὡς ὅδε οἶνος, 300
Αὐτῶν, καὶ τεκέων, ἄλοχοι δ' ἄλλοισι μιγεῖεν.
Ὡς ἔφαν· οὐδ' ἄρα πώ σφιν ἐπεκραίαινε Κρονίων.
Τοῖσι δὲ Δαρδανίδης Πρίαμος μετὰ μῦθον ἔειπε·
Κέκλυτέ μευ, Τρῶες, καὶ ἐϋκνήμιδες Αχαιοί·
Ἦτοι ἐγὼν εἶμι πρὸς Ιλιον ἠνεμόεσσαν
Αὐτός, ἐπεὶ ὄπωπα τλήσομαι ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὁρᾶσθαι
Μαρνάμενον φίλον υἱὸν ἀρηϊφίλῳ Μενελάῳ
Ζεὺς μὲν που τῷ τόγε οἶδε καὶ ἀθάνατοι θεοὶ ἄλλοι,
Ὁππότερῳ θανάτοιο τέλος πεπρωμένον ἐστίν.
Ἦ ῥα, καὶ εἰς δίφρον ἄρνας θέτο ἰσόθεος φώς· 10
Ἂν δ' ἄρ' ἔβαν' αὐτὸς, καὶ δ' ἡνία τεῖνεν ὀπίσω·
Πὰρ δέ οἱ Αντήνωρ πεπνυμένα βήσατο δίφρου·
Τὼ μὲν ἄρ' ἀφράδμοι πρὸς Ιλιον ἵπποντο.
Ἔκλυε δ Πριάμοιο παΐς καὶ δῖος Οδυσσεὺς
Ἄγορον μὲν πρῶτον διαμέτρησαν, ἔπειτα
Κάρηϊ ἐν κωπῇ καλῷ πάλλον ἐλόντες,
Ὁππότερος δὴ πρόσθεν ἀφεῖη χάλκεον ἔγχος.
Αὐτὰρ ἠρήσαντο, θεοῖσι δ χεῖρας ἀνέσχον·
Ὧδέ δέ τις εἴπεσκεν Αχαιῶν τε Τρώων τε·

Ζεῦ πάτερ, Ἰδηθεν μεδέων, κύδιστε, μέγιστε·
Ὀππότερος τάδε ἔργα μετ' ἀμφοτέροισιν ἔθηκε,
Τὸν δὸς ὑποφθίμενον δῶμεν δόμον Ἄϊδος εἴσω,
Ἡμῖν δ' αὖ φιλότητα καὶ ὅρκια πιστὰ γενέσθαι.
Ὡς ἄρ' ἔφαν· πάλλεν δ' ἄρα μείλανα κορυθαίολος Ἕκτωρ,
Ἀψ ὁρόων· Πάρις δ' ἐκ κλῆρος ὄρουσεν.
Οἱ μὲν ἔπειθ' ἵζοντο κατ' εἴρυας, ἦχι ἑκάστῳ
Ἵπποι ἀρηίφατοι, καὶ ποικίλα τεύχε' ἔκειτο.
Αὐτὰρ ὅγ' ἀμφ' ὤμοισιν ἐδύσατο τεύχεα καλὰ
Δῖος Ἀλέξανδρος, Ἑλένης πόσις ἠϋκόμοιο.
Κνημῖδας μὲν πρῶτα περὶ κνήμῃσιν ἔθηκε
Καλάς, ἀργυρέοισιν ὑπερφιάλοις ἀραρυίας·
Δεύτερον αὖ, θώρηκα περὶ στήθεσσιν ἔδυνεν
Οἷο κασιγνήτοιο Λυκάονος· ἤρμοσε δ' αὐτῷ·
Ἀμφὶ δ' ἄρ' ὤμοισιν βάλετο ξίφος ἀργυρόηλον,
Χάλκειον αὐτὰρ ἔπειτα σάκος μέγα τε στιβαρόν τε·
Κρατὶ δ' ἐπ' ἰφθίμῳ κυνέην εὐτυκτον ἔθηκεν,
Ἵππουριν· δεινὸν δ' ὑπελάμπετο λόφος ἵππου·
Εἵλετο δ' ἄλκιμον ἔγχος, ὅ οἱ παλάμῃφιν ἀρήρει.
Ὡς δ' αὖτως Μενέλαος ἀρήϊος ἔντε' ἐδύνειν·

Οἱ δ' ἐπεὶ ἓν ἑκάτερθεν ὁμίλῳ θωρήχθησαν,
Ἐς μέσον Τρώων καὶ Ἀχαιῶν βήσαν ὀρινόμενοι,
Δεινὸν δρυνόμενοι θάμβος δ' ἔχεν εἰσορόωντας
Τρῶάς θ' ἱπποδάμους, καὶ εὐκνήμιδας Ἀχαιούς.
Καί ῥ' ἐγγὺς στήτην, διαμπερὲς ἐν χώρῳ,
Σείοντ' ἐγχείας, ἀλλήλοισιν κοτέοντε.
Πρόσθε δ' Ἀλέξανδρος θείειν δολιχόσκιον ἔγχος,
Καὶ βάλεν Ἀτρείδαο κατ' ἀσπίδα πάντοσε ἴσην,
Οὐδ' ἔρρηξεν χαλκὸν, ἀνεγνάμφθη δέ οἱ αἰχμὴ
Ἀσπίδι ἐν κρατερῇ· ὁ δ' ὑπέρτερος ὤρνυτο χαλκῷ
Ἀτρεΐδης Μενέλαος, ἐπευξάμενος Διὶ πατρί·

Ζεῦ ἄνα, δὸς τίσασθαι· ὅ με πρότερος κάκ' ἔοργε,
Δῖον Ἀλέξανδρον, καὶ ἐμῇς ὑπὸ χερσὶ δάμασσον·
Ὄφρα τις ἐρρίγῃσι καὶ ὀψίγονων ἀνθρώπων,
Ξεινοδόκον κακὰ ῥέξαι, ὅ κεν φιλότητα πεδήσῃ.

Ἥρα, καὶ ἀμπεπαλὼν προΐει δολιχόσκιον ἔγχος,
Καὶ βάλε Πριαμίδαο κατ' ἀσπίδα πάντοσε ἴσην.
Διὰ μὲν ἀσπίδος ἦλθε φαεινῆς ὄμβριμον ἔγχος,
Καὶ διὰ θώρηκος πολυδαιδάλου ἤρήρειστο·
Αὐτικρὺ δ' ἀρὰ παρὰ λαπάρην διὰ μήστιν χιτῶνα
Ἔσχε· κὸ δ' ἐκλίνθη, καὶ ἀλθίατο κῆρα μέλαιναν· 360
Ἀτρεΐδης δ' ἐρυσάμην ξίφος ἀργυρόηλον,
Πλῆξεν ἀναχόμενος κόρυθος φάλον· ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐτῷ
Τρυχθά τε καὶ τετρυχθὰ διαπρυφὲν ἔκπεσε χειρός·
Ἀτρεΐδης δ' ἄμυξεν, ἰδὼν εἰς οὐρανὸν ὄμμα·
Ζεῦ πάτερ, ἤτις σεῖο θεῶν ὀλοώτερος ἄλλος,
Ὅς τ' ἐφάμην τίσεσθαι Ἀλέξανδρον κακότητος.
Νῶϊ δέ μοι ἐν χείρεσσ' ἀάγη ξίφος· ἐκ δέ μοι ἔγχος
Ἤιχθη παλάμηφιν ἐτώσιον, οὐδ' ἔβαλόν μιν.
Ἦ, καὶ ἐπαΐξας, κόρυθος λάβεν ἱπποδασείης,
Ἕλκε δ' ἔπισσεύας μετ' ἐϋκνήμιδας Ἀχαιούς· 370
Ἄλγε δέ μιν πολύκης ἱμὰς ἀπαλὴν ὑπὸ δειρὴν,
Οἳ οἱ ὑπ' ἀνθερεῶνος ὀχῦς τέτατο βυφόγειος.
Καί νύ κεν εἵρυσάν τε, καὶ ἄπλετον ἤρατο κῦδος,
Εἰ μὴ ἄρ' ὀξὺ νόησε Διὸς θυγάτηρ Ἀφροδίτη,
Ἣ οἱ ῥῆξεν ἱμάντα βοὸς ἶφι ταμφίροιο·
Κενὴ δ' βυφάλεια ἅμ' ἕσπετο χειρὶ παχείῃ.
Τὴν μὲν ἔπειθ' ἥρως μετ' ἐϋκνήμιδας Ἀχαιοὺς
Ῥῖψ' ὀπιδινήσας, κόμισε δ' ἑτάροισι φίλοισι.
Αὐτὰρ ὁ ἆψ ἐπόρουσε κατακτάμεναι μενεαίνων
Ἔγχει χαλκείῳ· τὸν δ' ἁρπάξασ' Ἀφροδίτη 380
Ῥεῖα μάλ', ὥστε θεός· ἐκάλυψε δ' ἄρ' ἠέρι πολλῇ,
Καὶ δ' εἵσ' ἐν θαλάμῳ εὐώδεϊ, κηώεντι.
Αὐτὴ δ' αὖθ' Ἑλένῃσι κιγήσετ' ἴσα· τὴ δ' ἐπέφνε
Πηλεγάων ἥφ' ὑψηλῷ· πρὶν γὰρ Τρῳαὶ ἄλις ἦεν·
Καὶ τὴν γὰρ νεκάδεσσι ἑανῷ ἐτίναξε λαβοῦσα·
Τὴν δέ μιν εἰκυῖα προσαυχένι προσέειπεν
Ἑλεγχόμῳ, ὃν οἱ Λακεδαίμονι ναιετάοντι
Ἤγειν εἴδεα καλὰ, μάλιστα δέ μιν φιλέεσκε·
Τῷ μιν ἐεισαμένη προσεφώνεε δῖ' Ἀφροδίτη·

Δεῦρ'

Δεῦρ' ἴθ'· Ἀλέξανδρός σε καλεῖ οἰκόνδε νέεσθαι·
Κεῖνος ὅγ' ἐν θαλάμῳ καὶ δινωτοῖσι λέχεσσι,
Κάλλεί τε εἵλσων καὶ εἵμασιν, οὐδέ κε φαίης
Ανδρὶ μαχεσάμενον πόνγ' ἐλθεῖν, ἀλλὰ χορόνδε
Ερχεσθ', ἢὲ χορῖο νέον ληΐονλα καθίζειν.
Ως φάτο· τὴ δ' ἄρα θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ὄρινε·
Καί ῥ' ὡς ἔν τ' ἐνόησε θεὰς ὠραζε δὲ χερσὶν,
Στήθεά θ' ἱμερόεντα, καὶ ὄμματα μαρμαίροντα,
Θάμβησέν τ' ἄρ' ἔπειτα, ἔπος τ' ἔφατ', ἐκ τ' ὀνόμαζε.
Δαιμονίη, τί με ταῦτα λιλαίεαι ἠπεροπεύειν;
Ἦ που μὲ προτέρω πολίων εὖ ναιομένων
Αξεις, ἢ Φρυγίης, ἢ Μηονίης ἐρατεινῆς,
Εἴ τις τοὶ καὶ κεῖθι φίλος μερόπων ἀνθρώπων;
Οὕνεκα δὴ νῦν δῖον Αλέξανδρον Μενέλαος
Νικήσας ἐθέλει συνεγὴν ἐμὲ οἶκαδ' ἄγεσθαι,
Τὔνεκα δὴ νῦν δεῦρο δολοφρονέουσα παρέστης;
Ἡσο παρ' αὐτὸν ἰοῦσα· θεῶν δ' ἀπόειπε κελεύθου·
Μηδ' ἔτι σοῖσι ποσὶστασιν ὑποστρέψειας Ολυμπον,
Αλλ' αἰεὶ περὶ κεῖνον ὀΐζυε, καί ἑ φύλασσε,
Εἰςόκε σ' ἢ ἄλοχον ποιήσεαι, ἢ ὅς κε δέλλη.
Κεῖσε δ' ἐγὼν οὐκ εἶμι, νεμεσσητὸν δέ κεν εἴη,
Κεῖνα περισωίζειν λέχος· Τρωαὶ δέ μ' ὀπίσσω
Πᾶσαι μωμήσονται· ἔχω δ' ἄχε' ἄπλητα θυμῷ.
Τὴν δ' ἄρα χολωσαμένη προσεφώνεε δῖα Αφροδίτη.
Μή μ' ἔρεθε, σχετλίη· μὴ χωσαμένη σε μεθείω,
Ὡς δέ σ' ἀπεχθήσω, ὡς νῦν ἔκπαγλ' ἐφίλησα·
Μέσσῳ δ' ἀμφοτέρων μητίσομαι ἔχθεα λυγρὰ
Τρώων καὶ Δαναῶν· σὺ δέ κεν κακὸν οἶτον ὄλῃαι.
Ως ἔφατ'· ἔδδεισεν δ' Ελένη Διὸς ἐκγεγαυῖα.
Βῆ δὲ κατακρυφθεῖσα λανῷ ἀργῆτι φαεινῷ,
Σιγῇ· πάσας δὲ Τρῳὰς λάθεν· ἦρχε δὲ δαίμων.
Αἱ δ' ὅτ' Αλεξάνδρειο δόμον περικλυτὸν ἵκοντο,
Αμφίπολοι μὲν ἔπειτα θοῶς ὅπι ἔργα τελέσσαν,
Η δ' εἰς ὑψόροφον θάλαμον κίε δῖα γυναικῶν.
Τῇ δ' ἄρα δίφρον ἐλοῦσα φιλομμειδὴς Αφροδίτη,

Αἴ

Ἀλεξάνδρειο θεὰ καλέσσατο φέρουσα·
ἕζετο κάθιζ' Ἑλένη, κύδιμη Διὸς Αἰγιόχοιο,
ὄφρα πάλιν κλίνασα· πόσιν δ' ἀνίπαπε μύθῳ·
Ἔλυθες ἐκ πολέμου· ὡς ὄφελες αὐτόθ' ὀλέσθαι,
ἀνδρὶ δαμεὶς κρατερῷ, ὅς ἐμὸς πρότερος πόσις ἦεν.
ἦ μὲν δὴ πρὶν γ' εὔχε' ἀρηϊφίλου Μενελάου,
σῇ τε βίῃ, καὶ χερσὶ, καὶ ἔγχεϊ, φέρτερος εἶναι·
ἀλλ' ἴθι νῦν πρόκαλέσσαι ἀρηΐφιλον Μενέλαον
ἐξαῦτις μαχέσασθαι ἐναντίον· ἀλλά σ' ἔγωγε
πρὸς σάσθαι κέλομαι, μηδὲ ξανθῷ Μενελάῳ
ἀντίον ἰέναι πολεμίζειν, μηδὲ μάχεσθαι
ἀφραδέως, μή πως τάχ' ὑπ' αὐτῷ δουρὶ δαμείης.
Τὸν δ' ἠπρὸς Πάρις μύθοισιν ἀμειβόμενος προσέειπε·
μή μοι, γύναι, χαλεποῖσιν ὀνείδεσι θυμὸν ἔνιπτε.
νῦν μὲν γὰρ Μενέλαος ἐνίκησεν σὺν Ἀθήνῃ·
κεῖνον δ' αὖτις ἐγώ· πολλοὶ γὰρ θεοί εἰσι καὶ ἡμῖν·
ἀλλ' ἄγε δὴ φιλότητι τραπείομεν ἐσσυμένω περ·
οὐ γάρ πώ ποτέ μ' ὧδε ἔρως φρένας ἀμφεκάλυψεν,
οὐδ' ὅτε σε πρώτιστον Λακεδαίμονος ἐξ ἐρατεινῆς
κάλλιπον ἀρπάξας ἐν ποντοπόροισι νέεσσι.
πλῶ δ' ἐν Κρανάῃ ἐμίγην φιλότητι καὶ εὐνῇ·
οὐδέ ποτέ νῶϊν ἔρχμαι, καί με γλυκὺς ἵμερος αἱρεῖ.
Ἦ ῥα, καὶ ἄρχε λέχοσδε κιών, ἅμα δ' εἵπετ' ἄκοιτις·
τὼ μὲν ἄρ' ἐν θρῆνοῖσι καθίζανεν ἀντιόωντε.
Τρωὶς δ' αὖ ὁμίλου ἐφοίτα, θηρὶ ἐοικώς,
εἴ πού τις ἰσαθρήσειεν Ἀλέξανδρον θεοειδέα.
Ἀλλ' ἔτις δυσάτο Τρώων κλειτῷ τ' ὀπιτρέφων
δῦμεν Ἀλέξανδρον τότ' ἀρηϊφίλῳ Μενελάῳ·
οὐ μὲν γὰρ φιλότητί γ' ἐκρύβαντον, εἴ τις ἴδοιτο.
ἶσον γὰρ Ζφιν πᾶσιν ἀπήχθετο κηλὶ μελαίνῃ.
Τοῖσι δ' ἠπρὸς μετέειπεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·
κέκλυτέ μευ, Τρῶες, καὶ Δάρδανοι, ἠδ' ὀπίτρεροι·
νίκη μὲν δὴ φαίνετ' ἀρηϊφίλῳ Μενελάῳ·
ὑμεῖς δ' Ἀργείῃ Ἑλένῃ καὶ κτήμαθ' ἅμ' αὐτῇ
δόλε, καὶ τιμὴν ἀποτινέμεν, ἥντιν' ἔοικεν,

Ἦ τε καὶ ἐσσομένοισι μετ' ἀνθρώποισι πέλητ.
Ὡς ἔφατ' Ἀτρεΐδης, τοὶ δ' ἤνεον ἄλλοι Ἀχαιοί.

ΤΗΣ
ΟΜΗΡΟΥ
ΙΛΙΑΔΟΣ

ΡΑΨΩΔΙΑ Δ.

Επιγραφή.

Δίλτα, θεῶν ἀγορὴ, ὅρκων χύσις, ἄρεος ἀρχή.

Οἱ δ' ἆρα θεοὶ πὰρ Ζηνὶ καθήμενοι ἠγορόωντο
Χρυσείῳ ἐν δαπέδῳ, μετὰ δέ σφισι πότνια Ἥβη
Νέκταρ ἐφυσοόει· τοὶ δ' ἅ χρυσέοις δεπάεσσι
Δειδέχατ' ἀλλήλους, Τρώων πόλιν εἰσορόωντες.
Αὐτίκ' ἐπεσσεύετο Κρονίδης ἐρεθιζέμεν Ἥρην,
Κερτομίοις ἐπέεσσι παρασταδὸν ἀγορεύων·
Δοιαὶ μὲν Μενελάῳ ἀρηγόνες εἰσὶ θεάων,
Ἥρη τ' Ἀργείη, καὶ ἀλαλκομενηὶς Ἀθήνη·
Ἀλλ' ἦτοι ταὶ νόσφι καθήμεναι εἰσορόωσαι
Τέρπεσθον· τῷ δ' αὖτε φιλομμειδὴς Ἀφροδίτη
Αἰεὶ παρμέμβλωκε, καὶ αὐτῆς κῆρας ἀμύνει·
Καὶ νυῦν ἐξέσσωσεν ὀϊόμενον θανέεσθαι.
Ἀλλ' ἦτοι νίκη μὲν ἀρηϊφίλῳ Μενελάῳ·
Ἡμεῖς δ' ὧδε φραζώμεθ', ὅπως ἔσται τάδε ἔργα·
Ἢ ῥ' αὖτις πόλεμόν τε κακὸν καὶ φύλοπιν αἰνὴν
Ὀρσουσιν καὶ φιλότητα μετ' ἀμφοτέροισι βαλοῦσιν.
Εἰ δ' αὖτως τόδε πᾶσι φίλον καὶ ἥδὺ γένοιτο,
Ἦ τοι μὲν οἰκέοιτο πόλις Πριάμοιο ἄνακτος,
Αὖτις δ' Ἀργείην Ἑλένην Μενέλαος ἄγοιτο.

ἔφαθ'· αἱ δ' ἐπέμυξαν Αθηναίη τε καὶ Ηρη·
σίαι αἴγ' ἥδλω, κακὰ ὃ Τρώεσσι μεδέδλω.
ι Αθλωαίη ἀχέων ἦν, ἀδέ τι εἶπε,
ομψὴν Διὶ πατρὶ, χόλῳ δέ μιν ἄγριῳ ἧκεν·
δ' ὃν ἔχαδε σῆθ' χόλον, ἀλλὰ προσηύδα·
νότατε Κρονίδη, ποῖον τ' μῦθον ἔειπες;
ἐθέλεις ἄλιον θεῖναι πόνον, ἠδ' ἀτέλεστον
θ', ὃν ἵδρωσα μόγῳ; καμέτλω δέ μοι ἵπποι
ἀγειρούσῃ, Πριάμῳ κακὰ, τοῖό τε παισίν·
ατὰρ ἄ τοι πάντες ἐπαινέομψ θεοὶ ἄλλοι.
Τὸν ὃ μέγ' ὀχθήσας προσέφη νεφεληγερέτα Ζεύς·
ονίη, τί νύ σε Πρίαμ' Πριάμοιό τε παῖδες
α κακὰ ῥέζουσιν, ὅτ' ἀασχὲς μψσαίνεις
λιον ἐξαλαπάξαι ἐϋκτίμψον πτολίεθρον;
εἰ σύ γ', εἰσελθοῦσα πύλας καὶ τείχεα μακρὰ,
ψον βεβρώθοις Πρίαμον Πριάμοιό τε παῖδας,
λους τε Τρῶας, τότε κεν χόλον ἐξακέσαιο.
ον, ὅπως ἐθέλεις, μὴ τοῦτό γε νεῖκος ὀπίσσω
καὶ ἐμοὶ μέγ' ἔριδμα μετ' ἀμφοτέροισι γένηαι.
δέ τοι ἐρέω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῇσιν·
τότε κεν καὶ ἐγὼ μεμαυῖς, πόλιν ἐξαλαπάξαι
θέλω, ὅθι τοὶ φίλοι ἀνέρες ἐπλεόμασι,
δαλείβειν τ' ἐμὸν χόλον, ἀλλά μ' ἐᾶσαι·
καὶ γὰρ ἐγώ σοι δῶκα ἑκὼν ἀέκοντί γε θυμῷ.
δ' ὑπ' ἠελίῳ τε καὶ ἐρσενὶ ἀστερόεντι,
τάσσι πόλεις ὀπιχθονίων ἀνθρώπων,
ν μοι πρέσβι κῆρι τιέσκετο Ἰλιος ἱρὴ,
Πρίαμος, καὶ λαὸς ἐϋμμελίω Πριάμοιο.
δ' μοι ποτὲ βωμὸς ἐδδύετο δαιτὸς ἐΐσης,
ς τε, κνίσης τέ· τὸ γὰρ λάχομψ γέρας ἡμεῖς·
ν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα βοῶπις πότνια Ηρη·
ἐμοὶ τρεῖς μψὶ πολὺ φίλταταί εἰσι πόλεις,
ος τε, Σπάρτη τε, καὶ εὐρυάγυια Μυκήνη·
διαπέρσαι, ὅταν τοι ἀπέχθωνται κῆρι·
ν ὅτι ἐγὼ προφάσσομαι, οὐδὲ μεγαίρω.

Εἶπς

Εἶπέ γὰρ φθονέω τε, καὶ οὐκ εἰῶ διακρίσσαι,
Οὐκ αὐτὼ φθονέοντ· ἐπεὶ πολὺ φέρτερός ἐστι.
Ἀλλὰ χρὴ καὶ ἐμὸν θέμεν αὖτε πόνον οὐκ ἀτέλεστον·
Καὶ γὰρ ἐγὼ θεός εἰμι, γένος δέ μοι ἔνθεν, ὅθεν ζώ
Καί με πρεσβυτάτην τέκετο Κρόνος ἀγκυλομήτης
Ἀμφοτέρων, γουνῇ τε, καὶ οὕνεκα σὴ ἀλόχοιτις
Κέκλημαι· σὺ δὲ πᾶσι μετ' ἀθανάτοισιν ἀνάσσεις.
Ἀλλ' ἤτοι μὲν ταῦθ' ὑποείξομαι ἀλλήλοισι,
Σοὶ μὲν ἐγὼ, σὺ δ' ἐμοί· πὰρ δ' ἄλλοι θεοὶ ἄλλοι
Ἀθάνατοι· σὺ δὲ θᾶσσον Ἀθηναίῃ ὄπιτείλαι,
Ἐλθεῖν ἐς Τρώων καὶ Ἀχαιῶν φύλοπιν αἰνήν,
Πειρᾶν θ', ὅς κεν Τρῶες ὑποδρηύδανίας Ἀχαιοὺς
Ἀρξωσι πρότεροι ὑπὲρ ὅρκια δηλήσασθαι.
Ὡς ἔφαθ'· ἃδ' ἀπίθησε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε
Αὐτίκ' Ἀθηναίῃ ἔπτερα πτερόεντα προσηύδα·
Αἶψα μάλ' ἐς στρατὸν ἐλθὲ μετὰ Τρῶας καὶ Ἀχαιούς
Πειρᾶν δ', ὅς κεν Τρῶες ὑποδρηύδανίας Ἀχαιοὺς
Ἀρξωσι πρότεροι ὑπὲρ ὅρκια δηλήσασθαι.
Ὡς εἰπὼν, ὤρσεν πάρος μεμαυῖαν Ἀθήνην·
Βῆ δὲ κατ' ἠλύμποιο καρήνων αἰξασα.
Οἷον δ' ἀστέρα ἧκε Κρόνος παῖς ἀγκυλομήτεω,
Ἢ ναύτῃσι τέρας, ἢὲ στρατῷ εὐρέϊ λαῶν,
Λαμπρόν· τῷ δέ τε πολλοὶ ὀπὸ σπινθῆρες ἵενται·
Τῷ εἰκυῖ' ἧκεν ὄπιν χθόνα Παλλὰς Ἀθήνη,
Καὶδ' ἔθορ' ἐς μέσσον· θάμβος δ' ἔχεν εἰσορόωντας
Τρῶάς θ' ἱπποδάμους, καὶ εὐκνήμιδας Ἀχαιούς.
Ὧδε δέ τις εἶπεσκεν ἰδὼν ἐς πλησίον ἄλλον·
Ἦ ῥ' αὖτις πόλεμός τε κακὸς καὶ φύλοπις αἰνὴ
Ἔσται, ἢ φιλότητα μετ' ἀμφοτέροισι τίθησι
Ζεύς, ὅς θ' ἀνθρώπων ταμίης πολέμοιο τέτυκται.
Ὡς ἄρα τις εἶπεσκεν Ἀχαιῶν τε Τρώων τε.
Ἡ δ' ἀνδρὶ ἰκέλη Τρώων κατεδύσατ' ὅμιλον,
Λαοδόκῳ Ἀντηνορίδῃ, κρατερῷ αἰχμητῇ,
Πάνδαρον ἀντίθεον διζημένη, εἴ που ἐφεύροι·
Εὗρε Λυκάονος υἱὸν ἀμύμονά τε, κρατερόν τε,

·· ἀμφὶ δέ μιν κεφαλιεχὶ ςίχες ἀσπιςάων
οἵ οἱ ἔπονλο ἀπ' λἰσήποιο ῥοάων·
δ' ἱςαμβὴς ἔπεσα πλεφένλα ποδοπνύςα·
ά νύ μοί τι πίθοιο, Δυκάον & ἡὲ δαΐφρον;
ς κεν Μενελάῳ ὀπιπεφιμμένος ταχνὶ ἰόν·
δέ κε Τρώεσσι χάρμ ἢ κῦδ & ἄρηι,
ίνλων ᾗ μάλιςα Αλεξάνδρῳ βασιλῆϊ·
τῶ κεν δὴ πάμπρωλα πάρ' ἀίλλαὶ δῶκε φίρηι,
Αἴ κεν ἴδῃ Μενέλαον ἀρήϊον, Ατρέ & υἱὸν,
Σφ βίλεϊ δμηθέντα, πυρῆς ὀπιβάντ' ἀλεγεινῆς.
Αλλ' ἄγ' ὀίςθυτον Μενελάῳ κυδαλίμοιο· 100
Εὔχε δ' Απόλλωνι Λυκηγενέϊ, κλυτοτόξῳ,
Αρνῶν πρωτογόνων ῥέξειν κλειτὴν ἑκατόμβην,
Οἴκαδε νοςήσας ἱερῆς εἰς ἄςυ Ζελείης.
Ως φάτ' Αθηναίη· τῇ δ φρένας ἄφρονι πείθεν.
Αἶψα δ' ἐσύλα τόξον ἰὼξοον, ἐξάλτο αἰγὸς
Αγρίου, ὅν ῥά ποθ' αὐτὸς, ὑπὸ ςέρνοιο τυχήσας,
Πέτρης ἐκβαίνονλα διεςηριγμένῃ & ἐν προδοκῆσι,
Βεβλήκει προὸς ςῆθ & · ὁ δ' ὕπλι & ἔμπεσε πέτρῃ.
Τῆ μὲν ἐν κραδίης ἐκατηβελέτωρ προφύγοντα
Καὶ τὰ μὲν ἀςυήσας κατεχοάδ & ἤγαγε τέκτων, 110
Πὰρ δ' εὖ λειήνας, χρυσείῳ ἐπέθηκε κορώνην·
Καὶ τὸ μὲν εὖ κατέθηκε ταναυσσάμεν & , ποτὶ γαίῃ
Αγκλίνας· προέωτεν ᾗ σάκεα ζχέθον ἐσθλοὶ ἑταῖροι,
Μὴ πρὶν ἀναΐξειαν ἀρήϊοι υἷες Αχαιῶν,
Πρὶν βλῆσθ Μενέλαον ἀρήϊον, ἀρχὸν Αχαιῶν.
Λύσε δ' ὁ σύλα πῶμα φαρέτρης· ἐκ δ' ἕλεθ' ἰὸν
Αἰνὸν, πολεόεντα, μελαινάων ἐρεμ' ὀδυνάων·
Αἶψα δ' ὀπὶ νευρῇφι καλεπόσμεν πικρὸν ὀϊςὸν,
Εὔχετο δ' Απόλλωνι Λυκηγενέϊ. κλυτοτόξῳ,
Αρνῶν πρωτογόνων ῥέξειν κλειτὴν ἑκατόμβην, 120
Οἴκαδε νοςήσας ἱερῆς εἰς ἄςυ Ζελείης.
Ελκε δ' ὁμοῦ γλυφίδας τε λαβὼν, ἠδὲ νεῦρα βόεια·
Νευρὴν μὲν μαζῷ πέλασεν, τόξῳ δ σίδηρον.
ἐπειδὴ κυκλοτερὲς μέγα τόξον ἔτεινε,

Λίγξε βιὸς, νδρὴ ᾧ μέγ' ἴαχεν, ἄλτο δ' ὀϊστὸς
Οξυβελὴς, καθ' ὅμιλον ὀπαπτέσθ μθμεμίνων·
Οὐδὲ σέθεν, Μενέλαε, θεοὶ μάκαρες λελάθοντο
Αθάναλοι, πρώτη ᾧ Διὸς θυγατης ἀγελείη,
Η τοι πρόσθεν σᾶσα, βέλ@ ἐχεπθκὲς ἄμυνεν.
Η ᾧ τόσον μθὴ ἔεργε ἀπὸ χροὸς, ὡς ὅτε μήτης
Παιδὸς ἐέργει μῆλον, ὅθ' ἡδέϊ λέξαλο ὕπνῳ.
Αὐτὴ δ' αὖτ' ἴθυνεν, ὅθι ζωστῆρος ὀχῆες
Χρύσειοι σύνεχον, χ᾽ διπλόϑ ἤντετο θώρηξ·
Ες δ' ἔπεσε ζωστῆρι ἀρηρότι πικρὸς ὀϊστός.
Διὰ μθὴ ἄρ' ζωστῆρος ἐλήλαλο δαιδαλέοιο,
Καὶ διὰ θώρηκ@ πολυδαιδάλε ἠρήρειστο,
Μίτρης θ', ἣν ἐφόρει, ἕρυμα χροὸς, ἔρκ@ ἀκόντων,
Η οἱ πλεῖστον ἔρυλο, διὰ πρὸ ᾧ εἵσατο χ᾽ τῆς·
Ακρότατον δ' ἄρ' ὀϊστὸς ἐπέδραψε χρόα φωτός·
Αὐτίκα δ' ἔῤῥεεν αἷμα κελαινεφὲς ἐξ ὠτειλῆς.
Ως δ' ὅτε τίς τ' ἐλέφανλα γυνὴ φοίνικι μιήνῃ
Μηονὶς, ἠὲ Κάειρα, παρήϊον ἔμμθαι ἵππων·
Κεῖλ) δ' ἐν θαλάμῳ, πολέες τέ μιν ἠράσανλο
Ιππῆες φορέειν· βασιλῆϊ ᾧ κεῖλ) ἄγαλμα,
Αμφότερον, κόσμ@ θ' ἵππῳ, ἐλατῆϊ τε κῦδ@·
Τοῖοί τοι, Μενέλαε, μιάνθλων αἵμαλι μηροὶ
Εὐφυέες, κνῆμαί τ', ἠδὲ ζφυρὰ κάλ' ὑπένερθε.
Ρίγησεν δ' ἀρ' ἔπειλα ἄναξ ἀνδρῶν Αγαμέμνων,
Ως εἶδεν μέλαν αἷμα καλαῤῥέον ἐξ ὠτειλῆς·
Ρίγησεν ᾧ χ᾽ αὐτὸς ἀρηΐφιλ@ Μενέλα@.
Ως δ' εἶδεν νεδεόν τε χ᾽ ὄγκυς ἐπὶς ἐόνλας,
Αφορῥόν οἱ θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν ὀρώρει.
Τοῖς δὲ βαρυστενάχων μετέφη κρείων Αγαμέμνων,
Χειρὸς ἔχων Μενέλαον· ἑπεστενάχοντο δ' ἑταῖροι.
Φίλε κασίγνηλε, θανατόν νύ τοι ὅρκι' ἐταμόνην,
Οἷον πρησσήσας πρὸ Αχαιῶν Τρωσὶ μάχεσθ·
Ως σ' ἔβαλον Τρῶες, χ᾽ δ' ὅρκια πισὰ πάτησαν.
Οὐ μθὴ πας ἅλιον πέλει ὅρκιον, αἷμα τε ἀρνῶν,
Σπονδαί τ' ἀκρήλοι, χ᾽ δεξιαὶ, ᾗς ἐπέπιθμθν.

Εἰπὲ

Ἤτοι γὸ' τε κὴ αὐτίκ' Ολύμπιος οὐκ ἐτέλεσσεν, 160
Ἀλλ' ἔτι τελεῖ· σύν τε μεγάλῳ ἀπέτισαν,
Ἄμφω Ζηνὶ κεφαλῇσι, γυναιξί τε, κὴ τεκέεσσιν.
Οἶδ γὸ' ἐγὼ τόδε οἶδα κὴ φρέσι κὴ κὴ θυμῷ·
Ἔσετ' ἦμαρ, ὅταν ποτ' ὀλώλῃ Ἰλιος ἰρὴ,
Καὶ Πρίαμος κὴ λαὸς ἐϋμμελίω Πριάμοιο·
Ζεὺς δέ Ζοιν Κρονίδης, ὑψίζυγος, αἰθέρι ναίων,
Αὐτὸς ὀξυσείῃσιν ἐρεμνὴν αἰγίδα πᾶσι,
Τῇσδ' ἀπάτης κοτέων· τὰ μὲν ἔσετ' οὐκ ἀτέλεστα·
Ἀλλά μοι αἰνὸν ἄχος σέθεν ἔσετ', ὦ Μενέλαε,
Αἴ κε θάνῃς, κὴ μοῖραν ἀνάπλησῃς βιότοιο· 70
Καί κεν ἐλέγχιστος πολυδίψιον Ἄργος ἱκοίμην.
Αὐτίκα γὸ' μνήσουσ' Ἀχαιοὶ πατρίδος αἴης,
Καὸ δέ κεν ὀίχεσθαι Πριάμῳ κὴ Τρωσὶ λίποιμι,
Ἀργείῃ Ἑλένῃ σέο δ' ὀστέα πύσει ἄρουρα
Κειμένῳ ἐν Τροίῃ, ἀτελευτήτῳ ὅττι ἔργῳ·
Καί κέ τις ὧδ' ἐρέει Τρώων ὑπερθυμοεόντων,
Τύμβῳ ὀπιθομένων Μενελάου κυδαλίμοιο·
Αἴθ' ὕτως ὅττι πᾶσι χόλον τελέσει Ἀγαμέμνων,
Ὡς κὴ νῦν ἄλιον στρατὸν ἦγαγεν ἐνθάδ' Ἀχαιῶν·
Καὶ δὴ ἔσῃ οἰκόνδε, φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν, 80
Σὺν κενεῇσιν νηυσὶ, λιπὼν ἀγαθὸν Μενέλαον·
Ὡς ποτέ τις ἐρέει· τότε μοι χάνοι εὐρεῖα χθών.
Τὸν δ' ὀπιθομένων προσέφη ξανθὸς Μενέλαος·
Θάρσει, μηδέ τί πω δειδίσσεο λαὸν Ἀχαιῶν·
Οὐκ ἐν καιρείῳ ὀϊὸς πάγη βέλος, ἀλλὰ πάροιθεν
Εἰρύσατο ζωστήρ τε παναίολος, ἠδ' ὑπένερθεν
Ζωμά τε κὴ μίτρη, τ' χαλκῆες κάμον ἄνδρες.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη κρείων Ἀγαμέμνων·
Αἴ γὸ' δὴ ἔτως εἴη, φίλος ὦ Μενέλαε·
Ἑλκος δ' ἰητὴς ὀπιμάσσετ', ἠδ' ὀπιθήσει 90
Φάρμαχ', ἃ κεν παύσῃσι μελαινάων ὀδυνάων.
Ἦ, κὴ Ταλθύβιον, θεῖον κήρυκα, προσηύδα·
Ταλθύβι', ὄτλι τάχιστα Μαχάονα δεῦρο κάλεσσον,
Φῶτ', Ἀσκληπιῶ υἱόν, ἀμύμονος ἰητῆρος,

Ὄφρα ἴδῃ Μενέλαον ἀρήϊον, ἀρχὸν Ἀχαιῶν,
Ὅν τις ὀϊσθύσας βάλεν, τόξων εὖ εἰδὼς,
Τρώων, ἢ Λυκίων· τῷ μὲν κλέος, ἄμμι δ' ὀϊζύς.
Ὡς ἔφαθ'· ὃδ' ἄρα οἱ κήρυξ ἀπίθησεν ἀκούσας·
Βῆ δ' ἰέναι κατὰ λαὸν Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων,
Παπταίνων ἥρωα Μαχάονα· τὸν δ' ἐνόησεν
Ἑσταότ'· ἀμφὶ δέ μιν κρατερὰὶ σίχες ἀσπιστάων,
Λαῶν, οἳ οἱ ἕποντο Τρώκης ἐξ ἱπποβότοιο.
Ἀγχοῦ δ' ἰσάμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα.
Ὄρσ', Ἀσκληπιάδη· κέλεύει κρείων Ἀγαμέμνων,
Ὄφρα ἴδῃς Μενέλαον ἀρήϊον, Ἄρεϊ ἐὸν,
Ὅν τις ὀϊσθύσας βάλεν, τόξων εὖ εἰδὼς,
Τρώων, ἢ Λυκίων· τῷ μὲν κλέος, ἄμμι δ' ὀϊζύς.
Ὡς φάτο· τῷ δ' ἄρα θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ὄρινε·
Βὰν δ' ἰέναι κατὰ ὅμιλον ἀνὰ στρατὸν εὐρὺν Ἀχαιῶν.
Ἀλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἵκανον, ὅθι ξανθὸς Μενέλαος
Βλήμενος ἦν, περὶ δ' αὐτὸν ἀγηγέρατ', ὅσσοι ἄριστοι,
Κυκλόσ', ὁ δ' ἐν μέσσοισι παρίστατο ἰσόθεος φώς·
Αὐτίκα δ' ἐκ ζωστῆρος ἀρηρότος εἵλκεν ὀϊστόν·
Τοῦ δ' ἐξελκομένοιο, πάλιν ἄγκυλαι ὀξέες ὄγκοι·
Λύσε δέ οἱ ζωστῆρα παναίολον, ἠδ' ὑπένερθε
Ζῶμά τε, καὶ μίτρην, τὴν χαλκῆες κάμον ἄνδρες.
Αὐτὰρ ἐπεὶ ἴδεν ἕλκος, ὅθ' ἔμπεσε πικρὸς ὀϊστὸς,
Αἷμ' ἐμμυζήσας, ἐπ' ἄρ' ἤπια φάρμακα εἰδὼς
Πάσσε, τά οἱ ποτὲ πατρὶ φίλα φρονέων πόρε Χείρων
Ὄφρα τοὶ ἀμφιπένοντο βοὴν ἀγαθὸν Μενέλαον,
Τόφρα δ', ὅτε Τρώων σίχες ἦλυθον ἀσπιστάων·
Οἱ δ' αὖτις κατὰ τεύχε' ἔδυν, μνήσαντο δ' Ἄρηος.
Ἔνθ' οὐκ ἂν βείζοντα ἴδοις Ἀγαμέμνονα δῖον,
Οὐδὲ καταπλώσσοντ', ἀδ' οὐκ ἐθέλοντα μάχεσθαι·
Ἀλλὰ μάλα σπεύδοντα μάχην ἐς κυδιάνειραν.
Ἵππους μὲν γὰρ ἔασε καὶ ἅρματα ποικίλα χαλκῷ·
Καὶ τὸν μὲν θεράπων ἀπάνευθ' ἔχε φυσιόωντας
Εὐρυμέδων, υἱὸς Πτολεμαίου Πειραΐδαο.
Τῷ μάλα πόλλ' ἐπέτελλε παρισχέμεν, ὁππότε κέν μ

Γυ

ἶα λάβῃ κάμαλ@ πολίας διαποιρανέονλα·
τὰρ ὁ πεζὸς ἰὼν ἐπεπωλεῖτο τίχας ἀνδρῶν·
ύ ῥ' ὃς μὲν πολύδονλας ἴδοι Δαναῶν ταχυπώλων,
ς μάλα θαρσωύσκε, παρισάμεν@ ἐπέεσσιν·
Αργεῖοι, μήπω τι μεθίεσθε θούριδ@ ἀλκῆς·
γὰρ ὅπὶ φιλέεσσι πατὴρ Ζεὺς ἔσσετ' ἀρωγός·
λ' οἵπερ πρότεροι ὑπὲρ ὄρκια δηλήσανλο,
ὧν ἦτοι αὐτῶν τέρεα χρόα γύπες ἔδονλ·
μεῖς δ' αὖτ' ἀλόχους τε φίλας, καὶ νήπια τέκνα
ρόμεθ' ἐν νήεσσιν, ἐπὴν πολιήθεσιν ἔλωμεν.
Οὕτινας αὖ μεθιέντας ἴδοι τυγχάνει πολέμοιο, 40
ς μάλα νεικείεσκε χολωτοῖσιν ἐπέεσσιν·
Αργεῖοι, ἰήμονες, ἐλεγχέες, ἔ νυ σέβεσθε;
φθ' ὕτως ἔσσι τεθηπότες, ἠΰτε νεβροί;
τ' ἐπεὶ ἕν ἔκαμον, πολέ@ πεδίοιο θέεσθαι,
ᾶτ', ὐδ' ἄρα τίς σφι μ@ φρεσὶ γίγνε@ ἀλκή·
ὑμεῖς ἔστε τεθηπότες, ὐδὲ μάχεσθε.
μβάντες Τρῶας χεδὸν ἐλθέμεν, ἔνθα τε νῆες
ύατ' εὔπεμνοι, πολιῆς ὑπὸ θινὶ θαλάσσης,
ρα ἴδητ' αἴκ' ὔμμιν ὑπὲρχῃ χεῖρα Κρονίων; 50
Ως ῥ' ὄγε ποιρανέων ἐπεπωλεῖτο τίχας ἀνδρῶν·
θε δ' ὅπὶ Κρήτεσσι, πιὼν ἀνὰ κλαμὸν ἀνδρῶν.
δ' ἀμφ' Ιδομενῆα δαΐφρονα θωρήσσονλο·
μφοδὶς μὲν ἐνὶ προμάχοις ζυὶ εἴκελ@ ἀλκήν,
ρεώνης δ' ἄρα οἱ πυμάτας ὄρσεν φάλαγγας.
ς ἴδεν γήθησεν ἄναξ ἀνδρῶν Αγαμέμνων,
τίκα δ' Ιδομενῆα προσηύδα μειλιχίοισιν·
δομενεῦ, περ μέν σε τίον Δαναῶν ταχυπώλων,
ὲν ἐνὶ πολέμῳ, ἠδ' ἀλλοίῳ ὅπὶ ἔργῳ,
δ' ἐν δαΐθ', ὅτε πίς τε γλυκὺν οἶνον
γείων οἱ ἄριστοι ἐνὶ κρητῆρσι κίρωνλ·
ρ γὰρ τ' ἄλλοι γε καρηκομόωνλες Αχαιοὶ
λεὸν πίνεσιν, σὸν δ' αἰεὶ πλεῖον δέπας αἰεὶ
πεχ', ὥσπερ ἐμοὶ, πίνειν, ὅτε θυμὸς ἀνώγοι·
λ' ὄρσο καὶ πολέμιζε, οἷ@ πάρος εὔχεο εἶναι.

Τὸν δ' αὖ Ἰδομενῆος, Κρητῶν ἀγὸς, ἄντιον ηὔδα·
Ἀτρείδη, μάλα μέν τοι ἐγὼν ἐρίηρος ἑταῖρος
Ἔσομαι, ὡς τοπρῶτον ὑπέστιλω καὶ κατένευσα·
Ἀλλ' ἄλλους ὄτρυνε καρηκομόωντας Ἀχαιοὺς,
Ὄφρα τάχιστα μαχώμεθ'· ἐπεὶ σφιν γ' ὅρκι' ἔχθηε
Τρῶες· τοῖσιν δ' αὖ θάνατος καὶ κήδε' ὀπίσσω
Ἔστ', ἐπεὶ οὔτιδανοῖσι ὑπὲρ ὅρκια δηλήσαντο.

Ὡς ἔφατ'· Ἀτρεΐδης δ' παρὰ χεῖρα γηθόσυνος κῆρ.
Ἦλθε δ' ἐπ' Αἰάντεσσι, κιὼν ἀνὰ ὑλαμὸν ἀνδρῶν·
Τὼ δ' κορυσσάσθην· ἅμα δ' νέφος εἵπετο σεζῶν.
Ὡς δ' ὅτ' ἀπὸ Σκοπιῆς εἶδεν νέφος αἰπόλος ἀνὴρ,
Ἐρχόμενον κατὰ πόντον ὑπὸ Ζεφύροιο ἰαχῆς,
Τῷ δέ τ', ἄνωθεν ἐόντι, μελάντερον, ἠύτε σμίλαξ,
Φαίνεθ' ἰὸν κατὰ πόντον, ἄγει δέ τε λαίλαπα πολλήν·
Ῥίγησέν τε ἰδὼν, ὑπό τε σταθμὸν ἤλασε μῆλα·
Τοῖσι δ' Αἰάντεσσιν ἀρηϊθόων ἀίζηῶν
Δήϊον ἐς πόλεμον πυκιναὶ κίνυντο φάλαγγες
Κυάνεαι, σάκεσίν τε καὶ ἔγχεσι σεφορυγμέναι·
Καὶ τὰς μὲν γήθησεν ἰδὼν κρείων Ἀγαμέμνων,
Καὶ Ζφεας φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

Αἴαντ', Ἀργείων ἡγήτορε χαλκοχιτώνων,
Σφῶϊ μὲν, ἐ γὰρ ἔοικε, ὀτρυνέμεν ἔτι κελεύω·
Λίτομαι γὰρ μᾶλλα λαὸν ἀταύρειον ἔφι μάχεσθαι.
Αἲ γὰρ, Ζεῦ τε πάτερ, καὶ Ἀθηναίη, καὶ Ἀπολλον,
Τοῖον πᾶσιν θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι γένοιτο·
Τῷ κε τάχ' ἠμύσειε πόλις Πριάμοιο ἄνακτος,
Χερσὶν ὕφ' ἡμετέρῃσιν ἁλοῦσά τε, περθομένη τε.

Ὡς εἰπὼν, τοὺς μὲν λίπεν αὐτοῦ, βῆ δὲ μετ' ἄλλους·
Ἔνθ' ὄγε Νέστορ' ἔτετμε, λιγὺν Πυλίων ἀγορητὴν.
Οὓς ἑτάρους στέλλοντα, καὶ ὀτρύνοντα μάχεσθαι.
Ἀμφὶ μέγαν Πελάγοντα, Ἀλάστορά τε, Χρομίον τε,
Αἵμονά τε κρείοντα, Βίαντά τε, ποιμένα λαῶν.
Ἱππῆας μὲν πρῶτα σὺν ἵπποισιν καὶ ὄχεσφι,
Πεζοὺς δ' ἐξόπιθεν στῆσεν πολέας τε καὶ ἐσθλοὺς,
Ἔρκος ἄμυδις πολέμοιο· κακοὺς δ' ἐς μέσσον ἔλασσεν.

Οφ

ρε χὴ ὲκ' ἐθέλων τις ἀναγκαίῃ πολεμίζῃ.
τεῦσιν μὴ πρῶτ' ἐπετέλλετο· τὼς γὰρ ἀνώγει
ὼς ἵππως ἐχέμῳ, μηδὲ κλονέεσθ ὁμίλῳ.
δέ τις ἱπποσυνῇ τε χὴ ἠνορέῃφι πεποιθὼς,
ρὸ δ' ἄλλων μεμάτω Τρώεσσι μάχεσθ,
δ' ἀναχωρείτω· ἀλαπαδνότεροι γὰρ ἔσανται.
δέ κ' ἀνὴρ ὑπὸ ὧν ὀχέων ἔτερ' ἅρμαθ' ἵκεῃ,
χει ὀρεξάσθω· ἐπεὶ πολὺ φέρτερον ὧτας.
ς χὴ οἱ πρότεροι πόλιας χὴ τείχε' ἐπόρθυν,
ὧδε νόον χὴ θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ἔχοντες.
Ὡς ὁ γέρων ὥρμησε, πάλαι πολέμων εὖ εἰδώς· 10
αὶ τ μὴν γήθησεν ἰδὼν κρείων Αγαμέμνων,
αί μιν φωνήσας, ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
Ω γέρον, εἴθ', ὡς θυμὸς ἐνὶ στήθεσι φίλοισιν,
ς τοι γένατ' ἔποιτο, βίη δέ τοι ἔμπεδος εἴη.
λλά ζε γῆρας τείρει ὁμοίϊον· ὡς ὄφελέν τις
νδρῶν ἄλλῳ ἔχειν, σὺ δ κεν τέρσιστι μελεῖναι.
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ·
Ἀτρείδη, μάλα μὴν κεν ἐγὼν ἐθέλοιμι χὴ αὐτὸς
Ως ἔμμεν, ὡς ὅτε δῖον Ερυθαλίωνα κατέκταν·
Αλλ' ἤτοι ἅμα πάντα θεοὶ δόσαν ἀνθρώποισιν· 20
Εἰ τότε κοῦρος ἔα, νῦν αὖτέ με γῆρας ἱκάνει·
Αλλὰ χὴ ὡς ἵπποισι μετέσσομαι, ἠδὲ κελεύσω
Βελῇ χὴ μύθοισι· τὸ γὰρ γέρας ἐστὶ γερόντων.
Αἰχμὰς δ' αἰχμάσσουσι νεώτεροι, οἵπερ ἐμεῖο
Οπλότεροι γεγάασι, πεποίθασίν τε βίῃφιν.
Ως ἔφατ'· Αρεΐδης δ παρέπλαγχθη, γηθόσυνος κῆρ.
Εὖρ' ἡὸν Πετεῶο, Μενεσθῆα πλήξιππον,
Εσαότ'· ἀμφὶ δ' Αθηναῖοι μήστωρες ἀϋτῆς·
Αὐτὰρ ὁ πλησίον εἰστήκει πολύμητις Οδυσσεύς,
Πὰρ δ, Κεφαλήνων ἀμφὶ στίχες ὧκ ἀλαπαδναὶ 30
Εσασαν· οὐ γὰρ πω σφιν ἀνέστο λαὸς ἀϋτῆς,
Αλλὰ νέον ζωννύμενοι κίνυντο φάλαγγες
Τρώων θ' ἱπποδάμων χὴ Αχαιῶν· οἱ δ μιμνον
Εσασαν, ὁππότε πύξ Ἀχαιῶν ἄλλος ἐπελθὼν,

Τρώων

Τρώων ὀρμήσῃς, καὶ ἄρξῃσιν πολέμοιο.
Τὰς δ' ἰδὼν νείκεσσεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων,
Καί σφεας φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
Ὦ φίλ' Πηλεΐωνος, διοβρεφέος βασιλῆος,
Καὶ σὺ, κακοῖσι δόλοισι κεκασμένε, κερδαλεόφρον,
Τίπτε κλαπλώσσοντες ἀφίστατε, μίμνετε δ' ἄλλους;
Σφῶϊν μὰλ' τ' ἐπέοικε μετὰ πρώτοισιν ἐόντας
Ἐστάμεν, ἠδὲ μάχης καυστειρῆς ἀντιβολῆσαι.
Πρώτῳ γὰρ καὶ δαιτὸς ἀκουάζεσθον ἐμεῖο,
Ὁππότε δαῖτα γέρουσιν ἐφοπλίζομεν Ἀχαιοί·
Ἔνθα φίλ', ὀπταλέα κρέα ἔδμεναι, ἠδὲ κύπελλα
Οἴνῳ πινέμεναι μελιηδέϊ, ὅφρ' ἐθέλητον·
Νῶϊν δ' φίλος κ' ὁρόφτε, καὶ εἰ δέκα πύργοι Ἀχαιῶν
Τμεῖεν πρηπάροιθε μαχοίατο νηλέϊ χαλκῷ.
Τὸν δ' αὖ ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
Ἀτρεΐδη, ποῖόν σε ἔπος φύγεν ἕρκος ὀδόντων;
Πῶς δὴ φὴς πολέμοιο μεθιέμεν, ὁππότ' Ἀχαιοὶ
Τρωσὶν ὑφ' ἱπποδάμοισιν ἐγείομεν ἰξὺν ἄρηα,
Οἷσιν, ἣν ἐθέλῃσθα, καὶ αἴκεν τοὶ τὰ μεμήλῃ,
Τηλεμάχοιο φίλον πατέρα προμάχοισι μιγῆτα
Τρώων ἱπποδάμων· σὺ δὲ ταῦτ' ἀνεμώλια βάζεις.
Τὸν δ' ὀπιμειδήσας προσέφη κρείων Ἀγαμέμνων,
Ὡς γνῶ χωομένοιο· πάλιν δ' ὅγε λάζετο μῦθον·
Διογενὲς, Λαρτιάδη, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
Οὔτε σε νεικείω περιώσιον, οὔτε κελεύω.
Οἶδα γὰρ· ὡς τοι θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι φίλοισιν
Ἤπια δήνεα οἶδε τὰ γὰρ φρονέεις, ἅ τ' ἐγώ περ.
Ἀλλ' ἴθι· ταῦτα δ' ὄπισθεν ἀρεσσόμεθ', εἴ τι κακὸν νῦν
Εἴρηται· τὰ δὲ πάντα θεοὶ μειλαμένοιο θείεν.
Ὡς εἰπὼν, τοὺς μὲν λίπεν αὐτῇ, βῆ δὲ μετ' ἄλλους.
Εὗρε δὲ Τυδέος υἱὸν, ἰπποδέρθυμον Διομήδεα,
Ἑστάοτ' ἔν θ' ἵπποισι καὶ ἅρμασι κοιλανῆοῖσι·
Παρὰ δέ οἱ ἑστήκει Σθένελος Καπανῆϊος υἱός.
Καὶ μὲν ἰδὼν νείκεσσεν ἰδὼν κρείων Ἀγαμέμνων,
Καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

Ὦμοι

οι, Τυδίδ' ὑὶὲ δαΐφρον' ἱπποδάμοιο, 370
λώσσεις; τί δ' ὀπιπτδίεις πολέμοιο γεφύρας;
μῷ Τυδῆϊ γ' ὧδε φίλον πλωαζέμεν ἦεν,
ὲ πολὺ πρὸ φίλων ἑτάρων δηΐοισι μάχεσθ'.
άς, οἳ μὲν ἴδοντο πονδύμενον· ἐ γὰρ ἔγωγε
σ', ἐδὲ ἴδον· πέρι δ' ἄλλων φασὶ γένεσθ'.
οι μὲν γὰρ ἄτερ πολέμοιο εἰσῆλθε Μυκήνας
', ἅμ' ἀντιθέῳ Πολυνείκεϊ, λαὸν ἀγείρων,
α τότ' ἐστρατόωντ' ἐπὶ πρὸς τείχεα Θήβης,
ρα μάλα λίσσοντο δόμεν πλειτὺς ὑπερέχους.
δ' ἤθελον δόμεναι, καὶ ἐπήνεον, ὡς ἐκέλευον· 380
ὰ Ζεὺς ἔρεψε, πρεσσίσια σήματα φαίνων.
δ' ἐπεὶ ἓν φύγοντο, ἰδὲ πρὸ ὁδοῦ ἐγένοντο,
πόνδ' ἵκοντο, βαθύχοινον, λειχεποίλην·
αὖτ' ἀγγελίην ὀτὶ Τυδῆ σεῖλαν Αχαιοί·
ὰρ ὁ βῆ, πολέας τε κιχήσατο Καδμείωνας
υμβύους κ' δῶμα βίης Ετεοκληείης.
δὲ, ξεῖνός πις ἐὼν, ἱππηλάτα Τυδέος
έβει, μὺν δ' ἐὼν πολίσιν μ', Καδμείοισιν·
λ' οὔ' ἀεθλεύειν πρεκαλίζετο· πάντα δ' ἐνίκα
ῥαδίως· τοίη οἱ ἐπίρροθος ἦεν Αθήνη. 390
Οἱ δ' χολωσάμενοι Καδμειοι, κήνορες ἵππων,
οἱ ἀνεχομένῳ συκινὸν λόχον εἶσαν ἄγοντες
κρυς πεντήκοντα· δύο δ' ἡγήτορες ἦσαν,
αίων Αἱμονίδης, ὀπτείκελ' ἀθανάτοισιν,
ς τ' Αὐτοφόνοιο, μαιμπτόλεμ' Λυκοφόντης.
Τυδέος μὲν δὴ τοῖσιν ἀεικέα πότμον ἐφῆκε·
άντας ἔπεφν', ἕνα δ' οἶον ἴει οἴκονδε νέεσθ'·
αίον' ἄρα προέηκε, θεῶν τεράεσσι σιβύσας.
οῖσ' ἴλιν Τυδέος Αἰτωλίδ'· ἀλλὰ τὸ μὲν
νατο, εἶο χέρεια μάχη, ἀγορῇ δέ τ' ἀμείνων. 400
Ως φάτο· τὸ δ' ὅτι πρεσβύφρων κρατερὸς Διομήδης,
δεσθείς βασιλῆ' ἐνιπὴν αἰδοίοιο.
Τὸν δ' ὑὸς Καπανῆ' ἀμείφατο κυδαλίμοιο·
Τυδείδη, μὴ φύδα', ὀπιδάμνη' σάφα εἰπεῖν·

Ημεῖς

Ημεῖς τοι πολίεσσιν μέγ' ἀμείνονες ἠχόμεθ' εἶναι,
Ημεῖς καὶ Θήβης ἐὺδ' εἴλομεν ἐπταπύλοιο,
Παυροτέρῳ λαὸν ἀγαγόντ' ὑπὸ τεῖχος Ἄρειον,
Πειθόμενοι τεράεσσι θεῶν καὶ Διὸς ἀρωγῇ·
Κεῖνοι δ' ζφετέρῃσιν ἀταθαλίῃσιν ὄλοντο.
Τῷ μή μοι πατέρας ποθ' ὁμοίῃ ἴσθεο τιμῇ.
Τὸν δ' αὖ ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη νεφεληγερέτης Διομήδη
Τέτλα, φίλη κῆρ, ἐμῷ δ' ὀπιπείθεο μύθῳ.
Οὐ γὰρ ἐγὼ νεμεσῶ Ἀγαμέμνονι, ποιμένι λαῶν,
Οὕνεκα μάχεσφι ἐϋκνήμιδας Ἀχαιούς
Τύπτῳ μὲν γὰρ καὶ ἄμ' ἕψεται, εἴ κεν Ἀχαιοὶ
Τρῶας δηώσωσιν, ἕλωσί τε Ἴλιον ἱρήν·
Τύπτῳ δ' αὖ μέγα πένθος, Ἀχαιῶν δηωθέντων.
Ἀλλ' ἄγε δὴ, καὶ νῶϊ μεδώμεθα θούριδος ἀλκῆς.
Ἦ ῥα καὶ ὀξὺ ὀχέων σὺν τεύχεσιν ἆλτο χαμᾶζε·
Δεινὸν δ' ἔβραχε χαλκὸς ὅπὶ σήθεσσιν ἄνακτος,
Ὀξυμόρῳ· τύν κεν ταλασίφρονά περ δέος εἷλεν.
Ὡς δ' ὅτ' ἐν αἰγιαλῷ πολυηχέϊ κῦμα θαλάσσης
Ὀξυτ' ἐπαντύτερον, Ζεφύρου ὑποκινήσαντος·
Πόντῳ μὲν τε πρῶτα κορύσσεται, αὐτὰρ ἔπειτα
Χέρσῳ ῥηγνύμενον μεγάλα βρέμει, ἀμφὶ δέ τ' ἄκρην
Κυρτὸν ἐὸν κορυφοῦται, ἀποπλύει δ' ἁλὸς ἀχνόν·
Ὡς τότ' ἐπαντύτεραι Δαναῶν κίνυντο φάλαγγες
Νηλεμέας πόλεμόνδε· κέλευε δ' οἷσιν ἑκάστῳ
Ἡγεμόναν· οἱ δ' ἄλλοι ἀκὴν ἴσαν, (οὐδέ κε φαίης
Τόσσον λαὸν ἅπασι ἔχοντ' ἐν στήθεσιν αὐδὴν,)
Σιγῇ δειδότες βεμβίλοισιν ἀνοὶ δ' ἅρα πᾶσι
Τεύχεα ποικίλ' ἔλαμπε, τὰ εἵμασθοι ἐξεχόωντο.
Τρῶες δ', ὡς τ' ὄϊες πολυπάμονος ἀνδρὸς ἐν αὐλῇ
Μυρίαι ἑστήκασιν ἀμελγόμεναι γάλα λευκὸν,
Ἀζηχὲς μεμακυῖαι, ἀκούσασαι ὄπα ἀρνῶν·
Ὡς Τρώων ἀλαλητὸς ἀνὰ στρατὸν εὐρὺν ὀρώρει.
Οὐ γὰρ πάντων ἦεν ὁμὸς θρόος, οὐδ' ἴα γῆρυς,
Ἀλλὰ γλῶσσ' ἐμέμικτο, πολύκλητοι δ' ἔσαν ἄνδρες.
Ὧρσε δὲ τοὺς μὲν Ἄρης, τοὺς δὲ γλαυκῶπις Ἀθήνη,

Δεῖμ

τ', ἠδὲ Φόβος, καὶ Ἔρις ἄμοτον μεμαυῖα, 440
ἀνδροφόνοιο κασιγνήτη, ἑτάρη τε,
ὀλίγη μὲν πρῶτα κορύσσετ', αὐτὰρ ἔπειτα
οὐρανῷ ἐστήριξε κάρη, καὶ ἐπὶ χθονὶ βαίνει.
ἔν καὶ τότε νεῖκος ὁμοίιον ἔμβαλε μέσσῳ,
μέμφη κατ' ὄμιλον, ὀφέλλουσα στόνον ἀνδρῶν.
δ', ὅτε δή ῥ' ἐς χῶρον ἔναν ξυνιόντες ἵκοντο,
βάλον ῥινούς, σὺν δ' ἔγχεα, καὶ μένε' ἀνδρῶν
θοθωρήκων· ἀτὰρ ἀσπίδες ὀμφαλόεσσαι
ἀλλήλῃσι, πολὺς δ' ὀρυμαγδὸς ὀρώρει.
ἄμ' ὑμαγή τε καὶ δύχωλὴ πέλεν ἀνδρῶν, 50
ὠτων τε, καὶ ὀλλυμένων· ῥέε δ' αἵματι γαῖα.
ὅτε χείμαρροι ποταμοὶ, κατ' ὄρεσφι ῥέοντες,
συγάγησιν Συμβάλλετον ὄβριμον ὕδωρ,
ὧν ἐκ μεγάλων, κοίλης ἔνδοθε χαραδρης,
τέ τε τηλόσε δοῦπον ἐν ὄρεσσιν ἔκλυε ποιμήν·
τῶ μισγομένων γίνετο ἰαχή τε φόβος τέ.
δ' Αντίλοχος Τρώων ἕλεν ἄνδρα κορυστὴν,
ἐν ἐν προμάχοισι, Θαλυσιάδην Ἐχέπωλον,
ἔβαλε πρῶτ' κόρυθος φάλον ἱπποδασείης·
μετώπῳ πῆξε· πέρησε δ' ἄρ' ὀστέον εἴσω 60
καὶ χαλκεὴ· τὸ δ' Ἐρεβος ὅλον κατὰ κάλυψεν·
δ', ὡς ὅτε πύργος, ἐν πρώτῃσι μίνυνθα·
τὸν δ' ἀσπίδα ποδῶν ἔλασε κρατερῶν Ἐλεφήνωρ
Χαλκωδοντιάδης, μεγαθύμων ἀρχὸς Ἀβάντων·
δ' ὦκ' ἰὼν ἐκ βελέων λελιημένος, ὄφρα τάχιστα
τεύχεα Συλήσειε· μίνυνθα δέ οἱ γένετ' ὀρμή.
γὰρ δ' ἐρύοντα ἰδὼν μεγάθυμος Ἀγήνωρ,
κατὰ, τά οἱ κύψαντι παρ' ἀσπίδος Ἐξεφαάνθη,
ἔλασε ξυστῷ χαλκήρει, λύσε δὲ γυῖα.
μὲν λίπε θυμός· ἐπ' αὐτῷ δ' ἔργον ἐτύχθη 70
καλέων Τρώων καὶ Ἀχαιῶν· οἱ δ', λύκοι ὡς,
ἄλλοις ἐπόρουσ, ἀνὴρ δ' ἄνδρ' ἐδηοπάλιζεν.
πρῶτ' ἔβαλ' Ἀνθεμίωνος υἱὸν Τελαμωνιάδαο
Αἴαντος, Θαλερὸν, Σιμοεισιον· ὃν ποτε μήτηρ

Ἰδηθεν

Ἰδηθεν καλιῦσα, πας' ὄχθησιν Σιμόεντος
Γείνατ', ἐπεί ῥα τοκεῦσιν ἄμ' ἕσπετο, μῆλα ἰδέσθαι·
Τὴν καλὸν Σιμοείσιον· ἀδὲ τοκεῦσι
Θρέπτρα φίλοις ἀπέδωκε, μινυωθάδιος δέ οἱ αἰὼν
Ἕπλετ', ὑπ' Αἴαντος μεγαθύμου δουρὶ δαμέντι·
Πρῶτον γὰρ νιν ἰόντα βάλε στῆθος, ἄφαρ δὲ μαζὸν
Δεξιόν· ἀντικρὺ δὲ διὰ ἄμου χάλκεον ἔγχος
Ἦλθεν· ὁ δ' ἐν κονίῃσι χαμαὶ πέσεν, αἴγειος ὡς,
Ἥ ῥά τ' ἐν εἰαμενῇ ἕλεος μεγάλοιο πεφύκει,
Λειμὼν· αἰτάρ τέ οἱ ὄζοι ἐπ' ἀκροτάτῃ πεφύασιν·
Τὴν μέν θ' ἁρμαλοπηγὸς ἀνὴρ αἴθωνι Σιδήρῳ
Ἐξέταμ', ὄφρα ἴτυν κάμψῃ πολυδινέϊ δίφρῳ,
Ἥ μέν τ' ἀζομένη κεῖται ποταμοῖο παρ' ὄχθας·
Τοῖον ἄρ' Ἀνθεμίδιον Σιμοείσιον ἐξενάριξεν
Αἴας διογενής· τῷ δ' Ἀντιφος αἰολοθώρηξ
Περσαμίδης κατὰ ὅμιλον ἀκόντισεν ὀξέϊ δουρί·
Τὸ μὲν ἅμαρθ'· ὁ δὲ Λεῦκον, Ὀδυσσῆος ἑταῖρον
Βεβλήκει βεβαῶτα, νέκυων ἐτέρωσε φέρουσαν·
Ἤριπε δ' ἀμφ' αὐτῷ, νεκροὶ δέ οἱ ἔκπεσον χειρός·
Τῷ δ' Ὀδυσεὺς μάλα θυμὸν ἀκηχεμένος κοτέσθη·
Βῆ δὲ μετὰ προμάχους κεκορυθμένος αἴθοπι χαλκῷ·
Στῆ δὲ μαλ' ἐγγὺς ἰὼν, καὶ ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ,
Ἀμφὶ ἑ πατρῴνας· ὑπὸ δὲ Τρῶες κεκάδοντο,
Ἀνδρὸς ἀκοντιστῆνος· ὁ δ' οὐκ ἄλιον βέλος ἧκεν,
Ἀλλ' υἱὸν Πριάμοιο νόθον βάλε Δημοκόωντα,
Ὃς οἱ Ἀβυδόθεν ἦλθε, παρ' ἵπποισιν ὠκείῃσιν·
Τόν ῥ' Ὀδυσεὺς, ἑτάροιο χολωσάμενος φίλοιο,
Κόρσην· ἡ δ' ἑτέρηθεν ἀνὰ προτάφοιο πέρησεν
Αἰχμὴ χαλκείη· πὰρ δὲ ζόφος ὄσσε κάλυψε·
Δάπτησεν δὲ πεσὼν, ἀραβήσατο δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῷ·
Χάρμης δ' ὑπό τε προμάχοι, καὶ φαίδιμος Ἕκτωρ.
Ἀργεῖοι δὲ μέγα ἴαχον, ἐρύσαντο δὲ νεκρούς.
Ἰθυς δὲ πολὺ προτέρω νεμέσησε δ' Ἀπόλλων,
Περγάμου ἐκκαλιδών· Τρώεσσι δὲ κέκλετ' ἀΰσας·

Ορνυθ'

ρνυσθ', ἱππόδαμοι Τρῶες, μηδ' εἴκετε χάρμης
εἰοις· ἐπεὶ ἥ ζφι λίθος χρως, ὐδὲ σίδηρος, 510
λκὸν ἀναχίζῃ ταμεσίχροα βαλλομένοισιν.
μὰν ὐδ' Αχιλῆος, Θέτιδος καλὰς ἠϋκόμοιο,
γαθ, ἀλλ' ὅτι νηυσὶ χόλον θυμαλγέα πέσσει.
ς φάτ' ὀπὶ πτόλιος δεινὸς θεός· αὐτὰρ Αχαιοὺς
τε Διὸς θυγάτηρ κυδίστη Τριτογένεια,
χομένη καθ' ὅμιλον, ὅθι μεθιέντας ἴδοιτο.
Αμαρυγκείδῃσι Διαΐρεια μοῖρ' ἐπέδησε·
μαδίῳ γὰρ βλῆτο κατὰ ζφυερὸν ὀμφαλόεντα,
μίλῃ δεξιτερήν· βάλε δ' Θρηκῶν ἀγὸς ἀνδρῶν
ίρως Ιμβρασίδης, ὃς ἄρ' Αἰνόθεν εἰλήλουθει· 20
φοτέρῳ δ' τένοντε κὴ ὀστέα λᾶας ἀναιδὴς
ρις ἀπηλοίησεν· ὁ δ' ὕπτιος ἐν κονίῃσι
πτησεν, ἄμφω χεῖρε φίλοις ἑτάροισι πετάσας,
μὸν δοπτνείων· ὁ δ' ἐπίδρομος, ὅς ῥ' ἔβαλέν περ,
ίρως· ἔνθα δὲ δουρὶ παρ' ὀμφαλὸν· ἐν δ' ἄρα πᾶσαι
αίτο χαμαὶ χολάδες· τὸν δὲ ζκότος ὄσσε κάλυψε.
Τὸν δὲ Θόας Αἰτωλὸς ἐπεσσύμενον βάλε δουρὶ
τέρνον ὑπὲρ μαζοῖο· πάγη δ' ἐν πνεύμονι χαλκός·
χίμολον δέ οἱ ἦλθε Θόας, ἐκ δ' ὄμβριμον ἔγχος
πάσατο στέρνοιο· ἐρύσσατο δὲ ξίφος ὀξύ, 30
δ' ὅγε γαστέρα τύψε μέσην, ἐκ δ' αὖνυτο θυμόν.
τέχεα δ' ὐκ ἀπέδυσε· περίστησαν γὰρ ἑταῖροι,
ηϊκες ἀσπερχομοι δολίχ' ἔγχεα χερσὶν ἔχοντες,
ὶ μέγαν περ ἐόντα, καὶ ἴφθιμον, καὶ ἀγαυὸν,
ξ ὀπὶ ζφέων· ὁ δὲ χαμαὶ ἀμφὶς πελεμίχθη.
τὼ γ' ἐν κονίῃσι παρ' ἀλλήλοισι τετάσθην,
τοι ὁ μὲν Θρηκῶν, ὁ δ' Επειῶν χαλκοχιτώνων,
γεμόνες· πολλοὶ δὲ περικλείνοντο καὶ ἄλλοι.
Ενθα κεν ὐκέτι ἔργον ἀνὴρ ὀνόσαιτο μετελθὼν,
σις ἔτ' ἄβλητος καὶ ἀνέτραπτος ὀξέϊ χαλκῷ 40
νθοὶ κατὰ μέσσον, ἄγοι δέ ἑ Παλλὰς Αθήνη
ερὸς ἐλᾶσ', αὐτὰρ βελέων ἀπρὸξ ἑκάεργος.
πολλοὶ γὰρ Τρώων καὶ Αχαιῶν ἤματι κείνῳ
ξλωτες ἐν κονίῃσι παρ' ἀλλήλοισι τέταντο.

ΤΗΣ
ΟΜΗΡΟΥ
ΙΛΙΑΔΟΣ
ΡΑΨΩ, ΔΙΑ Ε.

Επιγραφή.

Εἶ, βάλλει Κυθέρειαν Αρηά τε Τυδέος υἱός.

ΕΝΘ' αὖ Τυδείδῃ Διομήδεϊ Παλλὰς Αθήνη
Δῶκε μένος καὶ θάρσος, ἵν' ἔκδηλος μετὰ πᾶσιν
Αργείοισι γένοιτο, ἰδὲ κλέος ἐσθλὸν ἄρηται.
Δαῒ δέ οἱ ἐκ κόρυθός τε καὶ ἀσπίδος ἀκάματον πῦρ,
Ἀστέρ' ὀπωρινῷ ἐναλίγκιον, ὅστε μάλιστα
Λαμπρὸν παμφαίνῃσι λελουμένος Ωκεανοῖο·
Τοῖόν οἱ πῦρ δαῖεν ἀπὸ κρατός τε καὶ ὤμων·
Ὧρσε δέ μιν κατὰ μέσσον, ὅθι πλεῖστοι κλονέοντο
Ην δέ τις ἐν Τρώεσσι Δάρης, ἀφνειὸς, ἀμύμων,
Ἰρῆος Ηφαίστοιο· δύω δέ οἱ υἱέες ἦσαν,
Φηγεὺς, Ιδαῖός τε, μάχης εὖ εἰδότε πάσης·
Τὼ οἱ, ἀποκριθέντε ἐναντίον ὁρμηθήτην·
Τὼ μὲν ἀφ' ἵπποιϊν, ὁ δ' ἀπὸ χθονὸς ἆλτο πεζός.
Οἱ δ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες,
Φηγεὺς ῥα πρότερος προΐει δολιχόσκιον ἔγχος,
Τυδείδεω δ' ὑπὲρ ὦμον ἀριστερὸν ἦλυθ' ἀκωκὴ
Ἔγχεος, ὐδ' ἔβαλ' αὐτόν· ὁ δ' ὕστερος ἆλτο χαλκῷ
Τυδείδης· τοῦ δ' ἐχ' ἅλιον βέλος ἐκφυγε χειρὸς,
Ἀλλ' ἔβαλε στῆθος μεταμάζιον, ὦσε δ' ἀφ' ἵππων.

Ιδὲ

δ' ἀπόρουσε, λιπὼν ἐρικαλλέα δίφρον,
ἔτλη φεύγειν ἀδελφειὸν κλαμψίοιο·
γὰρ ἀδὲ κεν αὐτὸς ὑπέκφυγε κῆρα μέλαιναν·
Ηφαιστος ἔρυτο, σάωσε δ' νυκλὶ καλύψας,
ἵνα οἱ μὴ πάγχυ γέρων ἀκαχήμεθ' εἴη.
δ' Ξελάτας μεγαθύμου Τυδέος υἱὸς,
ἑταίροισιν κατάγειν κοίλας ἐπὶ νῆας.
δ μεγάθυμοι, ἐπεὶ ἴδον υἷα Δαρήτου,
μὲν ἀλεξάμενον, τὸν δ' κλάμενον παρ' ὄχεσφιν,
ἀν ὀρίνθη θυμός· ἀτὰρ γλαυκῶπις Αθήνη
ἐλθ', ἐπέεσσι προσηύδα θοῦρον Αρηα·
Αρες, Αρες βροτολοιγὲ, μιαιφόνε, τειχεσιπλῆτα,
ἂν δὴ Τρῶας μὲν ἐάσαιμεν καὶ Αχαιὼς
ναδ' ὁππότεροισι πατὴρ Ζεὺς κῦδος ὀρέξῃ,
δ χαζώμεσθα, Διὸς δ' ἀλεώμεθα μῆνιν;
εἰποῦσα, μάχης ἐξήγαγε θοῦρον Αρηα·
μὲν ἔπειτα καθεῖσεν ἐπ' ἠϊόεντι Σκαμάνδρῳ.
Τρῶας δ' ἔκλιναν Δαναοί· ἕλε δ' ἄνδρα ἕκαστος
Ηγεμόνων· πρῶτος δ' ἄναξ ἀνδρῶν Αγαμέμνων
ἐκ' Αλιζώνων Οδίον μέγαν ἐκβαλε δίφρου·
πρὸ γὰρ στρεφθέντι μεταφρένῳ ἐν δόρυ πῆξεν
ὤμων μεσηγύς, διὰ δὲ στέθεσφιν ἔλασσε·
δ' ἔπεσεν δὲ πεσὼν, ἀρέβησε δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῷ.
Ἰδομενεὺς δ' ἄρα Φαῖστον ἐνήρατο, Μήονος υἱὸν
ος, ὃς ἐκ Τάρνης ἐριβώλακος εἰληλάθει·
μὲν ἄρ' Ἰδομενῆος δουρικλυτὸς ἔγχει μαχέσσῃ
, ἵππων ὀπιθοτόμων, κατ' ὀφθαλμοῖο δαμασθείς·
δ' ἐξ ὀχέων, συγερὸς δ' ἄρα μιν Ορσίλοχος ἔβλε.
μὲν ἄρ' Ἰδομενῆι ἐσύλευον θεράποντες.
Τρίον δ' Στροφίοιο Σκαμάνδριον, αἴμονα θήρης,
ἐίδης Μενέλαος ἔλ' ἐγχεῖ ὀξυόεντι,
λὸν θηρητῆρα δίδαξε γὰρ Αρτεμις αὐτὴ
λειν ἄγρια πάντα, τά τε τρέφει ὕλεσιν ὕλη.
δ' ἔ οἱ τότε γε χραῖσμ' Αρτεμις ἰοχέαιρα,
δὲ ἐκηβολίαι, ᾗσιν τὸ πρίν γ' ἐκέκαστο·

Αλλά μιν Δρήϊος δυσμενὴς Μενέλαος
Πρόσθεν ἴδεν φθίμενον, μεμαὼς ἔτασε δι' ὀϊστῶν,
Ὤμον μεσηγύς, ἅμα δ' ἔσσυτο χάλκεον ἔγχος.
Ἦλιτε δ' οὐτηθείς, ἀρέβησε δὲ τεύχεσι πῦρ.
Μηριόνης δ' Φέρεκλον ἐπήορτο, τέκτονα δῖον
Ἁρμονίδεω, ὃς χερσὶν ὑπίστατο δαίδαλα πάντα
Τεύχειν· ἔξοχα γάρ μιν ἐφίλατο Παλλὰς Ἀθήνη·
Ὃς καὶ Ἀλεξάνδρῳ τεκτήνατο νῆας ἐΐσας,
Ἀρχεκάκους, αἳ πᾶσι κακὸν Τρώεσσι γένοντο,
Οἵ τ' αὐτῷ· ἐπεὶ οὔτι θεῶν ἐνθέσφατα ἤδη·
Τὸν ῥ' ὑπὸ Μηριόνης, ὅτε δὴ κατὰ μαρπτὸς ἐδίωκεν,
Βεβλήκει γλουτὸν κατὰ δεξιόν· ἡ δ' ἅμα πρὸ
Ἀντικρὺ κατὰ κύστιν ὑπὸ στέον ἦλυθ' ἀκωκή·
Γνὺξ δ' ἧλιτ' οἰμώξας, θάνατος δέ μιν ἀμφεκάλυψε.
Πηδαῖον δ' ἄρ' ἔπεφνε Μέγης, Ἀντήνορος υἱόν,
Ὃς ῥα νόθος μὲν ἔην, σῦνα δ' ἔτρεφε δῖα Θεανώ,
Ἶσα φίλοισι τέκεσσι, χαριζομένη πόσει ᾧ.
Τὸν ῥ' ὑπὸ Φυλείδης δουρικλυτὸς, ἐγγύθεν ἐλθὼν,
Βεβλήκει κεφαλὴν κατ' ἰνίον ὀξέϊ δουρὶ·
Ἀντικρὺ δ' ἀν' ὀδόντας ὑπὸ γλῶσσαν τάμε χαλκός·
Ἦλιτε δ' ἐν κονίῃ, ψυχρὸν δ' ἔλε χαλκὸν ὀδάξαν.
Εὐρύπυλος δ' Εὐαιμονίδης Τρῶων ἀγὸν ἐσθλὸν,
Τὸν ὑπερθύμῳ Δολοπίονα, ὃς ῥα Σκαμάνδρου
Ἀρητὴς ἐτέτυκτο, θεὸς δ' ὡς τίετο δήμῳ·
Τὸν ῥ' ἄρ' Εὐρύπυλος, Εὐαίμονος ἀγλαὸς υἱὸς,
Πρόσθεν ἴδεν φθίμενον, μεμαὼς ἔλασ' ὄμμον,
Φασγάνῳ ἀΐξας· ἀπὸ δ' ὤξεσε χεῖρα βαρεῖαν·
Αἱματόεσσα δ' χεὶρ πεδίῳ πέσε· τὴν δ' ἅρα καὶ δὲ
Ἑλλαβε πορφύρεος θάνατος καὶ μοῖρα κραταιή.
Ὡς οἱ μὲν πονέοντο κατὰ κρατερὴν ὑσμίνην·
Τυδείδῃ δ' οὐκ ἂν γνοίης, ποτέρῃσι μετείη,
Ἠὲ μετὰ Τρώεσσιν ὁμιλέοι, ἢ μετ' Ἀχαιοῖς·
Θωὴ γὰρ ἀμπεδίον, πολαμῷ πλήθοντι ἐοικὼς,
Χειμάρρῳ, ὅς τ' ὦκα ῥέων ἐκίδνατε γεφύρας·
Τὸν δ' ἄτ' ἄρ τε χέφυραι ἐεργμέναι ἰσχανόωσιν,

ἄρμ' ἄρχε ἔχεια ἵχει ἀλωάων ἱερηθλέων,
ὄνθ' ὁξαπίνης, ὅτ' ὀπιθερίσῃ Διὸς ὄμβρος·
λὰ δ' ὑπ' αὐτῶ ἔργα κατήρειπε καλ' αἰζηῶν·
ἐπὶ Τυδείδῃ σπυκινὰι κλονέοντο φάλαγγες
ἶσιν, ἀδ' ἄρχε μιν μίμνον, σολέες σερ ἐόντες·
τόν δ' ὡς ἓν ἐνόησε Λυκάονος ἀγλαὸς υἱὸς
ὀντ' ἀμπεδίον, σρὸ ἕθεν κλονέοντα φάλαγγας,
ὅτι Τυδείδῃ ἐτιταίνετο καμπύλα τόξα,
βάλ' ἐσαΐωντα, τυχὼν χ' ὀξιὸν ὤμον
ηκος γύαλον· διὰ δ' ἔπτατο σικρὸς ὀϊστός,
κρὺ ᾗ διέχε· σαλάσσετο δ' αἵματι θώρηξ·
δ' ὅτὶ μακρὸν ἄϋσε Λυκάονος ἀγλαὸς υἱός·
ρνυσθε, Τρῶες μεγάθυμοι, κέντορες ἵππων·
λὴ γὰ' ἄριστος Ἀχαιῶν· ἀδέ ἑ φημὶ
ἀνοχήσεσθ κρατερὸν βέλος, εἰ ἐτεόν με
εν ἄνακτ, Διὸς υἱός, ἀποερύκομεν Λυκίηθεν·
ς ἔφατ' ἀὐχόμενος· τὸ δ' ὑ βέλος οὐκὺ δάμασσεν,
λ' ἀναχωρήσας, σρόσθ' ἵππων καὶ ὄχεσφιν
η, καὶ Σθένελον σροσέφη, Καπανῆος υἱόν·
ρσο, σείπον Καπανηϊάδη, καλαθήσεο δίφρου,
ρός μοι ὀξὺ ἄμοιο ἐρύσσῃς σικρὸν ὀϊστόν.
ὣς ἄρ' ἔφη· Σθένελος δ' ἅμα ἵππων ἅλτο χαμᾶζε·
ς δὲ παρ' ἵππους, βέλος οὐκὺ διαμπερὲς ὠμον ἔπερσε·
α δ' ἀνηκόντιζε διὰ στέρνοιο περήσας·
τότ' ἔπειτ' ἠρᾶτο βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης·
κλῦθί μοι, Αἰγιόχοιο Διὸς τέκος, ἀβρυτάνη·
ποτέ μοι καὶ σαλαὶ φίλα φρονέουσα σαρέστης
ἐν σολέμῳ, νῦν αὖτ' ἐμὲ φίλαι, Ἀθήνη·
δέ τέ μ' ἄνδρα ἑλεῖν, καὶ ἐς ὁρμὴν ἔγχος ἐλθεῖν,
μ' ἔβαλε φθάμενος, καὶ ἐπεύχεται, ὀδέ με φησὶ
ρὸν ἔτ' ὄψεσθ λαμπρὸν φάος ἠελίοιο.
Ὣς ἔφατ' εὐχόμενος· τῦ δ' ἔκλυε Παλλὰς Ἀθήνη,
α δ' ἔθηκεν ἐλαφρὰ, σόδας, καὶ χεῖρας ὕπερθεν·
χῦ δ' ἰσαμένη ἔπεα σλεόεντα σροσηύδα·

Θαρσᾶν νῦν, Διόμηδες, ὅτ' Τρώεσσι μάχεσθαι·
Ἐν γὰρ τοι στήθεσσι μένος καὶ θάρσος ἔκηα
Ἀτρομέως, ὡς ἔχεσκε σακέσπαλος ἱππότα Τυδεύς.
Ἀχλὺν δ' αὖ τοι ἀπ' ὀφθαλμῶν ἔλον, ἣ πρὶν ἐπῆεν,
Ὄφρ' εὖ γινώσκῃς ἠμὲν θεὸν, ἠδὲ καὶ ἄνδρα.
Τῷ νῦν, αἴ κε θεὸς πειρήσεται ἐνθάδ' ἵκηαι,
Μήτι σύγ' ἀθανάτοισι θεοῖς ἀντικρὺ μάχεσθαι
Τοῖς ἄλλοις· ἀτὰρ εἴ κε Διὸς θυγάτηρ Ἀφροδίτη
Ἔλθῃσ' ἐς πόλεμον, τήνγ' ἀτάμβῃ ὀξέϊ χαλκῷ.
Ἦ μὲν ἄρ' ὡς εἰποῦσ' ἀπέβη γλαυκῶπις Ἀθήνη·
Τυδείδης δ' Ἐξαῦτις ἰὼν προμάχοισιν ἐμίχθη·
Καὶ, πρίν περ θυμῷ μεμαὼς Τρώεσσι μάχεσθαι,
Δὴ τότε μιν τρὶς τόσσον ἔλιν μένος, ὅσσε λέοντα,
Ὅν ῥά τε ποιμὴν ἀργὸς ἐπ' εἰροπόκοις ὄϊεσσι
Χραύσῃ μὲν τ' αὐλῆς ὑπεράλμενον, οὐδὲ δαμάσσῃ·
Τῷ μέν τε ῥέθεα ὦρσεν· ἔπειτα δέ τ' ἐν προμαχῶνι
Ἀλλὰ μὲν στάθμῃς δύῃ, τὰ δ' ἐρῦμα φυλάσσῃ·
Αἰὲν μέν τ' ἀκχίσσαι ἐπ' ἀλλήλῃσι κέχυνται,
Αὐτὰρ ὁ ἐμμεμαὼς βαθείης ἐξάλτο αὐλῆς·
Ὡς μεμαὼς Τρώεσσι μίγη κρατερὸς Διομήδης.
Ἔνθ' ἕλεν Ἀστυόον καὶ Πήνελεων, ποιμένα λαῶν·
Τὸν μὲν ὑπὸ μαζοῖο βαλὼν χαλκήρεϊ δουρὶ,
Τὸν δ' ἔτερον ξίφεϊ μεγάλῳ κληῖδα παρ' ὦμον
Πλῆξ'· ἀπὸ δ' αὐχένα τε ὦμον τε ἔρεψεν, ἠδ' ἀπὸ νώτου
Τὼς μὲν ἔασ', ὁ δ' Ἀβαντα μεληδόχετον, καὶ Πολύειδον,
Τείας Εὐρυδάμαντ', ὀνειροπόλοιο γέροντ'·
Τοῖς γὰρ ἐρχομένοις ὁ γέρων ἐκκρίνατ' ὀνείρους.
Ἀλλὰ Φόρκυος κρατερὸς Διομήδης ἐξενάριξε.
Βῆ δ' ἰθὺς Ξάνθοιο τε, Θόωνά τε, Φαίνοπος υἷε,
Ἀμφω τηλυγέτω· ὁ δ' ἐτείρετο γήραϊ λυγρῷ.
Υἱὸν δ' οἱ τέκετ' ἄλλον, ὃς ἐν κλισίῃσιν ἀπίθει·
Ἔνθ' ὅλεσε δῖον ὑάκινθον, φίλον δ' ἐξαίνυτο θυμὸν
Ἀμφοτέροιν· πατέρι μὲν γόον καὶ κήδεα λυγρὰ
Λεῖπ', ἐπεὶ οὔ ποτε μάχης ἐκνοστήσαντε
Δέξατο· κηδοσαὶ δὲ μετ' ἀλλοδαποῖσι φάτιζε.

Εἰ

θ' ὑὸς Πειάμοιο δύω λάβε Δαρδανίδαο
ἑνὶ δίφρῳ ἐόντας, Ἐχέμονά τε, Χρόμιόν τε· 660
λέαν ἐν βυσὶ θοῆσιν ἐξ αὐχένα ἄξει
τι, ἢ βοὸς, ξύλοχον καλαδοσκομόωντε·
δὲ ἀμφοτέρους ἐξ ἵππων Τυδέος υἱὸς
καλὰ κακῶς εἰκόνας, ἔπειτα δὲ τοὺς μὲν ἐρύλα·
δὲ οἷς ἑτάροισι δίδου μετὰ νῆας ἐλαύνειν·
δὲ ἴδεν Αἰνείας φλαπάζοντα στίχας ἀνδρῶν,
ἴμφι ἂν τε μάχῃ καὶ ἀπὸ κλόνον ἐγχειάων,
δαρὸν ἀντίθεον διζήμενον, εἴ που ἐφοῦρεν.
Λυκάονος υἱὸν ἀμύμονά τε, κρατερόν τε·
δὲ πρόφρων αὐτοῦο, ἔπος τε μιν ἀντίον ηὔδα· 70
Πάνδαρε, πῆ τοι τόξον, ἰδὲ πτερόεντες ὀϊστοὶ,
κλέος; ᾧ ἔτις τοι ἐρίζει ἐνθάδε γ' ἀνὴρ,
δέ τις ἐν Λυκίῃ σέο γ' εὔχεται ἄμεινον·
δ' ἄγε, τῷδ' ἔφες ἀνδρὶ βέλος, Διὶ χεῖρας ἀνασχών,
ὅς ὅδε κρατέει, καὶ δὴ κακὰ πολλὰ ἔοργε
ῶας· ἐπεὶ πολλῶν τε καὶ ἐσθλῶν γούνατ' ἔλυσεν.
μή τις θεὸς ᾖσι, κοτεσσάμενος Τρώεσσιν,
ὖν μηνίσας· χαλεπὴ δὲ θεὸς ἔπι μῆνις.
Τὸν δ' αὖτε πρόσφη Λυκάονος ἀγλαὸς υἱὸς·
εία, Τρώων βουληφόρε χαλκοχιτώνων, 80
δείδη μιν ἔγωγε δαΐφρονι πάντα ἐΐσκω,
τίδι γιγιάσκων, αὐλακίδι τε Τυφαλείῃ,
πυς τ' αἰσορέων· σάφα δ' ὄκ οἶδ'. εἰ θεός ἐστιν·
δ' ὅγ' ἀνὴρ, ὃν φημι, δαΐφρονα Τυδέος υἱὸν,
χ ὅγ' ἄνδιθα θεῶν τάδε μαίνεται, ἀλλά τις ἄγχι
στηκ' ἀθανάτων, νεφέλῃ εἰλυμένος ὤμους,
ς τόν τε βέλος ὠκὺ κιχήμενον ἔτραπεν ἄλλῃ·
δη γὰρ οἱ ἐφῆκα βέλος. καί μιν βάλον ὀμὸν
ξιὸν, ἀντικρὺ δὲ θώρηκος γναλόιο·
αί μιν ἔγωγ' ἐφάμην Ἀϊδωνῆϊ προϊάψειν, 90
μπης δ' ὄκ ἐδάμασσα· θεός νύ τις ἐστὶ κοτήεις.
πποι δ' οἱ σαφέασι, καὶ ἅρματα, τῷ κ' ὀπιβαίην·
λλά μοι καὶ μεγάροισι Λυκάονος ἕνδεκα δίφροι

Καλοὶ,

Καλοὶ, πρωτοπαγεῖς, νεοτδμχίες· ἀμφὶ δ' ἅπλοι
Πέπταν'· ἀτὰρ δὲ ζφιν ἑκάστῳ δίζυγες ἵπποι
Ἑστᾶσιν, κρῖ λδυκὸν ἐρεπτόμενοι κὴ ὀλύρας.
Ἡ μδ μοι μάλα πολλὰ γέρων αἰχμητὰ Λυκάων
Ἐρχομδῷ ἐπέτελλε δόμοις ἐνὶ πουτοῖσιν·
Ἵπποισίν μ' ἐκέλδυε κὴ ἅρμασιν ἐμβεβαῶτα
Ἄρχδιειν Τρώεσσι κὴ ἐγχεσπάλοις ὑσμίναις·
Ἀλλ' ἐγὼ ὐ πιθόμδιν, ἦτ' ἂν πολὺ κέρδιον ἦεν,
Ἵππων φειδόμδῳ, μή μοι δδυοίατο φορβῆς,
Ἀνδρῶν εἰλομδίων, εἰωθότες ἔδμεναι ἄδδιν.
Ὡς λίπον αὐτὰρ πεζὸς ἐς Ἴλιον εἰλήλυθα,
Τόξοισιν πίσυνος· τὰ δέ μ' ὐκ ἄρ' ἔμελλον ὀνήσειν.
Ἤδη γὰρ δοιοῖσιν ἀριστῆεσσιν ἐφῆκα,
Τυδείδῃ τε, κὴ Ἀτρείδῃ· ἐκ δ' ἀμφοτέρωιϊν
Ἀτρεκὲς αἷμ' ἐσσδια βαλών· ἤγειρα δ μᾶλλον.
Τῷ ῥα κακῇ αἴσῃ ἀπὸ πασσάλυ αἰγύλα τόξα
Ἡματι τῷ ἐλόμδιν, ὅτε Ἴλιον εἰς ἐρατεινὴν
Ἡγεόμδιν Τρώεσσι φέρων χάριν Ἕκτορι δίῳ.
Εἰ δέ κε νοστήσω, κὴ ἐσόψομαι ὀφθαλμοῖσι
Πατρίδ' ἐμὴν, ἄλοχόν τε, κὴ ὑψερεφὲς μέγα δῶμα,
Αὐτίκ' ἔπειτ' ἀπ' ἐμείο κάρη τάμοι ἀλλότριος φὼς,
Εἰ μὴ ἐγὼ τάδε τόξα φαεινῷ ἐν πυρὶ θείδιν,
Χερσὶ διαπλήσας· ἀνεμώλια γὰρ μοι ὀπηδεῖ.

Τὸν δ' αὖτ' Αἰνείας, Τρώων ἀγὸς, ἀντίον ηὔδα·
Μηδ' ὕτως ἀγόρδε· πάρος δ' ὐκ ἔσαν ἄλλοι,
Πρίν γ' ὅτε νὼ πρὸδ' ἴδδειε, σὺν ἵπποισιν κὴ ὄχεσφιν
Ἀντιβίδν ἐλθόντε, ζυὼ ἔντεσι, πειρηθῆναι.
Ἀλλ' ἄγ', ἐμῶν ὀχέων ὄπιδσσο, ὄφρα ἴδηαι
Οἷοι Τρωΐοι ἵπποι, ἐπιστάμδνοι πεδίοιο,
Καὶ πνὰ μάλ' ἔνθα κὴ ἔνθα διωκέμδν, ἠδὲ φέβεσθαι·
Τὼ κὴ νῶϊ πόλινδε ζαώσδιον, εἴπερ ἂν αὖτε
Ζδὺς ὄτι Τυδείδῃ Διομήδδϊ κῦδος ὀρέξῃ.
Ἀλλ' ἄγε, νῦν μαστιγα κὴ ἡνία ζιγαλόεντα
Δέξαι, ἐγὼ δ' ἵππων ἐπιδήσομαι, ὄφρα μάχωμαι.
Ἠὲ σὺ τόνδε δίδεξο, μενήσουσιν δ' ἐμοὶ ἵπποι.

Τὸν

δ' αὖτε προσέειπε Λυκάονα δαίμονος υἱὸς·
Δεῦρο, σὺ μοὶ αὐτὸς ἔχ' ἵνία καὶ τεὼ ἵππω
λον ὑφ' ἡνιόχῳ εἰωθότι καμπύλον ἅρμα
ον, εἴπερ ἄν αὖτε ὀίεσθα Τυδέος υἱόν.
τὼ μοὶ δείσαντε μαλήσετον, οὐδ' ἐθέλητον
ξέμεν πολέμοιο, τεὸν φθόγγον πατθέοντε·
δ' ἐπαΐξας μεγαθύμου Τυδέος υἱὸς,
ά τε χλείνη, καὶ ἐλαύνῃ μώνυχας ἵππους.
ὰ σύ γ' αὐτὸς ἔλαυνε τεὰ ἅρματα καὶ τεὼ ἵππω,
τέος δ' ἀγὼν ὀπάονα δεδέγμεθα ὀξέϊ δουρί.
ς ἄρ φωνήσαντες, ἐς ἅρματα ποικίλα βάντες,
μαῶτ' ὄπι Τυδείδῃ ἔχον ὠκέας ἵππους·
ὴ ἴδε Σθένελος, Καπανῆϊος ἀγλαὸς υἱὸς·
α ἠ Τυδείδῃ ἔπεα πτερόεντα προτυύδα·
υδείδη φίλε μῆδες, ἐμῷ κεχαρισμένε θυμῷ,
ὲ ὄρσω κρατερεῶς ὅτι σοὶ μεμαῶτε μάχεσθαι
πέπιθεν ἔχοντας· ὁ μὲν, τόξων εὖ εἰδώς,
δρεος, υἱὸς δ' αὖτε Δυκάονος εὔχεται εἶναι·
ὶ δ' υἱὸς μεγαλήτορος Ἀγχίσαο
χεται ἐκγεγάμμεν, μήτηρ δέ οἱ ἔσπετο Ἀφροδίτη.
ἀλλ' ἄγε δὴ χαζώμεθ' ἐφ' ἵππων· μηδέ μοι ὧδε
σσι πρὸ μάχων, μήπως φίλον ἦτορ ὀλέσσῃς.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη κρατερὸς Διομήδης·
τι φόβον δ' ἀγόρευε, ἐπεὶ ἐδέ σε πείσομαι οἶω·
γ' μοι γλυκερὸν ἀλυσκάζοντι μάχεσθαι,
δὲ καταπτώσσειν ἔτι μοι μένος ἐμπεδόν ἐστιν·
νείω δ' ἵππων ὀπιδεύσομαι· ἀλλὰ καὶ αὖτις
τίον ἔμ' αὐτῷ βεῖν μ' ἐπὶ ἰῷ Παλλὰς Ἀθήνη.
τω δ' ὄφρ' ἄλιν αὖτις ὑπείσεται ὠκέες ἵπποι
μφω ἀφ' ἡμείων, εἰ γῦν ἕτερός γε φύγῃσιν·
λλο δέ τοι ἐρέω, σὺ δ' ἐν φρεσὶ βάλλεο σῇσιν·
ἶχεν μοι πολύβουλος Ἀθήνη κοῦρος ἐρύξῃ
μφοτέρω κλῆναι, σὺ δ' τέρσδε μὲν ὠκέας ἵππους
ὺ τῶ ἐρυκακέειν, ἐξ Αἰνείαο δ' ἵνια τείνας·
Αἰνείαο δ' ἵππους μεμνημένος ἵππων,

Ἐκ

Εκ δ' ἑλάσαι Τρώων μετ' ἐϋκνήμιδας Ἀχαιούς·
Τῆς γὰρ τοι γλυκίης, ἧς Τρωσὶ πικρὸς ὀδύσσατο Ζεύς
Δῶχ', ᾗ περ ποινὴν Γανυμήδεϊ· οὕνεκ' ἄριστοι
Ἵππων, ὅσσοι ἔασιν ὑφ' ἠῶ τ', ἠέλιόν τε·
Τῆς γλυκίης ἔκλεψεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγχίσης,
Λάθρη Λαομέδοντι θοὰς ἐπιβὰς θήλειας ἵππους·
Τῶν οἱ ἓξ ἐγλώοντο ἐπὶ μεγάροισι γυναῖκες·
Τὰς μὲν τέσσαρας αὐτὸς ἔχων ἀτίτητ' ἐπὶ φάτνῃ,
Τὼ δ' δύ' Αἰνείᾳ δῶκεν, μήστωρε φόβοιο·
Εἰ τάτω κε λάβοιμεν, ἀρειμάν κεν καὶ ἐσθλόν.

Ὣς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον·
Τὼ δ' τάχ' ἐγγύθεν ἦλθον, ἐλαύνοντ' ὠκέας ἵππους·
Τὸν πρότερος προσέειπε Λυκάονος ἀγλαὸς υἱός·

Καρτερόθυμε, δαΐφρον, ἀγαυοῦ Τυδέος υἱέ,
Ἦ μάλα σ' οὐ βέλος ὠκὺ δαμάσσαλο, πικρὸς ὀϊστός·
Νῦν αὖτ' ἐγχείῃ πειρήσομαι, αἴκε τύχωμι.

Ἦ ῥα, καὶ ἀμπεπαλὼν προΐει δολιχόσκιον ἔγχος,
Καὶ βάλε Τυδείδαο κατ' ἀσπίδα· τὸ δὲ διὰ πρὸ
Αἰχμὴ χαλκείη πλαμύρῃ θώρηκι πελάσθη.
Τῷ δ' ὄτρυν' μαχέσασθαι ἄϋσε Λυκάονος ἀγλαὸς υἱός·

Βέβληαι πεινεῶνα διαμπερὲς, οὐδέ σ' οἴω
Δηρὸν ἔτ' ἀνσχήσεσθαι· ἐμοὶ δὲ μέγ' εὖχος ἔδωκας·

Τὸν δ' αὖ ταρβήσας προσέφη κρατερὸς Διομήδης·
Ἡμβροτες, οὐδ' ἔτυχες· ἀτὰρ ἐγὼ φάσθαι γ' οἴω
Πρίν γ' ὀπιπαύσεσθαι, πρίν γ' ἢ ἕτερόν γε πεσόντα
Αἵματι θοῦρε Ἄρηι ταλαύρινον πολεμιστήν.

Ὣς φάμενος προέηκε, βέλος δ' ἴθυνεν Ἀθήνη
Ῥῖνα παρ' ὀφθαλμὸν, λευκοὺς δ' ἐπέρησεν ὀδόντας.
Τοῦ δ' ὑπὸ μυῖ γλῶσσαν πρυμνὴν τάμε χαλκὸς ἀτειρὴς·
Αἰχμὴ δ' ἐξεχύθη πρὸς πείατον ἀνθερεῶνα.
Ἧριπε δ' ἐξ ὀχέων, ἀράβησε δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῷ
Αἰόλα, παμφανόωντα. παραίβασαν δέ οἱ ἵπποι
Ὠκύποδες· τοῦ δ' αὖθι λύθη ψυχή τε, μένος τε.
Αἰνείας δ' ἐπόρουσε σὺν ἀσπίδι δουρί τε μακρῷ,
Δείσας, μήπως οἱ ἐρυσαίατο νεκρὸν Ἀχαιοί.

Ἀμφὶ

δ' ἄρ' αὐτῷ βεῖνε, λίαν ὡς, ἀλκὶ πεποιθώς·
τε δέ οἱ δόρυ τ' ἔχε, καὶ ἀσπίδα πάντοσε ἴσην,
λάμφαι μεμαὼς, ὅσις τῦ γ' ἀντίον ἔλθοι·
δαλέα ἰάχων. ὁ δ' χειμάδιον λάβε χειρὶ
δης. μέγα ἔργον, ὃ ἐ δύο γ' ἄνδρε φέρεσιν,
νῶ βροτοί εἰσ'· ὁ δέ μιν ῥέα πάλλε καὶ οἶος·
βάλεν Αἰνείαο κατ' ἰσχίον. ἔνθα τε μηρὸς
ἐνερείφη· κολύλλω δέ τέ μιν καλέουσι·
σε δέ οἱ κολύλλω, πρὸς δ' ἄμφω ῥῆξε τένοντε·
δ' ὀπὸ ῥινὸν βαλὼν λίθος· αὐτὰρ ὅγ' ἤρως
γνὺξ ἐμπὰς, καὶ ἐρείσατο χειρὶ παχείῃ
· ἀμφὶ δ' ὄσσε κελαινὴ νὺξ ἐκάλυψε. 10
ί νύ κεν ἔνθ' ὀπόλοιτο ἄναξ ἀνδρῶν Αἰνείας,
εἰ μὴ ἄρ' ὀξὺ νόησε Διὸς θυγάτηρ Ἀφροδίτη,
ης, ἥ μιν ὑπὲρ Ἀγχίσῃ τέκε βουκολέοντι·
δ' ἑὸν φίλον υἱὸν ἐχθάνατο πέπληγε λευκώ·
δε δέ οἱ πέπλοιο φαεινὰ πολύγμ' ἐκάλυψεν,
ἔμεν βελέων, μή τις Δαναῶν ταχυπώλων
κὸν ἐν στήθεσι βαλὼν, ὀπὸ θυμὸν ἕλοιτο.
ὴν ἐὸν φίλον υἱὸν ὑπεξέφερεν πολέμοιο·
υἱὸς Καπανῆος ἐλήθετο Ζωθεντιάων
ν, ἃς ἐπέτελλε βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης. 20
ὅγε τοὺ μὲν ἐὺς ἀρύσαντε μώνυχας ἵππους
φιν ὀπὸ φλοίσβε, ἐξ ἄντυγ' ἴνια τείνας·
άσο δ' ἐπαΐξας, κεκμήτειχας ἵππους.
λασε Τρώων, μετ' ἰϋκνήμιδας Ἀχαιούς·
ε ἦ Δηϊπύλῳ ἑτάρῳ φίλῳ, ὃν πέρι πάσης
ὁμηλικίης, ὅτι οἱ φρεσὶν ἄρτια ἤδη,
σὶν ὀπὶ γλαφυρῇσιν ἐλασσυέμμεν· αὐτὰρ ὅγ' ἤρως
ππων ὀπιδὲς ἔλασ' ἴνια ζυγόεντα·
α ἦ Τυδείδῃ μέθεπε κρατερόφρονας ἵππους,
μεμαώς· ὁ δ' Κύπριν ἐπώχετο νηλέϊ χαλκῷ, 30
ώστων ὅτ' ἄναλκις ἦλθ' θεὸς, οὐδὲ θεάων
ν, οὔτ' ἀνδρῶν πόλεμον καλλακοιτανέουσιν,
ς' ἄρ' Ἀθηναίη, ἔτε πολλὸν ἐνυώ·

Αλλ'

Αλλ' ὅτε δή ῥ' ἐπίχανε πολιὸν καθ' ὅμιλον ὀπάζων
Ενθ' ἐπορεξάμενος μεγαθύμου Τυδέος υἱὸς,
Ακρίων ὄτασε χεῖρα μεταλμενος ὀξέϊ χαλκῷ
Δεξιτερήν· εἶθαρ δ' ὀδύνη χροὸς ἀντετόρησεν,
Αμβροσίη δ' ὡς πέπλος, ὃν οἱ Χάριτες κάμον αὐταί,
Πρυμνὸν ὑπὲρ θέναρος· ῥέε δ' ἄμβροτον αἷμα θεοῖο
Ιχώρ, οἷός πέρ τε ῥέει μακάρεσσι θεοῖσιν·
Οὐ γὰρ σῖτον ἔδουσ', οὐ πίνουσ' αἴθοπα οἶνον,
Τὸν εκ' ἀναίμονές εἰσι, καὶ ἀθάνατοι καλέονται·
Η δ' μέγα ἰάχουσα ὑπὸ ὁ κάββαλεν υἱόν·
Καὶ τ' μὲν μὴ χερσὶν ἐρύσατο Φοῖβος Απόλλων.
Κυανέῃ νεφέλῃ, μή τις Δαναῶν ταχυπώλων
Χαλκὸν ἐνὶ στήθεσσι βαλὼν, ἐκ θυμὸν ἕληται.
Τῇ δ' ὅπῃ μαχέσσ ἄϋσε βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης·
Εἶκε, Διὸς θύγατερ, πολέμου καὶ δηϊοτῆτος·
Η οὐχ' ἅλις, ὅττι γυναῖκας ἀνάλκιδας ὑπεροπλίζεις;
Εἰ δ' σύ γ' ἐς πόλεμον πολλήσεαι, ἤτέ σ' ὀΐω
Ριγήσειν πόλεμόν γε, καὶ εἴ χ' ἑτέρωθι πύθηαι.
Ως ἔφαθ'· ἡ δ' ἀλύουσ' ἀπεδήσατο· τείρετο δ' αἰνῶς
Τὴν μὲν ἄρ' Ιρις ἐλοῦσα ποδώκεμος ἔξεγ' ὁμίλου,
Αχθομένην ὀδύνῃσι· μελαίνετο δ' χρόα καλόν·
Εὗρεν ἔπειτα μάχης ἐπ' ἀριστερὰ θοῦρον Αρηα
Ἡμενον· ἀμφὶ δ' ἔγχος ἐπήκτο, καὶ ταχέ' ἵππω
Η δ', γνυξ ἑσσαμένη, κασιγνήτοιο φίλοιο,
Πολλὰ λιασομένη, χρυσάμπυκας ἵππους·
Φίλε κασίγνητ' ἐπικούρισόν τε μοι, δός τε δέ μοι ἵππ
Οφρ' ἐς Ολυμπον ἵκωμαι, ἵν' ἀθανάτων ἕδος ἐστί
Λίην ἄχθομαι ἕλκος, ὅ μοι βροτὸς ἔτυσεν ἀνὴρ
Τυδείδης, ὃς νῦν γε καὶ ἐν Διὶ πάντας μάχοιτο.
Ως φάτο· τῇ δ' Αρης δῶκε χρυσάμπυκας ἵππους·
Η δ' ἐς δίφρον ἔβαινεν, ἀκηχεμένη φίλον ἦτορ.
Πὰρ δέ οἱ Ιρις ἔβαινε, καὶ ἡνία κάλ' ἐπι χερσί·
Μάστιξεν δ' ἐλάαν, τὼ δ' οὐκ ἄκοντε πετέσθην·
Αἶψα δ' ἔπειθ' ἵκοντο θεῶν ἕδος, αἰπὺν Ολυμπον·
Ενθ' ἵππους ἔσχεσε ποδώκεας ὠκέα Ιρις,

Λύσα

σ' ἐξ ἐχέων· ἀτὰρ δ' ἀμβρόσιον βάλεν εἶδας.
ἐν γένασι πίπτε Διώνης δῖ' Αφροδίτη, 370
ὸς ἦν· ἡ δ' ἀγκὰς ἐλάζετο θυγατέρα ἦν,
τέ μιν κατέρεξεν, ἔπος τ' ἔφατ', ὄν τ' ὀνόμαζε·
ς νύ σε τοιάδ' ἔρεξε, φίλον τέκος, Οὐρανιώνων
ιδίως, ὡς εἴ τι κακὸν ῥέζουσαν ἰδωπῇ;
ν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα φιλομμειδὴς Αφροδίτη·
έ με Τυδέος υἱὸς, ὑπερθύμου Διομήδης,
ὅττι ἐγὼ φίλον υἱὸν ὑπεξέφερον πολέμοιο,
ιον, ὃς ἐμοὶ πάντων πολὺ φίλτατός ἐστιν.
οὐκ ἔτι Τρώων καὶ Αχαιῶν φύλοπις αἰνὴ,
ἤδη Δαναοί γε καὶ ἀθανάτοισι μάχονται. 380
ν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα Διώνη, δῖα θεάων·
αθι, τέκνον ἐμὸν, καὶ ἀνέσχεο, κηδομένη περ.
λοὶ γὰρ δὴ πλῆμυρ Ολύμπια δώματ' ἔχοντες
ἰνδρῶν, χαλέπ' ἄλγε' ἐπ' ἀλλήλοισι τιθέντες.
μὴν Αρης, ὅτε μιν Ωτος, κρατερός τ' Εφιάλτης,
ες Αλωῆος, δῆσαν κρατερῷ ἐνὶ δεσμῷ.
ένῳ δ' ἐν κεράμῳ δέδετο τρισκαίδεκα μῆνας·
νύ κεν ἔνθ' ἀπόλοιτο Αρης, ἄτος πολέμοιο,
ἡ μητυιὴ, περικαλλὴς Ηερίβοια,
ἀ ἐξήγγειλεν· ὁ δ' ἐξέκλεψεν Ερμῆς 390
πειρόωμον· χαλεπὸς δέ ἑ δεσμὸς ἐδάμνα.
δ' Ηρη, ὅτε μιν κρατερὸς παῖς Αμφιτρύωνος,
τερὸν κατὰ μαζὸν, ὀϊστῷ τριγλώχινι
ήκει· τότε κέν μιν ἀνήκεστον λάβεν ἄλγος.
δ' Αΐδης ἐν τοῖσι περιφραδέως ὀκκὼ ὀϊστὸν,
μιν αὖτὸς ἀνὴρ, υἱὸς Διὸς Αἰγιόχοιο,
τύλῳ ἐν νεκύεσσι βαλὼν, ὀδυνήσιν ἔδωκεν·
τὰρ ὁ βῆ πρὸς δῶμα Διὸς καὶ μακρὸν Ολυμπον,
ἀχέων, ὀδυνῇσι πεπαρμένος· αὐτὰρ ὀϊστὸς
ἐνὶ στιβαρῷ ἠλήλατο, κῆδε δ' ἄνακτα. 400
δ' ὅτε Παιήων ὀδυνήφατα φάρμακα πάσσων,
ταλ'· ἀ μὲν γὰρ τι καταθνητὸς γ' ἐτέτυκτο.)
τλιος, ὀβριμοεργὸς, ὃς οὐκ ὄθελ' αἴσυλα ῥέζων,

Ος τόξοισιν ἔκηδε θεὸς, οἳ Ολυμπον ἔχουσι.
Σοὶ δ' ἔπι τοῦτον ἀνῆκε θεὰ γλαυκῶπις Αθήνη·
Νήπιε, οὐδὲ τὸ οἶδε κ' φρένα Τυδέος υἱὸς,
Οττι μάλ' ὀ δειλαιὸς, ὃς ἀθανάτοισι μάχοιτο,
Οὐδέ τί μιν παῖδες ποτὶ γούνασι παππάζουσιν,
Ελθόντ' ἐκ πολέμοιο κ' αἰνῆς δηϊοτῆτος.
Τῷ νυῦ Τυδείδης, εἰ κ' μάλα καρτερός ἐστι,
Φραζέσθω, μή τίς οἱ ἀμείνων σεῖο μάχηται.
Μὴ δὴν Αἰγιάλεια, κυδίφρων Αδρηστίνη,
Εξ ὕπνου γοόωσα φίλους οἰκῆας ἐγείρῃ,
Κυδίδιον ποθέουσα πόσιν, τ' ἄριστον Αχαιῶν,
Ιφθίμη ἄλοχον Διομήδεος ἱπποδάμοιο.
Η ῥα, κ' ἀμφοτέρῃσιν ἀπ' ἰχνὺς χειρὸς ὀμόργνυ·
Αλθετο χείρ, ὀδυνάων δ' κατηπιόωντο βαρεῖαι·
Αἱ δ' αὖτ' εἰσορόωσαι Αθηναίη τε κ' Ηρη,
Κρτομίοις ἐπέεσι Δία Κρονίδην ἠρέθιζον·
Τοῖσι δ' μύθων ἦρχε θεὰ γλαυκῶπις Αθήνη·
Ζεῦ πάτερ, ἦ ῥα τί μοι κεχολώσεαι, ὄ, τλι κεν ἄ
Η μάλα δή τινα Κύπρις Αχαιϊάδων ἀνιεῖσα
Τρωσὶν ἅμ' ἑσπέσθω, τὸν νυῦ ἔκπαγλ' ἐφίλησε,
Τῶν τινα καρπάζουσα Αχαιϊάδων εὐπέπλων,
Πρὸς χρυσείῃ πτερύγῃ καταμύξαλο χεῖρα ἀραιήν.
Ως φάτο· μείδησεν δ' πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε,
Καί ῥα καλεσσάμενος προσέφη χρυσέην Αφροδίτην·
Οὔ τοι, τέκνον ἐμὸν, δέδοται πολεμήϊα ἔργα·
Αλλὰ σύ γ' ἱμερόεντα μετέρχεο ἔργα γάμοιο,
Ταῦτα δ' Αρηϊ θοῷ κ' Αθήνῃ πάντα μελήσει.
Ως οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον·
Αἰνείαν δ' ἐπόρουσε βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης,
Γιγνώσκων ὅ οἱ αὐτὸς ὑπείρεχε χεῖρας Απόλλων·
Αλλ' ὅγ' ἄρ' οὐδὲ θεὸν μέγαν ἄζετο· ἵετο δ' αἰεὶ
Αἰνείαν κτεῖναι, κ' ἀπὸ κλυτὰ τεύχεα δῦσαι.
Τρὶς μὲν ἔπειτ' ἐπόρουσε, κυδαλίμοιο μετωπίνων,
Τρὶς δέ οἱ ἐσυφέλιξε φαεινὴν ἀσπίδ' Απόλλων·
Αλλ' ὅτε δὴ τὸ τέταρτον ἐπέαντο, δαίμονι ἶσος

Δειν

Δ δ' ὁμοκλήσας προσέφη ἑκάεργον Απόλλωνα·
Μ χάζεο, Τυδείδη, καὶ χάζεο, μηδὲ θεοῖσιν
Ισ' ἔθελε φρονέειν· ἐπεὶ οὔποτε φῦλον ὁμοῖον
Αθανάτων τε θεῶν, καμαὶ ἐρχομένων τ' ἀνθρώπων.
Ω φάτο· Τυδείδης δ' ἀνεχάζετο τυτθὸν ὀπίσσω,
Μ ἀλλοιούμενον ἑκατηβόλα Απόλλωνα·
Δ αν δ' ἀπάτερθεν ὁμίλου θῆκεν Απόλλων,
Π ἀμφ' εἰν ἱερῇ, ὅθι οἱ νηὸς γ' ἐπέτυκτο·
Η τ' Λητώ τε, καὶ Αρτεμις ἰοχέαιρα,
Ε μεγάλῳ ἀδύτῳ ἀκέοντό τε κύδαινόν τε.
Α δὲ ὁ εἴδωλον τεῦξ' ἀργυρότοξος Απόλλων,
Δ τ' Αἰνείᾳ ἴκελον καὶ τεύχεσι τοῖον· 50
Α δ' ἄρ' εἰδώλῳ Τρῶες καὶ δῖοι Αχαιοὶ
Α ἀλλήλων ἀμφὶ σθένεσι βοείας
Α δας βυκτύπλους, λαισητά τε πτερόεντα.
Α τε θὲς Αρηα προσηύδα Φοῖβος Απόλλων·
Α ες, Αρες, βροτολοιγὲ, μιαιφόνε τειχεσιπλῆτα,
Ο ἂν δὴ τόνδ' ἄνδρα μάχης ἐρύσαιο μετελθὼν
Τ ίδην, ὃς νῦν γε καὶ ἂν Διΐ πάλτο μάχοιτο;
Κ ειδα μὲν πρῶτον χεῖρ' ὀπὶ καρπῷ,
Α ὰς ἔπειτ' αὐτῷ μοι ἐπέστυτο, δυσμενὶ ἴσος. 60
Ω εἰπὼν, αὐτὸς μὲν ἐφέζετο Περγάμῳ ἄκρῃ·
Τ ων δ' ἴσχας ὅλος Αρης ἆλτο μετελθών,
Ε μῷ Ακάμαντι, θοὸς ἡγήτορι Θρηκῶν·
Τ τι δ' ἦ Πειάμοιο, διοτρεφέσι κέλευεν·
Υ υἷες Πειάμοιο διοτρεφέος βασιλῆος,
Τ τί ἔτι κλείετε λαὸν Αχαιοῖς;
Π πόνει ἀμφὶ σθένος εὖ ποιητῆσι μάχωνται;
Κ δ' ἀνὴρ, ὅν τ' ἶσον ἐτίομεν Εκτορι δίῳ,
Α είας, υἱὸς μεγαλήτορος Αγχίσαο·
Α δ' ἄγετ', ἐκ φλοίσβοιο Σαώσομεν ἐσθλὸν ἑταῖρον.
Ω εἰπὼν, ἄλτο μὲν καὶ θυμὸν ἐνᾶσεν. 70
Α δ' αὖ Σαρπηδὼν μάλα νείκεσεν Εκτορα δῖον·
Ε κτορ, πῆ δή τοι μένος οἴχετ', ὃ πρὶν ἔχεσκες;
Φ σθ' ἅτις λαῶν πόλιν ἐξέμεν, ἠδ' ὀπαδέων,

Οἷσ', σιὼ γαμβρῷσι, καὶ ἀγνιήτοισί τε σοῖσι·
Τῶν νῶϊ ἕ τιν' ἐγὼν ἰδέειν δύναμ', οὐδὲ νοῆσαι,
Ἀλλὰ καταπλώουσι, κιὼν ἐς ἀμφὶ λέοντα.
Ἡμεῖς δ' αὖ μαχόμεσθ', οἵπερ τ' ὄπιθεν ἔνειμι.
Καί γὰρ ἐγὼν, ὄπιθεν ἐὼν, μάλα τηλόθεν ἦκα·
Τηλοῦ γὰρ Λυκίη, Ξάνθῳ ὅθι δινήεντι,
Ἔνθ' ἄλοχόν τε φίλην ἔλιπον καὶ νήπιον υἱὸν,
Καὐδὲ κτήματα πολλὰ, τά τ' ἄλδεσθ' ὅστις ὀπάζοι.
Ἀλλὰ καὶ ὣς, Λυκίους ὀτρύνω, καὶ μέμονα αὐτὸς
Ἀνδρὶ μαχήσασθαι· ἀτὰρ ἔτι μοι ἐνθάδε τοῖον,
Οἷόν κ' ἠὲ φέροιεν Ἀχαιοὶ, ἢ κεν ἄγοιεν·
Ἵππω δ' ἔστηκας· ἀτὰρ ἀὐτὰρ ἄλλοισι κελεύεις
Λαοῖσιν μιγέμεν, καὶ ἀμυνέμεναι ὄρεσσι.
Μήπως, ὡς ἀΐστι λίνα [πᾶσ] ἀλόντε πανάγρῃ,
Ἀνδράσι δυσμενέεσσιν ἕλωρ καὶ κύρμα γένησθε·
Οἱ δέ τάχ' ἐκπέρσασ' εὖ ναιομένην πόλιν ὑμήν.
Σοὶ δ' χρὴ τάδε πάντα μέλειν νύκτας τε καὶ ἦμαρ,
Ἀρχὸς λαοσσόῳ τηλεκλειτῷ γ' ὄπιθέων,
Νωλεμέως ἐχέμεν, κεφαλῆν δ' ἀποθέσθαι ἀνιπνήν.

Ὡς φάτο Σαρπηδών· ἄκουε δ' ὀρέστας Ἐκτορ μῦθον
Αὐτίκα δ' ἐξ ὀχέων σὺν τεύχεσιν ἆλτο χαμᾶζε·
Πάλλων δ' ὀξέα δοῦρε, κατ' εὐτὸν ὤρτο φάλαγγα,
Ὀτρύνων μαχέσασθαι· ἔγειρε δὲ φύλοπιν αἰνήν·
Οἱ δ' ἐλελίχθησαν, καὶ ἐναντίοι ἔσαν Ἀχαιῶν.
Ἀργεῖοι δ' ὑπέμειναν ἀολλέες, οὐδ' ἐφόβηθεν.

Ὡς δ' ἄνεμος ἄχνας φορέει ἱερὰς κατ' ἀλωὰς,
Ἀνδρῶν λιχμώντων, ὅτε τε ξανθὴ Δημήτηρ
Κρίνει ἐπειγομένων ἀνέμων καρπόν τε, καὶ ἄχνας·
Αἱ δ' ὑπολευκαίνονθ' ἀχυρμιαί· ὣς τότ' Ἀχαιοὶ
Λευκοὶ ὕπερθε γένοντο κονισάλῳ, ὃν ῥα δι' αὐτῶν
Οὐρανὸν ἐς πολύχαλκον ἐπέπληγον πόδες ἵππων,
Ἀψ ὀπιμισγομένων ὑπὸ δ' ἔστρεφον ἠνιοχῆες.
Οἱ δὲ μένοντες χειρῶν ἰθὺς φέρον· ἀμφὶ δὲ νύκτα
Θοῦρος Ἄρης ἐκάλυψε μάχῃ, Τρώεσσιν ἀρήγων,
Πάντοσ' ἐποιχόμενος· τῷ δ' ἐκεκείαντο ἐφετμαὶ

Φοίβ

Απόλλωνα χρυσάορα, ὅς μιν ἀνώγει
Τρώων θυμὸν ἐγείρειν, ἐπεὶ ἴδε Παλλάδ' Αθήνην
Οἰχομένην· ἡ γὰρ ῥα πέλεν Δαναοῖσιν ἀρήγων.
Αὐτὰρ δ' Αἰνείαν μάλα πῖονα ἐξ ἀδύτοιο
Ἤγαγε καὶ στήθεσσι μένος βάλε ποιμένι λαῶν.
Αἰνείας δ' ἑτάροισι μίθησατο· τοὶ δ' ἐχάρησαν,
Ὡς εἶδον ζωόν τε καὶ ἀρτεμέα προφρονέοντα,
Καὶ μένος ἐσθλὸν ἔχοντα· μετάλλησάν γε μὲν οὔτοι·
Οὐ γὰρ ἔα πόνος ἄλλος, ὃν Ἀργυρότοξος ἔγειρεν,
Ἄρης τε βροτολοιγὸς, Ἔρις τ' ἄμοτον μεμαυῖα.
Τὼ δ' Αἴαντε δύω, καὶ Ὀδυσσεὺς, καὶ Διομήδης,
Ὧρμων Δαναοὺς πολεμιζέμεν· οἱ δ' ἄρα καὶ αὐτοὶ
Οὐκ ἔτλαν Τρώων ὑποδείδισαν, ἔμπεσε ἰωκάς·
Ἀλλ' ἔμενον, νεφέλῃσιν ἐοικότες ἄς τε Κρονίων,
Νήνεμος ἕσπετο ἐπ' ἀκροπόλοισιν ὄρεσσιν,
Ἀθρόας, ὄφρ' εὐδῇσι μένος Βορέαο, καὶ ἄλλων
Ἐμπνοιῶν ἀνέμων, οἵτε νέφεα σκιόεντα
Πυκνὰ λιγυρῇσι διασκιδνᾶσιν ἀέλλῃς·
Ὣς Δαναοὶ Τρῶας μένον ἔμπεδον, οὐδ' ἐφέοντο·
Ἀτρεΐδης δ' ἀν' ὅμιλον ἐφοίτα, πολλὰ κελεύων·
Ὦ φίλοι, ἀνέρες ἐστὲ, καὶ ἄλκιμον ἦτορ ἔλεσθε,
Ἀλλήλους τ' αἰδεῖσθε κατὰ κρατερὰς ὑσμίνας·
Μαρνάμενοι τ' ἀνδρῶν πλέονες σόοι, ἢὲ φέφανται·
Φεύγοντων δ' οὔτ' ἄρ' κλέος ὄρνυται, οὔτε τις ἀλκή.
Ὣς, καὶ ἀκόντισε δουρὶ θοῶς· βάλε δ' ἥρμον ἀνδρὸς,
Ἱππέα ἔταρον μεγαθύμου, Δηϊκόωντα
Ἀντίδλου, ὃν Τρῶες ὁμῶς Περιάμοιο τέκεσσι
Τίμων, ἐπεὶ θοὸς ἦσκε μετὰ πρώτοισι μάχεσθαι·
Τοῦ ῥα κατ' ἀσπίδα δουρὶ βάλε κρείων Ἀγαμέμνων·
Οὐδ' ἀκὴ ἔγχος ἔρυτο, διὰ πρὸ δ' εἴσατο καὶ τῆς·
Αὐτὰρ ἐν γαστρὶ διὰ ζωστῆρος ἔλασσε·
Δοῦπησεν δ' πεσὼν, ἀράβησε δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῷ.
Αὖθ' αὖτ' Αἰνείας Δαναῶν ἔλεν ἄνδρε ἀρίστω,
Δίοκλῆα, Κρήθωνά τε, Ὀρσίλοχόν τε·
Τοὺς μὲν πατὴρ μὲν ἔναιεν ἐϋκτιμένῃ ἐνὶ Φηρῇ,

Αφνειὸς βιότοιο· χρύσ@ δ' ἦν ἐν ποταμοῖο
Αλφειῷ ὅς' ἀρχὸ ῥίεε Πυλίων ἀνδ@ γαίης.
Ος τέκετ' Ορσίλοχον πολίεσσ' ἄνακτ' ἀνδρεσσιν
Ορσίλοχ@ δ' ἄρ' ἔτικτε Διοκλῆα μεγάθυμον·
Εκ δ' Διοκλῆ@ διδυμάονε φῶτε γένοντο,
Κρίθων, Ορσίλοχός τε, μάχης εὖ εἰδότε πάσης.
Τὼ μὲν ἄρ' ἡβήσαντε, μελαινάων ὑπὸ νηῶν
Ιλιον εἰς εὔπωλον ἅμ' Αργείοισιν ἑπέσθην,
Τιμὴν Αρείδῃσ', Αγαμέμνονι κ) Μενελάῳ,
Αργυμφίω· τὼ δ' αὖθι τέλ@ θανάτοιο κάλυψεν·
Οἷω τώγε λέοντε δύω ὄρε@ κορυφῇσιν
Ετραφέτην ὑπὸ μητρὶ, βαθείης τάρφεσιν ὕλης·
Τὼ μὲν ἄρ' ἁρπάζοντε βόας κ) ἴφια μῆλα
Σταθμοὺς ἀνθρώπων κεραΐζετον, ὄφρα κ) αὐτὼ
Ανδρῶν ἐν παλάμῃσι κατέκταθεν ὀξέϊ χαλκῷ·
Τοίω τὼ χείρεσσιν ὑπ' Αἰνείαο δαμέντε
Καππεσέτην, ἐλάτῃσιν ἐοικότες ὑψηλῇσιν.
Τὼ δ' ποσσὶν ἐλέτην βοὴν ἀγαθὸς Μενέλα@·
Βῆ δ' ἰθὺς προμάχων, κεκορυθμένο@ αἴθοπι χαλκῷ,
Σείων ἐγχείην· τῷ δ' ὄρνυεν μένο@ Αρης,
Τὰ φρονέων, ἵνα χερσὶν ὑπ' Αἰνείαο δαμείη.
Τὸν δ' ἴδεν Αντίλοχ@ μεγαθύμου Νεστορος υἱός·
Βῆ δ' ἰθὺς προμάχων· περὶ γὰρ δίε ποιμένι λαῶν,
Μή τι πάθῃ, μέγα δέ Ζηνὸς Κρονίδαο πόνοιο·
Τὼ μὲν δὴ χείρεσσί τε, κ) ἔγχεα ὀξυόεντα,
Αντίον ἀλλήλων ἐχέτην, μεμαῶτε μάχεσθαι.
Αντίλοχ@ δ' ἄρα μάλ' ἄγχι παρείστατο ποιμένι λαῶν.
Αἰνείας δ' ὐ μεῖνε, θεὸς πρὶν ἐὼν πολεμιστὴς,
Ως εἶδεν δύο φῶτε παρ' ἀλλήλοισι μένοντε.
Οἳ δ' ἐπεὶ ὦν ἰσχεὸν ἔρυσαν μετ' λαὸν Αχαιῶν,
Τὼ μὲν ἄρα δεινὰ βαλέτην ἐν χερσὶν ἑταίρων·
Αὐτὼ δ' ςερφθέντε, μετ' πρώτοισι μαχέσθην.
Ενθα Πυλαιμένεα ἐλέτην, ἀτάλαντον Αρηϊ,
Αρχὸν Παφλαγόνων μεγαθύμων ἀσπιςάων.
Τὸν μὲν ἄρ' Αρείδης δουρικλειτὸς Μενέλα@·

Εςάϊ

τ' ἔγχει νύξε, χ' κλιτὸν τυχήσας·
οχ@ ὃ Μύδωνα βάλ' ἠνίοχον θερέποντα, 580
ὸν Ατυμνιάδην, (ὁ δ' ὑπέστρεφε μώνυχας ἵππους,)
δίῳ ἀγκῶνα τυχὼν μέσον· ἐκ δ' ἄορ χειρῶν
λδὲ' ἐλέφαντι χαμαὶ πέσον ἐν κονίῃσιν.
οχ@ δ' ἄρ' ἐπαΐξας ξίφει πλῆσσε κόρυθι·
ὃς ὃγ' ἀσθμαίνων διζγέ@ ἔκπεσε δίφρου,
χ@ ἐν κονίῃσιν ὀπὶ βρεχμόν τε χὴ ὦμους.
μάλ' εἰσήκει, τύχε γὸ ῥ' ἀμαθοιο βαθείης,
ἵππω σκλήξαντε χαμαὶ βάλον ἐν κονίῃσι·
δ' ἵμασ' Ανλίλοχ@, μὴ ὃ σφετὸν ἦλασ' Αχαιῶν.
ς δ' Εκλως ἐνόησε χὴ ἔσχας, ὦρτο δ' ἐπ' αὐτὺς 90
ηγός· ἅμα ὃ Τρώων εἵπετο φάλαγξις
ερί· ἦρχε δ' ἄορ Ζφὶν Αρης, χὴ Φόβι' Ενυώ·
ὴ, ἔχουσα Κυδοιμὸν ἀναιδέα δηϊοτῆτ@·
δ' ἐν σκιλάμησι σκιδύεσσον ἔγχ@ ἐνώμα·
α δ' ἄλλοτε μὴν πρόσθ' Εκλορος, ἄλλοτ' ὄπισθεν·
ὸν ὃ ἰδὼν ῥίγησε βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης.
ὅτ' ὀνὴρ ἀπάλαμν@, ἰὼν πολέ@ πεδίοιο,
ἐπ' ἀκυρόῳ ποταμῷ ἅλαδε προρέοντι,
μορμύροντα ἰδὼν, ἀνά τ' ἔδραμ' ὀπίσω·
ότε Τυδείδης ἀνεχάζετο, εἶπέ τε λαῷ· 600
φίλοι, οἷ δὴ θαυμάζομὲν Εκλορα δῖον,
μητήν τ' ἔμμεναι, χὴ θαρσαλέον πολεμιστήν.
δ' αἰεὶ πάρα εἷς γε θεῶν, ὃς λοιγὸν ἀμύνει·
νῦν οἱ πάρα κεῖν@ Αρης, βροτῷ ἀνδρὶ ἐοικώς.
ὰ πρὸς Τρῶας τετραμμένοι αἰὲν ὀπίσω
τε, μηδὲ θεοῖς μαχεσώμεθ' ἴφι μάχεσθαι·
ς ἄρ' ἔφη· Τρῶες ὃ μάλα σχεδὸν ἦλυθον αὐτῷ·
Εκλως δύο φῶτε κατέκτανεν, εἰδότε χάρμης,
ἐνὶ δίφρῳ ἐόντε, Μενέσθεω, Αγχιάλου τε.
ὃ σφῶϊν' ἐλέησε μέγας Τελαμώνι@ Αἴας· 10
ὃ μάλ' ἐγγὺς ἰὼν, χὴ ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ,
βάλεν Αμφιον Σελάγου υἱὸν, ὃς ῥ' ἐνὶ Παισῷ
πολυκτήμων, πολυλήϊ@· ἀλλά ἑ μοῖρα

Ηγ'

Ηγ' ὀπιχερήσονλα μ' Πείαμόν τε χ' υἷας·
Τὸν ῥα χ' ζωσῆρα βάλεν Τελαμωνιδ' Αἴας,
Νειαίρη δ' ἐν γαστρὶ πάγη δολιχόσκιον ἔγχ@·
Δόπησεν δ' πεσών· ὁ δ' ἐπέδρεμε φαίδιμ@ Αἴας
Τοὐχέα Ζυλήσων· Τρῶες δ' ὅπ' δδεχτ' ἔχδυαν
Οξέα, παμφανόωνλα· σάκ@ δ' ἀνεδέξαλο πολλά.
Αὐτὰρ ὁ λαὸν πρόσθαὶ ἰὼν νεκρὸν χάλκεον ἔγχ@
Εστάσαλ'· ὐδ' ἄρ' ἔτ' ἄλλα δωιήσαλο τοὐχέα καλά
Ωμοιῖν ἀφελέσθ'· ἐπείγετο γὸ βελέεσι·
Δεῖσε δ' ὅγ' ἀμφίβασιν κρατερὴν Τρώων ἀγερώχων,
Οἳ πολλοί τε χ' ἐσθλοὶ ἐφίσασαν, ἔγχε' ἔχονλες,
Οἵ ἑ, μέγαν περ ἐόνλα, χ' ἴφθιμον, χ' ἀγαυὸν.
Ωσαν δ' πὸ Ζφείων· ὁ δ', χαπάμψ@ πελεμίχθη.

Ως οἱ μὲν πονέονλο χ' κρατερὴν ὑσμίνην.
Τληπόλεμον δ' Ηρακλείδην ἠΰν τε, μέγαν τε,
Ωρσεν ἐπ' ἀντιθέῳ Σαρπηδόνι μοῖρα κραταιή.
Οἵ δ' ὅτε δὴ ῥ'ἑδὺν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες,
Υἱὸς δ', υἱωνός τε, Διὸς νεφεληγερέταο,
Τὸν χ' Τληπόλεμ@ πρότερος πρὸς μῦθον ἔειπε.

Σαρπῆδον, Λυκίων βκληφόρε, τις τοι ἀνάγκη
Πτώσσειν ἐνθάδ' ἐόνλι, μάχης ἀδαήμονι φαντί;
Ψευδόμφοι δέ σέ φασι Διὸς γόνον Αἰγιόχοιο
Εἶναι· ἐπεὶ πολλὸν κείνων ὑποδύεσκε ἀνδρῶν,
Οἳ Διὸς ἐξεγένονλο ὅπ προτέρων ἀνθρώπων·
Αλλ' οἷόν τινα φασὶ βίλω Ηρακληείλω
Εἶναι, ἐμὸν πατέρα θρασυμέμνονα, θυμολέονλα;
Ος ποτε δεῦρ' ἐλθὼν, ἕνεχ' ἵππων Λαομέδονλ@,
Ἐξ οἴης σὺν νηυσὶ χ' ἀνδράσι παμπρτέρισιν,
Ιλίν ἐξαλάπαξε πόλιν, χήρωσε δ' ἀγυιάς.
Σοὶ δ' κακὸς μὲν θυμὸς, ἀποφθινύθεσι δ' λαοί·
Οὐδέ τέ σε Τρώεσσιν ὀΐομαι ἄλκαρ ἔσεσθ',
Ελθόνλ' ἐκ Λυκίης, ἐδ' εἰ μάλα κρατερός ἐσσι,
Αλλ' ὑπ' ἐμοὶ δμηθέντα πύλας ἀΐδαο περήσειν.

Τὸν δ' αὖ Σαρπηδὼν, Λυκίων ἀγὸς, ἀντίον ηὔδα·
Τληπόλεμ', ἦτοι κεῖν@ ἀπάλεσεν Ιλιον ἱρὴν,

Αντίος

ἀφεκδῖῃσιν ἀγαυῆ Λαομέδοντ@,
μιν εὖ ἔρξαντα κακῷ ἠνίπαπε μύθῳ, 650
ἀπέδωχ' ἵππους, ὧν εἵνεκα τηλόθεν ἦλθε·
ἐγὼ ἐνθάδε φημὶ φόνον καὶ κῆρα μέλαιναν
έθεν τοὔξεσθαι, ἐμοὶ δ' ὑπὸ δουρὶ δαμῆτα
ἐμοὶ δώσειν, ψυχὴν δ' ἄϊδι κλυτοπώλῳ.
φάτο Σαρπηδών· ὁ δ' ἀνέσχετο μείλινον ἔγχ@
τόλεμ@, καὶ τὼ μὲν ὁμαρτῇ δέσκατα μακρὰ
ειρῶν ἤϊξαν· ὁ μὲν βάλεν αὐχένα μέσσον
Σαρπηδών. αἰχμὴ δ' διαμπερὲς ἦλθ' ἀλεγεινή·
τὸν δ' καλ' ὀφθαλμῶν ἐρεβεννὴ νὺξ ἐκάλυψε.
τόλεμ@ δ' ἄρα μηρὸν ἀριστερὸν ἔγχει μακρῷ 660
βεβήκει· αἰχμὴ δ' διέσυλο μαιμώωσα,
ἐγχεϊμφθεῖσα, πατρὸς δ' ἔτι λοιγὸν ἄμυνεν.
μὲν ἄρ' ἀνλίθεον Σαρπηδόνα δῖοι ἑταῖροι
ερον πολέμοιο. βάρυνε δέ μιν δόρυ μακρὸν
μενον· τὸ μὲν ὄτις ἐπεφράσατ' ἠδ' ἐνόησε,
ἐξερύσαι δόρυ μείλινον, ὄφρ' ὀπάζοι,
δόντων· τοῖον γὰρ ἔχον πόνον ἀμφιέποντες.
τόλεμον δ' ἐτίραθεν εὐκνήμιδες Ἀχαιοὶ
ερον πολέμοιο· νόησε δῖος Ὀδυσσεὺς,
μονα θυμὸν ἔχων· μαίμησε δέ οἱ φίλον ἦτορ· 670
μήρικε δ' ἔπειτα κῆρ φρένα, καὶ κῆρ θυμὸν,
τρομέων Διὸς υἱὸν ἐριγδούποιο διώκοι,
τε τῇ πολέων Λυκίων ἀπὸ θυμὸν ἔλοιτο·
ἄρ' Ὀδυσσῆϊ μεγαλήτορι μόρσιμον ἦεν,
μον Διὸς υἱὸν ἀποκτάμεν ὀξέϊ χαλκῷ.
ρα κῆρ πλήθων Λυκίων τρέπε θυμὸν Ἀθήνη.
ὄγε Κοίρανον εἷλεν, Ἀλάστορά τε, Χρομίον τε,
ανδρόν θ', Ἀλιόν τε, Νοήμονά τε, Πρύτανίν τε.
νύ κ' ἔτι πλέονας Λυκίων κτάνε δῖος Ὀδυσσεὺς,
μὴ ὄρ' ὀξὺ νόησε μέγας κορυθαίολ@ Ἕκτωρ. 680
Δι' προμάχων κεκορυθμένος αἴθοπι χαλκῷ,
φέρων Δαναοῖσι· χάρη δ' ἄρα οἱ πρσιόντι
πηδών, Διὸς υἱὸς, ἔπ@ δ' ὀλοφυδνὸν ἔειπε·

Περαμίδη,

Περαμίδη, μὴ δή μι ἔλωρ Δαναοῖσιν ἐάσῃς
Κεῖσθ'· ἀλλ' ἐπάμυνον, ἔπειτά μι κῆτοι αἰὼν
Ἐν πόλει ὑμετέρῃ· ἐπεὶ οὐκ ἄρ' ἔμελλον ἔγωγε,
Νοσήσας οἶκόνδε, φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν,
Εὐφρανέειν ἄλοχόν τε φίλην καὶ νήπιον υἱόν·
Ὡς φάτο· τῷ δ' ὄτι πρόσφρων κορυθαίολος Ἕκτωρ
Ἀλλὰ παρηΐξειν, λελιημένῳ, ὄφρα τάχιστα
Ὥσειε Ἀργείους, πολέων δ' ἀπὸ θυμὸν ἔλοιτο.
Οἱ μὲν ἄρ' ἀντίθεον Σαρπηδόνα δῖοι ἑταῖροι
Εἶξ ὑπ' Αἰγιόχοιο Διὸς φοβεθέντι φαεινῷ·
Ἐκ δ' ἄρα οἱ μηρῶ δόρυ μείλινον ὦσε θύραζε
Ἰφθίμῳ Πελάγων, ὃς οἱ φίλος ἦεν ἑταῖρος·
Τὸν δ' ἔλιπε ψυχή, κὰτ δ' ὀφθαλμῶν κέχυτ' ἀχλύς·
Αὖτις δ' ἀμπνυνθη· περὶ ᾗ πνοιὴ Βορέαο
Ζώγρει ὀπταλέα κακῶς κεκαφηότα θυμόν.
Ἀργεῖοι δ' ὦρ' Ἄρηϊ καὶ Ἕκτορι χαλκοκορυστῇ
Οὔτε ποτὲ προβέποντο μιλαινάων ὀπὶ νηῶν,
Οὔτε πολ' ἀντεφέροντο μάχη· ἀλλ' αἰὲν ὀπίσσω
Χάζοντθ', ὡς ἐπύθοντο μετ' Τρώεσσιν Ἄρηα.
Ἔνθα τίνα πρῶτον, τίνα δ' ὕστατον ἐξενάριξεν
Ἕκτωρ τε Πριάμοιο πάϊς καὶ χάλκεος Ἄρης;
Ἀντίθεον Τδίθρονθ', ὃν ἢ πολήϊππον Ὀρέστην,
Τρῆχόν τ' αἰχμητὴν Αἰτώλιον, Οἰνόμαόν τε,
Οἰνοπίδην δ' Ἕλενον, καὶ Ὀρέσβιον αὐλομέδοντα,
Ὃς ῥ' ἐν Τλῃ ναίεσκε, μέγα πλούτοιο μεμηλώς,
Λίμνῃ κεκλιμένῳ Κηφισσίδι· πὰρ δέ οἱ ἄλλοι
Ναῖον Βοιωτοὶ, μάλα πίονα δῆμον ἔχοντες.
Τὰς δ' ὡς οὖν ἐνόησε θεὰ λευκώλενος Ἥρη
Ἀργείους ὀλέκοντας ἐν κρατερῇ ὑσμίνῃ,
Αὐτίκ' Ἀθηναίην ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
Ὤ πόποι, Αἰγιόχοιο Διὸς τέκος Ἀρυτώνη,
Ἦ ῥ' ἄλιον τ μῦθον ὑποσταμνῷ Μενελάῳ,
Ἰλιον ἐκπέρσαντ' ἀὐτείχεον ἀντιόωσι,
Εἰ ἔτω μαίνεσθε ἐάσομέν ἔλον Ἄρηα.
Ἀλλ' ἄγε δὴ καὶ νῶϊ μεδώμεθα θούριδος ἀλκῆς.

ραθ'· ἐδ' ἐπίθησε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
ποιχομένη χρυσάμπυκας ἔντυεν ἵππους 720
ρέσθα θεὰ, θυγάτηρ μεγάλοιο Κρόνοιο.
ἀμφ' ὀχέεσσι θοῶς βάλε καμπύλα κύκλα,
χαλκεα, ὀκτάκνημα, σιδηρέῳ ἄξονι ἁμφίς·
τοι χρυσέη ἴτυς ἄφθιτος, αὐτὰρ ὕπερθεν
ὀπήσσαλος, περσαερτέα, θαῦμα ἰδέσθαι·
ναι δ' ἀργύρεαι εἰσὶ περίδρομοι ἀμφοτέρωθεν·
ἧς χρυσείοισι καὶ ἀργυρέοισιν ἱμᾶσιν
ετο· δοιαὶ δὲ περίδρομοι ἄντυγες εἰσι·
ἐξ ἀργύρεος ῥυμὸς πέλεν· αὐτὰρ ἐπ' ἄκρῳ
χρύσειον καλὸν ζυγὸν, ἐν δὲ λέπαδνα 730
βαλε, χρύσει'· ὑπὸ δὲ ζυγὸν ἤγαγεν Ἥρη
ὠκύποδας, μεμαυῖα ἐρικτύπῳ καὶ ἀϋτῇ.
Ἀθηναίη, κέρη Διὸς Αἰγιόχοιο,
πέπλον μὲν κατέχυθεν ἑανὸν πατρὸς ἐπ' οὐδει
ποίλον, ὅν ῥ' αὐτὴ ποιήσατο καὶ κάμε χερσίν·
χιτῶν' ἐνδῦσα Διὸς νεφεληγερέταο,
τσιν ἐς πόλεμον θωρήσσετο δακρυόεντα.
δ' ἄρ' ὤμοισιν βάλετ' αἰγίδα θυσανόεσσαν, 740
ἣν περὶ μὲν πάντῃ Φόβος ἐστεφάνωται·
Ἔρις, ἐν δ' Ἀλκὴ, ἐν δὲ κρυόεσσα Ἰωκή·
τε Γοργείη κεφαλὴ δεινοῖο πελώρου,
τε, Συμβλή τε, Διὸς τέρας Αἰγιόχοιο.
δ' ἐπ' ἀμφίφαλον κυνέην θέτο τετραφάληρον,
εἴλω, ἑκατὸν πόλεων πρυλέεσσ' ἀγερώχων.
ὄχεα φλόγα ποσὶ βήσατο· λάζετο δ' ἔγχος
ὺ, μέγα, στιβαρὸν, τῷ δάμνησι στίχας ἀνδρῶν
ων, τοῖσίν τε κοτέσσεται ὀβριμοπάτρη.
ᾗ μάστιγι θοῶς ἐπεμαίετ' ἄρ' ἵππους.
μαι δὲ πύλαι μύκον οὐρανῷ, ἃς ἔχον Ὧραι,
ὅππτέτραπται μέγας οὐρανὸς, Οὔλυμπός τε, 750
ἀνακλῖναι πυκινὸν νέφος, ἠδ' ὀπιθεῖναι.
α δι' αὐτάων κευθμωνέας ἔχον ἵππους·
δὲ Κρονίωνα, θεῶν ἄτας ἤμβρον ἄλλων,

Ἀκροτάτῃ

Ακροτάτη κορυφῇ πολυδειρέδου Οὐλύμποιο.
Ενθ' ἵππους στήσασα θεὰ λευκώλενος Ηρη
Ζῆν' ὕπατον Κρονίδην ἐξήρετο, καὶ προσέειπε·
Ζεῦ πάτερ, ἠ νεμεσίζῃ Ἀρει τάδε κακτερεκ ἔργα
Οσσάτιόν τε καὶ οἷ ἀπώλεσε λαὸν Αχαιῶν
Μάψ, αἰτὰρ ἠ κῆρ κόσμον; ἐμοὶ δ' ἄχος· οἱ δ' ἴκαν
Τέρπονθ' Κύπρις τε καὶ ἀργυρότοξος Απόλλων,
Αφρονα τῶτον ἀνέντες, ὃς ἔτινα οἶδε θέμιστα.
Ζεῦ πάτερ, ἦ ῥά τί μοι κεχολώσεαι, αἴκεν Αρης
Λυγρῶς πεπληγυῖα μάχης ἐξαποδίωμαι;
Τὴν δ' ὀπομειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεύς·
Ἄγρει μάν οἱ ἔπορσον Αθηναίῃ ἀγελείῃ,
Η ἐ μάλιστ' εἴωθε κακῆς ὀδυνῄσι πελάζειν.
Ως ἔφατ'· οὐδ' ἀπίθησε θεὰ λευκώλενος Ηρη·
Μάστιξεν δ' ἵππους· τὼ δ' οὐκ ἄκοντε πετέσθην
Μεσσηγὺς γαίης τε καὶ ἀστερόεντος.
Οσσον δ' ἠερόεις ἀνὴρ ἴδεν ὀφθαλμοῖσιν,
Ημενος ἐν σκοπιῇ, λεύσσων ἀτρύγετον πόντον,
Τόσσον ὀπιθρώσκουσι θεῶν ὑψηχέες ἵπποι
Αλλ' ὅτε δὴ Τροίην ἷξον, ποταμώ τε ῥέοντε,
Η, χι ῥοὰς Σιμόεις ξυμβάλλετον ἀδὲ Σκάμανδρος,
Ενθ' ἵππους ἔστησε θεὰ λευκώλενος Ηρη,
Λύσασ' ἐξ ὀχέων· πρὶ δ' ἠέρα πυκνὰ κάλυψε.
Τοῖσιν δ' ἀμβροσίην Σιμόεις ἀνέτειλε νέμεσθαι.
Αἱ δ' βάτην πρήρωσι ποσὶν ἴθμαθ' ὁμοῖαι,
Ανδράσιν Αργείοισιν ἀλεξέμεναι μεμαυῖαι.
Αλλ' ὅτε δή ῥ' ἵκανον, ὅθι πλεῖστοι καὶ ἄριστοι
Εστασ', ἀμφὶ βίην Διομήδεος ἱπποδάμοιο
Εἰλόμενοι, λέουσιν ἐοικότες ὠμοφάγοισιν,
Η συσὶ κάπροισιν, τῇσί τε θήν ὐκ ἀλαπαδνόν·
Ενθα στᾶσ' ἤυσε θεὰ λευκώλενος Ηρη,
Στέντορι εἰσαμένη μεγαλήτορι χαλκεοφώνῳ,
Ος τόσον αὐδήσασχ', ὅσον ἄλλοι πεντήκοντα·
Αἰδὼς, Αργεῖοι, κάκ' ἐλέγχεα, εἶδος ἄριστοι·
Οφρα μὲν ἐς πόλεμον πωλέσκετο δῖος Αχιλλεὺς,

Οὐδέποτ'

λε Τρῶες περὶ παυλάων Δαρδανιάων
ρκον· κείνε γὰρ ἐδείδισαν ὄβριμον ἔγχος·
ἵκαθεν πόλιος κοίλης ὅτε νηυσὶ μάχοντο.
ἔπεσ', ἄρσιος μὼς δὲ καὶ θυμὸν ἑκάστε·
δ' ἐπόρεσε θεὰ γλαυκῶπις Αθήνη·
τὸν γε πάνακλα παρ' ἵπποισιν καὶ ὄχεσφιν
ἀναψύχοντα, τὸ μιν βάλε Πάνδαρος ἰός·
γὰρ μιν ἔτειρεν ὑπὸ πλατέος τελαμῶνος
δικύλε· τὸν τείρετο, κάμνε δ' χεῖρα·
ἶχον τελαμῶνα, κελαινεφὲς αἶμ' ἀπομόργνυ·
δὲ θεὰ ζυγὸν ἤλασε, φώνησέν τε·
λίγον οἱ παῖδα ἐοικότα γείνατο Τυδεύς.
τοι μικρὸς μὲν ἔην δέμας, ἀλλὰ μαχητής.
ὅτε περ μιν ἐγὼ πολεμίζειν οὐκ ἐάσκον,
ἐπαμφάσειν, ὅτε τ' ἦλυθε νόσφιν Αχαιῶν
λος ἐς Θήβας, πολέας μετὰ Καδμείωνας·
θαί μιν ἄπαγον ἐπὶ μεγάθυμοισιν ἐκήλον.
ὁ θυμὸν ἔχων ὃν καρτερὸν, ὡς τὸ πάρος περ,
Καδμείων προκαλίζετο πάντα δ' ἐτέλα
ως· τοίη οἱ ἐγὼν ἐπιτάρροθος ἦα.
ἦτοι μὲν ἐγὼ πάτρῃ τ' ἴσαμαι καὶ φυλάσσω,
τε περιφρονέως κέλομαι Τρώεσσι μάχεσθαι·
σθι ἢ κάμαλος πολυάϊξ χεῖρα δέδυκεν,
σέ που δέος ἴσχει ἀκήριον· οὐ σύ γ' ἔπειτα
ἔκγονός ἐσσι, δαΐφρων Οἰνείδαο.
δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη κρατερὸς Διομήδης·
γνω σε, θεὰ, θύγατερ Διὸς Αἰγιόχοιο,
περιφρονέως ἐρέω ἔπος, οὐδ' ὀκνήσω·
τί με δέος ἴσχει ἀκήριον, οὔτε τις ὄκνος·
ἔτι σέων μέμνημαι ἐφετμέων, ἃς ἐπέτειλας·
εἶας μαχέσσασθαι θεοῖς ἀντίον μάχεσθαι
ἄλλοις· ἀτὰρ εἴ κε, Διὸς θυγάτηρ, Αφροδίτη
σ' ἐς πόλεμον, τήν γ' ὀτρύνω ὀξέϊ χαλκῷ.
νῦν αὐτός τ' ἀναχάζομαι, ἠδὲ καὶ ἄλλους
ὄρνυμι ἐπέλθειν· ἀλήμονα γὰρ σε γιγώσκω

Γινώσκω γὰρ Ἄρηα μάχῃσιν ἀνακτορεχήσαντα.
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
Τυδείδη Διόμηδες, ἐμοὶ κεχαρισμένε θυμῷ,
Μήτε σύ γ' Ἄρηα τόνδε τι δείδιθι, μητέ τιν' ἄλλην
Ἀθανάτων· τοίη τοι ἐγὼν ὀπαδός εἰμι.
Ἀλλ' ἄγ' ἐπ' Ἄρηϊ πρώτῳ ἔχε μώνυχας ἵππους·
Τύψον δ' ἀσπίδιον, μηδ' ἄζεο θοῦρον Ἄρηα
Τῶτον μαινόμενον, πυκτὸν κακόν, ἀλλοπρόσαλλον·
Ὃς πρώην μοὶ ἐμοί τε καὶ Ἥρῃ εἶδετ' ἀγορεύων,
Τρωσὶ μαχήσασθαι, ἀτὰρ Ἀργείοισιν ἀρήξειν·
Νῦν δ' μὲν Τρώεσσιν ὁμιλεῖ, τοὺς δ' ἐλέλαθε.
Ὣς φαμένη, σθένελον μὲν ἄφ' ἵππων ὦσε χαμᾶζε
Χειρὶ παλίντονον ἐρύσασ'· ὁ δ' ἄρ' ἐμμαπέως ἀπόρουσε·
Ἡ δ' ἐς δίφρον ἔβαινε παρὲκ Διομήδεα δῖον
Ἐμμεμαυῖα θεά· μέγα δ' ἴαχε φήγινος ἄξων
Βριθοσύνῃ· δεινὴν γὰρ ἄγεν θεόν, ἄνδρα τ' ἄριστον.
Λάζετο δ' μάστιγα καὶ ἡνία Παλλὰς Ἀθήνη·
Αὐτίκ' ἐπ' Ἄρηϊ πρώτῳ ἔχε μώνυχας ἵππους.
Ἦτοι ὁ μὲν Περίφαντα πελώριον ἐξενάριξεν,
Αἰτωλῶν ὄχ' ἄριστον, Οἰνῆος ἀγλαὸν υἱόν·
Τὸν μὲν Ἄρης ἐνάριζε μιαιφόνος· αὐτὰρ Ἀθήνη
Δεῦρ' Ἀΐδος κυνέην, μή μιν ἴδοι ὄβριμος Ἄρης.
Ὡς δ' ἴδε βροτολοιγὸς Ἄρης Διομήδεα δῖον,
Ἦτοι ὁ μὲν Περίφαντα πελώριον αὐτόθ' ἔασε
Κεῖσ', ὅθι πρῶτον κλειτὸν ἐξαίνυτο θυμὸν·
Αὐτὰρ ὁ βῆ ῥ' ἰθὺς Διομήδεος ἱπποδάμοιο.
Οἱ δ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες,
Πρόσθεν Ἄρης ὀρέξαθ' ὑπὲρ ζυγὸν, ἡνία δ' ἵππων,
Ἐγχεῖ χαλκείῳ, μενεαίνων θυμὸν ὀλέσσαι·
Καὶ τότε χειρὶ λαβοῦσα θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη
Ὧσεν ὑπ' ἀντύγεσσιν ἐτώσιον αἰχθῆναι.
Δεύτερος αὖθ' ὥρμητο βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης
Ἐγχεῖ χαλκείῳ· ἐπέρεισε δ' Παλλὰς Ἀθήνη
Νείατον εἰς ἀπεόντα, ὅθι ζωννύσκετο μίτρην.
Ἔνθ' ῥά μιν ἔτυψε τυχών, διὰ δὲ χρόα καλὸν ἔδαψεν·

δόρυ καπάτην αὖτις· ὁ δ' ἴδρυχε χάλκεος Ἄρης,
ν τ' ἐντεσίχιλοι ὅπαχον, ἢ δεκάχιλοι 860
ς ἐν πολέμῳ, ἔρδοα ξυναΐγονίες Ἄρηος.
δ' ἄρ' ὑπὸ τρόμος εἷλεν Ἀχαιούς τε, Τρῶάς τε,
ίλας· τόσον ἴδρυχ' Ἄρης, ἄτος πολέμοιο.
ὴ δ' ἐκ νηφίων ἱερεννὴ φαίνεθ' ἁλὸς,
κατος ἐξ ἀτέμοιο δυσαήος ὀρνυμένοιο·
Τυδείδῃ Διομήδεϊ χάλκεος Ἄρης
θ', ὁμῶ νηφίεσσιν ἰὼν εἰς ὄρανὸν ἶριν.
ταλίμως δ' ἵκανε θεῶν ἕδος, αἰπὺν Ὄλυμπον·
ᾧ Διΐ Κρονίωνι καθίζετο θυμὸν ἀχεύων,
ν δ' ἄμβροτον αἷμα, καταῤῥέον ἐξ ὠτειλῆς, 70
ὶ ὀλοφυδνὸν ἔπος πτερόεντα προσηύδα·
ῦ πάτερ, ἠ νέμεσίζῃ, ὁρῶν τάδε κάρτεα ἔργα;
τοι ῥίγιστα θεοὶ τετληότες εἰμὲν,
λων ἰάπτητι, χάριν δ' ἀνθρώποισι φέρησθε.
πάντες μαχόμεσθα· σὺ γὰρ τέκες ἄφρονα κοῦρον
μβρίμον, ἢ τ' αἰὲν ἀπάσυλα ἔργα μέμηλεν.
οι μὲν γὰρ πάντες, ὅσοι θεοί εἰσ' ἐν Ὀλύμπῳ,
τ' ὀπιθεῖθον), σὴ δισμήμεσθα ἕκαστον·
λω δ' ἅτ' ἔπειτι προτιβάλλεαι, ἄτε τι ἔργα,
ἀγίεις, ἐπεὶ αὐτὸς ἐγείνατο πατὴρ ἀΐδηλον· 80
ὸν Τυδῆος υἱὸν ὑπέρθυμον Διομήδεα
γαίνειν ἀνέηκεν ἐπ' ἀθανάτοισι θεοῖσι.
ρειδα μὲν πρῶτον χροὸς ἄντα χεῖρ' ὀπὶ καρπῷ·
ὲς ἔπειθ' αὐτῷ μοι ἐπέσσυτο, δαίμονι ἴσος·
μ' ὑπαΐνεισαν παχέες πόδες· ἦτε κε δηρὸν
πήμαθ' ἑπασχον ἐν αἰνῇσιν νεκάδεσσιν,
ν ζωὸς ἀμβλωθὲς ἔα χαλκοῖο τυπῆσι.
ὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη νεφεληγερέτα Ζεύς·
μοι, ἀλλοπρόσαλλε, παρηζόμενε μοι ἀνίη·
ς δέ μοι ἐσσὶ θεῶν, οἳ Ὄλυμπον ἔχουσιν. 90
δ' τοι ἔρις τε φίλη, πολεμοί τε, μάχαι τε·
ὸς τοι μάλ' ἐστὶν ἀάχειον, ἐκ πατρὸς ἕο,
τ' μὲν ἐγὼ αὐτὴ δάμεμμ' ἐπιειστύν·

Τῷ σ' οἴῳ κείνης τάδε πάσχειν ὀνοσίμησιν.
Ἀλλ' ἐ μάν σ' ἔτι δηρὸν ἀνίξομαι ἄλγε' ἔχοντα·
Ἐκ γὰρ ἐμεῦ γλύκιόν ἐσσι, ἐμοὶ δέ σε γείνατο μήτηρ·
Εἰ δέ τοι ἐξ ἄλλου γε θεῶν γλύκιος καὶ ἀίδηλος,
Καί κεν δὴ πάλαι ἦδα ἐπίστιος Οὐρανιώνων.
Ὡς φάτο, τὸν Παιήον' ἀνώγει ἰήσασθαι.
Τῷ δ' ὅτι Παιήων ὀδυνήφατα φάρμακα πάσων,
Ἠκίσατ'· ἐ μὰν γὰρ τι καταθνητὸς γ' ἐτέτυκτο·
Ὡς δ' ὅτ' ὀπὸς γάλα λευκὸν ἐπειγόμενον συνέπηξεν,
Υγρὸν ἐὸν, μάλα δ' ὦκα πελειρέφῃ κυκόωντι·
Ὡς ἄρα καρπαλίμως ἰήσατο δῦρον Ἄρηα.
Τὸν δ' Ἥβη λοῦσεν, χαρίεντα δ' ἕματα ἕσσε·
Πὰρ δ' Διὶ Κρονίωνι καθέζετο κύδεϊ γαίων.
Αἱ δ' αὖθις πρὸς δῶμα Διὸς μεγάλοιο νέοντο
Ἥρη τ' Ἀργείη καὶ ἀλαλκομενηὶς Ἀθήνη,
Παύσασαι βροτολοιγὸν Ἄρη ἀνδροκτασιάων.

ΤΗΣ
ΟΜΗΡΟΥ
ΙΛΙΑΔΟΣ
ΡΑΨΩΔΙΑ Ζ.

Επιγραφή.

Ζῆνα δ' ἐρ' Ἀνδρομάχης καὶ Ἑκάβης ἔς' ὁαριστύν.

ΤΡΩΩΝ δ' οἰάθη καὶ Ἀχαιῶν φύλοπις αἰνή·
Πολλὰ δ' ἄρ' ἔνθα καὶ ἔνθ' ἴθυσε μάχη πεδίοιο
Ἀλλήλων ἰθυνομένων χαλκήρεα δοῦρα,
Μεσσηγὺς Σιμόεντος ἰδὲ Ξάνθοιο ῥοάων.

Αἱ

Αἴας ᾗ πρῶτος Τελαμώνιος, ἕρκος Ἀχαιῶν,
ῥῆξε φάλαγγα, φόως δ' ἑτάροισιν ἔθηκεν,
ἀνδρα βαλὼν, ὃς ἄριστος ἐνὶ Θρῄκεσσι τέτυκτο,
Ἀκάμαντ', ἠΰν τε μέγαν τέ.
τὸν ῥ' ἔβαλε πρῶτος κόρυθος φάλον ἱπποδασείης·
ἐν ᾗ μετώπῳ πῆξε, πέρησε δ' ἄρ' ὀστέον εἴσω
μίχμὴ χαλκείη· σκότος ᾗ ὄσσε κάλυψεν.
Ἄξυλον δ' ἄρ' ἔπεφνε βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης,
Τευθρανίδην, ὃς ἔναιεν ἐϋκτιμένῃ ἐν Ἀρίσβῃ,
ἀφνειὸς βιότοιο, φίλος δ' ἦν ἀνθρώποισι·
πάντας γὰρ φιλέεσκεν, ὁδῷ ἔπι οἰκία ναίων.
ἀλλά οἱ οὔτις τῷ γε τότ' ἤρκεσε λυγρὸν ὄλεθρον,
πρόσθεν ἀπαντιάσας· ἀλλ' ἄμφω θυμὸν ἀπηύρα,
αὐτὸν καὶ θεράποντα Καλήσιον, ὅς ῥα τόθ' ἵππων
ἔσκεν ὑφηνίοχος· τὼ δ' ἄμφω γαῖαν ἐδύτην.
Δρῆσον δ' Εὐρύαλος καὶ Ὀφέλτιον ἐξενάριξε·
τὸν δ' ὑπὲρ μὲν Ἄισηπον καὶ Πήδασον, ὃς ποτὲ νύμφη
Νηὶς Ἀβαρβαρέη τέκε' ἀμύμονι Βουκολίωνι·
Βουκολίων δ' ἦν υἱὸς ἀγαυοῦ Λαομέδοντος,
πρεσβύτατος γενεῇ, σκότιον δέ ἑ γείνατο μήτηρ·
ποιμαίνων δ' ἐπ' ὄεσσι μίγη φιλότητι καὶ εὐνῇ·
ἡ δ' ὑποκυσαμένη δίδυμάονε γείνατο παῖδε·
τοὺς μὲν τῷ γ' ὑπέλυσε μένος καὶ φαίδιμα γυῖα
Μηκιστηϊάδης, καὶ ἀπ' ὤμων τεύχε' ἐσύλα.
Ἄσυλον δ' ἄρ' ἔπεφνε μενεπτόλεμος Πολυποίτης.
Αἰδύτῳ δ' Ὀδυσῆος Πρυτάνιον ἐξενάριξεν
ἔγχεϊ χαλκείῳ· Τευκρὸς δ' Ἀρεταόνα δῖον.
Ἀντίλοχος δ' Ἄβληρον ἐπήρατο δουρὶ φαεινῷ
Νεσσορίδης· Ἔλατον δ' ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων
πλῆξ' ὑπὲρ Σατνιόεντος ἐϋῤῥείταο παρ' ὄχθας,
Πήδασον αἰπεινήν. Φύλακον δ' ἕλε Λήϊτος ἥρως
βώλοντ'· Εὐρύπυλος δ' Μελάνθιον ἐξενάριξεν·
Δρησον δ' ἄρ' ἔπειτα βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος
ἐσθλὸν ἔλ'· ἵππω γὰρ ὁ ἀτυζομένω περὶ οἱ
ἔζω ἐπὶ βλαφθέντε μυρικίνω, ἀγκύλον ἅρμα

Δξανΐ' ἐν πρώτῳ ῥυμῷ, αὐτὰρ μὴ ἐδήτων
Πρὸς πόλιν, ἦπερ οἱ ἄλλοι ἀτυζόμενοι φοβέονται.
Αὐτὸς δ' ἐν δίφρῳσι φαεινῷ τρόχον ἐξεκυλίσθη,
Πρώτης ἐν κονίῃσιν ὀπὶ στόμα· πὰρ δέ οἱ ἔστη
Ἀτρεΐδης Μενέλαος, ἔχων δολιχόσκιον ἔγχος·
Δρήστῳ δ' ἄρ' ἔπειτα λαοσσόῳ γένετ' ἀντην·
Ζώγρει, Ἀτρέος υἱὲ, σὺ δ' ἄξια δέξαι ἄποινα·
Πολλὰ δ' ἐν αὐλειῇ πατρὸς κειμήλια κεῖται,
Χαλκός τε, χρυσός τε, πολύκμητός τε σίδηρος·
Τῶν κέν τοι χαρίσαιτο πατὴρ ἀπερείσι' ἄποινα,
Αἴ κεν ἐμὲ ζωὸν σεπύθοιτ' ὀπὶ νηυσὶν Ἀχαιῶν.
Ὡς φάτο· τῷ δ' ἄρα θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ἔπειθε.
Καὶ δή μιν τάχ' ἔμελλε θοὰς ὀπὶ νῆας Ἀχαιῶν
Δώσειν ῥ' θεράποντι καταξέμεν· ἀλλ' Ἀγαμέμνων
Αντίος ἦλθε θέων, καὶ ὁμοκλήσας, ἔπος ηὔδα·
Ω πέπον, ὦ Μενέλαε, τίη ἦ σὺ κήδεαι αὖτως
Ανδρῶν; ἦ σοὶ ἄρεσσα πεποίηο κὴν οἴκῳ,
Πρὸς Τρώων· τῷ μήτις ὑπεκφύγοι αἰπὺν ὄλεθρον,
Χεῖρός θ' ἡμετέρης· μηδ' ὄντινα γαστέρι μήτηρ
Κῦρον ἐόντα φέρῃσι, μηδ' ὃς φύγοι· ἀλλ' ἅμα πάντες
Ιλίῳ ἐξαπολοίατ', ἀκήδεστοι καὶ ἄφαντοι.
Ως εἰπὼν ἔρεψεν ἀδελφειοῦ φρένας ἥρως,
Αἴσιμα παρειπών· ὁ δ' ὦσε ἴδων ἄσατο χειρὶ
Ηρω' Ἀδρηστον· τὸ δ' ἀνέτρεσε λὰξ ἐν στήθεσι βὰς ἐξέσπασε μείλινον ἔγχος.
Νίσσω δ' Αργείοισιν ἐπίκλειο, μαχέσσ' ἀγαθούς·
Ω φίλοι, ἥρωες Δαναοὶ, θεράποντες Ἄρηος,
Μήτις νῦν ἐνάρων ὀπιδευέμεν, μετόπιθε
Μιμνέτω, ὡς κεν πλεῖστα φέρων ὀπὶ νῆας ἵκηται·
Αλλ' ἄμφεας κτείνωμεν· ἔπειτα δὲ καὶ τὰ ἔκηλοι
Νεκρὸς ἀμπεδίον Ξυλήσεται τεθνεῶτας.
Ως εἰπὼν, ἄρσεν μὲν καὶ θυμὸν ἐκόρσε·
Ενθα κεν αὖτε Τρῶες ἀρηΐφιλοι ὦσ' Ἀχαιοὺς
Ιλιον εἰσαπέβησε, ἀνδροκτασίῃσι δαμέντες,

Εἰ μὴ ἄρ' Αἰνείᾳ τι καὶ Ἕκτορι εἶπε μάλιστα
Περγαμίδης Ἕλενος, οἰωνοπόλων ὄχ' ἄριστος·
Αἰνεία τε, καὶ Ἕκτορ, ἐπεὶ πόνος ὔμμι μάλιστα
Τρώων καὶ Λυκίων ἐγκέκλιθ', ἕνεκ' ἀρίστοι
Πᾶσ' ἐπ' ἰθυὶ ἐστὲ, μάχεσθαί τε φρονέειν τε·
Στῆτ' αὐτοῦ, καὶ λαὸν ἐφυκάκεετε πρὸς πυλάων,
Πάντη ἐπειχόμενοι, πρὶν αὖτ' ἐν χέρσὶ γυναικῶν
Φεύγοντας πεσέειν, δηΐοισι δὲ κῆδος ὀφέλλαι.
Αὖτὰρ ἐπεὶ κε φάλαγγας ἐποτρύνητον ἑκάστους,
Ἡμεῖς μὲν Δαναοῖσι μαχησόμεθ' αὐθι μέτοντες,
Καὶ μάλα τειρόμενοι πρὸς· ἀναγκαίη γὰρ ἐπείγει·
Ἕκτορ, σὺ δ' ἐς πόλινδε μετέρχεο, εἰπὲ δ' ἔπειτα
Μητέρι σῇ καὶ ἐμῇ· ἣ δὴ ξυνάγουσα γερουσὰς
Νηὸν Ἀθηναίης γλαυκώπιδος, ἐν πόλει ἄκρῃ,
Οἴξασα κληῖδι θύρας ἱεροῖο δόμοιο,
Πέπλον, ὅς οἱ δοκέει χαριέστατος ἠδὲ μέγιστος
Εἶναι ἐνὶ μεγάροις, καὶ οἱ πολὺ φίλτατος αὐτῇ,
Θεῖναι Ἀθηναίης ὑπὶ γούνασιν ἠϋκόμοιο·
Καί οἱ ὑποσχέσθαι δυοκαίδεκα βοῦς ἐνὶ νηῷ,
Ἡνις, ἣ κέ τ' ἐλεήσῃ ἱερὸν πτόλιν, ἄμμε τ' ἐλεήσῃ
Ἀσυτε, καὶ Τρώων ἀλόχους, καὶ νήπια τέκνα·
Αἴ κεν Τυδέος υἱὸν ἀπόσχῃ Ἰλίου ἱρῆς,
Ἀγριον αἰχμητήν, κρατερὸν μήστωρα φόβοιο·
Ὃν δὴ ἐγὼ κάρτιστον Ἀχαιῶν φημὶ γενέσθαι·
Οὐδ' Ἀχιλῆα πρόσθ' ὧδε γ' ἰδείδιμεν, ὄρχαμον ἀνδρῶν,
Ὅντιν' φασὶ θεᾶς ἐξέμμεναι· ἀλλ' ὅδε λίην
Μαίνεται, οὐδέ τίς οἱ δυνήσεται μένος ἰσοφαρίζειν.
Ὣς ἔφαθ'· Ἕκτωρ δ' ἄτι κασιγνήτῳ ἀπίθησεν·
Αὐτίκα δ' ἐξ ὀχέων σὺν τεύχεσιν ἅλτο χαμᾶζε·
Πάλλων δ' ὀξέα δοῦρε, κιὼν σχεδὸν ᾤχετο πάντη,
Ὀρνύων μαχέσασθαι· ἔγειρε δὲ φύλοπιν αἰνήν.
Οἱ δ' ἐπελίχθησαν, καὶ ἐναντίοι ἔσταν Ἀχαιῶν.
Ἀργεῖοι δ' ὑποχάζον, λῆξαν δὲ φόνοιο·
Φὰν δέ τιν' ἀθανάτων ἐξ οὐρανοῦ ἀστερόεντα
Τρωσὶν ἀλεξήσοντα κατελθέμεν, ὣς ἐπέλιχθεν.

Ἕκτωρ

Ἑκτωρ ἢ Τρώεσσιν ἐπέκλετο, μαχεσὸν ἀΰσας·
Τρῶες ὑπερθυμοι, τηλέκλειτοι τ' ὀπάκοροι,
Ἀνέρες ἐστὲ, φίλοι, μνήσασθε δὲ θούριδος ἀλκῆς,
Ὀφρ' ἂν ἐγὼ βείω πρὸς τὶ Ἴλιον, ἠδὲ γέρουσιν
Εἶπω βουλυτῆσι, καὶ ἠμιθέοις ἀλόχοισι,
Δαίμοσιν ἀρήσασθαι, ὑποσχέσθαι δ' ἑκατόμβας.
Ὡς ἄρα φωνήσας ἀπέβη κορυθαίολος Ἕκτωρ·
Ἀμφὶ δέ μιν ῥέεν ἰτυὸς καὶ αὐχένα δέρμα κελαινὸν,
Ἀντυξ, ἣ πυμάτη θέεν ἀσπίδος ὀμφαλόεσσης.
Γλαῦκος δ' Ἱππολόχοιο πάϊς καὶ Τυδέος υἱὸς
Ἐς μέσον ἀμφοτέρων ἴεσαν μεμαῶτε μάχεσθαι.
Οἱ δ' ὅτε δὴ ῥα ἰδὸν ἧος ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες,
Τὸν πρότερος προσέειπε βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης·
Τίς ἦ σύ ἐσσι, φέριστε, καταθνητῶν ἀνθρώπων;
Οὐ μὲν γάρ σ' ποτ' ὄπωπα μάχῃ ἔνι κυδιανείρῃ
Τὸ πρίν· ἀτὰρ μὲν νῦν γε πολὺ πρόβεβηκας ἁπάντων
Σῷ θάρσει, ὅτ' ἐμὸν δολιχόσκιον ἔγχος ἔμεινας.
Δυστήνων δέ τε παῖδες ἐμῷ μένει ἀντιόωσιν.
Εἰ δέ τις ἀθανάτων γε κατ' οὐρανοῦ εἰλήλουθας,
Οὐκ ἂν ἔγωγε θεοῖσιν ἐπουρανίοισι μαχοίμην.
Οὐδὲ γὰρ ὧδε Δρύαντος υἱὸς κρατερὸς Λυκόοργος
Δὴν ἦν, ὅς ῥα θεοῖσιν ἐπουρανίοισιν ἔριζεν·
Ὃς ποτε μαινομένοιο Διωνύσοιο τιθήνας
Σεῦε κατ' ἠγάθεον Νυσήϊον· αἱ δ' ἅμα πᾶσαι
Θύσθλα χαμαὶ κατέχυθαν, ὑπ' ἀνδροφόνοιο Λυκούργου
Θεινόμεναι βουπλῆγι· Διώνυσος δὲ φοβηθεὶς
Δύσεθ' ἁλὸς κῦμα· Θέτις δ' ὑπεδέξατο κόλπῳ
Δειδιότα· κρατερὸς γὰρ ἔχε τρόμος ἀνδρὸς ὁμοκλῇ.
Τῷ μὲν ἔπειτ' ὀδύσαντο θεοὶ ῥεῖα ζώοντες,
Καί μιν τυφλὸν ἔθηκε Κρόνου πάϊς· οὐδ' ἄρ' ἔτι δὴν
Ἦν, ἐπεὶ ἀθανάτοισιν ἀπήχθετο πᾶσι θεοῖσιν.
Οὐδ' ἂν ἐγὼ μακάρεσσι θεοῖς ἐθέλοιμι μάχεσθαι.
Εἰ δέ τις ἐσσὶ βροτῶν, οἳ ἀρούρης καρπὸν ἔδουσιν,
Ἆσσον ἴθ', ὡς κεν θᾶσσον ὀλέθρου πείρατ' ἵκηαι.
Τὸν δ' αὖθ' Ἱππολόχοιο προτιόδα φαίδιμος υἱὸς
Τυδείδῃ

Τυδείδη μεγάθυμε, τίη γθυσὴν ἰρσείνεις;
Οἵη πρ φύλλων γθυσὴ, τοιήδε κὲ ἀνδρῶν.
Φύλλα τὰ μὲν τ' ἄνεμος χαμάδις χέει, ἄλλα δέ θ' ὕλη
Τηλεθόωσα φύει, ἔαρος δ' ἐπιγίγνετ' ὤρη·
Ως ἀνδρῶν γθυσὴ, ἡ μὲν φύει, ἡ δ' ἀπολήγει·
Εἰ δ' ἐθέλεις κὲ ταῦτα δαήμεναι, ὄφρ' εὖ εἰδῇς
Ημετέρην γθυσὴν, πολλοὶ δέ μιν ἄνδρες ἴσασιν·
Ἐστι πόλις Ἐφύρη, μυχῷ Ἀργεος ἱπποβότοιο,
Ἐνθάδε Σίσυφος ἔσκεν, ὁ κέρδιστος γθύετ' ἀνδρῶν,
Σίσυφος Αἰολίδης· ὁ δ' ἄρα Γλαῦκον τέκετ' ἰφθιμον·
Αὐτὰρ Γλαῦκος ἔτικτεν ἀμύμονα Βελλεροφόντην·
Τῷ δ' θεοὶ κάλλος τε κὲ ἠνορέην ἐρατεινὴν
Ωπασ'· αὐτὰρ οἱ Προῖτος κάκ' ἐμήσατο θυμῷ·
Ος ῥ' ἐκ δήμου ἔλασσεν, (ἐπεὶ πολὺ φέρτερος ἦεν
Ἀργείων· Ζηνὶ γὰρ οἱ ὑπὸ σκήπτρῳ ἐδάμασσε.)
Τῷ δ' ἄρα γυνὴ Προίτου ἐπεμήνατο, δῖ' Ἀντεια,
Κρυπταδίῃ φιλότητι μιγήμεναι· ἀλλὰ τ' ἔπειθ'
Πῆθ' ἀγαθὰ φρονέοντα δεινὰ φρονέοντα Βελλεροφόντην.
Η δ' ψευσαμένη Προῖτον βασιλῆα προσηύδα·
Τεθναίης, ὦ Προῖτ', ἢ κάκτανε Βελλεροφόντην,
Ος μ' ἤθελεν φιλότητι μιγήμεναι οὐκ ἐθελόντα.
Ως φάτο· τὸν δ' ἄνακτα χόλος λάβεν, οἷ ἄκουσε·
Κτεῖναι μὲν ῥ' ἀλέεινε, σεβάσσατο γὰρ τόγε θυμῷ,
Πέμπε δέ μιν Λυκίηνδε, πόρεν δ' ὅγε σήματα λυγρὰ,
Γράψας ἐν πίνακι πτυκτῷ θυμοφθόρα πολλά·
Δεῖξαι δ' ἠνώγει ᾧ πενθερῷ, ὄφρ' ἀπόλοιτο.
Αὐτὰρ ὁ βῆ Λυκίηνδε θεῶν ὑπ' ἀμύμονι πομπῇ·
Αλλ' ὅτε δὴ Λυκίην ἵξε, Ξάνθον τε ῥέοντα,
Πρφρονέως μιν τῖεν ἄναξ Λυκίης εὐρείης·
Εννῆμαρ ξείνισσε, κὴ ἐννέα βοῦς ἱέρευσεν.
Αλλ' ὅτε δὴ δεκάτη ἐφάνη ῥοδοδάκτυλος ἠὼς,
Καὶ τότε μιν ἐρέεινε, κὴ ἤτεε σῆμα ἰδέσθαι,
Ο, τι ῥά οἱ γαμβρὸς ὃς κὴ Προίτοιο φέρητο.
Αὐτὰρ ἐπειδὴ σῆμα κακὸν παρεδέξατο γαμβροῦ,
Πρῶτον μὲν ῥα Χίμαιραν ἀμαιμακέτην ἐκέλευσε

Περιέρχομ'

Πεφνέμεν· ἡ δ' ἄρ' ἴλιν θεῖον γόον, ὐδ' ἀνθρώπων,
Πρόσθε λέων, ὄπιθεν δὲ δράκων, μέσση δὲ χίμαιρα,
Δεινὸν ὀπτεύουσα σὺν ὀλοὸν μόρον ἀϊδομένοιο.
Καὶ ῥ' μὲν κατέπεφνε, θεῶν τεράεσσι πιθήσας.
Δεύτερον αὖ, Σολύμοισι μαχέσασθαι κυδαλίμοισι·
Καρτίστην δὴ τήν γε μάχην φάτο δύμεναι ἀνδρῶν.
Τὸ τρίτον αὖ, κατέπεφνεν Ἀμαζόνας ἀντιανείρας.
Τῷ δ' ἄρ' ἀνερχομένῳ σύνεσιν δόλον ἄλλον ὕφαινε·
Κεῖνας ἐκ Λυκίης εὐρείης φῶτας ἀρίστους,
Εἶσε λόχον· τοὶ δ' οὔτι πάλιν οἰκόνδε νέοντο·
Πάντας γὰρ κατέπεφνεν ἀμύμων Βελλεροφόντης.
Αλλ' ὅτε δὴ γίγνωσκε θεῦ γόνον ἠὺν ἐόντα,
Αὐτῷ μὲν κατέρυκε, δίδου δ' ὅγε θυγατέρα ἦν·
Δῶκε δέ οἱ τιμῆς βασιληΐδος ἥμισυ πάντης.
Καὶ μὲν οἱ Λύκιοι τέμενος τάμον ἔξοχον ἄλλων,
Καλὸν φυταλιῆς καὶ ἀρούρης, ὄφρα νέμοιτο.
Η δ' ἔτεκε τρία τέκνα δαΐφρονι Βελλεροφόντῃ,
Ισανδρόν τε, καὶ Ιππόλοχον, καὶ Λαοδάμειαν.
(Λαοδαμείῃ μὲν παρελέξατο μητίετα Ζεύς,
Η δ' ἔτεκ' ἀντίθεον Σαρπηδόνα χαλκοκορυστήν.)
Αλλ' ὅτε δὴ κἀκεῖνος ἀπήχθετο πᾶσι θεοῖσιν,
Ητοι ὁ καπετδίον τὸ Αλήϊον οἶος ἀλᾶτο,
Ον θυμὸν κατέδων, πάτον ἀνθρώπων ἀλεείνων·
Ισανδρον δέ οἱ υἱὸν Αρης, ἄτος πολέμοιο,
Μαρνάμενον Σολύμοισι κατέκτανε κυδαλίμοισι·
Την δ' χολωσαμένη χρυσήνιος Αρτεμις ἔκτα.
Ιππόλοχος δέ μ' ἔτικτε, καὶ ἐκ τοῦ φημὶ γενέσθαι·
Πέμπε δέ μ' ἐς Τροίην, καὶ μοι μάλα πολλὰ πιθέσθαι,
Αἰὲν ἀριστεύειν, καὶ ὑπείροχον ἔμμεναι ἄλλων·
Μηδὲ γένος πατέρων αἰσχυνέμεν· οἵ μέγ' ἄριστοι
Εν τ' Εφύρῃ ἐγένοντο καὶ ἐν Λυκίῃ εὐρείῃ·
Ταύτης τοι γενεῆς τε καὶ αἵματος εὔχομαι εἶναι.
Ως φάτο· γήθησεν δὲ βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης·
Εγχος μὲν κατέπηξεν ὀπὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ,
Αὐτὰρ ὅ μειλιχίοισι προσηύδα ποιμένα λαῶν·

Ἦ ῥά νύ μοι ξεῖνος πατρώϊός ἐστι παλαιός·
Οἰνεὺς γὰρ ποτε δῖος ἀμύμονα Βellεροφόντην
Εἶνισ' ἐνὶ μεγάροισιν, ἐείκοσιν ἤματ' ἐρύξας·
Τὼ δ' ἅ γε ἀλλήλοισι πόρον ξεινήϊα καλά·
Οἰνεὺς μὲν ζωστῆρα δίδου φοίνικι φαεινὸν,
Bellεροφόντης δ' χρύσεον δέπας ἀμφικύπellον· 220
Καί μιν ἐγὼ κατέλειπον ἰὼν, ἐν δώμασ' ἐμοῖσι.
Τυδέα δ' οὐ μέμνημαι· ἐπεὶ μ' ἔτι τυτθὸν ἐόντα
Κάλλιφ', ὅτ' ἐν Θήβῃσιν ἀπώλεσε λαὸς Ἀχαιῶν.
Τὸς νῶϊ σοὶ μὲν ἐγὼ ξεῖνος φίλος Ἀργείῃ μέσσῳ
Εἰμί· σὺ δ' ἐν Λυκίῃ, ὅτε κεν κεῖθι δῆμον ἵκωμαι.
Ἀλλήλων δ' ἀλεώμεθα καὶ δι' ὁμίλου·
Πολλοὶ μὲν γὰρ ἐμοὶ Τρῶες, κλειτοί τ' ἐπίκουροι,
Κτείνειν, ὅν κε θεὸς γε πόρῃ καὶ ποσσὶ κιχείω·
Πολλοὶ δ' αὖ σοι Ἀχαιοὶ, ἐναιρέμεν, ὅν τε δύνηαι·
Τεύχεα δ' ἀλλήλοις ἐπαμείψομεν· ὄφρα καὶ οἵδε 230
Ἐσθλὸν, ὅτι ξεῖνοι πατρώϊοι ὀχόμεθ' εἶναι.
Ὣς ἄρα φωνήσαντε, καθ' ἵππων ἆλτο ἑκάτερος,
Χεῖράς τ' ἀλλήλων λαβέτην, καὶ πίστωσαντο·
Καὶ τότε Γλαύκῳ Κρονίδης φρένας ἐξέλετο Ζεύς,
Ὃς πρὸς Τυδείδην Διομήδεα τεύχε' ἄμειβε,
Χρύσεα χαλκείων, ἑκατόμβοι' ἐννεαβοίων.
Ἕκτωρ δ' ὡς Σκαιάς τε πύλας καὶ φηγὸν ἵκανεν,
Ἀμφ' ἄρα μιν Τρώων ἅλοχοι θέον ἠδὲ θύγατρες,
Εἰρόμεναι παῖδάς τε, κασιγνήτους τε, ἕτας τε,
Καὶ πόσιας· ὁ δ' ἔπειτα θεοῖς εὐχεσθαι ἀνώγει 240
Πᾶσας ἑξείης· πολλῇσι δ' κήδε' ἐφῆπτο.
Ἀλλ' ὅτε δὴ Πριάμοιο δόμον περικαλλέ' ἵκανε,
Ξεστῇσ' αἰθούσῃσι τετυγμένον· αὐτὰρ ὃ αὐτῷ
Πεντήκοντ' ἔνεσαν θάλαμοι ξεστοῖο λίθοιο,
Πλησίοι ἀλλήλων δεδμημένοι· ἐνθάδε παῖδες
Κοιμῶντο Πριάμοιο παρὰ μνηστῇς ἀλόχοισι·
Πρόσθεν δ' ἐτέρωθεν ἐναντίοι ἔνδοθεν αὐλῆς
Ἕξ ἔσαν ἔκ τέγεοι θάλαμοι ξεστοῖο λίθοιο,
Πλησίοι ἀλλήλων δεδμημένοι· ἐνθάδε γαμβροὶ

Κοιμῆσθο Πριάμοιο παρ' αἰδοίῃς ἀλόχοισιν.
Ενθα οἱ ὑπιόδωρος ἐναντίη ἦλυθε μήτης,
Ακοδίκλω ἐταίρῃσα, θυγατρῶν εἶδος ἀρίστῃ,
Εν τ' ἄρχ οἱ φδ χειρὶ, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζε·
Τέκνον, τίπτε λιπὼν πόλεμον θρασὺν εἰλήλυθας;
Ἦ μάλα δὴ τείρυσι δυσώνυμοι ὑῖες Αχαιῶν,
Μαρνάμενοι περὶ ἄστυ· σὺ δ' ἐνθάδε θυμὸς ἀνῆκεν
Ελθόντ', ἐξ ἄκρης πόλιος. Διὶ χεῖρας ἀνασχεῖν.
Αλλὰ μολών, ὄφρα κέ τοι μειλιχόν ἐστιν οἶνον ἐείκω,
Ως πρείσης Διὶ πατρὶ καὶ ἄλλοις ἀθανάτοισι
Πρῶτον· ἔπειτα ἦ κ' αὐτὸς ὀνήσεαι, αἴ κε πίηδα·
Ανδρὶ δὴ κεκμηῶτι μολὼν μέγα οἶνος ἀέξει,
Ως τωὼν κέκμηκας, ἀμειλίων σοῖσιν ἑτῆσι.
Τὴν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα μέγας κορυθαίολος Εκτωρ·
Μή μοι οἶνον ἄειρε μελίφρονα, πότνια μῆτερ,
Μή μ' ἀπογυώσῃς, μενεῶν δ' ἀλκῆς τε λάθωμαι.
Χερσὶ δ' ἀνίπτοισιν Διὶ λείβειν αἴθοπα οἶνον
Αζομαι· οὐδέ πῃ ἐστὶ κελαινεφέϊ Κρονίωνι
Αἵματι καὶ λύθρῳ πεπαλαγμένον ἀντιτάσθαι.
Αλλὰ σὺ μὲν πρὸς νηὸν Αθηναίης ἀγελείης
Ερχεο σοὶ θυέεσσιν, ἀολλίσασα γερουσίας·
Πέπλον δ', ὅστις τοι χαριέστατος ἠδὲ μέγιστος
Εστιν ἐνὶ μεγάρῳ, καί τοι πολὺ φίλτατος αὐτῇ,
Τὸν θὲς Αθηναίης ἐπὶ γούνασιν ἠϋκόμοιο,
Καί οἱ ὑποσχέσθαι δυοκαίδεκα βοῦς ἐνὶ νηῷ,
Ηνις, ἀκέσας ἱλαόσεμνον, αἴ κ' ἐλεήσῃ
Αστυ τε, καὶ Τρώων ἀλόχους, καὶ νήπια τέκνα·
Αἴ κεν Τυδέος υἱὸν ἀπόσχῃ Ιλίου ἱρῆς,
Αργεῖον αἰχμητὴν, κεραϊεσθὸν μήστωρα φόβοιο.
Αλλὰ σὺ μὲν πρὸς νηὸν Αθηναίης ἀγελείης
Ερχεο· ἐγὼ δ' Πάριν μετελεύσομαι, ὄφρα καλέσσω,
Αἴ κ' ἐθέλῃσ' εἰπόντος ἀκουέμεν· ὡς κεν οἱ αὖθι
Γαῖα χάνοι· μέγα γάρ μιν Ολύμπιος ἔτρεφε πῆμα
Τρωσί τε, καὶ Πριάμῳ μεγαλήτορι, τοῖό τε παισίν.
Εἰ κεῖνόν γε ἴδοιμι κατελθόντ' ἀϊδος εἴσω,

Φαίην

ίλω κεν φρείν' ἀτέρπε ὀϊζύϊ ἐπιτελαθέσθαι.
Ὡς ἔφαθ'· ἡ δ' ἄρα μολοῦσα ποτὶ μέγαρ', ἀμφιπόλοισι
ἴκλετο· αἱ δ' ἄρ' ἀόλλισσαν κατ' ἄστυ γεραιάς.
τὴ δ' ἐς θάλαμον κατεβήσατο κηώεντα,
θ' ἵκ οἱ πέπλοι παμποίκιλοι, ἔργα γυναικῶν
δονίων, τὰς αὐτὸς Ἀλέξανδρος θεοειδὴς 295
γαγε Σιδονίηθεν, ὅπιπλοὺς διὰ πόντον,
ὴν ὁδὸν, ἣν Ἑλένην περ ἀνήγαγεν εὐπατέρειαν.
τῶν ἓν' ἀνειρομένη Ἑκάβη φέρε δῶρον Ἀθήνῃ,
ς κάλλιστον ἦεν ποικίλμασιν, ἠδὲ μέγιστον·
στὴρ δ' ὡς ἀπέλαμπεν· ἔκειτο δὲ νείατον ἄλλων·
δ' ἴσαν, πολλαὶ δὲ μετεστυφέλιζον γεραιαί.
Αἱ δ' ὅτε νηὸν ἵκανον Ἀθήνης, ἐν πόλει ἄκρῃ,
ῇσι θύρας ἄϊξε Θεανὼ καλλιπάρῃος, 300
υγατὶς, ἄλοχος δ' Ἀντήνορος ἱπποδάμοιο·
ὴν γὰρ Τρῶες ἔθηκαν Ἀθηναίης ἱέρειαν.
δ' ὀλολυγῇ πᾶσαι Ἀθήνῃ χεῖρας ἀνέσχον·
δ' ἄρα πέπλον ἑλοῦσα Θεανὼ καλλιπάρῃος,
θῆκεν Ἀθηναίης ὀπὶ γούνασιν ἠϋκόμοιο·
ὐχετο δ' ἠρᾶτο Διὸς κούρῃ μεγάλοιο· 305
Πότνι' Ἀθηναίη, ἐρυσίπτολι, δῖα θεάων,
ξον δὴ ἔγχος Διομήδεος, ἠδὲ καὶ αὐτὸν
ρῶϊα δὸς πεσέειν Τρώων προπάροιθε πυλάων·
φρα τοι αὐτίκα νῶϊ δυωκαίδεκα βοῦς ἐνὶ νηῷ
νις, ἠκέστας ἱερεύσομεν, αἴ κ' ἐλεήσῃς
στυ τε, καὶ Τρώων ἀλόχους, καὶ νήπια τέκνα. 310
Ὡς ἔφατ' εὐχομένη· ἀνένευσε δὲ Παλλὰς Ἀθήνη.
ς αἱ μὲν ῥ' εὔχοντο Διὸς κούρῃ μεγάλοιο·
ὼλως δὲ πρὸς δώματ' Ἀλεξάνδροιο βεβήκει
ὰς, τά ῥ' αὐτὸς ἔτευξε σὺν ἀνδράσιν, οἵ τότ' ἄριστοι
ἐν ἐπὶ Τροίῃ ἐριβώλακι, τέκτονες ἀνδρες,
οἵ οἱ ἐποίησαν θάλαμον, καὶ δῶμα, καὶ αὐλὴν,
γγύθι τε Πριάμοιο καὶ Ἕκτορος, ἐν πόλει ἄκρῃ·
θ' Ἕκτωρ εἰσῆλθε Διΐ φίλος· ἐν δ' ἄρα χειρὶ
γχος ἔχ' ἑνδεκάπηχυ· πάροιθε δὲ λάμπετο δουρὸς

Αἰχμὴ χαλκείη, πρὶν ἢ χρόϊ σῷ ἐπορέχθαι.
Τὸν δ' εὖρ' ἐν θαλάμῳ πρεικθηΐα τύχε' ἱππόνλα,
Λαοῖδα, χὴ θάρηκα, χὴ ἀγκύλα τόξ' ἀφόωνλα·
Αργείη δ' Ελένη μετ' ἄρα δμωῇσι γυναιξὶν
Ηεο, χὴ ἀμφιπόλοισι πρεπκλυλὰ ἔργα κέλεθε.
Τὸν δ' Εκλως νείκεσεν ἰδὼν αἰχρηῖς ἐπέεσι·

Δαιμόνι', ἐ μὲν καλὰ χόλον τόνδ' ἔνθεο θυμῷ·
Λαοὶ μὲν φθινύθεσι πρὶ πλόλιν, αἰπύ τε τεῖχος,
Μαρναμένοι· σέο δ' εἵνεκ' ἀϋτή τε, πλόλεμός τε,
Ασυ τόδ' ἀμφιδέδηε· σὺ δ' ἂν μαχέσαιο χὴ ἄλλῳ,
Εἴ τινά πε μθιέντα ἴδοις συγδῦ πολέμοιο·
Αλλ' ἄνα, μὴ τάχα ἄσυ πυρὸς δηΐοιο θέρηϑ.

Τὸν δ' αὖτε πρεσέειπεν Αλέξανδρος θεοειδής·
Εκλὸς, ἐπεί μ' ἀνὰ καλ' αἶσ' ἐνείκεσας, οὐδ' ὑπὲρ' αἶσ',
Τέτνκά τοι ἐρίπ· σὺ δ' σιώθεο, καί μθ' ἄκουον·
Οὔτι ἐγὼ Τρώων τόσσον χόλῳ, οὐδὲ νεμέσσε
Ημεν ἐν θαλάμῳ, ἔθεγον δ' ἄχεϊ πρεπτερπέϑγ.
Νῦν δέ μ' ἀφειπὲσ' ἄλοχ© μαλακοῖς ἐπέεσιν,
Ωρμησ' ἐς πόλεμον· δοκέει δέ μοι ὧδε χὴ αὐτῷ
Λῴϊον ἔσεσϑγ· νίκη δ' ἐπαμείβει ἄνδρας.
Αλλ' ἄγε νῦν θέμενον, δεκίϊα τύχεα δύω·
Η ἴθ', ἐγὼ δ' μέτειμι· κιχήσεσϑγ δέ σ' ὀΐω.

Ως φάτο· τ δ' ἔτε πρεσέφη κορυθαίολ© Εκλως·
Τὸν δ' Ελένη μύθοισε πρεσπύδα μειλιχίοισε·

Δᾶρ ἐμεῖο, κυνὸς κακομηχάνε, ὀκρυοέσσης,
Ως μ' ὄφρ' ἤματι τῷ, ὅτε με πρῶτον τέκε μήτηρ,
Οἴχεσϑγ πρεφέρεσα κακὴ ἀνέμοιο θύελλα
Εἰς ὄρος, ἢ εἰς κῦμα πολυφλοίσβοιο θαλάσσης·
Ενθα με κῦμ' ἔπιερσε, πάρος τάδε ἔργα γενέσϑγ.
Αὐτὰρ ἐπεὶ τάδε γ' ὧδε θεοὶ κακὰ τεκμήραντο,
Ανδρὸς ἔπειτ' ἄφιλλον ἀμείνονος ἦ ἄκοιτις,
Ος ῥ' ἤδη νέμεσίν τε χὴ αἴσχεα πόλλ' ἀνθρώπων.
Τέτῳ δ' ἔτ' ἄρ νῦ φρένες ἔμπεδοι, ἔτ' ἄρ' ὀπίσσω
Εσονϑγ· τῷ κέν μιν ἐπαυρέσεσϑγ ὀΐω.
Αλλ' ἄγε νῦν εἴσελθε, χὴ ἵζεο τῷδ' ἐπὶ δίφρῳ,

Δᾶρ

ῆρ, ἐπεί σε μάλιστα πόν@ φρένας ἀμφιβέβηκεν,
νεκ' ἐμεῖο κιωὸς, κὴ Αλεξάνδρε ἕνεκ' ἄτης·
ἔσιν ὅτ' Ζβὶς ϑῆκε κακὸν μόρον, ὡς κὴ ὀπίσσω
ϑρώποισι πελώμϑ' ἀοιδιμοι ἐσσομένοισι.
Τὴν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα μέγας κορυθαίολ@ Εκτωρ·
ή με κάθιζ', Ελένη, φιλέουσά πρ, ἠδέ με πείσεις. 360
δη γάρ μοι ϑυμὸς ἐπέσσυϑ', ὄφρ' ἐπαμυνέω
ώων', οἱ μέγ' ἐμεῖο ποθὴν ἀπεόντ@ ἔχουσιν·
ἀλλὰ σὺ γ' ὄρνυϑι τοῦτον ἐπειγέσθω ἥ κὴ αὐτὸς,
κέν μ' ἔντοσθεν πόλι@ καταμάρψῃ ἰόντα.
καὶ γὰρ ἐγὼν οἴκόνδε ἐλεύσομαι, ὄφρ' ἂν ἴδωμαι
ἰκῆας, ἀλοχόν τε φίλην, κὴ νήπιον υἱόν.
οὐ γάρ τ' οἶδ', εἰ ἔτι ζόφιν ὑστέρ@ ἵξομαι αὖτις,
ἦδη μ' ὑπὸ χερσὶ ϑεοὶ δαμόωσιν Αχαιῶν·
Ως ἄρα φωνήσας ἀπέβη κορυθαίολ@ Εκτωρ·
ῶλα δ' ἔπειθ' ἵκανε δόμους εὖ ναιετάοντας, 70
δ' εὗρ' Ανδρομάχην λευκώλενον ἐν μεγάροισιν,
λ' ἤγε ξιὼ παιδὶ κὴ ἀμφιπόλῳ ἰῦπέπλῳ
ἐργῷ ἐφεστήκει γοάουσά τε, μυρομένη τε.
λος δ', ὡς ὐκ ἔνδον ἀμύμονα τέτμεν ἄκοιτιν,
στη ἐπ' ὀδὸν ἰοῦν, μετ' ἀμωῆσιν ἔειπεν·
Εἰδ' ἄγε μοι, δμωαὶ, νημερτέα μυθήσασϑε·
ἦ ἴεν Ανδρομάχη λευκώλενο@ ἐν μεγάροισι
ά πω ἐς γαλόων, ἢ εἰνατέρων ἰῦπέπλων,
ἐς Αθηναίης ἐξοίχε@, ἔνϑα πρ ἄλλαι
καὶ ἰῦπλόκαμοι δεινὴν ϑεὸν ἱλάσκον@; 80
Τὸν δ' αὖ ὀπαλὴ ταμίη πρὸς μῦθον ἔειπεν·
λος, ἐπεὶ μάλ' ἄνωγας ἀληθέα μυθήσασϑαι,
ὔτε πω ἐς γαλόων, ἔτ' εἰνατέρων ἰῦπέπλων,
ὔτ' ἐς Αθηναίης ἐξοίχε@, ἔνϑα περ ἄλλαι
καὶ ἰῦπλόκαμοι δεινὴν ϑεὸν ἱλάσκον@·
λ' ὅτε πύργον ἔβη μέγαν Ιλίου, ἕνεκ' ἄκουσε
είρεσθαι Τρῶας, μέγα δ' ἀρκέτ@ ἴδ' Αχαιῶν·
μφὶ δὴ πρὸς τεῖχ@ ἐπεσσυμένην ἀφικάνει,
αινομένην εἰκέλα· φέρει δ' ἅμα παῖδα τιθηνη.

Η ῥα γυνὴ ταμίη· ὁ δ' ἀπίασυλο δώματος Ἕκτωρ
Τὴν αὐτὴν ὁδὸν αὖτις, ἐϋκτιμένας κατ' ἀγυιάς.
Εὖτε πύλας ἵκανε, διερχόμενος μέγα ἄστυ,
Σκαιὰς, τῇ γὰρ ἔμελλε διέξιέναι πεδίονδε,
Ἔνθ' ἄλοχος πολύδωρος ἐναντίη ἦλθε θέουσα,
Ἀνδρομάχη, θυγάτηρ μεγαθύμου Ἠετίωνος·
Ἠετίων, ὃς ἔναιεν Ὑποπλάκῳ ὑλήεσσῃ,
Θήβῃ Ὑποπλακίῃ, Κιλίκεσσ' ἄνδρεσσιν ἀνάσσων·
Τοῦ περ δὴ θυγάτηρ ἔχεθ' Ἕκτορι χαλκοκορυστῇ·
Ἣ οἱ ἔπειθ' ἥντησ', ἅμα δ' ἀμφίπολος κίεν αὐτῇ,
Παῖδ' ὀθ' ἁπὸ κόλπου ἔχουσ' ἀταλάφρονα, νήπιον αὖτως,
Ἕκτορίδην ἀγαπητὸν, ἀλίγκιον ἀστέρι καλῷ·
Τὸν ῥ' Ἕκτωρ καλέεσκε Σκαμάνδριον, αὐτὰρ οἱ ἄλλοι
Ἀστυάνακτ'· οἶος γὰρ ἐρύετο Ἰλιον Ἕκτωρ.
Ἤτοι ὁ μὲν μείδησεν ἰδὼν ἐς παῖδα σιωπῇ·
Ἀνδρομάχη δέ οἱ ἄγχι παρίστατο δακρυχέουσα,
Ἔνθ' ἄρα οἱ φῦ χειρὶ, ἔπος τ' ἔφατ', ἐκ τ' ὀνόμαζε·
Δαιμόνιε, φθίσει σε τὸ σὸν μένος, οὐδ' ἐλεαίρεις
Παῖδά τε νηπίαχον, ἠδ' ἐμὲ δύμμορον, ἣ τάχα χήρη
Σεῦ ἔσομαι· τάχα γάρ σε κατακτανέουσιν Ἀχαιοὶ,
Πάντες ἐφορμηθέντες· ἐμοὶ δέ κε κέρδιον εἴη
Σεῦ ἀφαμαρτούσῃ χθόνα δύμεναι· οὐ γὰρ ἔτ' ἄλλη
Ἔσται θαλπωρὴ, ἐπεὶ ἂν σύγε πότμον ὀπίσσῃς,
Ἀλλ' ἄχε'· οὐδέ μοι ἐστὶ πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ.
Ἤτοι γὰρ πατέρ' ἀμὸν ἀπέκτανε δῖος Ἀχιλλεὺς,
Ἐκ δ' πόλιν πέρσεν Κιλίκων εὖ ναιετάουσαν,
Θήβην ὑψίπυλον· κτεῖνε δ' Ἠετίωνα,
Οὐδέ μιν ἐξενάριξε· σεβάσατο γὰρ τόγε θυμῷ·
Ἀλλ' ἄρα μιν κατέκηε σὺν ἔντεσι δαιδαλόεσσιν,
Ἠδ' ὄπὶ σῆμ' ἔχεεν· περὶ δ' πτελέας ἐφύτευσε
Νύμφαι Ὀρεστιάδες, κοῦραι Διὸς Αἰγιόχοιο.
Οἳ δέ μοι ἑπτὰ κασίγνητοι ἔσαν ἐν μεγάροισιν,
Οἱ μὲν πάντες ἰὼ κίον Ἄϊδος εἴσω·
Πάντας γὰρ κατέπεφνε ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεὺς,
Βουσὶν ἐπ' εἰλιπόδεσσι καὶ ἀργεννῇς ὀΐεσσι.

Μητέρα

Ἠτίοχ δ', ὃ βασίλευεν Τροπλάκῳ ὑλικέαγι,
Τὴν ἐσσεὶ ἄρ δεῦρ' ἤγαγ' ἅμ' ἄλλοισι κλισίτσσιν,
Ἣ ὄγε Ϝ ἀπέλυσε, λαοῖν ἀπειρεσίσι ἄποινα·
Ἕκτορὸς δ' ἐν μεγάροισι βάλ' Ἀρτεμις ἰοχέαιρα.
Ἄλλος, ἀτὰρ σύ μοι ἐσσὶ πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ,
Ἠδὲ κασίγνητος, σὺ δέ μοι θαλερὸς παρακοίτης. 430
Ἀλλ' ἄγε νῦν ἐλέαιρε, καὶ αὐτοῦ μίμν' ὀπὶ πύργῳ,
Μὴ παῖδ' ὀρφανικὸν θείης, κήρῃσι τε γυναῖκας·
Λαὸν δὴ σῆσον παρ' ἐρινεὸν, ἔνθα μάλιστα
Ἀμβατός ἐστι πόλις, καὶ ὀπίδρομον ἔπλετο τεῖχος·
Τρὶς γὰρ τῇγ' ἐλθόντες ἐπειρήσαντο οἱ ἄριστοι,
Ἀμφ' Αἴαντε δύω, καὶ ἀγακλυτὸν Ἰδομενῆα,
Ἠδ' ἀμφ' Ἀτρεΐδας, καὶ Τυδέος ἄλκιμον υἱόν·
Ἤπου τις ζαφὶν ἔνισπε θεοπροπίων εὖ εἰδώς,
Ἦ νυ καὶ αὐτῷ θυμὸς ἐποτρύνει καὶ ἀνώγει.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε μέγας κορυθαίολος Ἕκτωρ· 440
Ἦ καὶ ἐμοὶ τάδε πάντα μέλει, γύναι· ἀλλὰ μάλ' αἰνῶς
Αἰδέομαι Τρῶας καὶ Τρῳάδας ἑλκεσιπέπλους,
Εἶκε, κακὸς ὥς, νόσφιν ἀλυσκάζω πολέμοιο·
Οὐδέ με θυμὸς ἄνωγεν, ἐπεὶ μάθον ἔμμεναι ἐσθλὸς
Αἰεὶ, καὶ πρώτοισι μετ' Τρώεσσι μάχεσθαι,
Ἀρητῆρά τε πατρὸς ἐμοῦ μέγα κλέος, ἠδ' ἐμὸν αὐτοῦ.
Εὖ μὲν γὰρ τόδε οἶδα κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν,
Ἔσσετ' ἦμαρ, ὅτ' ἂν ποτ' ὀλώλῃ Ἴλιος ἱρὴ,
Καὶ Πρίαμος, καὶ λαὸς ἐϋμμελίω Πριάμοιο· 450
Ἀλλ' οὔ μοι Τρώων τόσσον μέλει ἄλγος ὀπίσω,
Οὔτ' αὐτῆς Ἑκάβης, οὔτε Πριάμοιο ἄνακτος,
Οὔτε κασιγνήτων, οἵ κεν πολέες τε καὶ ἐσθλοὶ
Ἐν κονίῃσι πέσοιεν ὑπ' ἀνδράσι δυσμενέεσσιν,
Ὅσσον σεῖ, ὅτε κέν τις Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων
Δακρυόεσσαν ἄγῃσι, ἐλεύθερον ἦμαρ ἀπούρας·
Καί κεν ἐν Ἄργει ἰοῦσα, πρὸς ἄλλης ἰστὸν ὑφαίνοις
Καί κεν ὕδωρ φορέοις Μεσσηΐδος, ἢ Ὑπερείης,
Πολλὰ ἀεκαζομένη· κρατερὴ δ' ἐπικείσετ' ἀνάγκη·
Καί ποτέ τις εἴπῃσιν, ἰδὼν κατὰ δάκρυ χέουσαν,

Ἑκλοεγὲς ἥδε γυνὴ, ὃς ἀριστεύεσκε μάχεσθαι
Τρώων ἱπποδάμων, ὅτε Ἴλιον ἀμφεμάχοντο.
Ὡς ποτέ τις ἐρέει· σοὶ δ' αὖ νέον ἕσπετο λαγὼς
Χήτεϊ τοῖς δ' ἀνδρὸς, ἀμύνειν δύλιον ἦμαρ.
Ἀλλά με τεθνειῶτα χυτὴ χθὼν γαῖα καλύπτοι,
Πρίν γ' ἔτι σῆς τε βοῆς, σῆς θ' ἱλαπάθοιο συβώτεω.
Ὡς εἰπεὼν, ἕ παιδὸς ὀρέξατο φαίδιμος Ἕκτωρ.
Ἀψ δ' ὁ παῖς πρὸς κόλπον ἐϋζώνοιο τιθήνης
Ἑκλίνθη ἰάχων, πατρὸς φίλα ὄψιν ἀτυχθείς,
Ταρβήσας χαλκόν τε, ἰδὲ λόφον ἱππιοχαίτην,
Δεινὸν ἀπ' ἀκροτάτης κόρυθος νεύοντα νοήσας·
Ἐκ δ' ἐγέλασσε πατήρ τε φίλος, καὶ πότνια μήτηρ.
Αὐτίκ' ἀπὸ κρατὸς κόρυθ' εἵλετο φαίδιμος Ἕκτωρ,
Καὶ ῥ' ἐπὶ κατέθηκεν ὀπὴ χθονὶ παμφανόωσαν.
Αὐτὰρ ὅγ' ὃν φίλον υἱὸν ἐπεὶ κύσε, πῆλά τε χερσὶν,
Εἶπεν ἐπευξάμενος Διΐ τ', ἄλλοισιν τε θεοῖσι·
Ζεῦ, ἄλλοι τε θεοὶ, δότε δὴ καὶ τόνδε γενέσθαι
Παῖδ' ἐμὸν, ὡς καὶ ἐγὼ περ, ἀριπρεπέα Τρώεσσιν,
Ὧδε βίλυν τ' ἀγαθὸν, καὶ Ἰλίου ἶφι ἀνάσσειν.
Καί ποτέ τις εἴπῃσι, Πατρὸς δ' ὅγε πολλὸν ἀμείνων,
Ἐκ πολέμου ἀνιόντα· φέροι δ' ἔναρα βροτόεντα,
Κτείνας δήϊον ἄνδρα, χαρείη δ' φρένα μήτηρ.
Ὡς εἰπὼν, ἀλόχοιο φίλης ἐν χερσὶν ἔθηκε
Παῖδ' ἑόν· ἡ δ' ἄρα μιν κηώδεϊ δέξατο κόλπῳ,
Δακρυόεν γελάσασα· πόσις δ' ἐλέησε νοήσας,
Χειρί τέ μιν κατέρεξεν, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζεν·
Δαιμονίη, μή μοί τι λίην ἀκαχίζεο θυμῷ·
Οὐ γάρ τίς μ' ὑπὲρ αἶσαν ἀνὴρ ἄϊδι προϊάψει.
Μοῖραν δ' οὔτινά φημι πεφυγμένον ἔμμεναι ἀνδρῶν,
Οὐ κακὸν, οὐδὲ μὲν ἐσθλὸν, ἐπὴν τάπερ ὥτα γένηται.
Ἀλλ' εἰς οἶκον ἰοῦσα τὰ σαυτῆς ἔργα κόμιζε,
Ἱστόν τ', ἠλακάτην τε, καὶ ἀμφιπόλοισι κέλευε
Ἔργον ἐποίχεσθαι· πόλεμος δ' ἀνδράσι μελήσει
Πᾶσιν, ἐμοὶ δ' ὃ μάλιστα, τοὶ Ἰλίῳ ἐγγεγάασιν.
Ὡς ἄρα φωνήσας κόρυθ' εἵλετο φαίδιμος Ἕκτωρ

Ἱππιοχαίτην

πυεμν· ἄλοχ@ ἣ φίλη οἶκόνδε βεβήκει
ελοπαλιζομένη, θαλερὸν κ᾽ δάκρυ χέουσα.
ἕνθα δ᾽ ἔπειθ᾽ ἵκανε δόμους εὖ ναιετάοντας
λοεος ἀνδροφόνοιο· κιχήσατο δ᾽ ἔνδοθι πολλὰς
μφιπόλους, τῇσιν ἣ γόον ἀθανάτοισιν ἐθῆκεν.
μφὶ δὲ ἔτι ζωὸν γόον Ἕκτορος ὣς ἐνὶ οἴκῳ·
ὐ γὰρ μιν ἔτ᾽ ἔφαντο ὑπότροπον ἐκ πολέμοιο
ίεσθαι, πεφυγόντα μένος καὶ χεῖρας Ἀχαιῶν.
Οὐδὲ Πάρις δήθυνεν ἐν ὑψηλοῖσι δόμοισιν·
λλ᾽ ὅγ᾽, ἐπεὶ κατίδυ κλυτὰ τεύχεα ποικίλα χαλκῷ,
ᾶλ᾽ ἔπειθ᾽ ἀνὰ ἄστυ, ποσὶ κραιπνοῖσι πεποιθώς.
ὡς δ᾽ ὅτε τις στατὸς ἵππος, ἀκοστήσας ἐπὶ φάτνῃ,
εσμὸν ἀπορρήξας θείει πεδίοιο κραίνων,
ίωθὼς λούεσθαι ἐϋῤῥεῖος ποταμοῖο,
υδιόων· ὑψοῦ δὲ κάρη ἔχει, ἀμφὶ δὲ χαῖται
μοις ἀΐσσουσ᾽· ὁ δ᾽ ἀγλαΐῃφι πεποιθώς,
ίμφα ἑ γοῦνα φέρει μετά τ᾽ ἤθεα καὶ νομὸν ἵππων·
ὡς υἱὸς Πριάμοιο Πάρις κατ᾽ Πργαμὸν ἄκρην
τεύχεσι παμφαίνων, ὥστ᾽ ἠλέκτωρ, ἐβεβήκει
καγχαλόων, ταχέες δὲ πόδες φέρον· αὐτὰρ ἔπειτα
κτορα δῖον ἔτετμεν ἀδελφεὸν, εὖτ᾽ ἄρ᾽ ἔμελλε
τρέψεσθ᾽ ἐκ χώρης, ὅθι ἧ ὁμίλεε γυιανιρί.
Τὸν πρότερος προσέειπεν Ἀλέξανδρος θεοειδής·
θεῖ᾽ ἦ μάλα δή σε καὶ ἐσσύμενον καλέεσκα,
ληθείων, ὃς ἦλθον ἐναίσιμον, ὡς ἐκέλευες.
Τὸν δ᾽ ἀπαμειβόμενος προσέφη κορυθαίολος Ἕκτωρ·
αιμόνι᾽, οὐκ ἄν τις τοι ἀνὴρ, ὃς ἐναίσιμος εἴη,
έργον ἀτιμήσειε μάχης, ἐπεὶ ἄλκιμός ἐσσι
λλὰ ἑκὼν μύθοισι τε, καὶ οὐκ ἐθέλεις· τὸ δ᾽ ἐμὸν κῆρ
χνυται ἐν θυμῷ, ὅθ᾽ ὑπὲρ σέθεν αἴσχε᾽ ἀκούω
Τρώων, οἳ ἔχεσκε πολυπλὰ πόνον εἵνεκα σεῖο
λλ᾽ ἴομεν· τὰ δ᾽ ὄπισθεν ἀρεσσόμεθ᾽, αἴ κε ποθι Ζεὺς
δώῃ, ἐπουρανίοισι θεοῖς αἰειγενέτῃσι
κρητῆρα στήσασθαι ἐλεύθερον ἐν μεγάροισιν,
ξ Τροίης ἐλάσαντες ἐϋκνήμιδας Ἀχαιούς.

ΤΗΣ

ΤΗΣ ΟΜΗΡΟΥ ΙΛΙΑΔΟΣ

ΡΑΨΩΔΙΑ Η.

Επιγραφή.

Ητα δ' Αἴας πολέμιζε μόνῳ μόνῳ Εκτορι δίῳ.

Ως εἰπὼν πυλέων ἐξέσσυτο φαίδιμος Εκτωρ·
Τῷ δ' ἅμ' Αλέξανδρος κὶ ἀδηφάγος· ἐν δ' ἄρα θυμῷ
Αμφότεροι μίμασθ' πολεμίζειν ἠδὲ μάχεσθαι.
Ως ἢ θεὸς ναύτῃσιν ἐϋδμήτοισιν ἔδωκεν
Οὖρον, ἐπὴν κεκάμασσιν ἐϋξέστῃσ' ἐλάτῃσι
Πόντον ἐλαύνοντες, καμάτῳ δ' ὑπὸ γυῖα λέλυνται·
Ως ἄρα τῶ Τρώεσσιν ἐϋδμήτοισι φανήτην.
Ενθ' ἐλέτην, ὁ μὲν υἱὸν Αρητίθοιο ἄνακτος,
Αρνῃ ναιετάοντα Μενέσθιον, ὃν τοκεὺς πὴ
Γείνατ' Αρητίθος τε καὶ Φιλομέδουσα βοῶπις·
Εκτωρ δ' Ηϊονῆα βάλ' ἔγχεϊ ὀξυόεντι
Αὐχέν' ὑπὸ στεφάνης ἐϋχάλκου· λύσε δὲ γυῖα.
Γλαῦκος δ', Ιππολόχοιο πάϊς, Λυκίων ἀγὸς ἀνδρῶν
Ιφίνοον βάλε δεξιὸν, κὶ κρατερὴν ὑσμίνην,
Δεξιόθεν, ἵππων ὀπάλμιον ὠκειάων,
Ωμον· ὁ δ' ἐξ ἵππων χαμάδις πέσε· λυτο δὲ γυῖα.
Τὼς δ' ὡς οὖν ἐνόησε θεὰ γλαυκῶπις Αθήνη
Αργείους ὀλέκοντας ἀνὶ κρατερὴν ὑσμίνην,
Βῆ ῥα κατ' Οὐλύμποιο καρήνων αἶξασα

Ιλιάδ

ον ἐις ἰδήν· τῇ δ' ἀντίος ὦρνυτ' Ἀπόλλων,
γάμι ἐναλίδων, Τρώεσσι ἢ βέλετο νίκην.
λήλοισι ἢ τώγε ζωανλέσθλω ἆμφὶ φηγῷ.
τὸν πρότερος προσέειπεν ἄναξ, Διὸς υἱὸς, Ἀπόλλων·
Τίπλε σὺ δ' αὖ μεμαυῖα, Διὸς θύγατερ μεγάλοιο,
θεις ἀπ' Οὐλύμποιο, μίγας δέ σε θυμὸς ἀνήκεν;
ἶνα δὴ Δαναοῖσι μάχης ἐτεραλκέα νίκλω
ῆς; ἐπεὶ ἤτοι Τρῶας ἀπηλυμφύγας ἐλεαίρεις.
λλ' εἴ μοί τι πίθοιο, τό κεν πολὺ κέρδιον εἴη,
ὼ μὴ παύσωμεν πόλεμον κὴ δηϊοτῆτα
μιεγον· ὕστερον αὖτε μαχήσονλ', εἰσόκε τέκμωρ
ίκ εὕρωσιν· ἐπεὶ ὡς φίλον ἔπλετο θυμῷ
ῖν ἀθανάτῃσι, διαπραθέειν τόδε ἄστυ·
τὸν δ' αὖθις προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
ἔσω, Ἑκάεργε· τὰ γὰρ φρονέουσα κὴ αὐτὴ
λθον ἀπ' Οὐλύμποιο, μετ' Τρῶας κὴ Ἀχαιούς·
λλ' ἄγε, πῶς μέμονας πόλεμον καταπαυσέμεν ἀνδρῶν;
Τὴν δ' αὖτε προσέειπεν ἄναξ, Διὸς υἱὸς, Ἀπόλλων·
λλοφρ ὄφρα μάλιστα μετὼ ἱπποδάμοιο,
ν τινά που Δαναῶν προκλύσεαι οἰόθεν οἵ
λίβιον μαχέσασθ ἐν αἰνῇ δηϊοτῆτι·
οἱ δέ κ' ἀγαυοτάτῳσι χαλκοκνήμιδες Ἀχαιοὶ
ῖον ἐπόρσειαν πολεμίζειν Ἕκτορι δίῳ.
Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίθησε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη.
ὼν δ' Ἕλενος, Πριάμοιο φίλος πάϊς, σιώθετο θυμῷ
κλὴν, ἥ ῥα θεοῖσιν ἐφήνδανε μηδιόωσι·
τῇ ἄρ' πας' Ἕκτορ' ἰὼν, καί μιν πρὸς μῦθον ἔειπεν·
Ἕκτορ, υἱὲ Πριάμοιο, Διΐ μῆτιν ἀτάλαντε,
ἦ ῥα νύ μοί τι πίθοιο; καταίγνητος δέ τοι εἰμί.
λλους μὲν κάθισον Τρῶας κὴ πάντας Ἀχαιούς·
Αὐτὸς ἢ προκάλεσαι Ἀχαιῶν ὅστις ἄριστος,
λίβιον μαχέσασθ ἐν αἰνῇ δηϊοτῆτι·
Οὐ γὰρ πώ τοι μοῖρα θανεῖν κὴ πότμον ἐπισπεῖν·
ς γὰρ ἐγὼν ὄπ' ἄκουσα θεῶν αἰειγενετάων.
Ὡς ἔφαθ'· Ἕκτωρ δ' αὖτ' ἐχάρη μέγα, μῦθον ἀκούσας·

Καὶ

Καὶ ῥ' ἐς μέσσον ἰὼν, Τρώων ἀνίστεγε φάλαγγας,
Μίσσε δὲ θοὸς ἐλάων· τοὶ δ' ἰδρωίθησ ἄπαντες.
Κάδδ' Ἀγαμέμνονα εἶσεν ἐϋκνήμιδας Ἀχαιούς·
Κάδδ' ἄρ' Ἀθηναίη τε καὶ ἀργυρόπεζ Ἀπόλλων
Ἐζόμενω, ὄρνισιν ἐοικότες αἰγυπιοῖσι,
Φηγῷ ἐφ' ὑψηλῇ σακέεσσι Διὸς Αἰγιόχοιο,
Ἀνδράσι τερπόμενοι· πᾶν δ' ἴσχεν εἶδαλο σωκνὰ,
Ἀσπίσι καὶ κορύθεσσι καὶ ἔγχεσι σταφερικῇσι.
Οἷη δ' ζεφύροιο ἰχθάλο πόντον ἔπι φρίξ
Ὀρνυμένοιο νέον, μελάνεται δέ τε πόντω ὑπ' αὐτῆς·
Τοῖαι ἄρα ἴσχες εἶαλ' Ἀχαιῶν τε Τρώων τε
Ἐν σταδίῳ· Ἑκτωρ δ' μετ' ἀμφοτέροισιν ἔειπε·
Κέκλυτέ μευ, Τρῶες, καὶ ἐϋκνήμιδες Ἀχαιοὶ,
Ὅφρ' εἴπω τά με θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι κελεύει.
Ὅρκια μὲν Κρονίδης ὑψίζυγος ἐκ ἐτέλεσσεν,
Ἀλλὰ κακὰ φρονέων τεκμαίρεσθ ἀμφοτέροισιν,
Εἰσόκεν ἢ ὑμεῖς Τροίλω εὐσφυρον ἕλητε,
Ἠ αὐτοὶ αὖθι νεῦσι δαμείσητε σονητόποισιν.
Τμῖν μὲν δ' ἔασιν ἀριστῆες σαναχαιῶν·
Τῶν νωῖ ὄτινα θυμὸς ἐμοὶ μαχέσασθαι ἀνώγει,
Δεῦρ' ἴτω ἐκ σάντων, σρόμος ἔμμεναι Ἕκτορι δίῳ.
Ὧδε δ μυθέομαι, Ζεὺς δ' ἄμμ' ὑπατος ἐσω·
Εἰ μὲν κεν ἐμὲ κεῖνος ἕλῃ σανακηκέδι χαλκῷ,
Τεύχεα συλήσας, φερέτω κοίλας ὑπὸ νῆας,
Σῶμα δ οἴκαδ' ἐμοὶ δόμεναι σάλιν, ὄφρα συγός με
Τρῶες καὶ Τρώων ἄλοχοι λελάχωσι θανόντα.
Εἰ δέ κ' ἐγὼ τὸν ἕλω, δώῃ δέ μοι εὖχος Ἀπόλλων,
Τεύχεα συλήσας, οἴσω σοτὶ Ἰλιον ἱερὴν,
Καὶ κρεμόω σοτὶ νηὸν Ἀπόλλωνος ἑκάτοιο.
Τὸν δ νέκυν ὑπὸ νῆας ἐϋσσέλμους ἀποδώσω,
Ὄφρα ἑ τεύχωσι κατακαομόωντες Ἀχαιοὶ,
Σῆμά τέ οἱ χεύωσιν ὑπὸ σλατεῖ Ἑλλησσόντῳ.
Καί σοθε τὶς εἴπῃσι καὶ ὀψιγόνων ἀνθρώπων,
Νηῒ σολυκλήϊδι σλέων ὑπὸ οἴνοσα σόντον·
Ἀνδρὸς μὲν τόδε σῆμα σάλαι κατατεθνηῶτος,

Οι

ωὶ' ἀρειτθόνλα κατέκλαυε φαίδιμ@ Ἑκλωρ·
ωοτέ τις ἐρέει τὸ δ' ἰμὸν κλέ@ ἄπολ' ὀλεῖ).
Ως ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγλίονλο σιωπῇ·
δειαθεν μὴ ἀνήνασθ, δεῖς δ' ὑπαδέχθαι.
ὲ ᾗ δὴ Μενέλα@ ἀνίσαλο, κὴ μεδέηπε,
έκει ὀνειδίζων, μέγα ᾗ σοναχίζελο θυμῷ·
Ὤμοι, ἀπειλήτῆρες, Αχαιΐδες, οὐκέτ' Αχαιοί·
μὴ δὴ λάδη τάδε γ' ἔαυ) αἰνόθεν αἶνας,
μή τις Δαναῶν νεῶ Ἑκλορος ἀντί@ ἔῆσιν.
λ' ὑμεῖς μὴ πάντες ὕδως κὴ γαῖα γένοιαθε,
λῳοι αὖθι ἕκασοι ἀκήριοι, ἀκλεὲς αὖτως·
δε δ' ἐγὼν αὐτὸς θαρρήξομαι· αὐτὰς ὑπερθεν
ήκης πειρατ' ἔχον) ἐν ἀθανάτοισι θεοῖσιν.
Ως ἄρα φωνήσας κατεδύσαλο τεύχεα καλά
θα κέ τοι, Μενέλαε, φάνη βιότοιο τελευτὴ
λορος ἐν παλάμῃσιν, ἐπεὶ πολὺ φέρτερος ἦεν·
μὴ ἀναΐξαντες ἕλον βασιλῆες Αχαιῶν·
τὸς τ' Αρείδης, εὐρυκρείων Αγαμέμνων,
ξιτρῆς ἑλε χειρὸς, ἔπ@ τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζεν·
Αφεσίνεις, Μενέλαε διοτρεφές· ἐδέ τί σε χρὴ
ώτης ἀφροσυνάων· ἀνὰ δ' ἴχνιο, κηδόμενός περ,
κδ' ἰθὺ' ἐξ ἔριδ@ σεῦ ἀμείνονι φατὶ μάχεσθ,
λορι Πελαμίδῃ, τόν τε συγέσσι κὴ ἄλλοι·
αί δ' Αχιλῆϊ τέτῳ γε μάχῃ ἐνὶ κυδιανείρῃ
ρίγ' ἀνδιβολῆσαι, ὅπερ σέο πολλὸν ἀμείνων.
λὰ σὺ μὲν νῦν ἧζε, ἰὼν μετ' ἔθν@ ἑταίρων·
τῳ ᾗ τρόμον ἄλλον ἀνασήσεσθαι Αχαιοί·
περ δείης τ' ἐσὶ, κὴ εἰ μάθε ἐς' ἀνέρη@,
μὲ μὲν ἀπειλῆς γόνυ πάμψαι, αἴ κε φύγῃσι
ὶν ἐκ πολέμοιο κὴ αἰνῆς δηϊοτῆτ@.
Ως εἰπὼν παρέπεισεν ἀδελφειῇ φρένας ἧος,
ἴσιμα παρειπών· ὁ δ' ἐπείθελο. Τῷ μὲν ἔπειτα
θέσπιοι διεσσύμενοι ἀπ' ὤμων τεύχε' ἕλοντο·
ίσως δ' Αργείοισιν ἀνίσαλο κὴ μετέειπεν·
Ὦ φίλοι, ἦ μέγα πέπθ@ Αχαιΐδα γαῖαν ἰκάνει·

Ἦ κε μέγ' ὀλμώξειε γέρων ἱππηλάτα Πηλεΐδης,
Εὐλὸς Μυρμιδόνων βελεφόρος ἠδ' ἀγορητὴς,
Ὃς ποτέ μ' εἰρόμενος μέγ' ἐγήθεεν ᾧ ἐνὶ οἴκῳ,
Πάντων Ἀργείων ἠρίων γλυκερήν τε τόκον τε.
Τὼς νῦν εἰ πλώσαντας ὑφ' Ἕκτορι πάντας ἀκόντι,
Πολλά κεν ἀθανάτοισι φίλας ἀνὰ χεῖρας ἀείρας,
Θυμὸν ἀπὸ μελέων δυῶναι δόμον Ἄϊδος εἴσω.
Αἳ γὰρ, Ζεῦ τε πάτερ, καὶ Ἀθηναίη, καὶ Ἀπολλον,
Ἡδὺμ', ὡς ὅτ' ἐπ' ὀκυρόῃ Κηλήδονι μάχοντο
Ἀγρόμβριοι Πύλιοί τε καὶ Ἀρκάδες ἐγχεσίμωροι,
Θείας πὰρ τείχεσιν, Ἰαρδάνου ἀμφὶ ῥέεθρα.
Τοῖσι δ' Ἐρυθαλίων πρόμος ἴκελο, ἰσόθεος φώς,
Τεύχεσι ἔχων ἄμοισιν Ἀρηϊθόοιο ἄνακτος·
Δίου Ἀρηϊθόου, τὸν Σφύρηθεν Κορυνήτην
Ἄνδρες κίκλησκον, κεδνῇ ἰζωοὶ τε γυναῖκες,
Οὔνεκ' ἄρ' ἐν τόξοισι μαχέσκετο, δουρί τε μακρῷ,
Ἀλλὰ Σιδηρείῃ κορύνῃ ῥήγνυσκε φάλαγγας·
Τὸν Λυκόργος ἔπεφνε δόλῳ, οὔτι κρατέϊ γε,
Στεινωπῷ ἐν ὁδῷ, ὅθ' ἅρ' ἐ κορυὴ οἱ ὄλεθρον
Χρεῖσμε σιδηρείη· πρὶν γὰρ Λυκόργος ἐπορθὰς
Δουρὶ μέσον περόνησεν· ὁ δ' ὕπλιος ἔδεε ἐρείπη·
Τεύχεά τ' ἐξενάριξε, τά οἱ πόρε χάλκειος Ἄρης·
Καὶ τὰ μὲν αὐτὸς ἔπειτ' ἐφόρει μετὰ μῶλον Ἄρηος.
Αὐτὰρ ἐπεὶ Λυκόργος ἐνὶ μεγάροισιν ἐγήρα,
Δῶκε δ' Ἐρυθαλίωνι, φίλῳ θεράποντι, φορῆναι·
Τῷ ὅγε τεύχεσιν ἴσχεν ἀρηρκαλίζετο πάντας ἀρίστους·
Οἱ δὲ μάλ' ἐτρόμεον καὶ ἐδείδισαν, οὐδέ τις ἔτλη·
Ἀλλ' ἐμὲ θυμὸς ἀνῆκε πολυλλήμων πολεμίζειν
Θάρσεϊ ᾧ· χερσὶν δὲ καὶ ἔγχεϊ καὶ ἐτάροισιν·
Καὶ μαχόμην οἱ ἐγὼ, δῶκεν δέ μοι εὖχος Ἀθήνη.
Τὸν δὴ μήκιστον καὶ κάρτιστον κτάνον ἄνδρα·
Πολλὸς γὰρ τις ἔκειτο παρ' ἡμέας ἔνθα καὶ ἔνθα.
Εἴθ' ὡς ἡβώοιμι, μένοι δέ μοι ἔμπεδος εἴη,
Τῷ κε τάχ' ἀντήσειε μάχης κορυθαίολος Ἕκτωρ.
Τμῖν δ' οἵπερ ἔασιν ἀριστῆες παναχαιῶν,

Οἵ

δ' οἱ ἀφροσύνῃσι μίμαθ' Ἕκτορος ἀντίον ἐλθεῖν.
Ὡς εἰπὼν ὁ γέρων· οἱ δ' ἐννέα πάντες ἀνέσταν·
το πολὺ πρῶτος μὲν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·
δ' ἔπι Τυδείδης ὦρτο κρατερὸς Διομήδης·
τοῖσι δ' ἔπ' Αἴαντες, ἐὺ ἐιμένοι ἀλκιμόν.
τοῖσι δ' ἔπ' Ἰδομενῆος, καὶ ὀπάων Ἰδομενῆος·
μεδόντης, ἀτάλαντος Ἐνυαλίῳ ἀνδρειφόντῃ.
τοῖσι δ' ἔπ' Εὐρύπυλος, Εὐαίμονος ἀγλαὸς υἱός·
δὲ τρίτος Θόας Ἀνδραιμονίδης, καὶ δῖος Ὀδυσσεύς.
Αἴαντες ἄρ' οἵγ' ἔθελον πολεμίζειν Ἕκτορι δίῳ.
τοῖς δ' αὐτοῖς μετέειπε γερήνιος ἱππότα Νέστωρ· 70
Κλήρῳ νῶϊν πρόπάλαχθε διαμπερὲς, ὅς κε λάχῃσιν·
τος γὰρ δὴ ὀνήσει ἐϋκνήμιδας Ἀχαιούς·
καὶ δ' αὐτὸς ὃν θυμὸν ὀνήσει, αἴ κε φύγῃσι
δαΐχ ἐκ πολέμοιο καὶ αἰνῆς δηϊοτῆτος.
Ὡς ἔφαθ'· οἱ δὲ κλῆρον ἐσημήναντο ἕκαστος,
δ' ἔβαλον κυνέῃ Ἀγαμέμνονος Ἀτρεΐδαο.
λοὶ δ' ἠρήσαντο, θεοῖσι δὲ χεῖρας ἀνέσχον·
δέ τις ἔπεσκεν, ἰδὼν εἰς εὐρὺν οὐρανὸν ἀστερόεντα·
Ζεῦ πάτερ, ἢ Αἴαντα λαχεῖν, ἢ Τυδέος υἱὸν, 80
αὐτὸν βασιλῆα πολυχρύσοιο Μυκήνης.
Ὡς ἄρ' ἔφαν· πάλλεν δὲ γερήνιος ἱππότα Νέστωρ·
δ' ἔθορε κλῆρος κυνέης, ὃν ἄρ' ἤθελον αὐτοὶ,
αντος· κήρυξ δὲ φέρων ἀν' ὅμιλον ἀπάντῃ,
ξὶ' ἀριστῆας Ἀχαιῶν.
δ' ὃ γινώσκοντες ἀπημήναντο ἕκαστος·
λ' ὅτε δὴ τὸ ἵκανε, φέρων ἀν' ὅμιλον ἀπάντῃ,
μὲν ὄπιθεν ἐόντα κυνέῃ βάλε φαίδιμος Αἴας,
τοι ὑπέιχεθε χεῖρ'· ὁ δ' ἄρ' ἔμβαλεν, ἄγχι παρεστάς· 90
δὲ κλῆρος σῆμα ἰδὼν, γήθησε δὲ θυμῷ.
μὲν πὰρ πόδ' ἴὸν χαμάδις βάλε, φώνησέν τε·
φίλοι, ἦ τοι κλῆρος ἐμὸς, χαίρω δὲ καὶ αὐτὸς
θυμῷ· ἐπεὶ δοκέω νικησέμεν Ἕκτορα δῖον·
λ' ἄγετ', ὄφρ' ἂν ἐγὼ πολεμήϊα τεύχεα δύω,
φρ' ὑμεῖς εὔχεσθε Διὶ Κρονίωνι ἄνακτι,

Σιγῇ ἐφ' ὑμείων, ἵνα μὴ Τρῶές γε σθθωσιν·
Ἠὲ κ' ἀμφαδίην, ἐπεὶ ὅτινα δείδιμεν ἔμπης.
Οὐ γάρ τίς μιν βίῃ γε ἐκὼν ἐλέγξει δίκῃ,
Οὐδέ τ' ἀϊδρείῃ· ἐπεὶ σθ' ἅμα πάντα γ' ἔτμες
Ἑλπομαι ἐν Σαλαμῖνι ἰδυίῃ τε, τερφίμβρῳ τε.
Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄυχουλο Διὶ Κρονίωνι ἄνακτι.
Ὧδε δέ τις εἴπεσκεν, ἰδὼν εἰς ἀρχὸν ἰόντα·
Ζεῦ πάτερ, Ἰδηθεν μεδέων, κύδιστε, μέγιστε,
Δὸς νίκην Αἴαντι κ' ἀγλαὸν εὖχος ἀρέσθαι·
Εἰ δ' κ' Ἕκτορά σφε φιλέεις, κ' κήδεαι αὐτῶ,
Ἶσην ἀμφοτέροισι βίην κ' κῦδος ὀπάσσον.
Ὡς ἄρ' ἔφαν· Αἴας δ' κορύσσετο νώροπι χαλκῷ.
Αὐτὰρ ἐπειδὴ πάντα περὶ χροῒ ἶσατο τεύχη,
Σεύατ' ἔπειθ', οἷός τε πελώριος ἔρχεται Ἄρης,
Ὅς τ' εἶσιν πόλεμόνδε μετ' ἀνέρας, οὕς τε Κρονίων
Θυμοβόρῳ ἔριδι μάρψας μάχῃσι τιτύσκει·
Τοῖος ἄρ' Αἴαντι πελώριος, ἔρχετ' Ἀχαιῶν,
Μειδιόων βλοσυροῖσι ποσὶ σπερχθείς· νέρθε δ' ἄρουραν
Ἤϊε, μακρὰ βιβάς, κεφαλὰν δολιχόσκιον ἔγχος.
Τὸν δ' κ' Ἀργεῖοι μὲν ἐγήθεον εἰσορόωντες·
Τρῶας δ' τρόμος αἰνὸς ὑπήλυθε γυῖα ἕκαστον,
Ἕκτορί τ' αὐτῷ θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι πατάσσειν·
Ἀλλ' ἔπρεπε μὲν οὐκέτι φεύγειν οὐδ' ἀναδῦναι
Ἀψ λαῶν ἐς ὅμιλον, ἐπεὶ προκαλέσσατο κάρμη.
Αἴας δ' ἐγγύθεν ἦλθε, φέρων σάκος, ἠύτε πύργος,
Χάλκεον, ἑπταβόειον, ὅ οἱ Τυχίος κάμε τεύχων,
Σκυτοτόμων ὄχ' ἄριστος, Τλῃ ἔνι οἰκία ναίων·
Ὃς οἱ ἐποίησεν σάκος αἰόλον, ἑπταβόειον,
Ταύρων ζαμενέων, ὅτι δ' ὄγδοον ἤλασε χαλκόν·
Τὸ πρόσθε στέρνοιο φέρων Τελαμώνιος Αἴας
Στῆ ῥα μάλ' Ἕκτορος ἐγγύς, ἀπειλήσας δ' προσηύδα·
Ἕκτορ, νῦν μὲν δὴ σάφα εἴσεαι οἷόθεν οἵῳ,
Οἷοι κ' Δαναοῖσιν ἀρίσκῃς μετίασι,
Καὶ μετ' Ἀχιλλῆα ῥηξήνορα θυμολέοντα·
Ἀλλ' ὁ μὲν ἐν νήεσσι κορωνίσι παυλοπόροισι

Κεί

ξτ' ἀπαμυνόμενος Ἀγαμέμνονι, ποιμένι λαῶν·
ἡμεῖς δ' εἰμὲν τοῖοι, οἵ κ' ἐθέλοντι μάχεσθαι,
καὶ πολέες· ἀλλ' ἄρχε μάχης ἠδὲ πολέμοιο.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε μέγας κορυθαίολος Ἕκτωρ·
Ἦ ἄν διογενὲς, Τελαμώνιε, ποιμένι λαῶν,
ἦτοι μὲν, ὅτε σεῖο ἀφαυρότερος φερέεσκον,
ἢ γυναικὸς, ἣ οὐκ οἶδεν πολεμήϊα ἔργα·
νῦν δὲ ἐγὼν εὖ οἶδα μάχας τ', ἀνδροκτασίας τέ·
οἶδ' ὀπὶ δεξιὰ, οἶδ' ἐπ' ἀριστερὰ ταμέσθαι βῶν
ἀγαλέῳ, τό μοι ἐστὶ ταλαύρινον πολεμίζειν·
οἶδα δ' ἐν σταδίῃ δινεῖν μίλακα Ἄρηϊ·
οἶδα δ' ἱππαΐξας μόθον ἵππων ὠκειάων.
ἀλλ' ἀ γὰ σ' ἐθέλω βαλέειν, πυκνὸν ἰόντα,
ἔνθεν ὀπιπεύσας, ἀλλ' ἀμφαδὸν, αἴ κε τύχοιμι.
Ἦ ῥα, καὶ ἀμπεπαλὼν προΐει δολιχόσκιον ἔγχος,
καὶ βάλεν Αἴαντος δεινὸν σάκος ἑπταβόειον,
πρόσταλον ἐξ ὀχαλκὸν, ὃς ὄγδοος ἦεν ἐπ' αὐτῷ.
τῷ ὃ διὰ μὲν πόλυχας ἦλθε δαΐζων χαλκὸς ἀτειρὴς·
ἐν τῇ δ' ἑβδομάτῃ ῥινῷ ἔσχετο. Δεύτερος αὖτε
Αἴας διογενὴς προΐει δολιχόσκιον ἔγχος,
καὶ βάλε Πριαμίδαο κατ' ἀσπίδα πανδοσίην ἰσόν.
διὰ μὲν ἀσπίδος ἦλθε φαεινῆς ὄβριμον ἔγχος,
καὶ διὰ θώρηκος πολυδαιδάλου ἤρήρειστο·
πλησὺ δ' ὑπὸ στέρνοιο παρὲκ λαπάρην διὰ μήνυσε χαλκὸς
ἔγχος· ὁ δ' ἐκλίνθη, καὶ ἀλεὸς κῆρα μέλαιναν.
τὼ δ' ἐκπαπταινέτην δολίχ' ἔγχεα χροὸς ἀπὸ καλοῦ
αὐτὼ ἀπ' ἐστέτην, λείκησιν ἐοικότες ὠμοφάγοισιν,
ἢ σύεσσι κάπροισιν, τῷ τε σθένος ἐστὶν ἀρίστω.
Αἰνείαο μὲν ἔπειτα μέσον σάκος ὦρσε δορυσσὸν·
οὐδ' ἔρρηξεν χαλκὸς, ἀπεγνάμφθη δέ οἱ αἰχμή.
Αἴας δ' ἀσπίδα νύξεν ἐπάλμενος· ἡ ὃ διὰ μὲν
ἦλυθεν ἐγχείη· συφέλιξε δέ μιν μεμαυῖα·
ἤμβλωψ δ' αὐχὴν ἐπῆλθε· μέλαν δ' ἀνεκήκιεν αἷμα.
ἀλλ' οὐδ' ὣς ἀπέλησε μάχης κορυθαίολος Ἕκτωρ·
ἀλλ' ἀναχασσάμενος λίθον εἵλετο χειρὶ παχείῃ,

Κείμηον ἐν πεδίῳ, μίλανα, τρηχύ τε, μέγα τε·
Τῷ βάλεν Αἴαντος δεινὸν σάκος ἑπταβόειον,
Μίαυον ὑπομφάλιον· διὰ δ' ἄρα χάλκος.
Δούπησεν αὖτ' Αἴας πολὺ μείζονα λᾶαν ἀείρας,
Ἡκ' ὀπλίνήσας, ὑπέρθυμος ἧ ἴν' ἀπίλεθρον·
Εἷσεν δ' ἀσπίδ' ἴαξε, βαλὼν μυλοειδέϊ πέτρῳ·
Βλάψε δέ οἱ φίλα γούνατ'· ὁ δ' ὕπτιος ἐξετανύσθη,
Ἀσπίδι ἐγχείμφθείς· τὸν δ' αὖψ' ὤρθωσεν Ἀπόλλων.
Καί νύ κε δὴ ξιφέεσσ' αὐτοσχεδὸν ἐτάζοντο,
Εἰ μὴ κήρυκες, Διὸς ἄγγελοι ἠδὲ καὶ ἀνδρῶν,
Ἦλθον, ὁ μὲν Τρώων, ὁ δ' Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων,
Ταλθύβιός τε καὶ Ἰδαῖος, πεπνυμένω ἄμφω.
Μέσσω δ' ἀμφοτέρων σκῆπτρα σχέθον· εἶπέ τε μῦθον
Κήρυξ Ἰδαῖος πεπνυμένα μήδεα εἰδώς·

Μηκέτι, παῖδε φίλω, πολεμίζετε, μηδὲ μάχεσθον
Ἀμφοτέρω γὰρ σφῶϊ φιλεῖ νεφεληγερέτα Ζεύς·
Ἀμφω δ' αἰχμητά τόγε δὴ καὶ ἴδμεν ἄπαντες.
Νὺξ δ' ἤδη τελέθει, ἀγαθὸν καὶ νυκτὶ πιθέσθαι.

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη Τελαμώνιος Αἴας·
Ἰδαῖ', Ἑκτορα ταῦτα κελεύετε μυθήσασθαι·
Αὐτὸς γὰρ χάρμῃ προκαλίσατο φῶτας ἀρίστους·
Ἀρχέτω, αὐτὰρ ἐγὼ μάλα πείσομαι, εἴπερ ἂν ἔτω.

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε μέγας κορυθαίολος Ἕκτωρ·
Αἶαν, ἐπεὶ τοι δῶκε θεὸς μέγεθός τε βίλω τε,
Καὶ πεπνυμῆν, πρὸς δ' ἔγχει Ἀχαιῶν φέρτατός ἐσσι,
Νῦν μὲν παυσώμεσθα μάχης καὶ δηϊοτῆτος,
Σήμερον· ὕστερον αὖτε μαχησόμεθ', εἰσόκε δαίμων
Ἡμέας διακρίνῃ, δώῃ δ' ἐτέροισί γε νίκην·
Νὺξ δ' ἤδη τελέθει, ἀγαθὸν καὶ νυκτὶ πιθέσθαι·
Ὡς σύ τ' ἰὼν φρένας σῇσι νηυσὶν Ἀχαιὼν,
Πάντας τε μάλιστα ἑταίρους, οἵ τοι εἰσιν·
Αὐτὰρ ἐγώ, κεν ἄρ μοι μέγα Πριάμοιο ἄνακτος
Τρῶας ἰῶπιδα καὶ Τρῳάδας ἑλκεσιπέπλους,
Αἵ τε μοι δίχ' ὁμῶς θεῖον δύσουσ' ἀγῶνα·
Δῶρα δ' ἄγ' ἀλλήλοισι πορόντες δώομεν ἄμφω,

Ὅφρα

φρα τις ὧδ' εἴπῃσιν Αχαιῶν τε Τρώων τε·
μὴ ἐμαρναδίην ἔριδι στέρι θυμοδόρῳ,
δ' αὖτ' ἐν φιλότητι διέτμαγεν ἀρθμήσαντε·
Ως ἄρα φωνήσας δῶκε ξίφος ἀργυρόηλον,
ὸν κολεῷ τε φέρων καὶ ἐϋτμήτῳ τελαμῶνι·
ίας ἢ ζωστῆρα δίδυ φοίνικι φαεινόν.
ὼ ἢ διακρινθέντε, ὁ μὲν μετὰ λαὸν Αχαιῶν
ί', ὁ δ' ἐς Τρώων ὅμαδον κίε· τοὶ δ' ἐχάρησαν,
ς εἶδον ζωόν τε καὶ ἀρτεμέα στρεφσιόντα,
ίανι στρεφφυγόντα μάχῃ καὶ χεῖρας ἀάπτους·
ί ῥ' ἦγον στρὸς ἄστυ, ἀέλπτοντες σόον εἶναι. 10
ίανι' αὖθ' ἑτέρωθεν ἐϋκνήμιδες Αχαιοὶ
ς Αγαμέμνονα δῖον ἄγον κεχαρηότα νίκῃ.
ί δ' ὅτε δὴ κλισίῃσιν ἐν Αργείοιο γένοντο,
τοῖσι ἢ βῆν ἱέρδισεν ἄναξ ἀνδρῶν Αγαμέμνων
σενα, στεντατίτηρον, ὑὸν μεμαῶτ Κρονίωνι·
ὸν δίφρον, ἀμφὶ δ' ἵππον, καὶ μιν διέχθαιρε πάντα,
ίσυλλόν τ' ἄρ' ὄπασαμένως, στεῖρέν τ' ὀδμοῖσιν,
τητάν τε στειφρεδίως, ἐρύσαντό τε στάντα.
ὐτὰρ ἐπεὶ στανύσαντο πόνε, τετύκοντό τε δαῖτα,
ίνωΐ', ἐδέ τι θυμὸς ἐδεύετο δαιτὸς ἐΐσης· 20
άπτισιν δ' Αἴαντα διιωχέεσαι γένοντο
ρες Αργείης, διογενρείων Αγαμέμνων.
ὐτὰρ ἐπεὶ στόσι καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,
τοῖς ὁ γέρων στάμπρωτ ὑφαίνειν ἤρχετο μῆτιν
έσως, ἕ καὶ στρόσθεν ἀείση φαίνετο βελή·
ς Ζῆν ἐϋφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·
Αργείη τε, καὶ ἄλλοι ἀρηϊσταὶ στανταχαιῶν·
πολλοὶ γὰρ τεθνᾶσι κρατερηκομόωντες Αχαιοὶ,
ὧν νωῒν αἷμα κελαινὸν, ἐύῤῥοον ἀμφὶ Σκάμανδρον,
τειδας' ὀξὺς Αρης, ψυχαὶ δ' ἄϊδόσδε κατῆλθον. 30
ὸ σε χρὴ στόλεμον μὲν ἄμ' ἠοῖ στανσαι Αχαιῶν,
τοὶ δ' ἀγερόμενοι κυκλήσομεν ἐνθάδε νηυσὶ
σὶ καὶ ἡμιόνοισιν· ἀτὰρ καταλήομεν αὐτοῦ
τθὲν ἄστο στρὸ νεῶν, ὅς κ' ὀξέα στανσὶν ἵκας

Οἶκαδ' ἄγῃ, ὅταν αὖτε νεώμεθα πατρίδα γαῖαν·
Τύμβον δ' ἀμφὶ σοῇ ἵνα χεύομεν ἐξαγαγόντες,
Ἀκρίλοφ ἔν πεδίῳ· ποτὶ δ' αὐτὸν δείμομεν ὦκα
Πύργους ὑψηλούς, εἴλας νηῶν τε καὶ αὐτῶν·
Ἐν δ' αὐτοῖσι πύλας ποιήσομεν εὐ ἀραρυίας,
Ὄφρα δι' αὐτάων ἱππηλασίη ὁδὸς εἴη·
Ἐκλοδὲν ἢ βαθεῖαν ὀρύξομεν ἐγγύθι τάφρον
Ἣ κ' ἵππους καὶ λαὸν ἐρυκάκοι ἀμφὶς ἰοῦσα,
Μή σοι ὑπερθύμῃ πόλεμον Τρώων ἀγερώχων·
Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπήινεν βασιλῆες.
Τρώων αὖτ' ἀγορὴ γίνετ' Ἰλίῳ ἐν πόλει ἀκρῃ,
Δεινὴ, τετρηχυῖα, θεῶν Πριάμοιο θύρῃσι·
Τοῖσιν δ' Ἀντήνωρ πεπνυμένῳ ἦρχ' ἀγορεύειν·
Κέκλυτέ μευ, Τρῶες, καὶ Δάρδανοι, ἠδ' ὑπίκουροι,
Ὄφρ' εἴπω τά μοι θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι κελεύει
Δεῦτ' ἄγετ', Ἀργείῃ Ἑλένῃ καὶ κτήμασιν' αὐτῆ
Δώομεν Ἀτρεΐδῃσιν ἄγειν· νῦν δ' ὅρκια πιστὰ
Ψευσάμενοι μαχόμεσθα· τῷ οὔ νύ τι κέρδιον ἡμῖν
Ἔλπομαι ἐκτελέεσθαι, ἴνα μὴ ῥέξωμεν ὧδε.
Ἦ τοι ὅγ' ὡς εἰπὼν κατ' ἄρ' ἕζετο· τοῖσι δ' ἀνέστη
Δῖος Ἀλέξανδρος, Ἑλένης πόσις ἠϋκόμοιο,
Ὃς μιν ἀμειβόμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
Ἀντῆνορ, σὺ μὲν οὔ νι ἔτ' ἐμοὶ φίλα ταῦτ' ἀγορεύεις
Οἶδα καὶ ἄλλον μῦθον ἀμείνονα τῶδε νοῆσαι·
Εἰ δ' ἐτεὸν δὴ τοῦτον ἀπὸ στομάτων ἀγορεύεις,
Ἐξ ἄρα δή τοι ἔπειτα θεοὶ φρένας ἄλεσαν αὐτοί.
Αὐτὰρ ἐγὼ Τρώεσσι μὲθ' ἱπποδάμοισι ἀγορεύσω·
Ἀντίκρυ δ' ἀπόφημι, γυναῖκα μὲν οὔ νι ἀποδώσω·
Κτήματα δ', ὅσ' ἀγόμην ἐξ Ἄργεος ἠμὲν ἔπειτα
Πάντ' ἐθέλω δόμεναι, καὶ ἔτ' οἴκοθεν ἄλλ' ἐπιθεῖναι.
Ἦ τοι ὅγ' ὡς εἰπὼν κατ' ἄρ' ἕζετο· τοῖσι δ' ἀνέστη
Δαρδανίδης Πρίαμος, θεόφιν μήστωρ ἀταλαντος·
Ὃς σφιν ἐϋφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπε·
Κέκλυτέ μευ, Τρῶες, καὶ Δάρδανοι, ἠδ' ὑπίκουροι
Ὄφρ' εἴπω τά με θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι κελεύει·

ωῦ μὴ δόρπον ἕλεσθε κῇ ςρατὸν, ἀὶς τοπάρος ωῦ,
αὶ φυλακῆς μνήσασθε, κῇ ἐγρήγορθε ἕκας ϛ·
Ἠῶθεν δ' Ιδυῖϛ ἴτω κοίλας ὅπὶ νῆας,
ἵπέμψω Αϗείδησ', Αγαμέμνονι κῇ Μενελάῳ,
Μῦθον Αλϗξάνδρειο, τῦ εἵνεκα νεῖκ ὄρορε·
αὶ ϗ τόδ' εἰπέμεναι ανυκτὸν ἔπ ϛ, αἴ κ' ἐθέλωσι
Παύσασθϗ ωολέμοιο δυσηχέϛ, εἰσόκε νεκρὸς
Κήομψ· ὕςερον αὖτε μαχησόμεθ', εἰσόκε δαίμων
Ἄμμε διακρίνῃ, δῶκε δ' ἐτέροισί γε νίκην.
Ως ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα τῦ μάλα μῦθον κλύον, ἠδ' ὑπίθοντο.
Δόρπον ἔπειθ' εἵλοντο κῇ ςρατὸν ἀν τελίεσιν· 80
Ἠῶθεν δ' Ιδυῖϛ ἕζετο κοίλας ὅπὶ νῆας.
Τὰς δ' εὗρ' εἰν ἀγορῇ Δαναὰς, ϑρασυκάρδιος Αρηϛ,
Νηῒ ϖαῦ ωρύμνῃ Αγαμέμνονϛ· αὐτάρ ὁ τοῖσι,
Στὰς ἐν μέσσοισιν, μεγαφόνεον ἠπύτα κήρυξ·
Αϗεῖδαί τε, κῇ ἄλλοι ἀρίςῆες ϖαναχαιῶν,
Ηγάγεο Πρίαμός τε, κῇ ἄλλοι Τρῶες ἀγαυοὶ,
Εἰπεῖν, αἴκε ϖῦ ὔμμι φίλον κῇ ἠδὺ γένοιτο,
Μῦθον Αλϗξάνδρειο, τῦ εἵνεκα νεῖκ ὄρορε·
Κτήματα μὲν ὅσ' Αλέξανδρος κοίλῃς ἐνὶ νυσὶν 90
Ηγάγεθ' Τρφίλωσ', ἄς ϖερ ἄφελλ' ὀλέσϗ,
Πάντ' ἐθέλει δόμεναι, κῇ ἔτ' οἴκοθεν ἄλλ' ἐπιθεῖναι·
Κυδρὴν δ' ἄλοχον Μενελάε ναυσαλίμοιο
Οὐ φήσιν δώσειν· ἦ μὴν Τρῶές γε κέλονται.
Καὶ ϗ τόδ' ἠνώγεον εἰπεῖν ἔπ ϛ, αἴ κ' ἐθέλητε
Παύσασθϗ ωολέμοιο δυσηχέϛ, εἰσόκε νεκρὸς
Κήομψ· ὕςερον αὖτε μαχησόμεθ', εἰσόκε δαίμων
Ἄμμε διακρίνῃ, δῶκε δ' ἑτέροισί γε νίκην.
Ως ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα ϖάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ·
Τοῖς δ' ἦν δὴ μετέειπε βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης·
Μήτ' ἄρ τις νῦν κλήμαλ' Αλϗξάνδρειο δεχέϖω, 400
Μήθ' Ελένην· γνωτὸν ϗ, κῇ ὃς μάλα νήπιός ἐςιν,
Ως ἤδη Τρώεσσιν ὀλέθρε ϖείρεθ' ἑῇπ ϗ.
Ως ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα ϖάντες ὄπαχον ὑῆες Αχαιῶν,
Μῦθον ἀγασσάμενοι Διομήδε ἱπποδάμοιο.

Καὶ

Καί τότ' ἄρ' Ἰδαῖον προσέφη κρείων Ἀγαμέμνων·
Ἰδαῖ', ἦλοι μῦθον Ἀχαιῶν αὐτὸς ἀκούεις,
Ὡς τοι ὑποκρίνομαι· ἐμοὶ δ' ὄπαζε ἕπεσθαι·
Ἀμφὶ δὲ νεκροῖσιν καλαχήμεθα ἔτι μεγαίρω·
Οὐ γάρ τις φειδὼ νεκύων καταθνητῶν
Γίνετ', ἐπεί κε θάνωσι, πυρὸς μειλιχίοιο ἄσσα·
Ὀρκια δὲ Ζεὺς ἔστω ἐρίγδουπος, πρόσις Ἥρης.
Ὡς εἰπὼν τὸ σκῆπτρον ἀνέσχεθε πᾶσι θεοῖσιν·
Ἀψορρον δ' Ἰδαῖος ἴδε πολὺ ἴλιον ἱερήν.
Οἱ δ' ἵατ' εἰν ἀγορῇ Τρῶες καὶ Δαρδανίωνες,
Πάντες ὁμηγερέες, πολιδίγμηοι ὀππότ' ἀν ἔλθοι
Ἰδαῖος· ὁ δ' ἄρ' ἦλθε καὶ ἀγγελίην ἀπέειπεν
Στὰς ἐν μέσσοισιν· τοὶ δ' ὠπλίζοντο μάλ' ὦκα,
Ἀμφότεροι, νέκυάς τ' ἀγέμεν, ἕτεροι δὲ μάθ' ὕλην·
Ἀργεῖοι δ' ἑτέρωθεν ἐϋσσέλμων ἀπὸ νηῶν
Ὥρνυον νέκυάς τ' ἀγέμεν, ἕτεροι δὲ μάθ' ὕλην·
Ἠέλιος μὲν ἔπειτα νέον προσέβαλλεν ἀρούρας,
Ἐξ ἀκαλαρρείταο βαθυρρόου Ὠκεανοῖο,
Οὐρανὸν εἰσανιών· οἱ δ' ἤντεον ἀλλήλοισιν.
Ἔνθα διαγνῶναι χαλεπῶς ἦν ἄνδρα ἕκαστον·
Ἀλλ' ὕδατι νίζοντες ἀπὸ βρότον αἱματόεντα,
Δάκρυα θερμὰ χέοντες, ἀμαξάων ἐπάειραν·
Οὐδ' εἴα κλαίειν Πρίαμος μέγας· οἱ δὲ σιωπῇ
Νεκροὺς πυρκαϊῆς ἐπενήνεον, ἀχνύμενοι κῆρ·
Ἐν δὲ πυρὶ σθένσαντες ἔβαν πρὸς Ἴλιον ἱρήν.
Ὡς δ' αὖτως ἑτέρωθεν ἐϋκνήμιδες Ἀχαιοὶ
Νεκροὺς πυρκαϊῆς ἐπενήνεον, ἀχνύμενοι κῆρ·
Ἐν δὲ πυρὶ σθένσαντες ἔβαν κοίλας ἐπὶ νῆας.
Ἦμος δ' ἔτ' ἄρ' πω ἠὼς, ἔτι δ' ἀμφιλύκη νὺξ,
Τῆμος ἄρ' ἀμφὶ πυρὴν κρητὸς ἔχετο λαὸς Ἀχαιῶν·
Τύμβον δ' ἀμφ' αὐτὴν ἕνα πάντων ἐξαγαγόντες
Ἀκρητον ἐν πεδίῳ· πρὸς δ' αὐτὸν τεῖχος ἔδειμαν,
Πύργους θ' ὑψηλοὺς, εἶλαρ νηῶν τε καὶ αὐτῶν.
Ἐν δ' αὐτοῖσι πύλας ἐπιπρόσσιον εὖ ἀραρυίας,
Ὅφρα δι' αὐτάων ἱππηλασίη ὁδὸς εἴη·

Ἐκλοθεν

λοθεν ἢ βαθεῖαν ἐπ' αὐτῇ τάφρον ὄρυξαν, 440
ρεῖαν, μεγάλλω· ἐν ἢ σκόλοπας κατέπηξαν·
οἱ μὲν πονέοντο καρηκομόωντες Αχαιοί.
Οἱ ἢ θεοὶ, πὰς Ζηνὶ καθήμενοι ἀστεροπητῇ,
εῦντο μέγα ἔργον Αχαιῶν χαλκοχιτώνων·
εἶσι ἢ μύθων ἦρχε Ποσειδάων ἐνοσίχθων·
Ζεῦ πάτερ, ἦ ῥά τις ἔτι βροτῷ ἐπ' ἀπείρονα γαῖαν,
Ὁστις ἔτ' ἀθανάτοισι νόον καὶ μῆτιν ἐνίψει;
Οὐχ ὁρᾷς δ', ὅτι αὖτε καρηκομόωντες Αχαιοὶ
τεῖχος ἐτειχίσαντο νεῶν ὕπερ, ἀμφὶ ἢ τάφρον
βλαξ, ἀδὲ θεοῖσι δόξ κλειτὰς ἑκατόμβας; 50
Τὴν δ' ὅσον τ' ὄπιδνα) ἠὼς
Τὸν δ' ὁπλήσονη), ὃ, τ' ἐγὼ καὶ Φοῖβος Απόλλων
ρῶ Λαομέδονλι πολίαναμβ ἀθλήσανλε.
Τὸν ἢ μέγ' ὀχθήσας προσέφη νεφεληγερέτα Ζεύς·
ὦ πόποι, Εννοσίγαι' ἐριδνπνὲς, οἷ ἔειπες·
ἄλλος κέν τις τῶτο θεῶν δείσειε νόημα,
ος σέο πολλὸν ἀφαυρότερος χεῖράς τε μέν τε·
τὸν δ' ὅσον τ' ὄπιδνα) ἠὼς.
ρχει μὰν, ὅτ' ἂν αὖτε καρηκομόωντες Αχαιοὶ
ἵκανη) σὺν νηυσὶ φίλλω ἐς πολείδα γαῖαν, 60
τεῖχος ἀναῤῥήξας, τὸ μὲν εἰς ἅλα πᾶν καταχεῦαι·
ῦτις δ' ἠϊόνα μεγάλλω ψαμάθοισι καλύψαι,
ς κέν τοι μέγα τεῖχος ἀμαλδυνθῇ Αχαιῶν.
Ως οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον·
ύσελο δ' ἠέλιος, τετέλεστο ἢ ἔργον Αχαιῶν.
αφόνεον ἢ κῆ κλισίας, καὶ δόρπον ἕλοντο.
Νῆας δ' ἐκ Λήμνοιο πραΐσας, οἶνον ἄγοσαι,
Πολλαὶ, τὰς προέπεμπεν Ιησονίδης Εὔνηος,
Τόν ῥ' ἔτεκ' Υψιπύλη θεσπεσίη Ιήσονι ποιμένι λαῶν.
Καρὶς δ' Αζείδῃσ', Αγαμέμνονι καὶ Μενελάῳ, 70
δωκεν Ιησονίδης ἀγλαὸν μέθυ, χίλια μέτρα·
Ἔνθεν ἄρ' οἰνίζοντο καρηκομόωντες Αχαιοὶ,
Ἄλλοι μὲν χαλκῷ, ἄλλοι δ' αἴθωνι Σιδήρῳ,
Ἄλλοι ἢ ῥινοῖς, ἄλλοι δ' αὐτοῖσι βόεσσιν,

Ἄλλοι

Αλλοι δ' ἀνδρεχπόδεσσι· τίθενλο ἢ δᾶτα θαλείην.
Παννύχιοι μὲν ἔπειτα κατηνοιόωνλες Αχαιοὶ
Δαίνυλο, Τρῶες ἢ χ' πολόλιν ἰὸν ὄπαζον·
Παννύχιος δέ σφιν κακὰ μήδελο μηλίστα Ζεὺς,
Σμδδαλία κλυπίων· ἐπὶ ἢ χλωρὸν δέος ἦρει·
Οἶνον δ' ἐκ δεπάων χαμαδὶς χέον, ὐδέ τις ἔτλη
Πρὶν πιέειν, πρὶν λεῖψαι ὑπερμενέϊ Κρονίωνι·
Κοιμήσαν τ' ἄρ' ἔπειτα, καὶ ὕπνυ δῶρον ἕλοντο.

ΤΗΣ
ΟΜΗΡΟΥ
ΙΛΙΑΔΟΣ
ΡΑΨΩΔΙΑ Θ.

Επιγραφή.

Θῆτα, θεῶν ἀγορὴ, Τρώων κρίτ@, Ἕκλορος ἰὺχή.

ΗΩΣ μὲν κροκόπεπλ@ ἐκίδνατο πᾶσαν ἐπ' αἶαν
Ζδὺς ἢ θεῶν ἀγορὴν ποιήσατο τερπικέραυν@,
Ακροτάτη κορυφῇ πολυδειρά∂@ Οὐλύμπου·
Αὐτὸς δέ σφ' ἀγόρδυε, θεοὶ δ' ἅμα πάντες ἄκουον·
Κέκλυτέ μδυ, πάντες τε θεοὶ, πᾶσαί τε θέαιναι,
Οφρ' εἴπω, τά με θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι κελδέι·
Μήτε τις ἔνδ θήλεια θεὸς τόγε, μήτε τις ἄρσεν
Πειρήτω διακέρσαι ἐμὸν ἔπ@· ἀλλ' ἅμα πάντες
Αἰνεῖτ', ὄφρα τάχιστα τελδυτήσω τάδε ἔργα.
Ον δ' ἂν ἐγὼν ἀπάνδυδε θεῶν ἐθέλοντα νοήσω
Ελθόντ', ἢ Τρώεσσιν ἀρηγέμεν, ἢ Δαναοῖσι,
Πληγεὶς ἀ χ' πόσμον ἐλδέσκ Οὔλυμπόνδε·

μιν ἐλᾶν βίπτω ἐς Τάρταρον ἠερόεντα,
λε μάλ', ἧχι βάθιστον ὑπὸ χθονός ἐστι βέρεθρον,
θα ζιδήρειαί τε πύλαι καὶ χάλκεος οὐδός,
σσον ἔνερθ' ἀΐδεω, ὅσον οὐρανός ἐστ' ἀπὸ γαίης·
ώσειε' ἴποιθ', ὅσον εἰμὶ θεῶν κάρτιστός τε ἄριστος.
δ' ἄγε, φαίνεσθε θεοὶ, ἵνα εἴδετε πάντες,
ρὴν χρυσείην ἐξ οὐρανόθεν κρεμάσαντες·
άντες δ' ἐξάπτεσθε θεοὶ, πᾶσαί τε θέαιναι·
λλ' οὐκ ἂν μ' ἔρύσαιτ' ἐξ οὐρανόθεν πεδίονδε
ῶν ὕπατον μήστωρ', οὐδ' εἰ μάλα πολλὰ κάμοιτε·
λλ' ὅτε δὴ κ' ἐγὼ πρόφρων ἐθέλοιμι ἐρύσσαι,
ὐτῇ κεν γαίῃ ἐρύσαιμ', αὐτῇ τε θαλάσσῃ·
ειρὴν μέν κεν ἔπειτα περὶ ῥίον Οὐλύμποιο
σσαίμην· τὰ δέ κ' αὖτε μετήορα πάντα γένοιτο·
όσσον ἐγὼ περί τ' εἰμὶ θεῶν, περί τ' εἰμ' ἀνθρώπων.
Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ,
ῦθον ἀγασσάμενοι· μάλα γὰρ κρατερῶς ἀγόρευεν.
Τοῖσι δ' ἄρ' ἐν μετέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
Ὦ πάτερ ἡμέτερε, Κρονίδη, ὕπατε κρειόντων,
ὐ νυ καὶ ἡμεῖς ἴδμεν, ὃ τοι σθένος ἐστὶν ἄρειον·
λλ' ἴμπης Δαναῶν ὀλοφυδνοῖσιν ἀϊχμητάων,
ἵ κεν δὴ κακὸν οἶτον ἀναπλήσαντες ὄλωνται.
λλ' ἦτοι πολέμοιο μὲν ἀφέξομαι, εἰ σὺ κελεύεις·
κλὴν δ' Ἀργείοις ὑποθησόμεθ', ἥτις ὀνήσει,
ς μὴ πάντες ὄλωνται, ὀδυναιμένοιο τοκῆος.
Τὴν δ' ὀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεύς·
άρσει, Τριτογένεια, φίλον τέκος· οὐ νύ τι θυμῷ
ρόφρονι μυθέομαι· ἐθέλω δέ τοι ἦπιος εἶναι.
Ὡς εἰπὼν, ὑπ' ὄχεσφι τιτύσκετο χαλκόποδ' ἵππω
κυπέτα, χρυσέῃσιν ἰθείῃσιν κομόωντε·
ρυσὸν δ' αὐτὸς ἔδυνε περὶ χροΐ· γέλυτο δ' ἰμαθλὼν
ρυσείων, εὔτυκτον, ἵεν δ' ὑπεβήσατο δίφρον.
άσσεν δ' ἐλάαν· τὼ δ' ἅμα πώεσι μιστύλλοντε,
ετσηγὺς γαίης τε καὶ ἀστερόεντος Ὀλύμπου.
δὲ πρώτιστον ἀπουρίσας, μητέρα θηρῶν,

Γάργαρον

Γάργαρον, ἔνθα δέ οἱ τέμενος βωμός τε θυήεις·
Ἔνθ' ἵππους ἔστησε ποδώκεας ἀνδρῶν τε θεῶν τε,
Λύσας ἐξ ὀχέων, περὶ δ' ἠέρα πολλὸν ἔχυτο.
Αὐτὸς δ' ἐν κορυφῇσι καθίζετο κύδεϊ γαίων,
Εἰσορόων Τρώων τε πόλιν καὶ νῆας Ἀχαιῶν.
Οἱ δ' ἄρα δεῖπνον ἕλοντο κατὰ κλισίας, ἀπὸ δ' αὐτῶν θωρήσσοντο.
Τρῶες δ' αὖ ἑτέρωθεν ἀνὰ πτόλιν ὥπλίζοντο
Παυρότεροι· μέμακες δὲ καὶ ὑσμῖνι μάχεσθαι,
Χρειοῖ ἀναγκαίῃ, περί τε παίδων καὶ περὶ γυναικῶν.
Πᾶσαι δ' ἀΐγνωτοι πύλαι, ἐκ δ' ἴασιν λαοὶ,
Πεζοί θ' ἱππῆές τε· πολὺς δ' ὀρυμαγδὸς ὀρώρει.
Οἱ δ' ὅτε δὴ ῥ' ἐς χῶρον ἔνα ξυνιόντες ἵκοντο,
Σὺν ῥ' ἴαλον ῥινοὺς, σὺν δ' ἴαχε, καὶ μένε' ἀνδρῶν
Χαλκεοθωρήκων· αἱ δὲ αἰσπίδες ὀμφαλόεσσαι
Ἐπλῶντ' ἀλλήλῃσι· πολὺς δ' ὀρυμαγδὸς ὀρώρει.
Ἔνθα δ' ἅμ' εἰμωγή τε καὶ ὀλίγωλὴ πέλεν ἀνδρῶν,
Ὀλλύντων τε καὶ ὀλλυμένων· ῥέε δ' αἵματι γαῖα·
Ὄφρα μὲν ἠὼς ἦν καὶ ἀέξετο ἱερὸν ἦμαρ,
Τόφρα μάλ' ἀμφοτέρων βέλε' ἤπτετο, πίπτε δ λαός·
Ἦμος δ' ἠέλιος μέσον οὐρανὸν ἀμφιβεβήκει,
Καὶ τότε δὴ χρύσεια πατὴρ ἐτίταινε τάλαντα·
Ἐν δ' ἐτίθει δύο κῆρε ταναηλεγέος θανάτοιο,
Τρώων θ' ἱπποδάμων καὶ Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων·
Ἕλκε δ μέσσα λαβών, ῥέπε δ' αἴσιμον ἦμαρ Ἀχαιῶν.
Αἱ μὲν Ἀχαιῶν κῆρες ἔβαν ζοθὶ πυκλυζοτείρῃ
Ἐς δίαν· Τρώων δ, πρὸς ὀφρανὸν βῆσαν ἄρερθεν.
Αὐτὸς δ' ἐξ ἰδῆς μεγάλ' ἔκλυτε, δαιόμενον δὲ
Ἧκε σέλας μετὰ λαὸν Ἀχαιῶν· οἱ δ' ἰδόντες
Θάμβησαν, καὶ πάντας ὑπὸ χλωρὸν δέος εἷλεν·
Ἔνθ' ἔτ' Ἰδομενῆος τλῆ μίμνειν, ἔτ' Ἀγαμέμνων,
Οὔτε δύ' Αἴαντες μενεπτόλεμοι θεράποντες Ἄρηος·
Νέστορα δ' οἶος ἔμιμνε Γερήνιος, ἕρκος Ἀχαιῶν,
Οὔτι ἑκών, ἀλλ' ἵππος ἑτείρετο· τὸν βάλεν ἰῷ
Δῖος Ἀλέξανδρος, Ἑλένης πόσις ἠϋκόμοιο,

Ἀχρὶ

λω κλυτοξυφὴν, ὅθι τε πρῶϑ τείχες ἵππων
κνίῳ ἐμπεφύασι, μάλιστα ϑ' καίριόν ἐστιν·
νήσας δ' ἀνέπαλτο, βέλ@ δ' εἰς ἐγκέφαλον δῦ,
ὐ δ' ἵππυς ἐτάραξε, κυλινδόμῳ@ περὶ χαλκῷ.
ρ' ὁ γέρων ἵπποιο παρηορίας ἀπέταμνε
γάνῳ ἀΐσσων, τόφρ' Ἐκλορος ὠκέες ἵπποι
θον ἀν' ἰωχμὸν, θρασσωὶ ἡνιόχον φορέοντες
λορε· κὴ νύ κεν ἔνθ' ὁ γέρων ὑπὸ θυμὸν ὄλεσσεν, 90
μὴ ἄρ' ὀξὺ νόησε βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης·
δαλέον δ' ἐβόησεν, ἐποτρύνων Ὀδυσῆα·
ιογενὲς Λαρτιάδη, πολυμήχαν Ὀδυσσεῦ,
φεύγεις, μὴ νῶτα βαλὼν, κακὸς ὡς, ἐν ὁμίλῳ;
τις τοι φεύγοντι μεταφρένῳ ἐν δόρυ πήξῃ·
λὰ μύ', ὄφρα γέροντ@ ἀπούσομέν ἄγχι ἐόντε.
ς ἔφατ'· ἀλλ' ἐπάκουσε πολύτλας δῖ@ Ὀδυσσεύς,
λὰ παρήϊξεν κοίλας ὅπὶ νῆας Ἀχαιῶν.
εἰδης δ', αὐτός περ ἐὼν, περιμάχοισιν ἐμίχθη·
ὴ ῥ' ἀπὸ τ' ἵππων Νηλῃάδαο γέροντ@, 100
μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
γέρον, ἦ μάλα δή σε νέοι τείρουσι μαχηταὶ·
ῆ βίη λέλυϑ', ἀλαπαδνὸν δέ σε γῆρας ὀπάζει·
εδανὸς δέ νύ τοι θεράπων, βραδέες δέ τοι ἵπποι·
λ' ἄγ', ἐμῶν ὀχέων ὀπιβήσεο, ὄφρα ἴδηαι
ι Τρώϊοι ἵπποι, ὀπυιάμενοι πεδίοιο
ιπνὰ μάλ' ἔνθα κὴ ἔνθα διωκέμεν ἠδὲ φέβεσϑαι,
ς ποτ' ἀπ' Αἰνείαν ἐλόμην μήσατο φόβοιο.
τω μὲν θεράποντε κομείτων· τώδε ϑ' ναῖε
σὶν ἐφ' ἱπποδάμοις ἰθυνόμην, ὄφρα κὴ Ἕκτως 110
εϑ', εἰ κὴ ἐμὸν δόρυ μαίνετ' ἐν πάλάμῃσιν.
ς ἔφαϑ'· ἀλλ' ἀπίθησε Γερήνι@ ἱππότα Νέστως.
τορίας μὲν ἔπειθ' ἵππυς θεράποντε κομείτην
μοι Σθένελός τε κὴ Εὐρυμέδων ἀγαπήνως·
δ' εἰς ἀμφοτέρω Διομήδε@ ἄρματα βήτην·
τως δ' ἐν χείρεσσι λάβ' ἡνία Σθένελος·
σιξεν δ' ἵππυς, τάχα δ' Ἕκτορος ἄγχι γένοντο.

Τῶ δ' ἰθὺς μεμαῶτ' ἀκόντισε Τυδέος υἱός·
Καὶ τῶ μὲν ῥ' ἀφάμαρτεν· ὁ δ' ἡνιόχου θεράποντα,
Τὸν ἐυφρθύμε Θηβαίε Ηνιοπῆα,
Ἵππων ἡνί' ἔχοντα, βάλε στῆθ' ὀξὺ μαζόν·
Ηερπε δ' ἐξ ὀχέων, ὑπερώησαν δέ οἱ ἵπποι
Ωκύποδες· τῶ δ' αὖθι λύθη ψυχή τε μένός τε.
Ἐκλομεν δ' αἰνὸν ἄχος σύκασε φρένας ἡνιόχοιο·
Τὸν μὲν ἔπειθ' εἴασε, κὴ ἀχνύμενός περ ἑταίρε,
Κεῖσθ'· ὁ δ' ἡνιόχου μέθεπε θρασειῶ, ὄφρ' ἄρ' ἔτι δὴν
Ἵππω δουρίδλω Ζωμάντορος· αἶψα γὰρ εὗρεν
Ιφιτίδλω Αρχεπτόλεμον θρασειῶ, ὃν ῥα τόθ' ἵπποι
Ωκυπόδων ἐπέβησε, δίδε δέ οἱ ἡνία χερσίν.
Ενθα κε λοιγὸς ἔλων, κὴ ἀμήχανα ἔργα χύοντο·
Καί νύ κε σύκαδεν κῆλιον, ἠύτε ἄρνες,
Εἰ μὴ ἄρ' ὀξὺ νόησε παλὺς ἀνδρῶν τε θεῶν τε·
Βρυλήσας δ' ἄρα δεινὸν, ἀφῆκ' ἀργῆτα κεραυνὸν,
Καββὰ πρόσθ' ἵππων Διομήδεω ἧκε χαμᾶζε·
Δεινὴ δ' φλὸξ ἆρτο θεείε καπνοθόροιο·
Τὼ δ' ἵππω δείσαντε καλαπλήτιω ὑπ' ὄχεσφιν·
Νέσορα δ' ἐκ χειρῶν φύγε ἡνία Ζιγαλόεντα·
Δείσε δ' ὅγ' ἐν θυμῶ, Διομήδεα δ' προσέειπε·
Τυδείδη, ἄγε δ' αὖτε φόβονδ' ἔχε μώνυχας ἵππους.
Η ὲ γιγνώσκεις, ὅ τοι ἐκ Διὸς ἔχ ἕπετ' ἀλκή;
Νῦν μὲν τῶδε γὰρ τέτυφ Κρονίδης Ζεὺς κῦδος ὀπάζει
Σήμερον, ὕστερον αὖτε κὴ ἡμῖν, αἴ κ' ἐθέλῃσι,
Δώσει· ἀνὴρ δέ κεν ἔτι Διὸς νόον εἰρύσσαιτο,
Οὐδὲ μάλ' ἴφθιμος· ἐπεὶ πολὺ φέρτατός ἐστι.
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης·
Ναὶ δὴ ταῦτά γε πάντα, γέρον, κρ[ατ]ὶ μοῖραν ἔειπες·
Αλλὰ τόδ' αἰνὸν ἄχος κραδίλω κὴ θυμὸν ἱκάνει·
Εκλυε γὰρ ποτε φήσει, ἐνὶ Τρώεσσ' ἀγορεύων,
Τυδείδης τὸν ἐμεῖο φοβεύμενος ἶκτο νῆας.
Ως ποθ' ἀπειλήσει· τότε μοι χάνοι εὐρεῖα χθών.
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα Γερήνιος ἱππότα Νέστως·
Ωμοι, Τυδέος υἱὲ δαΐφρονος, οἷ ἔειπες·

Εἰπὲ

Ἵππες γὰρ σ' Ἕκτωρ γε κακὸν καὶ ἀνάλκιδα φήσει,
Ἀλλ' ἀ πείσονται Τρῶες καὶ Δαρδανίωνες,
Καὶ Τρώων ἄλοχοι μεγαθύμων ἀπουρήων,
Ἄφρον ἐν κονίῃσι βάλες θαλερὰς παρὰ κοίτας.
Ὡς ἄρα φωνήσας φύγαδ' ἴτεαπε μώνυχας ἵππους,
Ἔνθις ἀν' ἰωχμόν· ὅθι ἦ Τρῶές τε καὶ Ἕκτωρ
Κὴν θεσπεσίῃ βέλεα σονόεντα χέοντο.
Τὼ δ' ὅτε μαχητὸν ἄὐσε μέγας κορυθαίολος Ἕκτωρ· 160
Τυδείδη, πεῖ μὴ σε τίον Δαναοὶ ταχύπωλοι
Ἔδρη τε, κρέασίν τε, ἰδὲ πλείοις δεπάεσσι·
Ἴων δέ σ' ἀτιμήσουσι· γυναικὸς ἄρ' ἀνδρείτυξο·
Ἔρρε, κακὴ γλήνη· ἐπεὶ ἄν, εἴξανλος ἐμείο,
Τύρσιν ἡμετέρων ὑπερβήσεαι, ἐδὲ γυναῖκας
Ἄξεις ἐν νήεσσι· πάρος τοι δαίμονα δώσω.
Ὡς φάτο. Τυδείδης δ' Ἀδάνδιχα μερμήριξεν,
Ἵππους τε σρέψαι, καὶ ἐναντίβιον μαχέσαδαι.
Τρὶς μὴ μερμήριξε κατ' φρένα καὶ κατὰ θυμόν·
Τρὶς δ' ἀρ' ἀπ' Ἰδαίων ὀρέων κλύπε μητίετα Ζεύς, 70
Σῆμα τιθεὶς Τρώεσσι, μάχης ἐτεραλκέα νίκλω.
Ἔκτωρ δ' Τρώεσσιν ἐκέκλετο, μαχητὸν ἀΰσας·
Τρῶες, καὶ Λύκιοι, καὶ Δάρδανοι ἀγχιμαχηταί,
Ἄνδρες ἑσὲ, φίλοι, μνήσασθε δ' θυμαδέος ἀλκῆς.
Γιγνώσκω δ', ὅτι μοι πρόφρων κατένευσε Κρονίων
Νίκλω καὶ μέγα κῦδος, ἀτὰρ Δαναοῖσί γε πῆμα.
Νήπιοι, οἱ ἄρα δὴ τάδε τείχεα μηχανόωντο,
Ἀλλῆχ' ὀδενόσαρα· τάδ' ἐ μὴν ἐμὸν ἐρύξει·
Ἵπποι δ' ῥέα τάφρον ὑπερθορέονται ὀρυκτὴν.
Ἀλλ' ὅτε κεν δὴ νηυσὶν ὅπι γλαφυρῇσι γένωμαι, 180
Μνήσασθαι τις ἔπειτα πυρὸς δηΐοιο φυλάσσω,
Ὄφρα πυρὶ νῆας ἐμπρήσω, κλείνω δ' καὶ αὐτὸν
Ἀργείους πρὸς νηυσὶν, ἀτυζομένους πρὸ κάπτω.
Ὡς εἰπὼν, ἵπποισιν ἐκέκλετο, φώνησέν τε·
Ἄνθε τε, καὶ σὺ Πόδαργε, καὶ Αἴθων, Λάμπε τε δῖε,
Νῦν μοι τὴ κομιδὴν ἀποτίνετον, ἣν μάλα πολλὴν
Ἀνδρομάχη, θυγάτης μεγαλήτορος Ἠετίωνος,

Τμῖν πὰς πρότερόσι, μελίφρονα πυρὸν ἔδηκεν,
Οἶνόν τ' ἐγκεφάσασα πιεῖν, ὅτε θυμὸς ἀνώγοι,
Ἡ ἐμοὶ, ὅσσῳ οἱ θαλερὸς πόσις εὔχομαι εἶναι.
Ἀλλ' ἐφομαρτεῖτον καὶ ἀπόδυτον, ὄφρα λάβωμι
Δώρα Νεοπτόλεμῳ, τά νύ οἱ κλυτὸν ἔγχος ἔπεσσιν
Πᾶς χρυσείῳ ἔμμαι, καλόν τε καὶ αὐτήν·
Αὐτὰρ ἀπ' ὤμοιϊν Διομήδεος ἱπποδάμοιο,
Δαιδάλεον θώρηκα, τό Ἥφαιστος κάμε τεύχων.
Εἰ τάδε κε λάβοιμι, ἐλπαίμην ἂν Ἀχαιοὺς
Αὐτοδυχεὶ νηῶν ὀπιδησέμεν ὠκυπόροιν.

Ὡς ἔφατ' ὀλχόμενος· νεμέσησε δὲ ποτνία Ἥρη·
Σείσατο δ' εἰνὶ θρόνῳ, ἐλέλιξε δὲ μακρὸν Ὄλυμπον·
Καί ῥα Ποσειδάωνα, μέγαν θεὸν, ἀντίον ηὔδα·

Ὤ πόποι. Ἐννοσίγαι', ὀλοφυδνὰ, καὶ οὐ σοί περ
Ὀλλυμένων Δαναῶν ὀλοφύρεται ἐν φρεσὶ θυμός;
Οἵ δέ τοι εἰς Ἑλίκην τε καὶ Αἰγὰς δῶρ' ἀνάγουσι
Πολλά τε καὶ καλέουσι· σὺ δέ ζαφερὸν βέλος ὄρσας,
Εἶπες καὶ κ' ἐθέλοιμι, ὅσοι Δαναοῖσιν ἀρωγοὶ,
Τρῶας ἀπώσασθαι, καὶ ἐϋκτίμενον διέπορθαι Ζῆν',
Αὐτῷ κ' ἔνθ' ἀκάχοιτο καθήμενος οἷός περ ἰδών.

Τὸν δὲ μέγ' ὀχθήσας προσέφη κραδίην Ἐνοσίχθων·
Ἥρη ἄπλοσπὲς, ποῖον τὸ μῦθον ἔειπες;
Οὐκ ἂν ἔγωγ' ἐθέλοιμι Διὶ Κρονίωνι μάχεσθαι
Ἡμέας τοὺς ἄλλους, ἐπεὶ πολὺ φέρτατός ἐστιν.

Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον·
Τῶν δ' ὅσον ἐν νηῶν ὑπὸ πύργῳ τάφρος ἔεργε,
Πλῆθεν ὁμῶς ἵππων τε καὶ ἀνδρῶν ἀσπιστάων
Εἰλουμένων· εἴλει δὲ θοὸς κορυθάϊξ Ἄρηϊ
Ἕκτωρ Πριαμίδης, ὅτε οἱ Ζεὺς κῦδος ἔδωκε.
Καί νύ κεν ἔμπρησεν πυρὶ καλῷ νῆας ἐΐσας,
Εἰ μὴ ὄπα φρεσὶ θῆκ' Ἀγαμέμνονι ποτνία Ἥρη,
Αὐτῷ προϊπτύσαντι, θοῶς ὀρώρειν Ἀχαιούς.
Βῆ δ' ἰέναι παρά τε κλισίας καὶ νῆας Ἀχαιῶν,
Πορφύρεον μέγα φᾶρος ἔχων ἐν χειρὶ παχείῃ·
Στῆ δ' ἐπ' Ὀδυσσῆος μεγακήτεϊ νηῒ μελαίνῃ,

ῥ' ἐν μεσσάτῳ ἴσχε, γεγωνέμεν ἀμφοτέρωσε,
ᾧ ἐπ' Αἴαντ@ κλισίης Τελαμωνιάδαο,
' ἐπ' Αχιλλῆ@, τοί ῥ' ἔσχατα νῆας ἐίσας
ρυσαν, ἠνορέῃ πίσυνοι καὶ κάρτεϊ χειρῶν.
ἔστιν ἧ διαπρύσιον, Δαναοῖσι γεγωνὼς·
Αἰδὼς, Αργεῖοι, κάκ' ἐλέγχεα, εἶδ@ ἀγητοί·
ἦεν ὀχωλαὶ, ὅτε δὴ φαεσίμβροτον εἶ) ἄρεσθον·
ὀτότ' ἐν Λήμνῳ κενεαυχέες ἠγορόωντο,
ονῖλες κρέα πολλὰ βοῶν ὀρθοκραιράων,
ονῖλες κρητῆρας ὑπερφιάλας οἴνοιο,
ώων ἀνθ' ἑκατόν τε δικοσίων τε ἕκας@·
πάσετ' ἐν πολέμῳ ζ νεῶν δ' ὑπ' ἐνὸς ἄξιοί εἰμεν
λοφος, ὅς τάχα νῆας ἐσιπρήσει πυρὶ κηλέῳ,
ῦ πάτερ, ἦ ῥά τιν' ἄλλη ἀφραδμόνων βασιλήων
δ' ἄτην ἄασας, καί μιν μέγα κῦδ@ ἀπούρας ζ
μῷ δή ποτέ φημι τεὸν παρὰ νηυσὶ θοῇσιν
ὶ πολυκληῖδι παρελθέμεν ἐνθάδε ἔρρειν·
λ' ὅτε πᾶσι βοῶν δημὸν καὶ μηρί' ἔκηα, 40
μῷ@ Τρώϊλε δύτειχον ἐξαλαπάξαι.
λὰ Ζεῦ, τόδε πές μοι ὑπερμενέων ἐέλδωρ,
τοῦ δή πες ἔασον ὑπεκφυγέειν καὶ ἀλύξαι,
δ' ὅτω Τρώεσσιν ἔα δάμναδζ Αχαιές.
Ως φάτο· τ δ' ὁ πατὴρ, ὀλοφύρετο δακρυχέοντα·
ῦσι δέ οἱ λαὸν σόον ἔμμεναι, ὐδ' ὀπιθέσθ.
τίκα δ' αὐτὸν ἦκε, τῃσιάτατον πελειάων,
ρῃ, ἔχοντ' ὀνύχεσσι, τέκ@ ἐλάφοιο ταχείης·
ᾗ ἧ Διὸς βωμῷ παρὰ δηρέϊ κάββαλε νεβρὸν,
α πανομφαίῳ Ζηνὶ ῥέζεσκον Αχαιοί. 50
Οἱ δ' ὡς οὖν εἶδονθ', ὅτ' ἄρ' ἐκ Διὸς ἦλυθεν ὄρνις,
ἦλον ὁπὶ Τρώεσσι θόρον, μνήσαντο δ' χάρμης.
δ' ὅτις πρότερος Δαναῶν, πολλῶν περ ἐόντων,
ξατο Τυδείδαο πάρος, ἐνὶ θώρηξι λάμπων,
ρμὴ τ' ἐξελάσαι, καὶ ἐναντίβιον μαχέσασθ·
λὰ πολὺ πρῶτ@ Τρώων ἕλεν ἄνδρα κορυστὴν,
δμονίδην Αγέλαον· ὁ μὲν φύγαδ' ἔτραπεν ἵππους·

Τῷ ἧ μεταστρεφθέντι, μεταφρένῳ ἐν δόρυ πῆξεν,
Ὤμων μεσσηγὺς, διὰ δ' ἧ στήθεσφιν ἔλασσεν·
Ἤριπε δ' ἐξ ὀχέων, ἀρέβησε δ' ἄρ' ἀμφ' αὐτῷ.
Τὸν δ' μέτ' Ἀρείδαν, Ἀγαμέμνονα κὴ Μενέλαον·
Τοῖσι δ' ἔπ' Αἴαντες, θοῦρον ὄπιεμφέες ἀλκήν·
Τοῖσι δ' ἔπ' Ἰδομενῆος, κὴ ὀπάων Ἰδομενῆι
Μηριόνης, ἀτάλαντος Ἐνυαλίῳ ἀνδρειφόντῃ·
Τοῖσι δ' ἔπ' Εὐρύπυλος, Εὐαίμονος ἀγλαὸς υἱός.
Τεῦκρος δ' εἰνατος ἦλθε, παλίντονα τόξα τιταίνων·
Στῆ δ' ἀρ' ὑπ' Αἴαντος σάκεϊ Τελαμωνιάδαο.
Ἔνθ' Αἴας μὲν ὑπέσχίφησεν σάκος, αὐτὰρ ὅγ' ἅμως
Παπτήνας, ἐπεὶ ἄρ τιν' ὀϊστεύσας ἐν ὁμίλῳ
Βεβλήκει, ὁ μὲν αὖθι πεσὼν ἀπὸ θυμὸν ὄλεσσεν,
Αὐτὰρ ὁ αὖτις ἰὼν, πάλιν ὡς ὑπὸ μητέρα, δύσκεν
Εἰς Αἴαντ'· ὁ δέ μιν σάκεϊ κρύπτασκε φαεινῷ.
Ἔνθα τίνα πρῶτον Τρώων ἦλε Τεῦκρος ἀμύμων;
Ὀρσίλοχον μὲν πρῶτα, κὴ Ὄρμενον, ἠδ' Ὀφελέστην,
Δαίτορά τε, Χρομίον τε, κὴ ἀντίθεον Λυκοφόντην,
Καὶ Πολυαιμονίδην Ἀμοπάονα, κὴ Μελάνιππον,
Πάντας ἐπασσυτέρους πέλασε χθονὶ πυκνοτεύχῃ.
Τὸν δ' ἰδὼν γήθησεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων,
Τόξα δὸπὸ κρατερῆς Τρώων ὀλέκοντα φάλαγγας·
Στῆ δ' παρ' αὐτὸν ἰὼν, καί μιν πρὸς μῦθον ἔειπε·

Τεῦκρε, φίλη κεφαλὴ, Τελαμώνιε, ποιμένα λαῶν,
Βάλλ' ἅτους, ἄρκειν τι φόως Δαναοῖσι γένηαι,
Πατρί τε σῷ Τελαμῶνι, ὅ σ' ἔτρεφε τυτθὸν ἐόντα,
Καί σε, νόθον περ ἐόντα, περιφραδέως ἀτίταλλε·
Τὸν, κὴ τηλόθ' ἐόντα, ἐϋκλείης ὑπέθηκεν.
Σοὶ δ' ἐγὼ ἐξερέω, ὡς κὴ τετελεσμένον ἔσται·
Αἴκεν μοι δώῃ Ζεὺς Αἰγιόχος κὴ Ἀθήνη
Ἰλίου ἐξαπάλαι ἐϋκτίμενον πτολίεθρον,
Πρώτῳ τοι μετ' ἐμὲ παρεσσάμενον ἐν χερσὶ θήσω,
Ἢ τρίποδ', ἢ δύο ἵππους αὐτοῖσιν ὄχεσφιν,
Ἠὲ γυναῖκ', ἣ κέν τοι ὑμὸν λέχος εἰσαναβαίνοι.

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη Τεῦκρος ἀμύμων·

Ἀρείδη

Ζεύδη κύδιστε, τί μοι ἀποβύδοιλα κὴ αὐτὸν
Βρώεις; ἐ μὴν τοι, ὅσον δυώαμίς γε πάρεστι,
Ἀμύομαι· ἀλλ' ἐξ ἔ ποτὲ Ιλιον ὀσόμὴ' αὐτοῦ,
Ἐκ τῶ δὴ τόξοισι διδιγμὴν ἄνδρας ἐναίρω·
Ἀχλὼ δὴ ποθέηκα τανυγλώχινας ὀϊστὸς,
Πάντες δ' ἐν χροῖ πῆχθεν ἀρηϊθόων αἰζηῶν·
Τῶπον δ' ἐ δυώαμαι βαλέειν κλυτὰ λυσητῆρε.
Ἦ ῥα, κὴ ἄλλον ὀϊστὸν ἀπὸ νευρῆφιν ἴαλλεν 300
Ἕλλοφος ἀνλιηρὸν, βαλέειν δέ ἑ ἴελο θυμός·
Καὶ τῶ μὴν β' ἀφάμαρθ'· ὁ δ' ἀμύμονα Γοργυθίωνα,
Υἱὸν ἐὺν Περιάμοιο, κὴ ἐσθλὸν βάλεν ἰῷ·
Τὸν ῥ' ἐξ Αἰσύμνθεν ὀπυιομένη τέκε μήτης,
Καλὴ Καστιάνειρα, δέμας εἰκυῖα θεῆσι.
Πήκων δ' ὡς ἐτέρωσε κάρη βάλεν, ἦτ' ἐπὶ κήπῳ
Καρπῷ βριθομένη νοτίητί τε εἰαρινῆσιν·
Ὡς ἐτέρωσ' ἤμυσε κάρη πήληκι βαρυνθέν.
Τεῦκρος δ' ἄλλον ὀϊστὸν ἀπὸ νευρῆφιν ἴαλλεν
Ἕκτορος ἀνλιηρὸν, βαλέειν δέ ἑ ἴελο θυμός. 10
Ἀλλ' ἴγε καὶ τόθ' ἅμαρτε· παρέσφηλεν γὰρ Απόλλων·
Ἀλλ' Αρχεπτόλεμον, θεράποντα Ἕκτορος ἱππιοχῆα,
Θρμὸν πολεμόνδε, βάλε σῆθος πὰρ μαζόν·
Ἔρρηξε δ' ἐξ ὀχέων, ὑπάρηκε δέ οἱ ἵπποι
Ὠκύποδες· τῶ δ' αὖθι λύθη ψυχή τε μένος τε.
Ἕκτορα δ' αἰνὸν ἄχος πύκασε φρένας ἱππιόχοιο·
Τὸν μὲν ἔπειτ' εἴασε, κὴ ἀχνύμενος περ ἑταίρε·
Ἠβηρίνῳ δ' ἐπέλθουσιν ἀδελφεὸν, ἐγγὺς ἐόντα,
Ἵππων ἠνί' ἐλεῖν· ὁ δ' ἄρ' ὦκ ἐπίθησεν ἀνῦσαι.
Ὡπὸς δ' ἐν δίφρῳσι χαμαὶ θόρε παμφανόωντι, 20
Μμβδαλέα ἰάχων· ὁ δ' ὑπὸ χθονὶ λάβε χειρί.
Ἦ δ' ἰθὺς Τδίηος, βαλέειν δέ ἑ θυμὸς ἄνωγεν.
Ἄτοι ὁ μὲν φαρέτρης ἐξείλετο πικρὸν ὀϊστὸν,
Ἔπηξε δ' ὀπὶ νευρῇ· ὁ δ' αὖ κορυθαίολος Ἕκτωρ
Ὑὸν ἰόντα, πρὸ ὧμον, ὅθι κληῖς ἀπέεργει
Ἀὐχένα τε σῆθός τε, μάλιστα δ' κράτερόν ἐστι,
Τῇ ῥ' ὑπὸ οἱ μεμαῶτα βάλεν λίθῳ ὀκριόεντι·

Ρῆξε

Ρῆξε δέ οἱ νδυμήν· νάρκησε δ' χεὶρ ὑπὸ καρπῷ·
Στῆ δ' γνὺξ ἐλιπών, πόξον δέ οἱ ἔκπεσε χειρός.
Αἴας δ' ἐκ ἀμέλησε καστιγνήτοιο παρόντος,
Αλλὰ θέων προέβη, καί οἱ σάκος ἀμφεκάλυψε.
Τὸν μὲν ἔπειθ' ὑποδύντε δύω ἑταῖροι ἑταίρου,
Μηκιστῆς, Ἐχίοιο πάϊς, καὶ δῖος Αλάστωρ,
Νῆας ὑπὸ γλαφυρὰς φερέτην βαρέα στενάχοντα.
Αψ δ' αὖτις Τρώεσσιν Ολύμπιος ἐν μένος ὦρσεν,
Οἱ δ' ἰθὺς τάφρου βεβίασαν ἔσαν Αχαιούς·
Εκτωρ δ' ἐν πρώτοισι κίε, θέϊν βλεμεαίνων.
Ως δ' ὅτε τίς τε κύων συὸς ἀγρίου, ἢ λέοντος,
Απτηται κατόπισθε, ποσὶν ταχέεσσι πεποιθώς,
Ιχία τε γλουτούς τε, ἑλιασόμενόν τε δοκεύει·
Ως Εκτωρ ὄπαζε καρηκομόωντας Αχαιούς,
Αἰὲν ἀποκτείνων ὁ ὀπίσσαλον· οἱ δ' ἐφέβοντο.
Αὐτὰρ ἐπεὶ δὴ τε σκόλοπας καὶ τάφρον ἔβησαν
Φεύγοντες, πολλοὶ δ' ἄμυδις Τρώων ὑπὸ χερσὶν,
Οἱ μὲν δὴ πρὸς νῆας ἐρήρεον μενέοντες,
Αλλήλοισί τε κεκλόμενοι, καὶ πᾶσι θεοῖσι
Χεῖρας ἀνίσχοντες, μεγάλ' ὀλχετόωντο ἕκαστος.
Εκτωρ δ' ἀμφισφυρώτατον καὶ ὀκύτατον ἵππους,
Γοργῆς ὄμματ' ἔχων, ἠδὲ βροτολοιγὸν Αρηα·
Τὸν δ' ἴδεν' ἐλέησε θεὰ λευκώλενος Ηρη,
Αἶψα δ' Αθηναίην ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
Ω πόποι, Αἰγιόχοιο Διὸς τέκος, οὐκέτι νῶϊ
Ολλυμένων Δαναῶν κεκαδησόμεθ', ὑστατίόν περ·
Οἵ κεν δὴ κακὸν οἶτον ἀναπλήσαντες ὅλωνται·
Ανδρὸς ἑνὸς ῥιπῇ ὁ, τ' μαίνεται οὐκέτ' ἀνεκτῶς
Εκτωρ Πριαμίδης, καὶ δὴ κακὰ πολλὰ ἔοργε.
Τὴν δ' αὖτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Αθήνη·
Καὶ λίην κεῖνός γε μάψ θυμόν τ' ὀλέσειε,
Χερσὶν ὑπ' Αργείων φθίμενος ἐν πατρίδι γαίῃ·
Αλλὰ πατὴρ ἐμὸς φρεσὶ μαίνεται οὐκ ἀγαθῇσι,
Σχέτλιος, αἰὲν ἀλιτρὸς, ἐμῶν μενεάων ἀπερωπός.
Οὐδέ τι τῷ μέμνηται, ὅ οἱ μάλα πολλάκις υἱὸν

Τειρόμενον

ειρόμενον σώσεσκον ὑπ' Εὐρυσθῆϊ ἀέθλων.
τοι ὁ μὲν κλαίεσκε πρὸς οὐρανόν· αὐτὰρ ἐμὲ Ζεὺς
ὸ ἐπαλεξήσασθ' ἀπ' ὀϊζυρόθεν προΐαλλεν.
ὶ γὰρ ἐγὼ τάδε ἤδη· ἐνὶ φρεσὶ θυμαλίμῃσιν,
ὅτέ μιν εἰς Αἴδαο πυλάρταο πρὸ πέμψεν,
ξ Ερέβους ἄξοντα κυνὸς στυγεροῦ Αΐδαο,
ὐκ ἂν ὑπεκφύγοι Στυγὸς ὕδατι ῥέεθρα·
ῶ δ' ἐμὲ μὲν σώζει, Θέτιδι δ' ἐξήνυσε βουλὰς, 370
ὶ γὰρ ἔκυσε, καὶ ἄλλαων χειρὶ γλυκείῃ,
ισσομένη τιμῆσαι Αχιλλῆα πολιόπορθον.
σαι μὰν, ὅτ' ἂν αὖτε φίλῳ Γλαυκώπιδα εἴπῃ.
λλὰ σὺ μὲν νῦν νῶϊν ἐπέντυε μώνυχας ἵππους,
φρ' ἂν ἐγὼ, καταδῦσα Διὸς δόμον Αἰγιόχοιο,
δίχεσιν ἐς πόλεμον θωρήξομαι, ἄφρα ἴδωμαι
ὶ νῶϊ Πριάμοιο παΐς κορυθαίολος Εκτωρ
θήσει, προφανείσα ἀνὰ πτολέμοιο γεφύρας·
τις καὶ Τρώων κορέει κυνὸς ἠδ' οἰωνοὺς
μῷ καὶ σάρκεσσι, πεσὼν ὅπι νηυσὶν Αχαιῶν. 80
Ως ἔφατ· οὐδ' ἀπίθησε θεὰ λευκώλενος Ηρη.
μὲν ἐποιχομένη χρυσάμπυκας ἔντυεν ἵππους
ρη, πρόσθα θεὰ, θυγάτηρ μεγάλοιο Κρόνοιο·
ὐτὰρ Αθηναίη, κούρη Διὸς Αἰγιόχοιο,
πλον μὲν καλέσασθαι ἑανὸν πάλεϊ ἐπ' ὤδει,
οικίλον, ὅν ῥ' αὐτὴ ποιήσατο καὶ κάμε χερσίν.
ἣ χιτῶν' ἐνδῦσα Διὸς νεφεληγερέταο,
δίχεσιν ἐς πόλεμον θωρήσσετο δακρυόεντα.
ε δ' ὄχεα φλόγεα ποσὶ βήσατο, λάζετο δ' ἔγχος
εμθὺ, μέγα, στιβαρὸν, τῷ δαμνᾷσι στίχας ἀνδρῶν 90
ρώων, τοῖσίν τε κοτέσσεται ὀβριμοπάτρη.
ρη ἧ μάστιγι θοῶς ἐπεμαίετ' ἄρ' ἵππους·
ὐτόμαι ἦ πύλαι μύκον οὐρανῦ, ἃς ἔχον Ωραι,
ῇς ὑπετέτραπτο μέγας οὐρανὸς, Οὔλυμπός τε,
μῷ ἀνακλῖναι πυκινὸν νέφος, ἠδ' ὀπιθεῖναι.
ῇ ῥα δι' αὐτάων κευθμηχείας ἔχον ἵππους.
βὶς ἧ πατρὸς Ιδηθεν ἐπεὶ ἴδε, χώσατ' ἄρ' αἰνῶς·

Ιριν

Ἶρι δ' ὄρσω χρυσόπτερον ἀγγελέουσαν·
Βάσκ' ἴθι, Ἶρι ταχεῖα, πάλιν τρέπε, μηδ' ἐπ' ἄλλῳ
Ἔρχεσθ'· ἢ γὰρ κακὰ σωοισόμβρα πολλὰ μόνδε.
Ὧδε γὰρ ἐξερέω, τόδε καὶ τετελεσμένον ἔσται·
Γυάσαι μὲν Ζφῶϊν ὑφ' ἅρμασιν ὠκέας ἵππους·
Αὐτὰς δ' ἐκ δίφρου βαλέω, καὶ δ' ἅρματα ἄξω·
Οὐδέ κεν ἐς δεκάτους ἀποτελλομένους ἐνιαυτοὺς
Ἕλκε' ἀπαλθήσεσθον, ἃ κεν μάρπτῃσι κεραυνός.
Ὄφρ' εἰδῇ Γλαυκῶπις, ὅτ' ἂν ᾧ πάλαι μάχηται.
Ἥρῃ δ' ἔτι τόσον νεμεσίζομαι, οὐδὲ χολοῦμαι·
Αἰεὶ γὰρ μοι ἔωθεν ἐναντία, ὅ, τι νοήσω.
Ὡς ἔφατ'· ὦρτο δ' Ἶρις ἀελλόπος ἀγγελέουσα·
Βῆ δ' καθ' Ἰδαίων ὀρέων ἐς μακρὸν Ὄλυμπον.
Πρόσθεν δ' αὐλῇσι πολυπλήκτου Οὐλύμποιο
Ἀντομένη κατέρυκε· Διὸς δέ ζφ' ἔννεπε μῦθον·
Πῇ μέμαλον; τί Ζφῶϊν ἐνὶ φρεσὶ μαίνεσθ' ἤτοι;
Οὐκ ἐάα Κρονίδης ἐπαμυνέμεν Ἀργείοισιν.
Ὧδε γὰρ ἠπείλησε Κρόνου παῖς, εἰ τελέει πῦρ,
Γυάσειν μὲν Ζφῶϊν ὑφ' ἅρμασιν ὠκέας ἵππους,
Αὐτὰς δ' ἐκ δίφρου βαλέειν, καὶ δ' ἅρματα ἄξειν·
Οὐδέ κεν ἐς δεκάτους ἀποτελλομένους ἐνιαυτοὺς
Ἕλκε' ἀπαλθήσεσθον, ἃ κεν μάρπτῃσι κεραυνός·
Ὄφρ' εἰδῇς, Γλαυκῶπι, ὅτ' ἂν σῷ πάλαι μάχηαι.
Ἥρῃ δ' ἔτι τόσον νεμεσίζεσθ', οὐδὲ χολοῦσθ'·
Αἰεὶ γὰρ οἱ ἔωθεν ἐναντία, ὅ τι νοήσῃ.
Ἀλλὰ σύγ', αἰνοτάτη, κύον ἀδδέες, εἰ ἐτεόν γε
Τολμήσεις Διὸς ἄντα πελάδριον ἔγχος ἀείρας.
Ἦ μὲν ἄρ' ὃς εἰποῦσ' ἀπέβη πόδας ὠκέα Ἶρις·
Αὐτὰρ Ἀθηναίῃ Ἥρη πρὸς μῦθον ἔειπεν·
Ὤ πόποι, Αἰγιόχοιο Διὸς τέκος, οὐκέτ' ἔγωγε
Νῶϊν ἔτ' Διὸς ἄντα βροτῷ ἔνεκεν πολεμίζειν.
Τῶν ἄλλῳ μὲν ὄπιφθα, ἄλλῳ δ' ἢ βιώτω,
Ὅς κε τύχῃ· κεῖνῳ δ' ἢ τὰ ἅ φρονέων ἐνὶ θυμῷ,
Τρωσί τε καὶ Δαναοῖσι δικαζέτω, ὡς θεμιτὸς.
Ὡς ἄρα φωνήσασα, πάλιν τρέπε μώνυχας ἵππους.

Τὴν

σιν δ' Ωρχι μὴ λῦε καλλίτριχας ἵππους·
ἐς τὸν μὲν καλέδησε ἐπ' ἀμβροσίῃσι κάπῃσιν·
μαλα δ' ἔκλιναν πρὸς ἐνάπια παμφανόωντα·
τὰ δ' ὑπὸ χρυσείοισιν ὄπὶ κλισμοῖσι κάθιζον
ἄλλοι δ' ἄλλοισι θεοῖσι, φίλον τετιημένοι ἦτορ.
Ζεὺς δ' ἄλλοθεν ἰδρυθεὶς ἐύτροχον ἅρμα καὶ ἵππους
Ὀλυμπόνδ' ἐδίωκε, θεῶν δ' ἐξίκετο δώκας.
τῷ δ' ἵπποις μὲν λῦσε κλυτὸς Ἐννοσίγαιος, 440
μαλα δ' ἀμβρωμοῖσι τίθει, καὶ λῖτα πετάσας.
τὸς δ' χρύσειον ὄπὶ θρόνον διερύσσατο Ζεὺς
ετο, τῷ δ' ὑπὸ ποσσὶ μίγας πελεμίζετ' Ολυμπος.
δ' οἶοι Διὸς ἀμφὶς Αθηναίη τε καὶ Ηρη
θεν, ὐδέ τί μιν προσεφώνεον, ὐδ' ἐρέοντο·
τὰρ ὁ ἔγνω ἦσιν ἐνὶ φρεσὶ, φώνησέν τε.
Τίφθ' ὕτω τετίησθον, Αθηναίη τε καὶ Ηρη;
μὴ δὴν καμέτην γε μάχῃ ἔνι κυδιανείρῃ
λῦσαι Τρῶας, τοῖσιν κότον αἰνὸν ἔθεσθε.
ώλως, οἷον ἐμέν γε μὴ καὶ χεῖρες ἄαπτοι, 50
κ ἂν με τρέψεσαν, ὅσοι θεοί εἰσ' ἐν Ολύμπῳ.
ᾶϊν δ' πρὶν πρὶ τρόμος ἔλλαβε φαίδιμα γυῖα,
ὶν πόλεμόν τ' ἰδέειν, πολέμοιό τε μέρμερα ἔργα.
ε γὰ ἐξερέω, τόδε καὶ τετελεσμένον ἔσται·
κ ἂν ἐφ' ὑμετέρων ὀχέων, πληγέντε κεραυνῷ,
ἐς Ολυμπον ἵκεσθον, ἵν' ἀθανάτων ἕδος ἐστίν.
Ως ἔφαθ'· αἱ δ' ἐπέμυξαν Αθηναίη τε καὶ Ηρη·
λησίαι αἴγ' ἤσθην, κακὰ δ' Τρώεσσι μεδέσθην.
τοι Αθηναίη ἀνέων ἦν, ὐδέ τι εἶπε,
υζομένη Διῒ πατρὶ. χόλος δέ μιν ἀγριος ἧρει· 60
ρη δ' οὐκ ἔχεσε σῆθος χόλον, ἀλλὰ προσηύδα·
Αἰνότατε Κρονίδη, ποῖον τ μῦθον ἔειπες;
νυ καὶ ἡμεῖς ἴδμεν, ὅ τοι θέμις οὐκ ὀνοτάζειν·
λ' ἔμπης Δαναῶν ὀλοφυρόμεθ' αἰχμητάων,
κεν δὴ κακὸν οἶτον ἀναπλήσαντες ὄλωνται.
λ' ἦτοι πολέμου μὲν ἀφεξόμεθ', εἰ σὺ κελεύεις·
λὴν δ' Αργείοις ὑποθησόμεθ', ἥτις ὀνήσει,

Ως

Ως μὴ πάντες ὅλωνται, ὀδυσσαμένοιο τεοῖο.
Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεύς·
Ἦς δὴ καὶ μᾶλλον ἐπορμήσω Κρονίωνα
Ὀφρα, αἴκ' ἐθέλησθα, βοώπις πότνια Ἥρη,
Ὀλλωίτ' Ἀργείων πολλὼ κρείσσονε θείω.
Οὐ γὰρ πρὶν πολέμοι ἀποπαύσεται οὐδὲ μάχοιο
Πρὶν ὄρσθαι περὶ νεῦφι ποδώκεα Πηλείωνα,
Ἠματι τῷ, ὅτ' ἂν οἱ μὴ ὑπὲρ πρύμνῃσι μάχωνται,
Στείνει ὑπ' αἰνοτάτῳ, περὶ Πατρόκλοιο πεσόντος·
Ὡς γὰρ θέσφατόν ἐστι· ζώειν δ' ἐγὼ οὐκ ἀλεγίζω
Χωομένης, οὐδ' εἴ κε τὰ νείατα πείρηθ' ἵκηαι
Γαίης καὶ πόντοιο, ἵν' Ἰαπετός τε Κρόνος τε
Ἥμενοι, οὔτ' αὐγῇς ὑπερίονος ἠελίοιο
Τέρπονθ', οὔτ' ἀνέμοισι· βαθὺς δέ τε τάρταρος ἀμφίς·
Οὐδ' ἣν ἔνθ' ἀφίκηαι ἀλωομένην, σὸν ἐγαμβρὸν
Σκυζομένης ἀλέγω, ἐπεὶ οὐ σέο κυντέρον ἄλλο.
Ὡς φάτο· τὴ δ' οὔτι προσέφη λευκώλενος Ἥρη.
Ἦν δ' ἔπεσ' οὐρανοῦ λαμπρὸν φάος ἠελίοιο,
Ἕλκον νύκτα μέλαιναν ὑπὲρ ζείδωρον ἄρουραν.
Τρωσὶν μὲν ῥ' ἀΐσχιστον ἔδυ φάος· αὐτὰρ Ἀχαιοῖς
Ἀσπασίη, τερίλλιστον, ἐπήλυθε νὺξ ἐριβρεμής.
Τρώων δ' αὖτ' ἀγορὴν ποιήσατο φαίδιμος Ἕκτωρ,
Νόσφι νεῶν ἀγαγὼν ποταμῷ ἔπι δινήεντι,
Ἔν καθαρῷ· ὅθι δὴ νεκύων διεφαίνετο χῶρος.
Ἐξ ἵππων δ' ἀπόβαντες ὑπὲρ χθόνα, μῦθον ἄκουον,
Τόν ῥ' Ἕκτωρ ἀγόρευε, Διῒ φίλος· ἐν δ' ἄρα χερσὶ
Ἔγχος ἔχ' ἑπτάπηχυ· πάρος θοῦ ἦν λάμπετο δουρὸς
Αἰχμὴ χαλκείη, περὶ δ' χρύσεος θέε πόρκης·
Τῷ ὅγ' ἐρεισάμενος, ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
Κέκλυτέ μευ, Τρῶες, καὶ Δάρδανοι, ἠδ' ὑπίκουροι·
Νωῖν ἐφάμην, νῆάς τ' ὀλέσας καὶ πάντας Ἀχαιούς,
Αὖθι μένειν πρὸς ἀκτὴν Ἰλιον ἠνεμόεσσαν·
Ἀλλὰ πρὶν κνέφας ἦλθε, τὸ νωῖν ἔσαωσε μάλιστα
Ἀργείους καὶ νῆας ὑπὲρ ῥηγμῖνι θαλάσσης.
Ἀλλ' ἦτοι νωῖν μὲν πειθώμεθα νυκτὶ μελαίνῃ,

Δόρπα

ὄρπα τ' ἐφοπλισόμεσθ'· αὐτὰρ καλλίτριχας ἵππους
ζεύγνυθ' ὑπ' ἐξ ὀχέων, ἵνα δὴ ζόφοισι βάλλετ' ἐδωδήν·
ἐκ πόλιος δ' ἄξασθε βόας καὶ ἴφια μῆλα
ἀρπαλίμως, οἶνον δὲ μελίφρονα οἰνίζεσθε,
σῖτόν τ' ἐκ μεγάρων, ὅσσι δὲ ξύλα πολλὰ λίγεσθε,
ὄφρ' ἕως φαεννύχιοι, μέσφ' ἧμὲν ἠερίγωμεν,
καίωμεν πυρὲ πολλά, σέλας δ' εἰς οὐρανὸν ἵκῃ·
μήπως καὶ διὰ νύκτα κατηκομόωντες Ἀχαιοὶ
φεύγειν ὁρμήσωνται ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης.
οὐ μὰν ἀσπιδέή γε νεῶν ὄπιβαῖεν ἕκηλοι,
ἀλλ' ὥς τις τέτατον γε βέλος καὶ οἶκοθι πίσῃ,
μηρῷ ὃν ἰῷ, ὃν ἔγχει ὀξυόεντι,
πρός ὄπιθ' ὡσάμενος· ἵνα τις συγίῃσι καὶ ἄλλος
ἔρδειν ἠΐ' ἱπποδάμοισι φέρειν πολύδακρυ ἄρημα.
φύγχες δ' ἀνὰ ἄσυ Διΐ φίλοι ἀγγελλόντων
παῖδας πρωθήβας, πολιοκρατάφους τε γέροντας
ἕλξαθ' ὅσσ' ἄστυ, θεοδμήτων ὄπι πύργων·
ἀλύτερχι ἢ γυναῖκες ἐπὶ μεγάροισιν ἑκάστῃ
ὕμμε μέγα καιόντων· φυλακὴ δέ τις ἔμπεδος ἔστω,
μὴ λόχος εἰσέλθῃσι πόλιν, λαῶν ἀπεόντων.
μὲν ἔστω, Τρῶες μεγαλήτορες, ὡς ἀγορεύω·
σθος δ', ὃς μοι νῦν ὑγιὴς, εἰρημένος ἔστω·
ὃν δ' ἄνδρ', Τρώεσσι μετ' ἱπποδάμοις ἀγορεύσω.
χομαι ἐλπόμενος Διΐ τ', ἄλλοισίν τε θεοῖσιν,
ελάων ἐνθένδε κύνας κηρεσσιφορήτους,
ς κῆρες φορέουσι μελαινάων ὑπὸ νηῶν.
λ' ἤτοι ὑπὸ νυκτὶ φυλάξομεν ἡμέας αὐτούς·
αὖ δ' ὑπ' ἠοῖοι σὺν τεύχεσι θωρηχθέντες,
πυρὶν ἔπι γλαφυρῇσιν ἐγείρομεν ὀξὺν Ἄρηα.
σομαι, ἄκε μ' ὁ Τυδείδης κρατερὸς Διομήδης
ὲ νεῶν πρὸς τεῖχος ἀπώσεται, ἤ κεν ἐγὼ τὸν
κτὸς δηώσας, ἵνακρ βροτόεντα φέρωμαι.
ρεῖον δὲν ἀρετὴν διακείσεται, αἴ κ' ἐμὸν ἔγχος
ήνῃ ἐπεσχόμενον· ἀλλ' ἐν πρώτοισιν ὀΐω
σεται ὑτηθεὶς, πολέας δ' ἀμφ' αὐτὸν ἑταίρους,

Ηελίκι ἀντίονθ' ἐς αὔριον. Αἱ γὰρ ἐγὼν ὡς
Εἶλω ἀθάναθ' καὶ ἀγήρω ἤματα πάντα,
Τιοίμλω δ' ὡς τίεθ' Αθλωαίη καὶ Απόλλων,
Ως νῦν ἡμέρη ἥδε κακὸν φέρει Αργείοισιν.

Ως Εκλωρ ἀγόρευ'· ὅτι ἦ Τρῶες κελάδησ'·
Οἱ δ' ἵππως μετὰ λαῦς ὑπὸ ζυγὰ ἰδρώοντας,
Δῆς δ' ἱμάντεσσι παρ' ἅρμασιν οἷσιν ἕκασ'·
Εκ πόλι' δ' ἄξαντο βόας καὶ ἴφια μῆλα
Καρπαλίμως· οἶνον ἦ μελίφρονα οἰνίζοντο,
Σῖτόν τ' ἐκ μεγάρων, ὅτι ἦ ξύλα πολλὰ λέγοντο.
Κνίσλω δ' ἐκ πεδίκ ἄνεμοι φέρον ἠερνὸν εἴσω.
Οἱ ἦ, μέγα φρονέοντες, ὅτι πολλίμοιο γεφύρη
Εἵαλο πανυύχιοι· πυρὶ δὲ ζφισι κάετο πολλά.
Ως δ' ὅτ' ἐν ἠερνῷ ἄστρα φαεινὴν ἀμφὶ Σελήνλω
Φαίνετ' ἀριπρεπέα, ὅτε τ' ἔπλετο νήνεμος αἰθὴρ,
Εκ τ' ἔφανον πᾶσαι ζκοπιαὶ, καὶ πρώονες ἄκροι,
Καὶ νάπαι· ἠερνόθεν δ' ἀρ' ὑπερράγη ἄσπετος αἰθὴρ,
Πάντα δέ τ' εἴδετ' ἄστρα· γέγηθε δέ τε φρένα ποιμὴν
Τόσσα, μετανηὸ νεῶν ἠδὲ Ξάνθοιο ῥοάων,
Τρώων καιόντων πυρὶ φαίνετο λιλόθι πρό.
Χίλι' ἄρ' ἐν πεδίῳ πυρὶ κάετο· πὰρ δ' ἑκάστῳ
Εἵατο πενλήκοντα, ζίλας πυρὸς αἰθομένοιο.
Ιπποι δ' κρὶ λευκὸν ἐρεπλόμενοι καὶ ὀλύρας,
Εστάτες παρ' ὄχεσφιν, ἐύθρονον ἠῶ μίμνον.

ΤΗΣ
ΟΜΗΡΟΥ
ΙΛΙΑΔΟΣ

ΡΑΨΩΔΙΑ Α.

Επιγραφή.

Εξισίν δ' Αχιλῆϊ ἀπειθέϊ ἐϛὶν Ἰῶτα.

Ὡς οἱ μὲν Τρῶες φυλακὰς ἔχον· αὐτὰρ Ἀχαιοὺς
Θέσπεσίη ἔχε Φύζα, Φόβος κεφαλῆϊ ἑταίρη·
Πένθεϊ δ' ἀτλήτῳ βεβολήατο πάντες ἄριϛοι.
ὡς δ' ἄνεμοι δύο πόντον ὀρίνετον ἰχθυόεντα,
Βορέης καὶ Ζέφυρος, τώ τε Θρῄκηθεν ἄητον,
αἰθόμεν' ἐξαπίνης· ἅμυδις δέ τε κῦμα κελαινὸν
ὀρθοῦϑ', πολλὸν δὲ παρὲξ ἅλα φῦκος ἔχυϑεν·
ὡς ἰδαΐζετο θυμὸς ἐνὶ ϛήθεσσιν Ἀχαιῶν.
Ἀτρεΐδης δ' ἄχεϊ μεγάλῳ βεβολημένος ἦτορ,
ἡϊτα, κηρύκεσσι λιγυφθόγγοισι κελεύων,
καλήδην εἰς ἀγορὴν κικλήσκειν ἄνδρα ἕκαϛον,
μηδὲ βοᾶν· αὐτὸς δὲ μετ' πρώτοισι πονεῖτο.
ἥϛοι δ' εἰν ἀγορῇ τετιηότες· ἐν δ' Ἀγαμέμνων
ϛατο δακρυχέων, ὥϛε κρήνη μελάνυδρος,
ἥ τε καλὴ ἀϊγίλιπος πέτρης ἀνοφερὸν χέει ὕδωρ·
ἣς ὁ βαρυϛενάχων ὑπὸ Ἀργείοισι μετηύδα·
Ὦ φίλοι, Ἀργείων ἡγήτορες, ἠδὲ μέδοντες,
Ζεὺς μὲ μέγα Κρονίδης ἄτῃ ἐνέδησε βαρείῃ·
σχέτλιος, ὃς πρὶν μέν μοι ὑπέσχετο καὶ κατένευσεν,

Ιλιον ἐκπέρσαιτ' εὐτείχεον Ἀπονέεσσι·
Νῶϊ δ' κακὴν ἀτάρτιον βελέεσθαι, καί με κελεύει
Δυσκλέα, Ἀργείοις ἐπιείσσειν, ἐπεὶ πολλοὺς ἄλεσα λαούς.
Οὕτω που Διΐ μέλλει ὑπερμενέϊ φίλον εἶναι,
Ος δὴ πολλάων πολίων κατέλυσε κάρηνα,
Ἠδ' ἔτι καὶ λύσει· τῷ γὰρ κεφάτῳ ἐστὶ μέγιστον.
Ἀλλ' ἄγιθ', ὡς ἂν ἐγὼν εἴπω, πειθώμεθα πάντες,
Φεύγωμεν σὺν νηυσὶ φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν·
Οὐ γὰρ ἔτι Τρώων αἱρήσομεν εὐρυάγυιαν.
Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ.
Δὴν δ' ἄνεῳ ἦσαν τετιηότες υἷες Ἀχαιῶν·
Ὀφὲ δὴ μετέειπε βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης·
Ἀτρείδη, σοὶ πρῶτα μαχήσομαι ἀφραδέοντι,
Ἦ, θέμις ἐστὶν, ἄνακτ, ἀγορῇ· σὺ δ' μή τι χολωθῇς.
Ἀλκὴν μέν μοι πρῶτον ὀνείδισας ἐν Δαναοῖσι,
Φὰς ἔμμεν ἀπτόλεμον καὶ ἀνάλκιδα· ταῦτα δὲ πάντα
Ἴσασ' Ἀργείων ἠμὲν νέοι, ἠδὲ γέροντες·
Σοὶ δὲ Κρονίδης δῶκε Κελαινεφὴς ἀγκυλομήτης
Σκῆπτρόν μέν τοι δῶκε τετιμῆσθαι περὶ πάντων·
Ἀλκὴν δ' οὔτοι δῶκεν, ὅ, τε κεφάτῳ ἐστὶ μέγιστον.
Δαιμόνι', οὕτω που μάλα ἔλπεαι υἷας Ἀχαιῶν
Ἀπτολέμους τ' ἔμμεναι καὶ ἀνάλκιδας, ὡς ἀγορεύεις;
Εἰ δέ τοι αὐτῷ θυμὸς ἐπέσσυται, ὄφρα νέεσθαι,
Ἔρχεο· πάρ τοι ὁδὸς, νῆες δέ τοι ἄγχι θαλάσσης
Ἑστᾶσ', αἵ τοι ἅπονθε Μυκήνηθεν μάλα πολλαί·
Ἀλλ' ἄλλοι μενέουσι καρηκομόωντες Ἀχαιοὶ,
Εἰσόκε πέρ Τροίην διαπέρσομεν· εἰ δὲ καὶ αὐτοὶ,
Φευγόντων σὺν νηυσὶ φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν·
Νῶϊ δ', ἐγὼ Σθένελός τε, μαχησόμεθ', εἰσόκε τέλμωρ
Ἰλίου εὕρωμεν· σὺν γὰρ θεῷ εἰλήλουθμεν.
Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπῄνεον υἷες Ἀχαιῶν,
Μῦθον ἀγασσάμενοι Διομήδεος ἱπποδάμοιο.
Τοῖσι δ' ἀνιστάμενος μετεφώνεεν ἱππότα Νέστωρ·
Τυδείδη, περὶ μὲν πολέμῳ ἔνι καρτερός ἐσσι,
Καὶ βουλῇ μετὰ πάντας ὁμήλικας ἔπλευ ἄριστος·

Οὔτις

οὔτις τοι τ' μῦθον ὀνόσει, ὅσσοι Ἀχαιοὶ,
ὧδε πάλιν ἐρέει· ἀτὰρ ὃ τίλ@ ἵκετο μύθων.
ἦ μὴν κ᾽ νέ@ ἐστὶ, ἐμὸς δέ κε κ᾽ παῖς εἴης
ἢ πλότερος γλυκερῇφιν, ἀτὰρ σπερχνυμέν᾽ βάζεις
ἀργείων βασιλῆας, ἐπεὶ χ᾽ μοῖραν ἔειπες.
ἀλλ᾽ ἄγ᾽, ἐγὼν, ὃς σεῖο γερεχίτερός εὐχομαι εἶ, 60
ἔξείπω, κ᾽ πάντα διΐξομαι· ὧδέ κέ τίς μοι
μῦθον ἀτιμήσει, ὧδὲ κρείων Ἀγαμέμνων.
ἀφρήτωρ ἀθέμις@, ἀνέστιός ἐστιν ἑκεῖν@,
ὃς πολέμου ἔρα᾽ ὀπιδήμιός, ὀκρυόεντ@.
ἀλλ᾽ ἤτοι νῦν μὲν παυσάμεθα νυκτὶ μελαίνῃ,
δόρπα τ᾽ ἐφοπλισόμεσθα· φυλακῆες δ᾽ ἑκάστοι
ἔξάδων κ᾽ τάφρου ὀρυκτὴν τείχε@ ἐκτός.
ἔρδοισιν μὲν ταῦτ᾽ ὀπτέλλομαι· αὐτὰρ ἔπειτα,
Ἀτρείδη, σὺ μὲν ἄρχε· σὺ γὰρ βασιλεύτατός ἐσσι.
ὑμῖν δαῖτα γέρουσιν· ἔοικέ τοι, ἅτοι ἀεικές. 70
πολεῖαί τοι οἶνος κλισίαι, τ᾽ νῆες Ἀχαιῶν
ἠματίαι θερέμεσθεν ἐπ᾽ ἠπείρου πόντον ἄγουσι.
πᾶσά τοι ἔνδ᾽ ὑποδέξις, πολέσιν δ᾽ ἀνδάνειν.
πολλῶν δ᾽ ἀγορευμένων, πῶ πείσεαι, ὅς κεν ἀρίστῳ
μῦθον βουλεύσῃ· μάλα δὴ χρειὼ πάντας Ἀχαιοὺς
οὐλῆς κ᾽ πυκινῆς, ὅτι δήϊοι ἐγγύθι νηῶν
ἠιόσιν πυρὶ πολλὰ· τίς ἂν τάδε γηθήσειε;
νὺξ δ᾽ ἥδ᾽ ἢ διαρρήξει σεσακτὸν, ἢ σαώσει.
Ὣς ἔφαθ᾽· οἱ δ᾽ ἄρα τῷ μάλα μὲν κλύον, ἠδ᾽ ὑπίθοντο.
αἱ δ᾽ φυλακῆες σὺν τεύχεσιν ἐστιόωντο, 80
ἀμφί τε Νεστορίδην θερσυμήδεα, ποιμένα λαῶν,
ἠδ᾽ ἀμφ᾽ Ἀσκάλαφον κ᾽ Ἰάλμενον υἷας Ἄρηος,
ἀμφί τε Μηριόνην, Ἀφαρῆά τε, Δηϊπυρόν τε,
ἠδ᾽ ἀμφὶ Κρείοντ@ υἱὸν, Λυκομήδεα δῖον·
ἕβδομοι ἦσ᾽ ἡγεμόνες φυλάκων, ἑκατὸν δ᾽ ἑκάστῳ
ἔγχεσι μὲν ἔστειχον, δολίχ᾽ ἔγχεα χερσὶν ἔχοντες·
ἵδρυθεν δὲ μέσον τάφρου κ᾽ τείχε@ ἶζον ἰόντες·
ἔνθάδε πῦρ κήαντο, τίθεντο δ᾽ δόρπον ἕκαστ@.
Ἀτρείδης δ᾽ γέρουσας ἀολλέας ἧγε Ἀχαιῶν

Ες κλισίλν, ἀμφὶ δέ οἱ τίθει μνφοεικέα δαῖτα·
Οἱ δ' ἐπ' ὀνείαθ' ἑτοῖμα προχείμνα χεῖρας ἴαλλον.
Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,
Τοῖς ὁ γέρων Νέστωρ ὑφαίνειν ἤρχετο μῆτιν·
Νέστωρ, ὃ καὶ πρόσθεν ἀριστεύεσκε βυλῇ·
Ος σφιν ἐῦφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·
Ατρείδη, κύδιστε, ἄναξ ἀνδρῶν, Αγάμεμνον,
Εν σοὶ μνθὼ λήξω, σίο δ' ἄρξομαι· ὕνεκα πολλῶν
Λαῶν ἐσσὶ ἄναξ, καί τοι Ζεὺς ἐγγυάλιξε
Σκῆπτρόν τ', ἠδὲ θέμιστας, ἵνα σφίσι βυλεύῃσθα·
Τῷ σε χρὴ πάντι μνθῷ πάντα, ἠδ' ἐπαρήξαι,
Κρῆναι δ' ἄλλῳ, ὅταν τινὰ θυμὸς ἀνώγῃ
Εἰπεῖν εἰς ἀγαθόν· σέο δ' ἔξεται, ὅ, τι κεν ἄρχῃ.
Αὐτὰρ ἐγὼν ἐρέω, ὡς μοι δοκεῖ εἶναι ἄριστα.
Οὐ γάρ τις νόον ἄλλον ἀμείνονα τῶνδε νοήσει,
Οἷον ἐγὼ νοέω, ἠμὲν πάλαι, ἠδ' ἔτι καὶ νῦν,
Εξίτι τῦ, διογενὲς, Βρισηΐδα κούρην
Χωομένῳ Αχιλῆϊ ἕλε κλισίηθεν ἀπούρας·
Οὔτι καθ' ἡμέτερόν γε νόον· μάλα γάρ τοι ἔγωγε
Πόλλ' ἀπεμυθεόμην· σὺ δ' σῷ μεγαλήτορι θυμῷ
Εἶξας, ἀνδρὶ φέριστον, ὃν ἀθάνατοι περ ἔτισας,
Ητίμησας· ἑλὼν γάρ ἔχεις γέρας· ἀλλ' ἔτι καὶ νῦν
Φραζώμεσθ', ὡς κέν μιν ἀριστάμενοι πεπίθοιμεν
Δώρητσίν τ' ἀγανοῖσιν, ἔπεσί τε μειλιχίοισι.

Τὸν δ' αὖτε προσέειπεν ἄναξ ἀνδρῶν Αγάμεμνων·
Ω γέρον, ἦ τι ψεῦδος ἐμὰς ἄτας κατέλεξας·
Αασάμην, οὐδ' αὐτὸς ἀναίνομαι· ἀντὶ νυ πολλῶν
Λαῶν ἐστὶν ἀνὴρ, ὅτιν Ζεὺς κῆρι φιλήσῃ·
Ως νῦν τῦτον ἔτισε, δάμασσε δὲ λαὸν Αχαιῶν.
Αλλ' ἐπεὶ ἀασάμην, φρεσὶ λυγαλέῃσι πιθήσας,
Αψ ἐθέλω ἀρέσαι, δόμεναί τ' ἀπερείσι' ἄποινα·
Υμῖν δ' ἐν πάντεσσι προκλυτὰ δῶρ' ὀνομήνω,
Επτ' ἀπύρους τρίποδας, δέκα δὲ χρυσοῖο τάλαντα,
Αἴθωνας δὲ λέβητας εἰκοσι, δώδεκα δ' ἵππους
Ωκυόους, ἀθλοφόρους, οἳ ἄεθλα ποσσὶν ἄροντο

Οὔ

κ' κεν ἀλλῖ᾽ ἐλθὼν, ὃ τόσα χθόιλο,
Οὐδέ κεν ἀκλήμων ἐρυτίμοιο χρυσοῖο,
Οσσα μοι ἠνείκαντο ἀέθλια μώνυχες ἵπποι.
Δώσω δ' ἐπλὰ γυναῖκας ἀμύμονας, ἔργ' εἰδυίας,
Λεσβίδας· ἃς, ὅτε Λέσβον ἐϋκλειμβρίω ἔλεν αὐτὸς,
Ἐξελόμην, αἳ κάλλει ἐνίκων φῦλα γυναικῶν·
Τὰς μὲν οἱ δώσω, μὴ δ' ἔστω, ἣν τότ' ἀπηύρων
Κέρῃω Βρισῆος· καὶ ὅππι μέγαν ὄρκον ὀμεῖμαι,
Πάντολε τ' εἰνῆς ὑπεκύμβιαι, ἠδὲ μιγῆναι,
Ἣ, θέμις ἀνθρώπων πέλει, ἀνδρῶν ἠδὲ γυναικῶν.
Ταῦτα μὲν αὐτίκα πάντα παρέσται· εἰ δέ κεν αὖτε
Ἄσυ μέγα Περάμοιο θεοὶ δώωσ' ἁλαπάξαι,
Νῆας ἅλις χρυσῷ καὶ χαλκῷ νησάσθω,
Εἰσελθὼν, ὅτε κεν δατεώμεθα λητδ' Αχαιοί.
Τρωϊάδας ἢ γυναῖκας εἰκοσιν αὐτὸς ἑλέσθω,
Αἵ κε μετ' Αργείην Ελένην κάλλισται ἔωσιν.
Εἰ δὲ κεν Αργ῀ ἱκοίμεθ' Αχαιϊκὸν, ἔθας ἀρούρης,
Τριβερές κέν μοι ἔοι· τίσω δέ μιν ἶσον Ορέστῃ,
Ος μοι τηλύγετ῀ τρέφετ', θαλίῃ ἔνι πολλῇ.
Τρεῖς δέ μοι εἰσὶ θύγατρες ἐνὶ μεγάρῳ εὐπήκτῳ,
Χρυσόθεμις, καὶ Λαοδίκη, καὶ Ιφιάνασσα·
Τάων, ἣν κ' ἐθέλῃσι, φίλην ἀνάεδνον ἀγέσθω
Πρὸς οἶκον Πηλῆ῀· ἐγὼ δ' ὑπερείσια δώσω
Πολλὰ μάλ', ὅσσ' ἔπω τις ἐπὶ ἐπίδνακε θυγατρί.
Ἑπτὰ δέ οἱ δώσω εὖ ναιόμενα πολίεθρα,
Καρδαμύλην, Ενόπην τε, καὶ Ιρὴν ποιήεσσαν,
Φηράς τε ζαθέας, καὶ Ανθειαν βαθύλειμον,
Καλήν τ' Αἴπειαν, καὶ Πήδασον ἀμπελόεσσαν.
Πᾶσαι δ' ἐγγὺς ἁλὸς νέαι Πύλῳ ἠμαθόεντ῀·
Ἐν δ' ἄνδρες ναίουσι πολύρρηνες, πολυβοῦται,
Οἵ κέ ἑ δαπίνῃσι, θεὸν ὡς, τιμήσουσι,
Καί οἱ ὑπὸ ζκήπτῳ λιπαρὰς τελέουσι θέμιστας.
Ταῦτα κέ οἱ τελέσαιμι μεταλλήξαντι χόλοιο.
Δμηθήτω· Αἴδης τοι ἀμείλιχ῀, καὶ ἀδάμας῀,
Τοὔνεκα καί τε βροτοῖσι θεῶν ἐχθιστ῀ ἀπάντων·

Καὶ

Καὶ μοὶ ἐπεκτήτω, ὅσσον βασιλεύτερός εἰμι,
Ἠδ' ὅσσον γλυκίη προγλυκίστερος εὔχομαι εἶναι.
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα γερήνιος ἱππότα Νέστωρ·
Ἀζείδη κύδιστε, ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγάμεμνον,
Δῶρα μὲν ἂν ἔτ' ὀνοσὰ διδοῖς Ἀχιλῆϊ ἄνακτι·
Ἀλλ' ἄγεθ' ἑλκετὸς ὀτρυνόμεθ', οἴ κε τάχιστα
Ἔλθωσ' ἐς κλισίην Πηληϊάδεω Ἀχιλῆος.
Εἰ δ' ἄγε, τοὺς ἂν ἐγὼν ὑποφομαι, οἱ δ' πιθέσθων·
Φοῖνιξ μὲν προάτιστα, διὶ φίλος, ἡγησάσθω,
Αὐτὰρ ἔπειτ' Αἴας τε μέγας καὶ δῖος Ὀδυσσεύς·
Κηρύκων δ' Ὀδίος τε καὶ Εὐρυβάτης ἅμ' ἑπέσθων.
Φέρτε δὴ χερσὶν ὕδωρ, σιφημῆσαί τε κέλευθε,
Ὄφρα Διὶ Κρονίδῃ ἀρησόμεθ', αἴκ' ἐλεήσῃ.
Ὡς φάτο· τοῖσι δὲ πᾶσιν ἀδεσσάμενα μῦθον ἔειπεν.
Αὐτίκα κήρυκες μὲν ὕδωρ ὑπὲρ χεῖρας ἔχυαν,
Κοῦροι δὲ κρητῆρας ἐπεστέψαντο ποτοῖο·
Νώμησεν δ' ἄρα πᾶσιν, ἐπαρξάμενοι δεπάεσσιν.
Αὐτὰρ ἐπεὶ σπείσαν τε, ἔπιόν θ', ὅσον ἤθελε θυμός,
Ὧρμῶντ' ἐκ κλισίης Ἀγαμέμνονος Ἀζείδαο.
Τοῖσι δὲ πόλλ' ἐπέτελλε γερήνιος ἱππότα Νέστωρ,
Δευδίλλων ἐς ἕκαστον, Ὀδυσσῆϊ δὲ μάλιστα,
Πειρᾶν, ὡς πεπίθοιεν ἀμύμονα Πηλείωνα.
Τὼ δὲ βάτην παρὰ θῖνα πολυφλοίσβοιο θαλάσσης,
Πολλὰ μάλ' ἐγκλίμενω γαιήοχον Ἐννοσίγαιον,
Ῥηϊδίως πεπιθεῖν μεγάλας φρένας Αἰακίδαο.
Μυρμιδόνων δ' ὅτε τε κλισίας καὶ νῆας ἱκέσθην·
Τὸν δ' εὗρον φρένα τερπόμενον φόρμιγγι λιγείῃ,
Καλῇ, δαιδαλέῃ, ὑπὸ δ' ἀργύρεος ζυγὸς ἦεν·
Τὴν ἄρετ' ἐξ ἀέθλων, πόλιν Ἠετίωνος ὀλέσσας·
Τῇ ὅγε θυμὸν ἔτερπεν, ἄειδε δ' ἄρα κλέα ἀνδρῶν.
Πάτροκλος δέ οἱ οἶος ἐναντίος ἧστο σιωπῇ
Δέγμενος Αἰακίδην, ὁπότε λήξειεν ἀείδων.
Τὼ δὲ βάτην προτέρω, ἡγεῖτο δὲ δῖος Ὀδυσσεύς.
Στὰν δὲ πρόσθ' αὐτοῖο· ταφὼν δ' ἀνόρουσεν Ἀχιλλεύς
Αὐτῇ σὺν φόρμιγγι, λιπὼν ἕδος, ἔνθα θάασσεν.

Ὡς

δ' αὖτως Πάτροκλ@, ἐπεὶ ἴδε φῶτας, ἀνίστη·
ὰ χὴ δεικνύμεν@ προσίφη πόδας ὠκὺς Αχιλλεύς·
Χαίρετον, ἦ φίλοι ἄνδρες ἰκάνετον· ἦ τι μάλα χρειώ,
ἦ μοι ζχυζομένῳ περ Αχαιῶν φίλταλοί ἐστον·
Ως ἄρα φωνήσας προτέρω ἄγε δῖ@ Αχιλλεύς,
ἷσεν δ' ἐπὶ κλισμοῖσι, τάπησί τε πορφυρέοισιν· 200
Αὐτὰρ ὁ Πάτροκλον προσεφώνεεν, ἑταῖρον ἑοῖο·
Μείζονα δὴ κρητῆρα, Μενοιτίου υἱὲ, κάθιζε,
Κερτύτερον δ' οἶνον, δέπας δ' ἔτι πίνω ἑκάστῳ·
Οἱ γὰρ φίλταλοι ἄνδρες ἐμῷ ἔνι θυμῷ μελάθρῳ.
Ως φάτο· Πάτροκλ@ δ' ἑτάροισι πιθήσατο φίλοισι.
Αὐτὰρ ὅγε πρηΐον μέγα κάββαλεν ἐν πυρὸς αὐγῇ,
Ἐν δ' ἄρα νῶτον ἔθηκ' ὄϊ@ καὶ πίον@ αἰγὸς,
Ἠδὲ σὺς Συὸς ἰσάλοιο ῥάχιν τεθαλυῖαν ἀλοιφῇ.
Τῷ δ' ἔχεν Αὐτομέδων, τάμνεν δ' ἄρα δῖ@ Αχιλλεύς·
Καὶ τὰ μὲν εὖ μίστυλλε, καὶ ἀμφ' ὀβελοῖσιν ἔπειρε· 10
Καῦε δ' Μενοιτιάδης δαΐων μέγα, ἰσόθε@ φώς.
Αὐτὰρ ἐπεὶ κρ' πῦρ ἐκάη, καὶ φλὸξ ἀμαρένθη,
Πρηνέχιὴν σορέσας, ὀβελοὺς ἐφύπερθε τάνυσσε·
Πάσσε δ' ἁλὶ θείοιο, κρεμασθλάων ἐπαείρας.
Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἄπλησε, καὶ εἰν ἁλσοῖσιν ἔχυθεν,
Πάτροκλ@ μὲν σῖτον ἐλὼν ἐπίνειμε τραπέζῃ,
Δαλοῖς ἐν κανέοισιν· ἀτὰρ κρία νεῖμεν Αχιλλεύς.
Μηρὸς δ' ἀμφίον ἦζεν Οδυσσῆ@ θείοιο,
Πίσυρα πῶ ἐτέροιο· θεοῖσι δὴ θῦσαι ἀνάγει
Πάτροκλον, ὃν ἑταῖρον· ὁ δ' ἐν πυρὶ βάλλε θυηλάς. 20
Οἱ δ' ἐπ' ὀνείαθ' ἑτοῖμα προκείμενα χεῖρας ἴαλλον.
Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσι@ καὶ ἐδητύ@ ἐξ ἔρον ἔντο,
Τοῦσ' Αἴας Φοίνικι· νόησε δὴ θεῖ@ Οδυσσεύς,
Κὰπ δέπι@ δ' οἴνοιο δίπας, δεῖδεκτ' Αχιλῆα·
Χαῖρε, Αχιλεῦ· δαιτὸς μὲν ἐΐσης οὐκ ὀπιδεύεις,
Οὔθ' ὑπὸ κλισίῃ Αγαμέμνον@ Ατρείδαο,
Οὔτε καὶ ἐνθάδε νωΐ· πολλὴ γὰρ μνωοσύνη πολλὰ
Κέκευθ'· ἀλλ' ἤ δαιτὸς ἐπηρέτω ἔργα μέμηλεν·
Ἀλλὰ λίλιω μέγα πῆμα, διοτρεφὲς, εἰσορόωντες,

Δείδιμεν

Δείδιμεν· ἔν δοιῇ ἦ, σαωσίμεν, ἢ ὄλεσσε
Νῆας ἐϋσσέλμους, εἰ μὴ σύλα δύσεται ἀλκήν.
Ἐγγὺς γὰρ νηῶν καὶ τείχεος αὐλιν ἔθεντο
Τρῶες ὑπερθύμοι, πεπληγέες τ' ὄπιθεν μοι,
Κηάδμοι σευὲν πολλὰ κρατὸν, ὅτ' ἔτι φασὶν
Σχήσεσθ', ἀλλ' ἐπὶ νηυσὶ μελαίνῃσιν πεσέεσθαι.
Ζεὺς δέ σφιν Κρονίδης ἐνδέξια σήματα φαίνων
Ἀστεροπῆι· Ἕκτωρ ἦ μέγα θέσκελον ἀνέρι βλεμεαίνων,
Μαίνεται ἐκπάγλως, πίσυνος Διὶ· ἠδέ τι τέρας
Ἀνέρος, ἠδὲ θεοῖς· κρατερὴ δέ οἱ ἐλύσατο δῆσιν.
Ἀρχὴ δ' τάχιστα φανήμεναι ἠῶ δῖαν·
Στεῦται γὰρ νηῶν ὑπακόψειν ἄκρον ἀκόνμεα,
Αὐτάς τ' ἐμπρήσειν μαλερῷ πυρί· αὐτὰρ Ἀχαιοὺς
Δηώσειν πρὸς τῆσιν ἀτυζομένους ὑπὸ καπνοῦ.
Ταῦτ' αἰνῶς δείδοικα κατ' φρένα, μή οἱ ἀπειλὰς
Ἐκτελέσωσι θεοὶ· ἡμῖν δὲ καὶ αὖσιμον εἶη
Φθίσθαι ἐπὶ Τροίῃ, ἑκὰς Ἀργεος ἱπποβότοιο.
Ἀλλ' ἄνα, εἰ μέμονάς γε, καὶ ὀφέ πως, ὄφρα Ἀχαιοὶ
Τειρομένους ἀγύσσῃς ὑπὸ Τρώων ὀρυμαγδοῦ.
Αὐτῷ τοι μετόπισθ' ἄχος ἔσσεται, εἴ τι μάχοιο
Ῥιγθέντος κακοῦ ἕνεκ' ἄλλον ὀρεῖον· ἀλλὰ πολὺ πρὸς
Φρεσὶ βάλλεο, ὅπως Δαναοῖσιν ἀλεξήσεις κακὸν ἦμαρ.
Ὦ πόπον, ἦ μάλα σοί γε πατὴρ ἐπετέλλετο Πηλεΐδῃ
Ἡμάλι τῷ, ὅτε σ' ἐκ Φθίης Ἀγαμέμνονι πέμπε·
Τέκνον ἐμὸν, κάρτος μὲν Ἀθηναίη τε καὶ Ἥρη
Δώσετον, αἴκ' ἐθέλωσι· σὺ δ' μεγαλήτορα θυμὸν
Ἰσχειν ἐν στήθεσσι· φιλοφροσύνη γὰρ ἀμείνων·
Ληγέμεναι δ' ἔριδος κακομηχάνου, ὄφρα σε μᾶλλον
Τίσωσ' Ἀργείων ἠμὲν νέοι ἠδὲ γέροντες.
Ὡς ἐπέτελλ' ὁ γέρων· σὺ δ' λήθεαι· ἀλλ' ἔτι καὶ νῦν
Παύεο, ἔκ τε χόλον θυμαλγέα· σοὶ δ' Ἀγαμέμνων
Ἄξια δῶρα δίδωσι μεταλλήξαντι χόλοιο.
Εἰ δ', σὺ μὲν μοι ἄκουσον, ἐγὼ δέ κέ τοι καταλέξω,
Ὅσσα τοι ἐν κλισίῃσιν ὑπέσχετο δῶρ' Ἀγαμέμνων·
Ἑπτ' ἀπύρους τρίποδας, δέκα δὲ χρυσοῖο τάλαντα,

Αἴθωνας

Ἰθωνας ϑ λίϐηλας ἐείκοσι, δώδεκα δ' ἵππους
ἠγὰς, ἀθλοφόρους, οἳ ἀέθλια πουλὺν ἄροντο.
τῷ κεν ἀλήϊος εἴη ἀνὴρ, ᾧ τόσα ϑύοιτο,
οὐδέ κεν ἀκτήμων ἐριτίμοιο χρυσοῖο,
ὅσσ' Ἀγαμέμνονος ἵπποι ἀέθλια πουλὺν ἄροντο.
δώσει δ' ἐπλὰ γυναῖκας ἀμύμονας, ἐργ' εἰδυίας, 270
καστιδας, ἃς, ὅτε Λέσϐον ἐϋκτιμένην ἕλες αὐτὸς,
ἐξέλεθ', αἳ τότε κάλλει ἐνίκων φῦλα γυναικῶν.
τὰς μέν τοι δώσει, μετὰ δ' ἕσται, ἣν τότ' ἀπηύρα
κούρην Βρισῆος· καὶ ὄφρα μέγαν ὄρκον ὀμεῖται,
κείσϑω τ' εὐνῆς ὑπεϐήμεναι, ἠδὲ μιγῆναι,
καὶ, ϑέμις ἐστὶν, ἄνακτ, ἢ τ' ἀνδρῶν, ἢ τε γυναικῶν.
ταῦτα μὲν αὐτίκα πᾶσι παρέσται· εἰ δέ κεν αὖτε
σὺν μέγα Πριάμοιο ϑεοὶ δώωσ' ἁλαπάξαι,
πρῶτος ἅλις χρυσοῦ καὶ χαλκοῦ νηήσασϑαι
εἰσελϑὼν, ὅτε κεν δατεώμεϑα λητὸν Ἀχαιοί. 80
Τρωϊάδας ϑ γυναῖκας εἰκοσιν αὐτὸς ἑλέσϑαι,
αἵ κε μετ' Ἀργείην Ἑλένην κάλλεϊ ἔωσιν.
εἰ δέ κεν Ἀργεῖον ἐκοίμεϑ' Ἀχαιϊκὸν, ἕϑεν ἀρέσϑαι,
ἔμμορος κέν οἱ ἔοικε· τίσει δέ σε ἶσον Ὀλύμπῳ,
ὃς οἱ τηλύγετος ϑέφει ϑαλίῃ ἐνὶ πολλῇ.
Τρῶες δέ οἱ εἰσὶ ϑυγατρες ἐνὶ μεγάρῳ εὐπήκτῳ,
ἐξοχάθεμις, καὶ Λαοδίκη, καὶ Ἰφιάνασσα·
τάων, ἣν κ' ἐθέλῃσϑα, φίλῳ ἀνδάνοντ' ἄγεσϑαι
ἐς οἶκον Πηλῆος· ὁ δ' αὖτ' ἐπιμείλια δώσει
πολλὰ μάλ', ὅσσ' ἔπω τις ἐῇ ἐπίδωκε ϑυγατρί. 90
πτὰ δέ τοι δώσει εὖ ναιόμενα πτολίεϑρα,
Καρδαμύλην, Ἐνόπην τε, καὶ Ἱρὴν πτοιήεσσαν,
ρηχείᾳ τε ϑαλάσσῃ, ἠδ' Ἀνθειαν ϐαϑύλειμον,
Πήδασόν τ' Ἀῖπειαν, καὶ Πήδασον ἀμπελόεσσαν·
πᾶσαι δ' ἐγγὺς ἁλὸς νίαι Πύλῳ ἠμαθόεντι·
ἔνθ' ἄνδρες ναίουσι, πτολύῤῥηνες, πτολυϐοῦται,
οἵ κέ ϛε δωτίνῃσι, ϑεὸν ὡς τιμήσουσι,
καί τοι ὑπὸ ϛηπτῷ λιπαρὰς τελέουσι ϑέμιστας·
ταῦτά κέ τοι τελέσειε μεϐαλλήτωρ Ἐνοσίχθων,

Εἰ

Εἰ δέ τοι Ἀχιλῆος μὲν ἀπήχθετο κηρόθι μᾶλλον,
Αὐτὸς, καὶ σῷ δῶκε· σὺ δ' ἄλλους στεῖχε παναχαιοὺς
Τειρομένους ἐλέαιρε κατ' στρατὸν, οἵ σε, θεὸν ὡς,
Τίσουσ'· ἢ γὰρ ἐγώ γε μάλα μέγα κῦδος ἄροιο.
Νῦν γὰρ κ' Ἕκτορ' ἔλοις, ἐπεὶ ἂν μάλα τοι χεδὸν ἐλθὴ,
Λύσσαν ἔχων ὀλοήν· ἐπεὶ ἔστινα φησὶν ὁμοῖον
Οἱ ἐμμεναι Δαναῶν, οὓς ἐνθάδε νῆες ἔνεικαν.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεὺς
Διογενὲς Λαρτιάδη, πολυμήχαν Ὀδυσσεῦ,
Χρὴ μὲν δὴ τὸ μῦθον ἀπηλεγέως ὑποειπεῖν,
Ἠ, στις δὴ φρονέῃ τε, καὶ ὡς τετελεσμένον ἔσται,
Ὡς μή μοι ζύζησθε παρήμενοι ἄλλοθεν ἄλλος.
Ἐχθρὸς γὰρ μοί κεῖνος, ὁμῶς Ἀΐδαο πύλῃσιν,
Ὃς κ' ἕτερον μὲν κεύθει ἐνὶ φρεσὶν, ἄλλο δὲ βάζει.
Αὐτὰρ ἐγὼν ἐρέω, ὡς μοι δοκεῖ ἔμμεν ἄριστα·
Οὔτε μέ γ' Ἀτρεΐδαο Ἀγαμέμνονα πεισέμεν οἴω,
Οὔτ' ἄλλους Δαναούς, ἐπεὶ οὐκ ἄρα τις χάρις ἦεν
Μάρνασθαι δυσίοισι μετ' ἀνδράσι νωλεμὲς αἰεί.
Ἴση μοῖρα μένοντι, καὶ εἰ μάλα τις πολεμίζοι·
Ἐν δ' ἰῇ τιμῇ ὁμὲν κακὸς, ἠδὲ καὶ ἐσθλός.
Κάτθανε ὁμῶς ὅ, τ' ἀεργὸς ἀνὴρ, ὅ, τε πολλὰ ἐοργώς·
Οὐδέ τι μοὶ πρόσκειται, ἐπεὶ πάθον ἄλγεα θυμῷ,
Αἰεὶ ἐμὴν ψυχὴν παρὰ βάλλομενος πολεμίζειν.
Ὡς δ' ὄρνις ἀπτῆσι νεοσσοῖσι προφέρῃσι
Μάστακ', ἐπεί κε λάβῃσι, κακῶς δ' ἄρ' οἱ πέλεται αὐτῇ·
Ὡς κἀγὼ πολλὰς μὲν ἀϋπνους νύκτας ἴαυον,
Ἡμαθα δ' αἱματόεντα διέπρησσον πολεμίζων,
Ἀνδράσι μαρνάμενος, ἀέθλων ἕνεκα σφετεράων.
Δώδεκα δὴ σὺν νηυσὶ πόλεις ἀλάπαξ' ἀνθρώπων,
Πεζὸς δ' ἔνδεκά φημι κατ' Τρῳὴν εἰλίσσων·
Τάων ἐκ πασέων κειμήλια πολλὰ καὶ ἐσθλὰ
Ἐξελόμην, καὶ πάντα φέρων Ἀγαμέμνονι δόσκον
Ἀτρεΐδῃ· ὁ δ' ὄπιθε μένων παρὰ νηυσὶ θοῇσι,
Δεξάμενος, πολλὰ μὲν κατέπασσε, πολλὰ δ' ἔχευεν·
Αὐτὰρ δ' ἀριστῆσι δίδου γέρα, καὶ βασιλεῦσι·

Τοῖσι

οῖσι μὴ ἄμπεδα κεῖϑ', ἐμεῦ δ' ὑπὸ μείνας Ἀχαιῶν
ἴλετ'· ἔχει δ' ἄλοχον ϑυμαρέα, τῇ περιαύων
ερπέϑω. Τί ἦ δεῖ πολεμιζέμεναι Τρώεσσιν
ργείους; τί ἦ λαὸν ἀνήγαγεν ἐνθάδ' ἀγείρας
δείδης; ἢ οὐχ' Ελένης ἕνεκ' ἠϋκόμοιο;
μῶνοι φιλέεσ' ἀλόχους μερόπων ἀνθρώπων
ζεῖδαι; ἐπεὶ ὅστις ἀνὴρ ἀγαθὸς κ' ἠχέφρων,
ὃν αὐτῆ φιλέει κ' κήδεϑ'· ὡς κ' ἐγὼ ἥν
ν ϑυμῷ φίλεον, δμῳηλιήν περ ἐοῦσαν.
νῦν δ' ἐπεὶ ἐκ χειρῶν γέρας εἵλετο, καί μ' ἀπάτησε,
ή μιν πειρήτω εὖ εἰδότα· οὐδέ με πείσει.
λλ', Οδυσεῦ, σοὶ τε κ' ἄλλοισιν βασιλεῦσι
ρχίϑω, νήεσσιν ἀλεξέμεναι δήϊον πῦρ.
μὲν δὴ μάλα πολλὰ πονήσατο νόσφιν ἐμεῖο,
ὰ δὴ τεῖχος ἔδειμε, κ' ἤλασε τάφρον ἐπ' αὐτῇ
εῖαν, μεγάλην· ἐν δ' ζκόλοπας κατέπηξεν·
λλ' οὐδ' ὡς δυνάμ' ϑέν Εκτορος ἀνδροφόνοιο
ειν· ὄφρα δ' ἐγὼ μετ' Ἀχαιοῖσιν πολέμιζον,
κ ἐθέλεσκε μάχην ἀπὸ τείχεος ὀρνύμεν Εκτωρ,
λ' ὅσον ἐς Σκαιάς τε πύλας κ' φηγὸν ἵκανεν.
ἔνθα ποτ' οἶον ἔμιμνε, μόγις δέ μιν ἔκφυγε δαμήν.
νῦν δ' ἐπεὶ κ' ἐθέλω πολεμίζειν Εκτορι δίῳ,
έζειον, ἐκ Διὶ ῥέξας κ' πᾶσι ϑεοῖσι,
όσας εὖ νῆας, ἐπὴν ἅλαδε περιερύσω,
ίσω, ἵν' ἐθέλῃσθα, κ' εἴσεαι τοὶ τὰ μεμήλῃ,
μὰλ' Ελλήσποντον ἐπ' ἰχθυόεντα πλεύσας
ας ἰμὰς, ἐν δ' ἄνδρας ἐρετμόωντας·
δέ κεν διπλοίλιν δῶμ κλυτὸς Εννοσίγαιος,
αλὶ κεν τελέτῳ Φθίην ἐρίβωλον ἱκοίμην.
ι δέ μοι μάλα πολλὰ, τὰ κάλλιπον ἐνθάδε ἤρων·
λον δ' ἐνθένδε χρυσὸν κ' χαλκὸν ἐρυθρὸν,
ὶ γυναῖκας ἐϋζώνους, πολιόν τε σίδηρον
ομαι, ἄσσ' ἐλαχόν γε. Γέρας δέ μοι, ὅσπερ ἔδωκεν,
ὺς ἐφυβρίζων ἕλετο κρείων Αγαμέμνων
ίδης· πρὶν πάντ' ἀγορεύσῃ, ὡς ὀπτέλλας,

Ἀμφαδόν· ὄφρα καὶ ἄλλοι ὑποσκύζωνται Ἀχαιοί,
Εἴ τινά που καὶ Δαναῶν ἔτι λώτερ' ἐξαπατήσειν,
Λίην ἀναιδείῃσι βεβρυχὼς· κὰδ' δὲ ἕκοιγε
Τετληότι, κύνεός περ ἐὼν, εἰς ὦπα ἰδέσθαι·
Οὐδέ τί οἱ βλακὰς ξυμφραδεσσόμεθα, κὰδὲ μεθ' ἕζεσθαι·
Ἐκ γὰρ δὴ μὲ ἀπάτησε, καὶ ἤλιτον· κὰδ' δὲ τ' αὖτις
Ἐξαπάφοιτ' ἐπέεσσιν. ἄλις δέ οἱ ἀλλὰ ἔκηλος
Ἐρρέτω· ἐκ γὰρ οἱ φρένας εἵλετο μητίετα Ζεύς.
Ἐχθρὸς δέ μοι ὧδε· τίω δέ μιν ἐν κραδίῃ σῇ,
Οὐδ' εἴ μοι δεκάκις τε καὶ εἰκοσάκις τόσα δοίη,
Ὅσσα τέ οἱ νηῶν ἐστι, καὶ εἴ ποθεν ἄλλα γένοιτο·
Οὐδ' ὅσ' ἐς Ὀρχομενὸν περγινίαται, κὰδ' ὅσα Θήβης
Αἰγυπτίας, ὅθι πλεῖστα δόμοις ἐν κτήματα κεῖται,
Αἳ θ' ἑκατόμπυλοί εἰσι, διηκόσιοι δ' ἀν' ἑκάστην
Ἀνέρες ἐξοιχνεῦσι σὺν ἵπποισιν καὶ ὄχεσφιν·
Οὐδ' εἴ μοι τόσα δοίη, ὅσα ψαμάθός τε κόνις τε,
Οὐδέ κεν ὡς ἔτι θυμὸν ἐμὸν πείσοι Ἀγαμέμνων,
Πρίν γ' ἀπὸ πᾶσ' ἐμοὶ δόμεναι θυμαλγέα λώβην.
Κούρην δ' οὐ γαμέω Ἀγαμέμνονος Ἀτρεΐδαο·
Οὐδ' εἰ χρυσείῃ Ἀφροδίτῃ κάλλος ἐρίζοι,
Ἔργα δ' Ἀθηναίῃ γλαυκώπιδι ἰσοφαρίζοι,
Οὐδέ μιν ὡς γαμέω· ὁ δ' Ἀχαιῶν ἄλλον ἑλέσθω,
Ὅστις οἱ τ' ἐπιοικὸς, καὶ ὃς βασιλεύτερός ἐστιν.
Ἤν γὰρ δή με ῥύωσι θεοὶ, καὶ οἴκαδ' ἵκωμαι,
Πηλῆϊ, δήν μοι ἔπειτα γυναῖκα γαμέσσεται αὐτή.
Πολλαὶ Ἀχαιΐδες εἰσὶν ἀν' Ἑλλάδα τε Φθίην τε,
Κοῦραι ἀριστήων, οἵ τε πτολίεθρα ῥύονται·
Τάων ἥν κ' ἐθέλωμι, φίλην ποιήσομ' ἄκοιτιν·
Ἔνθα δέ μοι μάλα πολλὸν ἐπέσσυτο θυμὸς ἀγήνωρ
Γήμασθαι μνηστὴν ἄλοχον, οἰκῆαι ἄκοιτιν,
Κτήμασι τέρπεσθαι, τὰ γέρων ἐκπάγλως Πηλῆος.
Οὐ γὰρ ἐμοὶ ψυχῆς ἀντάξιον, οὐδ' ὅσα φασὶν
Ἰλιον ἐκπῶσθαι, οὗ ναιόμενον πρὸ ἐλθεῖν υἷας Ἀχαιῶν·
Οὐδ' ὅσα λείῃ σὺν ἀφήλατος ἔνδοθι βέβηκε

ίζε Απόλλωνϛ, Πυθοῖ ἔνι ἑκβασίησι.
ἵστοὶ μὲν γὰρ τε βάες καὶ ἴφια μῆλα,
ἤλοὶ ἢ τρίποδές τε, καὶ ἵππων ξανθὰ κάρηνα·
ἀνδρὸς δ' ψυχὴ πάλιν ἐλθεῖν οὔτε λητὴ,
οὔθ' ἑλετὴ, ἐπεὶ ἄρ κεν ἀμείψεται ἕρκος ὀδόντων.
λήτης γάρ τί μ' φησὶ θεὰ, θέτις ἀργυρόπεζα, 410
ψυχαδίας κῆρας φερέμεν θανάτοιο τέλοσδε·
εἰ μὲν κ' αὖθι μένων Τρώων πόλιν ἀμφιμάχωμαι,
κεῖνο μὲν μοι νόστος, ἀτὰρ κλέος ἄφθιτον ἔσται·
εἰ δέ κεν οἴκαδ' ἵκωμι φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν,
κεῖνό μοι κλέος ἐσθλὸν, ὄλωλε δέ μοι αἰὼν
ἄσπετος, οὐδέ κέ μ' ὦκα τέλος θανάτοιο κιχείη.
καί δ' ἂν τοῖς ἄλλοισιν ἐγὼ παραμυθησαίμην,
οἴκαδ' ἀποπλείειν· ἐπεὶ οὐκέτι δῆθε τέκμωρ
Ἰλίου αἰπεινῆς· μάλα γὰρ εὖ δέδρυπται Ζεὺς
καὶ ἐθέλει ἰὴν ὑφορᾶσθαι, πεποίθασι δὲ λαοί. 20
ἀλλ' ὑμεῖς μὲν ἴοντες ἀγαυοῖσιν Αχαιῶν
ἀγγελίην δύσφασθε, τὸ γὰρ γέρας ἐστὶ γερόντων·
φρὶ ἄλλῳ φράζωνϛ αὐτὶ φρεσὶ μῆτιν ἀμείνω,
ἥ κέ ζωὸν νῆάς τε σόῃ, καὶ λαὸν Αχαιῶν
νυσὶν ἔπι γλαφυρῇσι· ἐπεὶ ὃ ζωοῖσιν ὄδι γ' ἐτοίμη,
ἣν νῶϊ ἀφράσαντε, ἀμεῦ δύσεσθαι ἀνωϊστί.
τοῖνιξ δ' αὖθι μένε παρ' ἄμμι μίην ἀλαοσκοπιὴν τε,
φρα μοι ἐν νύεσσι φίλῳ ἐς πατρίδ' ἵπηϊ
ὄφρα ἴδῃ, ἣν ἐθέλῃσιν· ἀνάγκῃ δ' οὔτι μιν ἄξω. 30
Ως ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ,
θαμβος ἀγασσάμενοι· μάλα γὰρ κρατερῶς ἀπείλησεν.
τοῖσι δὲ μετέειπε γέρων ἱππηλάτα Φοῖνιξ,
ὃς σφῶϊν ἀνάπεσσε, σάφα γὰρ δίε νυσὶν Αχαιῶν·
Εἰ μὲν δὴ νόστον γε μὲν φρεσὶ, φαίδιμ' Αχιλλεῦ,
θάλπεαι, οὐδέ τι πάμπαν ἀμυνέειν νυσὶ θοῇσι
δρᾶν ἐθέλεις αἰδῆλον, ἐπεὶ χόλῳ ἔμπεσε θυμῷ·
πῶς ἂν ἔπειτ' ἀπὸ σεῖο, φίλον τέκος, οἶος ἔπομαι
δῖος ἐών σοὶ δέ μ' ἔπεμπε γέρων ἱππηλάτα Πηλεὺς
μάλα πρῶ, ἧτε σ' ἐκ Φθίης Αγαμέμνονι πέμπε

Νήπιον, ὅπως εἰδόθ' ὁμοῖϊν πολέμοιο,
Οὐδ' ἀγορίων, ἵνα τ' ἄνδρες ἀριπρεπέες τελέθυσι·
Τὔνεκά μι πρρίνκι, διδασκέμμεναι τάδε πάντα,
Μύθων τε ῥητῆρ' ἔμμεναι, πρηκλῆά τε ἔργων.
Ως ἂν ἔπειθ' ὑπὸ σεῖο, φίλον τέκος, ἂν ἐθέλοιμι
Λείπεσθ', οὐδ' εἰ κέν μοι ὑπόσταίη θεὸς αὐτὸς,
Γῆρας ἀποξύσας, θήσειν νέον ἠδὲ νέοντα·
Οἷον ὅτε πρῶτον λίπον Ελλάδα καλλιγυάικα,
Φεύγων νείκεα πολλὰ Αμυάονος Ορμενίδαο·
Ος μοι πολλακίδ' υἷες χώσαλο καλλικόμοιο,
Τὴν αὐτὸς φιλέεσκεν, ἀτιμάζεσκε δ' ἄκοιτιν,
Μητέρ' ἐμήν· ἡ δ' αἰὲν ἐμὲ λιαρέσκελο γέροντι,
Παλλακίδι πρρμιγῆναι, ἵν' ἐχθήρειε γέροντα·
Τῇ πιθόμην, καὶ ἔρεξα· πατὴρ δ' ἐμὸς, αὐτίκ' ὀϊδήσας
Πολλὰ καλήρᾶτο, συγερὰς δ' ἐπικίκλησ' Ερινῦς,
Μή πολι γένασιν οἷσιν ἐφίσσεσθ φίλον υἱόν,
Ἐξ ἐμέθεν γεγαῶτα· θεοὶ δ' ἐτέλεσσαν ἀρᾶς,
Ζεύς τε καταχθόνιος, καὶ ἐπαινὴ Περσεφόνεια.
Ενθ' ἐμοὶ ἐκέτι πάμπαν ἐρηνύσθ' ἐν φρεσὶ θυμὸς,
Παλεῦς χωομένοιο, καὶ μίγαδα σφωΐδθ.
Η μὲν πολλὰ ἔδ καὶ ἀνειφιοὶ ἀμφὶς ἑόντες
Λὐτῇ λιαρόμμοι καλεκήτυον ἐν μεγάροισι·
Πολλὰ δ' ἴφια μῆλα καὶ εἰλίποδας ἕλικας βοῦς
Εσφαζον, πολλοὶ δ' σύες θαλίθοντες ἀλοιφῇ
Εὐόμμοι τανύοντο πὰρ φλογὸς Ηφαίστοιο·
Πολλὸν δ' ἐκ κεράμων μέθυ πίνετο τοῖο γέροντος.
Εἰνάνυχες δέ μοι ἀμφ' αὐτῷ δαῖτα νύκτας ἴαυον·
Οἱ μὲν ἀμειβόμμοι φυλακὰς ἔχον· ἐδέ πολ' ἴσθι
Πῦρ, ἕτερον μὲν ὑπ' αἰθούσῃ δίβρεί καὶ αὐλῆς,
Αλλο δ' ἐνὶ πρόδόμῳ, πρόσθεν θαλάμοιο θυράων.
Αλλ' ὅτε δὴ δεκάτη μοι ἐπήλυθε νὺξ ἐρεβεννὴ,
Καὶ τότ' ἐγὼ θαλάμοιο θύρας ἀραρυίας
Ρήξας ἐξῆλθον, καὶ ὑπέρθορον ἕρκίον αὐλῆς
Ρεῖα, λαθὼν φύλακάς τ' ἄνδρας, δμῳάς τε γυναῖκας.
Φεῦγον ἔπειτ' ἀπάνευθε, δι' Ελλάδος εὐρυχόρου,

Φθίην

βίλω δ' ἐξικόμλω ἐριβώλακα, μητέρα μήλων,
ς Πηλῆα ἄναχθ'· ὁ δέ μ' ἀφόρεων ὑπεδέκλο,
αί μ' φίλησ', ὡσεί τε πατὴς ὃν παῖδα φιλήσῃ
ἶνον, τηλύγελον, πολλοῖσιν ὅπὶ κλειάτεσσι·
αί μ' ἀφνειὸν ἔθηκε, πολλὼ δέ μοι ὤπασε λαόν·
αῖον δ' ἐχαλιὴν Φθίης, Δολόπεσσιν ἀνάσσων· 480
αί σε τοσσῦτον ἔθηκα, θεοῖς ὄπειπελ' Αχιλλεῦ,
ν θυμῦ φιλέων· ἐπεὶ οὐκ ἐθέλεσκες ἅμ' ἄλλῳ
οὔτ' ἐς δαῖτ' ἰέναι, οὔτ' ἐν μεγάροισι πάσασθ,
πρίν γ' ὅτε δή σ' ἐπ' ἐμοῖσιν ἐγὼ γένασι καθίσσας,
ψε τ' ἄσαιμι πρηταμὼν, καὶ οἶνον ὀπηχών.
πολλάκι μοι καλίδδυσας ὅπὶ στήθεσσι χιτῶνα,
ῖνα ἀποβλύζων ἐν νηπιέῃ ἀλεγεινῇ.
ὅπί σοι μάλα πόλλ' ἔπαθον, καὶ πόλλ' ἐμόγησα,
φρονέων, ὃ μοι οὔτι θεοὶ γάνον ἐξετέλεσσαν
ἐμεῦ· ἀλλά σὲ παῖδα, θεοῖς ὄπειπελ' Αχιλλεῦ, 90
ιδύμλω, ἵνα μοί πατ' ἀεικέα λοιγὸν ἀμυνῇς.
λ' Αχιλεῦ, δάμασον θυμὸν μέγαν· οὐδέ τί σε χρὴ
λῆϊς ἦτορ ἔχειν· στερπτοὶ δέ τε καὶ θεοὶ αὐτοὶ,
ῶν περ καὶ μείζων ἀρετὴ, τιμή τε, βίη τέ.
μὲ γὰρ τοὺς θυέεσσι καὶ εὐχωλῆς ἀγανῆσι,
λιβῇ τε, κνίσσῃ τε, παραλλαπτῶσ' ἄνθρωποι
ασόμφοι, ὅτε κέν τις ὑπερβήῃ καὶ ἁμάρτῃ.
γὰρ τε Λιταί εἰσι Διὸς κοῦραι μεγάλοιο,
λαί τε, ῥυσαί τε, παρεγκλιδὸν ὀφθαλμώ·
ῖ ῥά τε καὶ μετόπιθ' Ατης ἀλέγουσι κιοῦσαι. 500
δ' Ατη ὠκυαρὴ τε καὶ ἀρτίπος· οὕνεκα πάσας
λλὸν ὑπεκπροθέει, φθάνει δέ τε πᾶσ' ἐπ' αἶαν,
άπτουσ' ἀνθρώπους· αἱ δ' ἐξακέονται ὀπίσσω.
μὲν τ' αἰδέσεται κούρας Διὸς, ἄσσον ἰούσας,
δε μέγ' ὠνήσει, καί τ' ἔκλυον εὐξαμένοιο·
δέ κ' ἀνήνῃ, καί τε στερεῶς ἀπόειπῃ,
στοι δ' ἄρα τοί γε Δία Κρονίωνα κιοῦσαι,
Ατην ἅμ' ἕπεσθαι, ἵνα βλαφθεὶς ἀποτίσῃ.
λ' Αχιλεῦ, πόρε καὶ σὺ Διὸς κούρῃσιν ἕπεσθαι

Τιμὴν, ἥτ' ἄλλων πᾶς ἐπιγνάμπλει φρένας ἐσθλῶν.
Εἰ μὲν γὰρ μὴ δῶρα φέρῃ, τὰ δ' ὀπίσσω ὀνομάζοι
Αἰδέσεται, ἀλλ' αἰὲν ἐπιζαφελῶς χαλεπαίνοι,
Οὐκ ἂν ἔγωγέ σε μῆνιν ἀπορρίψαντα κελοίμην
Ἀργείοισιν ἀμυνέμεναι, χαλέουσί περ ἔμπης·
Νῦν δ' ἅμα τ' αὐτίκα πολλὰ δίδοῖ, τὰ δ' ὄπισθεν ὑπίσχει,
Ἀνδρὸς δὴ λίσσεσθαι ἐπιτροέπουσι ἀρίστους,
Κεινάμενόν περ λαὸν Ἀχαιϊκὸν, οἵτε σοι αὖτε
Φίλαλοι Ἀργείων· τῷ μὲν σύγε μῦθον ἀλέγξῃς,
Μηδὲ πόδας· πρὶν δ' ἔτι νεμεσσητὸν κεχολῶσθαι.
Οὕτω καὶ τῷ πρόσθεν ἐπιθύμεθα κλέα ἀνδρῶν
Ἡρώων, ὅτε κεν τιν' ἐπιζάφελόν περ χόλον ἶσκοι,
Δωρητοί τε πέλοντο, παρηρήτοί τ' ἐπέεσσι.
Μίμνημαι τόδε ἔργον ἐγὼ πάλαι, ἔστι νέον γε,
Ὡς ἦν· εἰ δ' ὑμῖν ἐρέω πάντεσσι φίλοισι.
Κουρῆτές τ' ἐμάχοντο καὶ Αἰτωλοὶ μενεχάρμαι,
Ἀμφὶ πόλιν Καλυδῶνα, καὶ ἀλλήλους ἐνάριζον·
Αἰτωλοὶ μὲν, ἀμυνόμενοι Καλυδῶνος ἐραννῆς·
Κουρῆτες δ', διαπραθέειν μεμαῶτες ἀρηϊ.
Καὶ γὰρ τοῖσι κακὸν χρυσόθρονος Ἠέλιος ὦρσε
Χωσάμενος, ὅ οἱ ὕστι θαλύσια γουνῷ ἀλωῆς
Οἰνεὺς ῥέξ'· ἄλλοι δὲ θεοὶ δαίνυσθ' ἑκατόμβας·
Οἶος δ' οὐκ ἔρρεξε Διὸς κούρῃ μεγάλοιο,
Ἢ λάθετ', ἢ οὐκ ἐνόησεν· ἀάσατο δὲ μέγα θυμῷ.
Ἡ δὲ χολωσαμένη, Δῖον γένος, ἰοχέαιρα,
Ὦρσεν ὑπὲρ χλοάνοιο σιῶ ἄγριον, ἀργιόδοντα,
Ὃς κακὰ πολλ' ἔρδεσκεν, ἔθων Οἰνῆος ἀλωήν.
Πολλὰ δ' ὅγε προθέλυμνα χαμαὶ βάλε δένδρεα μακρὰ
Αὐτῇσιν ῥίζῃσι, καὶ αὐτοῖς ἄνθεσι μήλων·
Τὸν δ' υἱὸς Οἰνῆος ἀπέκτεινεν Μελέαγρος,
Πολλέων ἐκ πολίων θηρήτορας ἄνδρας ἀγείρας,
Καὶ κυνέας· οὐ μὲν γὰρ κ' ἐδάμη πανέρεσι βροτοῖσι·
Τόσσος ἔην, πολλοὺς δὲ πυρῆς ἐπέβησ' ἀλεγεινῆς.
Ἡ δ' ἀμφ' αὐτῷ θῆκε πολυκλαύτους τε γόους τε,
Ἀμφὶ συὸς κεφαλῇ καὶ δέρματι λαχνήεντι,

Κουρήτων

Κυρήτων τε μεσηγὺ καὶ Αἰτωλῶν μεγαθύμων.
Ὄφρα μὲν ὃν Μελέαγρον ἀρηΐφιλον πολέμιζε,
Τόφρα ἓ Κυρήτεσσι κακῶς ἦν· οὐδ' ἐδυώατο
Τεῖχος ἔκλοθεν μίμνειν, πολίες περ ἐόντες.
Ἀλλ' ὅτε δὴ Μελέαγρον ἔδυ χόλος, ὅστε καὶ ἄλλων
Οἰδάνει ἐν στήθεσσι νόον πύκα περ φρονεόντων, 550
Ἦτοι ὁ, μήλοισὶ φίλῃ Ἀλθαίῃ χωόμενος κῆρ,
Κεῖτο παρὰ μνηστῇ ἀλόχῳ, καλῇ Κλεοπάτρῃ,
Κούρῃ Μαρπίσσης καλλισφύρου Εὐηνίνης,
Ἰδεώ θ', ὃς κάρτιστος ὀπιχθονίων γλυκὺ δ' ἀνδρῶν
Τῶν τότε, καί ῥα ἄνακτος ἐναντίον εἴλετο τόξον
Φοίβου Ἀπόλλωνος, καλλισφύρου εἵνεκα νύμφης·
Τὴν ἓ τότ' ἐν μεγάροισι πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ
Ἀλκυόνα καλέεσκον ἐπώνυμον, οὕνεκ' ἄρ' αὐτῆς
Μήτης, Ἀλκυόνος πολυπενθέος οἶτον ἔχουσα,
Κλαῖ', ὅτε μιν ἐκάβολος ἀνήρπασε Φοῖβος Ἀπόλλων. 60
Τῇ ὅγε παρκατέλεκτο, χόλον θυμαλγέα πέσσων,
Ἐξ ἀρέων μήλοισι κεχολωμένος, ἅ ῥα θεοῖσι
Πολλὰ ἀρέσσατο, κασιγνήτοιο φόνοιο·
Πολλὰ ἓ καὶ Γαῖαν πολυφόρβην χερσὶν ἀλοία,
Κικλήσκων Ἀΐδην καὶ ἐπαινὴν Περσεφόνειαν,
Πρόχνυ καθεζομένη, (δεύοντο ἓ δάκρυσι κόλποι,)
Παιδὶ δόμεν θάνατον· τὰ δ' ἠερροϊτις Ἐρινὺς
Ἔκλυεν ἐξ Ἐρέβεσφιν, ἀμείλιχον ἦτορ ἔχουσα.)
Τῶν ἓ τάχ' ἀμφὶ πύλας ὅμαδος καὶ δοῦπος ὀρώρει,
Πύργων βαλλομένων· τοὶ δ' ἐλλιάτοντο γέροντες 70
Αἰτωλῶν, πέμπον ἓ θεῶν ἱερῆας ἀρίστους,
Ἐξελθεῖν καὶ ἀμῦναι, ὑποσχόμενοι μέγα δῶρον·
Ὅππόθι πιότατον πεδίον Καλυδῶνος ἐρατεινῆς,
Ἔνθα μιν ἤνωγον τέμνειν περιμήκεϊ ἐλέῃφι,
Πεντηκοντόγυον· τὸ μὲν ἥμισυ, οἰνοπέδοιο,
Ἥμισυ ἓ, ψιλὴν ἄρουραν πεδίοιο ταμέσθαι·
Πολλὰ δέ μιν λιτάνευε γέρων ἱππηλάτα Οἰνεύς,
Οὐδὸν ἐπερχόμενος ὑψηρεφέος θαλάμοιο,
Σείων κολλητὰς ζανίδας, γυαλόν θ' ὑός·

Πολλὰ

Πολλὰ ἢ τόνδε κασίγνητ' ἢδὲ πότνια μήτηρ
Ἐλλίσσονθ'· ὁ ἢ μᾶλλον ἀναίνεο· πολλὰ δ' ἑταῖροι,
Οἵ οἱ κεδνότατοι ἢδὲ φίλταλοι ἦσ' ἀπάνευθεν·
Ἀλλ' ὅδ' ὡς τοῦ θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ἔπειθον,
Πρίν γ' ὅτε δὴ θάλαμος πύκα βάλλετο, τοὶ δ' ὅπὶ νῆας
Βαῖνον Κυρῆτες, ἢ ἐπέρησθον μίγα ἄκυ·
Καὶ τότε δὴ Μελέαγρον ἐΰζωνοι Ἀχαιοὶ
Λίσσεθ' ὁδυρόμενοι, καί οἱ κατέλεξεν ἄπαντα
Κήδε', ὅσ' ἀνθρώποισι πέλει, τοῖς ἄκυ ἁλῴῃ·
Ἀνδρας μὲν κτείνυσι, πόλιν δέ τε πῦρ ἀμαθύνει·
Τέκνα δέ τ' ἄλλοι ἄγυσι, βαθυζώνους τε γυναῖκας.
Τῶ δ' ὠρίνετο θυμὸς ἀκεύοντ' ἀκέα ἔργα·
Βῆ δ' ἴεναι, κροτάφους δ' ἔντε' ἐδύσατο παμφανόωντα.
Ὣς ὁ μὲν Αἰτωλοῖσιν ἀπήμυνεν κακὸν ἦμαρ,
Εἶξας ᾧ θυμῷ· τῷ δ' οὐκέτι δῶρ' ἐτέλεσσαν
Πολλά τε καὶ χαρίεντα· κακὸν δ' ἄμυνε καὶ αὖτως.
Ἀλλὰ σὺ μή μοι ταῦτα νόει φρεσὶ, μηδέ σε δαίμων
Ἐνταῦθα βέψειε, φίλ'· κάκιον δέ κεν εἴη
Νηυσὶν πρυμνοφόρησιν ἀμυνέμεν· ἀλλ' ὅπὶ δώροις
Ἔρχεο· ἶσον γὰρ σε θεῷ τίσουσιν Ἀχαιοί.
Εἰ δέ κ' ἄτερ δώρων πόλεμον φθισήνορα δύῃς,
Οὐκ ἔθ' ὁμῶς τιμῆς ἔσεαι, πόλεμόν περ ἀλαλκών.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
Φοῖνιξ, ἄτ' γεραιὲ, διοτρεφὲς, ἔστι μοι ταύτης
Χρειὼ τιμῆς· φρονέω ἢ τελαμῶνος Διὸς αἶσαν,
Ἣ μ' ἴξει σχεδὸν νηυσὶ κορωνίσιν, εἰσόκ' ἀϋτμὴ
Ἐν στήθεσσι μένῃ, καί μοι φίλα γυῖ' ὀρώρῃ.
Ἄλλο δέ τοι ἐρέω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῇσι·
Μή μοι σύγχει θυμὸν ὀδυρόμενος καὶ ἀχεύων,
Ἀτρεΐδῃ ἅρεω φίλων χάριν· ἠδέ τί σε χρὴ
Τὸν φιλέειν, ἵνα μὴ μοὶ ἀπέχθηαι φιλέοντι·
Καλόν τοι σοὶ ἐμοὶ τ' κήδειν, ὅς κέ με κήδῃ·
Ἶσον ἐμοὶ βασίλευε, καὶ ἥμισυ μείρεο τιμῆς.
Οὗτοι δ' ἀγγελέουσι, σὺ δ' αὐτόθι λέξεο μίμνων
Εὐνῇ ἔνι μαλακῇ· ἅμα δ' ἠοῖ φαινομένῃφι
Φραδσόμεθ',

ρεσσόμθ', ἢ κε νεώμθ' ἐφ' ἡμέτερ', ἢ κε μθήσωμθ.
Η, καὶ Παλλάδι κλῶ ὄγ' ἐπ' ὀφρύσι νεῦσε Κρονίων,
οίνικι κορύσσαι φυκινὸν λέχος, ὄφρα τάχιστα
κ κλισίης νόστοιο μεδοίατο. Τοῖσι δ' ἄρ' Αἴας
ντίθεος Τελαμωνιάδης μετ' μῦθον ἔειπε·
Διογθενὲς Λαρτιάδη, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ, 620
ομθ· ἢ γὰρ μοι δοκέει μύθοισι τελεῖσθαι
ῆδέ γ' ὁδῷ κρανέεσθαι· ἀπαλεξήσαι ἢ τάχιστα
ρὶ μῦθον Δαναοῖσι, καὶ ἂν κακὸν ἄμμι ἐόντα,
ὶ πρὶν νῶϊ ἅλαδ' ποτιδέγμθμοι· αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς
ρισὶν ἐν στήθεσσι θέτο μεγαλήτορα θυμὸν,
χέτλιος, οὐδὲ μεταζέπει φιλότητος ἑταίρων,
ῖς, ἧ μιν πρὸς νηυσὶν ἐτιόμθ ἔξοχον ἄλλων·
ηλῆς· καὶ μθί τίς τε κασιγνήτοιο φόνοιο
οινὴν, ἢ ὅς πεπνδὸς ἐδέξατο τεθνειῶτος·
αί ῥ' ὁ μθὶ ἐν δήμῳ μθίνει αὐτῷ, πόλλ' ὀπτίσας, 30
ὃ δέ τ' ἐρητύει κραδίη καὶ θυμὸς ἀγήνωρ,
οινὴν, δεξαμθίνῳ· σοὶ δ' ἄλλοκλόν τε κακόν τε
υμὸν ἐνὶ στήθεσσι θεοὶ θέσαν, εἵνεκα κούρης
ῖνος· νῦν δέ τοι ἐπλὰ παρείχομθ ἔξοχ' ἀρίστας,
λλά τε πόλλ' ὄπτι τῇσι· σὺ δ' ἵλαον ἔνθεο θυμόν·
ίδεσται ἢ μέλαθρον· ὑπερφίαλοι δέ τοι εἰμθὶ
κηθύεσσ' ἐν Δαναῶν, μέμαμθ δέ τοι ἔξοχον ἄλλων
ήδιστοί τ' ἔμθμαι καὶ φίλταλοι, ὅσσοι Ἀχαιοί.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμθνος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
ῖαι διογθενὲς, Τελαμώνιε, κοίρανε λαῶν, 40
όνδε τι μοὶ κατὰ θυμὸν ἐείσατο μυθήσασθαι·
λλά μοι οἰδάνει κραδίη χόλῳ, ὁππότ' ἐκείνε
ιμήσομαι, ὅς μ' ἀσύφηλον ἐν Ἀργείοισιν ἔθηκεν
ειδής, ὡσεί τιν' ἀτίμητον μετανάστην.
λλ' ὑμεῖς ἔρχεσθε, καὶ ἀγγελίην ἀποφάσθε·
ὐ γὰρ ἐγὼν πολέμοιο μεδήσομαι αἱματόεντος,
ρὶν γ' υἱὸν Πριάμοιο δαΐφρονα, Ἕκτορα δῖον,
ιχμιδόναν ὅτι τε κλισίας καὶ νῆας ἱκέσθαι,
τείνοντ' Ἀργείους, καλά τε σμύξαι πυρὶ νῆας.

Ἀμφὶ

Αμφὶ δέ τοι τῇ μῇ κλισίῃ καὶ νηῒ μελαίνῃ
Εκλοσχ, καὶ μεμαῶτα μάχης ἀνέσεσθ οἴω.
Ως ἔφαθ· οἱ δ ἔκας ἰλὼν δίπας ἀμφικύπελλον,
Σπείσαντες, ἔδυ νῆας ἴσ πάλιν· ἦρχε δ Οδυσσεύς.
Πάτροκλ δ ἐτάροισιν, ἰδὲ δμωῇσι, κέλευσε,
Φοίνικι στορέσαι πυκινὸν λέχ ὅττι τάχιστα·
Αἱ δ ὑπιθείμην στορέσ λέχ, ὡς ἐκέλευσε,
Κώεά τε, ῥῆγός τε, λίνοιό τε λεπτὸν ἄωτον·
Ενθ ὁ γέρων κατέλεκτο, καὶ ἠῶ δῖαν ἔμιμνεν.
Αὐτὰρ Αχιλλεὺς εὗδε μυχῷ κλισίης εὐπήκτῳ·
Τῷ δ ἄρα παρκατέλεκτο γυνὴ, ἣ Λεσβόθεν ἦγε,
Φόρκυνο θυγάτης, Διομήδη καλλιπάρῃ.
Πάτροκλ δ ἑτέρωθεν ἐλέξατο· παὰ δ ἄρα καὶ τῷ
Ιφις ἐύζωνο, τήν οἱ πόρε δῖο Αχιλλεὺς,
Σκῦρον ἰλὼν αἰπεῖαν, Ενυῆο πτολίεθρον.
Οἱ δ ὅτε δὴ κλισίῃσιν ἐν Αρείδαο γένοντο,
Τὸς μὲν ἄρα χρυσείοισι κυπέλλοις υἷες Αχαιῶν
Δειδέχατ ἄλλοθεν ἄλλο ἀνασταδὸν, ἦλθ τ ἐρέοντο·
Πρῶτο δ ἐξερέεινεν ἄναξ ἀνδρῶν Αγαμέμνων·
Εἶπ ἄγε μ, ὦ πτολύαιν Οδυσεῦ, μέγα κῦδο Αχαιῶν,
Η ῥ ἐθέλει νήεσσιν ἀμυνέμεν δήϊον πῦρ,
Η ἀπέειπε, χόλο δέ τ ἔχει μεγαλήτορα θυμόν;
Τὸν δ αὖτε προσέειπε πτολύτλας δῖο Οδυσσεύς·
Αρείδη, κύδιστε, ἄναξ ἀνδρῶν Αγάμεμνον,
Κεῖνός γ ἦν ἐθέλει σβέσσαι χόλον, ἀλλ ἔτι μᾶλλον
Πιμπλάνει μήνι· σὺ δ ἀνταίνει, ἠδὲ σὲ δῶρα.
Αὐτόν σε φρονέειν ἀμ Αργείοισιν ἄνωγε,
Οππως κεν νῆάς τε σόην καὶ λαὸν Αχαιῶν·
Αὐτὸς δ ὑπετέλησεν, ἄμ ἠοῖ φαινομένῃφι,
Νῆας ἐϋσσέλμους ἅλαδ ἐλκέμεν ἀμφιελίσσας·
Καί δ ἂν τοῖς ἄλλοισιν ἔφη παρμυθήσασθ,
Οἴκαδ ὑποπλείειν· ἐπεὶ οὐκέτι δήετε τέκμωρ
Ιλίου αἰπεινῆς· μάλα γὰρ ἔθεν διερύοπα Ζεὺς
Χεῖρ ἦν ὑπέρσχε, τεθαρσήκασι δ λαοί.
Ως ἔφαθ· εἰσὶ καὶ οἵδε τάδ εἰπέμεν, οἵ μοι ἕποντο,

Αἴας

Αἴας κὴ κήρυκε δύω, ποσπνυμφίω ἄμφω.
Φοίνιξ δ' αὖθ' ὁ γέρων καλεσάξαλο· ὡς γὸ ἀνώγει,
Ὄφρα οἱ ἐν νήεσσι φίλῳ ἐς πατρὸς ἔπηϽ
Λύσιον, ἢν ἐθέλησιν· ἀνάγκη δ' ὅτι μιν ἄξει.
Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγρύοντο Ϲιωπῇ,
Μῦθον ἀγασσάμενοι· μάλα γὸ κρατερῶς ἀγόρευσε. 690
Δὴν δ' ἄνεῳ ἦϽ τετιηότες υἷες Ἀχαιῶν·
Ὀψὲ δὴ μετέειπε βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης·
Ἀτρεΐδη, κύδιστε, ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνον,
Μὴ ὄφελες λίσσεσθϽ ἀμύμονα Πηλείωνα,
Μυρία δώρα διδόϽ· ὁ δ' ἀγήνωρ ἐσὶ κὴ ἄλλως,
Νῦν αὖ μιν πολὺ μᾶλλον ἀγαυοτέρησιν ἐπήκας.
Ἀλλ' ἦτοι κεῖνον μὲν ἐάσομεν, ἤ κεν ἴῃσιν,
Ἢ κε μένῃ· τότε δ' αὖτε μαχήσετϽ, ὁππότε κέν μιν
Θυμὸς ἐνὶ Ϲήθεσσιν ἀνώγῃ, κὴ θεὸς ὄρσῃ.
Ἀλλ' ἄγεθ', ὡς ἂν ἐγὼν εἴπω, πειθώμεθα πάντες· 700
Νῦν μὲν κοιμήσασθε, τελαρπόμενοι φίλον ἦτορ
Σίτου κὴ οἴνοιο· τὸ γὸ, μένεϑ ἐσὶ κὴ ἀλκή·
Αὐτὰρ ἐπεί κε φανῇ καλὴ ῥοδοδάκτυλοϑ Ἠὼς,
Καρπαλίμως πρὸ νεῶν ἐχέμεν λαόν τε κὴ ἵππους
Ὀρσύειν· κὴ δ' αὐτὸς ἐνὶ πρώτοισι μάχεσθϽ.
Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπήνεσαν βασιλῆες,
Μῦθον ἀγασσάμενοι Διομήδεϑ ἱπποδάμοιο.
Καὶ τότε δὴ σπείσαντες ἕϗαν κλισίηϖδε ἕκαϛϑ·
Ἔνθά δ' ἐκοιμήσαντο, κὴ ὕπνε δῶρον ἕλοντο.

ΤΗΣ

ΤΗΣ
ΟΜΗΡΟΥ
ΙΛΙΑΔΟΣ
ΡΑΨΩ, ΔΙΑ Κ.

Επιγραφή.

Κάππα ἡ Ρήσυ ἀ κεφαλὴν ἴλε Τυδέος υἱός.

ΑΛΛΟΙ μὲν ῥ' ἧστο θεοὶ καὶ ἀρήιστῆες Ἀχαιῶν
Εὗδον παννύχιοι, μαλακῷ δεδμημένοι ὕπνῳ·
Ἀλλ' οὐκ Ἀτρεΐδῃ Ἀγαμέμνονι, ποιμένι λαῶν,
Τπνος ἔχε γλυκερὸς, πολλὰ φρεσὶν ὀρμαίνοντα.
Ὡς δ' ὅτ' ἂν ἀστεροπὴν πόσις Ἥρης ἠϋκόμοιο,
Τὸν μὲν ἐπ' ἀμβολὴν ὄμβρον ἀθέσφατον, ἠὲ χάλαζαν,
Ἢ νιφετὸν, ὅτε πέρ τε χιὼν ἐπάλωσιν ἀρούρας,
Ἢέ ποθι πτολέμοιο μέγα στόμα θυκταδανοῖο·
Ὡς πυκινὰ κατὰ στῆθεσσιν ἀνεστονάχιζ' Ἀγαμέμνων,
Νειόθεν ἐκ κραδίης· τρομέοντο δέ οἱ φρένες ἐντός.
Ἦτοι ὅτ' ἐς πεδίον τὸ Τρωϊκὸν ἀθρήσειε,
Θαύμαζεν πυρὰ πολλὰ, τὰ καίετο Ἰλιόθι πρὸ,
Αὐλῶν συρίγγων τ' ἐνοπὴν, ὁμαδόν τ' ἀνθρώπων·
Αὐτὰρ ὅτ' ἐς νῆάς τε ἴδοι καὶ λαὸν Ἀχαιῶν,
Πολλὰς ἐκ κεφαλῆς πρυθελύμνους ἕλκετο χαίτας
Τψόθ' ἰόντι Διΐ· μέγα δ' ἔστενε κυδάλιμον κῆρ.
Ἥδε δέ οἱ κρατὶ θυμὸν ἀρίστη φαίνετο βουλὴ,
Νέστορ' ὀπὶ πρῶτον Νηλήϊον ἐλθέμεν ἀνδρῶν,
Εἴ τινά οἱ σὺν μῆτιν ἀμύμονα φραδμήναιτο,

Ἤ τις ἀλεξίκακος πᾶσιν Δαναοῖσι γένοιτο.
Ὀρθωθεὶς δ' ἔνδυνε φόως κήθεσι χιτῶνα,
Ποσὶ δ' ὑπαὶ λιπαροῖσιν ἐδήσατο καλὰ πέδιλα·
Ἀμφὶ δ' ἔπειτα δαφοινὸν ἐΐσατο δέρμα λέοντος
Αἴθωνος, μεγάλοιο, ποδηνεκές· εἵλετο δ' ἔγχος.
Ὡς δ' αὖτως Μενέλαον ἔχε τρόμος· οὐδὲ γὰρ αὐτῷ
Τυδεΐδῃ ὅτε βλεφάροισιν ἐφίζανε, μή τι πάθοιεν
Ἀργεῖοι, τοὶ δὴ ἕθεν εἵνεκα πολλὸν ἐφ' ὑγρὴν
Ἤλυθον ἐς Τροίην, πόλεμον θέσκελον ὀρμαίνοντες·
Παρδαλέῃ μὲν πρῶτα μετάφρενον ἀμφὶ καλύψε
Ποικίλῃ, αὐτὰρ ὅτ' ὦμον ἐφάνυσσε κορυθαίολος Ἕκτωρ
Θήκατο χαλκείῳ· δόρυ δ' εἵλετο χειρὶ παχείῃ.
Ἦ δ' ἴμεν ἀντιόωντα ὃν ἀδελφεὸν, ὃς μέγα πάντων
Ἀργείων ἤνασσε, θεὸς δ' ὡς τίετο δήμῳ.
Τὸν δ' εὗρ' ἀμφ' ὄμοισι τιθήμενον ἔντεα καλὰ,
Μετὰ πρῶτον πρόμαχον· τῷ δ' ἀσπάσιος γένετ' ἐλθών.
Τὸν πρότερος προσέειπε βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος·
Τίφθ' ἕτως, ἠθεῖε, κορύσσεαι; ἦ τιν' ἑταίρων
Ὀτρύνεις Τρώεσσιν ὑπέρκοπον; ἀλλὰ μάλ' αἰνῶς
Δείδω, μή τις τοι ὑποδὺς τόδε ἔργον,
Ἀνδρὸς δυσμενέος ζωπιαζέμεν οἷος ἐπελθών,
Νύκτα δι' ἀμβρόσιλν· μάλα τις θρασυκάρδιος ἔσται·
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη κρείων Ἀγαμέμνων·
Σεῖο βίλης ἐμὲ γὰρ σὲ, διοτρεφὲς ὦ Μενέλαε,
Καὶ δαλέης, ἤτις κεν ἐρύσσεται ἠδὲ σαώσει
Ἀργείους γὰρ νῆας· ἐπεὶ Διὸς ἐτράπετο φρήν.
Ἑλκέσι μὲν γὰρ μᾶλλον ὅτ' ἀμφέπεται θεὸν ἱεροῖσιν·
Οὐ γάρ πω ἴδομεν, ὃν ἔκλυον αὐδήσαντος,
Ὅσσ' ἔπα τοσσάδε μέρμερ' ἐν' ἤματι μητίσασθαι,
Οὔτ' Ἕκτορ ἔρρεξε Διῒ φίλος υἱὸς Ἀχαιῶν,
Οὔτως, ὅτε θεᾶς υἱὸς φίλος, ἔτε θεοῖο.
Πολλὰ δ' ἔρεξε, ὅσα φημὶ μέλησέμεν Ἀργείοισι
Καὶ τε καὶ ὀλιγόν· τόσα γὰρ κακὰ πήσατ' Ἀχαιούς.
Ἀλλ' ἴθι νῦν, Αἴαντα καὶ Ἰδομῆνα κάλεσσον,
Ἄμφω θέων ὅτι νῆας· ἐγὼ δ' ὅτι Νέστορα δῖον

Εἶμι, καὶ ὀρωρέα ἀνστήμεναι· αἴκ' ἐθέλησιν
Ἐλθεῖν ἐς φυλάκων ἱερὸν τέλος, ἠδ' ὑποτεῖλαι.
Κείνῳ γάρ κε μάλιστα συνθοίατο· τοῖο γὰρ ὑμεῖς
Σημαίνει φυλάκεσσι, καὶ Ἰδομενῆος ὀπάων
Μηριόνης· τοῖσιν γὰρ ἐπιτροπέω γε μάλιστα.
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος·
Πῶς γάρ μοι μύθῳ ὑποτέλλεαι, ἠδὲ καὶ οἶσθα;
Αὖθι μάλα μὲν τοῖσι, δεδεγμένῳ εἰσόκεν ἔλθῃς,
Ἠὲ θέῳ μέλλῃ σ' αὖτις, ἐπὴν σὺ τοῖς ὑποτείλῃ;
Τὸν δ' αὖτε προσέειπεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·
Αὖθι μάλα, μή πως ἀκροτάξομαι ἀλλήλοιϊν
Ἐρχομένῳ· πολλαὶ γὰρ ἀνὰ στρατὸν εἰσι κέλευθοι·
Φθέγγεο δ', ἥ κεν ἴηαι, καὶ ἐγρήγορθαι ἄνωχθι,
Πατρόθεν ἐκ γαίης ὀνομάζων ἄνδρα ἕκαστον,
Πάντας κυδαίνων· μηδὲ μεγηγίζεο θυμῷ·
Ἀλλὰ καὶ αὐτοί περ πονεώμεθα· καὶ δέ που ἄμμι
Ζεὺς ὑπὸ γεινομένοισιν ἰὴν κακότητα βαρεῖαν.
Ὡς εἰπὼν, ἀπέπεμπεν ἀδελφεὸν, ἠδ' ὑπέλεκτο.
Αὐτὰρ ὁ βῆ ῥ' ἰέναι μετὰ Νέστορα, ποιμένα λαῶν.
Τὸν δ' εὗρεν πὰρ νῆί τε κλισίῃ καὶ νηῒ μελαίνῃ,
Εἰρῇ ἐνὶ μαλακῇ· πὰρ δ' ἔντεα ποικίλ' ἔκειτο,
Ἀσπὶς, καὶ δύο δοῦρε, φαεινή τε πρυφάλεια·
Παὰξ, ἣ ζωστὴρ κεῖτο πανάιολος, ᾧ ῥ' ὁ γέρων περ
Ζώννυθ', ὅτ' ἐς πόλεμον φθισήνορα θωρήσσοιτο,
Λαὸν ἄγων· ἐπεὶ οὐ μὰν ἐπέβαπτε γήραϊ λυγρῷ.
Ὀρθωθεὶς δ' ἄρ' ἐπ' ἀγκῶνος, κεφαλὴν ἐπάειρε,
Ἀρχεῖδην προσέειπε, καὶ ἐξερεείνετο μύθῳ·
Τίς δ' ἥτω κατὰ νῆας ἀνὰ στρατὸν ἔρχεται οἶος,
Νύκτα δι' ὀρφναίην, ὅτε θ' εὕδουσι βροτοὶ ἄλλοι;
Ἠέ τιν' ἠμὲν ὀΐζηνῷ, ἢ τιν' ἑταίρων;
Φθέγγεο, μηδ' ἀκέων ἐπ' ἐμοὶ ἔρχεο· τίπτε δέ σε χρεώ;
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·
Ὦ Νέστορ Νηληϊάδη, μέγα κῦδος Ἀχαιῶν,
Εἴσεαι Ἀρχεῖδην Ἀγαμέμνονα, τόν περ ἁπάντων
Ζεὺς ἐτίμησε σκήπτροισι διαμπερὲς, εἰσόκε δύπτμὴ

Εν σήθεσσι μάχη, καί μοι φίλα γένατ' ὀρώρη.
Πλάζομαι ὥδ', ἐπεὶ ἄ μοι ἐπ' ὄμμασι νήδυμος ὕπνος
Ὀζάνει, ἀλλὰ μέλει πόλεμος καὶ κῆδε' Αχαιῶν.
Λίην γὰρ Δαναῶν περὶ δείδια, ἄδέ μοι ἦτορ
Ἔμπεδον, ἀλλ' ἀλαλύκημαι· κεχαδὼν δέ μοι ἔξω
Στηθέων ἐπιθρώσκει, θρομέει δ' ὕπο φαίδιμα γυῖα.
Αλλ' εἴ τι δρηίνεις, (ἐπεὶ ἄδέ σέ γ' ὕπνος ἱκάνει,)
Δεῦρ' ἴομεν πρὸς τοὺς φύλακας καταβείομεν, ὄφρα μὴ ἴδωμεν,
Μὴ τοὶ μὴ καμάτῳ ἀδδηκότες, ἠδὲ καὶ ὕπνῳ,
Κοιμήσωνται, ἀτὰρ φυλακῆς ὅπι πάγχυ λάθωνται·
Δυσμενέες δ' ἄνδρες σχεδὸν εἶεν, ἄδέ τι ἴδμεν·
Μή πως καὶ διὰ νύκτα μενοινήσωσι μάχεσθαι.
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ·
Δαΐδη κύδιστε, ἄναξ ἀνδρῶν, Αγαμέμνον,
Οὔ θην Ἕκτορι πάντα νοήματα μητίετα Ζεὺς
Ἐκτελέσει, ὅσα πρό νυῶν ἐέλπετο· ἀλλά μιν οἴω
Κήδεσι μοχθήσειν καὶ πλείοσιν, εἴκεν Αχιλλεὺς
Ἐκ χόλου ἀργαλέοιο μεθεμεναι φίλον ἦτορ.
Σοὶ δ' μάλ' ἕψομ' ἐγώ· περὶ δ' αὖ καὶ ἐγειρόμεν ἄλλους,
Ἡμὲν Τυδείδην δουρικλυτὸν, ἠδ' Οδυσῆα,
Ἠδ' Αἴαντα ταχὺν, καὶ Φυλέος ἄλκιμον υἱόν.
Αλλ' εἴτις καὶ τόσδε μετοιχόμενον κατέσειεν,
Ἀντίθεόν τ' Αἴαντα καὶ Ἰδομενῆα ἄνακτα·
Τῶν γὰρ νῆες ἔασιν ἐκάστατε, ἄδὲ μάλ' ἐγγύς·
Ἀλλὰ, φίλον περ ἐόντα καὶ αἰδοῖον, Μενέλαον
Νεικέσω, εἴπερ μοι νεμεσήσεται, ἠδ' ὀνοδύσω,
Ὡς ἴδῃ, σοὶ δ' οἴῳ ἐπέρρεπτειν πονέεσθαι·
Καὶ λίην ὄφελεν καὶ πάντας ἀμύστιας πονέεσθαι
Λιτόμενον· κεχρειὼ γὰρ ἐκάστῳ ἀκέτ' ἀνιηρός.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπεν ἄναξ ἀνδρῶν Αγαμέμνων·
Ὦ γέρον, ἄλλοτε μέν σε καὶ αἰτιάασθαι ἄνωγα·
Πολλάκι γὰρ μέθιει τις, καὶ ἐκ ἐθέλει πονέεσθαι·
Οὔτ' ὄκνῳ εἴκων, οὔτ' ἀφραδίῃσι νόοιο,
Αλλ' ἐμέ τ' εἰσορόων, καὶ ἐμὴν προτιδέγμενος ὀρμήν·
Νῶϊ δ' ἐμέο προτέρους μάλ' ἐπέχρειο, καί μοι ἐπέκλη·

Τὸν μὲν ἐγὼ προέηκα χιλήμεναι, οὐς σὺ μετείης.
Αλλ' ἰομεν· κείνους ἢ κιχησόμεθα περὶ πυλάων
Εν φυλάκεσσ'· ἴνα γὰρ Ζφιν ἐπέφραδον ἠγερέσθης.
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ·
Οὕτως ἔστις οἱ νεμεσήσεῖ, ἐθ' ἁπιθήσει
Αργείων, ὅτε κέν τιν' ἐποτρύνῃ καὶ ἀνώγῃ.
Ως εἰπὼν, ἐνδυνε περὶ στήθεσσι χιτῶνα,
Ποσσὶ δ' ὑπαὶ λιπαροῖσιν ἐδήσατο καλὰ πέδιλα
Αμφὶ δ' ἄορ χλαῖναν πορφυρέην φοινικόεσσαν,
Διπλῆν, εὐπαδίλω· ἔλλη δ' ἐπενήνοθε λάχνη.
Εἵλετο δ' ἄλκιμον ἔγχος ἀκαχμένον ὀξέϊ χαλκῷ.
Βῆ δ' ἰέναι κατὰ νῆας Αχαιῶν χαλκοχιτώνων
Πρῶτον· ἔπειτ' Οδυσῆα, Διὶ μῆτιν ἀτάλαντον,
Εξ ὕπνου ἀνέγειρε Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ
Φθεγξάμενος· τὸν δ' αὖψα περὶ φρένας ἤλυθ' ἰωὴ,
Εκ δ' ἦλθε κλισίης, καὶ Ζφίας πρὸς μῦθον ἔειπεν·
Τίφθ' οὕτω κατὰ νῆας ἀνὰ στρατὸν οἶοι ἀλᾶσθε,
Νύκτα δι' ἀμβροσίην; ὅτι δὴ χρειὼ τόσον ἵκει;
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ·
Διογενὲς, Λαρτιάδη, πολυμήχαν' Οδυσσεῦ,
Μὴ νεμέσα· τοῖον γὰρ ἄχος βεβίηκεν Αχαιούς.
Αλλ' ἴπθι, ὄφρα καὶ ἄλλον ἐγείρομεν, ὅν τ' ἐπίοιμεν
Βυλὰς βυλεύειν, ἢ φυγέμεν, ἠὲ μάχεσθαι.
Ως φάθ'· ὁ δ' ἐκ κλισίηνδε κιὼν πολύμητις Οδυσσεὺς,
Ποικίλον ἀμφ' ὤμοισι σάκος θέτο, βῆ δὲ μετ' αὐτὼ
Βὰν δ' ἴθυ Τυδείδαο Διομήδεος· τὸν δ' ἐκίχανον
Εκτὸς ὑπὸ κλισίης σὺν τεύχεσιν· ἀμφὶ δ' ἑταῖροι
Εὗδον· ὑπὸ κεφαλῆν δ' ἶχον σακέας· ἔγχεα δὲ Ζφιν
Ορθ' ὑπὲρ Ζαυρωτῆρος ἐλήλατο· τῆλε δὲ χαλκὸς
Λάμφ', ὡς ἀστεροπὴ πατρὸς Διός· αὐτὰρ ὄγ' ἥρως
Εὗδ'· ὑπὸ δ' ἶσχίῳ ῥινὸν βοὸς ἀγραύλοιο·
Αὐτὰρ ὑπὸ κεφάλῃφι τάπης τετάνυστο φαεινός.
Τὸν ῥα καὶ ἀνέγειρε Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ
Λὰξ ποδὶ κινήσας, ὄρσεν, τε, ἐπέστά τ' ἄνωγε·
Εγρεο, Τυδέος υἱέ, τί πάννυχον ὕπνον ἀθεῖς;

Οὐκ

Οὐκ αἰεὶς, ὡς Τρῶες ὅτι θρασυμῷ παρίοιο
Εἶαι ἄγχι νεῶν, ὀλίγος δ' ἔτι χῶρος ἐρύκει;
Ὡς φάθ' ὁ δ' ἐξ ὕπνοιο μάλα κραιπνῶς ἀνόρουσε,
Καί μιν φωνήσας, ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
Σχέτλιός ἐσσι, γεραιέ σὺ μῦθον ὄτρυνε λήγειν·
Οὔ νυ κῦδος ἄλλοι ἔασι νεώτεροι υἷες Ἀχαιῶν,
Οἵ κεν ἔπειτα ἕκαστον ἐγείρειαν βασιλῆα,
Πάντη ἐποιχόμενοι; σὺ δ' ἀμήχανός ἐσσι, γεραιέ.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ·
Ναὶ δὴ ταῦτά γε πάντα, φίλος, κατὰ μοῖραν ἔειπες·
Εἰσὶν μὲν μοι παῖδες ἀμύμονες, εἰσὶ δ' λαοὶ
Καὶ πολέες, τῶ κέν τις ἐποιχόμενος καλέσειεν·
Ἀλλὰ μάλα μεγάλη χρειὼ βεβίηκεν Ἀχαιούς·
Νῦν γὰρ δὴ πάντεσσιν ὅτι ξυρῇ ἴσαι ἀκμῆς,
Ἡ μάλα λυγρὸς ὄλεθρος Ἀχαιοῖς, οὐδὲ βιῶναι.
Ἀλλ' ἴθι νῦν, Αἴαντα ταχὺν, καὶ Φυλέος υἱὸν
Ἄρτεσον, σὺ γὰρ ἐσσι νεώτερος· εἰ μ' ἐλεαίρεις.
Ὡς φάθ'· ὁ δ' ἀμφ' ὤμοισιν ἔσσατο δέρμα λέοντος
Αἰθωνος, μεγάλοιο, ποδηνεκές· εἵλετο δ' ἔγχος·
Βῆ δ' ἰέναι· τὼ δ' ἔνθεν ἀναστήσας ἄγεν ἥρως.
Οἱ δ' ὅτε δὴ φυλάκεσσιν ἐν ἀγκυλοχείλοισι γένοντο,
Οὐδὲ μὲν εὗδον ἔσω φυλάκων ἡγήτορες ἔσαν·
Ἀλλ' ἐγρηγορτὶ σὺν τεύχεσιν εἵατο πάντες.
Ὡς δ' ὅτε μῆλα πολὺν κατὰ μήλα δυσωρήσονται ἐν αὐλῇ,
Θηρὸς ἀνιέντες κραταιφάτου, ὅς τε παθ' ὕλην
Ἔρχηται δι' ὄρεσφι· πολὺς δ' ὀρυμαγδὸς ἑπ' αὐτῷ
Ἀνδρῶν ἠδὲ κυνῶν, ἀπό τε ῥίφισιν ὕπνος ὄλωλεν·
Ὡς τῶν νήδυμος ὕπνος ἀπὸ βλεφάροιϊν ὀλώλει,
Νύκτα φυλασσομένοισι κακὴν· πεδίονδε γὰρ αἰεὶ
Τετρέφατ', ὄφρα σφ' ὅτι Τρώων αἴσιμα ἴοιεν.
Τὸν δ' ὁ γέρων γήθησεν ἰδὼν, θάρσησέ τε μύθῳ,
Καί σφεας φωνήσας, ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
Οὕτω νῦν, φίλα τέκνα, φυλάσσεσθ' μηδέ τιν' ὕπνος
Αἱρείτω, μὴ χάρμα γλυκὺμῦθα δυσμενέεσσιν.
Ὡς εἰπὼν, πάρος δίεσυλα· τοὶ δ' ἅμ' ἕποντο

Αργείων βασιλῆες, ὅσοι κικλήσκετο βυλήν.
Τοῖς δ' ἅμα Μηριόνης, καὶ Νέστορος ἀγλαὸς υἱὸς,
Ἵζαν· αὐτοὶ γὰρ κάλεον, Συμποσιάδαζε.
Τάφρον δ' ἐκδιαβάντες ὀρυκλὴν, ἑδρειόωντο
Ἐν καθαρῷ, ὅθι δὴ νεκύων διεφαίνετο χῶρος!
Πιπλόντων· ὅθεν αὖτις ἀπεσσάπεν' ὄβριμος Ἕκτωρ, 200
Ὀλλὺς Ἀργείους, ὅτι δὴ ῥα νὺξ ἐκάλυψεν.
Ἔνθα καθεζόμενοι, ἔπε' ἀλλήλοισι φίφαυσκον·
Τοῖσι δ' μύθων ἦρχε Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ·
Ὦ φίλοι, ἦ κε ἄν δή τις ἀνὴρ ἐπιθοιθ' ἑῷ αὐτῷ
Θυμῷ τολμήεντι, μετ' Τρῶας μεταθύμους
Ἐλθεῖν; εἴ τινά κε δεῖον ἕλοι ἐχεπόωντα,
Ἢ τινά κε καὶ φῆμιν ἀπὸ Τρώεσσι πύθοιτο,
Ἅσσα τε μητιόωσι μετ' Ζφίσιν· ἢ μεμάασιν
Αὖθι μένειν ἄσσον νηυσὶν ἀπόπροθεν, ἦε πόλινδε
Ἂψ ἀναχωρήσεσθαι, ἐπεὶ δαμάσσαντό γ' Ἀχαιούς. 210
Ταῦτά κε πάντα πύθοιτο, καὶ ἂψ εἰς ἡμέας ἔλθοι
Ἀσκηθὴς, μέγα κέν οἱ ὑπερφίαλον κλέος εἴη
Πάντας ἐπ' ἀνθρώπους, καί οἱ δόσις ἔσται ἐσθλή.
Ὅσσοι γὰρ νῆεσσιν ὑπερκρατέουσιν ἄριστοι,
Τῶν πάντων οἱ ἔκας ὄϊν δώσουσι μέλαιναν,
Θῆλυν, ὑπόρριον· τῇ μὲν κλέος ἐστὶν ὁμοῖον·
Ἀιεὶ δ' ἐν δαίτῃσι καὶ εἰλαπίνῃσι πάρεσται.
Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγρόντο Σιωπῇ·
Τοῖσι δ' κε μετέειπε βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης·
Νέστορ, ἔμ' ὀτρύνει κραδίη καὶ θυμὸς ἀγήνωρ 220
Ἀνδρῶν δυσμενέων δύμεναι σχεδόν, ἐγγὺς ἐόντα,
Τρώων· ἀλλ' εἴ τις μοι ἅμ' ἕποιτο καὶ ἄλλος,
Μᾶλλον θαλπωρὴ, καὶ θαρσαλεώτερον εἶσι.
Σὺν τε δύ' ἐρχομένω, καί τε πρὸ ὃ τοῦ ἐνόησεν,
Ὅππως κέρδος ἔῃ· μοῦνος δ' εἶπερ τε νοήσῃ,
Ἀλλά τε οἱ βραίων τε νόος, λεπτὴ δέ τε μῆτις.
Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἤθελον Διομήδεϊ πολλοὶ ἕπεσθαι·
Ἠθεήτω Αἴαντε δύω, θρασείπονέ τ' Ἄρηϊ,
Ἠθεήτω Μηριόνης, μάλα δ' ἤθελε Νέστορος υἱός·

Ἠθεήτω

Ηϑῆε δ' Ατρείδης, δυρικλειτὸς Μενέλαος·
Ηϑῆε δ' ὁ τλήμων Οδυσσεὺς καλαδυῶν ὅμιλον
Τρώων· αἰεὶ γὰρ οἱ ἐν φρεσὶ θυμὸς ἐτόλμα.
Τοῖσι δ' ἅρ' μετέειπεν ἄναξ ἀνδρῶν Αγαμέμνων·
Τυδείδη Διόμηδες, ἐμῷ κεχαρισμένε θυμῷ,
Τὸν μὲν δὴ ἕταρόν γ' αἰρήσεαι, ὃν κ' ἐθέλησθα,
Φαινομένων ἄριστον, ἐπεὶ μεμάασί γε πολλοί·
Μηδὲ σύ γ' αἰδόμενος σῇσι φρεσὶ, τὸν μὲν ἀρείω
Κικλήσκειν, σὺ δ' χείρονα ὀπάσσεαι, αἰδοῖ εἴκων,
Ες γλυκὺν ὀρόων, μηδ' εἰ βασιλεύτερός ἐστιν.
Ως ἔφαθ'· ἔδδεισεν δ' ὃν ξανθῷ Μενελάῳ.
Τοῖς δ' αὖτις μετέειπε βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης·
Εἰ μὲν δὴ ἕταρόν γε κελεύεις μ' αὐτὸν ἑλέσθαι,
Πῶς ἂν ἔπειθ' Οδυσῆος ἐγὼ θείοιο λαθοίμην,
Οὗ πέρι μὲν φρεσὶν κραδίη καὶ θυμὸς ἀγήνωρ
Εν πάντεσσι πόνοισι, φιλεῖ δέ ἑ Παλλὰς Αθήνη;
Τύτε δ' ἐσσομένοιο, καὶ ἐκ πυρὸς αἰθομένοιο
Αμφω νοστήσαιμεν, ἐπεὶ περὶ οἶδε νοῆσαι.
Τὸν δ' αὖτε προτέερπε πολύτλας δῖος Οδυσσεύς·
Τυδείδη, μήτ' ἄρ με μάλ' αἶνει, μήτε τι νείκει·
Εἰδόσι γὰρ τοι ταῦτα μετ' Αργείοις ἀγορεύεις.
Αλλ' ἴομεν· μάλα γὰρ νὺξ ἄνεται, ἐγγύθι δ' ἠώς·
Αστρα δὴ προβέβηκε· παρῴχηκεν δὲ πλέων νὺξ
Τῶν δύο μοιράων, τριτάτη δ' ἔτι μοῖρα λέλειπται.
Ως εἰπόνθ', ὅπλοισιν ἐὺ δεινοῖσιν ἐδύτην·
Τυδείδῃ μὲν δῶκε μεμεκλόλεμος Θρασυμήδης
Φάσγανον ἄμφηκες, τὸ δ' ἐὸν πρὸ νηυσὶ λέλειπτο,
Καὶ σάκος· ἀμφὶ δέ οἱ κυνέην κεφαλῇφιν ἔθηκε
Ταυρείην, ἄφαλόν τε, καὶ ἄλοφον· ἥτε καλεῦτυξ
Κίκλην· ῥύεται δὲ κάρη θαλερῶν αἰζηῶν.
Μηριόνης δ' Οδυσσῆϊ δίδε βιὸν, ἠδὲ φαρέτρην,
Καὶ ξίφος, ἀμφὶ δέ οἱ κυνέην κεφαλῇφιν ἔθηκε,
Ρινῆ ποικίλην· πολέσιν δ' ἔνδοθεν ἱμᾶσιν
Ενλέτατο στερεῶς· ἔκδοθε δὲ λευκοὶ ὀδόντες
Αγριόδοντος ὑὸς θαμέες ἔχον ἔνθα καὶ ἔνθα,

Εὖ γὰ ὑποσμύξας· μέσῃ δ' ἐνὶ φῶτ' ἀρήγει·
Τὴν ῥά σοὶ ἐξ Ελεῶνος Αμφιτρύωνος Ορμιάδαο
Εξέλεθ' Αὐτόλυκος, φυκινὸν δόμον ἀνθεμόεντα·
Σκάνδειαν δ' ἄρα δῶκε Κυθηρέῳ Αμφιδάμαντι,
Αμφιδάμας ᾧ Μόλῳ δῶκε ξεινήϊον εἶναι·
Αὐτὰρ ὁ Μηριόνῃ δῶκεν ᾧ παιδὶ φορῆναι·
Δὴ τότ' Οδυσσῆος φύκασιν κάρη ἀμφιτεθεῖσα.
Τὼ δ', ἐπεὶ ἓν ὅπλοισιν ἐνὶ δεινοῖσιν ἐδύτην,
Βάν ῥ' ἰέναι, λιπέτην δ' ἅμα πάντας ἀείρας·
Τοῖσι δ' δεξιὸν ἧκεν ἐρωδιὸν ἐγγὺς ὁδοῖο
Παλλὰς Αθηναίη· τοὶ δ' οὐκ ἴδον ὀφθαλμοῖσι
Νύκτα δι' ὀρφναίην, ἀλλὰ κλάζοντος ἄκουσε.
Χαῖρε δ' τῷ ὄρνιθ' Οδυσεὺς, ἠρήσατο δ' Αθήνην·
Κλῦθι μοι, Αἰγιόχοιο Διὸς τέκος, ἥτε μοι αἰεὶ
Εν πάντεσσι πόνοισι παρίστασαι, ἠδέ σε λήθω
Κινύμενος· νῦν αὖτε μάλιστά με φίλαι, Αθήνη·
Δὸς δ' πάλιν ὅππι νῆας ἐϋκλείας ἀφικέσθῃ,
Ρέξαντας μέγα ἔργον, ὃ κεν Τρώεσσι μνήσει.
Δεύτερος αὖτ' ἠρήσατο βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης·
Κέκλυθι νῦν καὶ ἐμεῖο, Διὸς τέκος, Αργυρώπι·
Σπεῖό μοι, ὡς ὅτι πατρὶ πάρ' ἑστεῖο Τυδέϊ δίῳ
Εἰς Θήβας, ὅτε τε πρὸ Αχαιῶν ἄγγελος ἦει·
Τὸς δ' ἄρ' ἐπ' Ασωπῷ λίπε χαλκοχίτωνας Αχαιούς·
Αὐτὰρ ὁ μειλίχιον μῦθον φέρε Καδμείοισι
Κεῖσ'· αὐτὰρ ἀψ αὖτις μάλα μέρμερα μήσατο ἔργα,
Σοὶ σοὶ, δῖα θεὰ, ὅτε οἱ πρόφερουσα πάρεσθα·
Ως νῦν μοι ἐθέλουσα παρίστασο, καί με φύλασσε.
Σοὶ δ' αὖ ἐγὼ ῥέξω βοῦν ἦνιν, δύσμενέτωπον,
Αδμήτω, ἣν οὔπω ὑπὸ ζυγὸν ἤγαγε ἀνήρ·
Τήν τοι ἐγὼ ῥέξω, χρυσὸν κέρασιν περιχεύας.
Ως ἔφαν εὐχόμενοι, τῆς δ' ἔκλυε Παλλὰς Αθήνη.
Οἳ δ' ἐπεὶ ἠρήσαντο Διὸς κούρῃ μεγάλοιο,
Βάν ῥ' ἴμεν, ὥστε λέοντε δύω, διὰ νύκτα μέλαιναν,
Αμφόνον, ἀννέκυας, διά τ' ἔντεα, καὶ μέλαν αἷμα·
Οὐδὲ μὲν οὐδὲ Τρῶας ἀγήνορας εἶσατ' Εκτωρ
Εὕδειν,

Εὕδειν, ἀλλ' ἄμυδις κικλήσκειο φάλαγας ἀρίσας,
Οσσοι ἔσ Τρώων ἡγήτορες, ἠδὲ μέδοντες·
Τὰς ὄγε Συδείδαο, φυσινὴν ἠρτύνειο βελήν·
Τίς κέν μοι τόδε ἔργον ὑποσχόμενος τελέσειε
Δώρῳ ἐπι μεγάλῳ; μισθὸς δέ οἱ ἄρνιος ἔσαι·
Δώσω γὰρ δίφρον τε, δύω τ' ἐρικύδεα ἵππω,
Οἵ κεν ἀριστεύοισι θοῆς ὑπὸ νηυσὶν Αχαιῶν·
Οσσις κεν τλαίη, οἵ τ' αὐτῷ κῦδος ἄρηται,
Νηῶν ὠκυπόρων σχεδὸν ἐλθέμεν, ἦε τε πυθέσθαι,
Ἠὲ φυλάσσουσ νῆας θοὰς, ὡς τοπάρος περ,
Ἠ ἤδη, χείρεσσιν ὑφ' ἡμετέρῃσι δαμέντες,
Φύξιν βουλεύσι μετ Τρῶσιν, ὑδ' ἐθέλουσι
Νύκτα φυλασσέμεναι, καμάτῳ ἀδδηκότες αἰνῷ.
Ως ἔφατ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ.
Ην δέ τις ἐν Τρώεσσι Δόλων, Εὐμήδεος υἱὸς
Κήρυκος θείοιο, πολύχρυσος, πολύχαλκος·
Ος δή τοι εἶδος μὲν ἔην κακὸς, ἀλλὰ ποδώκης·
Αὐτὰρ ὁ μοῦνος ἔην μετ ἀδελφεοῖσι κασιγνήτῃσιν·
Ος ῥα τότε Τρωσίν τε καὶ Εκτορι εἶπε παραστὰς·
Εκτορ, ἔμ' ὀτρύνει κραδίη καὶ θυμὸς ἀγήνωρ
Νηῶν ὠκυπόρων σχεδὸν ἐλθέμεν, ἦε τε πυθέσθαι.
Αλλ' ἄγε, μοι τὸ σκῆπτρον ἀνάσχες, καί μοι ὄμοσσον·
Η μὴν σοὶ ἵππους τε, καὶ ἄρματα ποικίλα χαλκῷ,
Δωσέμεν, οἵ φορέουσιν ἀμύμονα Πηλείωνα·
Σοὶ δ' ἐγὼ οὐκ ἄλιος σκοπὸς ἔσομαι, οὐδ' ἄπο δόξης·
Τόφρα γὰρ εἰς στρατὸν εἶμι διαμπερὲς, ὄφρ' ἂν ἵκωμαι
Νῆ' Αγαμεμνονίην, ὅθι περ μέλλουσιν ἄριστοι
Βουλὰς βουλεύειν, ἢ φεύγέμεν, ἠὲ μάχεσθαι.
Ως φάθ'· ὁ δ' ἐν χερσὶ σκῆπτρον βάλε. καί οἱ ὄμοσσε.
Ισθι νῦν Ζεὺς αὐτὸς, ἐρίγδουπος πόσις Ηρης,
Μὴ μέν τοῖς ἵπποισιν ἀνὴρ ἐποχήσεαι ἄλλος
Τρώων· ἀλλά σε φημὶ διαμπερὲς ἀγλαϊεῖσθαι.
Ως φάτο, καί ῥ' ὄπίσσω ἀπώμοσε· τὸ δ' ὀρόθυνεν.
Αὐτίκα δ' ἀμφ' ὤμοισιν ἐβάλλετο καμπύλα τόξα·
Εσσατο δ' ἔκλοδεν μὲν ποδολιοῦ λύκοιο,

Κεφτὶ

Κρατὶ δ' ὑπὸ λιπαρῷ χωλεύω· ἴλε δ' ὀξὺ ἄκοντα·
Βῆ δ' ἰέναι σφετὶ νῆας ὑπὸ στρατῷ· ἤδ' ἄρ ἔμελλεν
Ελθὼν ἐκ νηῶν ἀφ Εκτορι μῦθον ὑποίσειν.
Αλλ' ὅτε δή ῥ' ἵππων τε καὶ ἀνδρῶν κάλλιφ' ὅμιλον,
Βῆ ῥ' ἀν' ὁδὸν μεμαώς· τὸν ἢ φθάσαλο σφοσιόντα
Διογθρὲς Οδυσθὺς, Διομήδεα ἢ σφοτίεπτεν· 340
Οὗτός τόι, Διόμηδες, ὑπὸ στρατῷ ἔρχεθ' ἀνήρ,
Οὐκ οἶδ', ἢ νήεσσιν ὑπόσκοπος ἠμετέρῃσιν,
Ἢ τινα ζυλήσων νεκύων καταλιθνειώτων.
Αλλ' ἰωμφὼ μὲν πρῶτα παρεξέρχθεῖν σιδήοιο
Τυτθόν· ἔπειτα δέ κ' αὐτὸν ἐπαΐξαντες ἕλοιμφ
Καρπαλίμως· εἰ δ' ἄμμε παρεκφθαίῃσι πόδεσσιν,
Αἰεί μιν σφοῖ νῆας ὑπὸ στρατόφιν σφοτιεπλεῖν
Ἔγχεϊ ἐπαΐσσων, μή σως σφοῖ ἄστυ ἀλύξῃ.
Ως ἄρα φωνήσαντε, παρέδρᾳ ὁδῷ ἐν νεκύεσσι
Κλινθήτιφ· ὁ δ' ἄρ' ὦκα παρίδραμφ ἀφραδίῃσιν. 50
Αλλ' ὅτε δή ῥ' ἀπίφω, ὅσσον τ' ὑπὸ μέρα σίλονθ'
Ημιόνων, (αἳ γὰρ τε βοῶν σφοφερέστεραί εἰσιν
Ελκέμφαι νεοῖο βαθείης σηκλὸν ἄεθλον·)
Τὼ μφὼ ἐπισθεκμέτφω· ὁ δ' ἄρ' ἔτη δεύτερον ἀνέσας·
Ελπέτο γὰρ κῆρ θυμὸν ὑποτρέψοντας ἑταίρους
Ἐκ Τρώων ἰέναι, σάλιν Εκτορος ὁρμιανθ'·
Αλλ' ὅτε δή ῥ' ἀπέσ δρεμφωτὸς, ἢ κῆ ἔλασσον,
Γνῶ ῥ' ἄνδρας δηΐους· λαιψηρὰ δ γέντ' ἐνάρμα
Φθογγίσμφαι· τοὶ δ' αἶψα διώκειν ὠρμήθησ.
Ως δ' ὅτε καρχαρόδοντε δύω κυὼ εἰδότε θήρης, 60
Ἢ κεμάδ', ἢὲ λαγωὸν, ἐπείγετον ἰμφὼ αἰεὶ
Χῶρον ἀν' ὑλήεντ', ὁ δέ τε σφοθίῃσι μεμοκώς·
Ως ῥ Τυδείδης, ἠδὲ σολοίπορθ' Οδυσθὺς,
Λαὸν ὑπολμήξαντε, διώκετον ἰμφὼ αἰεί.
Αλλ' ὅτε δὴ τάχ' ἔμελλε μιγήσεσθ φυλάκεσσιν,
Φόβγων ἐς νῆας, τότε δὴ μφὶ' ἔμθη Αθήνη
Τυδείδῃ· ἵνα μή τις Αχαιῶν χθονοχιλώτων
Φθαίη ἐπθξάμφ' βλήεσθαι, ὁ δ' ὀλίτεσος ἔλθῃ·
Δχρὶ δ' ἐπαΐσσων σφοσέφη κρατερὸς Διομήδης·

Ἠὲ μὴν, ἠέ σε δουρὶ κιχήσομαι. ὐδέ σέ φημι
Δηρὸν ἐμῆς ὑπὸ χειρὸς ἀλύξειν αἰπὺν ὄλεθρον.
Ἦ ῥα, καὶ ἔγχος ἀφῆκεν, ἑκὼν δ' ἡμάρτανε φωτός·
Δεξιτερὸν δ' ὦμον παρ' ἄμον ἐΰξόου δουρὸς ἀκωκὴ
Ἐν γαίῃ ἐπάγη· ὁ δ' ἄρ' ἔσπη, τάρβησέν τε,
Βαμβαίνων, ἄρκος δὲ ἢ δία σῶμα γίνετ' ὀδόντων,
Χλωρὸς ὑπαὶ δείους· τὼ δ' ἀθμαίνοντε κιχήτην·
Χειρῶν δ' ἀΐξαντε· ὁ δ' ἀμφεβάλοντε ἔπεφνε.
Ζωγρεῖτ', αὐτὰρ ἔπειτα ἐγὼν ἐμὲ λύσομαι· ἔστι γὰρ ἔνδον
Χαλκός τε, χρυσός τε, πολύκμητός τε σίδηρος·
Τῶν κ' ὔμμιν χαρίσαιτο πατὴρ ἀπερείσι' ἄποινα,
Εἴ κεν ἐμὲ ζωὸν πεπύθοιτ' ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιῶν.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολυμήτις Ὀδυσσεύς·
Θάρσει, μηδέ τι τοι θάνατος καταθύμιος ἔστω·
Ἀλλ' ἄγε, μοὶ τόδε εἰπὲ, καὶ ἀτρεκέως καταλέξον·
Πῆ δ' ὅτε δὴ νῆας δεῦρο σέχετον ἔρχεαι οἶος,
Νύκτα δι' ὀρφναίην, ὅτε θ' εὕδουσι βροτοὶ ἄλλοι;
Ἦ τινα ζωλήσων νεκύων καταπεφνειώτων;
Ἦ σ' Ἕκτωρ προέηκε διασκοπιάζειν ἕκαστα
Νῆας ἐπὶ γλαφυρὰς; ἢ σ' αὐτὸν θυμὸς ἀνῆκε;
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα Δόλων, υἱὸς δ' ἔπλετο γῆρι·
Πολλῇσίν μ' ἄτῃσι παρὲκ νόον ἤγαγε Ἕκτωρ,
Ὅς μοι Πηλείωνος ἀγαυοῦ μάντυχας ἵππους
Δωσέμεναι κατέυδοσε, καὶ ἅρματα ποικίλα χαλκῷ·
Ἠνώγει δέ μ' ἰόντα, διὰ νύκτα μέλαιναν,
Ἀνδρῶν δυσμενέων σχεδὸν ἐλθέμεν, ἔκ τε πυθέσθαι,
Ἦε φυλάσσουσ' ἦσιν ἀτὰρ τοπάρος περ,
Ἢ ἤδη χείρεσσιν ὑφ' ἡμετέρῃσι δαμῆτε
Φύξιν βουλεύοιτε μετ' Ἀργείοισιν, ἐδ' ἐθέλοιτε
Νύκτα φυλασσέμεναι, καμάτῳ εἰδόμενοι αἰνῷ.
Τὸν δ' ὀπυιδήσας προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
Ἦ ῥά νύ τοι μεγάλων δώρων ἐπεμαίετο θυμὸς,
Ἵππων Αἰακίδαο δαΐφρονος· οἱ δ' ἀλεγεινοὶ
Ἀνδράσι γε θνητοῖσι δαμήμεναι, ἠδ' ὀχέεσθαι,
Ἄλλῳ γ', ἢ Ἀχιλῆϊ, τ' ἀθανάτη τέκε μήτηρ.

Ἠὲ

Ἀλλ'

Αλλ' ἄγε, μοὶ τόδε εἰπὲ, καὶ ἀψευδέως καλάλεξον,
Πῇ νῦν δεῦρο κιὼν λίπες Ἔκτορα, ποιμένα λαῶν;
Πῇ δέ οἱ ἔντεα καλὰ ἐείδεα; ποῦ δέ οἱ ἵπποι;
Πῶς δ' αἱ τῶν ἄλλων Τρώων φυλακῇσί τε καὶ δύναι;
Ἀσσα τε μηδιόωσι μετ' Ἀργείοισιν· ἢ μεμάασιν
Αὖθι μίμεν παρὰ νηυσὶν ἀπόπροθεν, ἠὲ πόλινδε
Αὖ ἀναχωρήσουσιν, ἐπεὶ δαμάσαντό γ' Ἀχαιούς.

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε Δόλων, Εὐμήδεος υἱός·
Τοιγὰρ ἐγώ τοι ταῦτα μάλ' ἀψευδέως καταλέξω·
Ἕκτωρ μὲν μετὰ τοῖσιν, ὅσοι βουληφόροι εἰσὶ,
Βουλὰς βουλεύει θείῃ παρὰ σήματι Ἴλου,
Νόσφιν ἀπὸ φλοίσβοιο· φυλακὰς δ' ἂς εἴρεαι, οὔρως,
Οὔτις κεκελεμμένη ῥύεται στρατὸν, οὐδὲ φυλάσσει.
Οσσαι γὰρ Τρώων πυρὸς ἐγγύθεν εἰσὶν ἀνάγκη,
Οἵ δ' ἐγρηγόρθασι, φυλασσέμεναί τε κέλονται
Ἀλλήλοις· αὐτὰρ αὖτε πολύκλητοι παρέασιν
Εὕδουσι· Τρωσὶν γὰρ ἀπείρητοί γε φυλάσσειν·
Οὐ γάρ σφιν παῖδες κεδνὸν εἴαται, οὐδὲ γυναῖκες.

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
Πῶς γὰρ νῦν, Τρώεσσι μεμιγμένοι ἱπποδάμοισιν
Εὕδουσ', ἢ ἀπάνευθε; δίειπέ μοι ὄφρα δαείω.

Τὸν δ' ἠμείβεθ' ἔπειτα Δόλων, Εὐμήδεος υἱός·
Τοιγὰρ ἐγὼ καὶ ταῦτα μάλ' ἀψευδέως καταλέξω·
Πρὸς μὲν ἁλὸς Κᾶρες, καὶ Παίονες ἀγκυλότοξοι,
Καὶ Λέλεγες, καὶ Καύκωνες, δῖοί τε Πελασγοί·
Πρὸς Θύμβρης δ' ἔλαχον Λύκιοι, Μυσοί τ' ἀγέρωχοι,
Καὶ Φρύγες ἱπποδάμοι, καὶ Μῄονες ἱπποκορυσταί.
Ἀλλὰ τίη ἐμὲ ταῦτα διεξερέεσθε ἕκαστα;
Εἰ γὰρ δὴ μέμαλον Τρώων καταδυῶμεν ὅμιλον,
Θρῄκες οἵδ' ἀπάνευθε νεηλυδες, ἔσχατοι ἄλλων·
Ἐν δέ σφιν Ῥῆσος βασιλεὺς, παῖς Ἠϊονῆος.
Τοῦ δὴ κάρηϊστα ἵππους ἴδον, ἠδὲ μεγίστους·
Λευκοτέρους χιόνος, θεῖον δ' ἀνέμοισιν ὁμοίους.
Ἅρμα δέ οἱ χρυσῷ τε καὶ ἀργύρῳ εὖ πύκαζε·
Τεύχεα δ' ἠύτεα, περικαλλέα, θαῦμα ἰδέσθαι,

Ηλυθ'

Ηλυθ' ἔχων· τὰ μὲν ἔτι καὶ ἀθανάτοισιν ἔοικεν
Ανδρεσσιν φορέειν, ἀλλ' ἀθανάτοισι θεοῖσιν.
Αλλ' ἐμὲ νῦν μὲν νηυσὶ παλάσσεται ὠκυπόροισιν,
Η ἐμὲ δήσαντες λίπετ' αὐτόθι νηλέϊ δεσμῷ,
Οφρα κεν ἔλθηλον, καὶ πειρηθῆτον ἐμεῖο,
Ηὲ καὶ αἴσαν ἕειπον ἐν ὑμῖν, ἠὲ καὶ ὄχι.
Τὸν δ' ἄρ' ὑποδρα ἰδὼν προσέφη κρατερὸς Διομήδης·
Μὴ δή μοι φύξιν γε, Δόλων, ἐμβάλλεο θυμῷ,
Εὖ περ ἀγγείλας, ἐπεὶ ἶκεο χεῖρας ἐς ἁμάς·
Εἰ μὲν γὰρ κέ σε νῦν ἀπολύσομεν, ἠὲ μεθῶμεν,
Ἤ τε καὶ ὕστερον εἶδα θοὰς ἐπὶ νῆας Αχαιῶν,
Ἠὲ διοπλίσσων, ἢ ἐναντίβιον πολεμίζων·
Εἰ δέ κ' ἐμῆς ὑπὸ χερσὶ δαμεὶς ἀπὸ θυμὸν ὀλέσσῃς,
Οὐκ ἔτ' ἔπειτα σὺ πῆμα πολ' ἔσσεαι Αργείοισιν.
Η, καὶ ὁ μὲν ἔμελλε γνωτὸν χειρὶ παχείῃ
Ἁψάμενος λίσσεσθαι· ὁ δ' αὐχένα μέσσον ἔλασσε,
Φασγάνῳ αἶξας, ἀπὸ δ' ἄμφω κέρσε τένοντε·
Φθεγγομένῳ δ' ἄρα τῷ γε κάρη κονίῃσιν ἐμίχθη.
Τοῦ δ' ἀπὸ μὲν κλιδίην καὶ ἀεικέα κεφαλῆφιν ἔλοντο,
Καὶ λυκέην, καὶ τόξα παλίντονα, καὶ δόρυ μακρόν·
Καὶ τά γ' Αθηναίη λητίδι δῖος Οδυσσεὺς
Ὑψόσ' ἀνασχεθὲ χερεὶ, καὶ δὴ χόμενος ἔπος ηὔδα·
Χαῖρε, θεὰ, τοίσδεσσι· σὲ γὰρ πρώτιστον ἐν Ολύμπῳ
Πάντων ἀθανάτων ὀπιπεύσομαι· ἀλλὰ καὶ αὖτις
Πέμψον ἐπὶ θρηκῶν ἀνδρῶν ἵππους τε καὶ οὐδάς.
Ως ἄρ' ἐφώνησεν, καὶ ἀπὸ ἕθεν ὑψόσ' ἀείρας,
θῆκεν ἀνὰ μυρίκων δέελον δ' ἐπὶ σῆμά τ' ἔθηκε,
Συμμάρψας δόνακας, μυρίκης τ' ἐριθηλέας ὄζους,
Μὴ λάθοι αὖτις ἰόντε, θοὴν διὰ νύκτα μέλαιναν.
Τὼ δ' βάτην προτέρω, διά τ' ἔντεα καὶ μέλαν αἷμα·
Εἶφα δ' ἐπὶ θρηκῶν ἀνδρῶν τέλος ἶξον ἰόντες.
Οἱ δ' εὗδον καμάτῳ ἀδηκότες, ἔντεα δέ σφιν
Καλὰ παρ' αὐτοῖσιν χθονὶ κέκλιτο, εὖ κατὰ κόσμον
Τετυγμένα· παρὰ δὲ σφιν ἑκάστῳ δίζυγες ἵπποι·
Τῶν δ' ἐν μέσῳ εὗδε, παρ' αὐτῷ δ' ὠκέες ἵπποι,

Ἐξ ὑπνοφερτάδος θυμάτης, ἰμᾶτι δίδεντο.
Τὸν δ' Ὀδυσσῆς προπάροιθεν ἰδὼν Διομήδεϊ δεῖξεν·
Οὗτός τοι, Διόμηδες, ἀνὴρ, ὅτοι δέ τοι ἵπποι,
Οὓς νῶϊν πίφαυσκε Δόλων, ὃν ἐπίφρονα θῆκε.
Ἀλλ' ἄγε δή, πρόφερε κρατερὸν μένος· ὄφρά τί σε χρὴ
Ἐσθέμεναι μίλειον σιὼ τύχεσιν· ἀλλὰ λύ' ἵππους·
Ἠὲ σύ γ' ἄνδρας ἔναιρε, μελήσουσιν δὲ μοι ἵπποι.
Ὡς φάτο· τῷ δ' ἔμπνευσε μένος γλαυκῶπις Ἀθήνη·
Κτεῖνε δ' ὑπερφιάλως· τῇ δ' ὀξὺ βόησε Ἀγυιεύς
Λοξὰ θεινομένων· ἐρυθαίνετο δ' αἵματι γαῖα.
Ὡς δ' ὅτε λίνα μήλοισιν ἀσημάντοισιν ἐπέλθῃ,
Αἶγεσιν, ἥ οἵεσσι, κακὰ φρονέουσα ἀνέρος·
Ὡς μὲν Θρῄκας ἄνδρας ἐπώχετο Τυδέος υἱὸς,
Ὄφρα δυώδεκ' ἔπιφνεν· ἄτὰρ πολλῶν Ὀδυσσεὺς,
Οὐτινα Τυδείδης ἄορι πλήξειε παρελθὼν,
Τόνδ' Ὀδυσσεὺς μετόπισθε λαβὼν ποδὸς ἐξερύσασκε,
Τὰ φρονέων κῆρ θυμὸν, ὅπως κοσμήτορι ἵπποι
Ῥεῖα διέλθοιεν, μηδὲ ῥιμφάσσατο θυμῷ
Νεκρῶν αἰμοβαίνοντες· ἀΐσθετον γὰρ ἔτ' αὐτῷ·
Αλλ' ὅτε δὴ βασιλῆα κιχήσατο Τυδέος υἱὸς,
Τὸν τρισκαιδέκατον μενοεικέα θυμὸν ἀπηύρα,
Ἀσθμαίνοντα· κακὸν γὰρ ὄναρ κεφαλῇφιν ἐπέστη
Τὴν νύκτ', Οἰνείδαο παΐς, διὰ μῆτιν Ἀθήνης.
Τόφρα δ' ἄρ' ὁ τλήμων Ὀδυσσεὺς λύε μώνυχας ἵππους·
Σιὼ δ' ἤειρεν ἰμᾶσι, καὶ ἐξήλασεν ὁμίλου,
Τόξῳ ὑπαπλήσσων· ἐπεὶ ἀμάρτυρα φαίνετο θῆρα
Ποικίλα ἐν δίφροιο νοήσατο χερσὶν ἑλέσθαι·
Ῥοίζησεν δ' ἄορ, ἀμφαύσκων Διομήδεϊ δίῳ.
Αὐτὰρ ὁ μερμήριζε μένων, ὅ, τι κεν τετύκοι ἔργον·
Ἢ ὅγε δίφρον ἑλὼν, ὅθι ποικίλα τεύχε' ἔκειτο,
Ῥυμῷ ἐξερύσαι, ἢ ἐπιφέρσαι ὑφόσσαι ἀείρας·
Ἢ ἔτι τῶν πλείονας Θρῃκῶν ὑπὸ θυμὸν ἐποίσει.
Ἕως ὃ ταῦθ' ὥρμαινε κατὰ φρένα, τόφρα δ' Ἀθήνη
Ἐγγύθεν ἰσταμένη προσέφη Διομήδεα δῖον·
Νόσφι δὴ μνῆσαι, μεγαθύμου Τυδέος υἱὲ,

Νῆας

Νῆας ἔτι γλαφυρὰς, μὴ κῆ ἀτφοδιμφὼ ἔλθῃς·
Μή πᾶ τις κῆ Τρῶας ἐγείρῃσιν θεὸς ἄλλος.
Ως φάθ'· ὁ δ' ξωνύκτε θεᾶς ὅπα φαινησάτης·
Καρπαλίμως δ' ἵππων ἐπεβήσαλο· κόπλε δ' Οδυσσεὺς
Τόξῳ· τοὶ δ' ἐπέτονλο θοὰς ὑπὸ νῆας Αχαιῶν.
Οὐδ' ἀλαοσκοπίλω εἶχ' ἀργυρόπξος Απόλλων·
Ως ἴδ' Αθηναίλω μετ' Τυδέος υἱὸν ἕπεσθε,
Τῆ κολέων Τρώων καλεδύσαλο φυλλὼ ὅμιλον·
Ωρσεν δ' Θρηκῶν βυλληφόρων ἱπποκόνλα,
Ῥῆσε δ' ἀνεψιὸν ἐσθλόν· ὁ δ' ἐξ ὕπνε ἀνορέστας,
Ως ἴδε χῶρον ἐρῆμον, ὅθ' ἵσαθ' ἱ ὠκέες ἵπποι,
Ανδρας τ' ἀσπαίρονλας ἐν ἀργαλέῃσι φονῇσιν,
Ωμωξέν τ' ἄρ' ἔπειλα, φίλον τ' ὀνόμηνεν ἑταῖρον·
Τρώων δ' κλαγγή τε κῆ ἄσπετος ὦρτο κυδοιμὸς
Θωρήκων ἄμυδις· θηεῦνλο δ' μέρμερα ἔργα,
Οσσ' ἄνδρες ῥέξανλες ἔδαν κοίλας ὑπὸ νῆας.
Οἱ δ' ὅτε δή ῥ' ἵκανον, ὅθι σκοπὸν Εκλορος ἔκλαν,
Ενθ' Οδυσεὺς μθὴ ἔρυξε, Διῒ φίλῳ, ὠκέας ἵππυς·
Τυδείδης δ' χαμάζε θορὼν, ἔναρε βροτόεντα
Εν χείρεσσ' Οδυσῆϊ τίθει· ἐπεβήσατο δ' ἵππων·
Μάστιξεν δ' ἵππυς, τὼ δ' οὐκ ἄκοντε πετίσθην
Νῆας ὑπὸ γλαφυρὰς· τῇ γὸ φίλον ἔπλετο θυμῷ.
Νέστωρ δ' πρῶτος κλύτον ἄϊε, φώνησέν τε·
Ω φίλοι, Αργείων ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες,
Ψεύσομαι, ἦ ἔτυμον ἐρέω; κέλεύ δέ με θυμός·
Ἵπων μ' ὠκυπόδων ἀμφὶ κλύτα ἅλα βάλλει·
Αἴ γὸ δὴ Οδυσεύς τε κῆ ὁ κρατερὸς Διομήδης
Ὧδ' ἄφαρ ἐκ Τρώων ἐλασαίλο μώνυχας ἵππυς.
Αλλ' αἰνῶς δείδοικα κῆ φρένα, μήτι πάθωσιν
Αργείων οἱ ἄριστοι ὑπὸ Τρώων ὀρυμαγδῷ.
Οὔπω πὰν εἴρηλο ἔπ, ὅτ' ἄρ' ἦλυθον αὐτοί·
Καί ῥ' οἱ μθὴ καλέζησ' ἐπὶ χθόνα· τοὶ δ' χαρέντες
Δεξιῇ ἠσπάζονλο, ἔπεσσί τε μειλιχίοισι.
Πρῶτος δ' ἐξερέεινε Γερήνιος ἱππόλα Νέστωρ·
Εἶπ' ἄγε μ' ὦ πολύαιν' Οδυσεῦ, μέγα κῦδος Αχαιῶν,

Οππως τὰς δ' ἵππους λάβεσθον· καλαδωΐτες ὅμιλον,
Τρώων; ἤ τις ἔφατ' ἔπος ἀντιβολήσας;
Αἰνῶς ἀκλίνεσσιν ἐοικότες ἠελίοιο.
Λιτὴ μὲν Τρώεσσ' ὄπιμίσγομαι, ἠδέ τε φημὶ
Μιμνάζειν αὖθι νηυσὶ, γέρων περ ἐὼν πολεμιστής·
Αλλ' ἔπου τοίυς ἵππους ἴδον, ἠδ' ἐνόησα, 550
Αλλά τιν' ὔμμ' οἴω δόμεναι θεὸν ἀντιάσαντα·
Αμφοτέρω γὰρ ἔφην φιλέει νεφεληγερέτα Ζεύς,
Κέρη τ' Αἰγιόχοιο Διὸς, γλαυκῶπις Αθήνη.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Οδυσσεύς·
Ω Νέστορ Νηλητάδη, μέγα κῦδος Αχαιῶν,
Ρεῖα θεός γ' ἐθέλων καὶ ἀμείνονας, ἠέ περ οἵδε,
Ἵππους δωρήσαιτ', ἐπεὶ πολὺ φέρτεροί εἰσιν·
Ἵπποι δ' οἵδε, γεραιὲ, πέλυδες, οὓς ἐρεείνεις,
Θρηΐκιοι· τοὺς δέ ῥα ἄναξ ἀγαθὸς Διομήδης
Ἔκτανε, πὰρ δ' ἑτάρους δυοκαίδεκα φάντας ἀρίστους· 60
Τὸν τρισκαιδέκατον Σκοπὸν εἵλομεν ἐγγύθι νηῶν,
Τόν ῥα διοπλῆσσε τετυγμένα ἠμὲν ἔργα
Ἔκλως τε πρόφρων καὶ ἄλλοι Τρῶες ἀγαυοί.
Ως εἰπὼν, τάφρου διὰ πλατὺν μώνυχας ἵππους,
Καὶ χαλκόν· ἅμα δ' ἄλλοι ἐϋξέστας ἀγαυοί.
Οἱ δ' ὅτε Τυδείδαο κλισίην εὐτυκτον ἵκοντο,
Ἵππους μὲν καλῇσιν ἐϋτμήτοισιν ἱμᾶσι
Φάτνῃ ἐφ' ἱππείῃ, ὅθι περ Διομήδεος ἵπποι
Εσαν ὠκύποδες, μεγαθύμου πουλὺν ἔδοντες·
Νηῒ δ' ἐὶ πρύμνῃ ἔναρα βροτόεντα Δόλωνος 70
Θῆκε, Οδυσσεὺς, ὄφρ' ἱερὸν ἑτοιμάσαιτ' Αθήνῃ·
Αὐτοὶ δ' ἰδρῶ πολλὸν ἀπεινίζοντο θαλάσσῃ,
Εσβάντες, κνήμας τε, ἰδὲ λόφον, ἀμφί τε μηρούς.
Αὐτὰρ ἐπεί ῥα κῦμα θαλάσσης ἰδρῶ πολλὸν
Νίψεν ἀπὸ χροτὸς, καὶ ἀνέψυχθεν φίλον ἦτορ,
Ες ῥ' ἀσαμίνθους βάντες ἐϋξέστας λόεσθον.
Τὼ δ' λοεσσαμένω, καὶ ἀλειψαμένω λίπ' ἐλαίῳ,
Δείπνῳ ἐφιζανέτην· ἀπὸ δ' κρητῆρος Αθήνη
Πλεῖον ἀφυσσάμενοι, λείβον μεμβλῶτα οἶνον.

ΤΗΣ

ΤΗΣ
ΟΜΗΡΟΥ
ΙΛΙΑΔΟΣ

ΡΑΨΩΔΙΑ Λ.

Επιγραφή.

Λάμβδα δ', Ἀγισῆας Δαναῶν βάλον Ἐκτορος ἄνδρε.

Ἦως δ' ἐκ λεχέων παρ' ἀγαυοῦ Τιθωνοῖο
Ὠρνυθ', ἵν' ἀθανάτοισι φόως φέρῃ ἠδὲ βροτοῖσι.
Ζεὺς δ' Ἔριδα προΐαλλε θοὰς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν
Δεινὴν ἀγγέλῳ, πολέμοιο τέρας μετὰ χερσὶν ἔχουσαν.
Στῆ δ' ἐπ' Ὀδυσσῆος μεγακήτεϊ νηῒ μελαίνῃ,
Ἣ ῥ' ἐν μεσσάτῳ ἔσκε, γεγωνέμεν ἀμφοτέρωσε,
Ἣ μιν ἐπ' Αἴαντ', ἠδ' Ἀχιλῆα, κλισίας Τελαμωνιάδαο,
Ἥδ' ἐπ' Ἀχιλλῆα· τοὶ γὰρ ἔχον νῆας ἐΐσας
Εἴρυσ', ἀνορέῃ πίσυνοι καὶ κάρτεϊ χειρῶν.
Ἔνθα στᾶσ' ἤυσε θεὰ μέγα τε, δεινόν τε, 10
Ὀρθὴ Ἀχαιοῖσιν, μέγα δ' ἀθέσφατον ἔμβαλ' ἑκάστῳ
Καρδίῃ, ἀλληκτον πολεμίζειν ἠδὲ μάχεσθαι
Τοῖσι δ' ἄφαρ πόλεμος γλυκίων γένετ' ἢ νέεσθαι
Ἐν νηυσὶ γλαφυρῇσι φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν.
Ἀτρεΐδης δ' ἐκόρυσσεν, ἐπὶ ζώννυτο κνημῖδας
Ἀργείας· ἐν δ' αὐτὸς ἐδύσατο νώροπα χαλκόν.
Κνημῖδας μὲν πρῶτα περὶ κνήμῃσιν ἔθηκε
Καλὰς, ἀργυρέοισιν ἐπισφυρίοις ἀραρυίας·
Δεύτερον αὖ θώρηκα περὶ στήθεσσιν ἔδυνε,

Τόν ποτέ οἱ Κινύρης δῶκε, ξεινήϊον ἐῆ.
Πάφθιλο γὰρ Κύπρονδε μέγα κλέος, ὕνεκ' Αχαιοὶ
Ες Τροίλω νήεσσιν ἀναπλώσεσθ' ἔμελλον·
Τέκνα οἱ τ' δῶκε, χαριζόμενος βασιλῆϊ·
Τὼ δ' ἦτοι δέκα οἶμοι ἔσ μέλανος κυάνοιο,
Δώδεκα δ' χρυσοῖο, καὶ εἴκοσι κασσιτέροιο·
Κυάνεοι δ' δεράκοντες ὀρεκτέχαλο πρόλὶ δειρὴν
Τρεῖς, ἑκάτερθ' ἄρσασιν ἐοικότες, ἄς τε Κρονίων
Εν νέφεϊ στήριξε, τέρας μερόπων ἀνθρώπων.
Αμφὶ δ' ἄρ' ὤμοισιν βάλετο ξίφος· ἐν δέ οἱ ἧλοι
Χρύσειοι πάμφαινον· ἀτὰρ περὶ κυλεὸν ἦεν
Αργύρεον, χρυσείοισιν ἀορτήρεσσιν ἀρηρός.
Αν δ' ἕλετ' ἀμφιβρότην, πολυδαίδαλον· ἀσπίδα θοῦριν,
Καλὴν, ἣν περὶ μὲν κύκλοι δέκα χάλκειοι ἦσαν,
Εν δέ οἱ ὀμφαλοὶ ἦσαν ἐείκοσι κασσιτέροιο
Λευκοὶ, ἐν δ μέσοισιν ἦεν μέλανος κυάνοιο.
Τῇ δ' ἐπὶ μὲν Γοργὼ βλοσυρῶπις ἐστήκειτο
Δεινὸν δρυκομόωσα, περὶ δ Δεῖμός τε, Φόβος τε.
Τῆς δ' ἐξ ἀργύρεος τελαμὼν ἦν· αὐτὰρ ἐπ' αὐτῷ
Κυάνεος ἐλέλικτο δράκων, κεφαλαὶ δέ οἱ ἦσαν
Τρεῖς ἀμφιστεφέες, ἐνὸς αὐχένος ἐκπεφυῖαι.
Κρατὶ δ' ἐπ' ἀμφίφαλον κυνέην θέτο, τετρασφάλειαν,
Ἱππουριν· δεινὸν δ λόφος ἀθύπτερθεν ἔνευεν.
Εἵλετο δ' ἄλκιμα δοῦρε δύω, κεκορυθμένα χαλκῷ,
Οξέα τῦλε δ χαλκὸς ἀπ' αὐτόφιν οὐρανὸν εἴσω
Ἀδμῆτ' ἐπὶ δ' ἠγάσσατ' Αθηναίη τε καὶ Ηρη,
Τιμῶσαι βασιλῆα πολυχρύσοιο Μυκήνης.
Ηνιόχῳ μὲν ἔπειτα ἑῷ ἐπέτελλεν ἄνακτι
Ἵππους εὖ καὶ κόσμον ἐρυκέμεν αὖθ' ὅτι τάφρῳ·
Αὐτοὶ δ πρυλέες σὺν τεύχεσι θωρήχθησαν
Ρώοντ'· ἄσπετος δ βοὴ γίνετ' ἀϋτῇ περ.
Φύαν δ μὲν ἵππῶν ὅτι τάφρῳ κοσμηθέντες·
Ἱππῆες δ' ὀλίγον ὀμεστιχιάθεν· ἐν δ κυδοιμὸν
Ορσε κακὸν Κρονίδης, καὶ δ' ὑψόθεν ἧκεν ἰέσας,
Αἵματι μυδαλέας ἐξ αἰθέρος, οὕνεκ' ἔμελλε

Πολλὰς

Πολλὰς ἰφθίμους κεφαλὰς ἄϊδι προϊάψειν.
Τρῶες δ' αὖθ' ἑτέρωθεν ὑπὲ θρασυμῦ περδίοιο,
Ἐκλοφέ τ' ἀμφὶ μέγαν, καὶ ἀμύμονα Πκλυδάμαντα,
Αἰνείαν θ', ὃς Τρωσὶ, θεὸς ὡς, τίετο δήμῳ·
Τρεῖς τ' Ἀντιμαχίδας, Πόλυβον, καὶ Ἀγήνορ δῖον,
Ἱππόθοόν τ' Ἀκάμαντ', ὀπιπέλον ἀθανάτοισιν·
Ἐκλωρ δ' ἐν πρώτοισι φίλῃ ἀσπίδα πάντοσε ἴσην.
Οἷος δ' ἐκ νεφέων ἀναφαίνῃ ἄλιος ἀστὴρ,
Παμφαίνων, τότε δ' αὖτις ἔδυ νέφεα ζνιόεντα·
Ὡς Ἐκλωρ ὁτὲ μὲν τε μετ' πρώτοισι φάνεσκεν,
Ἄλλοτε δ' ἐν πυμάτοισι, κελεύων· πᾶς δ' ἄρα χαλκῷ
Λάμφ', ὅστε στεροπὴ πατρὸς Διὸς Αἰγιόχοιο.
Οἱ δ', ὥς τ' ἀμητῆρες ἐναντίοι ἀλλήλοισιν
Ὄγμον ἐλαύνωσιν, διδυμάδες μάκαρες κατ' ἄρουραν,
Πυρῶν, ἢ κριθῶν, τὰ δ' δρεπτὰ τάρφεα πίπτει·
Ὡς Τρῶες καὶ Ἀχαιοὶ ἐπ' ἀλλήλοισι θορόντες
Δῆριν ἐδ' ἐτέρωσε μενοινῆν' ὀλοοῖο φόβοιο·
Ἴσας δ' ὑσμίνῃ κεφαλὰς ἔχον· οἱ δ', λύκοι ὥς,
Θωῦον· Ἐρις δ' ἄρ' ἔχαιρε πολύστονος εἰσορόωσα·
Οἴη γὰρ ῥα θεῶν παρετύγχανε μαρναμένοισιν·
Οἱ δ' ἄλλοι ἔ ζφιν πάρεσαν θεοὶ, ἀλλὰ ἔκηλοι
Οἴτιν ἐν μεγάροισι καθήμενο· ἦχι ἑκάστῳ
Δώματα καλὰ τέτυκτο, κατ' πλύχας Οὐλύμποιο·
Πάντες δ' ἠτιόωντο πελασσιφίλα Κρονίωνα,
Οὕνεκ' ἄρα Τρώεσσιν ἐβούλετο κῦδος ὀρέξαι.
Τῶν μὲν ἄρ' ὃν ἀλέγιζε πατὴρ ὁ γ', νόσφι λιασθεὶς,
Τῶν ἄλλων ἀπάνευθε καθέζετο κύδεϊ γαίων,
Εἰσορόων Τρώων τε πόλιν καὶ νῆας Ἀχαιῶν,
Χαλκῆ τε στεροπὴν, ὀλλυμένους τ', ὀλλυμένους τέ.
Ὄφρα μὲν ἠὼς ἦν καὶ ἀέξετο ἱερὸν ἦμαρ,
Τόφρα μάλ' ἀμφοτέρων βέλε' ἤπετο, πίπτε δ' λαός·
Ἡμὲν δ' δρυτόμῳ πὲρ ἀνὴρ ὠπλίσσατο δόρπον
Οὔρεϊ ἐν βήσσῃσιν, ἐπεί τ' ἐπορέσσατο χεῖρας
Τάμνων δίνδρεια μακρὰ, ἄδην τέ μιν ἴκετο θυμὸν,
Σίτου τε γλυκεροῖο πρὶ φρένας ἵμερος αἱρεῖ·

Τῶν

Τῆμ' σφῇ ἀρετῇ Δαναοὶ ῥήξαντο φάλαγγας,
Κεκλόμενοι ἑτάροισι κὴ σίχας· ἐν δ' Ἀγαμέμνων
Πρῶτ' ὄρυσ'· ἕλε δ' ἄνδρα Βιήνορα, ποιμένα λαῶν,
Αὐτὸν, ἕπειτα δ' ἑταῖρον Οἰλῆα πτολίπορον.
Ἦ τοι ὅγ' ἐξ ἵππων καλεπάλμῳ' ἀντίος ἔστη·
Τὸν δ' ἰθὺς μεμαῶτα μετάτιον ὀξέϊ δουρὶ
Νύξ', ὑδὲ στεφάνη δόρυ οἱ χάλκεος ἔσχε,
Ἀλλὰ δι' αὐτῆς ἦλθε καὶ ὀστέα, ἐγκέφαλος δὲ
Ἔνδον ἅπας πεπάλακτο· δάμασσε δέ μιν μεμαῶτα.
Καὶ τὸν μὲν λίπεν αὖθι ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων
Στήθεσι πανμφαίνοντας, ἐπεὶ πρόϊδυσε χιτῶνας·
Αὐτὰρ ὁ βῆ ῥ' ἰσόν τι καὶ Ἀντιφον ἐξεναρίξων,
Υἷε δύω Πριάμοιο, νόθον καὶ γνήσιον, ἄμφω
Εἰν ἑνὶ δίφρῳ ἐόντας· ὁ μὲν νόθος ἡνιόχευεν,
Ἀντίφος αὖ πάρεσκε φαεινὸς· ὦ ποτ' Ἀχιλλεὺς
Ἴδης ἐν κνημοῖσι δίδη μόχθοισι λύγοισι,
Ποιμαίνοντ' ἐπ' ὄεσσι λαβὼν· καὶ ἔλυσεν ἄποινα.
Δὴ τότε γ' Ἀρεΐδης βίρυκρείων Ἀγαμέμνων,
Τὸν μὲν ὑπὲρ μαζοῖο κὴ στῆθος βάλε δουρί·
Ἀντίφον αὖ πάλιν ὄξυ ἔλασε ξίφει, ἐκ δ' ἔβαλ' ἵππων.
Σπερχόμενος δ' ἀπὸ τοῖιν ἐσύλα τεύχεα καλά,
Γιγνώσκων· κὴ γάρ σφε πάρος πάλιν ὠκὺς Ἀχιλλεὺς
Εἶδεν, ὅτ' ἐξ Ἴδης ἄγαγε σὺν νήεσσι θοῇσιν
Εἴδεν, ὅτ' ἐξ Ἴδης ἄγαγε πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς.
Ὡς δ' ὅτε λίων ἐλάφοιο ταχείης νήπια τέκνα
Ῥηϊδίως ξαμάξῃς, λαβὼν κρατερῇσιν ὀδοῦσιν,
Ἐλθὼν εἰς δονὴν, ἁπαλόν τε σφ' ἦτορ ἀπηύρα·
Ἡ δ' εἴπερ τε τύχῃσι μάλα σχεδὸν, οὐ δύναται σφιν
Χραισμεῖν· αὐτὴν γάρ μιν ὑπὸ δρόμος αἰνὸς ἱκάνει·
Καρπαλίμως δ' ἤϊξε διὰ δρυμὰ πυκνὰ καὶ ὕλην
Σπεύδουσ', ἱδρώουσα κραταιῇ θηρὸς ὑφ' ὁρμῇς·
Ὡς ἄρα τοῖς ἔστις δυώδεκα χραισμῆσαι ὄλεθρον
Τρώων, ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ ὑπ' Ἀργείοισι φίλοντο.
Αὐτὰρ ὁ Πείσανδρόν τε καὶ Ἱππόλοχον μεθιέμην,
Τέκνα Ἀντιμάχοιο δαΐφρονος, ὃς ῥα μάλιστα,
Χρυσὸν Ἀλεξάνδρου διδυγμένος, ἄγλαα δῶρα,

Οὔκ

Οὐκ ἔτλη Ἐλένῃ δόμῳσι ξανθῷ Μενελάῳ,
Τὸ πρὶν δὴ δύο παῖδε λάβε κρείων Ἀγαμέμνων,
Εἰν ἑνὶ δίφρῳ ἐόντας, ὁμῶ δ' ἔχον ὠκέας ἵππους·
Ἐκ γὰρ Ζρέας χειρῶν φύγον ἠνία Ζιγαλόεντα·
Τὼ ἧ κυκηθήτην· ὁ δ' ἐναντίον ὦρτο, λέων ὥς,
Ἀρείδης· τὼ δ' αὖτ' ἐκ δίφρε γυναζέσθην· 130
Ζώγρει, Ἀρεΐθ@ υἱὲ, σὺ δ' ἄξια δέξαι ἄποινα·
Πολλὰ δ' ἐν Ἀντιμάχοιο δόμοις κειμήλια κεῖ),
Χαλκός τε, χρυσός τε, πολύκμητός τε σίδηρος·
Τῶν κέν τοι χαρίσαιτο πατὴρ ἀπρεπέα ἄποινα,
Εἰ νῶϊ ζωὸς πεπύθοιτ' ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιῶν.
Ὡς τώγε κλαίοντε προσαυδήτην βασιλῆα
Μειλιχίοις ἐπέεσιν· ἀμείλικτον δ' ὄπ' ἄκουε·
Εἰ μὲν δὴ Ἀντιμάχοιο δαΐφρονΘ υἷες ἐσόν,
Ὅς πολ' ἐνὶ Τρώων ἀγορῇ Μενέλαον ἄνωγε,
Ἀγχιάλῳ ἐλθόντα, σὺν ἀντιβίῳ Ὀδυσῆϊ, 40
Αὖθι καλαχλεῆναι, μηδ' ἐξέμεν ἆψ ἐς Ἀχαιούς·
Νῦν μὲν δὴ τῷ πάλε κὲ εἰσιν τίσεται κώβλῃ.
Ἦ, καὶ Πείσανδρον μὲν ἀφ' ἵππων ὦσε χαμᾶζε,
Δουρὶ βαλὼν πρὸς στῆθΘ· ὁ δ' ὕπτιΘ ἔδεκε νεκρός·
ἹππόλοχΘ δ' ὑπόεικε, τὸ οἱ χαμαὶ ἐξενάριξε,
Χεῖρας ἀπὸ ξίφεϊ τμήξας, ἀπό τ' οὐχένα κόψας·
Ὅλμον δ' ὡς, ἔσθλῃσι κυλίνδεσθαι δι' ὁμίλου.
Τὰς μὲν ἔασ'· ὁ δ', ὅθι πλεῖστοι κλονέοντο φάλαγγες,
Τῇ ῥ' ἐπόρεσε, ἅμα δ' ἄλλοι ἰῦχηπόμιδες Ἀχαιοί.
Ἤιζοὶ μὲν πεζοὺς ὄλεκον φεύγοντας ἀνάλκῃ, 50
Ἱππεῖς δ' ἵππῆας, (ὑπὸ δὲ Ζφισιν ὦρτο κονίη
Ἐκ πεδίου, ὑπ' ὦκεῖ ἐελίγδουποι πόδες ἵππων,)
Χαλκῷ δηϊόωντες· ἀτὰρ κρείων Ἀγαμέμνων
Λίην ὀπυιόντων ἔπιτ', Ἀργείοισι κελεύων.
Ὡς δ' ὅτε πῦρ ἀΐδηλον ἐν ἀξύλῳ ἐμπέσῃ ὕλῃ,
Πάντῃ τ' εἰλυφόων ἄνεμΘ φέρει, οἱ δέ τε θάμνοι
Πρόῤῥιζοι πίπτουσιν ὑπειγόμενοι πυρὸς ὁρμῇ·
Ὡς ἄρ' ὑπ' Ἀρείδῃ Ἀγαμέμνονι πίπτε κάρηνα
Τρώων φευγόντων, πολλοὶ δ' ἐλεαύχενες ἵπποι

Κεῖν'

Κεῖν' ὄχεα κροτάλιζον ἀνὰ πολέμοιο γεφύρας,
Ἡνιόχοις ποθέοντες ἀμύμονας· οἱ δ' ὀπὶ γαίῃ
Κείαλο, γύπεσσιν πολὺ φίλτεροι, ἢ ἀλόχοισιν.
Ἑκτορα δ' ἐκ βελέων ὕπαγε Ζεὺς, ἐκ τε κονίης,
Ἐκ τ' ἀνδροκτασίης, ἐκ δ' αἵματος, ἐκ τε κυδοιμοῦ·
Ἀρηΐδης δ' ἕπετο, Φοίβου Δαναοῖσι κηδίων.
Οἱ δ' ἅμ' Ἴλιον ἱρὸν ἀλασθέες Δαρδανίδαο,
Μέσσον καπετώιον ἅμ' ἑσπομένοισι ἑκάστοις,
Ἴμβροι πόλεως· ὁ δ' κικλήσκων ἕπετ' αἰεὶ
Ἀρηΐδης, λύθρῳ δ' ἐπαλάστοιο χεῖρας ἀάπτων.
Ἀλλ' ὅτε δὴ Σκαιάς τε πύλας καὶ φηγὸν ἵκοντο,
Ἔνθ' ἄρα δὴ ἵσταντο, καὶ ἀλλήλους ἀνέμιμνον.
Οἱ δ' ἔτι καμμέσσον πεδίον φοβέοντο βόες ὡς,
Ἄστε λέων ἐφόβησε, μελαν ἐν νυκτὸς ἀμολγῷ,
Πάσας τῇ δέ τ' ἰῇ ἀναφαίνεται αἰπὺς ὄλεθρος·
Τῆς δ' ἐξ αὐχέν' ἄραξε, λαβὼν κρατερῇσιν ὀδοῦσι,
Πρῶτον· ἔπειτα δέ θ' αἷμα καὶ ἐγκατα πάντα λαφύσσει·
Ὡς τοὺς Ἀρηΐδης ἕφεπε κρείων Ἀγαμέμνων,
Αἰὲν ἀποκλείνων τε ὀπίσσω· οἱ δ' ἐφέβοντο.
Πολλοὶ δ' ἁρματῆές τε καὶ ὁπλίοι ἵππεσσον ἵππων,
Ἀρηΐδεω ὑπὸ χερσί· σφεῖς πρὸ γὰρ ἔγχεϊ θῦεν.
Ἀλλ' ὅτε δὴ πάχ' ἔμελλεν ὑπὸ πτόλιν αἰπύ τε τεῖχος
Ἵξεσθαι, τότε δή ῥα πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε
Ἴδετ' ἐκ κορυφῆσι καθίζετο πατρὸς Ἴδης,
Οὐρανόθεν καταβάς· ἔχε δ' στερπὴν μάστιγα χερσίν·
Ἆειρε δ' ὄρθωσε χρυσόπλεκτον ἀγκελίκην·
Βάσκ' ἴθι, Ἶρι ταχεῖα, τί Ἕκτορι μῦθον ἔνισπε·
Ὄφρ' ἂν μὲν κεν ὁρᾷ Ἀγαμέμνονα, ποιμένα λαῶν,
Θωρήσσοντ' ἐν προμάχοισιν, ἐναίσιμα σίνεσθαι ἀνδρῶν,
Τόφρ' ἀναχωρείτω τε δ' ἄλλον λαὸν ἀνώγθω
Μάρναθ' δηΐοισι κρατερὴν ὑσμίνην ὀρέγων·
Αὐτὰρ ἐπεί κ', ἢ δεύτερα τυπεὶς, ἢ βλήμενος ἰῷ,
Εἰς ἵππους ἅλεται, πόρε οἱ κράτος ἐγχυαλίξαι,
Κτεῖνειν, εἰσόκε νῆας ἐϋσσέλμους ἀφίκηται,
Δύῃ τ' ἠέλιος, καὶ ἐπὶ κνέφας ἱερὸν ἔλθῃ.

Ὡς

Ως ἔφαθ· ὁδ' ἀπίθησε ποδήνεμος ὠκέα Ἶρις·
Βῆ δ' ἴμεν ἀΐξασα ὀρέων εἰς Ἴλιον ἱρήν·
Εὗρε δ' ἰὼν Πριάμοιο δαΐφρονος Ἕκτορα δῖον,
Ἑστάτ' ἔν θ' ἵπποισι καὶ ἄρμασι πολλητοῖσιν·
Ἀγχοῦ δ' ἰσαμένη προσέφη πόδας ὠκέα Ἶρις·
Ἕκτορ, ὑὲ Πριάμοιο, Διὶ μῆτιν ἀτάλαντε,
Ζεύς με πάλιν προέηκε τεὴν τάδε μυθήσασθαι·
Ὄφρ' ἂν μὲν ὄρῃς Ἀγαμέμνονα, ποιμένα λαῶν,
Θωρηχθέντ' ἐν προμάχοισιν, ἀναιδείῃσι μάχεσθαι,
Τόφρ' ὑπέρεχε μάχης, τὸν δ' ἄλλον λαὸν ἄνωχθι
Μάρνασθαι δηΐοισι κρατερὴν ὑσμίνην·
Αὐτὰρ ἐπεί κ', ἢ δουρὶ τυπεὶς, ἢ βελέμνῳ ἰὼ,
Εἰς ἵππους ἅλῃ, τότε τοὶ κρείτων ἐγγυαλίξει
Κτείνειν, εἰσόκε νῆας ἐϋσσέλμους ἀφίκηαι,
Δύῃ τ' ἠέλιος, καὶ ἐπὶ κνέφας ἱερὸν ἔλθῃ.
Ἡ μὲν ἄρ' ὡς εἰποῦσ' ἀπέβη πόδας ὠκέα Ἶρις·
Ἕκτωρ δ' ἐξ ὀχέων σὺν τεύχεσιν ἅλτο χαμᾶζε,
Πάλλων δ' ὀξέα δοῦρε κατὰ στρατὸν ᾤχετο πάντῃ,
Ὀτρύνων μαχέσασθαι· ἔγειρε δ' Ἄρηος ἀϋτήν.
Οἱ δ' ἀνελίχθησαν, καὶ ἐναντίοι ἔσταν Ἀχαιῶν·
Ἀργεῖοι δ' ἐτέρωθεν ἐπαρτύναντο φάλαγγας·
Ἀρτύνθη δὲ μάχη· σὰν δ' ἀντίοι· ἐν δ' Ἀγαμέμνων
Πρῶτος ὄρεκτο· ἔθειρεν δὲ πολὺ προμάχεσσι φέριστος.
Ἔσπετε νῦν μοι, Μοῦσαι, Ὀλύμπια δώματ' ἔχουσαι,
Ὅστις δὴ πρῶτος Ἀγαμέμνονος ἀντίος ἦλθεν,
Ἢ αὐτῷ Τρώων, ἠὲ κλειτῷ ἐπικούρων.
Ἰφιδάμας Ἀντηνορίδης, πὼς τε, μέγας τε,
Ὃς τράφη ἐν Θρήκῃ ἐριβώλακι, μητέρι μήλων·
Κισσὶς τόν γ' ἔθρεψε δόμοις ἔνι τυτθὸν ἐόντα
Μητρὶ φίλῃ, ὅς τίπλε θοὸν κομιστῆρα γενέσθαι.
Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἵκανε ἑὴν εὐκηλίδα μίτρην,
Αὐτῆ μιν καλέουσι· δίδε δ' ὄφρα θυγατέρα ἦν·
Τίμας δ', ἐπὶ θαλάμοιο μιῇ κλισίῃ ἐνεὶ Ἀχαιῶν,
Ἑπτὼ δυοκαίδεκα νηυσὶ κορωνίσιν, αἳ οἱ ἕποντο.
Ἀλλὰ μὲν ἔπειτ' ἐν Πριάμῳ λίπε νῆας ἰούσας·

Αὐτὰρ

Αὐτὰς ὁ πειζὸς ἰὼν, εἰς Ιλιον εἰλιλάθει·
Ος ῥα πότ' Αϱειδαο Αγαμέμνονος ἀντίος ἦλθεν.
Οἱ δ' ὅτε δὴ ϱεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες,
Αϱείδης μὲν ἄμαϱτε, πϱοϱὶ δέ οἱ ἐτϱάπετ' ἔγχος·
Ιφιδάμας δ' ἀχνὶ ζώνιον, θώϱηκος ἔνδοθι,
Νύξ'· ὀπὶ δ' αὐτὸς ἔϱεισε βαϱείῃ χειϱὶ πιθήσας·
Οὐδ' ἔτοϱε ζωστῆϱα πεϱαιόλον, ἀλλὰ πολὺ πϱὶν
Αϱγύϱῳ ἀντομένῃ, μόλιβος δὲ, ἐτϱάπετ' αἰχμή.
Καὶ τότε χειϱὶ λαβὼν διϱυκϱεέων Αγαμέμνων
Ελκ' ἐπί οἱ, μεμαὼς, ὥστε λίς· ἐκ δ' ἄϱα χειϱὸς
Σπάσσαλο· τὸ δ' ἄϱϱεϱε πολῆϊ αὐχένα, λῦσε δὲ γυῖα.
Ως ὁ μὲν αὖθι πϱόσω κοιμήσαλο χάλκιον ὕπνον,
Οἰκτϱὸς, ἄπο μνηστῆς ἀλόχου, ἀϱοῖσιν ἀϱήγων,
Κϱειδίης, ἧς ἔτι κάϱιν ἴδε, πολλὰ δ' ἔδωκε·
Πϱῶθ' ἑκατὸν βῶς δῶκεν, ἔπειλα δὲ χίλι' ὑπέστη
Αἶγας ὁμῶς καὶ ὄϊς, τά οἱ ἄσπετα ποιμαίνοντο.
Δὴ τότε γ' Αϱείδης Αγαμέμνονι ἐξενάϱιξε·
Βῆ δὲ φέϱων ἀν' ὅμιλον Αχαιῶν τϱόχαα καλά.
Τὸν δ' ὡς οὖν εἶδον Κόαν ἀϱειδείκελον ἀνδϱῶν,
Πεισϑυγένης Αντιμοϱίδης, κϱατεϱὸν ῥά ἑ πάντα
Οφθαλμὸς ἐκάλυψε, κατιγνήτοιο πεσόντος·
Στῆ δ' διϱχὶξ σιὼ δϱυὶ, λαβὼν Αγαμέμνονα δῖον·
Νύξε δέ μιν κϱὶν χεῖϱα μέσην, ἀϊχῶν δὲ ἔνδϑεν,
Αντικϱὺ δὲ διέχϱε φαεινὸν δϱυὸς ἀκωκή.
Ρίγησέν τ' ἄϱ' ἔπειλα ἄναξ ἀνδϱῶν Αγαμέμνων·
Αλλ' οὐδ' ὡς ἀπέλησε μάχης οὐδὲ πολέμοιο,
Αλλ' ἐπέϱχεο Κόωνι, ἔχων ἀντεμοβόλον ἔγχος.
Ητοι ὁ Ιφιδάμανλα κατίγνητον κὺ ὄπαζον
Ελκε ποδὸς μεμαὼς, κὺ αὐτοῦ πάντας ἀϱίστους·
Τὸν δ' ἕλκοντ' ἀν' ὅμιλον, ὑπ' ἀσπίδος ὀμφαλοέσσης,
Οὔτησε ξυστῷ χαλκήϱεϊ, λῦσε δὲ γυῖα·
Τοῖο δ' ἐπ' Ιφιδάμανλι πάϱη ἀτέκοψε πεϱονάς·
Ενθ' Αντήνοϱος υἷες ὑπ' Αϱείδῃ βασιλῆϊ
Πότμον ἀναπλήσανλες, ἔδυν δόμον Αϊδος εἴσω·
Αὐτὰς ὁ τοὺς ἄλλων ἐπεπάλεῖτο σίχας ἀνδϱῶν,

Εγχεῖ

Εγχεί τ', ἄορί τε, μεγάλοισί τε χβμαδίοισιν,
Οφρα οἱ αἷμ' ἔτι θερμὸν ἀνήνοθεν ἐξ ὠτειλῆς·
Αὐτὰρ ἐπεὶ τὸ μὲν ἕλκος ἐτέρσετο, παύσατο δ' αἷμα,
Ὀξεῖαι ὀδύναι δῦνον μένος Ἀρείδαο.
Ὡς δ' ὅταν ὠδίνουσαν ἔχῃ βέλος ὀξὺ γυναῖκα,
Δριμύ, τό, τε στυγεροὶ μογοστόκοι Εἰλείθυιαι,
Ἥρης θυγατέρες, πικρὰς ὠδῖνας ἔχουσαι·
Ὡς ὀξεῖ' ὀδύναι δῦνον μένος Ἀρείδαο.
Ἐς δίφρον δ' ἀνόρουσε, καὶ ἡνιόχῳ ἐπέτελλε
Νηυσὶν ὅθι γλαφυρῇσιν ἐλαυνέμεν· οὐχθέσε γὰρ κῆρ.
Ἤϋσεν δ' διαπρύσιον Δαναοῖσι γεγωνώς·
Ω φίλοι, Ἀργείων ἡγήτορες, ἠδὲ μέδοντες,
Ὑμεῖς μὲν νῦν νηυσὶν ἀμυνέετε σὺν λοτόρυσι
Φύλοπιν ἀργαλέην, ἐπεὶ οὔ πω μητίετα Ζεὺς
Εἴασε Τρώεσσι παμπήμεσον πολεμίζειν.
Ὡς ἔφαθ'· ἡνιόχῳ δ' ἵμασεν καλλίτριχας ἵππους
Νῆας ἐπι γλαφυρὰς· τὼ δ' οὐκ ἀκοντε σιλέσθην·
Ἀφρεον γὰρ στέθεα· ῥαίνοντο δ' νέρθε κονίῃ,
Τειρόμενον βασιλῆα μάχης ἀπάνευθε φέροντε.
Ἕκτωρ δ', ὡς ἐνόησ' Ἀγαμέμνονα νόσφι κιόντα,
Τρωσί τε καὶ Λυκίοισιν ἐπέκλετο, μακρὸν ἀύσας·
Τρῶες, καὶ Λύκιοι, καὶ Δάρδανοι ἀγχιμαχηταί,
Ἀνέρες ἔστε, φίλοι, μνήσασθε δὲ θούριδος ἀλκῆς·
Οἶχετ' ἀριστεύων, ἐμοὶ δὲ μέγ' εὖχος ὄπασσε
Ζεὺς Κρονίδης· ἀλλ' ἰθὺς ἐλαύνετε μώνυχας ἵππους
Δηϊόων Δαναῶν, ἵν' ὑπέρτερον εὖχος ἄρησθε.
Ὡς εἰπὼν ἄρσενι μένος καὶ θυμὸν ἐνῆκε.
Ὡς δ' ὅτε τις θηρητὴς κυνὸας ἀργιόδοντας
Ἐξύει ἐπ' ἀγρευτῆρσι συὸς καπρίοιο
Ἢ λέοντος ἐπ' Ἀχαιοῖσιν σοῖσι Τρῶας μεγαθύμους
Ἄρχους Πριαμίδης, βροτολοιγῷ ἶσος Ἄρηϊ·
Αὐτὰρ ὃ μὲν πρώτοισι μέγα φρονέων ἐδεδήκει·
Ἐν δ' ἵππους ὤτρυνε, προΐει δ' ἀίλλῃ,
Ἥ τε καθυγρομένῃ ἰοειδέα πόντον ὀρίνει.
Ἔνθα τίνα πρῶτον, τίνα δ' ὕστατον ἐξενάριξεν

Ἐκλως Περιμήδης, ὅτε οἱ Ζεὺς κῦδος ἔδωκεν;
Ἀναΐον μὲν πρῶτα, καὶ Αὐτόνοον, καὶ Ὀπίτην,
Καὶ Δόλοπα Κτυλίδην, καὶ Ὀφέλτιον, ἠδ' Ἀγέλαον,
Αἴσυμνόν τ', Ὠρόν τε, καὶ Ἱππόνοον μεγαθύμην·
Τὼς ἄρ' ὅγ' ἀγερόμενας Δαναῶν ἔλεν· αὐτὰρ ἔπειτα
Πλῆθεν· ὡς ὁπότε Ζέφυρος νέφεα συφετίζῃ
Ἀργέστεω Νότοιο βαθείῃ λαίλαπι τύπτων·
Πολλὸν δ' τε φόρτι κῦμα κυλίνδεται, ὑψόσε δ' ἀχνη
Σκίδναται, ἐξ ἀνέμοιο πολυπλάγκτοιο ἰοῦσης·
Ὡς ἄρα πυκνὰ κάρηθ' ὑφ' Ἕκτορι δαμνάτο λαοῦν.
Ἔνθα κε λοιγὸς ἔην, καὶ ἀμήχανα ἔργα γένοντο,
Καί νύ κεν ἐν νήεσσι πέσον φεύγοντες Ἀχαιοί,
Εἰ μὴ Τυδείδῃ Διομήδεϊ κέκλετ' Ὀδυσσεύς·

Τυδείδη, τί πάθομεν λελάσμεθα θούριδος ἀλκῆς;
Ἀλλ' ἄγε δεῦρο, πάρστα, παρ' ἐμ' ἵστασο· δὴ γὰρ ἄλεγχος
Ἔσται, εἴ κεν νῆας ἕλῃ κορυθαίολος Ἕκτωρ.

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη κρατερὸς Διομήδης·
Ἦ τοι ἐγὼ μενέω καὶ τλήσομαι· ἀλλὰ μένουθα
Ἡμέων ἕνεκ' ἦλθ', ἐπεὶ περιφραδέως κέλεται Ζεὺς
Τρωσὶν δὴ ἐθέλειν δόμεναι κράτος, ἠέπερ ἡμῖν.
Ἦ, καὶ Θυμβραῖον μὲν ἀφ' ἵππων ὦσε χαμᾶζε,
Δουρὶ βαλὼν κατὰ μαζὸν ἀριστερόν· αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
Ἀντίθεον Ἑλενόν τε Μολίονα τοῖν ἄνακτε.
Τὼ μὲν ἔπειτ' ἔσαν, ἐπεὶ πολέμου ἀπέπαυσαν.
Τὼ δ' ἀν' ὅμιλον ἴόντε κυδοίμιον, ὡς ὅτε κάπρω
Ἐν κυσὶ θηρευτῇσι μέγα φρονέοντε πέσητον·
Ὡς ὄλεκον Τρῶας πάλιν ὀρμηθέντε· αὐτὰρ Ἀχαιοὶ
Ἀσπασίως φεύγοντες ἀνέπνευσαν Ἕκτορα δῖον.
Ἔνθ' ἐλίτην δίφρον τε καὶ ἡνίε, δήμου ἀείσω,
Τὸν δύω Μέροπι πρόκροσσε, ὃς πολὺ πάντων
Ἤδεε μαντοσύνας, οὐδὲ οὓς παῖδας ἔασκε
Στείχειν εἰς πόλεμον φθισήνορα· τὼ δέ οἱ οὔτι
Πειθέσθην· κῆρες γὰρ ἄγον μέλανος θανάτοιο.
Τὼς μὲν Τυδείδης δουρικλειτὸς Διομήδης,
Θυμῷ καὶ ψυχῇ κεκαδὼν, πλῆτο τεύχε' ἀπηύρα·

Ἱππόδαμον

ἱππόδαμον δ' Ὀδυσῆος καὶ Υπείροχον ἐξεναρίξειν.
Ἔνθα Ζεὺς καὶ Ἶσα μάχῃ ἐτάνυσσε Κρονίων,
Ἐξ Ἴδης καθορῶν· οἱ δ' ἀλλήλους ἐνάριζον.
Ἤτοι Τυδείδῃ υἱὸς Ἀγαστρόφου ἄπασε δουρὶ
Παιονίδῃ ἥρωϊ, καθ' ἱππίον· ἀὶ γὰρ οἱ ἵπποι
Ἐγγὺς ἔσαν φεύγειν· ἀάσατο δ' μέγα θυμῷ· 340
Τὸν μὲν γὰρ θεράπων ἀπάνευθε ἔχεν· αὐτὰρ ὁ, πεζὸς
Θωῦξ διὰ προμάχων, εἶος φίλον ἄλεσε θυμόν·
Ἐλθὼν δ' ὀξὺ νόησε καὶ ἔγχεϊ, ὦρτο δ' ἐπ' αὐτῷ
Κεκληγώς· ἅμα δ' Τρῶας ἐπόντιλο φαίδιμος Ἕκτωρ·
Τὸν δ' ἰδὼν ῥίγησε βαὼν ἀγαθὸς Διομήδης,
Αἶψα δ' Ὀδυσσῆα προτιφώνεεν ἐγγὺς ἐόντα·
Νῶϊν δὴ τόδε πῆμα κυλίνδεται, ὄβριμος Ἕκτωρ·
Ἀλλ' ἄγε δὴ στέωμεν, καὶ ἀλεξώμεσθα μενοίνω.
Ἦ ῥα, καὶ ἀμπεπαλὼν προΐει δολιχόσκιον ἔγχος,
Καὶ βάλεν· ἂδ' ἀφάμαρτε τιτυσκόμενος κεφαλῆφιν 350
Ἀκρον καμακόρυθος· σκάζθη δ' ὑπὸ χαλκὸς ἀκωκὴ
Οὐδ' ἵκετο χρόα καλόν· ἐρύκακε γὰρ Τυφάονος
Τερπιχόρη, σιλλῆπις, τὸν αἰ πρὸς Φοῖβος Ἀπόλλων.
Ἕκτωρ δ' αὖτ' ἀπέλεθρον ἀνέδραμε, μίκτο δ' ἀμίλῳ·
Στῆ δ' γνὺξ ἐρεπτὸν, καὶ ἐρείσατο χειρὶ παχείῃ
Γαίης· ἀμφὶ δ' ἄρα σκιὴ νὺξ ὀκάλυψεν.
Ὄφρα δ' Τυδείδης μὲν δόρυ θοῦρον ἀφέλκετο νεκρῶν,
Τῆλε διὰ προμάχων, ὅθι οἱ καλαείσατο γαίης·
Τόφρ' Ἕκτωρ ἄμπνυτο, καὶ ἀμφὶς ἔβη ὀχέσασα.
Ἐξίλατ' ἐς πληθύν, καὶ ἀλδίσκετο κῆρα μέλαιναν. 360
Δυσὶ δ' ἐπαΐσσων προσέφη κρατερὸς Διομήδης·
Ἐξ αὖ νῦν ἔφυγες θάνατον, κύον· ἦτέ τοι ἄγχι
Ἦλθε πανύν· νῦν αὖτέ σ' ἐρύσατο Φοῖβος Ἀπόλλων.
Ὦ, μέλλεις εὔχεσθαι, ἰὼν ἐς δῶτον ἀνάλκων.
Ἦ θήν σ' ἐξαύσω γε καὶ ὕστερον ἀντιβολήσας,
Εἴπερ τις καὶ ἐμοιγε θεῶν ὑπερήνορθός ἐστι·
Νῶϊ δ' αὖ τοὺς ἄλλους ὀπυίσομαι, οὓς κε κιχείω.
Ἦ, καὶ Παιονίδῃσι δυσαλκέσσιν ἐξενάριξεν.
Λυτὰς Ἀλίζωνας, Ἔλασσε δ' ὠκέας ἵππους,

Τυδείδη ὅτι τόξα τιταίνεο, σοιμφὶ λαῶν,
Στήλη κεκλιμφὶς, ἀνδρομήτῳ ὅτι τύμβῳ,
Ἶλε Δαρδανίδαο, σελαιῆ δημογέροντι.
Ἦτοι ὁ μὲν θώρηκα Ἀγαστρόφου ἰφθίμοιο
Λῖνυν' ἀπὸ στήθεσφι σαναίολον, ἀσπίδα τ' ὦμαν,
Καὶ κόρυθα βριαρήν· ὁ δ' ἄρα τόξα σῆχεω ἀνεῖλκε,
Καὶ βάλεν, ὐδ' ἄρα μιν ἄλιον βέλος ἔκφυγε χειρός,
Ταρσὸν δεξιτεροῖο σοδὸς· διὰ δ' ἀμπερὲς ἰὸς
Ἔν γλωχὶν καθίπηκτο· ὁ δ' μάλα ἡδὺ γελάσας,
Ἐκ λόχε ἀμπήδησε, κὴ βὐχόμφ ἔπος ηὔδα·
Βέβληαι, ὐδ' ἄλιον βέλος ἔκφυγφ· ὡς ὄφελόν τοι,
Νείαιον ἐς κενεῶνα βαλὼν, ἀπ θυμὸν ἑλέσθαι·
Οὕτω κεν κὴ Τρῶες ἀνέπνευσαν κακότητος,
Οἵτε σε σεφρίκασι, λέοντ' ὡς μηκάδες αἶγες.
Τὸν δ' ὑ ταρβήσας σροσέφη κρατερὸς Διομήδης·
Τοξότα, λαυκῶλες, κίερα ἀγλαὲ, σαρθενοσῖσα·
Εἰ μφὶ δὴ ἀντίβιον σιὼ τεύχεσι σειρηθείης,
Οὐκ ἄν τοι χρείσμησι βιὸς κὴ ταρφέες ἰοί·
Νεῶ δέ μ' ἐσιγράψας ταρσὸν σοδὸς, εὔχεαι αὔτως.
Οὐκ ἀλέγω, ὡσεί με γυνὴ βάλοι, ἢ σαΐδις ἄφρων·
Κωφὸν γὰρ βέλος ἀνδρὸς ἀνάλκιδος ὑτιδανοῖο.
Ἦ τ' ἄλλως ὑσ' ἐμεῖο, κὴ εἴ κ' ὀλίγον σεις ἐσαύξῃ,
Ὀξὺ βέλος σέλεῖ, κὴ ἀκήριον αἶψα τίθησι·
Τῷ ἦ, γυναικὸς μφὶ τ' ἀμφιδρυφοὶ εἰσι σαρειαὶ,
Παῖδες δ' ὀρφανικοί· ὁ δέ θ' αἵματι γαῖαν ἐρεύθων
Πύθεῖ· οἰωνοὶ ἦ σέρι σλέες, ἠὲ γυναῖκες.
Ὡς φάτο· τῷ δ' Ὀδυσῆος ἀρειφραδὲς ἐγγύθεν ἐλθὼν
Ἕστη σρόσθ'· ὁ δ' ὄπισθε καθεζόμφος, βέλος ἀκὺ
Ἐκ σοδὸς εἷλκε· ὀδυνὴ ἦ διὰ χροὸς ἦλθ' ἀλεγεινή.
Ἧς δίφρου δ' ἀνόρουσε, κὴ ἡνιόχῳ ἐπέτελλε
Νηυσὶν ὅσσ' ἠλαφυρῆσιν ἐλαυνέμφ· ἦχθετο γὰρ κῆρ.
Οἰόθη δ' Ὀδύσῆος ἀρειφραδὲς, ὐδέ τις αὐτῷ
Ἀργείων σαρέμεινεν, ἐσεὶ φόβος ἔλλαβε σάντας.
Ὀχθήσας δ' ἄρα εἶσε σρὸς ὃν μεγαλήτορα θυμόν·
Ὤμοι ἐγὼ, τί σάθω; μέγα μφὶ κακὸν, αἶκε φίβωμαι,

Πληθὼ

Πληθωὶ ταρβήσας· τὸ γὰρ ῥίγιον, αἴκεν ἁλῴω
Μᾶσσον· τοὺς δ' ἄλλους Δαναοὺς ἐφόβησε Κρονίων.
Ἀλλὰ τίη μοὶ ταῦτα φίλον δηλήσατο θυμός;
Οἶδα γὰρ, ὅτι κακοὶ μὲν ἀπέχουσι πολέμοιο·
Ὃς δέ κ' ἀρισθήῃσι μάχῃ ἔνι, τόνδε μάλα χρεὼ
Ἑστάμεν ἀκροτάτῃσι, καὶ ἔγχεϊ, καὶ κατὰ θυμὸν,
Τόφρα δ' ὅτε Τρώων σίχες ἥλυθον ἀσπισταί·
Ἐλθὲ δ' ἐν μέσσοισι, μὴ ζωροῖσι πῆμα τιθέντες.
Ὡς δ' ὅτε κάπριον ἀμφὶ κυσὶν θαλερῇσί τ' αἰζηοὶ
Σεύωνται, ὁ δέ τ' εἶσι βαθείης ἐκ ξυλόχοιο,
Θήγων λοξὸν ὀδόντα μετ' γναμπτῆῃσι γλύφουσιν·
Ἀμφὶ δέ τ' ἀΐσσουσι· πυκαὶ δέ τε κόμπος ὀδόντων
Γίγνεται· οἱ δὲ μάχουσιν ἄφαρ δεινόν περ ἐόντα·
Ὡς ῥα τότ' ἀμφ' Ὀδυσῆα, Διὶ φίλον, ἐσσεύοντο
Τρῶες· ὁ δὲ πρώτων μὲν ἀμύμονα Δηϊοπίτην
Οὔτασεν, ὦμον ὄπισθεν, ἐπάλμενος ὀξέϊ δουρί·
Αὐτὰρ ἔπειτα Θόωνα, καὶ Ἔννομον ἐξενάριξε·
Χρομίδαντα δ' ἔπειτα, καθ' ἵππων αἰόλα βάντα,
Δουρὶ, μετ' ὀφρύσιν, ὑπὸ δ' ἀσπίδος ὁμφαλόεσσης,
Νύξεν· ὁ δ' ἐν κονίῃσι πεσὼν, ἧλε γαῖαν ἀγοστῷ.
Τὼς μὲν ἔασ'· ὁ δ' ἄρ' Ἱππασίδην Χάροπ' ἔτασε δουρὶ,
Αὐτοκασίγνητον δῖηγενέος Σώκοιο.
Τὸν δ' ἐπαλεξήσων Σῶκος κίεν, ἰσόθεος φώς·
Στῆ δὲ μάλ' ἐγγὺς ἰὼν, καί μιν πρὸς μῦθον ἔειπεν·
Ὦ Ὀδυσεῦ πολύαινε, δόλων ἄτ', ἠδὲ πόνοιο·
Σήμερον ἢ δοιοῖσιν ἐπεύξεαι, Ἱππασίδῃσι,
Τοιόδ' ἀνδρε καλαπλεῖναι, καὶ τεύχε' ἀπούρας·
Ἦ κεν ἐμῷ ὑπὸ δουρὶ τυπεὶς ἀπὸ θυμὸν ὀλέσσεις.
Ὡς εἰπὼν, ἔτυπτε καλ' ἀσπίδα πάντοσε ἴσην·
Τοῦ μὲν ἀσπίδος ἦλθε φαεινῆς ὄβριμον ἔγχος,
Καὶ διὰ θώρηκος πολυδαιδάλου ἠρήρειστο·
Πάντα δ' ἀπὸ πλευρῶν χρόα ἔργαθεν· αὐτὰρ ἔπασσε
Παλλὰς Ἀθηναίη μιχθήμεναι ἔγκασι φωτός.
Τοῦ δ' Ὀδυσεὺς, ὃ οἱ ἔντι φίλος καλαφαίδιμον ἦλθεν·

Αψ δ' ἀναχωρήσας Σῶκον προὸς μῦθον ἔειπεν·
Α δείλ', ἦ μάλα δή σε κιχάνει αἰπὺς ὄλεθρος·
Ἦτοι μὲν μ' ἔμ' ἔπαυσας ὅπη Τρώεσσι μάχεσθαι,
Σοὶ δ' ἐγὼ ἐνθάδε φημὶ φόνον καὶ κῆρα μιλεῖναι
Ἡμαθίῃ τῷδ' ἔοντι· ἐμοὶ δ' ὑπὸ δουρὶ δαμάσσαι,
Εὖχος ἐμοὶ δώσειν, ψυχὴν δ' Ἀΐδι κλυτοπώλῳ.
Ἦ· καὶ ὁ μὲν φύγαδ' αὖτις ὑποστρέψας ἐβεβήκει,
Τῷ δ' ἄρ' μεμαστιγωμένῳ μεμαφυίῃ ἐν δουρὶ πῆξεν
Ὦμον μεσσηγύς, διὰ δ' ἄντεα πάσσατο·
Δυπησεν δ' ἀστάν· ὁ δ' ἐπεύξατο δῖος Ὀδυσσεύς·
Ω Σῶκ', Ἱππάσου νῦν δαίφρονι ἱπποδάμοισι,
Φθῆ σε τάχ' θανάτοιο κιχήμενον, οὐδ' ὑπαλύξας.
Α δείλ', ἦ μάλα σοί γε πάτρης καὶ πόλιος μήτης
Ὄσσε καθαιρήσουσι θανόντι πρίν; ἀλλ' οἰωνοὶ
Ὠμησταὶ σ' ἰξύσσουσι, πρὶν περὶ σοῦνεκα βαλόντες
Αὐτὰς ἐπεὶ κε θάνω, κλισιήσί μοι ἔνδοθι Ἀχαιοί·
Ὡς εἰπὼν, Σάκοιο δαίφρονος ὄβριμον ἔγχος
Ἐξω τε χροὸς εἶλκε, καὶ ἀσπίδος ὀμφαλόεσσης·
Αἷμα δέ οἱ παραδινὸν ἀνέσσυτο, κῆδε δὲ θυμόν.
Τρῶες δὲ μεγάθυμοι, ἐπεὶ ἴδον αἷμ' Ὀδυσῆος,
Κεκλόμενοι κατὰ ὅμιλον ἐπ' αὐτῷ πάντες ἔκηδε·
Αὐτὰρ ὅγ' ἐξοπίσω ἀνεχάζετο, αὖτε δ' ἐταίρους·
Τρεῖς μὲν ἔπειθ' ἥῦσεν, ὅσον κεφαλὴ χάδε φατὸς,
Τρεῖς δ' ἄϊεν ἀσχόλιος ἀφ' ἵππων Μενέλαος·
Αἶψα δ' ἄρ' Αἴαντα προσεφώνεεν, ἐγγὺς ἐόντα·
Αἶαν διογενὲς, Τελαμώνιε, κοίρανε λαῶν;
Ἀμφί μ' Ὀδυσσῆος ταλασίφρονος ἶπεν ἀϋτὴ,
Τῷ ἰκέλη, ὡς εἴ τε βιώσιμον μῦνον ἔόντα
Τρῶες ὑποδμήξαντες ἀπὸ κρατερῆφι ὑσμίνης.
Ἀλλ' ἴομεν κατὰ ὅμιλον· ἀλεξήσωμεν γὰρ ἄμεινον.
Δείδω, μή τι παθόντα ἀπὸ Τρώεσσι μεταθεὶς,
Ἐσθλὸς ἐών· μεγάλη γὰρ ἀνὰ Δαναοῖσι γέγηθε.
Ὡς εἰπὼν, ὃ μὲν ἦρχε, ὁ δ' ἄμ' ἕσπετο ἰσόθεος φώς·
Εὗρον ἔπειθ' Ὀδυσῆα, Διὶ φίλον· ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐτὸν
Τρῶες ἔσταθ', ὡσεί τε δασφρονὸς ἄγεσιν ὕες

Ἀμφ'

Ἀμφ' ἴλαφον κεραὸν βεβλημένον, ὃν τ' ἔβαλ' αὐτὸς
Ἰχνὶ ἀπαὶ νόμῃσι· τὸ μὲν τ' ἤλυξε σὺν ἕσπει
Φεύγων, ὄφρ' αἷμα λιαρὸν, καὶ γούνατ' ἐρώῃ·
Αὐτὰρ ἐπειδὴ τόνγε δαμάσσατο ὠκέας ὀϊστὸς,
Ωμοφάγοι μιν θῶες ὀρέστεροι δαφοίνιξιν,
Ἐν νέμεϊ Ζαπέρῃ· ὀλοὴ τε λὶς ἤγαγε δαίμων
Σίνλιω· θῶες μὲν τε διέβρεξ, αὐτὰρ ὁ δάπτει·
Ὡς ῥα τότ' ἀμφ' Ὀδυσῆα δαΐφρονα ποικιλομήτην
Τρῶες ἕπον πολλοὶ τε καὶ ἄλκιμοι· αὐτὰρ ὅγ' ἦρχε
Αἰάντων φ' ἔλκε ἀμυνόμενο νηλεὲς ἦμαρ.
Αἴας δ' ἐξιόντα ἴδε, φέρων σάκος, ἠΰτε πύργον,
Στῆ δ' παρέξ· Τρῶες δὲ διέβρεξ ἄλλυδις ἄλλη·
Ἦτοι τὸν Μενέλαος ἀρήϊος ἔξοχ' ὁμίλου
Χειρὸς ἑλὼν, εἶπεν δ' ἀνεμάπαν κιόντ' ἄνδρεσσιν ἑταίροις·
Αἴαν δὴ Τρώεσσιν ἐπάλμενον εἶλε Δόρυκλον
Πειρυμίδην, τόθεν υἱόν· ἔπειτα δὴ Πάνδοκον ἔπεφνε·
Οὔτα δὲ Λύσανδρον, καὶ Πύρασον, ἠδὲ Πυλάρτην.
Ὡς δ' ὁπότε πλήθων πολεμὸς πεδίονδε κάτεισι
Χειμάῤῥους καθ' ὅρεσφιν, ὀπαζόμενος Διὸς ὄμβρῳ,
Πολλὰς δὲ ῥηγῦς ἀζαλέας, πολλὰς δέ τε θύινας
Εσφέρει, πολλὸν δὲ τ' ἀφυσσητὸν εἰς ἅλα βάλλει·
Ὡς ἴοπι πλειάων πεδίον τότε φαίδιμος Αἴας,
Δαΐζων ἵππους τε καὶ ἀνέρας· ἠδὲ που Ἕκτωρ
Πρόσθεν· ἐπεὶ ῥα μάχης ἐπ' ἀριστερὰ μάρναντο πάσης,
Ὀχθῃ πὰρ πολεμοῖο Σκαμάνδρου· τῇ ῥα μάλιστα
Λαοὶ ἀπίπλε πάγλωσα, βοὴ δ' ἄσβεστος ὀρώρει,
Νίσσοντ' ἀμφὶ μέγαν, καὶ ἀρήϊον Ἰδομενῆα·
Ἔκλασε μὲν μὴ τοῖσιν ὁμίλεε, μίγμενος ῥέζων
Ἔγχεϊ θ', ἱπποσύνῃ τε· νέαι δ' ἀλάπαζε φάλαγγας.
Οὐδ' ἂν πω χάζοντο κελεύθου δῖοι Ἀχαιοὶ,
Εἰ μὴ Ἀλέξανδρος, Ἑλένης πόσις ἠυκόμοιο,
Παῦσεν ἀριστεύοντα Μαχάονα, ποιμένα λαῶν,
Ἰῷ τριγλώχινι βαλὼν κατὰ δεξιὸν ὦμον·
Τῷ ῥα τότ' εὐξάσθην μένος ἀντιόωσι Ἀχαιοὶ,
Μήπως μιν, πολέμοιο μεσαγκλινθέντος, ἕλοιεν·

Αὐτίκα

Αὐτίκα δ' Ἰδομενῆϊ ποδήνεμος ἤντεο Νίσος
Ω Νίσος Νηλῃϊάδη, μέγα κῦδος Ἀχαιῶν,
Ἄγρει, σῶν ὀχέων ἐπιβήσεο· πὰς δ' Μαχάων
Βαινέτω· ἐς νῆας δ' τάχιστ' ἴχεο μώνυχας ἵππους·
Ἰσχεδὸς γὰρ ἀνὴρ πολλῶν ἀνίδξιος ἄλλων,
Ἰὸς τ' ἐπιδμενεῖν, ὅτε τ' ἄπια φάρμακα πάσειν.
Ὡς ἔφαθ'· ὁδ' ἀπίθησε Γερήνιος ἱππότα Νέσως·
Αὐτίκα δ' ὧν ὀχέων ἐπιβήσατο· πὰρ δ' Μαχάων
Βᾶν', Ἀσκληπιῆ υἱὸς ἀμύμονος ἰητῆρος·
Μάστιξεν δ' ἵππους, τὼ δ' οὐκ ἄκοντε πετέσθην
Νῆας ὅτ' γλαφυρὰς· τῇ γὰρ φίλον ἔπλετο θυμῷ.
Κεβριόνης δ' Τρῶας ὀρινομένους ἐνόησεν,
Εἶπεν Ἕκτορα πὰρ βιβάσας, καί μιν πρὸς μῦθον ἔειπεν·
Ἕκτορ, νῶϊ μὲν ἐνθάδ' ὁμιλεύμεν Δαναοῖσιν,
Ἐσχατιῇ πολέμοιο δυσηχέος· οἱ δὲ δὴ ἄλλοι
Τρῶες ὀρίνονθ' ὁππμὶξ ἵπποι τε καὶ αὐτοί.
Αἴας δ' κλονέει Τελαμώνιος· εὖ δέ μιν ἔγνων·
Εὐρὺ γὰρ ἀμφ' ὤμοισιν ἔχει σάκος· ἀλλὰ κὰμὲ
Κεῖσ' ἵππους τε καὶ ἅρμ' ἰθυνέμεν, ἔνθα μάλιστα
Ἱππῆες πεζοί τε κακὴν ἔριδα πεφιδάλοντες,
Ἀλλήλους ὀλέκουσι· βοὴ δ' ἄσβεστος ὄρωρεν.

Ὡς ἄρα φωνήσας ἴμασεν λαμπρίχας ἵππους
Μάστιγι λιγυρῇ· τὼ δ', πλαγῆς αἶψα νῆας,
Ῥίμφ' ἔφερον θοὸν ἅρμα μετ' Τρῶας καὶ Ἀχαιούς,
Στείβοντες νέκυάς τε καὶ ἀσπίδας· αἵματι δ' ἄξων
Νέρθεν ἅπας ἅπαλακτο, καὶ ἄντυγες αἱ περὶ δίφρον,
Ἃς ἄρ' ἀφ' ἱππείων ὁπλέων ῥαθάμιζον ἔβαλλον,
Αἵ τ' ἀπ' ὀπαόντων· ὁ δ' ἴετο δυσὶν ὅμιλον
Ἀνδρῶν μιστόν, ῥῆξαί τε, μεταλλήσων· ἐν δὲ πυκοιμὸν
Ἦκε κακὸν Δαναοῖσι, μίνυνθα δὲ χάζετο δουρός.
Αὐτὰρ ὁ τῇ ἄλλων ἐπεπαλέῖτο σίχας ἀνδρῶν,
Εἶχεί τ', ἄορί τε, μεγάλοισί τε χερμαδίοισιν·
Αἴαντος δ' ἀλίεντο μάχῃ Τελαμωνιάδαο.
Ζωὸς δὲ πατὴς Αἴαντι ὑφίζυγος ἐν φόβον ἧκε·
Σκὴν δ' ταφὼν, ἄπιθεν δὲ βάλεν σάκος ἐπταβόειον·

Τρίαν

Τρίαν ἢ παπλήνας ἐφ' ὁμίλῳ, θηρὶ ἐοικώς,
Ἐνθα πδιζόμῳ, ὀλίγον γόνυ γυιὸς ἀμείρων.
Ὡς δ' αἴθωνα λέοντα βοῶν ἀπὸ μεσσαύλοιο
Ἐσθίοντο κυῶές τε καὶ ἀνέρες ἀγρομῶν,
Οἵτε μιν ἐκ εἰῶσι βοῶν ἐκ πῖας ἰλίδας,
Πάννυχοι ἐγρήσσοντες· ὁ δ' κρειῶν ἐρατίζων,
Ἰθύει· ἀλλ' ἄτι πρήσσει· θαμέες γὰρ ἄκοντες
Ἀνδρῶν αἰζηῶν θρασείαων ἀπὸ χειρῶν,
Καιόμῳαί τε δῖαι, τάς τε βρῖ, ἐσύμβλητος πρό·
Ἠῶθεν δ' ἀπὸ νόσφιν ἴδη τιθηνότι θυμῷ·
Ὡς Αἴας τότ' ἀπὸ Τρώων τιθημβρῶν ἦτορ
Ἤϊε πόλλ' ἀέκων· περὶ γὰρ δίε νηυσὶν Ἀχαιῶν.
Ὡς δ' ὅτ' ὄν πας' ἄρουραν ἰὼν ἐδιήσαλο παῖδας
Νωθὴς, ᾧ δὴ πολλὰ περὶ βόπδι' ἀμφὶς ἐάγη,
Κείρει τ' εἰσβθὼν βαθὺ λήϊον· οἱ δέ τε παῖδες
Τύπλουσιν ῥοπάλοισι· βίη δέ τι νηπίη αὐτῶν·
Σπουδῇ τ' ἐξήλασαν, ἐπεὶ τ' ἐκορέσαλο φορβῆς·
Ὡς τότ' ἔπειθ' Αἴανλα μέγαν Τελαμώνιον υἱὸν
Τρῶες ὑπέρθυμοι τηλέκλειτοί τ' ὀπάονες,
Νύσσοντες ξυσοῖσι μέσον σάκος, αἰὲν ἕποντο.
Αἴας δ' ἄλλοτε μὲν μνησάσκετο θούριδος ἀλκῆς,
Αὖτις ὑποστρεφθεὶς, κὴ ἐρυτύσασκε φάλαγγας
Τρώων ἱπποδάμων· ὅτὲ δ' αὖπάσκετο φεύγειν·
Πάγλας δ' περέεργε θοὰς ὑπὸ νῆας ὀδόντων·
Αὐτὸς δ' Τρώων κὴ Αχαιῶν θωῦξε μεσηγὺ
Ἰσάμῳ· τὰ δ' δὲρ θρασείαων ἀπὸ χειρῶν,
Ἀλλα μὲν ἐν σάκεϊ μεγάλῳ πάγεν, ὄρεσφα περῆσαι·
Πολλὰ δ' κὴ μεσηγὺ, πάρος χρόα λευκὸν ἱκέσθαι,
Ἐν γαίῃ ἵσανο, λιλαιόμενα χροὸς ἆσαι.
Τὸν δ' ὡς οὖν εἶδε Εὐαίμονος ἀγλαὸς υἱὸς,
Εὐρύπυλος, φυκινοῖσι βιαζόμενον βελέεσσι,
Στῆ ῥα παρ' αὐτὸν ἰὼν, κὴ ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ,
Καὶ βάλε Φαυσιάδαο Ἀπισαόνα, ποιμένα λαῶν,
Ἧπαρ ὑπὸ πραπίδων, εἶθαρ δ' ὑπὸ γούνατ' ἔλυσεν·
Εὐρύπυλος δ' ἐπόρουσε, κὴ ὦμον τεύχε' ἀπ' ὤμων.

Τὸν

Τὸν δ' ὡς οὖν ἐνόησεν Ἀλέξανδρος θεοειδὴς
Τόξ' ἀπαυνύμενον Ἀτρεΐδαο, αὐτίκα τόξον
Εἶλκεν ἐπ' Εὐρυπύλῳ, κραδίῃ μιν βάλε μηρὸν ἰήσσῳ.
Δεξιόν· ἐπλάδη δ' ὀϊστὸς, ἐδάμνατο δὲ μηρόν.
Αὖτις δ' ἐταίρων εἰς ὄθνεῖον ἐχάζετο, κῦρε δ' ἀλεείνων,
Μή σφιν ἢ διαπρύσιον Δαναοῖσι γεγωνώς·
Ὦ φίλοι Ἀργείων ἡγήτορες, ἠδὲ μέδοντες,
Στῆτ' ἐλελιχθέντες, καὶ ἀμυνέμεν νηλεὲς ἦμαρ
Λίαν θ', ὃς βελέεσσι βιάζεται· δὴ τὰ φημὶ
Φθήξεσθ' ἐν πολέμοιο δυσηχέος· ἀλλὰ μάλ' ἄνδρα
Ἰσασθ' ἀμφ' Αἴαντε μέγαν, Τελαμωνιον υἱόν.
Ὡς ἔφαθ' Εὐρύπυλος βοέλωρος· οἱ δ' ἅμα πάντες
Πλησίοι ἔσταθ' ἰόντι σάκος ἀμοιν κλινάντες,
Δόρατ' ἀνασχόμενοι· τὼ δ' ἀντὶς ἦλυθον Αἴαντε·
Στῆ δ' μεθιστορεθείς, ἐπεὶ ἵκετο ἴδον ἐταίρων.
Ὡς οἱ μὲν μάρναντο, δίκας ἀνυτὸν αἰθομένοιο.
Νέστορα δ' ἐν πολέμοιο φέρον Δηναΐδαι ἵπποι
Ἰδρῶσαι· ἦγον δ' Μαχάονα, ποιμένα λαῶν.
Τὸν δ' ἰδὼν ἀνόησε ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς·
Εἰσήκει γὰρ ὅπη πρύμνη μεγακήτει νηΐ,
Εἰσορόων πόντον αἰπύν, ἰῶπά τε δακρυόεσσαν·
Αἶψα δ' ἑταῖρον ὃν Πατροκλῆα προσέειπε,
Φθεγξάμενος θοῦρις· ὃ δ' ἐκ κλισίηθεν ἀκούσας
Ἐκμολεν ἶσος Ἄρηϊ. κακὴν δ' ἄρα οἱ πέλεν ἀρχήν.
Τὸν πρότερος προσέειπε Μενοιτίου ἄλκιμος υἱός·
Τίπτε με κικλήσκεις, Ἀχιλεῦ, τί δέ σε χρειὼ ἱκάνει
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
Διῒ Μενοιτιάδη, πῇ μοι κεχαρισμένε θυμῷ,
Νωῒν οἷα πρέσ γένασθ' ἁμὰ στήθεσσι Ἀχαιοὶ
Λισσόμενοι· χρειὼ γὰρ ἱκάνει κῦδος ἑταίροις.
Ἀλλ' ἴθι νῦν, Πάτροκλε, Διὶ φίλε, νόσφι ἰέντα,
Οὐλόμενον τοῦτον ἄγειε βεβλημένον ἐκ πολέμοιο·
Ἦ τοι μὲν τὰ γ' ὀπίσσω Μαχάονι πείλατο ἔοικε
Τῷ Ἀσκληπιάδῃ, ἀτὰρ οὐκ ἴδον ὄμματα φαντός·
Ἵππους γὰρ μετὰ πρῶτα παρήϊξαντ' προτόνων μυκαιῆσι.

Ω

Ὡς φάτο· Πηλέϊδης δ' ἄρ' ἐπιτροχάδην ἐπαίξας·
Βῆ δ' ἰέναι κατά τε κλισίας καὶ νῆας Ἀχαιῶν.
Οἱ δ' ὅτε δὴ κλισίῃσι Νηλῃϊάδεω ἀφίκοντο,
Αὐτοὶ μὲν ῥ' ἀπέβησαν ὅθι ζάνα πουλυβότειρα·
Ἵππους δ' Εὐρυμέδων θεράπων λύε τοῖο γέροντος
Ἐξ ὀχέων· οἱ δ' ἰδρῷ ἀπεψύχοντο χιτῶνας,
Στάντε ποτὶ πρυμνῷ καθ' Ἑὸν δ' ἀλόες· αὐτὰρ ἔπειτα
Εἰς κλισίην ἐλθόντες, ὅθι κλισμοῖσι κάθιζον.
Τοῖσι δὲ τεύχε κυνηγὸς ἐϋπλόκαμος Ἑκαμήδη,
Τὴν ἄρεθ' ὑπ Τενέδοιο γέρων, ὅτε πέρσεν Ἀχιλλεύς,
Θυγατέρ' Ἀρσινόου μεγαθύμοιο, ἣν οἱ Ἀχαιοὶ
Ἔξελον, ὕνεκα βουλῇ ἀριστεύεσκεν ἁπάντων·
Ἣ Ζωΐῳ πρῶτον μὲν ὑπηροΐπλοι τράπεζαν
Καλὴν, κυανόπεζαν· ἐϋξόον· αὐτὰρ ἐπ' αὐτῇ
Χάλκειον κάνεον· ὅθι δὴ, κεράμυον ποτιπτύξαν,
Καὶ μίλι χλωρὸν, πρὸς δ' ἀλφίτα λευκὰ θέτην·
Πὰρ δὲ δέπας περικαλὲς, ὃ οἴκοθεν ἦγε γεραιὸς,
Χρυσείοις ἥλοισι πεπαρμένον· ἕκατα δ' αὐτῷ
Ἕστασ' ἴδ', ἀμφὶ δὲ πελειάδες ἀμφὶς ἕκαστον
Χρύσειαι νεμέθοντο, δύω δ' ὑπὸ πυθμένες ἦσαν.
Καλὸν μὲν μογέων ἀπεκινήσασκε τραπέζης,
Καλὸν δ' οὐκ ἐὸν Νέστωρ δ' ὁ γέρων ἀμογῆλι πάρεσχεν.
Ἐν πῦρ μὲν ῥα Ζωὶ κύπτης γουνὶ, εἰκυῖα θεῇσιν,
Αἴνῳ Πραμνείῳ, ὅθι δ' ἄγχεσον κνῆ τυρὸν
Κνήστι χαλκείῃ, ὅθι δ' ἄλφιτα λευκὰ πάλυνε·
Μίσγε δ' ἐκέλευσεν, ἐπεί ῥ' ἅπλισσε κυκειῶ.
Αὐτὰρ ἐπεὶ δὴ σῖτον ἀρήτῳ πολυκαλλέϊ δῖψαν,
Λύθοισιν τέρποντο πρὸς ἀλλήλους ἐέποντες·
Τοῖσι δὲ Πατροκλῆος ἐφίστατο, ἰσόθεος φώς.
Τὸν δ' ἰδὼν ὁ γεραιὸς ἀπὸ θρόνου ὦρτο φαεινοῦ,
Καὶ δ' ἄγε χειρὸς ἑλὼν, κὰτ δ' ἑδρηάασθαι ἄνωγε·
Τοῦ δὲ κατισχομένοιο προσηύδα ποιμένα λαῶν·
Οὐχ' ἥδε γε ἐστὶ, γεραιὲ διοτρεφὲς, ἥδέ με πείσεις.
Ἔμμορε δ', οἶσθ', ἀγορῆς, ὅ με πρέπει πυθέσθαι,
Εἴδεταί τε ἄγειν βουληφόρον· ἀλλὰ καὶ αὐτὸς

Γιγνώσκω·

Γιγνώσκω· ὀφθω ἢ Μαχάονα, ποιμένα λαῶν.
Νεῶ ἦ, ἔπος ἐείσας, πάλιν ἄῤῥιλος εἶμι Ἀχιλῆϊ·
Εὖ ἦ σὺ οἶσθα, γεραιὲ διοτρεφὲς, οἷος ἐκεῖνος
Δεινὸς ἀνήρ· τάχα κεν καὶ ἀναίτιον αἰτιόῳτο.
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ·
Τίπτε τ' ἄρ' ὧδ' Ἀχιλῆος ἰολοφύρεαι ἧας Ἀχαιῶν,
Ὅσσοι δὴ βεβλήαται; ὀδύσσεται οἷος ἕκαστος
Πένθος ὅσον ὄρωρε κατὰ στρατόν· οἱ γὰρ ἄριστοι
Ἐν νηυσὶν καὶ βεβλημένοι, ἠτιμένοί τε.
Βέβληαι μὲν ὁ Τυδείδης κρατερὸς Διομήδης·
Οὔτασται δ' Ὀδυσεὺς ἀμφικλυτός, ἠδ' Ἀγαμέμνων·
Βέβληαι ἦ καὶ Εὐρύπυλος κατὰ μηρὸν ὀϊστῷ·
Τῶν δ' ἄλλον ἐγὼ νέον ἤλυθον ἐκ στολίμοιο,
Ἰφ' ἀπαὶ νωλεμὲς βεβλημένον· αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς,
Ἐσθλὸς ἐὼν, Δαναῶν ἀ κήδεται, οὐδ' ἀλεαίρει.
Ἦ μὴν, εἰσόκε δὴ νῆας θοὰς ἅλτο θυέσσας,
Ἀργείων αἴκηλα, στυγερὸς δηΐοιο θίγωμεν,
Αὐτοί τε κλεινώμεθ' ὑπαχρεώ· ἀ γὰρ ἐμὴ ἵς
Ἐσθ', οἵη πάρος ἔσκεν ἐπὶ γραμπλοῖσι μίλεσσιν.
Εἴθ' ὡς ἠβώοιμι, βίη δέ μοι ἔμπεδος εἴη,
Ὡς ὁπότ' Ἠλείοισι καὶ ἡμῖν νεῖκος ἐτύχθη,
Ἀμφὶ βοηλασίῃ, ὅτ' ἐγὼ κλέπτον Ἰτυμονῆα,
Ἐσθλὸν Ὑπειροχίδην, (ὃς ἐν Ἤλιδι ναιετάασκε,)
Ῥύσι' ἐλαυνόμενος· ὁ δ' ἀμύνων ἧσι βόεσσαν,
Ἐβλῆτ' ἐν προμάχοισιν ἐμῆς ὑπὸ χειρὸς ἄκοντι,
Καὶδ' ἔπεσεν, λαοὶ δ' ἀπερέπεσαν ἀλκοιῶ·
Λητίδα δ' ἐκ πεδίοιο ζωρήσαμεν ἤλιθα πολλὴν,
Πεντήκοντα βοῶν ἀγέλας, τόσα πώεα οἰῶν,
Τόσσα ζυῶν ζυβόσια, τόσσ' αἰπόλια πλατέ' αἰγῶν·
Ἵππους δ' ξανθὰς ἐκάλον καὶ πεντήκοντα,
Πάσας θηλείας· πολλῇσι δ' πῶλοι ὑπῆσαν.
Καὶ τὰ μὲν ἠλασάμεσθα Πύλον Νηλήϊον εἴσω,
Ἐννύχιοι πρὸς ἄστυ· γεγήθει δ' φρένα Νηλεὺς,
Οὕνεκά μοι τύχε πολλὰ νέῳ πόλεμόνδε κιόντι.
Κήρυκες δ' ἐλίγαινον, ἅμ' ἠοῖ φαινομένῃφι,

Τὺς

Τὸς ἰμὲν, οἵτι χρεῖος ὀφείλεῖ ἐν Ηλιδι δίῃ·
Οἱ δ' ζωαγρέμενοι Πυλίων ἡγήτορες ἄνδρες
Δαίζθων· (πολέτιν γὰρ Επειοὶ χρεῖῳ ὄφειλον·
Ως ἡμεῖς πάντες κεκακωμένοι ἐν Πύλῳ ἦμεν.
Ελθὼν γάρ ῥ' ἐπάκοντε βίη Ηρακληείη,
Τῶν πρωτέων ἑτέων· κτῖ δ' ἔκλαθεν ὅσσοι ἄριστοι.
Δώδεκα γὰρ Νηλῆος ἀμύμονες υἱέες ἦμεν,
Τῶν οἶος λιπόμην, οἱ δ' ἄλλοι πάντες ὄλοντο.
Ταῦθ' ὑπερφιάλοντες Επειοὶ χαλκοχίτωνες,
Ημέας ὑβρίζοντες, ἀτάσθαλα μηχανόωντο·)
Εκ δ' ὁ γέρων ἀγέλλω τε βοῶν καὶ πῶϋ μέγ' οἰῶν
Εἵλετο, κερδάλεος κε τριηκόσι', ἠδὲ νομῆας.
(Καὶ γὰρ τῷ χρεῖῳ μέγ' ὀφείλετ' ἐν Ηλιδι δίῃ,
Τέσσαρες ἀθλοφόροι ἵπποι αὐτοῖσιν ὄχεσφιν,
Ελθόντες μετ' ἄεθλα· περὶ τρίποδι γὰρ ἤμελλον
Θεύσεσθαι· τοὺς δ' αὖθι ἄναξ ἀνδρῶν Αὐγείας
Κάτεθε· τὸν δ' ἡλατῆρ' ἀφίει ἀκαχήμενον ἵππων.
Τῶν ὁ γέρων ἑπτῶν κεχολωμένῳ ἠδὲ καὶ ἔργων,
Εξέλετ' ἄσπετα πολλά,) πὰ δ' ἄλλ' ἐς δῆμον ἔδωκε
Δασσάμενον, μή τις οἱ ἀτεμβόμενος κιοι ἴσης.
Ημεῖς μὲν τὰ ἕκαστα διείπομεν, ἀμφί τε ἄστυ
Ερδομεν ἱεροὶ θεοῖς· οἱ δ' τρίτῳ ἤματι πάντες
Ηλθον ὁμῶς αὐτοί τε πολεῖς καὶ μώνυχες ἵπποι,
Παντυδίῃ· μετὰ δέ σφι Μολίονε θαρσήσαντο,
Παῖδ' ἔτ' ἐόντ', ἔπτα μάλα εἰδότε θέσφατα πάντα.
Εστι δέ τις Θρυόεσσα πόλις, αἰπεῖα κολώνη,
Πυλῶ ἐπ' Αλφειῷ, νεάτη Πύλῳ ἠμαθόεντι·
Τὴν ἀμφεστεώτοντο, διαρρῆξαι μεμαῶτες·
Αλλ' ὅτε δὴ πεδίον μελεϊστιάθον, ἄμμι δ' Αθήνη
Αγγελος ἦλθε θεὸς ἀπ' Ὀλύμπου θαρσήσασα,
Εἰρυσσαμένη, ἐδ' εἴκοντα Πύλον κάτα λαὸν ἄγειρεν,
Ἀλλὰ μάλ' ἐσσυμένως πολεμίζειν· ἠδέ με Νηλεὺς
Ἴα θαρσήσασα· ἀπέκρυψεν δέ μοι ἵππους·
Οὐ γὰρ πω τί μ' ἔφη ἴδμεν πολεμήϊα ἔργα·
Ἀλλὰ καὶ ὡς ἱππεῦσι μετίεπτεσθον ἀμείνοσι,

Καὶ σιζός σις ἐὼν, ἐπεὶ ὣς ἄγε νεῖκος Αθήνη.
Εστι δέ τις σολαμὸς Μινυήϊος εἰς ἅλα βάλλων,
Εξηύθεν Αρήνης, ὅθι μείναμεν ἠῶ δῖαν
Ιππῆες Πυλίων, τὰ δ' ἐπέρρεεν ἔθνεα σιζῶν.
Ενθεν σαρυδίῃ σὺν τεύχεσι, θωρηχθέντες,
Ενδιοι ἐκόμεθ' ἱερὸν ῥόον Αλφειοῖο·
Ενθα Διὶ ῥέξαντες ὑπερμενέϊ ἱερὰ καλὰ,
Ταῦρον δ' Αλφειῷ, ταῦρον δ' Ποσειδάωνι,
Αὐτὰρ Αθηναίῃ γλαυκώπιδι βοῦν ἀγελαίην,
Δόρπον ἔπειθ' ἑλόμεθα κατὰ σρατὸν ἐν τελέεσσι·
Καὶ κατεκοιμήθημεν ἐν ἔντεσιν οἷσιν ἕκαστος
Αμφὶ ροὰς σολαμοῖο· ἀτὰρ μεγάθυμοι Επειοὶ
Αμφίσαντο δὴν, ἄσυ διαπερήσειν μεμαῶτες·
Αλλά ζφιν σερσάρσιθε φάνη μέγα ἔργον Αρηος·
Εὖτε γὰρ ἠέλιος φαέθων ὑπερίσχεθε γαίης,
Συμφερόμεσθα μάχῃ, Διὶ τ' εὐχόμενοι καὶ Αθήνῃ·
Αλλ' ὅτε δὴ Πυλίων καὶ Επειῶν ἔπλετο νεῖκος,
Πρῶτος ἐγὼν ἕλον ἄνδρα, κόμισσα δ' μώνυχας ἵππους,
Μήλιον αἰχμητήν· γαμβρὸς δ' ἦν Αὐγείαο,
Πρεσβυτάτῃ δ' ἔχε θύγατρ' εἶχε ξανθὴν Αγαμήδην,
Η τόσα φάρμακα ἤδη, ὅσα τρέφει εὐρεῖα χθών.
Τὸν μὲν ἐγὼ σροσιόντα βάλον χαλκήρεϊ δουρί·
Ηριπε δ' ἐν κονίῃσιν· ἐγὼ δ' ἐς δίφρον ὀρέσας,
Στῆν ῥα μετ' σρομάχοισιν· ἀτὰρ μεγάθυμοι Επειοὶ
Εφευ ἄλλυδις ἄλλος, ἐπεὶ ἴδον ἄνδρα σεσόντα,
Ηγεμόν' ἱππήων, ὃς ἀριστεύεσκε μάχεσθαι.
Αὐτὰρ ἐγὼν ἐπόρουσα, κελαινῇ λαίλαπι ἴσος·
Πεντήκοντα δ' ἕλον δίφρους, δύο δ' ἀμφὶς ἕκαστον
Φῶτας ὀδὰξ ἕλον ἕδας, ἐμφὶ ὑπὸ δουρὶ δαμέντες.
Καί νύ κεν Αχλοφίωνε Μολίονι σαῦσ' ἀλάπαξα,
Εἰ μὴ Ζφῶε σαλὺς βουγενέων Ενοσίχθων
Εκ σολέμου ἐσάωσε, καλύψας ἠέρι σολλῇ.
Ενθα Ζεὺς Πυλίοισι μέγα κράτος ἐγγυάλιξε·
Τόφρα γὰρ ἦν ἐπόμεσθα δι' ἀσπισίου σεδίοιο,
Κτείνοντές τ' αὐτοὺς, ἀνά τ' ἔντεα καλὰ λέγοντες,

Οφι'

Οφρ' ὅτε Βυτρησίε πολυπύρε βύσαμψ ἵππυς,
Πίζης τ' Ωλενίης καὶ Αλησίε, ἔνθα Κολώνη
Κίκλησ· ὅθεν αὖτις ἀπέτρεπε λαὸν Αθήνη.
Ενθ' ἄνδρε κλείνας πύμαλον λίπον· αὐτὰρ Αχαιοὶ
Αψ ἀπὸ Βυτρησίοιο Πύλονδ' ἶχον ὠκέας ἵππυς·
Πάντες δ' ὀιχήσαντο θεῶν Διΐ, Νίσορί τ' ἀνδρῶν.
Ως ἴον, εἶποι' ἴλιω γε, μετ' ἀνδράσιν· αὐτὰρ Αχιλλεὺς
Οἷος τ' ἀρείης ἀπονήσατ'· ἦτέ μιν οἶον
Πολλὰ μεταικλαύσασθαι, ἐπεί κ' ἀπὸ λαὸς ὄληται.
Ω πόποι, ἦ μάλ' σοί γε Μενοίτιος ὧδ' ἐπέτελλεν
Ημάτι τῷ, ὅτε σ' ἐκ Φθίης Αγαμέμνονι πέμπε·
(Νῶϊ δέ τ' ἔνδον ἴσμεν, ἐγὼ καὶ δῖος Οδυσσεύς,
Πάντα μάλ' ἐν μεγάροις ἀκούομεν, ὡς ἐπέτελλε·
Πηλῆος δ' ἱκόμεσθα δόμους εὖ ναιετάοντας,
Λαὸν ἀγειρόντες καθ' Αχαιΐδα πυκνοβότειραν.
Ενθάδ' ἔπειθ' ἥρωα Μενοίτιον εὕρομεν ἔνδον,
Ηδέ σε, σὰς δ' Αχιλῆα· γέρων δ' ἱππηλάτα Πηλεὺς
Πίονα μηρί' ἔκηε βοὸς Διὶ τερπικεραύνῳ,
Αὐλῆς ἐν χόρτῳ· ἔχε δ' ἠΰσιον ἄλειστον,
Σπένδων αἴθοπα οἶνον ἐπ' αἰθομένοισι ἐέργοι.
Σφῶϊ μὲν ἀμφὶ βοὸς ἔπλεον κρέα, νῶϊ δ' ἔπειτα
Στῆμεν ἐπὶ πρυθόεργοι· ταφὼν δ' ἀνόρουσεν Αχιλλεὺς,
Εἰς δ' ἄγε χειρὸς ἑλὼν, κ' δ' ἐδριάασθαι ἄνωγε,
Ξεινιά τ' εὖ παρέθηκεν, ἅτε ξείνοις θέμις ἐστίν.
Αὐτὰρ ἐπεὶ πάρπημεν ἐδητύος ἠδὲ ποτῆτος,
Ηρχον ἐγὼ μύθοιο, κελεύων ὔμμ' ἅμ' ἕπεσθαι·
Σφὼ δ' ἄμαλ' ἠθέλετον, τὼ δ' ἄμφω πόλλ' ἐπέτελλον·
Πηλεὺς μὲν σὸν πατρὶ γέρων ἐπέτελλ' Αχιλῆϊ
Αἰὲν ἀριστεύειν, καὶ ὑπείροχον ἔμμεναι ἄλλων·
Σοὶ δ' αὖθ' ὧδ' ἐπέτελλε Μενοίτιος, Ακτορος υἱός·)
Τέκνον ἐμὸν, γλυκερὴ μὲν ὑπέρτερός ἐστιν Αχιλλεὺς,
Πρεσβύτερος δὲ σύ ἐσσι· βίη δ' ὅγε πολλὸν ἀμείνων.
Αλλ' εὖ οἱ φάσθαι πυκινὸν ἔπος, ἠδ' ὑποθέσθαι,
Καί οἱ ζυμαίνειν· ὁ δὲ πείσεται εἰς ἀγαθόν περ·
Ως ἐπέτελλ' ὁ γέρων· σὺ δὲ λήθεαι· ἀλλ' ἔτι καὶ νῦν

Ταῦτ' εἶπας Ἀχιλῆϊ δαΐφρονι, αἶκε πίθηϊ. 790
Τίς δ' οἶδ', εἴ κέν οἱ, σὺν δαίμονι, θυμὸν ὀρίναις,
Παρειπών; ἀγαθὴ γὰρ παραφασὶς ἐστιν ἑταίρῳ·
Εἰ δέ τινα φρεσὶν ἦσι θεοπροπίλλει ἀλεείνει,
Καί τινά οἱ πὰρ Διὸς ἐπίφρασδε πότνια μήτηρ,
Αὐτὰρ σέ γε πρόφερ' ἄμα δ' ἄλλῳ λαὸς ἑπίσθω
Μυρμιδόνων, αἴκεν τι φόως Δαναοῖσι γένηαι·
Καί τοι τεύχεα καλὰ δότω πόλεμόνδε φέρεσθαι,
Αἴ κέ σε τῳ ἴσκοντες ἀπόχωνται πολέμοιο
Ἰρῶες, ἀναπνεύσωσι δ' ἀρήϊοι υἷες Ἀχαιῶν
Τειρόμενοι· ὀλίγη δέ τ' ἀνάπνευσις πολέμοιο· 800
Ῥεῖα δέ κ' ἀκμήτας κεκμηότας ἄνδρας ἀϋτῇ
Ὠσαίατ' ἀμφὶ νέας, νηῶν ἄπο καὶ κλισιάων.
Ὡς φάτο· τῳ δ' ἄρα θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ὄρινε·
Βῆ ῥ' θέειν πρὸς νῆας ἐπ' Αἰακίδην Ἀχιλῆα·
Ἀλλ' ὅτε δὴ κατὰ νῆας Ὀδυσσῆος θείοιο
Ἵξε θέων Παλλάδος, ἵνα ζάθ' ἀγορή τε θέμις τε
Ἦεν, τῇ δὴ καὶ ζάθεοι ἐτετεύχαλο βωμοί·
Ἔνθα οἱ Εὐρύπυλον βεβλημένῳ ἀντιβόλησε,
Διογενὴς Εὐαιμονίδης, κατὰ μηρὸν ὀϊστῷ,
Σκάζων ἐκ πολέμοιο· κατὰ ῥέεν ἰδρὼς 10
Ὤμων καὶ κεφαλῆς· ἀπὸ δ' ἕλκεος ἀργὸν ὀφέλλων
Αἷμα μέλαν κελάρυζε· νόος γε μὲν ἔμπεδος ἦεν.
Τὸν δ' ἰδὼν ὤκτειρε Μενοιτίου ἄλκιμος υἱός,
Καί ῥ' ὀλοφυδνόωντα ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
Ἆ δειλοί, Δαναῶν ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες·
Ὥς ἄρ' ἐμέλλετε τῆλε φίλων καὶ πατρίδος αἴης
Ἄσειν ἐν Τροίῃ ταχέας κυσὶ ἀργέτι δημῷ;
Ἀλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ, διοτρεφὲς Εὐρύπυλ' ἥρως,
Ἦ ῥ' ἔτι που κρήσουσι περιφόρητον Ἕκτορ' Ἀχαιοὶ,
Ἦ ἤδη φθίσουσι ὑπ' αὐτῷ δουρὶ δαμέντες; 20
Τὸν δ' αὖτ' Εὐρύπυλος πολυμήτης ἀντίον ηὔδα·
Οὐκέτι, διογενὲς Πατροκλέες, ἄλκαρ Ἀχαιῶν
Ἔσται, ἀλλ' ἐπὶ νηυσὶ μελαινῃσιν πεσέονται·
Οἱ μὲν γὰρ δὴ πάντες, ὅσοι πάρος ἦσι ἄριστοι,

Εν νηυσὶν κεκλ) βεβλημένοι, ἐτάμβησοί τε,
Χρσὶν ὕπο Τρώων· τῶ ἦ δείν@ ἄρνυ) αἰέν.
Αλλ' ἐμὲ μὲν σὺ σάωσον, ἄγων ὀπὶ νῆα μέλαιναν·
Μηδὲ δ' ἐκλαμ' ὀϊσὸν, ἀπ' αὐτῦ δ' αἷμα κελαινὸν
Νίζ' ὕδατι λιαρῷ· ὅπὶ δ' ἵππια φάρμακα πάσε,
Εσθλὰ, τά σε πρητὶ φασὶν Αχιλλῆ@ διδιδάχθαι,
Ον Χείρων ἐδίδαξε, δικαιότατο@ Κενταύρων.
Πηλὶ μὲν γὸ Ποδαλείρι@, ἠδὲ Μαχάονι,
Τὸν μὲν ἐπὶ κλισίῃσιν ὀΐομαι ἕλκε@ ἔχοντα,
Χρηίζοντα κὴ αὐτὸν ἀμύμονο@ ἰητῆρος,
Κεῖθι· ὁ δ' ἐν πεδίῳ Τρώων μάρνα ὀξὺν ἔρνα.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε Μενοίτιο ἀλκιμο@ υἱός·
Πῶς τ' ἀρ' ἔοι τάδε ἔργα; τί ῥέξομεν, Εὐρύπυλ' ἦρως;
Εἶμι, ὄφρ' Αχιλῆϊ δαΐφρονι μῦθον ἐνίσσω,
Ον Νέστωρ ἐπέτελλε Γερήνι@, ἔμμορε Αχαιῶν·
Αλλ' ἐδ' ὧς πρὶς σεῖο μάθησο τειρομένοιο.
Η, κὴ ὑπὸ στέρνοιο λαβὼν ἄγε ποιμένα λαῶν
Εἰς κλισίην· θεράπων δ' ἰδὼν ὑπέχθορε βοείας.
Ενθα μιν ἐκλανύσας, ἐν μηρῷ τάμνε μαχαίρῃ
Οξὺ βέλ@ πρεπτῶνές· ἀπ' αὐτῦ δ' αἷμα κελαινὸν
Νίζ' ὕδατι λιαρῷ· ὅπὶ δ' ῥίζαν βάλε πικρὴν,
Κερτὶ διαλείψας, ὀδυνήφατον, ἣ οἱ ἀπάσας
Ἔκ' ὀδυνας· τὸ μὲν ἕλκ@ ἐτέρσετο, παύσατο δ' αἷμα.

ΤΗΣ
ΟΜΗΡΟΥ
ΙΛΙΑΔΟΣ
ΡΑΨΩ, ΔΙΑ Μ.

Επιγραφή.

Μῦ Τρώων παλάμῃσι κατήρειπε τεῖχος Αχαιῶν.

Ως ὁ μὲν ἐν κλισίῃσι Μενοιτίου ἄλκιμος υἱὸς
ἧστ' Εὐρύπυλον βεβλημένον· οἱ δ' ἐμάχοντο
Αργεῖοι καὶ Τρῶες ὁμιλαδόν, οὐδ' ἄρ' ἔμελλε
τάφρος ἔτι σχήσειν Δαναῶν, καὶ τεῖχος ὕπερθεν
εὐρὺ, τὸ ποιήσαντο νεῶν ὕπερ· ἀμφὶ δὲ τάφρον
ἤλασαν· οὐδὲ θεοῖσι δόσ' πλειὰς ἱπαλόμβας·
ὄφρα ζόφιν νῆάς τε θοὰς καὶ λῆδα πολλὴν
ἐντὸς ἔχον ῥύοιτο· θεῶν δ' αἰπήλι τίτυκτο
ἀθανάτων· τῷ κ' ὄτι πολιὼ χρόνον ἴμπεδον ἦεν.
ὄφρα μὲν Ἕκτωρ ζωὸς ἔλω, καὶ μήνι' Αχιλλεὺς,
καὶ Πριάμοιο ἄνακτος ὀπόρθητος πόλις ἦπλι,
τόφρα δὴ καὶ μέγα τεῖχος Αχαιῶν ἴμπεδον ἦεν·
αὐτὰς ἐπεὶ κατὰ μὲν Τρώων θάνον, ὅσσοι ἄριστοι,
πολλοὶ δ' Αργείων, οἱ μὲν δάμεν, οἱ δ' ἐλίποντο,
πέρθετο δὴ Πριάμοιο πόλις δεκάτῳ ἐνιαυτῷ,
Αργεῖοι δ' ἐν νηυσὶ φίλην ἐς πατρίδ' ἔβησαν,
δὴ τότε μητιόωντο Ποσειδάων καὶ Απόλλων
τεῖχος ἀμαιμάκητον, πολεμάων μένος αἰνῶν
ὅσσοι ἀπ' Ιδαίων ὀρέων ἅλαδε προρέουσι,

Ρῆσις

Ῥῆσός θ', Ἐπιάπορός τε, Κάρηνός τε, Ροδίῳ τε,
Γρήνικός τε, καὶ Αἴσηπος, δῖός τε Σκάμανδρος,
Καὶ Σιμόεις, ὅθι πολλὰ βοάγρια καὶ τυφάλειαι
Κάππεσον ἐν κονίῃσι, καὶ ἡμιθέων γένος ἀνδρῶν·
Τῶν πάντων ὁμόσε στόμα τ' ἔτραπτο Φοίβου Ἀπόλλωνος,
Ἐννῆμαρ δ' ἐς τεῖχος ἴεν ῥόον· ὗε δ' ἄρα Ζεὺς
Συνεχὲς, ὄφρα κε θᾶσσον ἀλίπλοα τείχεα θείη.
Αὐτὸς δ' Ἐννοσίγαιος ἔχων χείρεσσι φίαυναν
Ἡγεῖτ'· ἐκ δ' ἄρα πάντα θεμείλια κύμασι πέμπε
Φιτρῶν καὶ λάων, τὰ θέσ μογέοντες Ἀχαιοί·
Λεῖα δ' ἐποίησεν παρ' ἀγάρροον Ἑλλήσποντον·
Αὖτις δ' ἠϊόνα μεγάλην ψαμάθοισι κάλυψε,
Τεῖχος ἀμαλδύνας· πολαμοὺς δ' ἔτρεψε νέεσθαι
Καλὸν ῥόον, ἦπερ πρόσθεν ἴεν καλλίῤῥοον ὕδωρ.
Ὡς ἄρ' ἔμελλον ὄπιθε Ποσειδάων καὶ Ἀπόλλων
Θυσίμβραν· τότε δ' ἀμφὶ μάχη ἐσπάρη τε δεδήει
Τεῖχος ἰούδμητον, καναχίζετο δ' ἄρεχθε πύργων
Βαλλόμενα· Ἀργεῖοι δ' Διὸς μάστιγι δαμέντες,
Νηυσὶν ὅπι γλαφυρῇσιν ἐφημένοι ἠχανόωντο,
Ἔκτορα δειδιότες, κρατερὸν μήστωρα φόβοιο·
Αὐτὰρ ὅγ', ὡς τὸ πρόσθεν, ἐμαίνετο ἴσος Ἄρηϊ.
Ὡς δ' ὅταν ἐν τε κυσὶν καὶ ἀνδράσι θηρὸς ἐλὴϊ,
Κάπρου, ἢ λέοντος ἐρίφαλον, ἀγρίου βλεμεαίνου,
Οἱ δέ τε συγχυδὸν ζόας αὐτοὺς ἀρτύνονται,
Ἀγλίοι ἵστανται, καὶ ἀκοντίζουσι θαμειὰς
Αἰχμὰς ἐκ χειρῶν· τοῦ δ' ὄπλα κυδάλιμον κῆρ
Ταρβεῖ, οὐδὲ φοβεῖται· ἀγηνορίη δέ μιν ἔχλα·
Ταρφέα τε ἐρίφει, κίχας ἀνδρῶν πειρητίζων,
Ὁππη τ' ἰθύσειε, τῇ τ' εἴκυσι κίχες ἀνδρῶν·
Ὡς Ἕκτωρ ἀν' ὅμιλον ἰὼν εἰλίσσετο, ἑταίρους
Τάφρον ἐποβρώων διαβαινέμεν· οὐδέ οἱ ἵπποι
Τόλμων ἀκύποδες· μάλα δὲ χρεμέτιζον ἐπ' ἄκρῳ
Χείλει ἑφεσταότες· ἀπὸ γὰρ δείδιστο τάφρος
Εὐρεῖ', οὔτ' ἄρ' ὑπερθορέειν χαλὸν, οὔτε περῆσαι
Ῥηϊδίη· κρημνοὶ γὰρ ὑπερφίεις περὶ πᾶσαν

Εσας ἀμφοτέρωθεν· ὕπνος δὲ ἕ Ζκολόπεσσιν
Οξέσιν ἠρήρει, τοὺ ἴσας ὑῆες Αχαιῶν
Πυκνὰς καὶ μεγάλας, δουρὶ ἀνδρῶν ἀλεωρήν.
Ενθ' ἄ κεν ῥέα ἵππος ἰὼν ἔρυσε τέλαινων
Εσβαίη, σπιζοὶ ἕ μᾶλλον, εἰ τελέσσι.
Δὴ τότε Πηλυδάμας θρασυὼ Ελλοπος εἶπε σαόφρων·
Ελλος τ', ἄλλοι Τρώων ἀγοὶ, ἠδ' ὀπιτύρων·
Αφραδίως διὰ τάφρον ἐλαύνομεν ὠκέας ἵππους·
Η δέ μάλ' ἀργαλέη σπορέαν· Ζκόλοπες γὰρ ἐν αὐτῇ
Οξέες ἑστᾶσιν, σπρτὶ δ' αὐτοῦ τεῖχος Αχαιῶν·
Ενθ' ἄπας ἐστὶν καταβήμεναι, ὐδὲ μάχεσθαι
Ἱππῆσι· στεινὸς γὰρ, ὅθι βάσιν ὀΐω.
Εἰ μὲν γὰρ δὴ σπάντα κακὰ φρονέων ἐπαπάζει
Ζεὺς ὑψιβρεμέτης, Τρώεσσι ἕ βέλτερ' ἀρήγειν,
Η τ' ἂν ἔγωγ' ἐθέλοιμι καὶ αὐτίκα τῶδε γενέσθαι,
Ναυμαχίης ὀπάλιστα ἀπ' Αργεος· ἐνθάδ' Αχαιοὺς
Εἰ δέ κ' ὑπορτέψωσι, σπρωΐαξις ἕ γένηται
Ἐκ νηῶν, καὶ τάφρον ἐπιπλήξωμεν ὀρυκτὴν,
Οὐκέτ' ἔπειτ' οἴω ἔδ' ἄγγελον ὄρνιθες
Ἀψορρον σπρτὶ ἄστυ, ἐλιχθέντων ὑπ' Αχαιῶν.
Αλλ' ἄγεθ', ὡς ἂν ἐγὼν εἴπω, σπειθώμεθα σάντες·
Ἱππους μὲν θεράποντες ἐρυκόντων ἐπὶ τάφρῳ,
Αὐτοὶ ἕ σπυλέες, σὺν τεύχεσι, θωρηχθέντες,
Ελλοπι σάντες ἑσπώμεθ' ὁμαλέες· αὐτὰρ Αχαιοὶ
Οὐ μενέουσ', εἰ δή Ζφιν ὀλέθρῳ σπείρατ' ἐφῆπται.
Ως φάτο Πηλυδάμας· ἄδε δ' Ελλοπι μῦθος ἀπήμων,
Αὐτίκα δ' ἐξ ὀχέων σὺν τεύχεσιν ἅλτο χαμᾶζε·
Οὐδὲ μὲν ἄλλοι Τρῶες ἐφ' ἵππων ἠγερέθοντο,
Αλλ' ἀποβάντες ὅρμᾳ, ἐπεὶ ἴδον Ελλοπα δῖον.
Ηνιόχῳ μὲν ἔπειτα ἑῷ ἐπέτελλεν ἕκαστος,
Ἱππους εὖ κατὰ κόσμον ἐρυκέμεν αὖθι παρ' ὄχεσφιν·
Οἱ δὲ διαστάντες, Ζφέας αὐτοῦ ἀριζήνασκες,
Πύκασε κοσμηθέντες, ἅμ' ἡγεμόνεσσιν ἕποντο.
Οἱ μὲν ἅμ' Ελλοπ' ἴσαν καὶ ἀμύμονι Πηλυδάμαντι,
Οἱ πολέες καὶ ἄριστοι ἔσαν, μίμασκε ἕ μάλιστα

Τεῖχος

Τεῖχος ῥήξάμβροι κοίλης ὅπὶ νηυσὶ μάχεσθε·
Καί σφιν Κεβριόνης τρίτος εἴπετο· πολὺ δ' ἄρ' ὄχεσφιν
Ἄλλον, Κεβριόνεω χερείονα, κάλλιπεν Ἕκτωρ.
Τῶν δ' ἑτέρων Πάριος ἦρχε, καὶ Ἀλκάθοος, καὶ Ἀγήνωρ·
Τῶν δ' τρίτων Ἕλενος, καὶ Δηΐφοος θεοειδὴς,
Υἱε δύω Πριάμοιο, τρίτος δ' ἦν Ἄσιος ἥρως,
Ἄσιος Ὑρτακίδης, ὃν Ἀρίσβηθεν φέρον ἵπποι
Αἴθωνες, μεγάλοι, ποταμῷ ἄπο Σελλήεντος.
Τῶν δ' τετάρτων ἦρχεν ἰὼν πολὺς Ἀγχίσαο
Αἰνείας· ἅμα τῷ γε δύω Ἀντήνορος υἷε,
Ἀρχίλοχός τ', Ἀκάμας τε, μάχης εὖ εἰδότε πάσης. 100
Σαρπηδὼν δ' ἡγήσατ' ἀγακλειτῷ ὅπλεσφιν,
Πρὸς δ' ἴλεο Γλαῦκον, καὶ ἀρήϊον Ἀστεροπαῖον·
Οἱ γὰρ οἱ ἔσαντο δικαιότατοι μετ' ἄριστοι
Τῶν ἄλλων, μετὰ γ' αὐτόν· ὁ δ' ἔπρεπε καὶ διὰ πάντων.
Οἱ δ' ἐπεὶ ἀλλήλους ἄρεξαν τυκτῇσι βόεσσι,
Βάν ῥ' ἰθὺς Δαναῶν κελαινεφέων, ὦδέ τ' ἔφαντο
Σχήσειν', ἀλλ' ἐν νηυσὶ μελαίνῃσιν πεσέεσθαι.
Εὖθ' ἄλλοι Τρῶες, ταλέκλητοί τ' ὅπάονες,
Βωλῇ Πριαμίδαο καὶ αἰμυλίοιο πίθοντο·
Ἀλλ' ὄχ' Ὑρτακίδης ἔθελ' Ἄσιος, ὄρχαμος ἀνδρῶν, 10
Αὖθι λιπεῖν ἵππους τε, καὶ ἡνίοχον θεράποντα·
Ἀλλὰ σὺν αὐτοῖσιν πέλασεν νήεσσι θοῇσι,
Νήπιος, ὃς δ' ἔξ' ἔμελλε κακὰς ὑπὸ κῆρας ἀλύξας,
Ἵπποισιν καὶ ὄχεσφιν ἀγαθυμένοις ἐπὶ νηῶν
Ἀψ ὀπιπεύσεσθαι πρὸς Ἴλιον ἠνεμόεσσαν·
Πρόσθεν γὰρ μιν μοῖρα δυσαίνυμος ἀμφεκάλυψεν
Ἔγχεϊ Ἰδομενῆος ἀγαυοῦ Δρυοπίδαο.
Εἰσάλτο γὰρ νῆας ἐπ' ἀριστερὰ, τῇ περ Ἀχαιοὶ
Ἵππους καὶ νέας σφῶν ἐπὶ ἵπποισιν καὶ ὄχεσφι'
Τῇ ῥ' ἵππους τε καὶ ἅρμα διήλασεν, ὦδε πύληφιν 20
Εὗρε' ὀπιπευσμένας ζανίδας καὶ μακρὸν ὀχῆα·
Ἀλλ' ἀναπεπταμένας ἔσχον ἀνέρες, εἴ τιν' ἑταίρων
Ἐκ πολέμου φεύγοντα σαώσειαν μετὰ νῆας.
Τῇ ῥ' ἰθὺς φερέων ἵππους ἔχε· τοὶ δ' ἅμ' ἕποντο

Ὀξέα

Οξέα κεκληγοντες· ἔφαντο γὰρ ἐκπέρ Αχαιοὺς
Σχήσεσθ', ἀλλ' ἐν νηυσὶ μεθαίνησιν σφίσιν αὖτις,
Νήπιοι· ἐν δ' αὐλῇσι δύ' ἀνέρε πῦρ ἀέξευς,
Τῖας ὑπερθύμους Λαπιθάων αἰχμητάων,
Τὸν μὲν, Πειριθόην υἱα, κρατερὸν Πολυποίτην,
Τὸν δ', Λεοντῆα, θεοτολοίγῳ ἶσον Αρηϊ·
Τὼ μὲν ἄρα προπάροιθε πυλάων ὑψηλάων
Εστασ', ὡς ὅτε τε δρύες ὄρεσσιν ὑψικάρηνοι,
Αἴτ' ἄνεμον μίμνουσι καὶ ὑετὸν ἤματα πάντα,
Ρίζῃσιν μεγάλῃσι διαπρεπέσσ' ἀραρυῖαι·
Ως ἄρα τὼ χείρεσσι πεποιθότες, ἠδὲ βίῃφι,
Μίμνον ἐπερχόμενον μέγαν Ασιον, ὀδ' ἐφέβοντο.
Οἱ δ' ἰθὺς πρὸς τεῖχος ἐΰδμητον, βόας αὐτὰς
Τφόσ' ἀναχόμενοι, ἴκτιον μεγάλῳ ἀλαλητῷ,
Ασιον ἀμφὶ ἄνακτα, καὶ Ιαμφιὸν, καὶ Ορέστην,
Ασιάδην τ' Ακάμαντα, Θόωνά τε, Οἰνόμαόν τε.
Οἱ δ' ἦτοι εἴσω μὲν ἐϋκνήμιδας Αχαιοὺς
Ορνυον, ἔνδον ἐόντες, ἀμωήσασθαι περὶ νηῶν·
Αὐτὰρ ἐπειδὴ τεῖχος ἐπεσσυμένους ἐνόησε
Τρῶας, ἀτὰρ Δαναῶν γήθησε ἰαχή τε φόβος τε,
Εκ δ' ἄρα τὼ ἀΐξαντε, πυλάων προθορόντε μαχέσθην,
Αγχοτέροισι σύεσσιν ἐοικότε, τά τ' ἐν ὄρεσσιν
Ανδρῶν ἠδὲ κυνῶν δίχα θ' κολοσυρτὸν ἴοντα,
Δοχμοὺς τ' ἀΐσσοντε περὶ ῥίσιν ἄγνυτον ὕλης,
Πρυμνὴν ἐκλάδην τρίζει, ὑπαὶ δέ τε κόμπος ὀδόντων
Γίγνετ', εἰσόκε τίς τε βαλὼν ἐκ θυμὸν ἕληται·
Ως τῶ κόμπει χαλκὸς ὑπὲρ σήθεσφι φαεινὸς,
Ἀντίον βαλλομένων· μάλα γὰρ κρατερῶς ἐμάχοντο,
Λαοῖσιν καθύπερθε πεποιθότες, ἠδὲ βίῃφιν·
Οἱ δ' ἄρα χερμαδίοισιν ἐϋδμήτων ἀπὸ πύργων
Βάλλον, ἀμωόμενοι ῥῶας τ' αὐτοὺς, καὶ κλισιάων,
Νηῶν τ' ὠκυπόρων· πίφαυσκε δ' ὑπ' αὐτὸν ἰόντα,
Ας τ' ἄνεμος ζαὴς, νέφεα σκιόεντα δονήσας,
Ταρφειὰς καλίχθων ὑπὲρ χθονὶ πυκνὸς ἐρείπῃ·
Ως τῶν ἐκ χειρῶν βέλε' ἴπτετον, ἠμὲν Αχαιῶν,

Ηδὲ

Ηδὲ καὶ ἐκ Τρώων· κόρυθες δ' ἀμφ' αὖον ἄϋτμὴν,
Βαλλόμεναι μυλάκεσσι, καὶ ἀσπίδες ὀμφαλόεσσαι·
Δή ῥα τότ' ὤμωξέν τε καὶ ὠκτιλήγελο μηρὼ
Ασιος Τελαχίδης, καὶ ἀλασπήσας ἔπος ηὔδα·
Ζεῦ πάτερ, ἦ ῥά νυ καὶ σὺ φιλοψευδὴς ἐτέτυξο
Πάγχυ μάλ'· ἀ γὰρ ἔγωγ' ἐφάμην ἥρωας Αχαιὰς
Σχήσειν ἠμέτερόν γε μένος καὶ χεῖρας ἀάπτους·
Οἱ δ', ὥς τε ζφῆκες μέσον αἰόλοι, ἠὲ μέλισσαι,
Οἰκία ποιήσονθ' ὁδὸν ἔπι παιπαλοέσσην,
Οὐδ' ἀπολείπουσιν κοῖλον δόμον, ἀλλὰ μένοντες
Ανδρας θηρητῆρας, ἀμυνόνθ' ὅττι τέκνων·
Ως οἵγ' οὐκ ἐθέλουσι πυλάων, καὶ δυ' ἐόντε,
Χάσσασθαι, πρίν γ' ἢὲ καλαχλάμυν', ἢὲ ἁλῶναι.
Ως ἔφαθ', ὑδὲ Διὸς πεῖθε φρένα ταῦτ' ἀγορεύων·
Ἑκτορι γὰρ οἱ θυμὸς ἐβούλετο κῦδος ὀρέξαι.
Ἄλλοι δ' ἀμφ' ἄλλῃσι μάχην ἐμάχοντο πύλῃσιν·
Αργαλέον δέ με ταῦτα, θεὸν ὡς, πάντ' ἀγορεῦσαι·
Πάντῃ γὰρ περὶ τεῖχος ὀρώρει θεσπιδαὲς πῦρ,
Λάϊνον· Αργεῖοι δή, καὶ ἀχνύμενοί περ, ἀνάγκῃ
Νηῶν ἠμυνόντο· θεοὶ δ' ἀκαχείατο θυμῷ
Πάντες, ὅσοι Δαναοῖσι μάχης ὑπελέφροθοι ἦσαν.
Σπὼ δ' ἔβαλον Λαπίθαι πόλεμον καὶ δηϊοτῆτα·
Ενθ' αὖ Πειριθόῳ υἱὸς, πελώριος Πολυποίτης,
Δουρὶ βάλεν Δάμασον, κυνέης διὰ χάλκοπαρῄδος·
Οὐδ' ἄρα χάλκεον κόρυς ἔσχεθεν· ἀλλὰ διὰ πρὸ
Αἰχμὴ χάλκειον ῥῆξ' ὀστέον· ἐγκέφαλος δὲ
Ενδον ἅπας πεπάλακτο· δάμασσε δέ μιν μεμαῶτα·
Αὐτὰρ ἔπειτα Πύλωνα καὶ Ορμηνον ἐξενάριξεν.
Τὸν δ' Αντιμάχοιο λεοντόθυς, ὄζος Αρηος,
Ἱππόμαχον βάλε δουρὶ, κατ' ζωστῆρα τυχήσας.
Αὐτὶς δ' ἐκ κολεοῖο ἐρυσσάμενος ξίφος ὀξὺ,
Αντιφάτην μὲν πρῶτον, ἐπαΐξας δι' ὁμίλου,
Πλῆξ' αὐτοσχεδίην· ὁ δ' ἄρ' ὕπτιος ἔδεκε χαμαὶ πὰ·
Αὐτὰρ ἔπειτα Μένωνα, καὶ Ιαμενὸν, καὶ Ορέστην,
Πάντας ἐπασσυτέρους πέλασεν χθονὶ πουλυβοτείρῃ.

Ηδὲ

Ὄφρ' οἱ ἔτ' ἐνάριζον ἀπ' ἴνδεα μαρμαίροντα,
Τόφρ' οἱ Πυλυδάμαντι καὶ Ἕκτορι κῦδος ἔπορον,
Οἳ πλεῖστοι καὶ ἄριστοι ἔσαν, μίμασκε δ' ἁλίσας
Τεῖχός τε ῥῆξαι, καὶ ἐμπρῆσαι πυρὶ νῆας·
Οἳ ῥ' ἔτι μερμήριζον, ἐφισταότης ἅμα τάφρῳ·
Ὄρνις γάρ σφιν ἐπῆλθε πρηστῆρι μεμαυῖα,
Αἰετὸς ὑψιπέτης, ἐπ' ἀριστερὰ λαὸν ἐέργων,
Φοινήεντα δράκοντα φέρων ὀνύχεσσι πέλωρον,
Ζωὸν, ἔτ' ἀσπαίροντα· καὶ οὔπω λήθετο χάρμης·
Κόψε γὰρ αὐτὸν ἔχοντα κατ' αὐχένα, πὰρ δὲ δειρὴν,
Ἰδνωθεὶς ὀπίσω· ὁ δ' ὀπὸ ἕθεν ἧκε χαμᾶζε,
Ἀλγήσας ὀδυνῇσι, μέσῳ δ' ἐν κάββαλ' ὁμίλῳ·
Αὐτὸς δ' ἁλάπαξας πέτετο πρὸς αἰθέρα δῖαν.
Τρῶες δ' ἐρρίγησαν, ὅπως ἴδον αἰόλον ὄφιν
Κείμενον ἐν μέσσοισι, Διὸς τέρας Αἰγιόχοιο.
Δὴ τότε Πυλυδάμας θρασυνὼ Ἕκτορα εἶπε παραστάς·
Ἕκτορ, ἀεί μοι πάμπαν ἀποπλήσσεις ἀγορῇσιν
Εὖ λεγόμενα φρεσὶ σῇσι· ἐπεὶ οὐδὲ μοὶ οὐδὲ ἔοικεν,
Δῆμον ἐόντα παρεξ ἀγορευέμεν, οὔτ' ἐν πολέμῳ,
Οὔτε πρόσθ' ἐν βουλῇ, σὸν ὄφρα κράτος αἰὲν ἀέξειν.
Νῦν δ' αὖτ' ἐξερέω, ὡς μοι δοκεῖ ἔσσεσθαι ἄριστα.
Μὴ ἴομεν Δαναοῖσι μαχησόμενοι περὶ νηῶν·
Ὧδε γὰρ ἐκτελέεσθαι ὀΐομαι, εἰ ἐτεόν γε
Τρωσὶν ὅδ' ὄρνις ἐπῆλθε περησέμεναι μεμαῶσιν,
Αἰετὸς ὑψιπέτης, ἐπ' ἀριστερὰ λαὸν ἐέργων,
Φοινήεντα δράκοντα φέρων ὀνύχεσσι πέλωρον,
Ζωόν· ἄφαρ δ' ἀφέηκε, πάρος φίλα οἷσι τοκεῦσιν
Οὐδ' ἐτέλεσσε φέρων δόμεναι τεκέεσσιν ἑοῖσιν·
Ὡς ἡμεῖς, εἴπερ τε πύλας καὶ τεῖχος Ἀχαιῶν
Ῥηξόμεθα σθένεϊ μεγάλῳ, εἴξωσι δ' Ἀχαιοὶ,
Οὐ κόσμῳ πάλιν νηῦφιν ἐλευσόμεθ' αὐτὰ κίλλεθα·
Πολλὰς γὰρ Τρώων καταλείψομεν, ἃς κεν Ἀχαιοὶ
Χαλκῷ δηώσουσιν ἀμυνόμενοι περὶ νηῶν.
Ὧδέ κ' ἐπορούσειεν θεοπρόπος, ὅς σφιν θυμῷ
Εἰδείη τετύκοι, καὶ οἱ πειθοίατο λαοί.

Τὸν

Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη κορυθαίολος Ἕκτωρ·
Πελυδάμα, σὺ μοὶ οἶος ἔτ' ἐμοὶ φίλα ταῦτ' ἀγορεύεις.
Οἶδα καὶ ἄλλον μῦθον ἀμείνονα τόνδε νοῆσαι.
Εἰ δ' ἐτεὸν δὴ πᾶσιν ὑπὸ στομάτεσσι ἀγορεύεις,
Ἐξ ἄρα δή τοι ἔπειτα θεοὶ φρένας ἄλεσαν αὐτοί·
Ὃς κέλεαι Ζηνὸς μὲν ἐριγδούποιο λαθέσθαι
Βουλέων, ἃς τέ μοι αὐτὸς ὑποίσχεο καὶ κατένευσε·
Τῶν δ' οἰωνοῖσι ταναυπτερύγεσσι κελεύεις
Πείθεσθαι· τῶν οὔτι μεταδέρκομαι, οὐδ' ἀλεγίζω,
Εἴτ' ὀπὶ δέξι' ἴωσι πρὸς ἠῶ τ' ἠέλιόν τε,
Εἴτ' ἐπ' ἀριστερὰ σκίπτωνται, σκοτὶ ζόφον ἠερόεντα.
Ἡμεῖς γὰρ μεγάλοιο Διὸς πειθώμεθα βουλῇ,
Ὃς πᾶσι θνητοῖσι καὶ ἀθανάτοισιν ἀνάσσει.
Εἷς οἰωνὸς ἄριστος, ἀμυνέσθαι περὶ πάτρης.
Τίπτε σὺ δείδοικας πόλεμον καὶ δηϊοτῆτα;
Εἴπερ γάρ τ' ἄλλοι γε πεφιδησόμεθα πάντες
Νηυσὶν ἐπ' Ἀργείων, σοὶ δ' ἀκὴν ἔσται ὀλέσθαι·
Οὔ γάρ τοι κραδίη μεμιγυῖα, οὐδὲ μαχήμων.
Εἰ γὰρ σὺ δηϊοῖσιν ἀφίξεαι, ἠέ τιν' ἄλλον
Παφλάξῃς ἐπέεσσιν ὀπιπεύσεις πολεμίοις,
Αὐτίκ' ἐμῷ ὑπὸ δουρὶ τυπεὶς ὀπὸ θυμὸν ὀλέσσεις.

Ὡς ἄρα φωνήσας ἡγήσατο· τοὶ δ' ἅμ' ἕποντο
Ἠχῇ θεσπεσίῃ· τοῖσιν δ' ἐπὶ Ζεὺς πρηστῆρας ὀρέων ἀνέμοισι θύελλαν,
Ἧκε κατ' ἰθὺς νηῶν κονίῃσι φέρειν· αὐτὰρ Ἀχαιῶν
Θέλγε νόον, Τρωσὶν δὲ καὶ Ἕκτορι κῦδος ὄπαζε·
Τὼ πρὸς δὴ τειχέουσι θεοπροπίῃσι, καὶ βίῃφι,
Ῥήγνυσθ' μέγα τεῖχος Ἀχαιῶν πεισήτιζον,
Κρᾶσπεδα μὲν πύργων ἔρυον, καὶ ἔρεπτον ἐπάλξεις,
Στήλας τε προβλῆτας ἐμόχλεον, ἃς ἄρ' Ἀχαιοὶ
Πρῶτας ἐν γαίῃ θέσαν ἔμμεναι ἔγκαλα πύργων.
Τὰς οἵγ' αὖ ἔρυον, ἔλπετο δ' τεῖχος Ἀχαιῶν
Ῥήξειν· οὐδέ νύ πω Δαναοὶ χάζοντο κελεύθου·
Ἀλλ' οἵγε μνοῖσι βοῶν φραξάντες ἐπάλξεις,
Βάλλον ἀπ' αὐτάων δηΐους ὑπὸ τεῖχος ἰόντας.

Ἀμφοτέρῳ δ' Αἴαντι κήδιστόν γ' ἔπι φύζαν
Πάντεσσι φοιτήτω, μηδ' ὀρώοντες Ἀχαιῶν
Ἄλλον μειλιχίοις, ἄλλον στερεοῖς ἐπέεσσι
Νείκεον, ὁππόσα φάλαγξ μάχης μνήσαιτο ἰδοίην.
Ὦ φίλοι, Ἀργείων ὅς' ἔξοχ', ὅσοι μεσάτοις,
Ὅσσι χερειότεροι· ἐπεὶ ἔπλετο πᾶσι μέλεσσι
Ἀνίης ἐν πολέμῳ· νεῶν ἔπλεο ἔργον ἅπασι·
Καὶ δ' αὐτοὶ τόδε που γινώσκετε· μή τις ὀπίσσω
Τηλοῦ φεύγοι νῆας, ὁμοπλήγεσσι μιγῆναι.
Ἀλλὰ πρόσω ἴεσθε, καὶ ἀλλήλοισι κέλεσθε,
Αἴκεν Ζεὺς δώῃσιν Ὀλύμπιος ἀστεροπητής,
Νεῖκος ἀπωσάμθαι, δηΐους πρὸς ἄστυ δίεσθαι.
Ὡς τώγε προβοῶντε μάχῃ ἄρσαν Ἀχαιῶν.
Τῶν δ', ὥστε νιφάδες χιόνος πίπτῃσι θαμειαὶ
Ἠματι χειμερίῳ, ὅτε τ' ἄρχεται μήλοτα Ζεὺς
Νιφέμεν ἀνθρώποισιν, ἀτιφαυσκόμενος τὰ ἀ κῶλα,
Κοιμήσας δ' ἀνέμους χίεν ἔμπεδον, ὄφρα καλύψῃ
Τηλῶν ὀρείων κορυφὰς καὶ πρώονας ἄκρους,
Καὶ πεδία λωτοῦντα, καὶ ἀνδρῶν πίονα ἔργα,
Καί τ' ἐφ' ἁλὸς πολιῆς κέχυται λιμέσιν τε καὶ ἀκταῖς,
Κῦμα δέ μιν προσαπαλάζον ἐρύκει, ἄλλα τε πάντα
Εἰλύαται καθύπερθε, ὅτ' ὄμβριον ἦκα Διὸς ὄμβρος·
Ὡς τῶν ἀμφοτέρωσε λίθοι ἀπεπάλτο θαμειαὶ,
Αἱ μὲν ἄρ' εἰς Τρῶας, αἱ δ' ἐκ Τρώων εἰς Ἀχαιούς
Βαλλομένων· τὸ δὴ τεῖχος ὑπὲρ πᾶν ἔπτατο χῶρον.
Οὐδ' ἂν ἔτι τότε γε Τρῶες καὶ φαίδιμος Ἕκτωρ
Τείχεος ἔρρηξαν πύλας καὶ μακρὸν ὀχῆας,
Εἰ μὴ ἄρ' ὑὸν ἔσπε Σαρπηδόνα μητίετα Ζεὺς
Ὥρσαι ἐπ' Ἀργείοισι, λέοντά περ ἀγρονόμοισι.
Αὐτίκα δ' ἀσπίδα μὲν πρόσθ' ἔσχεθε παντοσέων ἴσην
Καλήν, χαλκείην, ἣν ἄρα χαλκῆες
Ἤλασαν, ἔντοσθεν δὲ βοείας ῥάψαν θαμειάς,
Χρυσείης ῥάβδοισι διηνεκέσσιν περὶ κύκλον·
Τὴν ἄρα οἱ πρόσθε σχόμενος, δύο δοῦρε τινάσσων
Βῆ ῥ' ἰέναι, ὥστε λέων ὀρεσίτροφος, ὅς τ' ἐπιδηλὴς

Δηΐοι

ἐπεὶ ἦ μ' χρεῖων, πέλεται δέ ἑ θυμὸς ἀγήνωρ,
Μήλων φειδόμενος, χὴ ἐς φυκινὸν δόμον ἐλθεῖν·
εἶπε γὰρ χ' εὕρῃσι παρ' αὐτόφι βώπιδες ἕταιρες
ἄλλων μὲν κυσὶ χὴ δέρεται φυλάσσονλας ἀπὸ μῆλα,
σοὶ δ' ἄρα τόν γ' ἀπείρητ' ἐόντ' ἐσθμοῖο δίεσθαι·
ἀλλ' ὄφρ' ἄρ' ἔτι μοι μελάμπυγε, νῆα κὴ αὐτὸς
ἕλκητ' ἐν προώτοισι θοῆς ἀπὸ χειρὸς ἄκοντι·
ὡς ἄρα τόν γ' ἀνέλιθον Σαρπήδονα θυμὸς ἀνῆκε
τεῖχος ἐσαΐξαι, διά τε ῥῆξαι ἐπάλξεις.
αὐτίκα δὴ Γλαῦκον προσέφη, παῖδ' Ἱππολόχοιο·
Γλαῦκε, τίη δὴ νῶϊ τετιμήμεθα μᾶλλον
ἕδρῃ τε, κρέασίν τε, ἰδὲ πλείοις δεπάεσσιν,
ἐν Λυκίῃ; πάντες δέ, θεὸν ὣς, εἰσορόωσι;
καὶ τέμενος τετμήμεθα μέγα Ξάνθοιο παρ' ὄχθας,
καλὸν, φυτῷ πυκάσσονλα καὶ ἀρούρῃς πυροφόροιο·
τῷ νῦν χρὴ Λυκίοισι μετ' πρώτοισιν ἐόντας,
καὶ μάλα, καὶ μάχης καυστειρῆς ἀντιβολῆσαι·
ὄφρα τις ὧδ' εἴπῃσι Λυκίων θύκα θωρηκτάων,
οὐ μὰν ἀκλεεῖς Λυκίην κατὰ κοιρανέουσιν
μίτιορες βασιλῆες, ἔδουσί τε πίονα μῆλα,
οἶνόν τ' ἔξαιτον, μελιηδέα· ἀλλ' ἔπορ κὴ ἶς
ἐσθλὴ, ἐπεὶ Λυκίοισι μετ' πρώτοισι μάχονται.
ὦπον, εἰ μὴ γὰρ πόλεμον πόδε τόνδε φυγόντες,
ἀιεὶ δὴ μέλλοιμεν ἀγήρων τ' ἀθανάτω τε
ἔσσεσθ', ὔτε κεν αὐτὸς ἐνὶ πρώτοισι μαχοίμην,
οὔτε κέ σε στέλλοιμι μάχην ἐς κυδιάνειραν·
νῦν δ', (ἔμπης γὰρ κῆρες ἐφεστᾶσιν θανάτοιο
μυρίαι, ἃς οὐκ ἔστι φυγεῖν βροτὸν, οὐδ' ὑπαλύξαι,)
ἴομεν· ἢέ τῳ εὖχος ὀρέξομεν, ἢέ τις ἡμῖν.
ὣς ἔφατ'· οὐδὲ Γλαῦκος ἀπειθήσε προσαύδας.
τὼ δ' ἴθυς βήτην Λυκίων μέγα ἔθνος ἀγοντε,
τοὺς δ' ἰδὼν ῥίγησε μέγας Πετεῶο Μενεσθεύς·
πύργον γὰρ πρὸς τεῖχος ἴσαν κακὸν ὀλέθρου φέροντες.
ἔσπετο δ' ἀνὰ πύργον Ἀχαιῶν, εἴτιν' ἴδοιτο
ἡμύνων, ὅστις οἱ ἀρὴν ἐπαρέξοισιν ἀμωήν·

Ες δ' ετόνω Αἴαντε δύω πολίμω ἀκοιήτω
Εσαότας, Τεύκρόν τε νίον πλισίηθεν ἰόντας
Εγγύθεν· ἀλλ' ὅπως οἱ ἔλω βάσαντι γνίωνεῖν·
Τόσον γὰρ κλύπτω ἦεν· δύτὴ δ' ἔρχατόν ἶκε,
Βληρμένων Ζαπίων τε καὶ ἱπποκόμων Βυφλγεπῶν
Καὶ πυλίων· πάσας γὰρ ἐπφόχαλο τοὶ ἦ καὶ' αὐτὰς
Ισάριθμοι πείρωντο βίη ῥήξαντες ἐσβθεῖν.
Αἶψα δ' ἐπ' Αἴαντα πρόῖεν κήρυκα Θοώτην·
Ερχεο, δῖε Θοῶτα, Θέων Αἴαντε κάλεσσον,
Αμφοτέρω μᾶλλον· ὁ γὰρ κ' ὄχ' ἄριστον ἀπάντων
Εἶη, ἐπεὶ τάχα τῆδε τελεύξει αἰπὺς ὄλεθρος·
Ωδε γὰρ ἴδρισαν Λυκίων ἀγοὶ, οἵ περ ἄρης
Ζαχρηεῖς πλήθυσι καὶ κρατερὰς ὑσμίνας·
Εἰ δέ ζφιν καὶ κεῖθι πόνος καὶ νεῖκος ὄρωρεν,
Αλλά πως οἷός ἔσσι πολέμου καὶ δαλκιμος Αἴας,
Καί οἱ Τεύκρος ἄμ' ἑσπέσθω, τόξων εὖ εἰδώς.
Ως ἔφαθ'· ὁ δ' ἄρα οἱ κήρυξ ἀπίθησεν ἀκούσας,
Βῆ δ' θέειν παρὰ τεῖχος Αχαιῶν χαλκοχιτώνων·
Στῆ δ' παρ' Αἰάντεσσι κιὼν, εἶδάς δ' ἀρσπόδε
Αἴαντ', ἀργείων ἡγήτορε χαλκοχιτώνων,
Ἤτοι Πηλιῶο διοβριφὲος φίλος υἱὸς
Κεῖσ' ἰέμεν, ὅφρα πόντοιο μίνιωθά περ ἀντιβίοντον·
Αμφοτέρω μᾶλλον· ὁ γὰρ κ' ὄχ' ἄριστον ἀπάντων
Εἶη, ἐπεὶ τάχα κεῖθι τετεύξει αἰπὺς ὄλεθρος
Ωδε γὰρ ἴδρισαν Λυκίων ἀγοὶ, οἵ περ ἄρης
Ζαχρηεῖς πελίθυσι καὶ κρατερὰς ὑσμίνας·
Εἰ δ' ἐνθάδε περ πολέμου καὶ νεῖκος ὄρωρεν,
Αλλά πως εἶος ἴτω Τελαμωνιος ἄλκιμος Αἴας,
Καί οἱ Τεύκρος ἄμ' ἑσπέσθω, τόξων εὖ εἰδώς.
Ως ἔφαθ'· ὁ δ' ἀπίθησε μέγας Τελαμωνιος Αἴας.
Αὐτίκ' Οἰλιάδῃ ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
Αἶαν, σοῖ μᾶλλον ἔοικε, σὺ καὶ κρατερὸς Λυκομήδης,
Εσταότες Δαναοὺς ὀρσοῦσθον ἴφι μάχεσθαι·
Αὐτὰρ ἐγὼ κεῖσ' εἶμι, καὶ ἀντίον ἔσσομαι αὐτῶν·
Αἶψα δ' ἐλεύσομαι αὖτις, ἐπὴν εὖ τοῖς ἐπαμύνω.

Οἱ

Ως ἄρα φωνήσας ἀπίδη Τηλαμώνιος Αἴας,
Καί οἱ Τεῦκρος ἄμ' ἦε κασίγνητος καὶ ὄπαδος·
Τοῖς δ' ἅμα Παιδίων Τδίκρις φέρε καμπύλα τόξα,
Εὖτε Μενεσθῆος μεγαθύμου σύργον ἵκοντο,
Τείχεος ἐντὸς ἰόντες, ἐπειγομένοισι δ' ἵκοντο·
Οἱ δ' ἐπ' ἐπάλξεις βαῖνον, ἐρεμνῇ λαίλαπι ἴσοι
Ἰφθιμοι Λυκίων ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες·
Σεὺ δ' ἐβάλοντο μάχεσθαι ἐναντίον, ὦρτο δ' ἄϋτή
Αἴαντ' ἠῢν πρῶτον Τελαμώνιον, ἄνδρα κελεύσας
Σαρπήδοντος ἑταῖρον, Επικλῆα μεγάθυμον,
Μαιμάρτῳ ὀκριόεντι βαλών, ὃ ῥα τείχεος ἐντὸς
Κῖτο μέγας παρ' ἔπαλξιν ἀπορθίτατος· ἠδέ κε μιν ῥεῖα
Κίρτιν ἀμφολίζῃς φέροι ἀνὴρ, ἠδὲ μάλ' ἥδων,
Οἷοι νῦν βροτοί εἰσ'· ὁ δ' ἄρ' ὑψόθεν ἤμβαλ' ἀείρας
Θλάσσε δ' τέλεμφαλον κυνέην, σεσεὶ δ' ὀστέ' ἄραξε
Πάντ' ἄμυδις κεφαλῆς· ὁ δ' ἄρ' ἀρνευτῆρι ἐοικὼς,
Κάππεσ' ἀφ' ὑψηλοῦ σύργου, λίπε δ' ὀστέα θυμός.
Τεῦκρος δ' Γλαῦκον, κρατερὸν πολεμιστὴν Ιππολόχοιο,
Εἶδε, ῥ' ἴδε γυμνωθέντα βραχίονα· παῦσε δὲ χάρμης.
Ἆψ δ' ἀπὸ τείχεος ἆλτο λαθὼν, ἵνα μή τις Αχαιῶν
Βλήμενον ἀθρήσειε, καὶ ὀχέεσθ' ἐπέεσσι·
Σαρπήδοντι δ' ἄκος γένετο, Γλαύκῳ ἀπιόντι,
Αὐτίκ' ἐπεί τ' ἐνόησεν· ὅμως δ' ἐ λήθετο χάρμης·
Ἀλλ' ὄγε Θεστορίδῃσι Αλκμάοσι δουρὶ τυχήσας
Βῦξ', ὃς δ' ἔσσατο ἶφι· ὁ δ' ἐσσυμένῳ ποσὶ δουρὶ
Ἀμφὶς ἀμφοτέρωθεν ἐπ' ὀμφαλὸν ἔγχος ἔλασσε
Σαρπήδων δ' ἄρ' ἔπαλτο ἐλὼν χερσὶ σιδαρέῃσιν,
Ἀλλ', οὐ δ' ἔσπετο πᾶσα διαμπερές· αὐτὰρ ὕπερθεν
Τεῖχος ἐγυμνώθη, πολέσσι δ' ὁδὸν ἤνοιξε μάλιστα.
Τὸν δ' Αἴας καὶ Τεῦκρος ὁμαρτήσαντε θ', ὁ μὲν ἰὸν
Βλήκει τελαμῶνα περὶ στήθεσφι φαεινὸν
Ποσσὶ δ' ἀμφιβεβῶτες· ἀλλὰ Ζεὺς κῆδετο πάμπαν
Υἱοῦ ἑῷ, μὴ νηυσὶν ἔπι πρυμνῇσι δαμείη·
Αἴας δ' ἀσπίδα νύξεν ἐπάλμενος· ἡ δ' διαπρὸ

Ηλυθεν ἰσχείν, συφίλιξε δέ μιν μεμαῶτα.
Χώρησεν δ' ἄρα τυ̃θὸν ἐπάλξιος, ὐδ' ὄγε πάμπαν
Χάζετ', ἐπεὶ οἱ θυμὸς ἐέλπετο κλυτὸς ἀρείσ.
Κέκλετο δ' ἀντιθίοισιν ἑλιξάμπυξ Δυκίοισιν·
Ω Λύκιοι, τί δ' ἄρ' ὧδε μύθεται θέρμος ἀλκάς;
Αργαλέον δέ μοι ἐστὶ, καὶ ἰφθίμῳ περ ἐόντι,
Μάχῳ ῥεξάμενον, θοὰς νηυσὶ κέλευθον·
Αλλ' ἑπόμεσθε· πολὺν γὰρ ἐγὼν ὄμιλον ἀμείνω.
Ως ἔφαθ'· οἱ δ' ἄνακτι ὑπόδεισαντες ὁμοκλήν,
Μᾶλλον ἐπίδρομεν βαλιφόρτην ἀμφὶ ἄνακτα.
Αργεῖοι δ' ἐτέρωθεν ἐναντίοι ὡρμήθησαν
Τείχεος ἔκποθεν, μέγα δὲ ζόφος ἔστυφε λεγεών.
Οὔτε γὰρ ἔφθιμοι Λύκιοι Δαναῶν ἐδύναντο
Τεῖχος ῥηξάμενοι θοὰς νηυσὶ κέλευθον·
Οὔτε ποτ' αἰχμηταὶ Δαναοὶ Λυκίης ἐδύναντο
Τείχεος ἆψ ὄσσαι, ἐπεὶ τὰ πρῶτα πέλασθεν.
Αλλ' ὡς τ' ἀμφ' ἔργοισι δύ' ἀνέρε δηριάασθον,
Μέτρ' ἐν χερσὶν ἔχοντες, ὀπιζομένω ἐν ἀρούρη,
Ω τ' ὀλίγῳ ἐνὶ χώρῳ ἐρίζητον περὶ ἴσης·
Ως ἄρα τοὺ διέεργον ἐπάλξιες· οἱ δ' ὑπὲρ αὐτέων
Δῄων ἀλλήλων ἀμφὶ σφίσι βοείας
Ασπίδας ὐκύκλους, λαισήϊά τε πλατέα τε.
Πολλοὶ δ' ἀτάζοντο χρόα νηλέϊ χαλκῷ,
Ημὲν ὅτις πρόφρων στιφθείη μελάφρενα γυμνωθείη
Μαρναμένων, πολλοὶ δ' διαμπερὲς ἀσπίδα αὐτῆς.
Πάντη δὲ πύργοι καὶ ἐπάλξιες αἵματι φωτῶν
Ερράδαται ἀμφοτέρωθεν ὑπὸ Τρώων καὶ Αχαιῶν.
Αλλ' οὐδ' ὡς ἐδύναντο φόβον ποιῆσαι Αχαιῶν·
Αλλ' ἴσχον, ὥστε τάλαντα γυνὴ χρυσὸν ἐλεγκτὶς ἀληθὴς,
Η τε σταθμὸν ἔχουσα καὶ ἔριον, ἀμφὶς ἀείρει
Ἰσάζουσ', ἵνα παισὶν ἐλεινὸν μισθὸν ἄρηται.
Ως μὲν τ' ὄφρα ἴσα μάχη τέτατο πόλεμός τε·
Πεὶν γ' ὅτε δὴ Ζεὺς κῦδος ὀρέξειεν Εκτορι δῖῳ
Πειραμίδῃ, ὃς πρῶτος ἐσήλατο τεῖχος Αχαιῶν·
Ηΰτεν ἦ διαπρύσιον Τρώεσσι γεγωνώς·

Ορνυθ',

Ορνυσθ', ἱππόδαμοι Τρῶες· ῥήγνυσι ἢ τεῖχος 442
Αργείων, καὶ νηυσὶν ἐείσετε θεσπιδαὲς σθρ.
Ως φάτ' ἐποτρύνων· οἱ δ' ἄσσον πάντες ἄκουον,
Ἠθυς δ' ὅπὶ τεῖχος ἀολλέες· οἱ μὲν ἔπειτα
Κεφαλὰς ἐπέβαινον, ἀκαχμένα δέρατ' ἔχοντες.
Ἑκτωρ δ' ἁρπάξας λᾶαν φέρεν, ὅς ῥα πυλάων
Εἰστήκει πρόσθεν, πρυμνὸς, παχὺς, αὐτὰρ ὕπερθεν
Ὀξὺς ἦλω· τὸ δ' ἄρ κε δύ' ἀνέρε δήμου ἀρίστω
Ῥηϊδίως ἐπ' ἄμαξαν ἀπ' ἔδεος ὀχλίσσειαν,
Οἷοι νῦν βροτοί εἰσ'· ὁ δέ μιν ῥία πάλλε καὶ οἶος·
Τὸν οἱ ἐλαφρὸν ἔθηκε Κρόνου πάις ἀγκυλομήτεω. 50
Ως δ' ὅτε ποιμὴν ῥεῖα φέρει πόκον ἄρσενος οἰὸς,
Χερὶ λαβὼν ἑτέρῃ, ὀλίγον δέ μιν ἄχθος ἐπείγει·
Ως Ἕκτωρ ἰθὺς Ζανίδαο φέρε λᾶαν ἀείρας,
Αἳ ῥα πύλας εἴρυντο πύκα στιβαρῶς ἀραρυίας,
Δικλίδας, ὑψηλάς· δοιοὶ δ' ἔντοσθεν ὀχῆες
Εἶχον ἐπημοιβοὶ, μία ἢ κληὶς ἐπαρήρει.
Στὰς ἢ μάλ' ἐγγὺς ἰὼν, καὶ ἐρεισάμενος βάλε μέσσας,
Εὖ διαβάς· ἵνα μή οἱ ἀφαυρότερον βέλος εἴη· 61
Ῥῆξε δ' ἀπ' ἀμφοτέρους θαμινὰς· πίπτε ἢ λίθος ἔσω
Βριθοσύνῃ, μέγα δ' ἀμφὶ πύλαι μύκον· οὐδ' ἄρ' ὀχῆες
Ἐσχεθέτην, Ζανίδης ἢ διέτμαγεν ἄλλυδις ἄλλη
Λᾶας ὑπαὶ ῥιπῆς· ὁ δ' ἄρ' ἔσπετο φαίδιμος Ἕκτωρ,
Νυκλὶ δοιῇ ἀτάλαντος ὑπαὶπια· λάμπε ἢ χαλκῷ
Σμερδαλέῳ, τὸν ἕεστο περὶ χροΐ· δοιαὶ ἢ χερσὶ
Δόρ' ἔχεν· οὐκ ἄν τις μιν ἐρυκάκοι ἀντιβολήσας,
Νόσφι θεῶν, ὅτ' ἐσᾶλτο πύλας· πυρὶ δ' ὄσσε δεδήει·
Κίνλεῖο ἢ Τρώεσσιν ἐλιξάμενος καθ' ὅμιλον,
Τεῖχος ὑπερβαίνειν· τοὶ δ' ὀρωρέατο πίθοντο·
Αὐτίκα δ' οἱ μὲν τεῖχος ὑπέρβαλε, οἱ ἢ κατ' αὐτὰς
Πύλας ἐσίχωλο πύλας· Δαναοὶ δ' ἐφόβηθεν 70
Νῆας ἀνὰ γλαφυρὰς· ὅμαδος δ' ἀλίαστος ἐτύχθη.

HOMERI
ILIADIS

LIBER PRIMUS.

IRAM cane, Dea, Pelidæ Achillis
Pernicioſam, quæ plurimos Achivis dolores fecit;
Multaſque fortes animas orco præmature-miſit
Heroum, ipſoſque prædam-diſcerpendam fecit canibus,
Alitibuſque omnibus: Jovis autem perficiebatur conſilium:
Ex quo utique primum disjuncti ſunt litigantes
Atrideſque rex virorum, & nobilis Achilles. (rent?
Et quiſnam igitur eos Deorum contentione commiſit ut pugna-
Latonæ & Jovis filius: Hic enim regi iratus. (puli:
Morbum per exercitum excitavit peſtiferum: peribant autem po-
Quoniam Chryſen contumelia-affecerat ſacerdotem 11
Atrides: hic enim venerat celeres ad naves Achivorum,
Redemturuſque filiam, ferenſque infinitum pretium-liberationis,
Infulam habens in manibus longe-jaculantis Apollinis,
Aureo cum ſceptro; & ſupplex-oravit omnes Achivos,
Atridas vero imprimis, duos duces populorum:
Atridæque, & alii bene ocreati Achivi,
Vobis quidem Dii dent, cœleſtes domos habitantes,
Excindere Priami urbem, feliciterque domum reverti. (pite:
Filiam autem mihi liberate dilectam, & pretium-liberationis acci-
Reveriti Jovis filium longe-jaculantem Apollinem. 21
Tunc alii quidem omnes comprobarunt Achivi, (pretium:
Reverendumque eſſe ſacerdotem, & ſplendidum accipiendum
Non Atridæ Agamemnoni placuit animo;
Sed contumelioſe dimiſit, minacemque ſermonem addidit;
Ne te, ſenex, cavas ego apud naves offendam,
Aut nunc commorantem, vel poſthac reverſum;
Ne forte tibi non proſit ſceptrum, & infula Dei. (vadat,
Hanc autem ego non liberabo, antequam ipſam & ſenectus in-
Mea in domo, Argis, procul a patria *ſua*, 30
Telam percurrentem, & meum lectum participantem.
Verum abi, ne me irrites, ſalvus ut redeas.
Hæc dixit: timuit autem ſenex, & paruit mandato:
Abiitque tacitus juxta littus multum-ſtrepentis maris,
Seorſum multum deinde ſeorſum iens precabatur ſenex
Apollinem regem, quem pulchricoma peperit Latona:

Audi me, ſplendidum-arcum-gerens, qui Chryſan tueris,
Cillanque eximiam, Tenedoque fortiter imperas,
Smintheu: ſi quando tibi venuſtum templum coronavi,
Vel ſi quando tibi pingues coxas cremavi
Taurorum & caprarum, hoc mihi perfice votum:
Pendant-pœnas Danai ob meas lachrymas tuis ſagittis!
Sic dixit orans; eum autem audivit Phœbus Apollo:
Deſcenditque ex cœli verticibus iratus animo,
Arcum humeris geſtans, & undique tectam pharetram:
Clangorem autem dederunt ſagittæ in humeris irati,
Ipſo moto: ipſe vero ibat nocti ſimilis;
Sedit deinde ſeorſum a navibus, & ſagittam emiſit:
Terribilis autem clangor edebatur ſplendidi arcus.
Mulos quidem primum invaſit, & canes veloces:
Sed poſtea ipſis [*hominibus*] ſagittam mortiferam immittens,
Feriebat: perpetuo autem rogi cadaverum ardebant frequentes.
Novem dies quidem per exercitum ibant ſagittæ Dei:
Decimo autem ad concionem vocavit populum Achilles;
Huic enim in animo poſuit Dea candidas-ulnas-habens Juno;
Curam enim gerebat Danaorum, quia ſcilicet morientes videbat.
Hi itaque poſtquam congregati ſunt, in unumque convenerant,
Inter eos ſurgens locutus eſt pedibus velox Achilles;
Atride, nunc nos iterum-errantes puto
Retroceſſuros, ſi modo mortem effugerimus;
Siquidem ſimul bellumque domat & peſtis Achivos.
Verum age quæſo, aliquem vatem conſulamus, vel ſacerdotem,
Vel & ſomniorum-interpretem, (etenim ſomnium quoque ab Jove eſt)
Qui dicat, cur tantopere iratus ſit Phœbus Apollo,
Sive is *nos* ob vota-*non-reddita* incuſat, ſive ob hecatomben:
Si forte agnorum nidorem caprarumque lectarum
Vult aſſecutus, a nobis peſtem depellere.
Ille quidem ſic locutus reſedit: his autem ſurrexit
Calchas Theſtorides, augurum longe optimus,
Qui noverat & præſentia, & futura, & præterita,
Et navibus dux fuerat Achivorum Ilium uſque,
Suam propter vaticinandi artem, quam ei dedit Phœbus Apollo:
Qui ipſis cordatus concionatus eſt, & dixit;
O Achilles, jubes me, Jovi care, eloqui
Iram Apollinis longe-jaculantis regis.
Igitur ego dicam: tu autem paciſcere, & mihi jura,
Omnino te mihi propenſum verbis, & manibus opem laturum,
Profecto enim ſuſpicor virum iratum fore, qui late omnium
Argivorum imperium habet, & ei obediunt Achivi.
Potentior enim rex, quando iraſcitur viro inferiori,
Quamvis enim iram vel eodem die decoxerit,
Tamen & poſtea retinet ſimultatem, donec perfecerit
In pectoribus ſuis: tu itaque dic, an me ſis ſervaturus.

Hunc

Hunc autem respondens allocutus est pedibus velox Achilles;
Confisus valde, dic vaticinium quodcunque scis:
Non enim, per Apollinem Jovi carum, cui tu, Calcha,
Vota-faciens Danais vaticinia ostendis,
Non ullus, me vivo & in terra vidente,
Tibi cavas apud naves graves manus inferet,
Cunctorum Danaorum: ne *quidem* si Agamemnona dixeris,
Qui nunc longe potentissimum in exercitu gloriatur se esse.
Et tum quidem cepit animum, & dixit vates præcellens;
Neque hic [*nos*] ob vota *non reddita* incusat, neque ob hecatomben;
Sed causa sacerdotis, quem contumelia-affecit Agamemnon,
Neque liberavit filiam, & non accepit pretium-liberationis.
Idcirco dolores dedit longe-jaculans [*Apollo*,] & adhuc dabit:
Neque hic prius a peste graves manus abstinebit,
Quam patri dilecto reddat [*Agamemnon*] nigris-oculis puellam
Inemptam, sine pretio; & ducat [*mittat*] sacram hecatombam
In Chrysam: tunc ipsum [*Apollinem*] forte placatum flexerimus.
Ille quidem ita locutus consedit: his autem surrexit
Heros Atrides late-dominans Agamemnon
Turbatus: iraque valde præcordia circumfusa-caligine
Plena erant, oculique ipsi igni lucenti similes erant:
Calchanta primum torve intuens allocutus est;
Vates malorum, nunquam mihi gratum dixisti:
Semper animo tuo jucundum est mala vaticinari:
Bonum autem nondum aliquod dixisti verbum, neque perfecisti:
Et nunc inter Danaos vaticinans concionaris,
Quasi idcirco ipsis longe-jaculans [*Apollo*] dolores struat,
Quoniam ego puellæ Chryseidis splendidum liberationis-pretium
Nolui accipere, quandoquidem longe malo illam
Domi habere; etenim *ipsi* Clytemnestræ præfero,
Quam virginem duxi, uxori; quoniam non ipsa inferior est,
Neque corpore, neque oris habitu, neque mente, neque omnino
Sed & sic volo reddere, si hoc est melius. (operibus.
Malo equidem populum salvum esse, quam perire.
Sed mihi præmium statim præparate; ut non solus
Argivorum præmio caream: quippe *id* non decet.
Videtis enim hoc omnes, quod mihi præmium abit alio.
Huic autem respondit postea pedibus-præstans nobilis Achilles;
Atride glorioſissime, avarissime omnium;
Quinam vero tibi dabunt præmium magnanimi Achivi?
Non utique scimus communia ullibi reposita multa:
Sed quæ quidem ex urbibus deprædati sumus, ea divisa sunt;
Populos autem non decet iterum-collecta hæc congregare.
Sed tu quidem nunc hanc Deo præmitte: at Achivi
Tripliciter quadrupliciterque compensabimus, si quando Jupiter
Det urbem Trojam bene-munitam diripere.
Hunc autem respondens allocutus est rex Agamemnon,

Ne ſic quidem, quamvis *ſis* fortis, Deo-ſimilis Achille,
Falle mente: quoniam non antevertes *aſtutia*, neque mihi perſua-
Nunquid vis, ut ipſe habeas præmium, ac me fruſtra (debis.
Sedere indigentem? jubeſque me hanc reddere?
Atqui ſi dabunt præmium magnanimi Achivi,
Satisfacientes animo *meo*, ut æquale ſit valore; *bene eſt:*
Sin autem non dederint, ego certe ipſe auferam
Vel tuum, vel Ajacis, veniens, præmium, vel Ulyſſis
Abducam ablatum: ille autem commotus-reddetur, ad quem ivero.
Verum enimvero de his poſt conſultabimus etiam alias.
Nunc vero age, navem nigram deducamus in mare vaſtum,
Intuſque remiges idoneos congregemus, intus & hecatomben
Ponamus, ipſamque Chryſeida pulchram-genas (ribus ſit,
Conſcendere-faciamus: Unus autem aliquis præfectus ex proce-
Vel Ajax, vel Idomeneus, vel nobilis Ulyſſes;
Vel tu, Pelide, omnium terribiliſſime virorum,
Ut nobis longe-jaculantem [*Apollinem*] places ſacris factis.
Hunc autem torve intuitus allocutus eſt pedibus velox Achilles;
Heu! impudentia indute, lucri-ſtudioſe, [vel *doloſe*,]
Quomodo aliquis tibi promptus mandatis obſequatur inter Achivos,
Velut expeditionem *aliquam* faciat, vel adverſus viros fortiter pugnet?
Non enim ego Trojanorum gratia veni bellicoſorum
Hoc pugnaturus; quippe qui culpa in me carent.
Non enim unquam meas boves abegerunt, neque equos;
Neque unquam in Phthia gleboſa, populoſa,
Fructum læſerunt: quoniam valde multi inter *jacent*
Monteſque umbroſi, mareque reſonans,
Sed te, O valde impudens, una ſecuti ſumus, ut tu gauderes,
Pœnas expetentes pro Menelao, teque, canino-vir-aſpectu,
A Trojanis, quæ *beneficia* neque revereris, neque curas:
Quin & mihi præmium ipſe te ablaturum minaris,
Super quo multum laboravi, dederuntque mihi filii Achivorum.
Non equidem tibi unquam æquale habeo præmium, quando Achivi
Trojanorum exciderint bene habitatam urbem.
Verum quidem majorem partem impetuoſi belli
Manus meæ miniſtrant; at ſi quando diviſio venerit,
Tibi præmium multo majus; ego vero modicumque gratumque quid
Venio poſtidens ad naves, poſtquam defeſſus ſim pugnando.
Nunc itaque abeo in Phthiam: quoniam multo melius eſt
Domum ire cum navibus recurvis: neque te puto,
Hic inhonoratus quum ſim, divitias & opes collecturum.
Huic autem reſpondit poſtea rex virorum Agamemnon;
Fuge omnino, ſi tibi animus appetit; neque te ego
Rogo gratia mei manere: apud me & alii ſunt,
Qui me honorabunt; præcipue vero providus Jupiter.
Inviſiſſimus vero mihi es, a-Jove-nutritorum regum.
Semper enim tibi contentioque grata, bellaque, pugnæque.

Si

Si valde fortis es, Deus certe tibi hoc dedit.
Quin domum reverſus cum navibuſque tuis, & tuis ſociis,
Myrmidonibus impera: te vero ego non moror,
Neque *quicquam te* æſtimo iratum: minabor autem tibi ſic;
Quoniam a me aufert Chryſeida Phœbus Apollo,
Hanc quidem ego cum navique mea, & meis ſociis
Mittam: ego autem abducam Briſeida pulchram-genas,
Ipſe profectus ad tentorium, tuum præmium: ut bene intelligas
Quanto potentior ſim te: timeat vero & alius
Æqualem *ſe* mihi dicere, & comparari contra.
Sic dixit: Pelidæ autem dolor ortus eſt; & ipſi cor
In pectore furibundo bifariam deliberavit,
Utrum ipſemet, enſe acuto ſtricto a femore,
Hos quidem dimoveret, ipſe autem Atridem interficeret;
An iram ſedaret, compeſceretque furorem.
Dum ille hæc agitabat mente & animo,
Trahebat utique e vagina magnum enſem; venit autem Pallas
Cœlitus: præmiſerat enim Dea ulnis-candida Juno,
Ambos ſimul *ex* animo amanſque, curanſque.
Stetit autem a tergo, & flava coma prehendit Pelidem,
Soli apparens, aliorum vero nullus videbat.
Expavit autem Achilles & retro converſus eſt, ſtatimque agnovit
Palladem Minervam; terribileſque ei oculi viſi ſunt.
Et ipſam compellans, verbis alatis allocutus eſt;
Cur huc, Ægiochi Jovis progenies, veniſti?
An ut injuriam videas Agamemnonis Atridæ;
Sed tibi edico, quod & perfectum iri puto;
Suis ſuperbiis cito tandem animum perdet.
Hunc autem rurſus allocuta eſt Dea cæſiis-oculis Minerva;
Veni ego ſedatura tuam iram (ſi modo paruerís)
Cœlitus; præmiſit autem me Dea candidis-ulnis Juno,
Ambos ſimul ex animo diligenſque curanſque.
Sed age, quieſce a contentione, neque enſem trahe manu:
At verbis quidem convitiator, ſicut acciderit;
Sic enim edico, quod & perfectum erit,
Et aliquando tibi ter tot aderunt ſplendida dona,
Injuriæ cauſa hujus: tu autem cohibe te, obtemperaque nobis.
Hanc autem reſpondens alloeutus eſt pedibus velox Achilles;
Oportet quidem veſtrum, Dea, verbum obſervare,
Quantumvis ſim animo iratus: ſic enim melius.
Quiſquis utique Diis obtemperaverit, magis & *illi* exaudiunt ipſum.
Dixit, & in argenteo manubrio repreſſit manum gravem;
Retroque in vaginam condidit magnum enſem, neque fuit inobediens
Verbo Minervæ; hæc autem ad cœlum abiit,
In domos Ægiochi Jovis, ad Deos alios.
Pelides autem iterum aſperis verbis
Atridem allocutus eſt, et nondum ceſſabat ab ira;

Vinolente, canis oculos habens, cor vero cervi;
Neque unquam in bellum una cum populo armari,
Neque ad insidias ire cum primoribus Achivorum,
Ausus es animo: hoc utique tibi mors videtur esse.
Certe multo melius est, per exercitum latum Achivorum,
Dona auferre *illius*, quicunque tibi contradixerit:
Populi-vorator rex, quoniam hominibus nullius pretii imperas:
Certe enim, Atrida, nunc postremo contumeliam fecisses.
Verum tibi edico, atque insuper magnum juramentum juro,
Næ per hoc sceptrum, quod quidem nunquam folia & ramos
Producet, postquam semel truncum in montibus reliquit,
Neque repullulabit; circum enim ei ferrum delibravit
Foliaque et corticem; nunc autem ipsum filii Achivorum
In manibus portant judices, qui utique leges
A Jove tuentur; hoc autem tibi erit magnum juramentum:
Certe aliquando Achillis desiderium invadet filios Achivorum
Universos: his autem non poteris, dolens licet,
Prodesse; quando multi ab Hectore homicida
Morientes cadent: tu autem intus animum lacerabis
Iratus, quod fortissimum Achivorum non honoraris.
Sic dixit Pelides; sceptrumque projecit in terram
Aureis clavis distinctum: consedit autem ipse.
Atrides vero ex altera parte irascebatur: His igitur Nestor
Suaviloquus surrexit, argutus Pyliorum orator,
Cujus etiam a lingua melle dulcior fluebat sermo.
Ei jam duæ quidem ætates articulata-voce-loquentium hominum
Defecerant, qui cum ipso antea simul nutriti sunt & vixerunt
In Pylo eximia, inter tertios autem *jam* regnabat.
Qui illis prudens concionatus est, & dixit;
O Dii, certe magnus luctus Achivam terram invadit.
Certe lætabitur Priamus, Priamique filii,
Cæterique Trojani valde gaudebunt animo,
Si *de* vobis hæc omnia audiverint decertantibus,
Qui quidem consilio Danais antecellitis, & pugnando.
Sed persuadeamini: ambo nempe juniores estis me.
Jam enim aliquando ego & cum fortioribus, quam vobis,
Viris consuetudinem-habui, & nunquam me ipsi parvi-penderunt.
Non enim unquam tales vidi viros, neque videbo,
Qualem Pirithoumque, Dryantemque, ducem populorum,
Cæneumque, Exadiumque, & divinum Polyphemum,
Theseumque Ægidem, similem immortalibus.
Fortissimi certe illi terrestrium nutriti sunt virorum:
Fortissimi quidem erant, & cum fortissimis pugnabant
Centauris monticolis, & terribiliter interfecerunt.
Et quidem cum illis habebam-consuetudinem e Pylo profectus,
Procul ex Apia terra: Evocarunt enim ipsi.
Et pugnabam pro meis *quidem* viribus ego: cum illis autem nullus

Eorum, qui nunc homines ſunt terreſtres, pugnaret:
Et tamen mea conſilia audiebant, obtemperabantque verbo.
Verum obedite & vos: quandoquidem obedire melius.
Neque tu ab iſto, quantumvis præſtans, auferas puellam,
Verum ſine, ut ei primum dederunt præmium filii Achivorum:
Neque tu, Pelide, velis contendere regi
Contra: quia nunquam *ullus* ſimilem, *atque hic*, ſortitus eſt ho-
Sceptriger rex, cui utique Jupiter gloriam dedit. (norem
Si autem tu fortior es, Deaque te generavit mater: 280
At hic potentior eſt, quia pluribus imperat.
Atride, tu autem compeſce tuam iram: verum ego
Precabor Achillem deponere iram, qui magnum omnibus
Propugnaculum Achivis eſt belli mali.
Hunc autem viciſſim allocutus eſt rex Agamemnon;
Sane hæc omnia, ſenex, convenienter dixiſti:
Verum hic vir vult ſupra omnes eſſe alios;
In omnes dominari vult, omnibuſque imperare.
Et omnibus præeſſe: quæ minime perſuaſurum puto.
Quod ſi ipſum bellicoſum fecerunt Dii ſemper exiſtentes, 290
An propterea ipſi permittunt contumelias loqui?
Huic autem interpellato-ſermone reſpondit nobilis Achilles,
Certe timiduſque & nullius pretii vocari debeam,
Si utique tibi in omni re ceſſero, quamcumque dixeris.
Aliis ſane hæc impera, nec enim mihi
Præcipias; non enim ego amplius *me* tibi obtemperaturum puto.
Aliud autem tibi dicam, tu vero in præcordiis tuis conde:
Manibus quidem non ego pugnabo cauſa puellæ, (dediſtis:
Neque tecum, neque cum alio quovis, quum a me aufertis quod
Aliarum autem rerum, quæ mihi ſunt velocem apud navem nigram,
Harum utique nihil auferes abripiens, invito me, 301
Quin age, fac periculum: ut cognoſcant & iſti:
Statim tibi ſanguis niger fluet circa lanceam.
Sic hi contrariis contendentes verbis
Surrexerunt; ſolveruntque concionem apud naves Achivorum,
Pelides quidem ad tentoria & naves æquales
Abiit, cumque Mœnetiade & ſuis ſociis:
Atrides autem navem velocem in mare deduxit,
Et in *eam* remiges elegit viginti, inque *eam* hecatomben
Impoſuit Deo: inſuper vero Chryſeidem pulchras-genas habentem
Collocavit ducens: dux autem conſcendit ſapiens Ulyſſes. 10
Hi quidem deinde, cum conſcendiſſent innavigabant humidas vias.
Exercitum autem Atrides luſtrari juſſit.
Illi igitur luſtrabantur, & in mare ſordes projiciebant;
Sacrificabantque Apollini perfectas hecatombas
Taurorum & caprarum, juxta littus maris infructuoſi:
Nidor autem ad cœlum ibat circumfuſus fumo. (non
Sic hi quidem hæc operabantur per exercitum; neque Agamem-

Ceſ-

Ceſſabat a contentione, quam primum minatus fuerat Achilli.
Sed is Talthibiumque & Eurybatem affatus eſt,
Qui ipſi erant præcones & ſeduli miniſtri;
Abite *ad* tentorium Pelidæ Achillis,
Manu prehenſam adducite Briſeida pulchris-genis.
Quod ſi non dederit, ego ipſe auferam,
Veniens cum pluribus: quod illi & acerbius erit.
Sic dicens: præmiſit, aſperum autem ſermonem addidit *in man-*
Hi itaque inviti iverunt juxta littus maris infructuoſi: *(datis.*
Myrmidonum vero ad tentoriaque & naves pervenerunt.
Illum autem invenerunt apudque tentorium & navem nigram
Sedentem: neque ſane hos intuitus lætatus eſt Achilles.
Hi quidem perterriti, & reverentes regem,
Stabant, neque ipſum alloquebantur, nec interrogabant.
Sed is cognovit ſuis in mentibus, dixitque;
Salvete præcones, Jovis nuncii, atque etiam hominum:
Propius accedite; nihil mihi vos culpandi, ſed Agamemnon,
Qui vos miſit Briſeidis cauſa puellæ.
Verum age, generoſe Patrocle, educ puellam,
Et ipſis trade ut abducant: ipſi autem teſtes ſint
Coram Diis beatis, coramque mortalibus hominibus,
Et coram rege immiti. Sin vero unquam poſthac
Opus me fuerit ad indignam peſtem arcendam
Ab aliis:--- Certe enim ille pernicioſis conſiliis furit,
Neque omnino poteſt circumſpicere ſimul præſentia & futura,
Ut ſibi apud naves ſalvi pugnent Achivi.
Sic dixit: Patroclus autem caro paruit ſodali,
Eduxitque tentorio Briſeida pulchris-genis,
Et tradidit abducendam: illi autem redibant ad naves Achivorum;
Atque invita una cum his mulier ibat. Sed Achilles
Lachrymans a ſociis ſtatim ſedit ſeorſum ſeparatus,
Littus ad maris cani, inſpiciens nigrum pontum.
Multa autem matri dilectæ ſupplicavit, manus porrigens;
Mater, quandoquidem me peperiſti brevis ævi exiſtentem,
Honorem ſaltem mihi debebat Olympius tribuere, *(noravit.*
Jupiter altitonans; nunc autem neque me tantillum quidem ho-
Certe enim me Atrides late-dominans Agamemnon
Contumelia affecit: prehendens enim habet præmium, ipſe cum
abſtulerit.
Sic dixit lachrymas fundens. Hunc autem audivit veneranda
Sedens in profunditatibus maris apud patrem ſenem: *(mater*
Raptimque emerſit e cano mari, velut nebula;
Et ante ipſum ſedit lachrymas-fundentem,
Manuque ipſum demulſit, & verba fecit, & compellavit;
Fili, quid fles? Quis vero tibi mentem invaſit mœror?
Dic; ne celes animo, ut ſciamus ambo. *(les,*
Hanc autem graviter ſuſpirans allocutus eſt pedibus velox Achil-
Noſti: cur tibi hæc ſcienti omnia dicam?

Ivimus in Theben ſacram urbem Eëtionis.
Hancque diripuimus, & adduximus huc omnia:
Et hæc quidem bene diviſerunt inter ſe filii Achivorum,
Elegerunt autem Atridæ Chryſeida pulchris-genis:
Chryſes vero poſtea ſacerdos longe-jaculantis Apollinis
Venit ad veloces naves Achivorum ære-loricatorum,
Redempturuſque filiam, ferenſque infinitum pretium-liberationis,
Inſulam habens in manibus longe jaculantis Apollinis,
Aureo cum ſceptro; & ſupplex oravit omnes Achivos,
Atridas vero imprimis, duos duces populorum.
Tunc alii quidem omnes comprobarunt Achivi,
Reverendumque eſſe ſacerdotem, & ſplendidum accipiendum pretium:
At non Atridæ Agamemnoni placuit animo;
Sed contumelioſe dimiſit, & minacem ſermonem addebat.
Iratus itaque ſenex retro abivit: hunc autem Apollo
Precantem exaudivit, quoniam valde illi carus erat:
Miſit itaque in Argivos malam ſagittam; populi vero
Moriebantur alii ſuper alios: ibantque ſpicula Dei vates
Quoquo verſus per exercitum latum Achivorum: nobis autem
Peritus in concione narrabat vaticinia Apollinis.
Tum ſtatim ego primus hortabar Deum placare.
Atridem vero deinde ira cepit: ſtatimque exſurgens
Minatus eſt verbum, quod utique & perfectum, eſt.
Illam quidem enim cum navi veloci nigris-oculis Achivi
Ad Chryſen deducunt, feruntque donaria Deo:
At *mihi* jam nuper e tentorio iverunt præcones abducentes
Puellam Briſei, quam mihi dederant filii Achivorum.
Sed tu, ſiquidem potes, auxiliare filio tuo.
Profecta ad cœlum Jovem precare, ſi unquam utique aliquid
Vel verbo juviſti cor Jovis, vel etiam facto.
Sæpe enim te patris in ædibus audivi
Gloriantem, quum dicebas, ab atras-nubes-cogente Saturnio
Solam te inter immortales indignam perniciem avertiſſe,
Quando ipſum colligare cœleſtes voluerunt alii,
Junoque & Neptunus, & Pallas Minerva:
Sed tu eum, quum veniſſes, Dea, liberaſti a vinculis,
Statim Centimanum vocans in excelſum Olympum,
Quem Briareum vocant Dii, homines autem omnes
Ægæonem: is enim viribus ſuo patre præſtantior.
Qui porro apud Saturnium ſedebat, gloria-lætus (ligaverunt.
Hunc utique exhorruerunt immortales Dii, neque *Jovem* amplius
His nunc illi in memoriam revocatis aſſide, & prehende genua.
Si quo modo velit Trojanis auxiliari,
Ad puppes vero uſque & ad mare concludere Achivos
Cæſos, ut omnes fruantur rege,
Sentiat autem & Atrides late-dominans Agamemnon
Suam culpam; quod fortiſſimum Achivorum nihil honorarit.

Huic

Huic autem reſpondit deinde Thetis, lachrymas-effundens;
Heu! fili mi, cur te enutrivi, quem malo fato peperi?
O utinam apud naves ſine lachrymis & illæſus
Sederes; quoniam tibi ævum breve, neque valde diuturnum!
Nunc autem ſimul & cito-moriturus, & ærumnoſus ſupra omnes
Es: idcirco te malo fato peperi in ædibus.
Hoc tamen dictura verbum Jovi gaudenti-fulmine
Vado ipſa in Olympum valde-nivoſum, ſi perſuadebitur.
Sed tu quidem nunc, navibus aſſidens velocibus
Iraſcere Achivis, bello autem abſtine omnino.
Jupiter enim in Oceanum ad inculpatos Æthiopas
Heſternus abiit ad convivium; Diique ſimul omnes ſequuti ſunt.
Duodecima autem rurſus veniet in cœlum:
Et tunc poſtea vadam Jovis ad ære-fundatam domum,
Et ipſius genibus advolvar, & eum perſuaſum iri puto.
Sic utique locuta abiit: illum autem reliquit ibi
Iratum in animo, *propter* mulierem eleganter-cinctam,
Quam utique vi ab invito abſtulerunt. Sed Ulyſſes
In Chryſen pervenit, ducens ſacram hecatomben.
Hi autem quando portum valde profundum intraverant,
Vela quidem legerunt, poſuerunteque in navi nigra;
Malum autem receptaculo ſuo admoverunt, rudentibus demiſſum
Statim; ipſamque in ſtationem protraxerunt remis,
Anchoraſque jecerunt, ac retinacula alligaverunt:
Et ipſi autem exierunt in littus maris;
Et hecatomben expoſuerunt longe-jaculanti Apollini.
Dein & Chryſeis navi exivit ponti-grada.
Hanc quidem poſtea ad altare ducens ſapiens Ulyſſes,
Patri charo in manibus poſuit, & ipſum allocutus eſt;
O Chryſe, protinus miſit me rex virorum Agamemnon,
Filiamque tibi ut ducerem, Phœboque ſacram hecatomben
Sacrificarem pro Danais: ut placemus Deum,
Qui modo Argivis acerbiſſimos dolores immiſit.
Sic locutus, in manibus poſuit. Ille autem accepit gaudens
Filiam dilectam: hi vero confeſtim Deo ſplendidam hecatombam
Ordine ſtatuerunt rite-ædificatum circa altare.
Manuſque deinde lavarunt, & molas ſuſtulerunt.
His autem Chryſes alta voce precabatur, manibus ſublatis.
Audi me, argenteum-arcum-habens, qui Chryſen tueris,
Cillamque eximiam, Tenedoque potenter imperas:
Jam quidem aliquando me antea exaudiſti precantem;
Honoraſti quidem me, valde autem læſiſti populum Achivorum:
Itidem & nunc mihi hoc perfice votum,
Jam nunc *a* Danais indignam peſtem remove.
Sic dixit orans; hunc vero exaudivit Phœbus Apollo.
Cæterum poſtquam precati ſunt, & molas projecerunt,
Cervicem retro egerunt quidem primum, & jugularunt, & excoriarunt,

Femoraque exſecuerunt, adipeque cooperuerunt,
Poſtquam duplicaverant; ſuper ipſis autem fruſta cruda poſuerunt.
Adolebat autem in lignis fiſſis ſenex, & inſuper nigrum vinum
Libabat: juveneſq; ſecus illum, tenebant verua in quinq; mucrones fiſſa
Tum poſtquam femora exuſta erant, & viſcera guſtarant, (manibus.
Minutatim dein ſecuerunt cætera, & verubus transfixerunt,
Aſſaruntque ſcite, detraxeruntque omnia.
Atque ubi ceſſarunt ab opere, appararantque convivium,
Convivati ſunt: neque quicquam animus indiguit cibo æquali.
Porro poſtquam potus & cibi deſiderium exemerant,
Pueri quidem crateras coronabant vino;
Diſtribuebantque omnibus, auſpicantes poculis.
Illi igitur totum diem cantu Deum placabant,
Lætum canentes pæana, juvenes Achivorum,
Cantu celebrantes longe-jaculantem [*Apollinem:*] ille autem animo delectabatur audiens.
Quando vero ſol occidit, & tenebræ ſupervenerunt,
Utique tunc dormiverunt juxta retinacula navis.
Quando autem mane-genita apparuit roſea-digitos Aurora,
Tunc deinde revehebantur ad amplum exercitum Achivorum.
His porro ſecundum ventum miſit longe-jaculans Apollo:
Illi vero malum erexerunt, velaque alba panderunt:
Ventus autem flatu-implevit medium velum, circumque fluctus
Carinam ater valde reſonabat, navi eunte:
Hæc itaque currebat per fluctum conficiens vias.
Ac poſtquam venerunt ad exercitum latum Achivorum,
Navem quidem hi nigram in continentem ſubduxerunt,
Alte ſuper arenas, palangaſque longas ſubtenderunt:
Ipſi autem ſparſi ſunt per tentoriaque naveſque.
Verum iram fovit, navibus affidens velocibus,
Generoſus Pelei filius pedibus velox Achilles,
Neque unquam in concione verſabatur illuſtres-viros-habente,
Neque unquam in prælio; ſed macerabat ſuum cor,
Illic manens; deſiderabat autem clamoremque pugnamque.
At quando jam ex illo duodecimus erat dies,
Tum utique ad Olympum ibant Dii ſemper exiſtentes (datorum
Omnes ſimul, Jupiterque præibat: Thetis autem non oblita eſt man-
Filii ſui, ſed emerſit ex unda maris,
Matutinaque conſcendit in magnum cœlum Olympumque:
Invenit autem late ſonantem Saturnium ſeorſum ſedentem ab aliis
In ſummo vertice multa-cacumina-habentis Olympi.
Et ante ipſum ſedit, et prehendit genua
Siniſtra; dexteraque mento prehenſo,
Supplicans allocuta eſt Jovem Saturnium regem:
Jupiter pater, ſi unquam revera te inter immortales juvi,
Vel verbo, vel opere; hoc mihi perfice votum:
Honora mihi filium, qui breviſſimæ vitæ præ cæteris

Eſt:

Eſt: ſed ipſum nunc rex virorum Agamemnon
Contumelia-affecit: Ereptum enim habet præmium, ipſe abripiens.
At tu ipſum honora, Olympie, ſapientiſſime Jupiter;
Tamdiu autem Trojanis adjice victoriam, donec Achivi
Filium meum honorent, augeantque eum honore.
Sic dixit. Hanc autem nihil allocutus eſt nubes-cogens Jupiter,
Sed tacitus diu ſedit. Thetis vero, ita ut apprehenderat genua,
Sic tenebat inhærens, et rogabat ſecundo iterum;
Vere jam mihi promitte, et annue,
Vel abnue; quoniam non tibi ineſt timor: ut bene ſciam,
Quanto ego inter omnes inhonoratiſſima Dea ſim.
Hanc autem graviter ſuſpirans allocutus eſt nubes-cogens Jupiter;
Sane pernicioſum facinus, quum me in offenſionem impellis
Junonis, quando me irritet contumelioſis verbis.
Hæc autem & temere mecum ſemper inter immortales Deos
Contendit; atque me dicit in pugna Trojanis auxiliari.
Sed tu quidem nunc recede, ne te videat
Juno: mihi autem hæc erunt curæ, ut perficiam.
Verum age, *jam* tibi capite annuam, ut fidem habeas.
Hoc enim a me inter immortales maximum
Signum: non enim *Promiſſum* meum revocabile, neque fallax,
Neque infectum, quodcunque capite annuero.
Dixit, & nigris ſuperciliis annuit Saturnius:
Ambroſiæ vero comæ concuſſæ ſunt regis
A capite immortali; ac magnum tremefecit Olympum.
Illi utique re ſic deliberata diſceſſerunt: hæc quidem deinde
In mare deſiliit profundum e ſplendido Olympo; (rexerunt
Jupiter autem *rediit* in ſuam domum. Dii vero ſimul omnes aſſur-
Ex ſedidus, ſui patris in occurſum: neque quiſquam ſuſtinuit
Expectare venientem, ſed obvii ſteterunt omnes.
Sic hic quidem illic reſedit in ſolio; neque ipſum Juno
Ignoravit, conſpicata, quod contulerat cum eo conſilia
Argenteos-pedes-habens Thetis, filia marini ſenis:
Statim *itaque* convitiis Jovem Saturnium allocuta eſt:
Quis vero tecum, doloſe Deorum, contulit conſilia?
Semper tibi gratum eſt, a me ſeorſum exiſtenti, (quam
Clandeſtina *conſilia* ineuntem ſtatuere: neque unquam mihi quic-
Lubens ſuſtines dicere verbum, quod cogitaveris.
Huic autem reſpondit deinde pater hominumque Deorumque;
Juno, ne (quæſo) omnia mea ſperato conſilia
Te ſcituram: difficilia tibi erunt, uxor quamvis *mea* ſis:
Sed quod quidem par *fuerit* audire, nullus utique
Neque Deorum prior hoc ſciet, neque hominum:
Quod autem ego ſeorſum a Diis voluero animo concipere,
Ne tu hæc ſingula interroga, neque perſcrutare.
Huic autem reſpondit poſtea magnos-oculos-habens veneranda
Severiſſime Saturnie, quale verbum dixiſti? (Juno

Et omnino te antea neque interrogavi, neque perſcrutor:
Sed valde quietus ea conſultas, quæcunque vis.
Nunc autem valde timeo animo, ne te ſeduxerit
Argenteos-pedes-habens Thetis, filia marini ſenis.
Matutina enim tibi aſſedit, & prehendit genua.
Cui te ſuſpicor annuiſſe certe, *fore* ut Achillem
Honores, perdas autem multos ad naves Achivorum.
Huic autem reſpondens dixit nubes-cogens Jupiter;
Improba, ſemper quidem ſuſpicaris, nec te lateo:
Proficere tamen nihil poteris, ſed animo ingrata
Magis eris meo: hoc autem tibi acerbius erit.
Si vero ita hoc eſt, mihi gratum erit.
Verum tacita ſede, meoque obedi verbo;
Ne tibi non depellant, quotquot Dii ſunt in Olympo,
Prope accedentem, quando tibi invictas manus injiciam.
Sic dixit: timuit autem magnis-oculis veneranda Juno;
Et tacita ſedit, inflexo ſuo corde.
Ingemuerunt autem, per domum Jovis, Dii cœlicolæ.
Hiſce autem Vulcanus inclytus-artifex incepit concionari,
Matri dilectæ gratificans, candidas-ulnas-habenti Junoni;
Certe peſtifera facta hæc erunt, nec amplius tolerabilia,
Si quidem vos gratia mortaliam contenditis hoc modo,
Interque Deos tumultum excitatis: neque ulla convivii
Boni erit voluptas, quoniam pejora vincunt.
Matrem autem ego admoneo, & ipſam licet intelligentem,
Patri caro obſequium præſtare Jovi; ne iterum
Jurget pater, & nobis convivium conturbet.
Si enim vult Olympius fulminator,
Ex ſedibus *omnia* deturbare;----Is enim longe potentiſſimus eſt.
At tu hunc verbis demulceto mollibus:
Statim deinde placidus Olympius erit nobis,
Sic dixit; & ſurgens, poculum duplex rotundum
Matri dilectæ in manibus poſuit; & ipſam allocutus eſt;
Tolera, mater mea, & ſuſtine, mœſta quamvis *ſis*;
Ne te, tam charam *mihi* exiſtentem, *his* oculis videam
Verberatam: tunc utique non potero, quantumvis dolens,
Juvare: difficilis enim Olympius, cui reſiſtatur.
Jam enim me & alias adjuvare ſtudentem
Dejecit, pede prehenſum, de limine divino:
Totam autem diem ferebar, unaque cum ſole occidente
Decidi in Lemno; parum autem jam animæ inerat:
Ibi me Sinties viri ſtatim exceperunt cadentem.
Sic dixit: riſit autem Dea candidas-ulnas-habens Juno:
Subridenſque a filio accepit manu poculum,
At ille cæteris Diis a dextra-exorſus omnibus
Fundebat dulce nectar ab cratere hauriens.
Immenſus autem excitatus eſt riſus beatis Diis,

Ut viderunt Vulcanum per ædes miniſtrantem.
Sic tunc totum diem uſque ad ſolem occidentem (libus,
Convivabantur; neque quicquam animus indiguit dapibus æqua-
Nec cithara perpulchra, quam tenebat Apollo,
Muſiſque, quæ canebant, alternantes voce pulchra.
Cæterum poſtquam occidit ſplendida lux ſolis,
Hi quidem decubituri abierunt domum unuſquiſque,
Ubi ſingulis domum inclytus utroque-pede-claudus
Vulcanus fecerat ſolertibus præcordiis:
Jupiter autem ad ſuum lectum abiit Olympius fulgurator,
Ubi antea dormiebat, quando ipſum dulcis ſomnus invaderet:
Illic dormivit cum aſcendiſſet; juxtaque, aureum-ſolium-habens
Juno.

LIBER SECUNDUS.

CÆteri quidem Diique & homines bellatores equeſtres
Dormiebant totam noctem; Jovem autem non tenebat dulcis (ſomnus,
Verum is anxie-cogitabat animo, ut Achillem
Honoraret, perderetque multos ad naves Achivorum.
Hoc autem ei in animo optimum viſum eſt conſilium,
Mittere ad Atridem Agamemnonem pernicioſum Somnium:
Et id compellans, verbis alatis allocutus eſt;
Vade, age, pernicioſum Somnium, celeres ad naves Achivorum:
Ingreſſum in tentorium Agamemnonis Atridæ,
Omnia valde accurate nuncia, ſicut mando:
Armare ipſum jube comatos Achivos (bentem
Cum omnibus copiis: Nunc enim capiat urbem latas-vias-ha-
Trojanorum; non enim amplius diverſe cœleſtes domos habentes
Immortales ſentiunt: inflexit enim omnes
Juno ſupplicans: Trojanis autem mala impendent.
Sic dixit: ivit autem Somnium, poſtquam ſermonem audivit:
Protinuſque pervenit celeres ad naves Achivorum:
Ivit utique ad Atridem Agamemnonem: hunc vero deprehendit
Dormientem in tentorio; circumque dulcis fuſus erat ſomnus.
Stetit autem ſupra caput, Nelëio filio ſimilis,
Neſtori, quem maxime ſenum honorabat Agamemnon.
Huic ſe cum aſſimilaviſſet, eum *ita* alloquebatur divinum Somnium;
Dormis, Atrei fili bellicoſi, equum-domitoris?
Non oportet per totam noctem dormire conſiliarium virum,
Cui populique ſunt commiſſi, et tanta curæ-ſunt. (ſunt
Nunc vero mihi mentem adhibe ocyus; Jovis enim tibi nuncius
Qui de te, *quanquam* diſtans, valde ſollicitus eſt, & miſeratur:
Armare te juſſit comantes Achivos (tes
Cum omnibus copiis: nunc enim capias urbem latas-vias-haben-
Trojanorum: non enim amplius diverſe cœleſtes domos habentes
Immor-

Immortales ſentiunt: inflexit enim omnes
Juno ſupplicans: Trojanis autem mala impendent
A Jove. Sed tu tuo tene animo, neque te oblivio
Capiat, quando te dulcis ſomnus dimiſerit.
Sic quum dixiſſet, abiit; illumque reliquit ibi
Ea cogitantem animo, quæ non perfecta erant futura:
Putavit enim capturum *ſe* Priami urbem die illo,
Stultus; neque ea ſciebat, quæ Jupiter ſcilicet moliebatur opera.
Erat enim inſuper impoſiturus doloreſque ſuſpiriaque
Trojaniſque & Danais per acres pugnas.
Experrectus igitur eſt ex ſomno; divinaque ei *adhuc* circumfuſa
Sedit autem arrectus, mollemque induit tunicam (erat vox:
Pulchram, novam; circaque magnum *ſibi* jecit pallium:
Pedibus item ſub nitidis ligavit pulchra calceamenta:
Circumque humeros ſuſpendit enſem argenteis-clavis:
Accepit autem ſceptrum paternum incorruptum ſemper,
Cum quo ivit ad naves Achivorum ære-loricatorum.
Aurora quidem Dea conſcendit magnum Olympum,
Jovi lumen nunciatura & aliis immortalibus:
Sed is præcones argutis-vocibus juſſit,
Convocare ad concilium comantes Achivos: (ſeriter.
Hi quidem convocarunt, illi autem frequentes affuerunt valde ce-
Conſultationem vero primum magnanimorum ſedere juſſit Sena-
Neſtoream apud navem Pylo-nati regis: (torum,
Quos ille cum coëgiſſet, prudentem ſtruebat conſultationem;
Audite, amici, divinum mihi in ſomnis venit Somnium,
Dulcem per noctem: maxime vero Neſtori nobili,
Formaque ſtaturaque corporiſque habitu, ſimillimus erat.
Stetit autem ſupra caput, & ad me verba fecit;
Dormis, Atrei fili bellicoſi, equum-domitoris?
Non oportet totam noctem dormire conſiliarium virum;
Cui populique commiſſi ſunt, & tanta curæ-ſunt. (ſum,
Nunc vero mihi mentem adhibe ocyus: Jovis enim tibi nuncius
Qui de te, *quanquam* diſtans, valde ſollicitus eſt, & miſeratur.
Armare te juſſit comantes Achivos
Cum omnibus copiis; nunc enim capias urbem latas-vias-habentem
Trojanorum: non enim amplius diverſe cœleſtes domos habentes
Immortales ſentiunt; inflexit enim omnes
Juno ſupplicans: Trojanis vero mala impendent
Ab Jove: Sed tu tuo tene animo. Sic illud locutum
Abiit avolans; meque jucundus ſomnus reliquit.
Verum agite, ſi quo modo armemus filios Achivorum.
Primum autem ego verbis tentabo, quatenus fas eſt,
Et fugere cum navibus multorum-tranſtrorum jubebo:
Vos autem aliunde alius cohibete verbis.
Ille quidem ſic locutus, conſedit. His autem ſurrexit
Neſtor, qui Pyli rex erat arenoſæ,

Qui ipsis prudens concionatus est, & dixit ;
O amici, Argivorum ductores & principes,
Siquidem aliquis somnium Achivorum allus dixisset,
Mendacium diceremus, & aversaremur magis : (riatur esse.
Nunc autem vidit *is*, qui *se* longe præstantissimum in exercitu glo-
Verum agite, si quo modo armemus filios Achivorum.
Sic locutus, concilio incepit excedere.
Hi autem surrexerunt, paruerunt que pastori populorum,
Sceptrigeri reges : accurrebant autem *interea* populi.
Sicut gentes eunt apum confertarum,
E petra cava semper recens venientium,
In modum racemi autem volant super floribus vernis,
Et aliæ hac affatim volant, aliæ illac :
Sic horum gentes multæ a navibus & tentoriis
Littus ante immensum procedebant ordine
Turmatim ad concionem ; interque ipsos Fama accendebatur,
Incitans ire, Jovis nuncia : Hi itaque congregati erant :
Tumultuabatur autem concio, subtusque gemebat terra,
Populis sedentibus ; clamorque inconditus erat : novem autem ipsos
Præcones vociferantes cohibebant, si quando a clamore
Desisterent, & Jovis alumnos reges audirent.
Vix tandem resedit populus, tenebantque sedes,
Cessantes a clamore : quum rex Agamemnon
Surrexit, sceptrum tenens ; quod Vulcanus labore fabricaverat.
Vulcanus quidem dedit Jovi Saturnio Regi :
Sed Jupiter dedit internuncio Argicidæ :
Mercurius autem rex dedit Pelopi equiti :
Ac rursus Pelops dedit Atreo pastori populorum ;
Atreusque moriens reliquit diviti-pecorum Thyestæ ;
Ac rursus Thyestes Agamemnoni reliquit gestandum,
Ut multis insulis & Argo omni imperaret ;
Hoc ille nixus, verba alata dixit ;
O amici heroës Danai, famuli Martis,
Jupiter me valde Saturnius detrimento irretivit gravi ;
Durus, qui antea quidem mihi promisit & annuit,
Ilio exciso bene munito, *me* rediturum ;
Nunc vero malam fraudem struxit, & me jubet
Inglorium, Argos redire ; postquam multum perdidi populum.
Ita scilicet Jovi erit præpotenti placitum,
Qui jam multarum urbium demolitus est vertices,
Et adhuc etiam demolietur : ejus enim potentia est maxima.
Turpe enim hoc est etiam posteris auditu,
Incassum adeo talem tantumque populum Achivorum
Irritum bellum gerere, & pugnare
Cum viris paucioribus : exitus autem nondum ullus apparuit.
Si enim velimus Achivique Trojanique,
Fœderibus fidelibus percussis, numerari utrique ;

Trojanos quidem legere, cives quotquot sunt;
Nos autem in decurias disponamur Achivi,
Trojanorumque viros singulos accipiamus, qui vinum fundant;
Multæ utique decuriæ indigerent pocillatore.
In tantum ego ajo plures esse filios Achivorum
Trojanis, qui habitant in urbe. Sed auxiliares
Multis ex civitatibus hastas-vibrantes viri sunt,
Qui me valde impediunt, & non sinunt volentem
Trojæ expugnare bene habitatum oppidum.
Novem utique præterierunt Jovis magni anni,
Et jam ligna computruerunt navium, & funes dissoluti sunt:
Et nostræ utique uxores, & infantes liberi,
Sedent in ædibus exspectantes: nobis autem opus
Frustra infectum, cujus gratia huc venimus:
Sed agite, ut ego dixero, pareamus omnes:
Fugiamus cum navibus dilectam in patriam terram:
Non enim jam Trojam capiemus latas-vias-habentem.
Sic dixit: His autem animum in pectoribus commovit,
Omnibus inter multitudinem, quicunque non consilium audiverant.
Mota est vero concio, ut fluctus ingentes maris
Pelagi Icarii, quos quidem Euruſque Notuſque
Commovit, cum irruerit patris Jovis ex nubibus.
Sicutque quum moverit Zephyrus ingentem segetum campum, ve-(niens,
Rapidus superne ingruens, & incumbens inclinat spicas;
Sic horum tota concio mota est: hi autem fremitu-militari
Ad naves ruebant: a pedibus vero subter pulvis
Stabat excitatus: Alii autem alios adhortabantur,
Ut prehenderent naves, et traherent in mare vastum;
Alveosque expurgabant. Clamor autem in cœlum ivit
Domum properantium; subtrahebantque phalangas navibus.
Tunc sane Argivis præter fatum reditus contigisset,
Nisi Minervam Juno sermone affata fuisset;
Papæ, Ægiochi Jovis filia indomita,
Siccine vero domum, dilectam in patriam terram,
Argivi fugient super lata dorsa maris?
Gloriam autem Priamo, & Trojanis reliquerint
Argivam Helenam; cujus gratia multi Achivorum,
Ad Trojam perierunt, dilecta procul a patria terra?
Verum abi nunc ad populum Achivorum ære-loricatorum,
Tuisque lenibus verbis cohibe virum quemque, (mis.
Nec sine naves in mare trahere, quæ hinc & inde impelluntur re-
Sic dixit; nec non paruit Dea cæsiis-oculis Minerva.
Descendit itaque ab Olympi verticibus concitata,
Raptimque venit veloces ad naves Achivorum:
Invenit deinde Ulyssem Jovi consilio parem,
Stantem: neque hic navem bonis-transtris-instructam nigram
Tangebat, quia ipsum dolor corde & animo invaserat.

Prope igitur ſtans allocuta eſt cæſiis-oculis Minerva;
Generoſe Laertiade, ſolertiſſime Ulyſſe,
Siccine vero domum, dilectam in patriam terram,
Fugietis, naves multa tranſtra habentes ingreſſi?
Gloriam autem Priamo, & Trojanis reliqueritis
Argivam Helenam, cujus gratia multi Achivorum
Ad Trojam perierunt, dilecta procul a patria terra?
Verum abi nunc ad populum Achivorum, neque ceſſes;
Tuiſque blandis verbis cohibe virum quemque,
Neque ſinas naves in mare trahere, quæ-utrinque-impelluntur-re-
Sic dixit: hic autem intellexit Deæ vocem loquentis; (mis.
Tendebatque currere, lænamque abjecit: illam vero ſuſtulit
Præco Eurybates Ithacenſis, qui eum ſequebatur.
Ipſe autem Atridæ Agamemnoni obvius veniens,
Accepit ab eo ſceptrum paternum incorruptum ſemper:
Cum quo ivit per naves Achivorum ære-loricatorum.
Quemcunque quidem, *ſeu* regem, ſeu primarium virum inveniret,
Hunc blandis verbis detinebat aſtans;
Vir optime, non te decet, timidum uti, trepidare;
Quin ipſe & ſede, & alios ſedere fac populos.
Nondum enim certo ſcis, quis animus Atridæ:
Nunc quidem tentat, mox autem pœna afficiet filios Achivorum,
In concilio enim non omnes audivimus, quid dixerit:
Cavendum igitur, ne iratus afficiat aliquo malo filios Achivorum.
Ira enim magna eſt, Jovis alumni-regis.
Honor autem ab Jove eſt, diligitque ipſum providus Jupiter.
Quemcunque vero plebeium virum videret, vociferantemque of-
Hunc ſceptro percutiebat, increpitabatque voce; (fenderet,
Improbe, quiete ſede, & aliorum verba audi,
Qui te præſtantiores ſunt: tu autem imbellis & invalidus,
Neque unquam in bello æſtimatus, neque in concilio.
Non quidem ullo pacto omnes regnabimus hic Achivi:
Non bonum, multorum principatus: unus princeps eſto,
Unus rex, cui dedit filius Saturni verſuti
Sceptrumque & jura, ut ipſis dominetur. (concilium
Sic ille imperatorem-agens dirigebat exercitum. Illi autem ad
Rurſus ruebant, a navibus & tentoriis,
Cum tumultu; ſicut quum fluctus multum-ſtrepentis maris
Littore magno fremit, reſonatque pontus.
Ac cæteri quidem ſedebant; tenebantque ſedes.
Therſites autem adhuc ſolus blaterans tumultuabatur,
Qui verbis animo ſuo & ſcurrilibus & multis norat,
Temere, ac non prout decebat, contendere regibus,
Verum quodcunque ei videretur ridiculum Argivis
Fore: turpiſſimus autem vir ad Ilium venit:
Strabo erat, clauduſque altero pede; & ipſius humeri
Gibbi, in pectus contracti: at ſuperne

Acutus erat capite, rarum vero ſupra ſparſum erat capillamentum.
Inimiciſſimus autem Achilli maxime erat, & Ulyſſi; 220
His enim *præcipue* convitiari ſolebat. Tum vero Agamemnoni
Stridule clamans dicebat probra: huic itaque Achivi (nobili
Vehementer irati erant, & indignabantur animo:
At hic alte vociferans, Agamemnonem increpabat ſermone;
Atrida, quam ob rem quereris, aut *qua re* indiges?
Plena tibi ære tentoria, multæ & mulieres
Sunt in tentoriis ſelectæ, quas tibi Achivi
Omnium primo damus, cum urbem ceperimus.
An adhuc & auro indiges, quod quis afferat (pretium,
Trojanorum equum-domitorum ex Ilio, pro filio redemptionis.
Quem ego vinctum duxero, vel alius Achivorum? 31
Aut mulierem juvenem, cui miſcearis amore,
Quamque ipſe ſeorſum detineas? Minime quidem decet
Principem exiſtentem, in mala inducere filios Achivorum.
O imbelles, ignava probra, Achæides, non amplius Achivi,
Domum cum navibus redeamus: hunc vero ſinamus
Iſthic ad Trojam præmia concoquere; ut ſciat,
An in aliquo ei & nos adjumento ſimus, an non:
Qui etiam nunc Achillem, ſe multo fortiorem virum, (vi abſtulit.
Contumelia affecit: Ereptum enim habet ejus præmium, quod ipſe
Veruntamen non Achilli bilis eſt in præcordiis, verum ſocors *eſt*; 41
Alioqui enim, Atrida, nunc poſtremum injurius fuiſſes.
Sic dixit, convitians Agamemnoni, paſtori populorum,
Therſites: huic autem cito aſtitit nobilis Ulyſſes,
Et ipſum torve intuitus duro increpavit ſermone;
Therſite loquaciſſime, vocalis quanquam ſis concionator,
Deſine, neque velis ſolus contendere cum regibus:
Non enim ego, quam tu ſis, cenſeo pejorem mortalem alium
Eſſe, quotquot cum Atridis ad Ilium venerunt.
Quare ne reges in ore habens concioneris, 50
Neu ipſis probra objicias, & reditionem obſerves.
Nondum plane ſcimus quomodo futura ſint hæc facta;
Utrum bene, an male, redituri ſimus filii Achivorum.
Propterea nunc Atridæ Agamemnoni, paſtori populorum,
Sedes jaciens convitia; quia ei valde multa dant
Heroës Danai: tu vero maledictis irritans concionaris.
Sed tibi edico, quod & perfectum erit.
Sicubi iterum te inſanientem deprehendero, ſicut jam hic;
Ne amplius deinceps Ulyſſi caput ſuper humeros ſit,
Neque poſthac Telemachi pater vocer, 60
Si non ego, te comprehenſo, tuas quidem veſtes exuero,
Lænamque & tunicam, quæque pudenda contegunt;
Ipſum autem flentem veloces ad naves demiſero
Cæſum e concione duris verberibus.
Sic dixit; ſceptroque tergum atque humeros

Per-

Percuſſit; ille vero intorquebat ſe; uberes autem ei exciderunt (lachrymæ;
Vibexque cruenta in dorſo exorta eſt,
Sceptro ab aureo: ipſe autem ſedit, timuitque:
Dolenſque vultu fœdo, abſterſit lachrymas.
Illi autem, quamvis mœſti, ſuper ipſo ſuaviter riſerunt; 270
Sic autem aliquis dicebat, intuens propinquum alium;
Dii boni; certe plurima Ulyſſes bona fecit,
Conſiliaque inchoans bona, bellumque adornans:
Nunc vero hoc ſane multo optimum inter Argivos fecit,
Qui hunc convitiatorem contumelioſum coërcuit a garrulitate.
Nequaquam certe ipſum iterum ſtimulabit animus præferox
Objurgare reges contumelioſis verbis.
Sic dixerunt multitudo. Sed urbium vaſtator Ulyſſes
Surrexit ſceptrum tenens: (juxtaque cæſiis-oculis Minerva,
Aſſimulata præconi, ſilere populum juſſit; 80
Ut ſimul primique & poſtremi filii Achivorum
Sermonem audirent, & expenderent conſilium:)
Qui ipſis prudens concionatus eſt, & dixit;
Atrida, nunc te, rex, volunt Achivi
Omnibus probroſiſſimum facere articulate-loquentibus mortalibus:
Neque tibi perficiunt promiſſionem, quam polliciti ſunt,
Huc venientes ex Argo equis-apto,
Hio exciſo bene munito *te* rediturum.
Tanquam enim vel pueri tenelli, viduæve mulieres,
Inter ſe comploratione facta deſiderant domum redire. 90
Enimvero certe durum eſt, afflictum & *re infecta aliquem* redire.
Etenim quiſpiam vel unum menſem manens *procul* a ſua uxore,
Ægre fert, apud navem multa-tranſtra-habentem, quam procellæ
Hybernæ detinent, commotumque mare:
Nobis vero nonus eſt, qui circumvolvitur, annus
Hic manentibus: qua de cauſa non ſuccenſeo, Achivos
Ægre ferre apud naves roſtratas; Veruntamen
Turpe, diuque manere, inanemque redire.
Tolerate, amici, & manete aliquandiu; ut ſciamus,
An verum Calchas vaticinetur, an & non. 300
Probe enim hoc ſcimus animo; eſtis autem omnes *(non eripuit.]*
Teſtes, quos non Parcæ inceſſerunt mortis, auferentes; [*quos mors*
Herique & nudius tertius, quando in Aulidem naves Achivorum
Congregabantur, mala Priamo & Trojanis ferentes:
Nos autem circum*jecti* circa fontem, ſacris in altaribus
Faciebamus immortalibus perfectas hecatombas,
Pulchra ſub platano; unde fluebat limpida aqua: (tinctus,
Illic apparuit magnum ſignum: Draco rubris maculis dorſo diſ-
Horribilis, quem ipſe Olympius miſit in lucem,
Ex *imo* altari prolapſus, ad platanum concitatus perrexit: 10
Ibi erant paſſeris pulli, puſilli nati,
Ramum ſuper ſummum, ſub foliis latentes,

Octo;

Octo; verum mater nona erat, quæ pepererat natos:
Ibi ille hos miſerabiliter voravit ſtridentes:
Mater vero circumvolabat lugens dilectos natos:
Hanc autem implicans ala prehendit valde clamitantem.
Verum poſtquam natos devoraverat paſſeris, & ipſam,
Hunc quidem mirabilem fecit Deus, qui oſtenderat:
Lapidem enim ipſum fecit Saturni filius verſuti:
Nos autem ſtantes admirabamur, quale factum eſſet.
Sic igitur terribilia portenta Deorum ſubiere hecatombas:
Calchas vero ſtatim deinde vaticinans *hoc modo* concionabatur:
Cur muti facti eſtis, comantes Achivi?
Nobis quidem hoc oſtendit ſignum magnum providus Jupiter,
Serum, ſeri exitus; cujus gloria nunquam peribit.
Utique, ut hic natos devoravit paſſeris, & ipſam,
Octo, ac mater nona erat, quæ pepererat natos:
Sic nos tot annos bellabimus ibi;
Decimo autem urbem capiemus latas-vias-habentem.
Et ille *quidem* ſic concionatus eſt: quæ utique nunc omnia complentur.
Verum age, manete omnes, bene ocreati Achivi,
Hic, quouſque urbem magnam Priami ceperimus.
Sic dixit: Argivi vero altum clamabant (circumcircaque naves
Terribiliter ſonitum reddebant, clamantibus Achivis,)
Sermonem collaudantes Ulyſſis divini.
Inter hos autem dein dixit Gerenius eques Neſtor;
Dii boni, revera pueris ſimiles loquimini
Parvis, quibus non ſunt curæ bellica opera.
Quo, obſecro, pactaque & juramenta ibunt nobis?
In ignem nempe conſiliaque abierint, curæque virorum,
Fœderaque vini-libatione-ſancita, & dextræ, quibus confiſi ſumus.
Fruſtra enim verbis contendimus, neque ullam rationem
Invenire poſſumus, etſi multum tempus hic moremur.
Atrida, tu vero etiamnum, ſicut prius, habens firmum conſilium,
Impera Argivis in duris præliis;
Hos autem ſine tabeſcere, unum & alterum, qui ab Achivis
Seorſum conſultant, (perfectio autem non erit ipſorum *propoſiti*,)
Ut prius Argos redeamus, quam & Jovis Ægiochi
Cognoſcamus, an falſa *ſit* promiſſio, an & non.
Dico enim annuiſſe præpotentem Saturnium
Die illo, quando naves citas conſcenderunt
Argivi, Trojanis cædem ac fatum ferentes;
Quum fulgurabat ad dextram, fauſta ſigna oſtendens.
Quare, nemo prius feſtinet domum redire,
Quam quiſque apud Trojanorum uxorem dormiverit,
Ultuſque fuerit Helenæ raptum gemituſque.
Sin autem quis vehementer volet domum redire,
Tangat ſuam navem, habentem-bona-tranſtra, nigram:
Ut ante alios mortem & fatum aſſequatur.

Sed,

Sed, rex, tuque ipſe bene conſulito, & auſcultа alteri:
Non rejectaneum conſilium erit, quod dixero.
Secerne viros per Tribus, per curias, Agamemnon,
Ut curiæ curiis opem ferant, & tribus tribubus.
Quod ſi ſic feceris, & tibi paruerint Achivi,
Cognoſces dehinc, quique ducum ignavus, quique militum,
Et quis fortis fuerit; per ſeipſos enim pugnabunt: (rus,
Cognoſces etiam utrum Diis obſtantibus urbem non ſis expugnatu-
An virorum ignavia, & imperitia belli.
Hunc autem reſpondens allocutus eſt rex Agamemnon;
Revera concione vincis, ô ſenex, filios Achivorum:
Utinam enim, Jupiterque pater, & Pallas, & Apollo,
Tales decem mihi conſultores eſſent Achivorum!
Sic cito caderet urbs Priami regis,
Manibus noſtris captaque exciſaque.
Sed mihi Ægiochus Saturnius Jupiter dolores dedit,
Qui me in vanas lites & contentiones conjicit.
Etenim ego Achilleſque certavimus gratia puellæ,
Inter-ſe-adverſantibus verbis: ego autem primus cœpi eſſe infenſus.
Sin autem unquam in unum conſultabimus, non amplius poſtea
Trojanis dilatio mali erit, ne tantillum quidem.
Nunc autem abite pranſum, ut conſeramus pugnam:
Bene quidem quiſque haſtam acuat, bene & ſcutum paret,
Bene vero quiſque equis prandium det veloces-pedes-habentibus,
Bene vero quiſque currum undique explorans, bellum meditetur:
Ut per totum diem horrendo cernamus Marte.
Nulla enim ceſſatio poſtea erit, ne tantillum quidem:
Niſi nox veniens diremerit ardorem virorum.
Sudabit quidem cujuſque lorum circum pectora (num fatigabitur:
Scuti circumtegentis hominem, circum autem lanceam *quiſque* ma-
Sudabit & cujuſque equus, politum currum trahens.
Quem autem ego ſeorſum a pugna volentem videro
Manere apud naves roſtratas, non ei poſtea
Poſſibile erit fugere canes aliteſque.
Sic dixit: Argivi vero altum clamabant, ſicut quando fluctus
Ad littus altum, cum *eum* admoverit Notus ingruens
Procurrenti ſcopulo; quem nunquam fluctus relinquunt,
Quibuſvis ventis *flantibus*, quando hinc vel illinc oriantur.
Surgentes autem ruebant, ſparſi per naves,
Fumumque excitabant per tentoria, & prandium ſumebant.
Alius autem alii ſacrificabat Deorum ſemper-exiſtentium,
Orans *ut* mortem fugeret, & diſcrimen belli.
Atque *ipſe* bovem ſacrificavit rex virorum Agamemnon
Pinguem, quinquennem, præpotenti Saturnio.
Vocavitque Senes optimates omnium-Græcorum:
Neſtorem quidem primum, & Idomeneum regem,
Ac deinde Ajaces duos, & Tydei filium;

Sextum autem Ulyſſem, Jovi conſilio æqualem,
Spontaneus vero ei venit bello ſtrenuus Menelaus:
Norat enim in animo fratrem, quomodo laboraret.
Bovem itaque circumſteterunt, & molas ſuſtulerunt.
Inter hos autem orans dixit rex Agamemnon;
Jupiter glorioſiſſime, maxime, atras nubes cogens, in æthere habitans,
Ne prius ſol occidat, & tenebræ adveniant,
Quam ego pronum dejecero Priami palatium
Ardens, exuſſeroque igni infeſto portas:
Hectoream vero loricam circa pectora diſcidero,
Ferro ruptam; multique circa ipſum ſocii
Proni in pulveribus mordicus prehendant terram.
Sic dixit; nec dum ei annuebat Saturnius.
Verum hic accepit quidem ſacrificia, laborem vero magnum augebat.
Cæterum poſtquam precati ſunt, & molas projecerunt,
Cervicem retro egerunt quidem primum, & jugularunt, & excoriarunt,
Femoraque exſecuerunt, adipeque co-operuerunt,
Poſtquam duplicaverant; ſuper ipſis autem fruſta cruda poſuerunt.
Et hæc quidem lignis fiſſis ſine foliis adurebant:
Viſcera autem *verubus* fixa tenebant ſuper ignem.
Tum poſtquam femora exuſta erant, & viſcera guſtarant,
In fruſta parva utique conciderunt cætera, & verubus transfixerunt,
Aſſaveruntque ſcite, detraxeruntque omnia.
Atque ubi ceſſarant ab opere, apparaverantque convivium,
Epulati ſunt, nec quicquam animus indiguit epuli æqualis.
Porro, poſtquam potus & cibi appetentiam exemerant,
His loqui incipiebat Gerenius eques Neſtor;
Atrida glorioſiſſime, rex virorum, Agamemnon,
Ne nunc diutius hic tempus teramus, neque diu
Differamus opus, quod Deus in manus dabit.
Sed age, præcones quidem Achivorum æreas-loricas-habentium
Populum præconio congregent ad naves:
Nos autem conferti ita per exercitum amplum Achivorum
Eamus, ut ocyus cieamus acrem Martem.
Sic dixit: neque renuit rex virorum Agamemnon:
Statim præconibus argutis imperavit,
Convocare ad pugnam comantes Achivos.
Hi quidem convocarunt, illi autem congregati ſunt valde celeriter.
Qui porro circum Atridem *erant* reges Jovis alumni,
Properabant *ordines* diſtinguentes: inter *eos* vero, cæſiis oculis Minerva,
Ægidem habens valde pretioſam, ſenii expertem, immortalemque:
Ex qua centum fimbriæ totæ-aureæ ſuſpenſæ erant,
Omnes bene contextæ, centum boum *nummorum* unaquæque:
Cum hac impetum faciens percurrebat populum Achivorum,
Concitans ad eundum: robur autem excitavit uniuſcujuſque
In corde, ut indeſinenter bellarent & pugnarent.
His itaque ſtatim bellum dulcius factum eſt, quam redire

In navibus cavis, dilectam in patriam terram.
Velut ignis edax comburit immenſam ſylvam,
Montis in verticibus; proculque apparet ſplendor:
Sic his gradientibus, ab ære admirando
Fulgor undique collucens per aërem cœlum aſcendit.
Horum porro, ſicut avium volatilium gentes multæ,
Anſerum, vel gruum, vel cygnorum longa-colla-habentium,
Aſio in prato, Cayſtri circa fluenta,
Huc & illuc volitant exultantes alis, (pratum:
Cum clangore aliorum ante alios conſidentium, reſonat autem &
Sic horum gentes multæ a navibus & tentoriis
In planitiem profundebantur Scamandriam: ac terra
Terribiliter reſonabat ſub pedibus ipſorumque & equorum.
Steterunt autem in prato Scamandrio florido
Infiniti, quot folia & flores naſcuntur tempore-verno.
Veluti muſcarum frequentium gentes multæ,
Quæ per caulam paſtoralem errant,
Tempore verno, quando lac vaſa rigat:
Tot contra Trojanos comantes Achivi
In campo ſtabant, perdere *eos* vehementer cupientes.
Hos autem, ut greges magnos caprarum caprarii
Facile diſtinguunt, poſtquam in paſcuis commixti ſunt:
Sic hos ductores *ſui* in ordines redigebant huc & illuc,
Ut ad prælium irent: inter *eos* autem rex Agamemnon,
Oculis & capite ſimilis Jovi gaudenti-fulmine,
Marti autem balteo, pectore autem Neptuno.
Velut bos in armento longe eximius exiſtit inter omnes
Taurus; (hic enim boves inter excellit congregatas;)
Talem Atridem fecit Jupiter die illo,
Inſignem inter multos, & eximium heroas.
Dicite nunc mihi, Muſæ, cœleſtes domos tenentes,
(Vos enim deæ eſtis, adeſtiſque, ſcitiſque omnia;
Nos vero famam ſolum audimus, neque quicquam ſcimus:
Qui duces Danaorum & Principes fuerint.
Multitudinem autem *militum* non ego dixero, neque nominavero,
Ne ſi mihi decem quidem linguæ, decemque ora ſint,
Vox autem frangi neſcia, æreumque mihi cor inſit;
Niſi cœleſtes Muſæ, Jovis Ægiochi
Filiæ, commemorent quot ſub Ilium venerint.
Principes utique navium dicam, naveſque univerſas.

BOEOTIIS quidem Peneleus & Leitus imperabant,
Arceſilauſque, Prothoënorque, Chloniuſque:
Quique Hyrien colebant, & Aulidem petroſam,
Schœnumque, Scolumque, jugoſamque Eteonum,
Theſpiam, Græamque, & ſpatioſam Mycaleſſum:
Quique circum Harma habitabant, & Ileſium, & Erythras,
Quique Eleona tenebant, & Hylen, & Peteona,

Ocaleam, Medeonaque bene ædificatam urbem,
Copas, Eutreſinque, columbiſque abundantem Thiſben:
Quique Coroneam, & herboſam Haliartum,
Quique Platæam tenebant, et qui Gliſſanta incolebant,
Quique Hypothebas habitabant, bene-ædificatam urbem,
Oncheſtumque, ſacrum Neptunium, pulchrum lucum;
Quique uvis abundantem Arnen habitabant, quique Mideam,
Niſſamque eximiam, Anthedonaque ultimam; (que
Horum quidem quinquaginta naves ibant, in quarum unamquam-
Juvenes Bœotii centum & viginti conſcenderant.
Qui vero Aſpledona habitabant, & Orchomenum Minyeum,
His imperabat Aſcalaphus & Ialmenus, filii Martis,
Quos peperit Aſtyoche, *in* domo Actoris Azidæ,
Virgo verecunda, ſuperiorem partem domus cum aſcendiſſet,
Marti forti: hic autem ipſi accubuit furtim.
Horum autem triginta cavæ naves ibant ordine.
Porro, Phocenſibus Schedius & Epiſtrophus imperabant,
Filii Iphiti magnanimi Naubolidæ:
Qui Cypariſſum tenebant, Pythonaque petroſam,
Criſſamque eximiam, & Daulida, & Panopea,
Quique Anemoriam, & Hyampolin circumhabitabant,
Quique apud fluvium Cephiſſum nobilem habitabant
Quique Lilæam tenebant, fontem ad Cephiſſi:
Hos autem ſimul quadraginta nigræ naves ſequebantur.
Hi quidem Phocenſium ordines conſtituebant circumeuntes;
Bœotios autem prope, ad lævam armabantur.
Locrenſibus autem erat dux, Oilei *filius*, velox Ajax,
(Minor, nequaquam tantus, quantus Telamonius Ajax,
Sed multo minor: Parvus quidem erat, lineum thoracem geſtans,
Haſtæ autem peritia eximius erat *inter* omnes Græcos & Achivos.)
Qui Cynumque colebant, Opoentaque, Caliarumque,
Bellanque, Scarphenque, & Augias amœnas,
Traphenque, Troniumque, Boagrii circa fluenta:
Hunc autem ſimul quadraginta nigræ naves ſequebantur
Locrenſium, qui habitant ultra ſacram Eubœam.
Qui autem Eubœam tenebant, robur ſpirantes Abantes,
Chalcidaque, Eretriamque, abundantemque uvis Hiſtiæam,
Cerinthumque maritimam, Diique altam urbem,
Quique Caryſtum tenebant, & qui Styra habitabant:
Horum utique dux erat Elephenor, ramus Martis,
Chalcodontiades, magnanimorum princeps Abantum:
Hunc autem ſimul Abantes ſequebantur veloces, occipite comantes,
Bellatores, docti porrectis haſtis fraxineis
Thoraces diſrumpere hoſtium circa pectora:
Hunc autem ſimul quadraginta nigræ naves ſequebantur.
Qui porro Athenas tenebant, bene-ædificatam urbem,
Civitatem Erechthei magnanimi, quem olim Minerva

Nutrivit, Jovis filia, (peperit vero alma Tellus,)
Et Athenis collocavit, ſuo in pingui templo:
Illic ipſam tauris & agnis placant
Filii Athenienſium, circumvolutis annis:
His utique præerat filius Petei Meneſtheus.
Huic haud quiſquam ſimilis inter terreſtres fuit vir,
In inſtruendis equis & viris ſcutatis:
Neſtor ſolus contendebat; hic enim ætate grandior erat:
Hunc autem ſimul quinquaginta nigræ naves ſequebantur.
Ajax autem ex Salamine ducebat duodecim naves,
Conſtituitque ducens, ubi Athenienſium ſtabant phalanges.
Qui autem Argoſque tenebant, Tirynthaque bene-munitam,
Hermionem, Aſinemque, profundum ſinum habentes,
Trœzena, Eionaſque, & vitibus-conſitam Epidaurum,
Quique tenebant Æginam, Maſetaque, juvenes Achivorum:
His porro præerat bello ſtrenuus Diomedes,
Et Sthenelus, Capanei inclyti dilectus filius:
Cum his vero ſimul Euryalus tertius ibat ſimilis Deo vir,
Meciſtei filius Talaïonidæ regis:
Univerſis autem præerat bello ſtrenuus Diomedes:
Hoſque ſimul octoginta nigræ naves ſequebantur.
Qui autem Mycenas tenebant, bene-ædificatam urbem,
Opulentamque Corinthum, beneque ſtructas Cleonas,
Orniaſque colebant, Aræthyreamque amœnam,
Et Sicyona, ubi Adraſtus primum regnavit;
Quique Hypereſiamque & excelſam Gonoëſſam,
Pellenamque tenebant, & Ægium incolebant,
Et per omnem oram maritimam, & circa Helicen ſpatioſam:
Horum centum navibus imperabat rex Agamemnon,
Atrides: ſimul hunc longæ plurimæ & præſtantiſſimæ
Copiæ ſequebantur: atque ipſe induebat ſplendidum æs,
Gloria exultans, quod omnes inter elucebat heroas:
Quoniam maximus erat, longeque plurimas ducebat copias.
Qui autem tenebant montibus clauſam Lacedæmona magnam,
Pharemque, Spartamque, abundantemque columbis Meſſam,
Bryſiaſque habitabant, & Augias amœnas,
Quique Amyclas tenebant, Heloſque maritimam urbem,
Quique Laan tenebant, & Oetylum circumhabitabant:
Horum ejus frater præerat prælio-ſtrenuus Menelaus
Sexaginta navibus; ſeorſum vero armabantur:
Inter *eos* & ipſe ibat ſua animoſa virtute fretus,
Adhortans ad bellum; maxime vero cupiebat animo
Ulciſci Helenæ raptumque gemituſque.
Qui autem Pylumque colebant, & Arenen amœnam,
Et Thryum Alphæi vadum, & bene-edificatum Æpy,
Et Cypariſſeenta, & Amphigeniam habitabant,
Et Pteleum, & Helos, & Dorion: ubi etiam Muſæ

Occurrentes Thamyrim Threicium ſpoliarunt cantu,
Ex Oechalia venientem, ab Euryto Oechalienſi:
Aſſerebat enim gloriabundus ſe relaturum victoriam, ſi vel ipſæ
Muſæ canerent, filiæ Jovis Ægiochi:
At illæ iratæ cæcum fecerunt, ſed & cantum (ram.
Divinum ademerunt, & obliviſci fecerunt artem pulſandi citha-
His porro præerat Gerenius eques Neſtor;
Cum eo autem nonaginta cavæ naves ordine proficiſcebantur.
Qui autem tenebant Arcadiam, ſub Cyllenes montem altum,
Æpytium prope monumentum, ubi viri cominus pugnantes:
Qui Pheneumque incolebant, & Orchomenum pecoroſum,
Ripenque, Stratienque, & ventoſam Eniſpen,
Et Tegeam tenebant, & Mantineam amœnam,
Stymphalumque tenebant, & Parraſien colebant,
Horum imperabat Ancæi filius rex Agapenor
Sexaginta navibus: multi autem in navem unamquamque
Arcades viri conſcenderant, periti rei militaris.
Ipſe enim eis dederat Rex virorum Agamemnon
Naves bene tranſtratas, ut transfretarent ſuper nigrum pontum,
Atrides: quoniam non ipſis marina opera erant curæ.
Qui autem Bupraſiumque & Elida nobilem habitabant,
Quantum *agri* Hyrmine & Myrſinus extrema,
Petraque Olenia, & Aliſium intus continet,
Horum utique quatuor duces erant, decem vero virum unumquemque
Naves ſequebantur veloces, multique *eas* conſcenderant Epei.
His quidem Amphimachus & Thalpius præerant,
Filii, alter quidem Cteati, alter autem Euryti Actorionis:
Iſtis vero Amaryncides imperabat fortis Diores:
Quartiſque præerat Polyxenus Deo ſimilis,
Filius Agaſthenis, Augeiadæ regis.
Qui autem *venerunt* ex Dulichio, Echinadibuſque ſacris
Inſulis, quæ ſitæ ſunt trans mare, Elidis e regione;
His utique præerat Meges, æqualis Marti,
Phylides, quem genuit Jovi dilectus eques Phyleus,
Qui olim in Dulichium migraverat patri inviſus:
Hunc autem ſimul quadraginta nigræ naves ſequebantur.
Porro Ulyſſes ducebat Cephallenſes magnanimos,
Qui Ithacam tenebant, & Neritum frondoſum,
Et Crocylea colebant, & Ægilipa aſperam,
Quique Zacynthum tenebant, & qui Samum incolebant, (bant,
Quique Epirum [*vel* continentem] tenebant, & objacentia incole-
His quidem Ulyſſes imperabat, Jovi conſilio par: (bentes.
Hunc autem ſimul naves ſequebantur duodecim proras rubras ha-
Ætolis autem imperabat Thoas, Andræmonis filius;
Qui Pleurona colebant, & Olenum, & Pylenen,
Chalcidaque maritimam, Calydonaque petroſam.
Non enim amplius Oenei magnanimi filii ſupererant,

Neque item amplius ipſe ſupererat, mortuus autem erat flavus Meleager.
Huic igitur ſumma-rerum erat commiſſa, ut imperaret Ætolis:
Et hunc ſimul quadraginta nigræ naves ſequebantur.
Cretenſibus autem Idomeneus haſta clarus præerat,
Qui Cnoſſumque tenebant, Gortynaque bene cinctam-mœnibus,
Lyctum, Miletumque, & albicantem Lycaſtum,
Phæſtumque Rhytiumque, urbes bene-habitatas,
Cæterique, qui Cretam centum-urbium incolebant.
His utique Idomeneus haſta-clarus præerat,
Merioneſque par Marti homicidæ:
Hos autem ſimul octoginta nigræ naves ſequebantur.
Tlepolemus autem Heraclides, fortiſque magnuſque,
Ex Rhodo novem naves ducebat Rhodiorum magnanimorum,
Qui Rhodum incolebant trifariam inſtructi,
Lindum, Ialyſſumque, & albicantem Camirum:
Horum quidem Tlepolemus haſta-clarus dux-erat,
Quem peperit Aſtyochea fortitudini Herculeæ;
Quam *uxorem* duxerat [*Hercules*] ex Ephyra, fluvio a Sellente,
Depopulatus urbes multas Jovis-alumnorum juvenum. (exſtructa,
Tlepolemus autem, poſtquam utique nutritus fuerat in domo bene-
Illico patris ſui dilectum avunculum interfecit
Jam ſeneſcentem Licymnium, ramum Martis:
Statim autem naves compegit: multaſque copias cum coëgiſſet,
Abiit fugiens per mare; minati enim ei fuerant alii
Filii, nepoteſque fortitudinis Herculeæ.
Atque hic Rhodum venit errans, ærumnas perpeſſus.
Trifariam autem *diſtincti* habitabant tributim, & dilecti fuerunt
A Jove, qui Diis & hominibus imperat;
Et ipſis ingentes divitias impluerat Saturnius.
Nireus porro ex Syma ducebat tres naves æquales;
Nireus, Aglaiæque filius, Charopique regis;
Nireus, qui formoſiſſimus vir ad Ilium venit,
Cæterorum Danaorum, poſt laudatiſſimum Pelidem:
Sed imbellis erat, paucæque eum ſequebantur copiæ.
Qui vero Niſyrumque tenebant, Crapathumque, Caſumque,
Et Coon, Eurypyli urbem, inſulaſque Calydnas,
His Phidippuſque & Antiphus præerant,
Theſſali filii duo, Herculis-filii regis:
Horum autem triginta cavæ naves ordine ibant.
Nunc vero iſtos, quotquot Pelaſgicum Argos habitabant,
Quique Alon, quique Alopen, quique Trachina colebant,
Quique tenebant Phthiam, & Hellada pulchras-mulieres-habentem,
Myrmidones autem vocabantur, & Hellenes, & Achæi:
Horum utique quinquaginta navibus erat Dux Achilles.
Verum hi non belli horriſoni recordabantur:
Non enim erat, qui ipſos in ordines duceret;

Jacebat enim ad naves pedibus-velox nobilis Achilles,
Ob puellam iratus Briſeida bene-comatam,
Quam ex Lyrneſſo ceperat multos perpeſſus *labores*;
Lyrneſſum depopulatus, & muros Thebarum:
Quin & Myneta dejecit & Epiſtrophum bellicoſos,
Filios Eueni, Selepiadæ regis;
Ob iſtam is jacebat mœrens, cito autem ſurrecturus erat.
Quique tenebant Phylacen, & Pyrrhaſum floridam,
Cereris ſacrum-locum, Itonaque matrem ovium,
Maritimamque Antrona, & Pteleum herboſam:
Horum utique Proteſilaus bellicoſus dux-erat,
Dum viveret: tunc vero jam detinebat *eum* terra nigra.
Ejus autem ambas-lacerata-genas uxor in Phylace relicta erat,
Et domus ſemiperfecta: eum enim interfecit Dardanus vir,
De navi deſilientem longe primum Achivorum. (*ſuum*,
Et tamen ne iſti quidem ſine duce erant, deſiderabant tamen ducem
Sed ipſos ordinabat Podarces, ramus Martis,
Iphicli filius divitis-pecore Phylacidæ,
Frater germanus magnanimi Proteſilai,
Minor natu: *erat* utique major & præſtantior,
Heros Proteſilaus bellicoſus: *at* neutiquam copiæ *ejus*
Indigebant duce, deſiderabant tamen ipſum ſtrenuum exiſtentem:
Hunc autem ſimul quadraginta nigræ naves ſequebantur.
Qui vero Pheras colebant apud Bœbeida lacum,
Bœben, & Glaphyras, & bene-ædificatam Iaolcum;
Horum imperabat Admeti dilectus filius undecim navibus
Eumelus, quem ex Admeto peperit præſtantiſſima mulierum
Alceſtis, Peliæ filiarum forma præſtantiſſima.
Qui autem Methonem & Thaumaciam colebant,
Et Meliboeam tenebant, & Olizona aſperam,
Horum Philoctetes præerat, arcu peritus,
Septem navibus; remigeſque in unamquamque quinquaginta
Conſcenderant, arcu periti ad fortiter pugnandum.
Cæterum ille in inſula jacebat ingentes dolores perferens,
Lemno in divina, ubi ipſum reliquerant filii Achivorum,
Ulcere laborantem tetro pernicioſi colubri.
Ibi ille jacebat mœrens: cito autem recordaturi erant
Argivi apud naves Philoctetæ regis. (*ſuum*,
Et tamen ne iſti quidem ſine duce erant, deſiderabant tamen ducem
Sed Medon ordinabat, Oilei ſpurius filius,
Quem peperit Rhena ex Oileo urbium-everſore.
Qui autem tenebant Triccam, & Ithomen montoſam,
Quique tenebant Oechaliam, urbem Euryti Oechalienſis;
Horum duces erant Æſculapii duo filii,
Medici boni, Podalirius & Machaon:
Cum his autem triginta cavæ naves ordine ibant.
Qui vero tenebant Ormenium, quique fontem Hypeream,

Et qui tenebant Aſterium, Titanique albos vertices,
Horum dux erat Eurypylus, Euæmonis præclarus filius:
Hunc autem ſimul quadraginta nigræ naves ſequebantur.
Qui vero Argiſſam tenebant, & Gyrtonen colebant,
Orthen, Elonemque, urbemque Olooſſona albam:
His itidem præerat firmus bellator Polypœtes,
Filius Pirithoi, quem immortalis genuit Jupiter:
Hunc utique ex Pirithoo peperit inclyta Hippodamia
Eo die, quo centauros ultus eſt hiſpidos;
Eoſque ex Pelio pepulit, & ad Æthicas *uſque* abegit:
Non ſolus; una cum eo Leonteus, ramus Martis,
Filius magnanimi Coroni Cænidæ:
Hos autem ſimul quadraginta nigræ naves ſequebantur.
Guneus vero ex Cypho ducebat duas & viginti naves:
Hunc autem Enienes ſequebantur, firmique bellatores Peræbi,
Qui circa Dodonam valde frigidam domicilia poſuerant,
Quique circa amœnum Titareſium arva colebant,
Qui in Peneum immittit pulchre-fluentem aquam,
Nec ille Peneo commiſcetur argenteos-vortices habenti,
Sed ipſum in ſummo ſupernatat, veluti oleum:
Juramenti enim gravis Stygis aquæ eſt rivus.
Magnetibus vero præerat Prothous Tenthredonis filius,
Qui circa Peneum & Pelion frondoſum
Habitabant; his quidem Prothous velox dux-erat;
Hunc autem ſimul quadraginta nigræ naves ſequebantur.
Hi utique duces, Danaorum & principes erant.
Quis jam horum præſtantiſſimus fuerit, tu mihi dic, Muſa,
Ipſorum, & equorum, qui ſimul Atridas ſequebantur;
Equæ quidem multo præſtantiſſimæ erant Pheretiadæ,
Quas Eumulus agitabat, pedibus veloces, aves veluti,
Ejuſdem pili, ejuſdem ætatis, *quaſi* ad perpendiculum dorſo pares;
Quas in Pieria aluit argenteum-arcum-geſtans Apollo,
Ambas fœminas, terrorem belli ferentes.
Virorum autem longe præſtantiſſimus erat Telamonius Ajax,
Tandiu dum Achilles in odio permanebat: his enim multo fortiſ-
Et equi, qui ferebant laudatiſſimum Pelidem. (ſimus erat,
Sed hic quidem in navibus recurvis per-pontum-tranſeuntibus
Jacebat, iram fovens *adverſus* Agamemnonem, paſtorem populorum,
Atridam: copiæ vero ad littus maris
Diſcis delectabantur & haſtilibus jaculantes,
Arcubuſque: equi vero apud currus ſuos ſinguli
Lotum depaſcentes, paluſtreque apium,
Stabant: currus autem bene-tecti jacebant dominorum
In tentoriis; illi vero ducem bellicoſum deſiderantes
Vagabantur huc & illuc per caſtra, neque pugnabant.
Hi vero ibant, veluti ſi igni terra tota depaſceretur:
Terra autem ſubtus gemiſcebat, Jove ſicuti fulminibus-gaudente

Irato, quando circa Typhoëa terram verberat
In Arimis, ubi dicunt Typhoëi esse cubilia:
Sic utique horum sub pedibus multum gemiscebat terra
Gradientium: valde vero velociter pertransibant campum.
Trojanis autem nuncia venit pedibus-ventos-æquans velox Iris,
A Jove Ægiocho, cum nuncio tristi.
Illi vero conciones habebant in Priami vestibulis
Omnes simul congregati, tam juvenes, quam senes.
Prope autem stans allocuta est pedibus velox Iris,
Assimilavit autem se voce filio Priami Politæ,
Qui Trojanorum speculator sedebat, pedum velocitate fretus,
Tumulo in summo Æsyetæ senis,
Observans quando a navibus impetum facerent Achivi:
Huic se cum assimilasset, allocuta est pedibus-velox Iris;
O senex, semper tibi sermones placent multi,
Sicut olim, quum pax esset: bellum autem *nunc* inevitabile ortum est.
Equidem persæpe præliis interfui virorum,
Sed nunquam tales tantasque copias vidi:
Prorsus enim foliis similes, vel arenis,
Gradiuntur *per* campum, præliaturi circa urbem.
Hector, tibi vero potissimum mando hoc modo facere:
(Multi enim per urbem magnam Priami auxiliares *sunt*,
Aliaque aliorum lingua late-dispersorum hominum:)
His unusquisque vir imperet, quibus princeps est;
Eorumque dux sit, ordinans *suos* cives.
Sic dixit; Hector autem minime Deæ orationem ignoravit,
Statimque dimisit concionem; ad arma vero ruebant.
Totæ autem aperiebantur portæ, & foras ruebant copiæ,
Pedestres pariter, & equestres: multusque tumultus coortus est.
Est vero quidam ante urbem collis editus,
In planicie seorsum, circumvius undequaque:
Quem quidem homines Batieam vocant,
Immortales autem sepulchrum agillimæ Myrinnes:
Illic tunc Trojanique in ordines distincti sunt, & auxiliares.
Trojanis quidem dux erat magnus expedite-pugnam-ciens Hector
Priamides: cum hoc quam pluriniæ & fortissimæ
Copiæ armabantur, promptæ hastis.
Dardaniis porro imperabat, strenuus filius Anchisæ,
Æneas; quem ex Anchisa peperit diva Venus,
Idæ in jugis Dea *cum* mortali cubans:
Non solus; cum eo duo Antenoris filii,
Archilochusque, Acamasque, pugnæ periti omnigenæ.
Qui vero Zeleam habitabant sub pedem imum Idæ,
Divites, bibentes aquam profundam Æsepi,
Trojani; his porro præerat Lycaonis clarus filius,
Pandarus, cui etiam arcum Apollo ipse dederat.

Qui autem Adraſteamque tenebant & civitatem Apæſi,
Et Pityeam tenebant, & Tereæ montem altum;
His imperabat Adraſtuſque & Amphius lineum-thoracem-geſtans,
Filii duo Meropis Percoſii, qui ſupra omnes
Noverat vaticinia, neque ſuos filios ſinebat
Proficiſci in bellum homines-perdens: ipſi vero ei non
Paruerunt: Fata enim *eos* agebant atræ mortis.
Qui vero Percoten & Practium incolebant,
Et Seſtum & Abydum tenebant, & nobilem Ariſben,
His porro Hyrtacides præfectus erat Aſius, princeps virorum,
Aſius Hyrtacides, quem ex Ariſba ferebant equi
Splendidi, magni, fluvio a Selleënte.
Hippothous vero ducebat gentes Pelaſgorum haſtis-exercitatorum
Eorum qui Lariſſam gleboſam habitabant:
His præerat Hippothouſque, Pylæuſque, ramus Martis,
Filii duo Lethi Pelaſgi Teutamidæ.
Cæterum Thracas ducebat Acamas, & Pirous heros,
Quotquot Helleſpontus æſtuoſus intus continet.
Euphemus vero dux Ciconum erat bellicoſorum,
Filius Trœzeni Jovis alumni Ceadæ. [*i. e.* Ceæ filii.]
Porro Pyræchmes ducebat Pæonas curvis-arcubus-utentes,
Procul ex Amydone, ab Axio late fluente,
Axio, cujus limpidiſſima aqua diffanditur *ſuper* terram.
Paphlagonibus vero præerat Pylæmenis animoſum cor,
Ex Enetis, unde mularum genus agreſtium,
Qui Cytorum tenebant, & Seſamum incolebant,
Circaque Parthenium fluvium inclytas domos habitabant,
Cromnamque, Ægialumque, & excelſos Erythinos.
At Halizonibus Hodius & Epiſtrophus imperabant,
Procul ex Alybe, unde argenti eſt origo.
Myſis vero Chromis præerat, & Ennomus augur:
Sed non auguriis effugit mortem nigram,
Verum ſtratus eſt ſub manibus velocis Æacidæ
In fluvio, ubi quidem Trojanos contrucidabat & alios.
Phorcys porro Phrygios ducebat & Aſcanius Deo ſimilis,
Procul ex Aſcania: ardebant vero prælio pugnare.
Mæoniis porro Meſthleſque & Antiphus duces erant,
Filii Pylæmenis, quos Gygæa peperit palus;
Qui etiam Mœonios ducebant ſub Tmolo natos.
Naſtes porro Caribus præerat barbare-loquentibus,
Qui Miletum tenebant, Phthirorumque montem frondoſum,
Mæandrique fluenta, Mycaleſque alta cacumina.
His utique Amphimachus & Naſtes præerant,
Naſtes, Amphimachuſque, Nomionis clari filii,
Qui & aurum geſtans ad bellum ibat, velut puella,
Stultus: neque omnino ipſi hoc depulit acerbum interitum;
Sed ſtratus eſt ſub manibus velocis Æacidæ,

In fluvio: aurum vero Achilles abſtulit belli-peritus.
Sarpedon autem præerat Lyciis, & Glaucus laudatiſſimus,
Procul ex Lycia, Xantho a vorticoſo.

LIBER TERTIUS.

AT poſtquam inſtructi fuerunt una cum ducibus quique;
Trojani quidem *cum* clangoreque, clamoreque incedebant,
Sicut clangor gruum eſt in aëre, (aves veluti:
Quæ poſtquam ſcilicet hyemem effugerunt & immenſum imbrem,
Cum clangore eædem volant ſupra oceani fluenta,
Hominibus Pygmæis cædem & mortem ferentes:
Aëriæ quippe eæ noxium conflictum adferunt.
At proficiſcebantur *cum* ſilentio robur ſpirantes Achivi,
In animo geſtientes opem ferre ſibi invicem.
Quemadmodum montis verticibus Notus offudit nebulam, 10
Paſtoribus nequaquam gratam, furi autem etiam nocte commodio-
Et eouſque quis *tum* proſpicit, quouſque lapidem jacit: (rem,
Sic horum ſub pedibus pulvis excitabatur turbidus
Euntium: valde enim celeriter pertranſibant campum.
Hi vero quum jam prope erant ſe invicem invaſuri (ditus,
Trojanis quidem in-prima-acie-erat Alexander divina forma præ-
Pardi pellem humeris geſtans & incurvos arcus,
Et enſem: is vero haſtilia duo præfixa ære
Vibrans, Græcorum provocabat quoſque fortiſſimos,
Ut contra *ſe* dimicarent in ſæva pugna. 20
Hunc autem poſtquam animadvertit bellicoſus Menelaus
Incedentem ante agmen, magnis paſſibus gradientem;
Sicut leo gaviſus eſt, qui magnum in corpus inciderit,
Nactus aut cervum cornutum, aut agreſtem capram,
Eſuriens; avide enim devorat, etiamſi ipſum
Inſequantur veloceſque canes, florenteſque juvenes:
Sic gaviſus eſt Menelaus Alexandrum divina forma prædítum
Oculis conſpicatus; cogitabat enim ulturum ſe virum ſceleratum;
Statim itaque de curru cum armis deſiliit humi. (præditus
Illum autem poſtquam animadvertit Alexander divina forma
In prima acie apparentem, perculſus eſt ſuo corde; 31
Retroque ſociorum in agmen receſſit, mortem evitans.
Ut ſcilicet cum quis draconem conſpicatus reſiliens fugit
Montis in ſaltibus, ſubtuſque tremor occupavit artus,
Retroque receſſit, pallorque ejus cepit genas:
Sic retro in agmen ſubrepſit Trojanorum ſuperborum
Metuens Atrei filium Alexander divina forma præditus.
Hunc autem Hector objurgavit conſpicatus, probroſis verbis;
Infelix Pari, forma præſtantiſſime, mulieroſe, deceptor,
Utinam non natus fuiſſes, aut nuptiarum-expers periiſſes. 40

Sane

Sane illud mallem, & quidem multo utilius eſſet,
Quam ſic dedecus eſſe & turpi ſpectaculo omnibus.
Certe cachinnantur comantes Achivi,
Suſpicati egregium propugnatorem eſſe, quoniam venuſta
Species *tibi* ineſt: ſed non eſt vis animo, neque ullum robur.
Num talis exiſtens, in pontum-tranſcuntibus navibus
Mare emenſus, ſociis charis coactis,
Permiſtus alienigenis, mulierem formoſam abduxiſti
Ex Apia terra, ſponſam virorum bellicoſorum?
Patrique tuo magnum detrimentum, civitatique, totique populo,
Inimicis quidem gaudium, dedecus autem tibi ipſi? 51
Nonne vero ſuſtinueris bellicoſum Menelaum?
Noſſes utique qualis viri teneas florentem uxorem.
Non tibi profuerit cithara, & dona Veneris,
Et coma & ſpecies; cum in pulveribus immixtus fueris!
Sed valde Trojani *ſunt* timidi: *alias* certe jam (traſti.
Lapideam indutus fuiſſes tunicam, *tot* malorum gratia, quæ pa-
Hunc autem viciſſim allocutus eſt Alexander divina-forma.
Hector, quoniam me jure increpaſti, non injuria: (præditus;
(Semper tibi cor, ſecuris veluti, eſt indomitum, 60
Quæ penetrat lignum, a viro *acta*, qui arte
Lignum navale exſcindat, augetque viri impetum:
Sic tibi in præcordiis intrepidus animus eſt.)
Ne mihi dona amabilia exprobra aureæ Veneris:
Neutiquam rejicienda ſunt Deorum præclara dona,
Quæcunque ipſi dederint; ſuo arbitrio autem non quivis ceperit,
Nunc vero, ſi me vis bellare & pugnare,
Cæteros quidem ſedere-facias Trojanos & omnes Achivos,
Sed me in medio & bellicoſum Menelaum
Committite de Helena & opibus omnibus pugnaturos: 70
Uter autem vicerit, ſuperiorque fuerit,
Opes acceptas penitus omnes, mulieremque, domum abducat:
Vos autem cæteri, amicitia & fœderibus firmis percuſſis,
Habitetis Trojam gleboſam: Illi vero redeant
Ad Argos equis aptum, & Achaiam pulchras-mulieres-habentem.
Sic dixit; Hector vero gaviſus eſt valde, ſermone audito:
Et in medium progreſſus, Trojanorum cohibuit phalanges,
Media haſta prehenſa: illi autem reſederunt omnes.
In hunc autem ſagittas dirigebant comantes Achivi,
Miſſilibuſque collineantes lapidibuſque petebant. 80
Sed alte clamavit rex virorum Agamemnon;
Continete vos, Argivi, ne jaculemini, filii Achivorum:
Pollicetur enim ſe aliquid dicturum expedite-pugnam-ciens Hector.
Sic dixit. Illi vero abſtinuerunt a pugna, tacitique facti ſunt
Confeſtim: Hector vero inter utroſque locutus eſt;
Audite *ex* me, Trojani, & bene-ocreati Achivi,
Sermonem Alexandri, cujus cauſa bellum ortum eſt.

Cæteros

Cæteros quidem jubet Trojanos & omnes Achivos
Arma pulchra deponere ſuper terram almam:
Se vero in medio & bellicoſum Menelaum,
Solos de Helena & opibus omnibus pugnare:
Uter autem vicerit, ſuperiorque fuerit,
Opes acceptas penitus omnes, mulieremque domum abducat;
Cæteri autem amicitiam & fœdera firma feriamus.
Sic dixit: illi autem omnes taciti facti ſunt ſilentio.
Inter illos vero itidem locutus eſt bello ſtrenuus Menelaus;
Audite nunc & me: maxime enim *hæc* moleſtia inceſſit
Animum meum, cenſeo autem diremptum-iri jam
Argivos & Trojanos; quoniam mala multa paſſi eſtis,
Propter meam contentionem, & Alexandri propter inceptum.
Noſtrum vero utri mors & fatum paratum eſt,
Moriatur: cæteri autem dirimamini citiſſime.
Adferte vero agnos, alterum album, alteram vero nigram,
Terræque, & Soli: Jovique nos adferemus alium.
Adducite autem Priami vim, [*Priamum*,] ut fœdus feriat
Ipſe, quoniam ei filii fœdifragi *ſunt* & infidi;
Ne quis tranſgreſſione, Jovis fœdera violet.
Semper utique juniorum virorum animi inſtabiles-ſunt:
Quibus vero ſenex interfuerit, ſimul præterita & futura
Proſpicit; ut quam optime inter utroſque tranſigatur.
Sic dixit: at gaviſi ſunt Achivique Trojanique
Sperantes *ſe* finem facturos ærumnoſi belli.
Et equos quidem coërcuerunt in ordines, deſcenderunt autem ipſi,
Armaque exuerunt, quæ quidem depoſuerunt in terra
Prope ſe invicem: exiguum autem erat hinc inde terræ-ſpatium.
Hector vero ad urbem duos præcones miſit
Feſtinanter, *qui* agnoſque adferrent, Priamumque vocarent.
At Talthybium miſit Rex Agamemnon,
Naves ad cavas ut iret, & agnum juſſit
Adferre: ille vero haud immorigerus fuit Agamemnoni nobili.
Iris autem Helenæ candidas-ulnas-habenti nuncia venit,
Aſſimilata glori, Antenoridæ uxori,
Quam Antenorides habebat Rex Helicaon,
Laodicen, Priami filiarum forma-præſtantiſſimam.
Eamque invenit in domo: ea vero magnam telam texebat,
Duplicem, ſplendidam: multoſque intexebat labores (rum,
Trojanorumque equum-domitorum, & Achivorum ære-loricato-
Quos ſui cauſa ſuſtinebant a Martis manibus.
Prope autem ſtans allocuta eſt pedibus velox Iris:
Huc veni, nympha cara, ut admiranda facta ſpectes
Trojanorumq; equum-domitorum & Achivorum ære-loricatorum:
Qui prius ſibi invicem inferebant lachrymoſum bellum
In campo, pernicioſæ cupidi pugnæ:
Jam vero ſedent taciti, (bellumque ceſſat,)

Scutis

Scutis innixi, juxtaque haſtæ longæ fixæ ſunt:
At Alexander & bellicoſus Menelaus
Longis haſtis pugnabunt de te:
Ei vero, qui vicerit, chara vocaberis uxor.
Sic locuta dea, dulce deſiderium injecit animo
Virique prioris, & urbis, atque parentum.
Protinus autem candidis operta velis,
Properavit ex gynæceo, teneram lachrymam effundens:
Non ſola, ſimul eam & famulæ duæ ſequebantur,
Æthra Pitthei filia, Clymeneque magnis oculis.
Confeſtim deinde pervenerunt, ubi Scææ portæ erant.
At Priamus & Panthous & Thymœtes,
Lampuſque, Clytiuſque, Hicetaonque, ramus Martis,
Ucalegonque & Antenor, prudentes ambo,
Sedebant populi ſeniores in Scæis portis,
Ob ſeneƈtutem ſcilicet a bello ceſſantes; ſed *erant* concionatores
Boni, cicadis ſimiles, quæ in ſylva
Arbori incidentes vocem ſuavem emittunt:
Tales utique Trojanorum proceres ſedebant in turri.
Hi autem ut viderunt Helenam ad turrim venientem,
Submiſſe inter ſe verbis alatis dixerunt:
Non *eſt* indigne ferendum, Trojanos & bene ocreatos Achivos
Tali de muliere longum tempus dolores pati:
Omnino immortalibus deabus ad vultum ſimilis eſt.
Sed & ſic, talis quamvis ſit, in navibus redeat,
Neque nobis liberiſque in poſterum detrimentum relinquatur.
Sic dixerunt: Priamus autem Helenam vocavit voce;
Huc coram veniens, cara filia, aſſide mihi,
Ut videas prioremque maritum, affineſque, amicoſque:
(Non mihi *tu* in cauſa es; Dii utique mihi in cauſa ſunt,
Qui mihi immiſerunt bellum lachrymoſum Achivorum:)
Ut mihi & iſtum virum ingentem nomines,
Quiſnam iſte ſit Achivus vir ampluſque magnuſque.
Certe quidem capite etiam altiores alii ſunt:
Pulchrum autem adeo ego nondum vidi oculis,
Nec adeo venerabilem: regi enim viro ſimilis eſt.
Huic autem Helena verbis reſpondit, nobiliſſima mulierum;
Reverenduſque mihi es, dilecte ſocer, timenduſque:
Utinam mors mihi placuiſſet mala, quando huc
Filium tuum ſecuta ſum, thalamo fratribuſque relictis,
Filiaque cariſſima, & cœtu æqualium amabili.
Sed hæc non facta ſunt: quamobrem & lachrymis liqueſco.
Illud autem tibi dicam, quod *ex* me quæris atque percontaris:
Hic quidem, Atrides *eſt* late imperans Agamemnon;
Utrunque, Rexque bonus, fortiſque bellator.
Levir utique meus erat inverecundæ, ſiquidem fuit.
Sic dixit: hunc vero ſenex admiratus eſt, dixitque;

O beate Atrida, læto-fato-nate, fortunate,
Certe tibi multi ſub imperio ſunt juvenes Achivorum.
Olim etiam Phrygiam ingreſſus ſum vitiferam,
Ubi vidi plurimos Phrygas, viros equos-agitandi peritos,
Copias Otrei & Mygdonis deo-ſimilis,
Qui quidem tunc caſtra-habebant apud ripas Sangarii.
Etenim ego auxiliaris exiſtens cum illis numerabar
Die illo, quando venerunt Amazones viragines.
Sed neque iſti tot erant, quot nigris oculis Achivi.
Secundo dein, Ulyſſem conſpicatus, interrogavit ſenex;
Dic age mihi & iſtum, dilecta filia, quiſnam is ſit.
Minor quidem capite Agamemnone Atrida,
Latior vero humeris & pectoribus viſu.
Arma quidem ei jacent ſuper terram almam;
Ipſe vero, aries veluti, obit ordines virorum:
Arieti ipſum ego aſſimilo denſi velleris,
Qui ovium magnum gregem oberrat candidarum.
Huic autem reſpondit deinde Helena Jove nata;
Iſte porro, *eſt* Laërtiades ſolers Ulyſſes,
Qui nutritus eſt in populo Ithacæ, aſperæ licet exiſtentis,
Sciens omnimodoſque dolos & conſilia prudentia.
Hanc autem Antenor prudens contra locutus eſt;
O mulier, profecto valde hoc verbum verum es locuta;
Jam enim & huc olim venit nobilis Ulyſſes,
Tui cauſa legatus, cum bellicoſo Menelao:
Hos autem ego hoſpitio accepi, & in ædibus humaniter-tractavi:
Amborum vero indolem perſpexi & conſilia prudentia:
At cum jam Trojanis congregatis miſti eſſent,
Stantibus quidem, Menelaus eminebat latis humeris;
Ambobus autem ſedentibus, auguſtior erat Ulyſſes.
Sed cum jam verba & conſilia omnibus texebant,
Certe quidem Menelaus ſuccincte concionabatur,
Pauca quidem, ſed valde argute: quoniam non multiloquus *erat*,
Neque verbis errans, quamvis ætate poſterior erat.
Sed cum jam ſolers ſurrexiſſet Ulyſſes,
Stabat, deorſumque deſpiciebat in terram oculis defixis, (vebat,
Sceptrum vero neque retrorſum, neque in anteriorem-partem mo-
Sed immotum tenebat, imperito viro ſimilis:
Dixiſſes iracundum aliquem eſſe, ſtultumque itidem.
At cum jam vocemque magnam ex pectore mitteret,
Et verba imbribus nivalibus ſimilia hybernis;
Non deinde cum Ulyſſe contendiſſet mortalis alius:
Non *autem* tunc adeo Ulyſſis mirabamur ſpeciem intuentes.
Tertio rurſus Ajacem conſpicatus, interrogabat ſenex;
Quiſnam item iſte alius Achivus vir, latuſque magnuſque,
Proceriſſimus Argivorum *tum* capite tum latis humeris? (mulierum;
Huic autem Helena ſinuoſo-peplo-induta reſpondit, nobiliſſima

Hic vero, Ajax eſt ingens, propugnaculum Achivorum:
Idomeneus autem illinc inter Cretenſes, Deus veluti,
Stat: circum vero ipſum Cretenſium duces congregati ſunt.
Sæpe eum hoſpitio excepit bellicoſus Menelaus
Domo in noſtra, quum ex Creta veniſſet.
Nunc vero alios quidem omnes video nigris-oculis Achivos,
Quos facile cognoverim, nomenque proferrem:
Duos vero non poſſum conſpicere principes populorum,
Caſtoremque equorum domitorem, & pugilatu ſtrenuum Pollucem,
Germanos-fratres, quos mihi una peperit mater.
An non ſecuti ſunt Lacedæmone ex amœna?
An huc *illi* quidem ſecuti ſunt navibus in pontigradis;
Nunc vero nolunt pugnam inire virorum,
Dedecora veriti & probra multa, quæ mihi ſunt?
Sic dixit: hos autem jam continebat alma tellus
In Lacedæmone iſtic, dilecta in patria terra.
Præcones autem per urbem, Deorum ferebant fœdera firma,
Agnos duos, & vinum lætum, fructum telluris,
Utre in caprino: ferebat etiam cratera ſplendidum
Præco Idæus, & aurea pocula:
Excitabatque ſenem aſtans, *his* verbis:
Surge, Laomedontiade: vocant optimates
Trojanorumque equum-domitorum, & Achivorum ære-loricato-
In campum deſcendere, ut fœdera firma feriantur: (rum,
Quippe Alexander & bellicoſus Menelaus
Longis haſtis dimicabunt de muliere:
Victorem autem mulier & opes ſequentur:
Cæteri vero, amicitia & fœderibus firmis percuſſis,
Incolemus *nos* Trojam gleboſam; illi autem revertentur
In Argos aptum-equis & *in* Achaiam pulchras-mulieres-habentem.
Sic dixit: cohorruit autem ſenex; juſſitque ſocios
Equos jungere; Illi vero impigre paruerunt.
Aſcendit itaque Priamus, ac lora traxit retrorſum;
Juxtaque eum Antenor perpulchrum aſcendit currum.
Illi utique per Scæas *portas* in campum dirigebant veloces equos.
At ubi jam venerunt ad Trojanos & Achivos;
Ex equis deſcendentes in terram almam,
In medium Trojanorum & Achivorum proceſſerunt.
Surrexit autem ſtatim deinde rex virorum Agamemnon,
Surrexit etiam Ulyſſes ſolers: at præcones conſpicui
Res neceſſarias ad fœdera fida Deorum cogebant, cratere autem vinum
Miſcebant: ac regibus aquam ſupra manus fuderunt.
Atrides vero, diſtricto manibus cultro,
Qui ei ad enſis magnam vaginam ſemper pendebat,
Agnorum ex capitibus abſcidit pilos: at *eos* poſtea
Præcones Trojanorum & Achivorum diſtribuerunt principibus.
Inter eos vero Atrides alta-voce precabatur, manibus ſublatis;

Jupiter

Jupiter pater, qui ab Ida imperas, auguſtiſſime, maxime,
Solque, qui omnia aſpicis, & omnia audis,
Et Flumina, & Tellus, & qui ſub *terra* mortuos
Homines punitis quicunque perjurium juraverit,
Vos teſtes ſitis, conſervate vero fœdera fida.
Si quidem Menelaum Alexander interfecerit,
Ipſe deinceps Helenam retineat, & opes omnes;
Nos vero in navibus redeamus pontum-tranſeuntibus.
Sin autem Alexandrum interfecerit flavus Menelaus,
Trojani exinde Helenam & opes omnes reddunto,
Mulctam vero Argivis pendunto, quam convenit,
Quæque etiam poſteros inter homines ſit *memorata*.
Sin autem mihi mulctam Priamus Priamique filii
Pendere noluerint, Alexandro proſtrato;
Tum ego etiam deinde pugnabo, gratia mulctæ,
Hic manens, uſque dum finem belli invenero.
Dixit, & fauces agnorum abſcidit fævo-ferro.
Et hos quidem depoſuit ſuper terram palpitantes,
Anima carentes: nam vires ademerat ferrum.
Vinum inſuper ex cratere hauſtum poculis
Effundebant, & vota faciebant Diis immortalibus.
Sic autem aliquis dicebat Achivorumque Trojanorumque;
Jupiter auguſtiſſime, maxime, & immortales Dii cæteri;
Utri priores præter fœdera offenderint,
Sic ipſis cerebrum humi fluat, ſicut hoc vinum,
Ipſorum, & liberorum: uxores vero aliis cedant.
Sic dicebant: necdum ipſis *votum* ratum faciebat Saturnius.
Inter eos autem Dardanides Priamus verba fecit;
Audite me, Trojani, & bene ocreati Achivi:
Equidem ego abeo ad Ilium ventoſum
Retro; quia nullo modo ſuſtinebo oculis videre
Pugnantem dilectum filium cum bellicoſo Menelao.
Jupiter nimirum hoc ſcit & immortales Dii reliqui,
Utri mortis finis fato-deſtinatus ſit.
Dixit, & in currum agnos poſuit Diis par vir;
Et aſcendit ipſe, ac lora traxit retrorſum;
Juxtaque eum Antenor perpulchrum aſcendit currum.
Hi quidem itaque reverſi, ad Ilium abibant.
Hector vero Priami filius & nobilis Ulyſſes
Locum quidem primum dimenſi ſunt: ac deinde
Sortes in galeâ æreâ quatiebant prehenſas,
Uter prior emitteret æream haſtam.
Populi interim ſupplicabant, Diiſque manus elevabant;
Sic autem aliquis dicebat Achivorumque Trojanorumque:
Jupiter pater, qui ab Ida imperas, auguſtiſſime, maxime:
Uter horum facinorum inter utrosque author fuerit,
Hunc da interemptum ſubire domum Orci;

Nobis vero rursus amicitiam & fœdera rata fieri.
Sic quidem dixerunt; concutiebat vero ingens, expedite-pugnam.
Retro aspiciens: Paridis autem illico sors exsillit. (ciens Hector,
Illi deinde consederunt secundum ordines, ubi unicuique
Equi veloces, & varia arma jacebant.
At circa humeros induit arma pulchra
Nobilis Alexander, Helenæ maritus pulchras-comas habentis.
Ocreas quidem primum circa tibias posuit
Pulchras, argenteis fibulis apte-junctas:
Tum postea thoracem circa pectora induebat
Sui fratris Lycaonis; habilis enim erat ipsi:
Circa autem humeros suspendit ensem argenteis-clavis-distinctum,
Æreum; ac postea scutum magnumque solidumque:
Capiti vero forti galeam affabre-factam imposuit,
Setis equinis comantem; terribiliter vero crista desuper nutabat:
Sumsitque robustam hastam, quæ ipsius manibus apta erat.
Pari autem modo & Menelaus mavortius arma induebat.
Hi postquam igitur ex utraque acie armati erant,
In medium Trojanorum & Achivorum processerunt,
Torvum intuentes: stupor autem occupabat aspicientes
Trojanosque equorum-domitores, & bene-ocreatos Achivos.
At *hi* propius steterunt dimenso in loco,
Quassantes hastas, sibi invicem irati.
Prior autem Alexander emisit longam hastam,
Et feriit Atridæ scutum undique æquale,
Neque perrupit æs, inflexa est enim ei cuspis
Scuto in valido. At secundus impetum fecit ferro
Atrides Menelaus, precatus Jovem patrem;
Jupiter rex, da ulcisci, qui me prior injuria affecit.
Scelestum Alexandrum, & meis sub manibus doma;
Ut quisque horrescat etiam posterorum hominum,
Hospitem injuria afficere, qui benignitatem exhibuerit.
Dixit, & vibratam emisit longam hastam,
Et feriit Priamidæ scutum undique æquale.
Per scutum sane penetravit fulgidum rapida hasta,
Et per thoracem affabre-factum infixa est:
E regione autem juxta ile discidit tunicam
Hasta: ille vero inclinatus est, & evitavit mortem atram.
Atrides autem educto ense argenteis-clavis-distincto,
Percussit attollens galeæ conum: super eo vero
In triaque & quatuor frusta disruptus excidit manu.
Atrides autem ejulavit, suspiciens in latum cœlum:
Jupiter pater, nullus te deorum pernicioſior alius:
Certe speraveram *me* ulturum Alexandrum de injuria:
Nunc autem mihi in manibus fractus est ensis; mihique hasta
Emissa est manibus irrita, neque sum assecutus ipsum.
Dixit, & irruens galea *eum* prehendit setis-equinis-densa,

Tri-

Trahebatque converſus ad bene ocreatos Achivos:
Præfocabat autem eum acu-pictum ligamen tenero ſub jugulo,
Quod ipſi ſub mento retinaculum adſtringebatur galeæ.
Et pertraxiſſet utique, & immenſam tuliſſet gloriam,
Niſi cito ſenſiſſet Jovis filia Venus,
Quæ ipſi rupit lorum bovis vi occiſi:
Inanis autem galea ſimul ſequebatur manum robuſtam.
Eam quidem tum heros ad bene ocreatos Achivos
Projecit contorquens, ſuſtuleruntque dilecti ſocii.
At ille iterum irruit interficere cupiens
Haſta ærea: hunc autem eripuit Venus
Facile valde, utpote Dea: cooperuitque caligine multa,
Collocavitque in thalamo ſuaveolenti, fragrante-ſuffimentis.
Ipſa autem Helenam vocatura abiit: hanc autem invenit
Turri in alta; circumque Troades abunde erant:
Manu vero, odora veſte concuſſit prehenſam:
Anui autem eam ſimilis facta grandævæ allocuta eſt
Lanificæ, quæ ipſi Lacedæmone habitanti
Carpebat lanas pulchras, maximeque ipſam diligebat.
Huic ſe cum aſſimilaſſet, allocuta eſt Diva Venus;
Huc veni: Alexander te vocat domùm redire:
Ille ipſe in thalamo & tornatis lectis,
Tum pulchritudine ſplendens, tum veſtibus: neque dixeris
Cum viro congreſſum-armis illum rediiſſe, ſed ad choream
Ire, vel a chorea modo ceſſantem ſedere.
Sic dixit: huic autem animum in pectoribus commovit:
Atque ut vidit deæ perpulchrum collum,
Pectoraque deſiderabilia, & oculos vibranti ſplendore coruſcantes,
Expavit inde, verbaque fecit, dixitque:
Improba, quid me his cupis decipere?
An in aliquam me ulterius urbium bene habitatarum
Abduces, vel Phrygiæ, vel Mæoniæ amœnæ,
Siquis tibi & illic amicus, articulate-loquentium hominum?
Num, quia nunc nobili Alexandro Menelaus
Victo, vult odioſam me, domum abducere;
Ideo jam nunc huc dolos ſtruens adveniſti?
Sede apud ipſum profecta; Deorum vero abrenuncia vias:
Neque unquam tuis pedibus revertaris in cœlum,
Sed ſemper juxta illum ærumnas-perfer, & ipſum ſerva,
Donec te vel uxorem fecerit, vel ille ancillam.
Illuc autem ego non ibo, reprehenſu dignum utique eſſet,
Illius ornatura lectum: Troades ſane me poſtea
Omnes vituperabunt: ſuſtineo vero dolores immenſos animo.
Hanc autem irata allocuta eſt Diva Venus;
Ne me irrites, miſera; ne irata te deſtram,
Tantumque te odio habeam, quantum jam mirifice amavi:
Intermedio autem utrorumque ſtruam odia pernicioſa.

Trojanorum & Danaorum: tu vero malo fato pereas.
Sic dixit: timuit vero Helena Jove prognata;
Ivitque cooperta peplo candido splendido,
Tacite; omnesque Troadas latuit: præibat autem Dea.
Hæ vero ubi *in* Alexandri domum pulchram venerunt,
Ancillæ quidem deinde velociter ad munera *sua* convertebantur,
Ipsa autem in altum thalamum ascendit nobilissima mulierum;
Ei autem sellam prehensam amans-risum Venus,
Ex adverso Alexandri Dea deposuit ferens:
Ibi sedit Helena, filia Jovis Ægiochi,
Oculis aversis; virumque objurgavit *hac* oratione:
Venisti ex bello: utinam illic periisses,
A viro interfectus forti, qui meus prior maritus erat.
Certe quidem antea gloriabaris, bellicoso Menelao,
Tuisque viribus & manibus, & hasta, *te* præstantiorem esse:
Sed vade nunc provoca bellicosum Menelaum
Rursus pugnare contra. At te ego
Cessare moneo, neque flavum Menelaum
Contra, bellum bellare & pugnare
Temere; ne forte ab ipso hasta interficiaris.
Hanc autem Paris verbis respondens est allocutus;
Ne mihi, mulier, acerbis opprobriis animum incessas.
Nunc quidem enim Menelaus vicit cum Minerva:
Illum vicissim ego *forte alias vincam*; nam Dii adsunt & nobis.
Sed age in gratiam redeamus concumbentes:
Non enim unquam me sic amor mentem complexus est,
Ne *tunc quidem*, quando te pridem Lacedæmone ex amœna
Navigabam rapta in transeuntibus-pontum navibus,
Insula vero in Cranaë junctus sum amore & concubitu;
Sicut te nunc amo, & me dulce desiderium capit.
Dixit, & præibat in lectum ascendens, simulque sequebatur uxor:
Hi quidem igitur in perforatis cubuerunt lectis.
Atrides vero [*Menelaus*] per turbam vagabatur, feræ similis,
Sicubi conspicaretur Alexandrum divina forma præditum.
Verum nullus poterat Trojanorum inclytorumque auxiliatorum
Ostendere Alexandrum tunc bellicoso Menelao:
Nec enim propter amicitiam abscondissent, si quis vidisset.
Æque enim ipsis omnibus odio erat, atque mors atra.
Inter hos autem locutus est rex virorum Agamemnon;
Audite me, Trojani, & Dardani, & auxiliatores;
Victoria quidem manifesta est bellicosi Menelai:
Vos igitur Argivam Helenam & opes cum ipsa
Reddite, & mulctam persolvite, quam oportet,
Quæque & posteris hominibus memoretur.
Sic dixit Atrides: comprobabant autem cæteri Achivi.

LIBER

LIBER QUARTUS.

Dii interim apud Jovem ſedentes conſultabant
Aureo in pavimento; interque hos veneranda Hebe
Nectar miniſtrabat; illi autem aureis poculis
Excipiebant alter alterum, Trojanorum urbem aſpicientes.
Tum continuo conabatur Saturnius irritare Junonem,
Mordacibus verbis *ſubdole* & per comparationem loquens:
Duæ quidem Menelao adjutrices ſunt Dearum,
Junoque Argiva, & auxiliatrix potens Minerva:
At enim ipſæ ſeorſum ſedentes, aſpicientes
Oblectantur: huic vero [*Paridi*] riſum amans Vetus
Semper adeſt, & ab ipſo fata repellit:
Et nunc conſervavit putantem *ſe* moriturum.
Sed victoria quidem, bellicoſi Menelai:
Nos igitur conſultemus, quem exitum habituræ ſint hæ res:
Utrum rurſus bellumque pernicioſum & certamen grave
Excitemus, an amicitiam inter utroſque conciliemus.
Quod ſi ita hoc omnibus gratum & jucundum ſit,
Omnino utique habitetur urbs Priami regis,
Retro autem Argivam Helenam Menelaus abducat.
Sic dixit: Compreſſis vero labris gemebant Minervaque & Juno:
Propinquæ hæ utique ſedebant, malaque Trojanis cogitabant.
At Minerva quidem tacita erat, neque quicquam dixit,
Irata Jovi patri, ira enim ipſam ſæva tenebat:
Juno vero non continuit *in* pectore iram, ſed reſpondit;
Graviſſime Saturnie, quale verbum dixiſti?
Quomodo vis vanum reddere laborem, & ſine fructu
Sudorem, quem ſudavi præ labore? defatigati ſunt mihi & equi
Copias cogenti, Priamo mala, ejuſque filiis.
Fac: at nequaquam omnes comprobamus Dii cæteri.
Huic autem valde indignatus reſpondit nubes-cogens Jupiter;
Improba, qui tibi Priamus Priamique filii
Tanta mala faciunt, quod indeſinenter cupis
Illi evertere bene ædificatam urbem?
Quod ſi tu, ingreſſa portas & muros altos,
Crudum voraveris Priamum Priamique filios,
Cæteroſque Trojanos; tunc fortaſſe iram ſaturaveris.
Fac, quomodo vis; ne hæc contentio poſthac
Tibi & mihi magna concertatio inter utroſque ſit.
Aliud autem tibi dicam, tu vero in præcordiis repone tuis;
Si quando & ego ardens, urbem exſtindere
Aliquam voluero ubi tibi dilecti homines nati ſunt,
Ne remoreris meam iram, ſed me permittas:
Etenim ego tibi *urbem hanc* dedi volens invito animo.
Quæ enim ſub ſoleque & cœlo ſtellifero

Habi-

Habitantur urbes terreſtrium hominum,
Harum a me maxime ex animo honorabatur Ilium ſacrum,
Et Priamus & populus haſtæ-fraxineæ-periti Priami.
Non enim mihi unquam ara carebat epulis convenientibus,
Libationeque, nidoreque: hunc enim ſortiti ſumus honorem nos.
Huic autem reſpondit deinde magnis oculis veneranda Juno;
Certe mihi tres quidem multo dilectiſſimæ ſunt urbes,
Argoſque, Spartaque, & latas-vias-habens Mycene:
Has exſcinde, quando tibi inviſæ fuerint animo.
Has non ego propugno, nec invideo *tibi*,
Quamvis enim inviderem & non ſinerem exſcindere,
Nihil profecerim invidendo: quoniam multo potentior es.
Sed oportet & meum facere laborem non irritum:
Nam & ego Dea ſum, genus autem mihi inde, undè tibi:
Et me maxime-venerandam genuit Saturnus verſutus,
Utrumque, tum quod ad genus, tum quod tua conjunx
Vocor: tu autem omnes inter immortales regnas.
Verum enimvero in his quidem concedemus *nos* inter nos,
Tibi quidem ego, tu autem mihi: ſequentur autem Dii cæteri
Immortales. Tu vero ocyus Minervæ manda,
Ire in Trojanorum & Achivorum pugnam gravem,
Conarique, ut Trojani gloria elatos Achivos
Incipiant priores præter fœdera lædere.
Sic dixit; neque non paruit pater hominumque & Deorum:
Protinus Minervam verbis alatis allocutus eſt;
Cito admodum ad exercitum vade, ad Trojanos & Achivos,
Et conare, ut Trojani gloria-elatos Achivos
Incipiant priores præter fœdera lædere.
Sic fatus, inſtigavit antea propenſam Minervam:
Deſcendit vero ab Olympi verticibus feſtinans.
Qualem autem ſtellam mittit Saturni filius verſuti,
Aut nautis portentum, aut exercitui lato populorum,
Splendidam, ex ea autem multæ ſcintillæ emittuntur:
Huic ſimilis impetu ferebatur in terram Pallas Minerva,
Deſiliitque in medium: ſtupor autem tenebat aſpicientes,
Trojanoſque equorum domitores, & bene ocreatos Achivos.
Sic vero aliquis loquebatur intuitus in propinquum alium;
Sane rurſus bellumque pernicioſum & pugna gravis
Erit, vel amicitiam inter utroſque ſtatuit
Jupiter, qui inter homines arbiter belli eſt.
Sic utique aliquis dicebat Achivorumque Trojanorumque.
Illa vero viro ſimilis Trojanorum ſubiit multitudinem,
Laodoco Antenoridæ, forti bellatori,
Pandarum deo-ſimilem quærens, ſicubi inveniret.
Invenit Lycaonis filium laudatumque fortemque,
Stantem: circaque ipſum fortes ordines clypeatorum
Militum, qui ipſum ſecuti fuerant ab Æſepi fluentis

Prope autem ſtans, verbis alatis allocuta eſt;
Nunquid mihi parueris, Lycaonis fili bellicoſe?
Auderes ſane Menelao immittere velocem ſagittam.
Ab omnibus utique Trojanis gratiam & gloriam reportares,
Inter omnes vero maxime ab Alexandro rege:
A quo profecto inprimis luculenta dona ferres,
Si viderit Menelaum mavortium, Atrei filium,
Tuo telo domitum, rogum conſcendentem triſtem.
Quin age, ſagitta-pete Menelaum gloria ſublimem:
Vove autem Apollini in Lycia genito, arcu-inclyto,
Agnorum primogenitorum *te* ſacrificaturum inclytam hecatomben,
Domum reverſum ſacræ in urbem Zeleæ.
Sic dixit Minerva, huic autem animum dementi flectebat.
Statim eduxit arcum perpolitum, *factum ex* ſalaci capro
Agreſti, quem quondam ipſe, ſub pectore conſecutus,
E rupe exeuntem excipiens in inſidiis,
Percuſſerat in pectus: hic autem ſupinus cecidit in petram.
Hujus cornua ex capite ſexdecim-palmorum nata erant:
Atque hæc quidem elaborans cornuum politor aptaverat faber,
Totumque cum recte levigaſſet, aureum impoſuit apicem:
Et hunc quidem *arcum Pandarus* ſcite diſpoſuit, cum tetendiſſet, ad (terram
Inclinans; ante autem ſcuta tenebant ſtrenui ſocii,
Ne prius conſurgerent *in eum* mavortii filii Achivorum, (rum.
Quam percuſſus eſſet Menelaus mavortius, propugnator Achivo-
Porro ille detraxit operculum pharetræ, exemitque ſagittam
Nondum in quenquam-conjectam, pennatam, profundorum cauſam
Statimque ad nervum aptavit acerbam ſagittam, (*validam* dolorum:
Vovitque Apollini in-Lycia genito, arcu-inclyto,
Agnorum primogenitorum *ſe* ſacrificaturum inclytam hecatomben,
Domum reverſum ſacræ in urbem Zeleæ.
Traxit autem ſimul crenaſque *ſagittæ* prehenſas, & nervos bubulos:
Nervum quidem mammæ admovit, arcui autem ferrum.
Porro poſtquam rotundum magnum arcum tetenderat,
Striduit arcus, nervus autem valde ſonuit, ſaliitque ſagitta
Acutam-habens-cuſpidem, in turbam advolare cupiens.
Neque tui, Menelaë, Dii beati obliti ſunt
Immortales, prima autem Jovis filia prædatrix,
Quæ ante te ſtans, ſagittam mortiferam depulit.
Hæc vero tantum inhibuit a corpore, ut cum mater
A filio arcet muſcam, quando dulci ſopitus eſt ſomno.
Ipſa vero *eo* direxit, ubi baltei annuli
Aurei conſtringebant *id*, & duplex obtendebatur thorax:
Incidit itaque in balteum bene-aptatum acerba ſagitta:
Et per balteum quidem adacta eſt affabre-factum,
Et per thoracem artificioſe-factum infixa eſt,
Laminamque, quam portabat tutamen corporis, ſeptum telorum,
Quæ ipſum plurimum juvit, perforavit tamen & ipſam;

Sum-

Summamque ſagitta perſtrinxit cutem viri:
Statim autem fluxit ſanguis purpureus ex vulnere.
Ac veluti quando aliqua ebur mulier purpura tinxerit
Mæonea, vel Caria, maxillare ut ſit equorum:
Jacet autem in thalamo, multique ipſum optarunt
Equites geſtare; Regi vero eſt repoſitum ornamento,
Utrunque, ornatuſque equo, equitique gloria:
Talia tibi, Menelaë, fœdata ſunt cruore femora
Formoſa, ſuræque, & malleoli pulchri inferius.
Cohorruit autem deinde rex virorum Agamemnon,
Ut vidit atrum ſanguinem defluentem ex vulnere:
Cohorruit autem & ipſe bellicoſus Menelaus.
Quum vero vidit nervumque & *ſagittæ* hamos extra exiſtentes,
Iterum ei animus in pectoribus collectus eſt.
Inter hos autem graviter ſuſpirans locutus eſt rex Agamemnon,
Manu tenens Menelaum; adgemebantque ſocii.
Chare frater, *in* mortem ergo tibi fœdera percuſſi,
Solum cum objeci pro Achivis cum Trojanis pugnare: (carunt.
Quandoquidem ita te vulnerarunt Trojani, & fœdera firma concul-
Non tamen ullo modo irritum erit fœdus ſanguiſque agnorum,
Libaminaque mero-facta, & dextræ, quibus fiſi fuimus.
Etiamſi enim protinus Olympius non perfecerit,
Attamen tandem aliquando perficiet; & magno luerint,
Cum propriis capitibus, uxoribuſque & liberis.
Bene enim ego hoc ſcio mente & animo;
Erit dies, quando pereat Ilium ſacrum,
Et Priamus, & populus haſtæ-fraxineæ-periti Priami.
Jupiter utique ipſis Saturnius, in excelſo ſedens, *in* æthere habitans,
Ipſe incutiet terrificam Ægida omnibus,
Ob hanc fraudem iratus. Hæc ſane erunt non irrita;
Sed mihi gravis dolor tui *cauſa* erit, O Menelaë,
Si moriaris, & fatum adimpleveris vitæ:
Utique ſumma tum ignominia notatus charum Argos repetam.
Statim enim recordabuntur Achivi patriæ terræ,
Gloriam vero Priamo & Trojanis relinquemus,
Argivam Helenam: tui autem oſſa putrefaciet terra
Jacentis in Troja, non-ad-finem-perducto ſuper bello.
Et aliquis ſic dicet Trojanorum ferocientium,
Sepulchro inſultans Menelai glorioſi;
Utinam ſic in omnibus iram explcat Agamemnon,
Sicut & nunc incaſſum exercitum duxit huc Achivorum:
Ac ſcilicet rediit domum, dilectam in patriam terram,
Cum vacuis navibus, relicto ſtrenuo Menelao:
Sic aliquando aliquis dicet; tunc mihi dehiſcat lata terra.
Hunc autem confirmans allocutus eſt flavus Menelaus;
Bono ſis animo, neque quicquam terrefacias copias Achivorum:
Non in lethali *loco* acuta fixa eſt ſagitta, ſed ante

Tutatus

Tutatus est balteusque varius, & subtus
Cinctusque, & lamina, quam ærarii cuderant fabri.
Hunc autem respondens allocutus est rex Agamemnon;
Utinam sane ita sit, dilecte ô Menelaë:
Vulnus autem medicus tractabit, & adhibebit
Medicamina, quæ sedent tetros dolores.
Dixit; & Talthybium, divinum præconem, allocutus est;
Talthybi, quam citissime Machaonem huc accerse
Virum, Æsculapii filium laudatissimi medici,
Ut videat Menelaum mavortium, ducem Achivorum,
Quem aliquis missa sagitta vulneravit, arcuum peritus,
E Trojanis, vel Lyciis; *quod* illi quidem gloria, nobis vero luctus.
Sic dixit; neque ei præco immorigerus fuit, quum audivisset:
Perrexit autem ire per copias Achivorum ære-loricatorum,
Circumspiciendo-quærens heroëm Machaonem: illum vero vidit
Stantem; circumque ipsum fortes ordines clypeatorum
Militum, qui ipsum secuti sunt Tricca ex equorum-altrice.
Prope autem stans, verbis alatis allocutus est;
Veni *ocyus*, Æsculapiade; vocat rex Agamemnon,
Ut videas Menelaum mavortium, Atrei filium,
Quem aliquis sagitta missa vulneravit, arcuum peritus,
E Trojanis, vel Lyciis: *quod* illi quidem gloria, nobis autem luctus.
Sic dixit; huic vero animum in pectoribus commovit: (rum.
Perrexerunt autem ire per turbam, per exercitum latum Achivo-
Ac quum jam pervenissent, ubi flavus Menelaus
Vulneratus fuerat, circumque ipsum congregati erant quique præ-
Corona facta, ille vero in mediis stabat divinus vir; (stantissimi,
Protinus utique e balteo bene-aptato extraxit sagittam:
Ea vero dum extraheretur, retro curvati sunt acuti hami:
Solvit porro ipsi balteum variegatum, & subtus
Cinctumque, & laminam, quam ærarii cuderant fabri.
Atque ubi inspexerat vulnus, quo inciderat acerba sagitta;
Sanguine exsucto, lenia medicamenta peritus
Insperssit, quæ ejus quondam patri amicus præbuit Chiron.
Dum hi occupati erant circa bello-strenuum Menelaum,
Interim Trojanorum ordines admovebantur clypeatorum:
Atque hi rursus arma induerunt, & recordati sunt pugnæ.
Tunc non dormitantem vidisses Agamemnona nobilem,
Neque trepidantem, neque detrectantem pugnare;
Sed valde properantem pugnam in glorioſam.
Equos quidem enim dimisit, & currus varios ære:
Et hos quidem minister seorsum tenebat anhelantes
Eurymedon, filius Ptolemæi Piraidæ:
Huic plurimum mandavit prope se *currus* tenere, si quando ipsum,
Per membra occuparet defatigatio, multos *obeuntem* & imperitan-
Atipse pedester existens [*pedes*] obibat *lustrans* ordines virorum. (tem:
Et quos quidem properantes videret Danaorum velocium-equitum,

His

His magnopere animum addebat aſtans verbis ;
Argivi, ne quid remittatis de acri fortitudine :
Non enim mendaciis pater Jupiter erit auxiliator :
Sed qui priores præter fœdera injuriam intulerunt,
Horum certe ipſorum tenera corpora vultures vorabunt :
Nos vero uxoreſque dilectas, & infantes liberos,
Abducemus in navibus, poſtquam urbem ceperimus.
Quos *autem* e contrario detrectantes videret triſte bellum,
Eos valde objurgabat iracundis verbis ;
Argivi, ſagittis addicti, probro digni, nonne vos pudet ?
Curnam ſic ſtatis ſtupidi, ſicut hinnuli?
Qui utique poſtquam feſſi ſunt, per magnum campum currentes,
Stant, nec ullum ipſis in præcordiis eſt robur :
Sic vos ſtatis ſtupidi, neque pugnatis.
Anne exſpectatis Trojanos *dum* propius veniant, ubi naves
Subductæ ſunt pulchras-puppes-habentes, cani in littore maris,
Ut cognoſcatis, an vos protegat manu Saturnius ?
Sic is imperitans obibat ordines virorum :
Venitque ad Cretenſes, iens, per catervas virorum :
Hi autem circum Idomeneum bellicoſum armabantur :
Idomeneus quidem in prima acie *erat* apro ſimilis robore,
Meriones autem ei extremas incitabat phalangas.
Hos ergo conſpicatus, lætatus eſt rex virorum Agamemnon,
Protinuſque Idomeneum allocutus eſt blandis *verbis* ;
Idomeneu, equidem te honoro præ Danais pernicibus-equitibus,
Tum in bello, tum alio *quolibet* in opere,
Tum etiam in convivio, quando honorarium nigrum vinum
Argivorum proceres in crateribus miſcent,
Etſi enim cæteri comantes Achivi
Portionibus certis bibunt, tuum ſane plenum poculum ſemper
Stat, ſicut mihi *meum* ; ut bibas, quando animus juſſerit.
Sed propera in bellum, qualis antea gloriabaris eſſe.
Hunc autem Idomeneus, Cretenſium dux, contra *ſic* eſt allocu-
Atrida, valde quidem tibi ego concors ſocius (tus ;
Ero, ſicut primum promiſi & annui :
Verum alios hortare comantes Achivos ;
Ut quamprimum pugnemus : quoniam fœdera confuderunt
Trojani ; his utique mors & dolores poſtmodum
Erunt, quoniam priores contra fœdera injuriam intulerunt.
Sic dixit ; Atrides vero præteribat lætus corde :
Venitque ad Ajaces iens per catervas virorum :
Hi vero armabantur ; ſimulque nimbus ſequebatur peditum.
Sicut autem quando a ſpecula vidit nubem paſtor vir [*paſtor aliquis*]
Venientem per mare a Zephyri flatu,
Eique, procul ſtanti, nigra, ſeu pix,
Apparet veniens per mare, ducitque turbinem multum ;
Cohorretque videns, ſubque ſpeluncam cogit pecudes :

Tales simul cum Ajacibus velocium-in-bello juvenum
Hostile in prælium densæ movebantur phalanges
Fuscæ, scutisque & hastis horrentes.
Et his quidem lætatus est visis rex Agamemnon,
Et ipsos compellans verbis alatis est allocutus;
Ajaces, Argivorum duces ære-loricatorum,
Vobis equidem, nec enim convenit, *milites* incitare non præcipio:
Vos enim ipsi valde populum instigatis ad fortiter pugnandum.
Utinam enim, ô Jupiterque pater, & Minerva, & Apollo,
Talis omnibus animus in pectoribus esset:
Sic cito caderet urbs Priami regis,
Manibus nostris captaque, excisaque.
Sic fatus, hos quidem reliquit illic, ivit autem ad alios;
Ubi is Nestorem invenit, argutum Pyliorum oratorem,
Suos socios ordinantem, & hortantem ad pugnandum; (umque,
Circa magnum [*Nempe magnum*] Pelagonta, Alastoraque Chromi-
Hæmonaque principem, Biantemque pastorem populorum.
Equites quidem primum cum equis & curribus,
Pedites autem a tergo constituit multosque & strenuos,
Vallum ut essent belli: ignavos vero in medium coëgit,
Ut etiam non volens quis necessitate pugnaret.
Equitibus quidem primum mandata dabat: hos enim jussit
Suos equos continere, neque turbatis ordinibus versari in turba.
Neve quis equitandi-peritiaque & robore fretus,
Solus ante alios sit nimis cupidus cum Trojanis pugnandi,
Neque retrocedat; imbecilliores enim eritis.
Quicunque autem vir a suo curru ad alium currum venerit,
Hastam porrectam extendat: quoniam multo melius sic.
Sic & veteres, urbes & muros evertebant,
Hanc mentem & animum in pectoribus habentes.
Ita senex adhortabatur, dudum rei militaris bene peritus:
Et eum quidem, lætatus est cum vidisset rex Agamemnon;
Et ipsum compellans verbis alatis est allocutus;
O senex, utinam, sicut animus *est* in pectoribus tuis,
Sic te genua sequerentur, roburque tibi firmum esset.
Verum te senectus atterit omnibus æque molesta: utinam quis
Virorum alius *eam* haberet, tuque in numero juvenum esses.
Huic autem respondit deinde Gerenius eques Nestor;
Atrida, valde quidem ego vellem & ipse
Sic esse, ut quando nobilem Ereuthalionem interfeci:
Verum nunquam simul omnia Dii dederunt hominibus:
Si tunc juvenis eram, nunc vice versa me senectus invadit.
Verumtamen & sic equitibus interero, & adhortabor
Consilio & verbis: hoc enim munus est senum.
Hastas autem vibrabunt juniores, qui me
Minores natu sunt, confiduntque robore.
Sic dixit: Atrides vero præteribat, lætus corde.

Invenit *deinceps* filium Petei Meneſtheum equitandi peritum
Stantem ; circumquæ *erant* Athenienſes, periti belli :
Cæterum prope ſtabat ſolers Ulyſſes ;
Juxtaque, Cephalenum circum ordines non imbecilli
Stabant: nondum enim horum audierant copiæ clamorem *belli*,
Sed recens concitatæ movebantur phalanges (ſpectantes
Trojanorumque equum-domitorum, & Achivorum : hi vero ex-
Stabant, quando phalanx Achivorum alia invadens,
In Trojanos impetum faceret, & inciperent prælium.
Hos itaque conſpicatus objurgavit rex virorum Agamemnon,
Et ipſos compellans verbis alatis eſt allocutus ;
O fili Petei, Jovis-alumni regis ;
Et tu, malis dolis inſtructe, aſtute ;
Cur trepidantes abſiſtitis, exſpectatiſque alios ?
Vos quidem conveniebat inter primos exiſtentes
Conſiſtere, & pugnæ ardenti occurrere.
Primi enim & ad convivium vocamini a me,
Quando convivium proceribus inſtruimus Achivi.
Ibi juvat aſſatas carnes edere, & pocula
Vini bibere ſuavis, quoad uſque placuerit :
Nunc vero libenter videretis, etiam ſi decem phalanges Achivorum
Vos ante pugnarent ſævo ferro.
Hunc autem torve intuitus allocutus eſt ſolers Ulyſſes ;
Atrida, quale tibi verbum fugit ex ſepto dentium ?
Quomodo vero dicis in bello remiſſos *nos* eſſe ? Quando Achivi
In Trojanos equorum domitores cieamus acre prælium,
Videbis, ſi volueris, ſique tibi hæc curæ fuerint,
Telemachi dilectum patrem anteſignanis immixtum
Trojanorum equum-domitorum ; tu autem hæc vana dicis.
Hunc vero ſubridens allocutus eſt rex Agamemnon,
Ut ſenſit iratum ; contrarioque ſumſit ſermonem :
Generoſe Laërtiade, ſolertiſſime Ulyſſe,
Neque te objurgo temere, neque hortor.
Scio enim, quod tibi animus in pectoribus tuis
Benigna conſilia novit : eadem enim ſentis, quæ & ego.
Quin age : hæc autem in poſterum componemus, ſi quid male nunc
Dictum eſt : hæc autem omnia Dii irrita faciant.
Sic locutus, hos quidem reliquit illic, ivitque ad alios :
Invenit vero Tydei filium magnanimum Diomedem,
Stantem interque equos & currus bene-compactos ;
Juxtaque ipſum ſtabat Sthenelus, Capanei filius.
Et hunc quoque objurgavit conſpicatus rex Agamemnon,
Et ipſum compellans verbis alatis allocutus eſt ;
Eheu, Tydei fili bellicoſi equum-domitoris,
Cur trepidas ? cur & circumſpicis belli ſemitas ?
Non utique Tydeo ita ſolitum trepidare erat,
Sed longe ante dilectos ſocios cum hoſtibus dimicare :

Sicut dixerunt, qui eum viderunt laborantem : non enim ego
Interfui, neque vidi : verum aliis *eum* dicunt præstitisse.
Certe enim sine bello [*sine copiis*] intravit Mycenas
Hospes, cum deo-pari Polynice, copias colligens,
Qui tunc bellum admovebant sacra ad mœnia Thebes;
Et valde supplicabant, ut darent inclytos auxiliatores.
Atque illi *quidem* volebant dare, & probabant, sicut hortabantur:
Verum Jupiter avertit, sinistra prodigia ostendens.
Hi autem postquam abierant, & in via progressi fuerant,
Ad Asopum venerunt juncosum, herbosum :
Tum utique legatum *(Thebas)* Tydeum miserunt Achivi,
Atque ille abiit, multosque invenit Cadmeos
Convivantes in domo fortitudinis Eteocleæ [*Eteoclis.*]
Tunc non, hospes licet esset, agitator-equum Tydeus
Pavebat, solus existens multos inter Cadmeos :
Quin ad certandum provocabat ; in omnibus autem vincebat
Facile : talis ei auxiliatrix erat Minerva.
Verum irati Cadmei, stimulatores equorum,
Ei revertenti densas insidias locaverunt ducentes,
Juvenes quinquaginta ; duo autem ductores erant,
Mæon Hæmonides, similis immortalibus,
Filiusque Autophoni, in-pugna-stabilis Lycophontes :
Tydeus tamen & his duram mortem intulit :
Omnes *scilicet* interfecit, unumque solum dimisit domum redire
Mæonem utique dimisit, Deorum signis parens.
Talis erat Tydeus Ætolus : sed filium
Genuit, se ipso inferiorem pugna, facundia autem præstantiorem.
Sic dixit : huic vero nihil respondit fortis Diomedes,
Reveritus regis increpationem venerandi :
Huic autem filius Capanei respondit inclyti ;
Atrida, ne mentiaris, sciens vere loqui :
Nos sane patribus longe fortiores gloriamur esse :
Nos etiam Thebes sedem cepimus septem-portas habentis,
Paucioribus copiis ductis sub murum Marti-sacrum,
Freti signis Deorum & Jovis auxilio :
Illi autem sua vecordia perierunt.
Quare ne mihi patres unquam in simili ponas honore.
Hunc autem torve intuitus allocutus est fortis Diomedes ;
O mi *Sthenele*, tacitus sede, meoque pare sermoni ;
Non enim ego succenseo Agamemnoni, pastori populorum,
Cohortanti ad pugnandum bene-ocreatos Achivos :
Hunc enim gloria simul sequetur, si quidem Achivi
Trojanos debellarint, ceperintque Ilium sacrum ;
Huic vero contra ingens luctus, Achivis cæsis.
Verum age quæso, & nos cogitemus de impetuosa fortitudine.
Dixit, & de curru cum armis desiliit in terram ;
Terribiliter autem sonuit æs circa pectora regis,

Qui concitus ferebatur: utique vel fortiſſimum *virum* metus cor-
Ut vero quando in littore ſonoro fluctus maris (ripuiſſet.
Concitatur confertim, Zephyro ſubmovente;
In alto quidem primum attollitur, ſed poſtea
Terræ alliſus vehementer fremit, & circa promontoria
Tumidus exiſtens faſtigiatur, exſpuitque maris ſpumam:
Sic tunc confertæ Danaorum movebantur phalanges
Indeſinenter ad pugnam: imperabat autem ſuis unuſquiſque
Ducum: cæteri vero taciti ibant, (neque dixiſſes
Tantas copias ſequi habentes in pectoribus vocem,)
Silentio reveriti ductores: circum autem omnes
Arma varia ſplendebant, quibus induti procedebant ordine.
Trojani autem, perinde ac oves locupletis viri in caula
Innumeræ ſtant, dum mulgentur lac album,
Aſſidue balantes, audita voce agnorum:
Sic Trojanorum fremitus per exercitum latum eſt excitatus.
Nec enim omnium erat una vociferatio, nec una vox, (mine-
Sed lingua miſta erat, e multis quippe locis convocati fuerant ho-
Inſtigabat vero hos quidem Mars, illos autem cæſiis-oculis Minerva,
Terrorque & Fuga, & Diſcordia inſatiabiliter furens,
Martis homicidæ ſoror, ſociaque,
Quæ parva quidem primum attollitur, ſed poſtea
Cœlo condit caput, & ſolo ingreditur:
Quæ ipſis & tunc litem utrinque pernicioſam injecit in medium,
Gradiens per turbam, augens gemitum virorum.
Hi vero quando jam in locum unum coëuntes venerant,
Committebant ſcuta, unaque haſtas, & robora virorum
Æreis-thoracibus-indutorum: atque clypei umbones-habentes
Appropinquabant invicem, multuſque tumultus coortus eſt.
Tum vero ſimul ejulatuſque & jactantia erat virorum,
Perdentiumque & pereuntium: fluebatque ſanguine terra.
Ut vero quando *duo* torrentes fluvii, de montibus fluentes,
In convallem conferunt rapidas aquas,
Scatebris ex magnis, concavum intra alveum voraginis,
Horumque procul fragorem in montibus audit paſtor:
Sic hiſce commiſtis oriebatur clamorque timorque.
Primus autem Antilochus Trojanorum interfecit virum bellatorem,
Strenuum in prima acie, Thalyſiadem Echepolum,
Quem utique percuſſit primus galeæ in conum ſetis-equinis-denſæ;
Inque frontem fixit; penetravit autem os intra
Cuſpis ærea; eum vero tenebræ oculos operuerunt;
Ceciditque, ſicut quando turris, in forti pugna.
Hunc autem proſtratum pedibus prehendit rex Elephenor
Chalcodontiades, magnanimorum princeps Abantum:
Subtrahebatque extra tela cupidus, ut quamprimum
Arma prædaretur: brevis vero ei fuit *iſte* conatus.
Cadaver enim trahentem conſpicatus magnanimus Agenor,

Latera,

Latera, quæ ei inclinato a clypeo denudata erant,
Vulneravit haſtili ærato, ſolvitque membra. (eſt
Itaque eum quidem reliquit animus; ſuper eum vero pugna coorta
Ardua Trojanorum & Achivorum: hi autem, lupi ſicut,
Invicem irruebant; virque virum manu occidebat.
Tunc percuſſit Anthemionis filium Telamonius Ajax
Juvenem, florentem, Simoiſium: quem olim mater
Ab Ida deſcendens, ad ripas Simoëntis
Peperit, cum parentes ſimul ſequeretur, pecus ut videret:
Propterea ipſum vocabant Simoiſium: neque parentibus
Nutritia caris reddidit, brevis autem ei ætas
Fuit, ab Ajace magnanimo lancea interfecto.
Primum enim ipſum venientem percuſſit in pectore, ad mammam
Dextram: ex adverſo autem per humerum ærea haſta
Ivit: hic autem in pulvere humi decidit, populus ceu,
Quæ in irriguo loco paludis magnæ nata eſt
Lævis; atque ei rami in ſummo *vertice* creverunt:
Quam quidem curruum fabricator micanti ferro
Exſcidit, ut curvaturam rotæ flectat ad pulchrum currum,
Quæ quidem & areſcens jacet fluvii ad ripas:
Talem ſane Anthemidem Simoiſium interfectum ſpoliavit
Ajax generoſus: *In* hunc autem Antiphus indutus varium thoracem
Priamides per turbam jaculatus eſt acuta haſta:
A quo quidem aberravit; at Leucum, Ulyſſis fidum ſocium,
Percuſſit in inguine, cadaver aliorſum trahentem:
Cecidit itaque juxta ipſum, cadaver autem ei excidit manu.
Ob hunc vero Ulyſſes valde animo interfectum iratus eſt:
Prodiit autem per primos pugnatores armatus coruſco ære:
Stetitque valde prope cum acceſſerat, & jaculatus eſt haſta ſplen-
Circa ſe oculis converſis; at Trojani retroceſſerunt, (denti,
Viro jaculante: ille vero non irritum telum miſit,
Sed filium Priami nothum percuſſit Democoonta,
Qui ei ex Abydo venerat, ab equabus velocibus:
Hunc utique Ulyſſes ob ſocium iratus, percuſſit haſta
In tempore: atque alterum per tempus penetravit.
Cuſpis ærea: illum autem tenebræ oculos cooperuerunt: (ſum:
Fragorem vero edidit cadens, ſonitumque dedere arma ſuper ip-
Receſſeruntque & primi pugnatores, & illuſtris Hector.
Argivi autem altum clamabant, trahebantque cadavera;
Rectaque proruperunt multo longius: indignatus eſt autem Apollo,
Ex Pergamo deſpiciens; Trojanoſque adhortatus eſt inclamans;
Irruite, equum-domitores Trojani, neque cedite pugna
Argivis; quoniam non illis lapis *eſt* corpus, neque ferrum,
Ut æs ſuſtineat acutum percuſſis.
Sed neque Achilles, Thetidis filius pulchras-comas-habentis,
Pugnat, verum ad naves iram cruciantem coquit.
Sic dixit ab urbe terribilis Deus. Sed Achivos

Excitavit Jovis filia glorioſiſſima Tritonia,
Gradiens per turbam, ubi remittentes *prælium* videret.
Tunc Amaryncidem Diorem fatum implicavit:
Pugillari enim ſaxo percuſſus eſt ad malleolum aſpero
In tibia dextra: percuſſit utique Thracum dux virorum
Pirus Imbraeides, qui ex-Æno venerat.
Ambos autem nervos & oſſa lapis improbus
Prorſus confregit; ille vero ſupinus in pulvere
Decidit, ambas manus charos ad ſocios pandens,
Animam expirans; ille autem accurrit, qui percuſſerat,
Pirus; vulneravitque haſta ad umbilicum; atque omnia
Effuſa ſunt humi inteſtina: illumque tenebræ oculos cooperuere.
Iſtum vero Thoas Ætolus irruentem percuſſit haſta
In pectore ſuper mammam, fixum eſt autem in pulmone æs:
Prope autem ad illum acceſſit Thoas, & validam haſtam
Extraxit pectore; ſtrinxit autem enſem acutum,
Eoque is ventrem percuſſit medium, abſtulitque animum.
Arma vero non exuit: circumſtabant enim ſocii,
Thraces vertice-ſummo-comantes, longas haſtas manibus tenentes,
Qui ipſum, magnum licet exiſtentem, & fortem, & præclarum,
Propulſarunt a ſe: is vero recedens, vi repulſus eſt.
Sic hi duo in pulvere prope invicem extenſi ſunt,
Hic quidem Thracum, ille vero Epeorum ære-loricatorum,
Duces; multi autem circum interfecti ſunt & alii.
Tum vero non pugnam quiſquam reprehendiſſet interveniens,
Qui adhuc illæſus & invulneratus acuto ære
Verſaretur in medio, duceretque ipſum Pallas Minerva,
Manu prehenſa, ac telorum averteret impetum.
Multi enim Trojanorum & Achivorum die illo
Proni in pulvere prope inter ſe proſtrati ſunt.

LIBER QUINTUS.

TUM vero Tydidæ Diomedi Pallas Minerva
Dedit robur & audaciam; ut conſpicuus inter omnes
Argivos fieret, & famam inſignem auferret.
Accendebat *utique* ei ex galeaque & clypeo indefeſſum ignem,
Stellæ autumnali ſimilem, quæ maxime
Splendide collucet lota in Oceano:
Talem ei ignem accendebat a capiteque & humeris;
Impulitque eum in medium, ubi plurimi tumultuabantur.
Erat autem quidam inter Trojanos Dares, locuples, inculpatus,
Sacerdos Vulcani; duoque ei filii erant,
Phegeus, Idæuſque, pugnæ bene periti omnis:
Hi ei [*Diomedi,*] ſemoti *a ſuis*, obvii proruerunt;
Hi quidem ab equis, ille vero a terra pugnam ciebat pedeſter.

Hi

Hi itaque quum jam prope erant in se mutuo vadentes,
Phegeus quidem prior emsit longam hastam,
Tydidæ vero super humerum siniſtrum venit cuspis
Hastæ, nec percussit ipsum: posterior vero irruit hasta
Tydides, hujus autem non irritum telum fugit e manu;
Sed percussit pectus inter mammas, deturbavitq; de equis [*de curru.*]
Idæus autem desiliit, relicto perpulchro curru,
Neque ausus est protegere fratrem interfectum:
Nam nec ipse quidem effugisset mortem atram;
Verum Vulcanus eripuit, servavitque caligine tectum,
Ne scilicet ei penitus senex tristis esset.
Equos autem abductos magnanimi Tydei filius
Dedit sociis ut deducerent cavas ad naves.
Trojani vero magnanimi, ut viderunt filios Daretis,
Alterum quidem fugientem, alterum vero interfectum apud currus,
Omnibus perturbatus est animus. Cæterum cæsiis oculis Minerva
Manu prehensum, verbis allocuta est impetuosum Martem;
Mars, Mars, pernicies hominum, inquinate cæde, murorum-
An non jam Trojanos quidem sinemus & Achivos (eversor,
Pugnare, utris pater Jupiter gloriam præbeat;
Nos autem cedamus, Jovisque evitemus iram?
Sic fata, prælio eduxit impetuosum Martem:
Hunc quidem postea sedere fecit in herboso Scamandro,
Trojanos autem in fugam verterunt Danai; interfecitque virum [quilibet
Ductorum: primus utique Rex virorum Agamemnon
Ducem Halizonum Hodium magnum dejecit e curru:
Primo enim *ei* verso-in-fugam in tergum hastam infixit
Humeros inter, perque pectora trajecit:
Fragorem vero edidit cadens, sonitumque dedere arma super ipso.
Idomeneus autem Phæstum interfecit, Mæonis filium
Bori, qui ex Tarne glebosa venerat:
Hunc utique Idomeneus hasta-inclytus longa hasta
Vulneravit, currum conscendentem, ad dextrum humerum:
Decidit autem de curru, horrendaque ipsum caligo invasit.
Hunc quidem inde Idomenei spoliarunt famuli.
Filium autem Strophii Scamandrium, peritum venationis,
Atrides Menelaus interfecit hasta acuta,
Bonum venatorem: docuit enim Diana ipsa
Jaculari ferarum omne genus, quas utique nutrit in montibus sylva.
Verum non ei tunc profuit Diana sagittis-gaudens,
Neque peritia jaculandi-eminus, qua antea instructus erat:
Sed ipsum Atrides hasta-inclytus Menelaus
Ante se fugientem, in dorso vulneravit hasta,
Humeros inter, perque pectora trajecit.
Cecidit autem pronus, sonitumque dederunt arma super ipso.
Meriones vero Phereclum interfecit, fabri filium
Harmonidæ, qui manibus sciebat artificiosa omnia:

Fabricari;

Fabricari; egregie enim ipſum diligebat Pallas Minerva;
Qui etiam Alexandro fabricatus fuerat naves æquales,
Exordia malorum, quæ omnibus exitium Trojanis fuerunt,
Sibique ipſi; quoniam non Deorum oracula intellexerat:
Hunc utique Meriones, cum ſcilicet aſſecutus eſſet inſequens,
Feriit clunem ad dextrum: at penitus
E regione juxta veſicam ſub oſſe exiit cuſpis:
In genua itaque cecidit ejulans, morſque ipſum circumtexit.
Pedæum vero interfecit Meges, Antenoris filium, (ano,
Qui nothus quidem erat, ſtudioſe tamen *eum* educavit nobilis The-
Æque cum dilectis liberis, gratificans marito ſuo; 71
Hunc utique Phylides haſta-inclytus, prope cum veniſſet,
Feriit capitis ad occipitium acuta haſta;
E regione vero per dentes linguam ſubſecuit æs; (*dicus.*]
Ceciditque in pulvere, frigidumque prehendit æs dentibus [*mor-*
Eurypylus vero Euæmonides Hypſenora nobilem,
Filium magnanimi Dolopionis, qui Scamandri
Sacerdos fuerat, deique inſtar honorabatur a populo;
Hunc utique Eurypylus, Euæmonis præclarus filius,
Ante ſe fugientem, in curſu percuſſit in-humero, 80
Enſe impetu facto; abſciditque manum gravem;
Sanguinolenta vero manus in campo cecidit: hunc autem oculos
Occupavit purpurea mors & fatum violentum.
Sic hi quidem laborabant per acre prælium.
Tydidem autem non dignoſſes, utris intereſſet,
Utrum cum Trojanis verſaretur, an cum Achivis:
Furibundus enim ferebatur per campum, fluvio inundanti ſimilis,
Torrenti, qui velociter fluens diſſipat pontes:
Quem utique neque pontes muniti coërcent,
Neque ſepta retinent camporum perquam virentium, 90
Venientem derepente, quando ingruerit Jovis imber:
Multæ autem ab ipſo ſegetes dejectæ ſunt lætæ juvenum.
Sic a Tydide denſæ turbabantur phalanges
Trojanorum; nec ipſum ſuſtinebant, multi licet exiſtentes.
Hunc autem poſtquam vidit Lycaonis præclarus filius
Furibunde ruentem per campum, ante ſe turbantem phalangas,
Illico contra Tydidem intendebat incurvos arcus,
Et percuſſit irruentem, aſſecutus ad dextrum humerum
Thoracis cavitatem: pervolavit autem acerba ſagitta, (rax.
Atque in oppoſitam partem perrupit; fœdabaturque ſanguine tho-
Super hoc autem altum clamavit Lycaonis clarus filius; 101
Ingruite, Trojani magnanimi, ſtimulatores equorum:
Vulneratus eſt enim fortiſſimus Achivorum: nec ipſum autumo
Diu toleraturum acrem ſagittam, ſi vere me
Impulit rex, Jovis filius, proficiſcentem ex-Lycia.
Sic dixit jactabundus. Hunc vero non ſagitta velox interfecit;
Sed relato pede ante equos & currus

Stetit, & Sthenelum allocutus est, Capaneïum filium;
Propera, suaviſſime Capaneïade, descende de curru;
Ut mihi ex humero trahas acerbam sagittam.
Sic dixit; Sthelenus autem de curru desiliit in terram;
Et adstans, sagittam velocem penitus-trajectam extraxit humero
Sanguis autem ejaculabatur *se* per tortilem annulis tunicam.
Tum vero vota concepit pugna strenuus Diomedes;
Audi me, Ægiochi Jovis filia, Indomita:
Si unquam mihi & patri favens astitisti
Ardenti in pugna, nunc rursus mihi fave, Minerva: (venire,
Atque da me virum *istum* interficere, & *eum* intra impetum hastæ
Qui me percussit præveniens, & gloriatur, neque me dicit
Diu amplius visurum splendidum lumen Solis.
Sic dixit precans: eum vero exaudivit Pallas Minerva,
Ac membra fecit levia, pedes, & manus desuper:
Et prope stans verbis alatis est allocuta;
Confidens jam, ô Diomedes, contra Trojanos pugna:
Nam tibi in pectoribus robur paternum immisi
Intrepidum, quale habuit vibrator-scuti eques Tydeus.
Caliginem vero tibi ab oculis abstuli, quæ prius inerat,
Ut bene dignoscas tum Deum, tum etiam hominem.
Itaque nunc siquis Deus tentans te huc venerit,
Nequaquam tu immortales Deos contra pugna
Alios: Verum si Jovis filia Venus
Venerit in pugnam, hanc vulnera acuto ære.
Sic quidem locuta discessit cæsiis-oculis Minerva:
Tydides vero reversus primis pugnatoribus mixtus est, (nare,
Et-licet antea quoque animo promptus *erat* adversus Trojanos pug-
At tunc tamen illum ter tantum occupavit robur, instar leonis,
Quem opilio in-agro apud lanigeras oves
Perstrinxerit quidem caulam transilientem, nec tamen interfecerit:
Hujus quidem vim irritavit; postea vero non amplius repellit,
Sed stabula subit, *oves*que defertæ fugantur;
Atque hæ quidem confertæ aliæ super alias sternuntur,
At ille alacer ex alto exsilit ovili:
Sic alacer Trojanis mixtus est fortis Diomedes.
Tunc interfecit Astynoum, & Hypenora, pastorem populorum:
Altero quidem super mammam percusso ærata hasta;
Alterum autem ense magno, in jugulo ad humerum
Percussit: ab cervice vero humerum abscidit, & a dorso.
Atque hos quidem omisit; Abantem vero petebat, & Polyidum,
Filios Eurydamantis, somniorum-interpretis senis: (nia,
Quibus non, ad bellum proficiscentibus, senex interpretatus est som-
Verum ipsos fortis Diomedes interfectos-spoliavit.
Perrexit autem *deinceps* ad Xanthum, Thoonaque, Phænopis filios,
Ambos provecta-ætate-genitos: ipse vero conficiebatur senecta
tristi,

Filium

Filium vero non ſuſceperat alium, *quem* heredem relinqueret.
Tum ille hos interfecit, eorumque eripuit animam
Amborum, patri vero luctum & curas triſtes
Reliquit, quoniam non vivos ex pugna reverſos
Accepit; curatores vero hereditatem partiti ſunt.
Tunc filios Priami duos corripuit Dardanidæ
In uno curru exiſtentes, Echemonaque, Chromiumque.
Ut vero leo inter boves inſiliens cervicem fregit
Juvencæ, vel bovis, fruticetum depaſcentium;
Sic hos ambos de curru Tydei filius
Deturbavit fæviter invitos, poſteaque armis ſpoliavit;
Equos vero ſuis ſociis dedit ad naves agendos.
Hunc autem vidit Æneas diſſipantem ordines virorum,
Cœpitque ire perque pugnam & per ſtrepitum haſtarum,
Pandarum deo parem quærens, ſicubi inveniret.
Invenit *utique* Lycaonis filium laudatumque, fortemque:
Stetitque ante ipſum, verbumque eum contra locutus eſt;
Pandare, ubi tibi arcus & volucres ſagittæ,
Et gloria? qua nullus tecum contendit hic quidem vir,
Neque quiſquam in Lycia te gloriatur eſſe præſtantior.
Sed age, huic immitte viro ſagittam, Jovi manibus ſublatis,
Quiſquis is *ſit*, *qui* vincit, & ſane malis multis affecit
Trojanos: quoniam multorumque & fortium genua ſolvit.
Niſi quis Deus eſt, iratus Trojanis,
Ob ſacrificia ſuccenſens: difficilis autem Dei eſt ira.
Huic autem reſpondit Lycaonis clarus filius;
Ænea, Trojanorum princeps ære loricatorum,
Tydidæ eum ego bellicoſo in omnibus aſſimilo,
Clypeo agnoſcens, oblongaque galea,
Equoſque inſpiciens: plane vero haud ſcio, an deus ſit.
Quod ſi hic homo, quem dico, bellicoſus *ſit* Tydei filius,
Non hic ſine deo iſta furens facit, ſed aliquis prope
Stat immortalium, nebula involutus humeros,
Qui ab iſto ſagittam velociter involantem avertit alio.
Jam enim ei immiſi telum, & ipſum percuſſi in humero
Dextro, penitus per thoracis cavitatem:
Et ipſum ego putavi ad Plutonem demiſſum iri,
Attamen non occidi. Deus ſane aliquis eſt iratus.
Equi autem non adſunt, & currus, quos conſcendam:
Sed alicubi in ædibus Lycaonis undecim *ſunt* currus
Pulchri, novi, recens-facti; circumque vela
Expanſa ſunt: apudque eorum unumquemque bijuges equi
Adſtant, hordeum album comedentes, & avenas.
Atqui mihi valde multa ſenex bellator Lycaon
Proficiſcenti mandata dabat in-ædibus affabre factis:
Equis me jubebat & curribus vectum
Præeſſe Trojanis in acribus pugnis;

Sed ego non parui, (profecto multo ſatius fuiſſet,)
Equis parcens; ne mihi indigerent pabulo,
Viris *in urbe* incluſis, ſoliti paſci largiter.
Sic *eos* reliqui; ac pedes ad Ilium veni,
Arcubus fretus: qui tamen mihi non erant profuturi.
Jam enim duobus principibus *ſagittam* immiſi,
Tydidæque & Atridæ; atque ex ambobus
Verum ſanguinem elicui percuſſis: irritavi autem magis.
Ideo malo fato de paxillo curvos arcus
Die illo detraxi, cum Ilium ad amœnum
Dux fui Trojanis, gratificans Hectori nobili.
Quod ſi rediero, & adſpexero oculis
Patriam meam, uxoremque, & altam magnam domum,
Illico poſt mihi caput abſcidat hoſtilis vir,
Si non ego hos arcus lucido in igne poſuero,
Manibus confractos: inutiles enim mihi ſunt comites. (eſt;
Hunc autem viciſſim Æneas, Trojanorum dux, contra allocutus
Ne ſic loquere: prius vero non erit aliter,
Quam nos ambo adverſus hunc virum, cum equis & curribus,
Obviam invecti, cum armis, experti fuerimus.
Verum age, meos currus conſcende; ut videas
Quales *ſint* Troii equi, periti *per* campum
Rapide valde huc & illuc inſequi, & fugere:
Qui & nos ad urbem ſalvos perducent, ſi denuo
Jupiter Tydidæ Diomedi gloriam præbuerit.
Verum age, nunc ſcuticam, & habenas miro-artificio-factas
Accipe, ego vero de equis decedam, ut pugnem:
Vel tu hunc excipe, curæ autem erunt mihi equi.
Hunc autem viciſſim allocutus eſt Lycaonis clarus filius;
Ænea, tu quidem ipſe tene habenas & tuos equos:
Melius ſub auriga conſueto curvum currum
Ferent, ſi retro fugerimus Tydei filium.
Ne hi, ſi expaverint, temere vagentur, neque velint
Efferre prælio, tuam vocem deſiderantes;
Nos autem cum-impetu-inſecutus magnanimi Tydei filius,
Ipſoſque interficiat, & abigat ſolidos ungulis equos.
Sed tu ipſe age tuos currus & tuos equos,
Hunc autem ego irruentem excipiam acuta haſta.
Sic locuti, curribus variatis conſcenſis,
Impetu concitati contra Tydidem dirigebant veloces equos.
Hos autem vidit Sthenelus, Capanei filius præclarus filius,
Confeſtimque Tydidem verbis alatis allocutus eſt;
Tydide Diomedes, meo cariſſime animo,
Duos viros video fortes contra te paratos pugnare,
Vires immenſas habentes: alter quidem, arcuum peritus,
Eſt Pandarus, filius vero Lycaonis gloriatur eſſe:
Æneas autem filius magnanimi Anchiſæ

Gloriatur natus esse, materque ipsi est Venus.
Verum age quæso retrocedamus conscenso curru, neque mihi sic
Discurrito furens per primos pugnatores, ne forte dulcem vitam per-
Hunc autem torve intuens allocutus est fortis Diomedes; (das.
Nequaquam ad-fugam hortare, quoniam non te persuasurum puto:
Non enim mihi decorum *est* fugitantem pugnare,
Neque pavitare: adhuc mihi vires integræ sunt.
Piget autem equos conscendere; quin & sic
Obviam ibo ipsis: trepidare me non sinit Pallas Minerva.
Hos autem non iterum retro auferent veloces equi
Ambos a nobis, si vel alter quidem effugerit.
Aliud vero tibi dicam, tu autem in animo reconde tuo:
Si mihi consultissima Minerva gloriam præbuerit
Ambos interficiendi, tum vero tu hosce quidem veloces equos
Hic detine, ex orbili-ad-sellam-fixo habenis suspensis;
In Æneæ vero irrue memor equos,
Abigeque a Trojanis ad bene-ocreatos Achivos.
Ejus enim stirpis *sunt* e qua Troi late-sonans Jupiter
Dedit pro filio pretium Ganymede: quoniam optimi *sunt*
Equorum, quicunque sunt sub Auroraque, Soleque.
Ex hac stirpe furatus est rex virorum Anchises,
Clam Laomedonte, submissis fœminis equabus:
Horum ei sex nati sunt in ædibus ex stirpe;
Quatuor quidem ipse retinens saginavit ad præsepe,
Duos autem Æneæ dedit, aptos bello:
Si hos ceperimus, retulerimus sane gloriam magnam.
Sic hi quidem talia inter se dicebant:
Illi vero cito prope accesserunt, incitantes veloces equos.
Hunc prior allocutus est Lycaonis præclarus filius;
Pertinax, bellicose, illustris Tydei fili,
Profecto te non telum velox interfecit, acerba sagitta:
Nunc rursus hasta experiar, an assequi valeam.
Dixit, & vibratam emisit longam hastam,
Et feriit Tydidæ clypeum: per eum autem penitus
Cuspis ærea volans thoraci admota est.
Tum vero altum clamavit Lycaonis præclarus filius;
Vulneratus es ad ile penitus, neque te puto
Diu amplius toleraturum: mihi autem magnam gloriam dedisti.
Hunc autem non expavefactus allocutus est fortis Diomedes;
Errasti, nec es assecutus: at non equidem vos puto
Ante cessaturos, quam saltem alter-*vestrum* stratus
Sanguine satiarit Martem invictum bellatorem.
Sic fatus jaculatus est, telumque direxit Minerva
In nasum ad oculum; albos autem trajecit dentes.
Ejusque linguam extremum abscidit æs rigidum,
Cuspis vero exilt ad extremum mentum.
Cecidit autem de curru, sonitumque dedere arma super ipso

Varia, collucentia: tremefacti vero reſtitabant ejus equi
Pedibus celeres: ejuſque ibi ſoluta eſt animaque, roburque.
Æneas vero *tum* irruit, cum clypeo haſtaque longa;
Veritus, ne qua ſibi traherent cadaver Achivi:
Circumiens autem *propugnabat*, tanquam leo, robori confiſus:
Prætenditque ipſi haſtamque, & clypeum undique æqualem,
Illum interficere paratus, quicunque huic obvius veniret;
Horribiliter vociferans. At ſaxum prehendit manu
Tydides, magni ponderis, quod non duo utique viri ferrent, (ſolus.
Quales nunc homines ſunt: hic vero ipſum facile vibrabat etiam
Eo percuſſit Æneæ coxendicem, ubi ſcilicet femur
In coxa vertitur; acetabulumque ipſum vocant:
Confregit autem ipſi acetabulum, & inſuper ambos diſrupit nervos:
Detraxitque cutem aſper lapis. Tum vero heros
Conſtitit in genua lapſus, & ſuſtentabat ſe nixus manu robuſta
In terram; oculos vero nigra nox cooperuit.
Atque adeo ibi periiſſet rex virorum Æneas,
Niſi cito animadvertiſſet Jovis filia Venus,
Mater, quæ ipſum ex Anchiſa peperit boves-paſcente:
Circum autem ſuum dilectum filium fudit lacertos candidos:
Anteque ipſum pepli nitidi plicaturam obtendit,
Septum ut eſſet telorum; ne quis Danaorum celerum-equitum,
Ære in pectora conjecto, animam eriperet.
Illa quidem *igitur* ſuum dilectum filium ſubducebat e prælio:
Neque *vero* filus Capanei oblitus eſt mandatorum
Eorum, quæ dederat pugna ſtrenuus Diomedes:
Sed hic ſuos quidem inhibuit ſolidos-ungulis equos
Seorſum a ſtrepitu *bellico*, ex orbili-ad-ſellam-fixo habenis ſuſpenſis;
Æneæ vero, irruens, jubis-pulchris-comantes equos
Abegit a Trojanis, ad bene ocreatos Achivos:
Deditque Deïpylo, ſocio dilecto, quem ſupra omnem
Honorabat æqualium cœtum, quod ſibi mente conſentanea erat,
Naves ad cavas ut ageret: at ipſe heros,
Suo curru conſcenſo, ſumpſit habenas miro artificio factas:
Statimque poſt Tydidem egit validos-ungulis equos,
Ahacer. Is vero Venerem perſequebatur crudeli ære,
Sinarus quod imbellis eſſet dea neque dearum
Earum, quæ virorum bellum imperio-adminiſtrant,
Neque Minerva, neque urbium-vaſtatrix Bellona.
At cum jam aſſecutus eſſet, frequentem per turbam perſequens,
Tum protenſa *haſta* magnanimi Tydei filius,
Summam vulneravit manum inſiliens acuto ære
Imbecillam: ſtatim vero haſta cutem perfodit,
Divinum per peplum, quem ei Charites elaborarant ipſæ,
Extremam ſupra volam. Fluebat autem immortalis ſanguis deæ,
Ichor, qualis nempe fluit beatis diis.
Non enim panem edunt, neque bibunt nigrum vinum;

Ideo exſangues ſunt, & immortales appellantur.
Illa vero altum clamans, abs ſe dejecit filium.
Et hunc quidem manibus eripuit Phœbus Apollo
Obſcura nebula, ne quis Danaorum celerum-equitum,
Ære in pectora conjecto, animam eriperet.
Illam vero altum inclamavit pugna ſtrenuus Diomedes;
Cede, Jovis filia, bello & pugna:
An non ſatis, quod mulieres imbelles decipis?
Sin autem tu in bello verſabere, certe te puto
Reformidaturam bellum, etiam ſi vel alibi *nomen ejus* audieris.
Sic dixit: illa vero mente-turbata abiit; affligebatur enim gra-
Eam vero Iris prehenſam pernix duxit extra turbam, (viter.
Oppreſſam doloribus: livebat vero cutem pulchram.
Invenit deinde pugnæ ad ſiniſtram impetuoſum Martem
Sedentem: caligine autem haſta erat abdita, & veloces equi:
Illa vero ad genua procidens, fratris chari,
Multum ſupplicans, aureis-phaleris-inſignes petebat equos;
Dilecte frater, curamque mei gere, deſque mihi equos,
Ut ad Olympum perveniam, ubi immortalium ſedes eſt.
Valde doleo vulnere, quo me mortalis vulneravit homo
Tydides, qui jam & adverſus Jovem patrem pugnaverit.
Sic dixit: ei autem Mars dedit aureis-frœnis-ornatos equos:
Eaque in currum conſcendit, mœrens ſuo corde:
Juxtaque ipſam Iris conſcendit, & habenas cepit manibus:
Flagellavitque, ut irent; illi vero non inviti volabant. (pum.
Sentim autem deinde pervenerunt ad deorum ſedem, excelſum Olym.
Ibi equos ſiſtebat pedibus-pernix velox Iris,
Solutos ex curru: atque immortale appoſuit pabulum.
Ad genua vero cecidit Diones diva Venus,
Matris ſuæ: hæc autem ulnis complectebatur filiam ſuam,
Manuque ipſam demulcebat, verbaque fecit, dixitque;
Quiſnam tibi talia fecit, dilecta filia, cœlicolarum
Temere; ac ſi quid flagitii patraſſes palam?
Huic autem reſpondit deinde riſum-amans Venus;
Vulneravit me Tydei filius, ſuperbus Diomedes,
Eo quod ego dilectum filium ſubducerem e prælio,
Æneam, qui mihi omnium longe dilectiſſimus eſt.
Non enim jam Trojanorum & Achivorum pugna gravis *eſt*,
Sed nunc Danai etiam cum immortalibus pugnant.
Huic reſpondit deinde Dione, eximia inter Deas:
Perfer, filia mea, & tolera, mœſta licet:
Multi enim jam *multa* pertulimus cœlicolæ
Ab hominibus, graves dolores invicem inferentes.
Pertulit quidem Mars, quando ipſum Otus, fortiſque Ephialtes,
Filii Aloei, ligaverunt duris vinculis:
Æreo autem in carcere vinctus erat tredecim menſes:
Et fortaſſis ibi periiſſet Mars, inſatiabilis belli,

Niſi

Niſi noverca, perpulchra Eribœa,
Mercurio indicaſſet: ille vero furtim ſubduxit Martem
Jam confectum: dura enim ipſum vincula afflixerant.
Pertulit etiam Juno, quando illam fortis filius Amphitryonis,
Dextram ad mammam ſagitta tricuſpide
Percuſſit: tunc ipſam graviſſimus occupavit dolor.
Pertulit & Pluto inter hos ingens velocem ſagittam,
Quando ipſum idem vir, filius Jovis Ægiochi,
Ad portam apud inferos vulneratum doloribus affecit;
(Verum is ivit ad domum Jovis & excelſum Olympum,
Corde dolens, doloribus confixus; nempe ſagitta
Humerum in craſſum adacta erat, torquebatque animum:
Hunc autem Pæon, dolores-pellentia pharmaca inſpergens,
Sanavit: non enim omnino mortalis erat.)
Audax! facinoroſus! qui pro nihilo duxit nefaria patrare,
Qui arcu violabat deos qui Olympum habitant.
In te autem hunc concitavit dea cæſiis-oculis Minerva.
Demens, neque hoc ſcit animo Tydei filius, (verit,
Quod omnino non longævus *ſit is*, qui cum immortalibus pugna-
Neque omnino ipſum filii ad genua pappa-vocant,
Reverſum ex bello & gravi prælio.
Itaque nunc Tydides, etſi valde fortis eſt,
Cogitet, ne quis ſecum fortior te pugnet:
Ne aliquando Ægialea, cordata Adraſti-filia,
Ex ſomno, lugens, ſuos domeſticos excitet, (vorum,
Eum qui ſe virginem duxit, deſiderans maritum, fortiſſimum Achi-
Generoſa uxor Diomedis equum-domitoris.
Dixit, & ambabus ichora a manu abſtergebat:
Sanata eſt manus, doloreſque mitigati ſunt graves.
Tum vero intuentes Minerva & Juno,
Mordacibus verbis Jovem Saturnium irritabant:
Inter hos autem ſermonem orſa eſt Dea cæſiis-oculis Minerva;
Jupiter pater, num quid mihi ſuccenſebis *ob id*, quod dixero?
Certe jam aliquam Venus Achivarum ſtimulans,
Trojanos ut ſimul ſequeretur, quos nunc vehementer diligit,
Utique aliquam demulcens Achivarum pulchris-peplis-indutarum,
Ad auream fibulam perſtrinxit manum teneram.
Sic dixit; ſubriſit vero pater hominumque deorumque,
Et advocatam allocutus eſt auream Venerem;
Non tibi, filia mea, commiſſa ſunt bellica opera:
Quin tu deſiderabilia obi munera nuptiarum;
Hæc vero Marti veloci & Minervæ omnia curæ erunt.
Sic iſti quidem talia inter ſe colloquebantur.
In Æneam autem irruit pugna ſtrenuus Diomedes,
Gnarus quod eum ipſe tegeret manibus Apollo: (ſempe
Sed hic ne deum quidem magnum reverebatur; cupiebat autem
Æneam interficere, & inclytis armis exuere.

Ter quidem dehinc irruit, interficere cupiens;
Ter autem illi incuſſit fulgentem clypeum Apollo.
Sed cum jam quartum impetum faceret, deo par,
Minaciter tum vero increpitans allocutus eſt longe-jaculans Apollo;
Perpende, Tydide, & recede, neque Dîis
Paria veſis meditari: quoniam nequaquam genus ſimile
Immortaliumque Deorum, humi incedentiumque hominum.
Sic dixit: Tydides autem receſſit paululum retro,
Iram evitans e-longinquo-ferientis Apollinis.
Æneam vero ſeorſum a turba poſuit Apollo,
Pergamo in ſacra, ubi ipſi templum erat.
Utique illum Latonaque & Diana ſagittis-gaudens,
In magno adyto curabantque, gloriaque decorabant.
At imaginem fabricavit argenteum-arcum-gerens Apollo,
Ipſique Æneæ ſimilem, & armis talem:
Circumque imaginem Trojani & nobiles Achivi
Cædebant invicem circa pectora bubulos
Clypeos pulchre orbiculatos, pärmulaſque leves.
Tum porro impetuoſum Martem allocutus eſt Phœbus Apollo;
Mars, Mars, hominum pernicies, inquinate cæde, murorum-
Nonne jam iſtum virum prælio ſubduxeris, aggrediens (everſor,
Tydidem, qui jamjam vel Jovi patri pugnaverit?
Venerem quidem primum cominus vulneravit manu ad carpum:
At poſtea in me ipſum irruit, deo par.
Sic locutus, ipſe quidem reſedit in Pergamo excelſa:
Trojanorum vero ordines pernicioſus Mars concitavit obeundo,
Aſſimilatus Acamanti, ſtrenuo ductori Thracum.
Filîos autem Priami Jovis-alumnos adhortatus eſt;
O filii Priami, Jovis-alumni regis,
Quouſque tandem interfici ſinetis populum ab Achivis?
An donec circa portas bene ſtructas pugnent?
Jacet vir, quem etiam æqualiter honorabamus Hectori nobili,
Æneas, filius magnanimi Anchiſæ:
Verum agite, ex tumultu eripiamus ſtrenuum ſocium.
Sic locutus, excitavit robur & animum uniuſcujuſque.
Tunc vero Sarpedon valde objurgavit Hectora nobilem;
Hector, quo jam tibi robur abiit, quod prius habebas?
Dixiſti quondam ſine copiis urbem defenſurum, & auxiliis,
Solum, cum affinibus, fratribuſque tuis:
Horum nunc nullum ego videre poſſum, neque animadvertere;
Sed trepidant, canes tanquam circa leonem:
Nos vero pugnamus, qui ſocii adſumus.
Etenim ego, auxiliator exiſtens, admodum e-longinquo venio:
Procul enim eſt Lycia: Xanthum ad vorticoſum;
Ubi uxoremque dilectam reliqui & infantem filium,
Et poſſeſſiones multas, quas cupit, quicunque pauper:
Attamen etiam ſic, Lycios adhortor, & promptus ſum ipſe

Cum

Cum viro *iſto* pugnare: tametſi nihil mihi hic tale,
Quale vel auferant Achivi, vel abducant.
Tu vero ſtas; ac ne alias quidem hortaris
Copias ſuſtinere *haſtem*, & opem-ferre uxoribus.
Cave, ne forte veluti nexibus lini capti omnia-trahentis,
Hoſtibus captura & præda ſitis:
Illi vero cito exſcindent bene habitatam urbem veſtram.
Tibi autem convenit hæc omnia curæ eſſe, noctesque dieſque,
Principibus ſupplicanti longe-vocatorum ſociorum,
Ut inceſſanter *hoſti* obſiſtant, aſperamque deponant increpationem.
Sic dixit Sarpedon: momordit autem præcordia Hectori ſermo:
Statimque de curru cum armis deſiliit ad terram;
Vibranſque acutas haſtas, per exercitum ibat undique,
Adhortans ad-pugnandum; excitavitque pugnam gravem:
Illi vero converſi ſunt *a fuga*, & adverſi ſteterunt Achivis.
Argivi autem ſuſtinebant conferti, neque in fugam verſi ſunt.
Sicut autem ventus paleas differt ſacras per areas,
Viris ventilantibus, quando utique flava Ceres
Secernit urgentibus ventis fructumque & paleas;
Et ſubalbicant palearum receptacula: ſic tunc Achivi
Albi ſuperne facti ſunt pulvere, quem inter ipſos
Cœlum ad uſque ſolidum excitabant pedes equorum,
Converſa acie confligentium: flectebant nempe *equos* aurigæ.
Ipſi vero robur manuum recta tulerunt; circum autem caliginem
Impetuoſus Mars offudit prælio, Trojanis opem-ferens,
Omnem aciem obiens: effectaque diligat mandata
Phœbi Apollinis aureum-enſem geſtantis, qui ipſum juſſerat
Trojanis animum excitare, poſtquam vidit Pallada Minervam
Abeuntem; hæc enim erat Danais auxiliatrix.
Ipſe autem Æneam valde pingui ex adyto
Emiſit; & pectoribus robur indidit paſtori populorum.
Æneas itaque inter ſocios ſtetit: hi vero gaviſi ſunt,
Ut viderunt vivumque & incolumem advenientem,
Et vires integras habentem; percontati ſunt tamen nihil: (tabat,
Non enim ſinebat labor alius, quem argenteum-arcum gerens exci-
Marſque hominum pernicies, Diſcordiaque inſatiabiliter furens.
At Ajaces duo & Ulyſſes & Diomedes
Concitabant Danaos ad pugnandum: ii vero etiam per ſe
Neque vires Trojanorum timebant, neque clamores;
Sed exſpectabant *eorum impetum*, nubibus ſimiles, quas Saturnius
Tranquillitatis tempore, ſiſtit in ſummis montibus,
Quiete, quando dormit vis Boreæ, & aliorum
Impetuoſorum ventorum, qui nubes opacas
Flatibus ſtridulis diſſipant flantes:
Sic Danai Trojanos exſpectabant ſtabiliter, neque fugiebant.
Atrides autem per turbam diſcurrebat, multa mandans;
O amici, viri eſtote, & fortem animum ſumite,

Et alius alium verecundantes obſervate per acres pugnas:
Verecundantium utique virorum plures ſalvi, quam interfecti ſunt:
Fugientium vero neque gloria exſurgit, nec ullum auxilium.
Dixit, & jaculatus eſt haſta impigre; percuſſitque principem vi-
Æneæ ſocium magnanimi, Deicoontem (rum,
Pergaſidem, quem Trojani æque ac Priami filios
Honorabant; quoniam impiger erat inter primos pugnare:
Hunc utique in ſcutum haſta percuſſit rex Agamemnon: (ipſum:
Illud vero non haſtam inhibuit, tranſiit autem penitus etiam per
Imumque in ventrem per balteum trajecit: 39
Fragorem autem edidit cadens, et ſonitum dedere arma ſuper ipſo.
Tum vero Æneas Danaorum interfecit viros *hoſce* fortiſſimos,
Filios Dioclis, Crethonaque, Oſilochumque:
Horum pater quidem habitabat bene-edificata in Phera,
Dives opum: genus autem erat a fluvio
Alpheo, qui late fluit Pyliorum per terram:
Qui *utique* genuit Orſilochum multis viris imperatorem:
Orſilochus autem genuit Dioclem magnanimum:
Ex Diocle autem gemini filii nati ſunt,
Crethon, Orſilochuſque, pugnæ bene ſcientes omnigenæ.
Ac hi quidem puberes *jam* facti, nigris in navibus 50
Ilium ad generoſis-equis-fœcundum ſimul Argivos ſecuti ſunt,
Honorem Atridis, Agamemnoni & Menelao,
Expetentes: eos vero ibi finis mortis obtexit.
Quales leones duo montis in verticibus
Nutriti ſunt ſub matre, profundæ *in* denſis-receſſibus ſylvæ:
Qui quidem rapientes boves & pingues oves
Stabula hominum vaſtant, donec *tandem* & ipſi
Virorum manibus interfecti ſint acuto ære:
Tales hi manibus ſub Æneæ domiti
Deciderunt, abietibus ſimiles proceris. 60
Horum vero proſtratorum miſertus eſt pugna ſtrenuus Menelaus:
Proceſſit itaque per primos pugnatores, armatus coruſco ære,
Quaſſans haſtam. Ejuſque excitabat animum Mars,
Ea cogitans, ut manibus ſub Æneæ domaretur.
Hunc autem vidit Antilochus magnanimi Neſtoris filius;
Proceſſitque per primos pugnatores: valde enim timebat paſtori
populorum,
Ne quid pateretur *humanitus*, graviterque ipſos fruſtraret laboris.
Illi quidem jam manuſque, & haſtas acutas,
Contra ſe invicem tenebant, parati pugnare.
Antilochus autem valde prope aſtitit paſtori populorum. 70
Æneas vero non ſuſtinuit, impiger licet exiſtens bellator,
Ut vidit duos viros prope inter ſe ſtantes.
Illi igitur poſtquam mortuos traxerant ad populum Achivorum,
Eos quidem miſeros poſuerunt in manibus ſociorum:
Ipſi vero converſi, inter primos pugnabant.

Tunc

Tunc Pylæmenem interfecerunt parem Marti,
Principem Paphlagonum magnanimorum clypeatorum.
Hunc utique Atrides hasta-inclytus Menelaus
Stantem hasta vulneravit, ad jugulum assecutus.
Antilochus vero Mydona percussit aurigam *ejus* famulum,
Fortem Atymniadem, (ille autem avertebat solidos-ungulis equos,)
Saxo cubitum assecutus medium: atque ex manibus
Fræna candida ebore humi ceciderunt in pulvere.
Antilochus autem irruens ense percussit tempus.
Atque is anhelans affabre-facto excidit curru,
Præceps in pulvere, in sinciputque & humeros.
Diu valde *fixus* stetit, inciderat enim in arenam profundam;
Donec equi percussum humi dejecerunt in pulverem: (vorum.
Illos autem scutica agitabat Antilochus, & ad exercitum egit Achi-
Hos autem Hector animadvertit inter ordines, irruitque in ipsos
Vociferans; unaque Trojanorum sequebantur phalanges
Fortes: dux autem erat ipsis Mars, & veneranda Bellona:
Illa quidem, ferens tumultum immanem pugnæ:
Mars vero in manibus ingentem hastam quassabat:
Itabatque modo quidem ante Hectorem, modo post.
Hunc autem conspicatus cohorruit pugna-strenuus Diomedes.
Ut vero cum homo rerum-imperitus, emensus ingentem campum,
Constiterit ad rapidum fluvium in-mare profluentem,
Spuma frementem conspicatus, continuoque recurrit retrorsum:
Sic tunc Tydides recessit, dixitque populo;
O amici, quam *nos* sane admiramur Hectora nobilem,
Hastaque fortem esse, & audacem bellatorem!
Huic autem semper astat unus *aliquis* Deorum, qui mortem arceat:
Et nunc ei astat ille Mars, mortali viro similis.
Sed ad Trojanos adversa fronte semper, retro
Cedite, neque contra Deos velitis fortiter pugnare.
Sic dixit. Trojani vero admodum prope venerunt *ad* ipsos.
Tunc Hector duos viros interfecit, peritos pugnæ,
In uno curru existentes, Menesthem, Anchialumque.
Horum vero prostratorum misertus est magnus Telamonius Ajax:
Stetitque admodum prope cum accessisset, & jaculatus est hasta ful-
Ac percussit Amphium Selagi filium, qui in Pæso (genti,
Habitabat prædives, locuples: sed eum fatum
Duxit auxiliaturum, ad Priamumque & filios:
Hunc ad balteum percussit Telamonius Ajax,
Imoque in ventre defixa est longa hasta:
Fragorem vero edidit cadens: accurrebat autem illustris Ajax
Arma detracturus: Trojani vero in *eum* hastas conjecerunt
Acutas, collucentes; scutumque *ejus* excepit multas.
At ille calce impressa ex cadavere æream hastam
Evulsit: non tamen & alia potuit arma pulchra
Ab humeris auferre; premebatur enim telis;

Timuit

Timuit itaque circumitionem potentem Trojanorum fortium;
Qui multique & ſtrenui inſtabant haſtas tenentes,
Qui ipſum, magnum licet exiſtentem, & fortem & præclarum,
Propulſarunt a ſe: Ille vero recedens, vi repulſus eſt.
Sic hi quidem laborabant per acrem pugnam.
Tlepolemum vero Heraclidem, fortemque magnumque,
Incitavit in Deo-parem Sarpedonem fatum violentum.
Hi autem cum jam proxime eſſent in ſe invicem vadentes,
Filiuſque nepoſque Jovis nubes-cogentis,
Hunc utique Tlepolemus prior verbis allocutus eſt;
Sarpedon, Lyciorum princeps, quæ tibi neceſſitas
Trepidare hic exiſtenti pugnæ imperito viro?
Mentientes autem te dicunt Jovis ſobolem Ægiochi
Eſſe; cum longe illis inferior ſis viris,
Qui Jove prognati ſunt temporibus priſcorum hominum.
At qualem aiunt vim Herculeam [*Herculem*]
Fuiſſe, meum patrem animoſum, ſpiritum-leonis-habentem?
Qui quondam huc profectus, cauſa equorum Laomedontis,
Sex ſolis cum navibus & viris paucioribus,
Ilii vaſtavit urbem, deſolavitque compita.
Tibi autem ignavus quidem animus, intereunt vero copiæ:
Neque te Trojanis credo auxilio fore,
Profectum ex Lycia, ne quidem ſi perquam fortis ſis,
Sed a me interfectum ad portas Orci deſcenſurum.
Hunc vero Sarpedon, Lyciorum dux, contra allocutus eſt:
Tlepoleme, ſane ille evertit Ilium ſacram,
Viri *præ* vecordia præclari Laomedontis,
Qui ipſum bene meritum malo objurgavit ſermone,
Neque dedit equos, quorum gratia e-longinquo venerat.
Tibi autem ego hic edico cædem & mortem atram
A me futuram, meaque *te* haſta domitum
Gloriam mihi daturum, animam vero Plutoni inſigni-equis.
Sic dixit Sarpedon; at ſuſtulit fraxineam haſtam
Tlepolemus; & horum quidem eodem-tempore haſtæ longæ
E manibus evolarunt: ac quidem percuſſit cervicem mediam
Sarpedon, cuſpiſque penitus tranſiit acerba;
Eumque circum oculos caliginoſa nox operuit.
Tlepolemus autem femur ſiniſtrum haſta longa
Percuſſit: cuſpiſque pertranſiit rapido impetu acta,
Ad os appulſa; pater vero *Jupiter* mortem avertit.
Tum quidem Deo-parem Sarpedonem nobiles ſocii
Ferebant e prælio: gravi autem dolore afficiebat eum haſta longa
Tracta *una*; quam quidem nemo notabat, neque advertebat
Femore extrahere haſtam fraxineam, ut incederet, [*vel*, currum conſcenderet;] (ſtentes curabant.
Feſtinantium *utique*; tantum enim habebant ſtudium, qui circumſi-
Tlepolemum autem ex-altera-parte bene-ocreati Achivi

Effe-

Efferebant prælio. Animadvertit autem nobilis Ulyſſes,
Fortem animum habens: commotumque eſt ei ſuum cor.
Anxie vero cogitabat deinde mente & animo,
Utrum ulterius Jovis filium magnum-ſonantis inſequeretur,
An ipſe plurium Lyciorum animam eriperet.
Non utique Ulyſſi magnanimo in fatis erat,
Fortem Jovis filium interficere acuto ære.
Itaque ad multitudinem Lyciorum vertit *ejus* animum Minerva.
Tunc ille Cœranum interfecit, Alaſtoraque, Chromiumque,
Alcandrumque, Haliumque, Noëmonaque, Prytanimque.
Et quidem adhuc plures Lyciorum interfeciſſet nobilis Ulyſſes,
Niſi ſtatim animadvertiſſet ingens expedite-pugnam-ciens Hector.
Proceſſit itaque per primos pugnatores armatus coruſco ære,
Terrorem inferens Danais: gaviſus eſt autem eo accedente
Sarpedon, Jovis filius, ſermonemque lugubrem dixit;
Priamide, ne quæſo me prædam Danais ſinas
Jacere: ſed auxiliare, deinde me vel deſerat vita
In urbe veſtra: quoniam non eram ego,
(Reverſus domum, dilectam in patriam terram,)
Oblectaturus uxoremque dilectam & infantem filium. (Hector,
Sic dixit: huic autem nil reſpondit expedite-pugnam-ciens
Sed prætervolavit, ardens cupidine, ut quam citiſſime
Repelleret Argivos, multorumque vitam eriperet.
Itaque Deo-parem Sarpedonem nobiles ſocii
Collocarunt ſub Ægiochi Jovis perpulchra ſago:
Ex ejus autem femore haſtam fraxineam extraxit foras
Fortis Pelagon, qui ei dilectus erat ſocius.
Hunc autem deſeruit anima, circumque oculos offuſa eſt caligo:
Rurſus tamen ſpiritum recepit, ac circum aura Boreæ
Recreabat aſpirans ægre ſpirantem animam.
Argivi vero propter Martem & Hectorem ære-armatum
Nec unquam verſis tergis fugiebant nigras ad naves,
Nec unquam contra-ferebantur in pugnam: ſed ſemper retro
Cedebant, poſtquam audierant apud Trojanos Martem *eſſe*.
Tum quem primum, quemque ultimum interfecit
Hectorque Priami filius & æreus Mars?
Deo-parem Teuthranta, & inſuper equum-agitatorem Oreſtem,
Trechumque haſtatum Ætolum, Oenomaumque,
Oenopidemque Helenum, & Oreſbium mitram habentem variam,
Qui in Hyla habitabat, valde divitiis intentus,
Lacui vicinus Cephiſſidi: juxtaque ipſum alii
Habitabant Bœoti, valde opulentum populum habentes.
Hos quum igitur animadvertit Dea candida-ulnas Juno
Argivos interimentes in acri pugna,
Illico Minervam verbis alatis allocuta eſt;
Papæ, Ægiochi Jovis filia indomita,
Certe vanum *hoc* promiſſum fecimus Menelao,

Illo

Ilio exciſo bene-munito *eum* rediturum;
Si ſic furere ſinamus pernicioſum Martem.
Sed age jam & nos cogitemus de ſtrenuo auxilio *ferendo*,
Sic dixit: neque non obſecuta eſt Dea cæſiis-oculis Minerva,
Ac quidem diſcurrens aureis frænis-ornatos inſtruebat equos
Juno, veneranda Dea, filia magni Saturni:
Hebe autem ad currus velociter poſuit curvos orbes *rotarum*,
Æreos, octo-radios-habentes, ferreum ad axem utrinque:
Quorum utique aurea curvatura perennis; ac deſuper
Æreæ laminæ-rotam-munientes, adaptatæ, mirabile viſu:
Modioli autem ex argento erant rotundi utrinque:
Sella vero aureis & argenteis funibus (erant:
Exporrecta erat; duoque ſemicirculi, unde-habenæ-ſuſpenduntur,
Ex hac porro argenteus temo procurrebat; ad cujus extremitatem
Ligavit aureum pulchrum jugum, & lora-jugalia
Pulchra innexuit, aurea: ſub jugum vero duxit Juno
Equos pedibus celeres, cupida contentionis & prælii.
Cæterum Minerva, filia Jovis Ægiochi, (vimento,
Peplum quidem *laxatum* defluere-ſivit pulchrum, patris ſuper pa-
Varium, quod ipſa fecerat & elaborarat manibus:
Ipſa autem, loricam induta Jovis nubes-cogentis,
Armis ad bellum armabatur lachrymoſum.
Circum autem humeros poſuit ægidem fimbriatam,
Horribilem, cui quidem undique Timor circumdatus erat:
In ea Contentio, in ea Fortitudo, in ea atrox Inſectatio:
In ea & Gorgonium caput diri monſtri,
Dirumque, horrendumque, Jovis portentum Ægiochi.
Capiti vero clavis undique ornatam galeam impoſuit quatuor-conos-
Auream, centum urbium peditibus ſufficientem. (habentem.
Inque currum fulgidum pedibus conſcendit; ſumpſitque haſtam
Gravem, magnam, validam; qua domat ordines virorum
Heroum, quibuſcunque iraſcitur præpotenti-patre-nata.
Juno autem ſcutica velociter urgebat equos.
Sponte ſua autem portæ crepuerunt cœli, quas cuſtodiebant Horæ,
Quibus commiſſum eſt magnum cœlum Olympuſque,
Ut & aperiant denſam nubem & claudant.
Hac utique *via*, per eas, ſtimulo parentes dirigebant equos:
Invenerunt autem Saturnium, a Diis ſeorſum ſedentem aliis,
Summo vertice multa-cacumina-habentis Olympi.
Ibi equos ſiſtens Dea candidas-ulnas habens Juno
Jovem ſupremum Saturnium interrogavit, & allocuta eſt;
Jupiter pater, annon ſuccenſes Marti *ob* hæc atrocia facta,
Eo-quod-tantaſque & tales perdiderit copias Achivorum
Temere, nec ut decuerat? Mihi ſane dolor: at vero quieti
Delectantur Venuſque & argenteo-arcu decorus Apollo,
Dementem hunc quum exſtimularint, qui nulla novit jura.
Jupiter pater, nunquid mihi iraſceris, ſi Martem

Gra-

Graviter percuſſum pugna exegerim?
Hanc autem reſpondens allocutus eſt nubes-cogens Jupiter;
Agedum, adverſus ipſum incita Minervam prædatricem,
Quæ ipſum maxime ſolita-eſt in graves dolores conjicere.
Sic dixit; nec non obſecuta eſt Dea candida-ulnas Juno:
Sed ſcutica verberavit equos: hi autem non inviti volabant
Per medium terræque & cœli ſtellati. (oculis.
Quantum vero aëris-per-horizontem-extenſi-ſpatium homo videt
Sedens in ſpecula, proſpectans in nigricantem pontum; 771
Tantum ſaltu-conficiunt Deorum alti-ſoni equi.
At quando jam Trojam perveniſſent, fluvioſque labentes,
Qua fluenta Simois commiſcent & Scamander;
Ibi equos ſtitit Dea candida-ulnas Juno,
Solutos curru; circumque caliginem multam fudit,
Illis vero ambroſiam Simois ſummiſit ad-depaſcendum.
Hæ autem iverunt pavidis columbis inceſſu ſimiles,
Viris Argivis auxiliari properantes.
Sed quando jam venerant, ubi plurimi & fortiſſimi 80
Stabant, circum vim Diomedis equum domitoris [*circum Diomedem*]
Conferti, leonibus ſimiles cruda-vorantibus,
Vel ſuibus apris, quorum robur non imbelle:
Ibi ſtans clamavit Dea candida-ulnas Juno,
Stentori aſſimilata magnanimo æream-vocem-habenti,
Qui tantum vociferabatur, quantum alii quinquaginta:
Proh pudor, Argivi, turpia probra, forma *tantum* admirabiles!
Quandiu quidem in bello verſabatur nobilis Achilles,
Nunquam Trojani ante portas Dardanias
Progrediebantur; illius enim timebant validam haſtam: 90
Nunc vero procul ab urbe cavas apud naves pugnant.
Sic fata, commovit robur & animum uniuſcujuſque:
Tydidæ autem ſupervenit Dea cæſiis-oculis Minerva:
Reperitque hunc regem apud equos & currus
Vulnus refrigerantem, quod ei inflixerat Pandarus ſagitta:
Sudor enim ipſum affligebat ſublato loro (manu:
Clypei pulchre orbiculati; quo *utique* adfligebatur, laborabatque
Ac elevans lorum, nigrum ſanguinem abſtergebat:
Equinum autem Dea jugum attigit, dixitque;
Profecto parum ſibi filium ſimilem genuit Tydeus. 800
Tydeus utique parvus quidem erat corpore, ſed pugnator.
Ac quando ipſum ego pugnare non ſinebam,
Neque furenter irruere, quando ſcilicet venit ſeorſum ab Achivis
Legatus ad Thebas, plures ad Cadmeios;
Convivari ipſum juſſi in ædibus quietum:
Ed is animum retinens ſuum fortem, ſicuti prius,
Juvenes Cadmeiorum provocabat: in omnibus autem vincebat
Facile: talis illi ego adjutrix eram.
Tibi vero equidem ego aſſiſtoque, & *te* ſervo,

Et te prompto animo hortor adverſus Trojanos pugnare:
Sed tibi vel defatigatio ex multo labore membra ſubiit,
Vel te certe aliquo-modo timor tenet exanimans: non ſane tu
Tydei ſoboles es *reputandus*, rei militaris periti Oenidæ.
Hanc autem reſpondens allocutus eſt fortis Diomedes;
Agnoſco te, Dea, filia Jovis Ægiochi,
Ideo tibi lubenter dicam verbum, neque celabo.
Neque aliquis me timor tenet exanimis, nec ulla ignavia;
Sed adhuc tuorum recordor mandatorum, quæ mandaſti.
Non me ſinebas cum beatis Diis ex-adverſo pugnare
Cæteris; ſed ſi, Jovis filia, Venus
Veniret in prælium, hanc vulnerare acuto ære.
Quare nunc & ipſe recedo, atque etiam cæteros
Argivos juſſi congregari hic omnes:
Agnoſco enim Martem prælium obeuntem & *adminiſtrantem*.
Huic autem reſpondit deinde Dea cæſiis-oculis Minerva;
Tydide Diomedes, meo chariſſime animo,
Neque tu Martem hunc ullatenus time, neque quemquam alium
Immortalium: talis tibi ego adjutrix ſum.
Verum age, in Martem primum dirige ſolidos-ungulis equos:
Ferique *eum* cominus, neque reverere impetuoſum Martem
Hunc inſanientem, *præter-naturam*-aſcitum malum, inconſtantem;
Qui non ita-pridem mihique & Junoni promiſit dicens,
Adverſum Trojanos *ſe* pugnaturum, atque Argivis auxiliaturum;
Nunc vero cum Trojanis verſatur, horumque eſt oblitus.
Sic locuta, Sthenelum quidem e curru depulit humi,
Manu retrorſum trahens: ille autem dicto-citius deſiliit:
Ipſaque in currum conſcendit juxta Diomedem nobilem
Ira-concitata Dea: valde autem gemuit faginus axis
Sub pondere; gravem enim vehebat Deam, virumque fortiſſimum.
Corripuit autem ſcuticam & habenas Pallas Minerva:
Ac ſtatim in Martem primum dirigebat ſolidos-ungulis equos.
Ille quidem Periphantem ingentem occiderat,
Ætolorum longe fortiſſimum, Ocheſii præclarum filium.
Hunc utique Mars occidebat cæde-inquinatus: ſed Minerva
Induit Orci galeam, ne ipſam videret impetuoſus Mars.
Poſtquam vero vidit hominum-pernicies Mars Diomedem nobi-
Is quidem Periphantem ingentem illic ſivit
Jacere, ubi primum interficiens abſtulerat animam;
Atque ivit recta in Diomedem equum-domitorem.
Hi vero quum jam prope erant, alter in alterum vadentes,
Prius Mars protenta-manu-jaculatus-eſt ſuper jugum, habenaſque
Haſta ærea, cupiens animam eripere:
Et vero hanc manu prehenſam Dea cæſiis-oculis Minerva
Summovit a curru, ut incaſſum præterfugeret.
Secundus tum impetum fecit pugna-ſtrenuus Diomedes
Haſta ærea: infixit autem connixa Pallas Minerva

Imum

Imum in ile, ubi cingebatur cinctu. (laceravit:
Ea utique *parte* ipsum vulneravit assecutus, cutemque pulchram di-
Atque hastam extraxit rursus: Tum vero boabat æreus Mars,
Quantum scilicet novies-mille clamant, vel decies-mille
Viri in bello, certamen committentes Martis.
Tum vero tremor occupavit Achivosque Trojanosque
Territos: adeo boabat Mars, insatiabilis belli.
Qualis autem ex nubibus nigra apparet caligo,
Ab æstu vento graviter-spirante excitato:
Talis Tydidæ Diomedi æreus Mars
Apparebat, cum nubibus iens in cœlum latum.
Statim vero venit deorum in sedem excelsum Olympum:
Propterque Jovem Saturnium sedit, animo mœrens,
Ostenditque immortalem sanguinem defluentem ex vulnere,
Et lamentans verbis alatis allocutus est;
Jupiter pater, nonne indignaris, videns hæc violenta facinora?
Semper sane acerbissima Dii passi sumus,
Mutuo consilio, gratificantes nempe hominibus. (filiam
Atqui tui causa omnes pugnamus: tu enim peperisti dementem
Pernicio sam, cui semper iniqua opera curæ sunt.
Alii enim quidem omnes, quotquot Dii sunt in Olympo,
Tibique obediunt, & subjecti-sumus unusquisque:
Hanc autem neque verbo coërces, neque quaquam facto,
Sed indulges, quoniam ipse genuisti filiam pestiferam;
Quæ nunc Tydei filium insolentem Diomedem
Furere exstimulavit in immortales Deos.
Venerem quidem primum cominus vulneravit manu ad carpum:
Ac postea in me ipsum irruit, deo se æquans:
At me subduxerunt veloces pedes: profecto *alioqui* diu
Ibi dolores passus fuissem inter horrendas cadaverum-strages,
Aut vivus viribus-fractus fuissem æris ictibus.
Eum autem torve intuitus allocutus est nubes-cogens Jupiter;
Nequid mihi, *o tu* inconstans, assidens quiriteris:
Invisissimus utique mihi es deorum, qui Olympum tenent;
Semper enim tibi contentioque grata, bellaque, pugnæque:
Matris tibi ingenium est intolerandum, cedere nescium,
Junonis: quam quidem ego vix reprimo verbis;
Idcirco te puto illius hæc pati consiliis.
Attamen non te amplius diu patiar dolores sustinere:
Nam e me genitus es, mihique te peperit mater.
Quod si aliquo ex alio deorum natus esses ita improbus,
Sane jam pridem fuisses inferior Urani filiis, [*Titanibus.*]
Sic dixit, & Pæonem jussit mederi:
Huic autem Pæon-dolorem-pellentia medicamina inspergens,
Sanavit; nequaquam enim mortalis erat.
Sicut autem quando fici-succus lac album festino-motu in-coagu-
lum-cogit,

Liquidum quod erat; valdeque velociter *concreſcens* circumagitur
Sic utique *is* celeriter ſanavit impetuoſum Martem. (a miſcente:
Hunc autem Hebe lavit, elegantesque veſtes induit:
Juxtaque Jovem Saturnium ſedit gloria exultans.
Tum vero rurſus ad domum Jovis magni redierunt,
Junoque Argiva, & potens-auxiliatrix Minerva, (dibus.
Poſtquam repreſſiſſent hominum-perniciem Martem a virorum cæ-

LIBER SEXTUS.

TRojanorum porro deſtituta eſt & Achivorum pugna gravis
Deorum præſentia:
Sæpe autem huc & illuc propendebat impetus prælii per campum,
Copiis in ſe invicem dirigentibus æratas haſtas,
Inter Simoëntis & Xanthi fluenta.
Ajax autem primus Telamonius, murus Achivorum,
Trojanorum rupit phalangem, ſpemque ſociis attulit,
Virum percutiens, qui fortiſſimus inter Thracas erat,
Filium Eüſſori, Acamantem, ſtrenuumque, magnumque.
Hunc percuſſit primus in galeæ cono ſetis-equinis-denſæ:
Inque fronte fixit; penetravitque os intra
Cuſpis ærea; eum vero tenebræ oculos cooperuerunt.
Axylum porro interfecit pugna ſtrenuus Diomedes,
Teuthranidem, qui habitabat bene-ſtructa in Ariſba,
Dives opum, benignuſque [*vel* dilectus] erat hominibus:
Omnes enim excipiebat-comiter, ad viam *ſitas* ædes habitans.
Sed ab eo nullus horum tunc arcuit triſtem interitum,
Ante ſubveniens: ſed ambos anima privavit *Diomedes*,
Ipſum & famulum Caleſium, qui tunc equorum
Erat auriga: hique ambo terram ſubierunt.
Dreſum autem Euryalus & Opheltium interfecit:
Perrexit porro ad Æſepum & Pedaſum, quos quondam nympha
Naïs Abarbarea peperit inſigni Bucolioni.
Bucolion autem erat filius clari Laomedontis,
Maximus natu, clandeſtinum vero ipſum peperit mater. (cubili:
Paſtor autem quum *Bucolion* eſſet inter oves *ei* mixtus eſt amore &
Ea vero gravida-facta gemellos peperit filios:
Et quidem horum ſolvit robur & pulchra membra
Meciſteïades *Euryalus*, & ab humeris arma detraxit.
Aſtyalum item occidit bellicoſus Polypœtes.
Pidytem vero Ulyſſes Percoſium interfecit
Haſta ærea; Teucerque Aretaonem nobilem.
Antilochus autem Ablerum interemit haſta ſplendenti
Neſtorides: Elatum vero rex virorum Agamemnon;
Habitabat autem, Satnioëntis pulchre-fluentis apud ripas,
Pedaſum altam. Phylacum porro interfecit Leïtus heros,
Fugientem; Eurypylus item Melanthium interfecit:

Adra-

Adraſtum vero deinde pugna ſtrenuus Menelaus
Vivum cepit: equi enim ei pavore-attoniti-*fugientes* per-campum,
Ramo impediti myricino, curvum currum
Cum fregiſſent ad extremitatem temonis, ipſi quidem contenderunt
Ad urbem, quo alii pavore-attoniti fugiebant;
Ipſe autem de curru juxta rotam devolutus eſt,
Pronus in pulveribus in os: prope autem ipſum ſtetit
Atrides Menelaus, tenens longam haſtam:
Adraſtus vero deinde amplexus ſupplex-orabat genua;
Vivum-cape, Atrei fili, tuque dignum accipe liberationis-pretium:
Multæ utique in divitis patris *domo* res-pretioſæ reconditæ jacent,
Æſque, aurumque, varioque-artificio-elaboratum ferrum:
Ex quibus certe tibi largietur pater infinita dona *liberationis-ergo*,
Si me vivum *eſſe* audiverit ad naves Achivorum.
Sic dixit: huic autem animum in pectoribus flectebat;
Ac ſane ipſum mox erat veloces ad naves Achivorum
Daturus ſuo famulo deducendum: verum Agamemnon
Obvius venit currens, & minaciter-clamans verba fecit;
O mollis, ô Menelaë, cur nam vero tu ſollicitus es ita *de ſervandis*
Hominibus? Certe tibi optime res geſta eſt domi,
Per Trojanos: Quorum nullus effugiat grave exitium,
Manuſque noſtras: ne-quidem quem in ſinu mater
Infantem exiſtentem geſtet, ne is quidem effugiat: ſed ſimul omnes
Ex Ilio funditus-pereant, inhumati & prorſus diſperditi.
Sic locutus immutavit fratris mentem heros,
Recta admonens. Ille autem a ſe depulit-manu
Heroëm Adraſtum: hunc vero rex Agamemnon
Vulneravit ad ile: ille vero reſupinatus eſt. Atrides autem
Pede pectoribus impoſito extraxit fraxineam haſtam.
Neſtor autem Argivos hortabatur, altum clamans;
O amici, heroës Danai, famuli Martis,
Ne quis nunc exuviarum cupidus pone
Maneat, ut plurima ferens ad naves redeat;
Sed viros interficiamus: poſtea vero & his otioſi
Corpora per campum ſpoliabitis mortua.
Sic fatus, concitavit ardorem & animum uniuſcujuſque.
Ac tum ſane Trojani bellicoſis ab Achivis
In Ilium ſe recepiſſent, præ ignavia *ſua* domiti;
Niſi Æneæque & Hectori dixiſſet adſtans
Priamides Helenus, augurum longe præſtantiſſimus;
Æneaque, & Hector, quoniam labor vobis maxime
Trojanorum & Lyciorum incumbit, quia præſtantiſſimi
Omnem ad conatum eſtis, ad pugnandumque & ad conſulendum;
State iſtic, & copias continete ante portas,
Quoquo verſum diſcurrentes; priuſquam in complexu uxorum
Fugientes cadant, hoſtibuſque gaudium fiant.
At poſtquam phalanges cohortati fueritis omnes,

Nos quidem adverſus Danaos pugnabimus hic manentes,
Quamvis valde preſſi: neceſſitas enim urget.
Hector, at tu urbem adi; dicitoque demum
Matri tuæ & meæ; eaque congregans honoratas-matronas
In templum Minervæ oculos-cæſiæ, in arce-ſumma,
Apertis clave valvis ſacræ ædis,
Peplum, quod ſibi videtur elegantiſſimum & maximum
Eſſe in ædibus, & ſibi longe chariſſimum ipſi,
Ponat Minervæ ad genua pulchræ-comas:
Et ei voveat *ſe* duodecim boves in templo
Anniculas, jugum-non-paſſas, ſacrificaturam, ſi miſerata fuerit
Urbemque, & Trojanorum uxores, & infantes liberos;
Si utique Tydei filium averterit ab Ilio ſacra,
Ferocem bellatorem, violentum artificem fugandi *hoſtes:*
Quem ſane ego fortiſſimum Achivorum arbitror eſſe;
Nec Achillem quidem unquam ſic timuimus, ducem virorum,
Quem aiunt e Dea *natum* eſſe: ſed hic valde
Furit, neque quiſquam ei poteſt viribus par eſſe.
Sic dixit; Hector vero nequaquam fratri non-obſecutus eſt:
Statim vero de curru cum armis deſiliit in terram;
Vibranſque acutas haſtas, per exercitum ibat quoquoverſum,
Concitans ad pugnandum; ſuſcitavitque prælium grave.
Illi itaque converſi ſunt *a fuga*, & adverſi ſteterunt Achivis.
Argivi autem pedem retulerunt, deſieruntque a cæde:
Exiſtimabant utique aliquem immortalium de cœlo ſtellato
Trojanis auxiliaturum deſcendiſſe, *eo quod* ita converſi eſſent.
Hector autem Trojanos hortabatur, altum inclamans;
Trojani animoſi, & e longinquo-vocati ſocii,
Viri eſtote, amici, revocate autem ſtrenuam fortitudinem,
Tantiſper dum ego ivero ad Ilium, & ſenibus
Dixero conſiliariis, & noſtris uxoribus,
Deos ut-precentur, voveantque hecatombas.
Sic utique locutus, abiit expedite-pugnam-ciens Hector;
Circum autem ipſi malleolos pulſabat & ceryicem corium nigrum,
Ora, quæ extrema ambiebat ſcutum umbonem habens.
Glaucus autem Hippolochi natus & Tydei filius
In medium utriuſque aciei congrediebantur, animis-prompti ad pug-(nandum.
Hi vero cum jam prope eſſent, ſe invicem invadentes,
Illum prior allocutus eſt pugna ſtrenuus Diomedes;
Quiſnam tu es, fortiſſime, mortalium hominum?
Non enim unquam vidi *te* pugna in glorioſa
Antehac: atqui nunc longe anteceſſiſti cunctos
Tua confidentia, quandoquidem meam longam haſtam expectaſti.
Infelicium ſane filii meo robori occurrunt.
Sin aliquis immortalium de cœlo veniſti,
Non equidem ego cum Diis cœleſtibus pugnavero.
Non enim, ne Dryantis quidem filius fortis Lycurgus,

Diu vixit, qui cum Diis cœleſtibus contendebat:
Qui utique furentis Bacchi nutrices
Perſequebatur per ſacrum Nyſleium; illæ vero ſimul omnes
Thyrſos humi projecerunt, ab homicida Lycurgo
Percuſſæ ſtimulo-boario; Bacchus vero fugatus
Subiit maris undam; Thetiſque excepit ſinu (nationem.
Timentem: vehemens enim occupaverat tremor ob viri commi-
Huic quidem poſtea irati ſunt Dii tranquille viventes,
Et ipſum cæcum fecit Saturni filius; nec amplius diu
Vixit: quoniam immortalibus exoſus erat omnibus Diis. 140
Quare nec ego equidem cum beatis diis velim pugnare.
Si vero quis es mortalium, qui telluris fructu veſcuntur,
Propius accede, ut ocyus mortis *ad* metas pervenias.
Hunc autem viciſſim Hippolochi allocutus eſt illuſtris filius;
Tydide magnanime, cur genus *meum* percontaris?
Qualis foliorum generatio, talis & hominum.
Folia alia quidem ventus humi fundit, alia vero ſylva
Germinans producit; veriſque ſuccreſcunt tempore:
Sic hominum generatio, hæc quidem naſcitur, illa vero deſinit.
Si vero vis & hæc diſcere, ut bene cognoſcas 50
Noſtram ſtirpem, multi utique ipſam homines norunt:
Eſt urbs Ephyra, *in* receſſu Argi equis-apti;
Ibi Siſyphus fuit, qui prudentiſſimus erat mortalium,
Siſyphus Æolides: Is autem Glaucum genuit filium.
Ac Glaucus genuit laudatiſſimum Bellerophontem:
Huic autem dii pulchritudinemque & virtutem amabilem
Præbuerunt: ſed ei Prœtus mala molitus eſt animo;
Qui e civitate expulit: (quoniam *Prœtus* multo-potentiſſimus erat
Argivorum: Jupiter enim ei *illos* ſub ſceptro ſubdiderat:)
Cum hoc utique uxor Prœti furioſe-cupierat, nobilis Antea, 60
Clandeſtino amore miſceri: ſed neutiquam
Perſuaſit bona-mente-prædito prudenti Bellerophonti.
Illa vero mentita, Prœtum regem *ſic* allocuta eſt;
Moriendum tibi ſtatue, o Prœte, vel interfice Bellerophontem,
Qui mihi voluit amore miſceri nolenti.
Sic dixit; at regem ira occupavit, eo-quod-talia audierat:
Interficere quidem nolebat, religioni enim habuit id in animo,
Miſit autem ipſum in Lyciam, deditque is literas pernicioſas,
Scribens in tabella complicata exitialia multa;
Oſtendereque juſſit ſuo ſoecro, quo periret. 70
Itaque ille abiit in Lyciam, Deorum fauſto ductu:
Sed quando jam *ad* Lyciam perveniſſet, Xanthumque fluentem,
Propenſo animo ipſum honoravit rex Lyciæ latæ. (ſacrificavit:
Nempe per-novem-dies *eum* hoſpitaliter-excepit, & novem boves
Verum ut jam decima apparuit roſeis-digitis aurora,
Tum quidem ipſum interrogavit, & petiit literas videre,
Quid utique ſibi genero a Prœto ferret.

At poſtquam literas exitiales accepit generi,
Primum quidem Chimæram inſuperabilem *eum* juſſit
Interficere: hæc utique erat divinum genus, non hominum,
Ante leo, poſt autem draco, media vero capra,
Terribilem ſpirans ignis vim ardentis.
Et hanc quidem interfecit, deorum ſignis fretus.
Secundo vero, *cum* Solymis pugnavit inclytis:
Acerrimam certe hanc pugnam dicebat *ſe* iniiſſe virorum.
Tertio vero, interfecit Amazonas viragines.
Huic autem redeunti callidam fraudem aliam ſtruxit:
Delectis ex Lycia lata viris fortiſſimis,
Collocavit inſidias: ii vero nequaquam rurſus domum redierunt;
Omnes enim interfecit eximius Bellerophontes.
Sed quando jam cognorat *hunc* dei ſobolem præclarum eſſe,
Illic ipſum detinuit, deditque is filiam ſuam:
Dedit etiam ei honoris regii dimidium totius. (cæteris,
Quin & ei Lycii portionem agri dederunt ſeparatam, præſtantem
Amœnam, & vitiferam & arabilem, ut coleret.
Illa vero peperit tres liberos prudenti Bellerophonti,
Iſandrumque & Hippolochum & Laodameam.
(Cum Laodamea quidem concubuit providus Jupiter,
Hæcque peperit deo-parem Sarpedona bellicoſum.)
Sed quando jam & ipſe [*Bellerophon*] exoſus fuit omnibus Diis,
Sane is per campum Aleïum ſolus errabat,
Suum animum exedens, veſtigia hominum vitans:
Iſandrum vero ejus filium Mars, inſatiabilis belli,
Pugnantem adverſus Solymos interfecit inclytos:
Hanc autem irata aureas habenas tractans Diana occidit.
Hippolochus vero me genuit, & ex hoc dico *me* natum eſſe.
Miſit autem me ad Trojam, & mihi valde multa mandavit,
Ut ſemper fortiſſime rem gererem, & ſuperior virtute eſſem aliis;
Neque genus patrum dedecorarem; qui quam fortiſſimi
Inque Ephyra exſtiterunt & in Lycia lata:
Hoc tibi *ex* genereque & ſanguine glorior eſſe.
Sic dixit; lætatus autem eſt pugna ſtrenuus Diomedes:
Haſtam quidem defixit in terram almam,
Atque ipſe blandis *verbis* allocutus eſt paſtorem populorum;
Certe mihi hoſpes paternus es vetus:
Oeneus enim olim nobilis eximium Bellerophontem
Hoſpitio excepit in ædibus, viginti dies retentum:
Hi autem & ſibi mutuo dederunt xenia pulchra:
Oeneus quidem balteum dedit puniceo-colore fulgentem,
Bellerophontes autem aureum poculum duplex rotundum:
Et id ego reliqui, cum *huc* proficiſcerer, in ædibus meis, (tem
Tydeum vero non memini; quoniam me adhuc parvulum exiſten-
Reliquit, quando ad Thebas perierunt copiæ Achivorum.
Quare nunc tibi quidem ego hoſpes amicus Argo *in* medio.
Sum,

Sum, tu autem in Lycia, ſiquando Lyciorum ad gentem venero.
Haſtis vero alter alterum *petere* vitemus & in turba:
Multi quidem enim mihi Trojani, inclytique ſocii, (fuero:
Quorum occidam quemcunque deus obtulerit, & pedibus aſſecutus
Multique viciſſim tibi Achivi, *quorum* interficias quemcunque poſſis:
Arma vero inter-nos permutemus, ut et hi
Norint, quod hoſpites paternos profitemur *nos* eſſe.
Sic utique locuti, de curribus deſilientes,
Manuſque mutuo prehenderunt, & fidem-dederunt.
Tum vero Glauco Saturnius mentem ademit Jupiter,
Qui cum Tydide Diomede arma permutavit,
Aurea æneis, centum-boves-valentia novem-boves-valentibus.
Hector autem ut ad Scæaſque portas & fagum pervenit,
Circa utique ipſum Trojanorum uxores currebant & filiæ,
Percontantes *de* filiiſque, fratribuſque, amiciſque,
Et maritis; ille vero deinceps diis ſupplicare juſſit
Omnes ordine: multis autem mala impendebant.
Sed quando jam *ad* Priami domum perpulchram perveniſſet,
Fabrefactis porticibus exſtructam; nempe in ea
Quinquaginta inerant thalami *ex* polito lapide,
Prope ſe invicem ædificati; ubi filii
Cubabant Priami, apud legitimas uxores:
Filiarum autem e-regione oppoſiti intra atrium
Duodecim erant ſub-tecto thalami *ex* polito lapide,
Prope ſe invicem ædificati; ubi generi
Cubabant Priami, apud pudicas uxores:
Ibi ei mitis obvia venit mater,
Ad Laodicen iens, filiarum forma præſtantiſſimam;
Inque ejus hæſit manu, verbaque fecit, & compellavit;
Fili, cur relicto prælio aſpero veniſti?
Certe valde jam premunt deteſtandi filii Achivorum,
Pugnantes circa urbem: Te autem, *credo*, huc animus impulit
Profectum, ex ſumma arce Jovi manus attollere.
Sed mane, donec tibi dulce vinum attulero,
Ut libes Jovi patri & cæteris immortalibus
Primum; deinde & ipſe reficiaris, ſi biberis:
Viro utique defatigato robur valde vinum auget,
Sicut tu defatigatus es, pugnans *pro* tuis civibus. (tor;
Huic autem reſpondit deinde ingens pugnâm-expedite-ciens Hec-
Ne mihi vinum afferas mellitum, veneranda mater,
Ne me enerves, roboris autem viriumque obliviſcar.
Manibus autem illotis Jovi libare nigrum vinum
Vereor: nec ullo-modo *fas* eſt nubes-atras-cogenti Saturnio
Sanguine & tabo inquinatum vota facere.
Sed tu quidem ad templum Minervæ prædatricis
Vade cum ſuffimentis, congregatis *honoratis* matronis:
Peplum autem, quod tibi elegantiſſimum & maximum

Eſt

Eſt in domo, & tibi longe chariſſimum ipſi,
Hoc pone Minervæ ad genua pulchræ-comas,
Et ei vove *te* duodecim boves in templo,
Anniculas, jugum-non-paſſas, ſacrificaturam; ſi miſerata fuerit
Urbemque, & Trojanorum uxores, & infantes liberos;
Si Tydei *nempe* filium averterit ab Ilio ſacra,
Ferocem bellatorem, violentum artificem-fugandi *hoſtes*.
Sed tu quidem ad templum Minervæ prædatricis
Vade: ego autem Paridem adibo, ut vocem,
Si velit dicentem audire: utinam ei illic (tum
Terra dehiſcat: magnum enim ipſum Olympius nutrivit detrimen-
Trojaniſque, & Priamo magnanimo, ejuſque filiis.
Si illum utique viderem deſcendentem in Orcum, (rum.
Exiſtimarim equidem animum *meum* ingratæ ærumnæ oblitu-
Sic dixit; hæc vero profecta ad ædes ancillis (tas.
Mandata dedit: & *illæ* congregarunt per urbem matronas-honora-
Ipſa autem in repoſitorium deſcendit odoribus-fragrans,
Ubi erant ei pepla omnigeno-artificio-varia, opera mulierum
Sidoniarum, quas ipſe Alexander divina-forma-præditus
Abduxerat a Sidone, navigando-permenſus latum pontum,
Ea via, qua Helenam adduxit magno-patre-natam.
Horum unum accipiens Hecuba, tulit donum Minervæ,
Quod pulcherrimum erat ornatu-verſicolori, & maximum;
Velutque ſtella reſplendebat: jacebat autem ultimum omnium. (tæ.
Perrexit itaq; ire, multæque propere-ſequebantur matronæ-honora-
Illæ vero cum *ad* templum pervenisſent Minervæ, in arce ſumma;
Eis fores aperuit Theano pulchra-genas,
Ciſſeis, uxor Antenoris equum-domitoris:
Illam enim Trojani fecerant Minervæ ſacerdotem.
Illæ vero voce-ſublata omnes *ad* Minervam manus ſuſtulerunt.
At peplum acceptum Theano pulchra-genas,
Poſuit Minervæ ad genua comas pulchræ;
Vovenſque precabatur Jovis filiam magni:
Veneranda Minerva, cuſtos-urbis, excellentiſſima dearum,
Frange jam haſtam Diomedis, atque ipſum
Pronum da cadere Scæas ante portas:
Ut tibi ſtatim nunc duodecim boves in templo
Anniculas, jugum-nondum-paſſas, ſacrificemus; ſi miſerata fueris
Urbemque, & Trojanorum uxores, & infantes liberos.
Sic dixit vovens; abnuit autem Pallas Minerva.
Ita illæ quidem vota-faciebant Jovis filiæ magni:
Hector vero ad ædes Alexandri ivit
Pulchras, quas ipſe edificarat cum viris, qui tunc peritiſſimi
Erant in Troja glebosa, architecti viri,
Qui ei fecerunt thalamum, & tectum, & atrium,
Prope *ædes* Priami & Hectoris, in arce ſumma.
Illuc Hector intravit Jovi charus; inque manu

Haſtam tenebat undecim-cubitorum: præmicabat vero haſtæ
Cuſpis ærea, circumque aureus ambibat annulus.
Illum autem invenit in thalamo perpulchra arma curantem,
Clypeum, & thoracem, & curvos arcus tractantem:
Argiva autem Helena inter famulas mulieres
Sedebat, & ancillis inſignia opera imperabat.
Eum vero Hector objurgavit conſpicatus, probroſis verbis;
Bone vir, non ſane decore indignationem iſtam concepiſti animo:
Copiæ quidem pereunt circa urbem, altaque mœnia,
Pugnantes; tui autem gratia pugnaque, bellumque,
Urbem hanc circum-ardet: tu vero etiam objurgares alium,
Si quem uſquam detrectantem videres horrendam pugnam:
Verum ſurge, ne fortaſſe urbs igne ardenti deflagret.
Hunc autem viciſſim allocutus eſt Alexander divina-forma-præditus;
Hector, quoniam me jure increpaſti, nec injuria,
Propterea tibi dicam; tu autem animum-adverte, & me audi:
Non ego tam in Trojanos ira, neque indignatione,
Sedebam in thalamo; ſed volebam dolori dare-locum.
Nunc vero me ſuadens uxor mollibus verbis,
Impulit ad bellum: videturque mihi ſic & ipſi
Melius fore: victoria utique alternis-vicibus-accedit ad homines.
Verum age nunc exſpecta, *donec* martia arma induero:
Vel præi, ego autem ſequar; aſſecuturumque *me* te puto.
Sic dixit; ei autem non reſpondit pugnam-expedite-ciens Hector:
Hunc vero Helena verbis allocuta eſt blandis;
Levir mei, impudentiſſimæ, malorum-autoris, averſandæ;
Utinam me die illo, quo me primum peperit mater,
Abreptam tuliſſet pernicioſa venti procella
In montem, vel in undam multo-ſtrepitu-reſonantis maris:
Ubi me fluctus obrutam-perdidiſſet, antequam hæc facinora patrata
Sed quoniam hæc ita Dii mala ſtatuerunt,
Viri ſaltem debueram fortioris eſſe uxor,
Qui ſentiret indignationemque & probra multa hominum.
Huic autem neque nunc mens *eſt* conſtans, neque in futurum
Erit; idcirco ipſum *ſua ſtultitia* fruiturum credo.
Verum age nunc, intra; & ſede hac in ſede,
Levir, quoniam tibi maxime labor mentem invaſit,
Gratia mei impudentiſſimæ, & Alexandri cauſa noxæ:
Quibus Jupiter impoſuit malam ſortem, ut etiam in-poſterum!
Hominibus ſimus famoſa-cantilena poſteris.
Huic autem reſpondit deinde ingens pugnam-expedite-ciens Hector;
Ne me ſedere-facias, Helena, officioſa licet, *nam* nec mihi per-
Jam enim mihi animus incitatus eſt, ut ſuccurram
Trojanis, qui valde mei deſiderium abſentis habent:
Verum tu concites hunc, feſtinetque & ipſe,
Ut me intra urbem aſſequatur exiſtentem.
Etenim ego domum ibo, ut videam

Do-

Domeſticos, uxorem utique dilectam, & infantem filium.
Neque enim ſcio, utrum amplius ipſis redux veniam rurſus,
An nunc me ſub manibus Dii doment Achivorum.
Sic utique fatus, abiit pugnam-expedite-ciens Hector:
Statimque poſtea pervenit ad ædes *ſuas* habitantibus-commodas,
Nec invenit Andromachen candidam-ulnas in ædibus;
Sed illa cum filio & ancilla eleganti-peplo-induta
In turri ſtabat gemenſque ploranſque.
Hector vero, ut non intus inculpatam invenit uxorem,
Stetit ad limen profectus, ancilliſque dixit;
Eja agite; mihi, ancillæ, vera dicite:
Quo ivit Andromache candida-ulnas ex ædibus? (rum *ædes*;
An aliquo ad glorum, an *ad* fratriarum elegantibus-peplis-induta-
An ad Minervæ *templum* exiit, ubi aliæ
Trojanæ comas-pulchræ tremendam Deam placant?
Hunc autem viciſſim ſedula œconoma verbis allocuta eſt;
Hector, quandoquidem omnino jubes vera loqui, (tarum *ædes*,
Nec aliquo ad glorum, nec *ad* fratriarum elegantibus-peplis-indu-
Nec ad Minervæ *templum* exiit, ubi aliæ
Trojanæ comas-pulchræ tremendam Deam placant:
Sed ad turrim ivit magnam Ilii; quoniam audivit
Premi Trojanos, potentemque eſſe impetum Achivorum.
Illa quidem *dudum* ad murum feſtinans contendit,
Furenti ſimilis: fert & una puerum nutrix.
Dixit mulier œconoma: concituſque exiit domo Hector
Eadem via retro, bene-ſtructas per plateas.
Quum ad portas veniſſet, pertranſiens magnam urbem,
Scæas, (hac enim erat ei egrediendum in campum,)
Tunc uxor, quæ-magnam-attulerat-dotem, obvia venit currens,
Andromache, filia magnanimi Eëtionis:
Eëtion, qui habitabat *in* Hypoplaco ſylvoſa,
Thebe *in* Hypoplacia, Cilicibus viris imperans;
Cujus utique filia nupſerat Hectori ære-armato:
Quæ ipſi tunc occurrit, unaque famula ibat *cum* ipſa,
Filium in ſinu geſtans tenellum, infantem adeo,
Hectoridem unicum, ſimilem ſtellæ pulchræ:
Atque hunc quidem Hector vocabat Scamandrium, at alii
Aſtyanacta: Solus enim tutabatur Ilium Hector.
Et ille quidem ſubriſit, intuens filium tacite:
Andromache vero ipſi prope aſtabat lachrymans,
Inque ejus hæſit manu, verbaque fecit, dixitque;
Animoſe, perdet te tua virtus, neque miſereris
Filiique infantis, & mei calamitoſæ, quæ mox vidua
Tui ero: mox enim te interficient Achivi,
Omnes ſimul *in te* impetu facto: mihi autem ſatius eſſet,
A te deſtitutæ, terram ſubire. Non enim amplius aliud
Erit ſolatium, poſtquam tu mortem obieris,

Sed

Sed mœrores: neque mihi eſt pater, & veneranda mater.
Etenim patrem meum interfecit nobilis Achilles,
Et urbem devaſtavit Cilicum bene habitatam,
Theben portis-altam: interemitque Eëtionem,
Neque ipſum ſpoliavit: ſubveritus enim fuit id animo:
Sed ipſum combuſſit cum armis artficioſe-factis, (plantaverunt
Et tumulum-aggeſta-terra ſuper *eum* fecit: circum autem ulmos
Nymphæ Oreades, filiæ Jovis Ægiochi.
Qui porro mihi ſeptem fratres erant domi,
Hi quidem omnes uno migrarunt die ad Orcum:
Omnes enim interfecit pedibus-celer nobilis Achilles,
Boves inter [*dum paſcerent*] flexipedes, & candidas oves.
Matrem autem, quæ regnabat *in* Hypoplaco ſylvoſa,
Hanc poſtquam utique huc duxiſſet cum cæteris opibus,
Retro ille eam dimiſit-liberatam, accepto infinito pretio:
Patris autem in ædibus *eam* percuſſit Diana ſagittis-gaudens.
Hector, at tu mihi es pater & veneranda mater,
Et frater, tu etiam mihi floridus maritus;
Sed age nunc miſerere, & hic mane in turre,
Ne puerum pupillum facias, viduamque uxorem:
Exercitum autem ſiſte apud caprificum, ubi potiſſimum
Aſcenſu-facilis eſt urbs, & ſcandi poteſt murus.
Ter enim hac venientes periculum fecerunt fortiſſimi,
Ajaces duo, & percelebris Idomeneus,
Et Atridæ, & Tydei fortis filius:
Sive quis ipſis dixit vaticiniorum peritus,
Sive etiam ipſorum animus impulit & juſſit.
Hanc autem viciſſim allocutus eſt ingens pugnam-expediteciens Hector;
Certe & mihi hæc omnia curæ ſunt, uxor: ſed perquam vehementer
Vereor Trojanos & Troadas longa-peplorum-ſyrmata-trahentes,
Si, ignavus velut, eminus *ſtans* devitem prælium:
Neque *vero* me animus *ita* jubet, quoniam didici eſſe fortis
Semper, & primos inter Trojanos pugnare,
Conans-vendicare patriſque magnam gloriam, & meam ipſius.
Bene enim hoc ſcio mente & animo;
Erit dies, quando pereat Ilios ſacra,
Et Priamus, & populus haſtæ-fraxineæ-periti Priami:
Sed non mihi Trojanorum tantopere curæ-eſt dolor in poſterum
Neque ipſius Hecubæ, neque Priami regis,
Neque fratrum, qui ſane multique & fortes
In pulvere ceciderint ſub viris hoſtibus,
Quantopere tui; quando aliquis Achivorum-ære loricatorum
Lachrymabundam abduxerit, liberum diem eripiens;
Atque in Argo exiſtens, ſub alienæ *imperio* telam texas,
Atque aquam feras ex *fonte* Meſſeide, aut Hyperea,
Valde invita: dura autem incumbet neceſſitas;

Et

Et aliquando quis dixerit, conſpicatus lachrymas fundentem;
Hectoris hæc uxor, qui præſtantiſſimus erat *in* pugnando
Trojanorum equum-domitorum, quando Ilium circa-pugnabant.
Sic aliquando quis dicet: tibique rurſus novus erit dolor
Ex deſiderio talis mariti, ad depellendum ſervilem diem.
Sed me mortuum aggeſta terra obtegat,
Antequam tuumque clamorem, tuamque abreptionem audiero.
Sic fatus, ſuum filium porrectis manibus petiit illuſtris Hector
Retro autem puer ad ſinum eleganter-cinctæ nutricis
Inclinatus eſt clamans, patris chari aſpectum exhorreſcens,
Timens æſque & criſtam ſetis equinis-horridam,
Horrendum a ſumma galea nutantem intuens:
Leniter vero arriſit paterque charus, & veneranda mater.
Tum ſtatim a capite galeam abſtulit illuſtris Hector,
Et hanc quidem depoſuit in terra collucentem: (tarat manu,
Atque ille ſuum dilectum filium ut oſculatus fuerat, leviterque agi-
Dixit precans Jovemque, cæteroſque Deos;
Jupiter, aliique Dii, date & hunc fieri,
Filium meum, ut & ego *ſum*, eximium inter Trojanos,
Ita viribuſque fortem, & Ilio potenter imperitare:
Et olim quis dicat, Patre vero hic multo *eſt* fortior,
Ex pugna redeuntem *conſpicatus*: referat autem ſpolia cruenta,
Interfecto hoſte, gaudeatque animo mater.
Sic fatus, uxoris dilectæ in manibus poſuit
Puerum ſuum: Hæc vero ipſum fragranti excepit ſinu,
Lachrymabundum ridens. Vir autem miſertus eſt intuitus,
Manuque ipſum demulſit, verbaque fecit, dixitque;
O bona, ne mihi præter-modum triſteris animo:
Non enim quis me præter fatum vir Orco præmature-mittet.
Fatum vero neminem arbitror, qui effugerit, eſſe hominum,
Neque ignavum, neque vero fortem, poſtquam primum natus fuerit.
Sed in domum profecta, tua ipſius opera cura,
Telamque, columque; & ancillas jube
Munus obire: bellum autem viris curæ erit
Omnibus, mihi vero præcipue, qui in Ilio nati ſunt.
Sic utique fatus, galeam ſuſtulit illuſtris Hector
Setis-equinis-comantem: uxor autem dilecta domum abiit
Reſpectans, uberes lachrymas effundens.
Statim autem deinde venit ad ædeis habitantibus commodas
Hectoris homicidæ: invenitque intus multas
Ancillas, his vero luctum omnibus commovit.
Hæ quidem adhuc vivum lugebant Hectorem ſua in domo:
Non enim eum amplius putabant reducem ex pugna
Venturum, elapſum robur ac manus Achivorum.
Neque vero Paris moram trahebat in altis ædibus:
Sed is, poſtquam induit inclyta arma varia ære,
Properabat deinde per urbem, pedibus velocibus fretus.

Ut

Ut vero cum ſtabulans equus, hordeo-paſtus ad præſepe,
Vinculo rupto currit per campum terram-pedibus-pulſans,
Conſuetus lavari *in* pulchre-fluenti fluvio,
Superbiens: alte vero caput fert, circumque jubæ
Humeros motantur: ipſe autem pulchritudine *corporis* fretus,
Facile ipſum genua ferunt ad loca conſueta & paſcua equarum:
Sic filius Priami Paris a Pergami arce
Armis collucens, tanquam ſol, incedebat
Exſultans, veloces autem *eum* pedes ferebant: ſtatimque poſtea
Hectora nobilem invenit fratrem, quando jam erat
Digreſſurus e loco, ubi cum ſua colloquebatur uxore.
Hunc prior allocutus eſt Alexander divina-forma-præditus;
Venerande frater, certe valde jam te etiam properantem detineo,
Remorans, neque veni mature, ut juſſiſti. (Hector;
Hunc autem reſpondens allocutus eſt pugnam-expedite-ciens
O bone, nemo tibi hominum, qui æquus rerum æſtimator ſit,
Opera vituperaverit bellica; nam fortis es.
Sed ſponte remittiſque *animum*, & non vis *pugnare*: at meum cor
Triſtatur in animo, quando de te probra audio
A Trojanis, qui ferunt multum laborem gratia tui.
Sed eamus: hæc autem poſtea componemus, ſi quando Jupiter
Dederit, cœleſtibus Diis ſempiternis
Craterem ſtatuere liberum in ædibus,
Quum Troja expulerimus bene-ocreatos Achivos.

LIBER SEPTIMUS.

HÆC fatus, portis erupit illuſtris Hector;
Cumque eo ſimul Alexander ivit frater: animo vero
Ambo ardebant bellare & pugnare,
Sicut autem Deus nautis deſiderantibus dat
Ventum-ſecundum, poſtquam defatigati fuerint politis remis
Pontum agitantes, laboreque membra ſoluta ſunt:
Sic utique hi Trojanis deſiderantibus apparuerunt.
Tunc interfecerunt, hic quidem [*Paris*] filium Areïthoi regis,
In Arna habitantem Meneſthium, quem claviger
Genuit Areïthous & Philomeduſa magnis-oculis:
Hector autem Eïoneum feriit haſta acuta
Ad cervicem ſub galea ære-ſolida; ſolvitque membra.
Glaucus vero, Hippolochi filius, Lyciorum dux virorum,
Iphinoum feriit haſta, in aſpera pugna,
Dexiadem, equas inſilientem veloces, (membra.
In humero: hic autem ex equabus humi cecidit, ſolutaque ſunt
Hos vero ut animadvertit Dea glaucis-oculis Minerva
Argivos perimentes in aſpera pugna,
Deſcendit de Olympi verticibus impetu-facto

Ilium ad ſacram: huic autem obvius properabat Apollo,
Ex Pergamo conſpicatus, Trojaniſque cupiebat victoriam:
Sibi invicem autem hi occurrerunt apud fagum.
Hanc prior allocutus eſt rex, Jovis filius, Apollo;
Cur tu vero rurſus concitata, ô Jovis filia magni,
Veniſti ab Olympo, magnuſque te affectus impulit?
An ut jam Danais pugnæ ancipitem victoriam
Des? quandoquidem minime Trojanorum pereuntium miſereris.
Sed ſi mihi quid obtemperaveris, quod certe multo ſatius eſſet,
Nunc quidem ceſſare-faciamus bellum & pugnam
Hodie: poſthac rurſus pugnabunt, donec finem
Ilii invenerint: quandoquidem ſic gratum eſt animo
Vobis Deabus, evertere hanc urbem.
Hunc autem viciſſim allocuta eſt Dea cæſiis-oculis Minerva;
Ita ſit, ô eminus-jaculans; eadem enim ſentiens & ipſa
Veni ab Olympo, ad Trojanos & Achivos:
Verum age, quomodo fert-animus prælium ſedare virorum?
Hanc autem rurſus allocutus eſt rex, Jovis-filius, Apollo;
Hectoris excitemus fortem animum equum-domitoris,
Si quem forte Danaorum provocabit, quocum ſolo ſolus
Ex adverſo pugnet in gravi pugna:
Qui porro & *ipſi* indignati ære-ocreati Achivi
Solum *aliquem* incitent pugnare cum Hectore nobili.
Sic dixit: neque non-obſecuta eſt Dea glaucis-oculis Minerva.
Horum autem Helenus, Priami carus filius, ſenſit animo
Conſilium, quod utique Diis placuit conſultantibus:
Stetit itaque juxta Hectorem profectus, & eum allocutus eſt;
Hector, fili Priami, Jovi conſilio par,
Num mihi quid obſequeris? frater utique tibi ſum.
Cæteros quidem ſedere-fac Trojanos & omnes Achivos:
Ipſe autem provoca Achivorum quicunque fortiſſimus,
Ut contra *te* pugnet in gravi pugna;
Nondum enim tibi fatum mori & interitum attingere:
Sic enim ego vocem audivi Deorum immortalium.
Sic dixit: Hector vero gaviſus eſt vehementer, ſermone audito:
Et in medium progreſſus, Trojanorum coërcuit phalangas,
Media haſta prehenſa: illi autem reſederunt omnes.
Sed & Agamemnon ſedere-fecit bene-ocreatos Achivos:
Atque Minerva etiam & argenteum-arcum-gerens Apollo
Deſederunt, avibus ſimiles vulturibus,
Fago ſuper alta patris Jovis Ægiochi,
Viris delectati: Horum utique ordines ſedebant denſi,
Scutis & galeis & haſtis horrentes.
Qualis autem Zephyri funditur ſuper pontum horror
Surgere jam inchoantis, nigreſcitque pontus ſub illo:
Tales quidem ordines ſedebant Achivorumque Trojanorumque
In campo: Hector autem inter utroſque locutus eſt;

Audis

Audite me, Trojani, & bene-ocreati Achivi,
Ut dicam quæ me animus in pectoribus jubet.
Fœdera quidem Saturnius in excelso-ſedens non rata-fecit,
Sed mala cogitans molitur utriſque;
Donec vel vos Trojam bene-turritam ceperitis,
Vel ipſi ad naves domiti fueritis pontum-tranſeuntes.
Vobis quidem enim ſunt viri fortiſſimi omnium-Achivorum;
Quorum nunc quemcunque animus *ſuus* mecum pugnare jubet,
Huc prodeat ex omnibus, ut pugnet-ante-alios cum Hectore nobili.
Sic vero aio, Jupiterque nobis teſtis adſit;
Si quidem forte me ille occiderit protenſam-cuſpidem-habente haſta,
Arma detracta ferat cavas ad naves,
Corpus vero domum meum remittat, ut ignis me
Trojani & Trojanorum uxores participem-faciant mortuum.
Sin ego illum interfecero, dederitque mihi gloriam Apollo,
Arma detracta feram ad Ilium ſacram,
Et ſuſpendam ad templum Apollinis longe-jaculantis:
At cadaver ad naves bonis-tranſtris-inſtructas remittam;
Ut ei exſequias-faciant caput-comantes Achivi,
Tumulumque ei aggerant ad latum Helleſpontum:
Et aliquando aliquis dicat etiam poſterorum hominum,
In navi multis-tranſtris-inſtructa navigans ſuper nigrum pontum;
Viri quidem hic tumulus jam diu defuncti,
Quem olim fortiſſime-ſe-gerentem occidit illuſtris Hector.
Sic olim aliquis dicet: mea vero gloria nunquam peribit.
Sic dixit. Illi autem omnes obmutuerunt ſilentio;
Verebantur quidem renuere, timebant autem ſuſcipere.
Tandem vero Menelaus ſurrexit, & inter *eos* dixit,
Jurgio probra-objectans, graviterque ingemiſcebat animo;
Me miſerum! jactatores, Achivæ, non amplius Achivi:
Certe jam dedecus hæc erunt graviſſime graviter,
Si nullus Danaorum nunc Hectori obvius iverit.
Atqui vos quidem omnes aqua & terra fiatis,
Sedentes ibi ſinguli excordes, inglorii pariter:
Adverſus iſtum vero ego ipſe armabor; verum ſuperne
Victoriæ termini poſiti ſunt in immortalibus Diis.
Sic fatus, induebat arma pulchra.
Tunc utique tibi, Menelaë, adfuiſſet vitæ finis
Hectoris in manibus, quoniam multo fortior erat:
Niſi propere exſurgentes inhibuiſſent *te* reges Achivorum;
Ipſeque Atrides, late-dominans Agamemnon,
Dextram prehendit manum, verbaque fecit, & compellavit;
Inſanis, Menelaë Jovis-alumne: neque quicquam tibi opus eſt
Hac dementia! contine vero *te*, dolens quamvis;
Neque velis, præ contentionis-ſtudio, te fortiori *cum* viro pugnare,
Hectore Priamide, quem extimeſcunt & alii:
Quin & Achilles huic pugna in glorioſa

Horret occurrere, qui te multo *eſt* fortior.
Verum tu quidem nunc ſede, profectus ad agmen ſociorum:
Huic autem duellatorem alium excitabunt Achivi.
Licet intrepiduſque ſit, & etiamſi pugnæ ſit inſatiabilis,
Exiſtimo eum libenter genu flexurum [*requieturum*,] ſi effugerit
Ardenti ex bello, & gravi pugna.
Sic fatus flexit fratris præcordia heros,
Recta monens: Ille autem paruit. Illius quidem poſtea
Læti famuli ab humeris arma detraxerunt:
Neſtor autem inter Argivos ſurrexit & dixit;
O Dii, profecto ingens luctus Achivam terram invadit.
Certe valde ploraverit ſenex equum-agitator Peleus,
Præſtans Myrmidonum conſiliarius & concionator,
Qui olim me interrogans valde lætabatur ſua in domo,
Omnium Achivorum inquirens genuſque ſobolemque:
Quos nunc ſi metu-conſternatos propter Hectorem omnes audierit,
Sæpe ſane immortalibus ſuas manus attollet,
Anima e membris ut deſcendat domum Plutonis intra.
Utinam enim, *o* Jupiterque pater, & Minerva, & Apollo,
Eſſem juvenis, ſicut quando ad rapidum Celadontem pugnabant
Congregati Pyliique & Arcades haſtarum-uſu-exercitati,
Pheæ ad muros, Jardani circa fluenta.
Inter illos autem Ereuthalion in-acie-primus ſtabat, par-deo vir,
Arma gerens humeris Areïthoi regis:
Nobilis Areïthoi, quem cognomento Clavigerum
Viri appellabant. eleganterque cinctæ mulieres,
Quoniam utique non arcu pugnabat haſtaque longa,
Sed ferrea clava rumpebat phalangas:
Hunc Lycurgus interfecit dolo, non vi,
Anguſta in via, ubi utique non clava ei exitium
Arcebat ferrea; ante enim Lycurgus occupans
Haſta medium transfodit, iſque ſupinus ſolo alliſus eſt;
Armiſque interfectum-ſpoliavit, quæ ei dederat æreus Mars:
Et ea quidem ipſe poſtea geſtabat in-pugna Martis.
At poſtquam Lycurgus in ædibus ſenuerat,
Dedit utique Ereuthalioni, dilecto famulo, geſtanda,
Illius *igitur* hic arma ferens provocabat omnes fortiſſimos;
Hi autem valde tremebant & timebant, neque quiſquam ſuſtinebat:
Verum me animus impulit audax ut pugnarem,
Confidentia ſua: natu autem minimus eram omnium;
Et pugnabam cum-eo ego, deditque mihi gloriam Minerva.
Hunc utique proceriſſimum & fortiſſimum interfeci virum;
Multus enim jacebat extenſus hinc atque illinc.
Utinam ſic *nunc* pubeſcerem, vireſque mihi integræ eſſent,
Ita cito haberet quicum-pugnaret expedite-pugnam-ciens Hector.
Veſtrum autem qui ſunt fortiſſimi omnium Achivorum,
Ne hi quidem alacriter parati eſtis Hectori obviam ire.

Sic increpavit ſenex : ac ſtatim novem omnes ſurrexerunt.
Surrexit multo primus quidem rex virorum Agamemnon :
Poſt hunc autem Tydides ſurrexit fortis Diomedes ;
Poſt hos autem Ajaces, ſtrenuam induti fortitudinem :
Poſt hos Idomeneus, & armiger Idomenei
Meriones, par Marti homicidæ :
Poſt hos autem Eurypylus, Evæmonis præclarus filius :
Surrexit porro Thoas Andræmonides, & nobilis Ulyſſes.
Omnes utique hi volebant pugnare cum Hectore nobili.
Hos autem inter rurſus dixit Gerenius eques Neſtor ;
Sortibus nunc ſortimini univerſi, cui ſors obtigerit :
Ille enim ſane juvabit bene-ocreatos Achivos :
Quin etiam ipſe ſuum animum juvabit, ſi effugerit
Ardenti ex bello & gravi pugna.
Sic dixit. Ii autem ſortem ſignaverunt ſinguli,
Et injecerunt galeæ Agamemnonis Atridæ.
Populi interim ſupplicabant, Diiſque manus attollebant
Sic autem quis dicebat, intuens in cœlum latum ;
Jupiter pater, *da* aut Ajacem ſortiri, aut Tydei filium,
Aut ipſum regem divitis Mycenes.
Ita dicebant : Concutiebatque *ſortes* Gerenius eques Neſtor :
Exſiliit autem ſors e galea, quam utique volebant ipſi,
Ajacis : præco autem ferens per cœtum undiquaque,
Oſtendit, orſus a dextra, omnibus principibus Græcorum.
Hi autem non agnoſcentes, renuerunt ſinguli.
Sed cum ad illum pervenit *præco*, ferens per cœtum undiquaque,
Qui ipſam inſcriptam galeæ injecerat illuſtris Ajax,
Porrexit quidem manum, & is impoſuit prope-aſtans :
Agnovit autem ſortis ſignum conſpicatus, & gaviſus eſt animo.
Hanc quidem ad pedem ſuum humi jecit, dixitque ;
O amici, ſane ſors *eſt* mea gaudeoque & ipſe
Animitus ; quoniam puto ſuperaturum *me* Hectorem nobilem.
Verum agite, dum ego bellica arma induo,
Interim vos ſupplicate Jovi Saturnio regi,
Tacite vobiſcum, ut ne Trojani audiant :
Vel etiam palam ; quandoquidem neminem timemus prorſus.
Non enim quis me vi volens nolentem ſummovebit,
Neque vero per imperitiam *meam* ; quippe neque me rudem adeo
Spero in Salamine natum educatumque fuiſſe.
Sic dixit : illi autem ſupplicabant Jovi Saturnio regi.
Sic autem quis dixit, intuens in cœlum latum ;
Jupiter pater, qui inde-ab-Ida imperas, auguſtime, maxime ;
Da ut victoriam Ajax & præclaram gloriam referat :
Quod ſi & Hectorem diligis, & curam geris ejus,
Æqualem ambobus vim & gloriam præbe.
Sic dixerunt. Ajax autem armabatur ſplendido ære.
Poſtquam vero omnia circa corpus induerat arma,

Concitus ferebatur deinde, qualis ingens incedit Mars,
Qui it in-bellum ad viros, quos Saturnius
Animum-rodentis contentionis vi commisit pugnare :
Talis utique Ajax progressus est ingens, murus Achivorum,
Subridens terribili vultu : infra autem pedibus
Incedebat, magnis *passibus* gradiens, quassans prælongam hastam.
Hunc autem & Argivi valde lætabantur aspicientes :
Trojanis autem tremor gravis subiit membra singulis,
Hectorique ipsi animus in præcordiis palpitabat :
Sed nequaquam jam poterat metu-refugere, neque regredi
Retro copiarum in turbam, quoniam provocarat ad certamen.
Ajax autem prope accessit, ferens scutum instar turris,
Æreum, septem-boum-pellibus-opertum, quod ei Tychius elaborarat fabricans,
Coriariorum longe præstantissimus, in Hyla ædes habitans :
Qui ei fecerat scutum varium, septem-bubulis-pellibus-munitum
Taurorum præpinguium, octavum autem superinduxerat æs.
Hoc ante pectus ferens Telamonius Ajax
Stetit valde Hectorem prope, minabundusque allocutus est ;
Hector, nunc sane manifesto scies cum-solo solus,
Quales etiam Danais principes intersint, (onino-præditum :
Etiam præter Achillem hostium-agmina-perrumpentem, animo-le-
Sed ille quidem in navibus recurvis pontum-transeuntibus
Jacet iram-longam-fovens adversus Agamemnonem pastorem po-
Nos autem sumus tales, qui tibi obviam-ire-possimus, (pulorum :
Et multi. Sed ordire pugnam & certamen. (Hector :
Hunc autem viciſſim allocutus est ingens pugnam-expedite-ciens
Ajax nobilissime, Telamonie, princeps populorum,
Ne me, tanquam puerum imbecillem, tenta,
Vel mulierem, quæ nescit bellica opera :
Atqui ego bene scio pugnasque, cædesque :
Scio ad dextram, scio ad sinistram motare scutum
Aridum, ita ut possim indefessus bellare : (Martis :
Scio quoque in stataria-*pugna*, ad *sævi-sonos* gressum-componere
Scio etiam, postquam insiluerim *currum*, pugnam in equabus velo-
Sed enim non te volo ferire, talem existentem, (cibus.
Clanculum observans, sed aperte, si assequi-potuero.
Dixit, & vibratam emisit prælongam hastam, (tum,
Et percussit Ajacis ingens scutum septem-bubulis-pellibus-muni-
Extremum ad æs, quod octavum erat in illo.
Sex autem per plicaturas penetravit dissecans hasta indomita :
In septima vero pelle hæsit. Secundus viciſſim
Ajax nobilissimus emisit prælongam hastam,
Et feriit Priamidæ clypeum undique æqualem.
Per quidem clypeum penetravit splendidum rapida hasta,
Et per thoracem affabre-factum infixa est :
E regione autem juxta ilę discidit tunicam

Haſta: Ille verò inclinatus eſt, & evitavit mortem nigram.
Itaque eductis longis haſtis cominus ſimul ambo
Congreſſi ſunt, leonibus ſimiles cruda-vorantibus,
Vel ſuibus apris, quorum utique robur non imbecille.
Priamides quidem poſtea medium ſcutum feriit haſta;
Neque rupit æs, reflexa eſt autem ei cuſpis.
Ajax autem clypeum punctim-feriit inſiliens, & penitus
Tranſivit haſta: conturbavit autem illum irruentem:
Et cæſim ſuper cervicem venit: ater autem ſubſiliit ſanguis.
Verum ne ſic quidem ceſſavit a pugna expedite-pugnam-ciens Hec-
Sed retrocedens lapidem prehendit manu robuſta, (tor:
Jacentem in campo, nigrum, aſperumque, magnumque: (tum,
Eo percuſſit Ajacis ingens ſcutum ſeptem-bubulis-pellibus-muni-
Medium ad umbonem; circumſonuitque æs.
Secundus autem Ajax, multo majore lapide ſublato,
Miſit contortum, adhibuitque connixus vires immenſas:
Perfregit autem clypeum, percuſſum molari-veluti ſaxo;
Læſitque ei genua; is autem ſupinus extenſus eſt,
Scuto inhærens: ſed eum ſtatim erexit Apollo.
Jamque enſibus cominus vulneraſſent *ſe invicem*,
Niſi præcones, Jovis nuncii atque hominum,
Adveniſſent, alter Trojanorum, alter Achivorum ære-loricatorum,
Talthybiuſque & Idæus, prudentes ambo:
Medii autem inter-utroſque ſceptra tenuerunt: dixitque ſermonem
Præco Idæus, prudentium conſiliorum peritus:
Ne amplius, filii dilecti, bellate, neque pugnate;
Ambos enim vos diligit nubes-cogens Jupiter:
Ambo autem *eſtis* armis-acerrimi; quod quidem & ſcimus omnes.
Nox vero jam adeſt; bonum etiam nocti parere.
Hunc autem reſpondens allocutus eſt Telamonius Ajax;
Idæe, Hectorem hæc jubete loqui:
Ipſe enim ad pugnam provocavit quoſque fortiſſimos:
Incipiat, ac ego omnino parebo, ſi quidem ille *paruerit*, (Hector;
Hunc autem viciſſim allocutus eſt ingens pugnam-expedite-ciens
Ajax, quandoquidem tibi dedit Deus magnitudinemque vimque,
Et prudentiam; haſta autem Achivorum longe præſtantiſſimus es;
Nunc quidem ceſſemus a pugna & certamine
Hodie; poſthac rurſum pugnabimus, donec fatum
Nos dirimat, det autem alterutri victoriam.
Nox vero jam eſt; bonum etiam nocti parere:
Ut tuque lætos facias omnes ad naves Achivos,
Tuoſque maxime amicos, & ſocios, qui tibi ſunt:
At ego per urbem magnam Priami regis (hentes,
Trojanos lætos-faciam & Trojanas longa-peplorum-fyrmata-tra-
Quæ utique pro me ſupplicantes divinum ingredientur templum.
Dona autem age mutuo inclyta demus ambo,
Ut quis ſic dicat Achivorumque Trojanorumque:

Profecto

Profecto pugnabant per contentionem animum-rodentem,
Et iterum in amicitia diſceſſere conciliati.
Sic utique locutus dedit enſem-argenteis-clavis diſtinctum,
Cum vaginaque offerens & ſcite-facto balteo:
Ajax vero cingulum dedit puniceo-colore ſplendidum.
Hi itaque digreſſi, alter quidem ad populum Achivorum
Ibat, alter vero ad Trojanorum multitudinem vadebat. Hi autem
Ut viderunt vivumque & incolumem venientem, (gaviſi ſunt,
Ajacis elapſum fortitudinem & manus invictas:
Et deduxerunt ad urbem, deſperantes ſalvum eſſe.
Ajacem vero ex-altera-parte bene-oereati Achivi
Ad Agamemnonem nobilem deduxerunt lætum victoria.
Hi autem cum jam in tentoriis Atridæ eſſent,
Horum-cauſa bovem ſacrificavit Rex virorum Agamemnon
Marem, quinquennem, præpotenti Saturnio:
Huic pellem-detraxerunt, & curarunt, & ipſum diſſecuerunt totum,
Et in fruſta parva conciderunt ſcite, & transfixerunt verubus,
Et aſſarunt accurate, detraxeruntque omnia.
Cæterum ubi ceſſaſſent ab opere, apparaſſentque convivium,
Epulati ſunt, neque quicquam animus indiguit epuli æqualis:
Tergo vero Ajacem perpetuo honoravit
Heros Atrides, late dominans Agamemnon.
Ac poſtquam potus & cibi appetentiam exemiſſent,
His ſenex primus-omnium texere cœpit conſilium
Neſtor, cujus & antea optimum apparuerat conſilium:
Qui ipſis prudens concionatus eſt & dixit;
Atridaque & cæteri principes Achivorum;
Multi quidem mortui ſunt comantes Achivi, (drum,
Quorum nunc ſanguinem atrum, pulchre-fluentem circa Scaman-
Diffudit acer Mars, animæque ad Orcum deſcenderunt:
Itaque te oportet pugnam quidem prima luce intermittere Achivo-
Nos vero congregati curribus advehemus huc cadavera (rum,
Bobus & mulis: ac comburemus ea
Prope a navibus, ut oſſa filiis quiſque
Domum ferat, quando revertamur in patriam terram:
Tumulum autem circa pyram unum aggeſta-terra-faciamus egreſſi,
Omnibus-communem in campo: juxta autem ipſum ædificemus
Turres altas, propugnaculum naviumque & *noſtrum* ipſorum. (cito
In ipſis autem portas faciamus bene coagmentatas,
Ut per ipſas equeſtris via ſit:
Exterius autem profundam fodiamus prope foſſam,
Quæ equos & viros prohibeat circum-ducta,
Ne quando ingraveſcat bellum Trojanorum ſuperborum.
Ita dixit: Omnes autem approbarunt principes.
Trojanorum item concio facta eſt Ilii in arce ſumma,
Trepida, turbulenta, ad Priami fores:
His autem Antenor prudens incepit concionari;

Audite

Audite me, Trojani, & Dardani, & Socii,
Ut dicam quæ me animus in pectoribus jubet.
Eja agite, Argivam Helenam & opes cum ipsa
Reddamus Atridis abducendas: nunc autem fœderibus fidis
Violatis pugnamus: quare nihil utile nobis
Autumo effectum iri, nisi fecerimus ita.
Ille quidem sic locutus resedit. Iis autem surrexit
Nobilis Alexander, Helenæ maritus pulchræ-comas;
Qui ipsum respondens verbis alatis allocutus est;
Antenor, tu quidem non jam mihi grata hæc dicis:
Nosti & aliam sententiam meliorem hac excogitare:
Sin autem revera hanc serio dicis,
Utique tibi jam Dii mentem ademerunt ipsi.
At ego Trojanos inter equum-domitores dicam-sententiam;
Aperte autem profiteor, conjugem quidem non reddam:
Opes vero quascunque abduxi ex Argo nostram domum,
Omnes volo dare, atque etiam de meo alias adjungere.
Ille quidem sic locutus consedit. Inter eos autem surrexit
Dardanides Priamus Diis consiliarius par:
Qui ipsis sapiens concionatus est & dixit;
Audite me, Trojani, & Dardani, & Socii,
Ut dicam quæ me animus in pectoribus jubet:
Nunc quidem cœnam sumite per exercitum, sicut antea,
Et excubiarum mementote, & vigilate quisque:
Mane autem Idæus eat cavas ad naves,
Nunciatum Atridis, Agamemnoni & Menelao,
Sententiam Alexandri, cujus causa contentio exorta est.
Quin & hunc addat prudentem sermonem, num velint
Cessare a bello horrisono, donec cadavera
Combusserimus: postea iterum pugnabimus, donec fatum
Nos dirimat, detque alterutris victoriam.
Sic dixit. Illi autem ei maxime auscultarunt, & paruerunt.
Cœnam deinde sumsperunt per exercitum turmatim:
Mane autem Idæus ivit cavas ad naves.
Invenit vero in concione Danaos, famulos Martis,
Navis ad puppim Agamemnonis: atque ille inter eos,
Stans in mediis, vocem-edidit vocalis præco;
Atridæque & alii principes omnium Græcorum,
Jussit Priamusque, & alii Trojani illustres,
Dicere, si quidem vobis gratum & jucundum sit,
Sententiam Alexandri, cujus causa contentio exorta est:
Opes quidem quascunque Alexander cavis in navibus
Adduxit Trojam, (utinam ante periisset,)
Omnes vult dare, & etiam de suo alias adjungere:
Juvenem autem uxorem Menelaï glorioſi
Negat *se* redditurum: quanquam eum Trojani sane hortantur.
Quin & hunc *insuper* jusserunt dicere sermonem, num velitis

Cessare

Ceſſare a bello horriſono, donec mortuos
Cremaverimus: poſtea iterum pugnabimus, donec fatum
Nos dirimat, detque alterutris victoriam.
Sic dixit: illi vero omnes obmutuerunt ſilentio:
Tandem autem inter eos locutus eſt pugna-ſtrenuus Diomedes;
Ne quis nunc opes Alexandri accipiat,
Neque *ipſam quidem* Helenam: manifeſtum enim *ei*, quivel plane in-
Quod jam Trojanis interitus extremitates immineant. (ſans eſt,
Sic dixit: omnes autem acclamabant filii Achivorum,
Sermonem admirati Diomedis equum-domitoris.
Atque tum porro Idæum allocutus eſt Rex Agamemnon;
Idæe, utique ſententiam Achivorum ipſe audis,
Quemadmodum tibi reſpondeant: mihi autem *itidem* placet ſic.
Sed de mortuis cremandis nihil ægre-fero:
Non enim ullo modo invidendum cadaveribus mortuis
Eſt, poſtquam occubuerint, igne gratum-officium-facere ocyus.
Fœderis autem Jupiter eſto-teſtis, altitonans, maritus Junonis.
Sic locutus, ſceptrum ſuſtulit omnibus Diis:
Retro vero Idæus ivit ad Ilium ſacram.
Sedebant autem in concione Trojani & Dardani,
Omnes congregati, exſpectantes quando rediret
Idæus. Ille autem venit & nuncium expoſuit,
Stans in mediis. Hi autem accingebantur perquam celeriter, (dum:
Utrumque *ad opus*, *alii* ad cadavera advehenda, alii vero ad lignan-
Argivi item ex-altera-parte bonis-tranſtris-inſtructis a navibus
Properabant, *alii* ut cadavera adveherent, alii vero lignatum.
Sol quidem dein recens percutiebat *radiis* arva,
Ex leniter-fluente profundo Oceano,
Cœlum aſcendens: illi vero occurrebant ſibi invicem.
Tunc dignoſcere difficile erat virum quemque *in mortuis*:
Sed aqua abluentes tabum ſanguinolentum,
Lachrymas calidas fundentes, curribus impoſuerunt:
Neque ſinebat flere Priamus magnus: illi igitur ſilentio
Cadavera rogo cumulatim imponebant, mœrentes corde:
Quum vero igne cremaſſent, redierunt ad Ilium ſacram.
Similiter etiam ex-altera-parte bene-ocreati Achivi
Cadavera rogo cumulatim imponebant, mœrentes corde:
Iiſque igne crematis, redierunt cavas ad naves.
Cum vero nondum *eſſet* aurora, ſed adhuc ſubluſtris nox,
Tum circa pyram lecta ſurrexit manus Achivorum:
Tumulum autem circa eam unum fecerunt egreſſi (ficarunt,
Omnibus communem extra campum: juxtaque ipſum, murum ædi-
Turreſque altas, propugnaculum naviumque & ipſorum:
In eis autem portas fecerunt bene coaptatas;
Ut per illas equeſtris via eſſet:
Exterius autem profundam prope illum foſſam foderunt,
Latam, magnam; inque *ea* vallos defixerunt:

Sic

Sic quidem laborabant comantes Achivi.
Cæterum Dii, apud Jovem ſedentes fulgurum-auctorem,
Admirabundi-ſpectabant magnum opus Achivorum ære-loricato-
Eoſque interloqui orſus eſt Neptunus concuſſor-terræ; (rum:
Jupiter pater, ecquis eſt mortalium in immenſa terra,
Qui poſthac immortalibus mentem & conſilium *ſuum* dicat?
Non vides vero, quomodo rurſum comantes Achivi
Murum ſtruxerint pro navibus, circumque foſſam
Duxerint, neque Diis dederint inclytas hecatombas? 450
Hujus profecto gloria erit, quacunque diffunditur lux;
Illius autem oblivi ſcentur, quem ego & Phœbus Apollo (boribus,
Heroi Laomedonti ædificavimus-circa-urbem, malis-exerciti-la-
Hunc autem graviter indignatus allocutus eſt nubes-cogens Ju-
Papæ, terræ-concuſſor late-potens, quale *hoc* dixiſti! (piter;
Alius utique aliquis Deorum hoc reformidaſſet *opus* excogitatum,
Qui te multo imbecillior manibuſque animiſque:
Tua vero certe gloria *tibi* erit, quam-late diffunditur lux.
Age porro; cum retro comantes Achivi
Abierint cum navibus dilectam in patriam terram, 60
Murum deturbatum hunc quidem in mare totum demergito:
Poſtea autem littus magnum arena obtegito,
Ut adeo ingens murus evaneſcat Achivorum.
Sic illi quidem talia inter ſe colloquebantur:
Occidit vero ſol, abſolutumque eſt opus Achivorum.
Boves autem mactabant per tentoria, & cœnam ſumebant.
Naves porro e Lemno appulerant, vinum vehentes,
Multæ, quas miſerat Iaſonides Euneus,
Quem peperit Hypſipyle ex Iaſone paſtore populorum.
Seorſum autem Atridis, Agamemnoni & Menelao, 70
Dederat Iaſonides munere-ferendum vinum mille menſuras.
Inde utique vinum emebant comantes Achivi,
Alii quidem ære, alii autem ſplendido ferro,
Alii autem pellibus, alii vero ipſis bobus,
Alii demum mancipiis: apparabantque convivium lætum.
Per-totam-noctem quidem deinde comantes Achivi
Epulabantur; Troës vero per urbem, & Socii.
Pernox vero ipſis mala moliebatur providus Jupiter,
Terribiliter tonans: illos autem pallidus timor cepit: (eſt
Vinum autem ex poculis in terram fundebant, nec quiſquam auſus
Ante bibere, quam libaſſet præpotenti Saturnio. 81
Decubuerunt deinde, & ſomni donum ceperunt.

LIBER.

LIBER OCTAVUS.

AUrora quidem croceo-peplo induta ſpargebatur totam per terram,
Jupiter vero deorum concionem habuit gaudens-fulmine,
Summo *in* vertice multa-cacumina-habentis Olympi:
Ipſe autem illis concionabatur, Dii vero ſimul omnes auſcultabant;
Audite me, omneſque Dii, omneſque Deæ.
Ut dicam, quæ me animus in pectoribus jubet:
Ne qua igitur fœmina Dea hoc, neu quis mas
Tentet reſcindere meum verbum: ſed ſimul omnes
Aſſentimini, ut celerrime perficiam hæc opera.
Quemcunque vero ego ſeorſum Deorum ultroneum intellexero
Profectum, ut vel Trojanis auxilium ferat, vel Danais,
Sauciatus indecore redibit in Olympum:
Aut ipſum correptum projiciam in Tartarum tenebroſum,
Procul valde, ubi profundiſſimum ſub terra eſt barathrum,
Ubi ferreæque portæ & æreum limen,
Tantum infra Orcum, quantum cœlum diſtat a terra:
Cognoverit deinde, quanto ſim Deorum potentiſſimus omnium.
Quin agite, periculum facite Dii, ut ſciatis omnes,
Catena aurea de cœlo ſuſpenſa;
Omnes autem ex ea pendete Dii, omneſque Deæ:
At non traxeritis de cœlo in terram (contenderitis:
Jovem ſummum conſiliarium, ne quidem ſi valde multum labore.
Verum quando deinceps ego lubens voluero trahere,
Cum ipſa utique terra traxero, ipſoque mari:
Catenam quidem dein circa cacumen Olympi
Alligavero; illa vero ſublimia omnia pependerint.
Tanto ego ſuperque ſum Deos, ſuperque ſum homines.
Sic dixit. Hi autem omnes obmutuerunt ſilentio,
Orationem admirati: valde enim minaciter concionatus erat.
Tandem vero interlocuta eſt Dea cæſiis-oculis Minerva;
O pater noſter, Saturnie, ſumme regum,
Bene & nos ſcimus, quod tibi potentia vinci-neſcia:
Attamen Danaos lugemus bellicoſos,
Qui jam malo fato expleto perierint.
Verum enimvero bello quidem abſtinebimus, ſi tu jubes:
Conſilium vero Argivis ſuggeremus, quod proderit;
Ut ne omnes pereant, irato te.
Hanc autem ſubridens allocutus eſt nubes-cogens Jupiter;
Bono eſto animo, Tritonia, dilecta filia: neutiquam animo
Serio loquor; volo autem tibi mitis eſſe.
Sic fatus, ſub curru junxit æripedes equos
Celeriter-volantes, aureis jubis comantes;

Aurum autem ipſe induit circa corpus: accepitque ſcuticam
Auream, ſcito-factam, ſuumque conſcendit currum.
Scutica autem percuſſit, ut inirent-curſum: ilque non inviti vola-
In medio inter terramque & cœlum ſtellatum. (bant,
Idam autem venit fontibus-irriguam, matrem ferarum,
Ad Gargarum, ubi utique *erat* ei ager ſacer altareque odoratum:
Ibi equos ſtitit pater hominumque Deumque,
Solutos curru, caliginemque multam circumfudit.
Ipſe autem in verticibus ſedit gloria exſultans,
Inſpiciens Troumque urbem & naves Achivorum,
Interim jentaculum ſumpſerunt comantes Achivi
Raptim per tentoria, ſtatimque poſt id armabantur.
Trojani item ex-altera-parte per urbem armabantur
Pauciores: prompti tamen erant etiam ſic pugna contendere,
Neceſſitate dura, proque liberis & pro uxoribus.
Omnes itaque aperiebantur portæ, foraſque ruebant copiæ,
Peditesque equitesque: ingenſque tumultus coortus eſt.
Hi autem cum jam in locum unum congredientes conveniſſent,
Commiſerunt ſcuta, itemque haſtas, & robora virorum
Æreis-thoracibus-indutorum: ac clypei umbonibus-muniti
Appropinquabant invicem: ingenſque tumultus eſt coortus.
Tum vero ſimul ejulatuſque & jactantia erat virorum,
Perdentiumque & pereuntium: fluebat autem ſanguine terra.
Quamdiu quidem tempus matutinum erat, & creſcebat ſacra dies,
Tamdiu valde utroſque tela attingebant, cadebatque populus:
Quum vero ſol medium cœlum conſcendiſſet,
Tum utique aureas pater attollebat lances:
Impoſuitque duo fata longum-ſomnum-adferentis mortis,
Troumque equitum & Achivorum ære-loricatorum: (vorum.
Suſtinuitque medias prehenſas; inclinata eſt autem fatalis dies Achi-
Utique Achivorum fata in terra alma
Conſidebant; Troum vero, ad cœlum latum ſublata-erant.
Ipſe autem ex Ida magnum tonabat, ardenſque
Miſit fulgur in exercitum Achivorum: illi autem conſpicati
Obſtupuerunt, & omnes pallidus timor cepit.
Tum vero nec Idomeneus auſus eſt manere, nec Agamemnon,
Neque duo Ajaces manſerunt, famuli Martis:
Neſtor autem ſolus manſit Gerenius, cuſtos Achivorum,
Minime volens, ſed equus debilitatus erat; quem percuſſerat ſagitta
Nobilis Alexander, Helenæ vir pulchræ-comas,
Summo in vertice, ubi ſcilicet primi crines equorum
Cranio innaſcuntur; maxime autem lethalis eſt *locus*. (netrarat,
Dolore itaque correptus erigebatur, ſagitta enim ad cerebrum pe-
Conturbabatque equos, volutans ſe circa ferrum.
Porro dum ſenex equi *hujus* lora abſcindebat
Gladio inſurgens, interim Hectoris veloces equi
Venerunt per turbam-inſequentium, audacem aurigam ferentes

Hectorem: atque tum senex vitam perdidisset,
Nisi illico animadvertisset pugna strenuus Diomedes:
Horrendum autem clamavit, adhortans Ulyssem;
Nobilissime Laërtiade, solertia-polleus Ulysse,
Quo fugis, tergo obverso, ignavus veluti, in turba?
Cave, nequis tibi fugienti tergo hastam infigat:
Quin mane, ut a sene propellamus trucem virum.
Sic dixit. At non exaudivit patiens nobilis Ulysses,
Verum raptim-præterilit cavas ad naves Achivorum.
Tydides autem, solus licet existens, primis-pugnatoribus mixtus (est:
Stetitque ante equos Neleidæ senis,
Et ipsum compellans verbis alatis allocutus est;
O senex, certe valde jam te juvenes premunt bellatores;
Tua utique vis soluta est, gravisque te senecta persequitur:
Debilis autem tibi famulus, segnesque tibi equi.
Verum age, meos currus conscende; ut videas
Quales Troïi equi, periti per-campum
Rapide valde huc & illuc insequi & fugere,
Quos nuper ab Ænea cepi artifice fugandi-*hostes*.
Istos quidem *tuos* famuli, *tuus & meus*, curent: hos vero nos
Trojanos in equum-domitores dirigamus, ut & Hector
Sciat, an & mea hasta insaniat in manibus.
Sic dixit: neque non obsecutus est Gerenius eques Nestor.
Nestoreas quidem postea equas famuli curabant
Fortes, Sthenelusque & Eurymedon virtutis-amans:
Hi autem ambo Diomedis currum conscenderunt:
Nestor autem in manus sumpsit habenas miro-artificio-factas:
Percussitque scutica equas, celeriterque Hectorem prope fuerunt:
Hunc porro recta irruentem telo-petiit Tydei filius:
Et ab eo quidem aberravit; sed aurigam famulum,
Filium magnanimi Thebæi Eniopeum,
Equorum habenas tenentem, percussit pectus juxta mammam:
Decidit autem de curru, retrocesseruntque ejus equi
Veloces: ejus autem ibi soluta est anima que roburque.
Hectorem vero gravis dolor operuit animum propter-aurigam:
Hunc quidem dein sivit, tametsi dolens sodalis *gratia*,
Jacere: ipse autem aurigam quærebat audacem; neque sane diutius
Equi indigebant rectore; statim enim invenit
Iphitidem Archeptolemum audacem, quem tunc equos
Pedibus-veloces conscendere-fecit, deditque ei habenas in manus.
Tum vero ingens-clades fuisset, & exitialia facinora edita fuissent:
Quin & concluſi-fuissent-ut-in-stabulo *Trojani* in Ilium, ceu agni;
Nisi cito animadvertisset pater hominumque Deumque:
Tonans autem graviter, emisit candens fulmen,
Et ante equos Diomedis injecit in terram:
Terribilis autem flamma exorta est sulphuris ardentis;
Et equi territi consternabantur sub curru;

Nestoris

Neſtoris autem e manibus fugerunt habenæ miro-artificio-factæ:
Timuitque ille animo, Diomedemque allocutus eſt:
Tydide, age jam in fugam dirige ſolidos-ungulis equos.
An non ſentis, quod tibi a Jove non ſequitur victoria?
Nunc quidem enim huic Saturnius Jupiter gloriam præbet.
Hodie; poſtea rurſus etiam nobis, ſi voluerit,
Dabit: homo autem nequaquam Jovis mentem impedierit,
Ne quidem fortiſſimus; quoniam *ille* longe potentiſſimus eſt.
Huic autem reſpondit deinde pugna ſtrenuus Diomedes;
Profecto hæc omnia, ſenex, recte dixiſti.
Sed ille gravis dolor *mihi* cor & animum inceſſit:
Hector enim aliquando dicet, inter Trojanos concionans,
Tydides a me fugatus ſe recepit ad naves.
Sic aliquando gloriabitur; tunc mihi dehiſcat lata terra.
Huic autem reſpondit deinde Gerenius eques Neſtor:
Hei mihi, Tydei fili bellicoſe, quale *verbum* dixiſti!
Etſi enim te Hector ignavum & imbellem dixerit.
Attamen non credent Trojani & Dardanidæ,
Et Trojanorum uxores magnanimorum clypeatorum,
Quarum in pulvere dejeciſti juvenes maritos.
Sic locutus in fugam vertit ſolidos-ungulis equos,
Retro in turbam *fugientium*: in *eos* autem Trojanique & Hector
Cum clamore ingenti tela triſtia fundebant.
Tum vero altum inclamavit ingens pugnam-expedite-ciens Hector;
Tydide, præ *cæteris* quidem te honorabant Danai pernices equites
Sedeque, carnibuſque, & plenis poculis:
Nunc vero te ignominia-afficient; mulieris utique ſimilis es.
Abi-in-malam-rem, timida puella: quoniam minime, cedente me,
Turres noſtras conſcendes, neque mulieres
Abduces in navibus: prius tibi fatum dabo.
Sic dixit. Tydides autem bifariam anxie-cogitavit,
Equoſque convertere, & contra pugnare.
Ter quidem *cogitavit* mente & animo:
Ter vero ab Idæis montibus intonuit providus Jupiter,
Signum dans Trojanis, pugnæ alternantem victoriam.
Hector autem Trojanos hortabatur, alte vociferans;
Trojani, & Lycii, & Dardani cominus-pugnantes,
Viri eſtote, amici, mementote autem ſtrenuæ fortitudinis.
Sentio utique, quod mihi lubens annuit Saturnius
Victoriam & magnam gloriam, at Danais exitium:
Stulti, qui ſcilicet hos muros ſtruxerunt
Infirmos, contemnendos, qui non robur meum arcebunt:
Equi vero facile foſſam tranſilient, quam-*illi*-foderunt.
Verum quando jam naves ad cavas pervenero,
Memoria aliqua tum ignis ardentis eſto,
Ut igne naves incendam, interficiam autem & ipſos
Argivos apud naves, attonitos in fumo.

Sic fatus, equos adhortatus est, dixitque;
Xantheque, & tu Podarge, & Æthon, Lampeque generose,
Nunc mihi alimentorum-præmia rependite, quæ permulta
Andromache, filia magnanimi Eëtionis,
Vobis prioribus, suave *utique* triticum apposuit,
Vino etiam immisto ad bibendum, quandocunque animus juberet,
Quam mihi, qui ei juvenis maritus glorior esse.
Verum insequimini & festinate; ut capiamus
Clypeum Nestoreum, cujus nunc fama ad cœlum pervenit,
Totum aureum esse, manubriaque & ipsum:
Atque ab humeris Diomedis equum-domitoris,
Affabre-factum thoracem, quem Vulcanus elaboravit fabricans.
Si hæc utique ceperimus, speraverim equidem Achivos
Hac ipsa nocte naves conscensuros veloces.
Sic dixit glorians; indignata autem est veneranda Juno;
Et commovit se in solio, tremefecitque magnum Olympum:
Et Neptunum, magnum Deum, coram allocuta est;
Eheu, Terræ-quassator, late-potens, nonne tibi quidem
Pereuntium Danaorum miserescit in præcordiis animus?
Qui tamen tibi Helicenque & Ægas dona ferunt
Multaque & elegantia: tu itaque ipsis cupias victoriam.
Si quidem enim velimus, quotquot Danais fautores-*sumus*,
Trojanos repellere, & coërcere late-sonantem Jovem,
Illic sane tunc tristaretur sedens solus in Ida.
Hanc autem valde indignatus allocutus est rex Neptunus:
Juno in-dicendo-audax, qualem hunc sermonem dixisti?
Non equidem ego velim cum Jove Saturnio pugnare
Nos alios, quoniam longe potentissimus est.
Sic hi quidem talia inter se invicem loquebantur:
Græcis autem quod spatii *jam inde* ex navibus a muro fossa incluserat.
Repletum erat pariter equisque & viris scutatis
Coactis-in-angustum; cogebat vero veloci par Marti
Hector Priamides, quando ei Jupiter gloriam dedit.
Et sane concremasset igne ardenti naves æquales,
Nisi in præcordia posuisset Agamemnoni veneranda Juno,
Ipsi per-se-studiose-agenti, ocyus incitare Achivos.
Perrexit itaque ire ad tentoriaque & naves Achivorum,
Purpuream magnam pallam tenens manu robusta:
Stetit autem in Ulyssis ingenti nave nigra,
Quæ in medio erat, ut-vox-exaudiri-posset in utramque partem,
Et ad Ajacis tentorium Telamonii,
Et ad Achillis, qui *duo* utique ad extrema naves æquales
Subduxerant, virtute freti & robore manuum.
Vociferatus autem est alta voce, Danaos inclamans;
Proh pudor, Argivi, turpia probra, forma *tantum* admirabiles!
Quo abierunt gloriationes, cum profitebamur nos esse fortissimos;
Quas olim in Lemno vana-jactantes proferebatis,

Co-

Comedentes carnes multas boum cornutorum,
Bibentesque crateras coronatos vino; (vestrum
Scilicet Trojanorum adversus centenosque ducenosque, quemque
Staturum in pugna? nunc autem ne uni quidem æquales sumus
Hectori, qui mox naves incendet igne ardenti.
Jupiter pater, anne ullum adhuc præpotentium regum
Tali clade afflixisti, & eum magna gloria privasti?
Et tamen nego *me* unquam tuum *ullum* perpulchrum altare
Nave multis-transtris-instructa præteriisse, quum huc malo fato-
Sed in omnibus boum adipem & femora combussi, (venirem;
Cupiens Trojam bene-munitam exscindere. 241
At, Jupiter, hoc saltem mihi perfice votum;
Nos ipsos saltem permitte effugere & evadere,
Neque sic a Trojanis sinas interimi Achivos.
Sic dixit. Hujus autem *Deorum* pater misertus est lachrymantis:
Annuitque ei exercitum salvum fore, neque periturum.
Statim vero aquilam misit, certissimum-augurium-facientem ex vo-
Hinnulum tenentem unguibus, sobolem cervæ velocis: (lucribus,
Juxta autem Jovis altare perpulchrum, dejecit hinnulum,
Ubi Panomphæo Jovi sacrificabant Achivi. 50
Hi autem postquam viderunt, quod a Jove veniisset avis;
Alacrius in Trojanos erumpebant, recordabanturque pugnæ.
Tum nemo prior ex Danais, multi licet essent,
Gloriatus est, Tydidem ante, agitasse veloces equos,
Extraque fossam egisse, & contra pugnasse:
Sed longe primus *ille* Trojanorum interemit virum armatum,
Phradmonidem Agelaum: is quidem in-fugam verterat equos;
Ei autem conversos dorso hastam infixit,
Humeros inter, perque pectora adegit: 59
Decidit autem de curribus, sonitumque dederunt arma super ipso.
Post hunc autem Atridæ, Agamemnon & Menelaus;
Postque hos, Ajaces, strenuam induti fortitudinem;
Postque hos Idomeneus, & armiger Idomenei
Meriones; par Marti homicidæ;
Postque hos Eurypylus, Euæmonis præclarus filius.
Teucer autem nonus venit, resilientes arcus tendens:
Stetitque sub Ajacis scuto Telamonii.
Ibi Ajax quidem *ei* submovebat scutum; at iste heros 68
Circumspiciens, posteaquam aliquem jaculatus in turba (amittebat,
Vulnerasset, ille quidem [*qui vulneratus erat*] ibi delapsus animam
Ipse vero [*Teucer*] retro se recipiens, puer tanquam ad matrem,
submittebat se.
Ad Ajacem: ille vero eum scuto tegebat splendido.
Tum, quem primum Trojanorum interfecit Teucer eximius?
Orsilochum quidem primum, & Ormenum & Ophelestem,
Dætoraque, Chromiumque & Deo parem Lycophontem,
Et Polyæmonidem Hamopaonem, & Melanippum,

Omnes alium-super-alium dejecit in terram almam.
Eum autem conspicatus, lætatus est rex virorum Agamemnon,
Areu e forti Trojanorum perdentem phalangas:
Stetit autem ad eum profectus, & ipsum allocutus est;
Teucer, carum caput, Telamonie, princeps populorum,
Jaculare sic; siquod forte lumen Danais fias,
Patrique tuo Telamoni, qui te educavit parvulum existentem,
Et te, spurium licet existentem, studiose-aluit sua in domo:
Hunc, etiamsi procul absit, in gloriam evehe.
Tibi autem ego edico, ut & perfectum erit;
Si mihi dederit Jupiter Æglochus & Minerva
Ilii evertere bene-ædificatam urbem,
Primo tibi post me præmium-honorarium in manu ponam,
Vel tripodem, vel duos equos cum ipsis curribus,
Vel mulierem, quæ tecum eundem lectum conscendat.
Hunc autem respondens allocutus est Teucer eximius;
Atrida illustrissime, cur me properantem & ipsum
Incitas? neque enim, quantum in me certe est,
Cesso; sed ex quo Ilium versus repulimus ipsos,
Ex eo utique sagittis exceptos viros interficio.
Octo sane jam emisi longos-hamos-habentes sagittas,
Omnes autem in corpore fixæ sunt bellicosorum juvenum:
Hunc vero nequeo percutere canem rabidum.
Dixit, & aliam sagittam a nervo misit
Hectorem contra, percutere autem ipsum cupiebat animus:
Et ab eo quidem aberravit; sed eximium Gorgythionem,
Filium fortem Priami, ad pectus percussit sagitta:
Quem utique ex Æsyma ducta peperit mater,
Pulchra Castianira, corpore similis deabus.
Papaver autem sicuti in-alteram-partem caput inflexit, quod in horto
Fructu *sit* gravatum, humoreque verno;
Sic *ille* in-alteram-partem inclinavit caput casside gravatum.
Teucer vero aliam sagittam a nervo misit
Hectorem contra, percutere autem ipsum cupiebat animus.
At iste etiam tunc aberravit: avertit enim Apollo:
Sed Archeptolemum, audacem Hectoris aurigam,
Ruentem ad pugnam, percussit in pectore juxta mammam:
Decidit autem de curru, retrocesseruntque ejus equi
Veloces: ipsius vero ibi soluta est animaque roburque.
Hectori autem gravis dolor contexit mentem *ob* aurigam:
Hunc tamen demum reliquit, tristis licet *sui* sodalis gratia:
Cebrionem autem jussit fratrem, prope existentem, (audivit,
Equorum habenas capere: Hic porro non immorigerus-fuit, ut
Ipse autem de curru humi desiliit colluctente,
Horribiliter vociferans: & saxum prehendit manu:
Perrexitque recta in Teucrum, ac ferire ipsum animus jubebat.
Ille quidem pharetra exemerat amaram sagittam,

Po-

Posueratque ad nervum: illum vero pugnam-expedite-ciens Hector
Retro ducentem *nervum*, ad humerum, qua parte junctura-dirimit
Cervicemque pectusque, maxime autem lethalis locus est,
Ea utique parte in se ardentem percussit lapide aspero:
Rupit autem ei nervum: obtorpuit vero manus ad junctúram:
Constititque in genua lapsus, arcus vero ei excidit de manu.
Ajax autem non neglexit fratrem collapsum,
Sed accurrens protexit, & ei scutum prætendit.
Hunc quidem postea subeuntes duo chari socii,
Mecisteus, Echii filius, & nobilis Alastor,
Naves ad cavas portarunt graviter gementem.
Rursus autem Trojanis Olympius animos excitavit;
Illique recta ad fossam profundam repulerunt Achivos. (ferens.
Hector autem inter primos ibat, præ ferocia oculos-truces-circum-
Ut vero cum & aliquis canis aprum sylvestrem, vel leonem,
Apprendat a tergo, pedibus velocibus frétus,
Coxasque cluneſque, convertentemque *se* observat:
Sic Hector insequebatur comantes Achivos,
Semper occidens postremum *quemque*: hi vero fugiebant,
At postquam perque vallos & fossam transiissent
Fugientes, multique domiti essent Trojanorum sub manibus,
Hi quidem jam apud naves continebantur manentes,
Invicemque hortantes, & omnibus Diis
Manus attollentes, alta voce precabantur unusquisque.
Hector vero undique-circum-agebat pulchras-jubas-habentes equos,
Gorgonis oculos habens & hominum-perniciei Martis.
Hos autem conspicata, miserta est dea candida-ulnis Juno,
Statimque Minervam verbis alatis allocuta est;
Eheu! Ægiochi Jovis filia, nonne jam nos
Pereuntes Danaos curabimus, extremo saltem *in eorum casu?*
Qui *jam* utique malo fato expleto perierint
Viri unius impetu: quippe furit non amplius tolerabiliter.
Hector Priamides, & sane mala multa fecit.
Hanc autem vicissim allocuta est dea cæsiis-oculis Minerva:
Atqui omnino hic quidem ferociam animamque perdidisset,
Manibus Argivorum confectus in patria terra;
Sed pater ille meus mente furit non sana,
Durus, semper iniquus, mei animi impetus impeditor. (culem
Nec quicquam horum recordatur, quod ei valde sæpe filium *Her-*
Pressum servavi sub Eurysthei laboribus.
Certe is quidem flebat ad cœlum: sed me Jupiter
Ei auxiliaturam de cœlo demisit.
At si ego hæc scivissem mente prudenti,
Cum eum ad Orcum validas-portas-habentem misit,
Ex Erebo ducturum canem horrendi Plutonis;
Non utique effugisset Stygis aquæ profunda fluenta.
Nunc autem me quidem odit, Thetidis vero perfecit consilia,

Quæ ei genua oſculata eſt, & prehendit manu barbam,
Supplicans, ut honoraret Achillem urbium-everſorem.
Erit tamen, cum iterum dilectam Minervam dicat.
Quin tu quidem nunc nobis junge ſolidos-ungulis equos;
Dum ego, ingreſſa Jovis domum Ægiochi,
Armis ad bellum inſtruar, ut videam.
An nos *conſpiciens* Priami filius pugnam-expedite-ciens Hector
Gaviſurus ſit, quum apparebimus per belli ſemitas.
Certe aliquis & Trojanorum ſaturabit canes & alites
Pinguedine & carnibus, ſtratus ad naves Achivorum.
Sic dixit: neque non obſecuta eſt dea candida-ulnas Juno.
Ac quidem diſcurrens auro-phaleratos inſtruebat equos
Juno, veneranda dea, filia magni Saturni:
Minerva autem, filia Jovis Ægiochi, (mento,
Peplum quidem laxatum-defluere-ſivit pulchrum patris ſuper pavi-
Varium, quod utique ipſa fecerat & elaborarat manibus.
Ipſa vero loricam induta Jovis nubes-cogentis,
Armis ad bellum armabatur lachrymoſum.
In currus autem fulgidos pedibus conſcendit, ſumpſitque haſtam
Gravem, magnam, validam, qua domat ordines virorum
Heroum, quibuſcunque iraſcitur præpotenti-patre-nata.
Juno porro ſcutica velociter urgebat equos:
Sponte ſua autem portæ crepuerunt cœli, quas cuſtodiebant Horæ,
Quibus commiſſum eſt magnum cœlum Olympuſque,
Ut & aperiant denſam nubem, & claudant.
Hac utique *via*, per eas, ſtimulo parentes dirigebant equos.
Jupiter autem pater ab Ida ut vidit, iratus eſt graviter:
Irimque excitavit, aureas-alas-habentem, nunciaturam;
Vade age, Iri velox, retro verte, neque *eas* ſine adverſus *me*
Venire: non enim commode congrediemur in prælium,
Sic enim edico, quod & perfectum erit;
Claudos-reddam quidem ipſis ſub curribus veloces equos;
Ipſaſque de curru dejiciam, & currus confringam:
Nec decem vertentibus annis (men:
Vulnera perfecte-ſanare-poterunt, quæ deprehenſis impreſſerit ful-
Ut ſciat Minerva, quando cum ſuo patre pugnaverit.
Junoni autem non tantopere ſuccenſeo, neque iraſcor; (duxero.
Semper enim mihi ſolet interrumpere, quicquid in-animum-in-
Sic dixit. Feſtinabat autem Iris curſu-procellas-æquans, nun-
Ivitque ex Idæis montibus, ad magnum Olympum. ciatura:
Primis autem in portis multas-convalles-habentis Olympi
Occurrens detinuit *eas*, Joviſque ipſis expoſuit ſermonem;
Quo tenditis? cur vobis in præcordiis furit animus?
Non ſinit Saturnius auxilium-ferre Argivis.
Sic enim minatus eſt Saturni filius, ſi quidem perficiet,
Claudos-redditurum quidem vobis ſub curribus veloces equos,
Voſque ipſas de curru dejecturum, & currus confracturum.

Neque

Neque decem vertentibus annis
Vulnera perfecte-ſanabimini, quæ deprehenſis-impreſſerit fulmen.
Ut ſcias, Minerva, quando cum tuo patre pugnaveris.
Junoni autem non tantopere ſuccenſet, neque irraſcitur: (xerit.
Semper enim *illa* ei ſolet interrumpere, quicquid in-animum-indu-
Sed tu, ô teterrima, ô canis inverecunda; ſi revera
Audebis, Jovem contra, ingentem haſtam-attollere.
Ac quidem ſic locuta, abiit pedibus velox Iris.
Tum Minervam Juno allocuta eſt;
Eheu, Ægiochi Jovis filia, non amplius ego
Nobis permitto, Jovem contra, mortalium cauſa pugnare;
Quorum alius quidem intereat, alius autem vivat,
Ut cuique fors-fatat: Ille vero quæ ſua ſunt cogitans animo,
Trojaniſque & Danais adjudicet, ut æquum *eſt*.
Sic fata, retro vertit ſolidos-ungulis equos.
His porro Horæ quidem ſolverunt pulchros-jubis equos;
Et eos quidem alligarunt ad ambroſia præſepia:
Currus autem inclinarunt ad parietes collucentes.
Ipſæ autem [*Juno & Minerva*] aureis in ſellis-recubitoriis ſederunt
Mixtim *cum* aliis Diis, ſuo mœſtæ corde. (quos
Jupiter autem pater ab-Ida pulchras-rotas-habentem currum & e-
Ad Olympum egit, Deorumque pervenit ad ſedes. (*tunus*;]
Huic autem & equos quidem ſolvit inclytus terræ-quaſſator [*Nep-*
Currus vero ad receptaculum poſuit, linteo circumdato.
Ipſe autem aureum in thronum late-ſonans Jupiter
Conſedit, eique ſub pedibus magnus concutiebatur Olympus.
At ſolæ a Jove ſeorſum Minervaque & Juno
Sedebant, nec omnino ipſum alloquebantur, neque interrogabant:
Sed ille cognovit ſua in mente, dixitque;
Cur ita mœſtæ eſtis, Minervaque & Juno?
Non ſane diu laboraſtis pugna in glorioſa
Ad perdendos Trojanos, quorum odium acerbum cepiſtis.
Omnino, quæ *ſunt* meæ vires & manus invictæ,
Non me verterint quotquot Dii ſunt in Olympo.
Vobis autem prius tremor cepit pulchros artus,
Quam pugnamque videretis, pugnæque magna facinora.
Sic enim edico, quod & perfectum fuiſſet:
Haud ſane in veſtris curribus, percuſſæ fulmine,
Amplius in Olympum rediiſſetis, ubi immortalium ſedes eſt.
Sic dixit: at compreſſis-labris-gemebant Minervaque & Juno.
Propinquæ hæ utique ſedebant, malaque Trojanis cogitabant.
Ac Minerva quidem tacita erat, neque quicquam dixit,
Irata Jovi patri, ira quippe ipſam atrox tenebat:
Juno vero non continuit in pectore iram, ſed allocuta eſt;
Graviſſime Saturnie, quale verbum dixiſti?
Bene & nos ſcimus, quod tibi potentia vinci-neſcia:
Attamen Danaos lugemus bellicoſos,

Qui

Qui jam ſane malo fato expleto perierint.
At certe bello quidem abſtinebimus, ſi tu jubes:
Conſilium vero Argivis ſuggeremus, quod proderit,
Ut ne omnes pereant, irato Te.
Hanc autem reſpondens allocutus eſt nubes-cogens Jupiter;
Craſtino-mane etiam magis, præpotentem Saturnium
Videbis, ſi vis, magnos-oculos-habens veneranda Juno,
Perdentem Argivorum ingentem exercitum bellicoſorum.
Non enim prius a bello ceſſabit fortis Hector,
Quam excitatus ſit ad naves velox-pedibus Pelides,
Die illo, quando hi quidem ad puppes pugnaturi ſint
Anguſtia in graviſſima, de Patroclo occiſo.
Sic enim fatale eſt: Tui vero ego non rationem-habeo
Iratæ, neque ſi ultimos fines adieris
Terræ & maris, ubi Iapetuſque Saturnuſque
Sedentes, neque ſplendore ſupra gradientis ſolis
Oblectantur, neque ventis: profundus autem tartarus circum:
Ne quidem ſi illuc *(inquam)* perveneris errabunda, tui ego
Iratæ rationem-habeo; quoniam non te impudentius aliud.
Sic dixit: Ei autem nihil reſpondit candida-ulnis Juno.
Occidit vero in Oceanum ſplendidum lumen ſolis,
Trahens noctem nigram ſuper almam terram.
Ac Trojanis quidem invitis occidit lux: ſed Achivis
Grata, exoptatiſſima, ſupervenit nox tenebroſa.
Trojanorum vero concionem habuit illuſtris Hector,
Seorſum a navibus quum duxiſſet, fluvium ad vorticoſum,
In puro; ubi utique cadaveribus vacuum apparebat ſpatium.
Ex equis vero cum deſcendiſſent in terram, orationem audiebant,
Quam Hector dicebat, Jovi carus: in manu autem
Haſtam tenebat undecim-cubitorum; præfulgebat vero haſtæ
Cuſpis ærea, circumque aureus ambibat annulus:
Hac ille nixus, verba alata locutus eſt:
Audite me, Trojani, & Dardani, & Socii;
Modo credidi, navibuſque perditis & omnibus Achivis,
Retro *me* rediturum ad Ilium ventoſam:
Sed prius caligo ſupervenit, quæ nunc ſervavit maxime
Argivos & naves in littore maris.
Verum nunc quidem obſequamur nocti nigræ,
Cœnaſque inſtruamus; atque pulchris-jubis equos
Solvite ex curribus, ipſiſque apponite pabulum:
Ex urbe autem ducite boves & pingues oves
Propere, vinumque ſuave afferte,
Panemque ex domibus; inſuperque ligna multa colligite,
Ut per-totam-noctem, uſque-ad auroram mane-genitam,
Accendamus ignes multos, ſplendorque ad cœlum perveniat:
Ne forte etiam per noctem comantes Achivi
Fugere aggrediantur ſuper lata dorſa maris.

Ne

Ne ſaltem illaceſſiti naves aſcendant, & quieti;
Sed *faciamus* ut quis eorum vulnus etiam domi curet,
Percuſſus vel ſagitta, vel haſta acuta,
Dum navem propere-conſcendit: ut quis horreat etiam alius
Trojanis equum-domitoribus inferre lamentabile bellum.
Præcones autem per urbem Jovi cari jubeant,
Pueros pubeſcentes, & temporibus-canos ſenes
Excubias-agere circum urbem, a-Diis ædificatis in turribus:
Sequioris autem ſexus Fœminæ in ſuis ædibus quæque
Ignem magnum accendant; cuſtodiaque aliqua firma ſit,
Ne manus-hoſtium-per-inſidias ingrediatur urbem, copiis abſenti-
Sic eſto, Trojani magnanimi, ut dico: (bus.
Ac Sermo *hic*, qui quidem nunc utiliſſimus, dictus eſto:
Qui autem mane *utilis ſit*, Trojanos inter equum-domitores dicam.
Utique vota facio ſperans, Jovique cæteriſque Diis,
Expulſurum *me* hinc canes funeſtis-fatis-adductos,
Quos fata adduxerunt nigris in navibus.
Verum enimvero per noctem cuſtodiamus nos ipſos:
Mane autem ſub auroram armis armati,
Naves ad cavas excitemus acrem martem.
Videbo, utrumne me Tydides fortis Diomedes
A navibus ad murum repellat, an ego illum
Ære cum-occidero, ſpolia cruenta auferam.
Cras ſuam virtutem perſpectam-dabit, ſi meam haſtam
Suſtinuerit irruentem: ſed in primis puto
Jacebit vulneratus, multique circa ipſum ſocii,
Sole orto cras. Utinam enim ego ita
Sim immortalis & expers-ſenectutis *per* dies omnes,
Et honorer ſicut honoratur Minerva & Apollo,
Ut jam dies hic malum feret Argivis.
Sic Hector concionatus eſt: Trojani autem acclamabant.
Illique equos quidem ſolvebant jugo ſudantes,
Ligabantque capiſtris apud currus ſuos unuſquiſque:
Ex urbe autem adducebant boves & pingues oves
Propere; vinumque ſuave afferebant,
Panemque ex domibus: & inſuper ligna multa colligebant.
Nidorem autem ex campo venti ferebant *ad* Cœlum uſque,
Ipſi vero, multum elati, ſecundum bellicos ordines
Sedebant per-totam-noctem; igneſque eis ardebant multi.
Sicut autem quando in cœlo ſtellæ lucidam circa lunam
Apparent perdecoræ, quando utique eſt ſine vento æther;
Apparentque omnes ſpeculæ, & cacumina ſumma,
Et ſaltus: cœlitus autem aperitur immenſus æther,
Et omnia conſpiciuntur aſtra; gaudetque porro animo paſtor:
Ita tot, inter naves & Xanthi fluenta,
Trojanorum accendentium ignes apparebant Ilium ante.
Mille utique in campo ignes ardebant: ad ſingulos autem

Sede-

Sedebant quinquageni *viri*, *ad* lumen ignis ardentis.
Equi vero hordeum album comedentes & avenas, (bant.
Stantes apud currus, pulchro-ſedentem-in-ſolio auroram exſpecta-

LIBER NONUS.

ITA quidem Trojani cuſtodias agebant: ſed Achivos
Divinitus immiſſa agebat Fuga, Metus frigidi ſocia:
Luctu vero intolerando ſauciati erant omnes fortiſſimi.
Sicut autem venti duo pontum commovent piſcoſum,
Boreas & Zephyrus; qui utique e Thracia ſpirant,
Advenientes repentino; ſimulque & unda nigra
In acervum attollitur, multamque extra mare algam fundunt:
Sic ſcindebatur animus in pectoribus Achivorum.
Atrides autem dolore magno ſauciatus cor,
Obibat, præcones canoros jubens,
Nominatim ad concionem vocare virum unumquemque,
Minime autem clamare: ipſeque inter primos laborabat.
Sedebant porro in concione triſtes: Agamemnon autem
Surrexit lachrymas-fundens, ceu fons aquis-niger,
Qui utique ab excelſa petra nigram fundit aquam:
Sic ille graviter-ſuſpirans verba Argivis fecit;
O amici, Argivorum ductores, & principes,
Jupiter me valde Saturnius detrimento irretivit gravi:
Infeſtus, qui antea quidem mihi promiſit & annuit,
Ilio exciſo bene-munito rediturum;
Nunc vero malam fraudem ſtruxit, & me jubet
Inglorium, Argos redire, poſtquam multum perdidi populum.
Ita ſcilicet Jovi erit præpotenti placitum,
Qui jam multarum urbium demolitus eſt vertices,
Atque adhuc demolietur: hujus enim potentia eſt maxima.
Verum agite, ut ego dixero, pareamus omnes,
Fugiamus cum navibus dilectam in patriam terram:
Non enim jam Trojam capiemus latas-vias-habentem.
Sic dixit; illi vero omnes taciti facti ſunt ſilentio;
Diu autem muti erant triſtes filii Achivorum:
Tandem vero inter eos locutus eſt pugna-ſtrenuus Diomedes;
Atrida, tibi primum adverſabor inconſulte-loquenti,
Qua fas eſt, ô rex, *in* concione: tu vero ne iraſcaris.
De fortitudine quidem mihi primum convitium-feciſti inter Danaos.
Dicens *me* eſſe imbellem & fortitudinis-expertem: hæc autem om-
Sciunt Argivorum & juvenes & ſenes. (nia
Tibi vero ex-duobus-alterum dedit Saturni filius verſuti:
Sceptro quidem tibi dedit honorari ſupra omnes;
Virtutem autem non dedit, quod utique imperium eſt maximum.
Bone vir, itane plane credis filios Achivorum
Imbelleſque eſſe & fortitudinis-expertes, ut dicis?

Utique, ſi tibi ipſi animus properat ad redeundum,
Abi: patet tibi via, naveſque tibi prope mare
Stant, quæ te ſecutæ ſunt Mycenis valde multæ:
At alii manebunt comantes Achivi,
Donec Trojam everterimus: quod ſi & ipſi *volunt*,
Fugiant cum navibus dilectam in patriam terram:
Nos vero, ego Stheneluſque, pugnabimus; donec finem
Ilii invenerimus: favente enim Deo venimus.
Sic dixit: atque omnes acclamarunt filii Achivorum,
Orationem admirati Diomedis equum-domitoris.
Inter eos autem ſurgens locutus eſt eques Neſtor;
Tydide, eximie quidem in pugna fortis es,
Et conſilio inter omnes æquales es optimus.
Nemo tibi hanc ſententiam vituperaverit, quotquot *ſunt* Achivi,
Neque contra dixerit: ſed non ad finem perveniſti conſiliorum.
Utique juvenis es, meus vero etiam filius eſſe poſſes
Minimus natu; & tamen prudentia loqueris
Argivorum regibus, quoniam recte dixiſti.
Verum age; ego, qui te ſenior glorior eſſe,
Eloquar, & omnia perſequar: neque aliquis mihi
Sermonem improbaverit, ne quidem rex Agamemnon.
Sine-tribu, ſine-lege, ſine-lare eſt ille,
Quiſquis bellum amat inteſtinum, horrendum.
Verum enimvero nunc quidem pareamus noctì nigræ,
Cœnaſque inſtruamus: cuſtodes autem quique
Incubent ad foſſam quam fodimus murum extra.
Juvenibus quidem hæc præcipio; at deinde
Atrida, tu quidem incipias: tu enim ſupremus es:
Præbe convivium ſenibus: decet te, nequaquam *eſt* indecorum.
Plena *ſunt* tibi vino tentoria, quod naves Achivorum
Quotidianæ ex Thracia per latum pontum advehunt.
Omnis tibi adeſt ad-excipiendum-apparatus; multiſque imperas.
Multis autem congregatis, illi obſequaris, qui optimum
Conſilium dederit: valde enim opus *eſt* omnibus Græcis *conſilio*
Bono & prudenti; quoniam hoſtes prope naves
Accendunt ignes multos: Quis in his lætetur?
Nox autem hæc vel diſperdet exercitum, vel ſervabit.
Sic dixit; illi vero eum libenter & audierunt & obſecuti ſunt.
Ac cuſtodes cum armis propere exierunt,
Nempe Neſtorideſque Thraſymedes, paſtor populorum,
Et Aſcalaphus & Ialmenus filii Martis,
Merioneſque, Aphareuſque, Deïpyruſque,
Et Creontis filius Lycomedes nobilis.
Septem erant duces cuſtodum, centeni vero cum ſingulis
Juvenes ordine-ibant, longas haſtas manibus tenentes;
Atque in medio foſſæ & muri ſedebant profecti:
Ibi ignem accenderunt, appoſueruntque cœnam unuſquiſque.

Atrides autem proceres frequentes duxit Achivorum
In tentorium; ipsisque appositit gratum-animo convivium:
Hi autem ad cibos paratos appositos manus extenderunt.
Ac postquam potus & cibi desiderium exemissent,
Illis senex omnium-primus texere cœpit consilium
Nestor, cujus & antea optimum apparuerat consilium:
Qui ipsis cordatus concionatus est & dixit;
Atrida, glorioſissime, rex virorum, Agamemnon,
In te quidem finiam, a te autem incipiam; quoniam multorum
Populorum es rex, & tibi Jupiter in-manus-dedit
Sceptrumque, & jura; ut ipsis consulas.
Ideo te oportet supra *omnes* & dicere sententiam, & audire,
Perficere etiam & alterius *consilium*, quum aliquem animus jusserit
Dicere in bonum: penes te autem erit quicquid optimum-visum-fuerit.
At ego dicam, ut mihi videtur esse optimum.
Non enim quis sententiam alius meliorem hac excogitaverit,
Qualem ego sentio, & olim, & etiam nunc,
Ex eo *tempore*, quando, generose, Briseïda puellam
Irati Achillis abiisti a tentorio auferens:
Nequaquam secundum nostram quidem sententiam: valde enim
Multis dissuadebam: tu autem tuo magno animo (tibi ego
Cedens, virum fortissimum, quem etiam immortales honorarunt,
Contumelia-affeciſti; ereptum enim habes præmium: verum eti-
Deliberemus, quomodo ipsum placantes flectamus (am & nunc
Donisque placidis, verbisque blandis.
Hunc autem rursum allocutus est rex virorum Agamemnon:
O senex, neutiquam mentitus mea errata enumerasti:
Peccavi, neque ipse nego; multarum nempe instar
Copiarum est vir, quem Jupiter ex-animo dilexerit.
Sicut nunc hunc honoravit, domuitque populum Achivorum.
Verum quoniam peccavi, animo lævo obsecutus,
Iterum volo placare, dareque ingentia dona:
Vobis autem coram omnibus inclyta dona nominabo,
Septem igni-nunquam-admotos tripodas, decemque auri talenta,
Splendidosque lebetas viginti, duodecimque equos
Validos, in-cursu victores, qui præmia pedibus reportarunt.
Non sane pauper esset vir, cui tot contigerint,
Neque inops valde-pretiosi auri,
Quot mihi attulerunt præmia solidi-ungulis equi.
Dabo item septem mulieres forma-præstante, operum scientes,
Lesbias; quas, quando Lesbum bene-habitatam cepit ipse,
Delegi, quæ pulchritudine vincebant genus mulierum.
Has quidem ei dabo; interque *eas* erit, quam tunc abstuli
Filiam Briseï; & magnum jusjurandum addam,
Nunquam *ejus* cubile ascendisse, vel cum ea rem habuisse,
Qua mos hominum est, virorum & mulierum.
Hæc quidem statim omnia aderunt; si vero insuper

Urbem magnam Priami Dii dederint evertere,
Naves abunde auro & ære *congeſto* impleat,
Ingreſſus, quando dividemus prædam Achivi.
Trojanas porro mulieres viginti ipſe deligat,
Quæ poſt Argivam Helenam pulcherrimæ ſint.
Quod ſi *unquam* Argos pervenerimus Achaicum, uber agri;
Tum vero gener mihi ſit; honorabo autem ipſum æqualiter Oreſti,
Qui mihi unicus nutritur, rerum-copia in magna.
Tres autem mihi ſunt filiæ in domo bene-conſtructa,
Chryſothemis, & Laodice, & Iphianaſſa:
Harum, quam velit, dilectam ſine-ſponſalibus ducat
Ad domum Peleï: ego vero dotalia-dona dabo
Multa valde, quot adhuc nemo ſuæ dedit filiæ.
Septem porro ei dabo bene-habitatas urbes,
Cardamylen, Enopenque, & Hiran herboſam,
Pheraſque inclytas, & Antheam profunda-habentem-prata,
Pulchramque Æpeam, & Pedaſum vitiferam.
Omnes autem prope mare *ſunt*, ultimæ Pylum *verſus* arenoſam:
Virique *eas* incolunt pecudibus & bobus abundantes,
Qui ipſum donis, Deum tanquam, honorabunt, *(jura.]*
Et ejus ſub ſceptro opulenta ſolvent tributa. [vel, *læta perficient*
Hæc utique ei præſtabo, ſi ceſſaverit ab ira.
Exorari-ſe-ſinat: Pluto *ſolus* implacabilis & inexorabilis,
Quare & hominibus *eſt* Deorum odioſiſſimus omnium:
Atque etiam mihi cedat, quatenus major imperio ſum,
Et quatenus natu major glorior eſſe.
Huic autem reſpondit deinde Gerenius eques Neſtor;
Atrida, glorioſiſſime, rex virorum Agamemnon,
Dona quidem neutiquam aſpernanda das Achilli regi.
Sed agite, delectos excitemus, qui celerrime
Eant ad tentorium Pelidæ Achillis.
Quin age, hos ego legam; ii autem pareant.
Phœnix quidem primum, Jovi dilectus, ſit-dux,
Ac deinceps *eat* Ajax magnus, & nobilis Ulyſſes:
Præconum autem Hodiuſque & Eurybates ſimul ſequantur.
Ferte autem ad-manus-*lavandas* aquam, & linguis-favere jubete,
Ut Jovi Saturnio ſupplicemus, ſi forte miſereatur.
Sic dixit: his autem omnibus gratam ſententiam dixit.
Illico præcones quidem aquam in manus fuderunt,
Juvenes autem crateras coronaverunt vino:
Diſtribueruntque inde omnibus, auſpicantes poculis.
Ac poſtquam libaſſent, bibiſſentque, quantum voluit animus;
Properabant ex tentorio Agamemnonis Atridæ.
Illis autem multa mandata dedit Gerenius eques Neſtor,
Oculos in unumquemque vertens, Ulyſſem autem maxime,
Obſecrans eniti, ut flecterent eximium Pelidem.
Hi autem iverunt juxta littus multum-ſtrepentis maris,

Permulta vota facientes terram-cingenti Neptuno,
Ut facile flecterent magnos animos Æacidæ.
Myrmidonum vero ad tentoriaque & naves pervenerunt:
Illumque invenerunt animum oblectantem cithara arguta,
Pulchra, affabre-facta, (ſuperne autem argenteum jugum erat,)
Quam ceperat e ſpoliis, urbe Ætionis everſa: (virorum.
Hac is animum oblectabat, canebatque utique præclara-facinora
Patroclus autem ei ſolus e-regione ſedebat tacitus,
Exſpectans Æacidem, quando deſineret canere.
Hi vero progreſſi ſunt ulterius, præibat autem nobilis Ulyſſes:
Steteruntque ante ipſum: attonitus autem exſiliit Achilles,
Ipſa cum cithara, relicta ſede, in qua ſedebat.
Eodem modo & Patroclus, poſtquam vidit viros, ſurrexit.
Eos autem dextra prehendens compellavit, pedibus velox Achilles;
Salvete, ſane amici viri veniſtis; certe aliqua magna neceſſitas
Qui mihi, quamvis irato, Achivorum gratiſſimi eſtis. (urget;
Sic fatus, ulterius duxit nobilis Achilles;
Et ſedere fecit in ſellis recubitoriis, tapetibuſque purpureis:
Statim autem Patroclum allocutus eſt, qui prope aderat.
Majorem jam craterem, Menœtii fili, appone,
Meraciuſque miſce, poculumque para unicuique:
Hi enim cariſſimi viri meo ſunt ſub tecto.
Sic dixit: Patroclus autem dilecto obſecutus eſt ſocio.
Ac ipſe vas-carnarium magnum impoſuit in ignis ſplendore,
Et in *illo* tergum poſuit ovis & pinguis capræ,
Injecit etiam porci ſaginati tergum abundans pinguedine, (chilles;
Ipſi autem *Achilli* tenebat *carnes* Automedon, ſecabatque nobilis A-
Atque eas quidem ſcite in-minuta-dividebat, & verubus transfigebat:
Ignem autem Menœtiades accendebat magnum, deo-ſimilis vir.
Ac poſtquam ignis deflagraſſet, & flamma elanguiſſet,
Prunis ſtratis, *is* verua deſuper extendit:
Inſperſitque ſale ſacro, e fulcris elevans.
Ac poſtquam aſſaviſſet, & in menſas-coquinarias fudiſſet,
Patroclus quidem panem acceptum diſtribuit in menſa,
Pulchris in caniſtris: Sed carnes diſtribuit Achilles.
Ipſe autem e-regione ſedit Ulyſſis divini,
Ad parietem alterum: Diis autem ſacrificare juſſit
Patroclum, ſuum ſocium: is vero in ignem jecit primitias.
Hi itaque in cibos-paratos appoſitos, manus extenderunt.
Ac poſtquam potus & cibi deſiderium exemiſſent,
Innuit Ajax Phœnici: animadvertit autem divinus Ulyſſes,
Impletoque vino poculo, propinavit Achilli: (mus,
Salve, Achille; epulorum quidem æqualium non indigentes ſu-
Tum in tentorio Agamenonis Atridæ,
Tum etiam hic nunc: adſunt enim animo-grata multa (curæ:
Ad-epulandum: atqui non *jam* convivii amabilis opera ſunt-
Sed valde magnam cladem, Jovis-alumne, inſpicientes,

Time-

Timemus; in dubio utique, utrum ſervandæ, an perituræ ſint
Naves bonis-tranſtris-inſtructæ, ni tu indueris fortitudinem. 231
Prope enim naves & murum caſtra poſuerunt
Trojani ſuperbi & e-longinquo-vocati ſocii,
Accenſis ignibus multis per exercitum; neque amplius aiunt
Prohiberi *ſe* poſſe, quin in naves nigras invadant.
Jupiter autem ipſis Saturnius fauſta ſigna oſtendens (rens,
Fulgurat: Hector vero valde fortitudine oculos-truces-circumfe-
Furit terribiliter, fretus Jove, nec quicquam veretur
Homines, neque Deos: ingens enim ipſum rabies ſubiit.
Precatur autem, ut citiſſime appareat aurora divina: 40
Affirmat enim navium *ſe* abſciſſurum ſumma roſtra,
Ipſaſque incenſurum pernicioſo igne; atque Achivos
Interfecturum ad ipſas, attonitos in fumo.
Hæc graviter timeo in mente; ne ei minas
Perficiant Dii; nobiſque jam fatale ſit
Perire in Troja, longe ab Argo equis-apto.
Verum ſurge, ſi in animo tibi eſt, quamvis ſero, filios Achivorum
Afflictos defendere a Trojanorum impetu.
Ipſi *ſane* tibi poſtea dolor erit, neque ullo modo
Acceptæ *jam* cladis eſt remedium invenire: ſed longe ante 50
Conſidera, ut Danais arceas funeſtum diem.
O amice, profecto tibi pater præcipiebat Peleus
Die illo, cum te ex Phthia Agamemnoni miſit;
Fili mi, fortitudinem quidem Minervaque & Juno
Dabunt, ſi voluerint; tu vero ingentes animos
Contine in pectoribus; humanitas enim melior:
Deſine autem a contentione noxia, ut te magis
Honorent Argivorum & juvenes & ſenes.
Sic præcipiebat ſenex; tu vero obliviſceris. Atqui vel etiam nunc
Ceſſa, mitteque iram triſtem. Tibi vero Agamemnon 60
Digna dona dat, ſi deſieris ab ira.
Quod ſi *vis*, tu quidem me audi, egoque tibi recenſebo,
Quot tibi in tentoriis promiſerit dona Agamemnon:
Septem igni-nunquam-admotos tripodas, decemque auri talenta,
Splendidoſque lebetas viginti, duodecimque equos
Validos, in-curſu-victores, qui præmia pedibus reportarunt.
Non ſane pauper eſſet vir, cui tot contigerint,
Neque inops valde-pretioſi auri,
Quot Agamemnonis equi præmia pedibus reportarunt.
Dabit item ſeptem mulieres forma-præſtantes, operum ſcientes, 70
Leſbias; quas, quando Leſbum bene-habitatam cepiſti ipſe,
Delegit, quæ tunc pulchritudine vincebant genus mulierum.
Has quidem tibi dabit, interque *eas* erit, quam tunc abſtulit
Filiam Briſeï: & inſuper magnum jusjurandum addet,
Nunquam *ejus* cubile aſcendiſſe, vel cum ea rem habuiſſe,
Qua mos eſt, rex, & virorum & mulierum.

Hæc quidem ſtatim omnia aderunt: ſi vero porro
Urbem magnam Priami Dii dederint evertere,
Naves abunde auro & ære *congeſto* impleas
Ingreſſus, quando dividemus prædam Achivi.
Trojanas porro mulieres viginti ipſe deligas,
Quæ poſt Argivam Helenam pulcherrimæ fuerint.
Quod ſi *unquam* Argos pervenerimus Achaicum, uber agri,
Tum vero gener ei ſis: honorabit autem te æqualiter Oreſti,
Qui ei unicus nutritur rerum-copia in magna.
Tres autem ei ſunt filiæ in domo bene-conſtructa,
Chryſothemis, & Laodice, & Iphianaſſa:
Harum, quam velis, dilectam ſine-ſponſalibus ducas
Ad domum Peleï: ille autem dotalia-dona dabit
Multa valde, quot antehac nemo ſuæ dedit filiæ.
Septem porro tibi dabit bene-habitatas urbes,
Cardamylen, Enopenque, & Hiran herboſam,
Pheraſque inclytas, & Antheam profunda-habentem-prata,
Pulchramque Æpeam, & Pedaſum vitiferam:
Omnes autem prope mare *ſunt*, extimæ ad Pylum arenoſam:
Viri autem *eas* incolunt pecudibus & bobus abundantes,
Qui te donis, Deum tanquam, honorabunt,
Et tibi ſub ſceptro opulenta ſolvent tributa:
Hæc utique tibi præſtabit, ſi deſieris ab ira.
Quod ſi tibi Atrides quidem inviſus eſt ex-animo magis,
Ipſe, & ejus dona; at tu alios tamen univerſos-Achivos
Afflictos miſerare in caſtris, qui te, Deum velut,
Honorabunt: certe enim apud ipſos valde magnam gloriam tuleris.
Nunc enim Hectorem interfeceris, quum utique valde tibi prope ve-
Rabiem habens pernicioſum: quippe neminem putat ſimilem (nerit,
Sibi eſſe Danaorum, quos huc naves vexerunt.

Hunc autem reſpondens allocutus eſt pedibus velox Achilles;
Nobiliſſime Laërtiade, ſolertia pollens Ulyſſes,
Oportet ſane ſententiam *meam* aperte dicere,
Quemadmodum ſentioque, & quemadmodum perfectum erit,
Ut ne mihi obſtrepatis aſſidentes aliunde alius.
Inimicus enim mihi ille æque ac inferni portæ,
Qui aliud quidem occultat in animo, aliud vero dicit.
Sed ego dicam, ut mihi videtur eſſe optimum:
Neque mihi Atridem Agamemnona perſuaſurum puto,
Nec alios Danaos; quippe *ei* haud *unquam* gratia fuit *tributa*,
Qui pugnaverit hoſtibus cum viris aſſidue ſemper.
Utique æqua pars *datur* ceſſanti, ac ſi acriter quis pugnet:
Inque eodem honore tum ignavus, tum fortis.
Occumbit æque & iners vir, & qui multum laboravit.
Nec quidquam mihi præ *aliis* ex re fuit, quod pertulerim mala a-
Semper meam animam objectans *periculis* pugnæ. (nimo,
Sicut autem avis implumibus pullis affert

Eſcam,

Eſcam, poſtquam ceperit; male autem ei eſt ipſi:
Sic & ego multas quidem inſomnes noctes duxi,
Dies autem cruentos exegi pugnans,
Cum viris prælians, uxorum gratia [*Atridarum*] iſtorum.
Duodecim utique claſſe urbes vaſtavi hominum,
Pedeſter vero undecim aio per Troicum-agrum glebоſum:
His ex omnibus, ſupellectilem multam & pretioſam
Abſtuli, & omnia ferens Agamemnoni dabam
Atridæ: is vero remanens apud naves veloces,
Accipiens, pauca dividebat, pleraque autem retinebat.
Alia vero optimatibus dabat munera, & regibus:
Ac iſtis quidem *ea* firma manent; a me vero ſolo Achivorum
Abſtulit: habetque uxorem *meam* animo-gratam; cui condormiens
Oblectetur. Quid autem oportet bellare cum Trojanis
Argivos? Quid vero exercitum adduxit huc congregatum
Atrides? an non Helenæ cauſa pulchræ-comis?
An ſoli diligunt uxores *ſuas* articulata-voce-loquentium hominum
Atridæ? Utique quiſquis vir bonus & prudens,
Suam ipſius amat & curat: ut & ego hanc
Ex animo amabam, captivam licet exiſtentem. (vit,
Nunc autem, poſtquam e manibus præmium eripuit & me fraudа-
Ne me tentet probe-gnarum, neque *enim* mihi perſuadebit.
Verum, ô Ulyſſes, tecum & aliis regibus
Cogitet, *quomodo* a navibus propellat hoſtilem ignem.
Sane quidem jam permulta fecit ſine me,
Ac ſcilicet murum ædificavit, & duxit foſſam prope ipſum
Latam, magnam; inque *ea* vallos defixit:
Sed ne ſic quidem poteſt vim Hectoris homicidæ
Suſtinere. Dum autem ego inter Achivos pugnabam,
Non voluit pugnam procul a mœnibus ciere Hector,
Sed quantum ad Scæeaſque portas & fagum progrediebatur:
Ibi olim *me* ſolum *ſemel* manſit, vix autem meum effugit impetum.
Nunc vero, quoniam nolo pugnare cum Hectore nobili;
Cras, ſacris Jovi factis & omnibus Diis,
Oneratas bene naves poſtquam in mare deduxero,
Videbis, ſi volueris, & ſi tibi hæc curæ-fuerint,
Bene mane Helleſpontum ſuper piſcoſum navigantes
Naves meas, inque *ipſis* viros remigandi cupidos.
Si autem proſperam navigationem dederit inclytus Neptunus,
Die ſane tertio Phthiam glebоſam pervenero.
Sunt autem mihi permulta, quæ reliqui, huc malo-fato-veniens:
Aliud vero hinc aurum & æs rubrum,
Et fœminas eleganter cinctas, ſplendidumque ferrum (dedit,
Abducam, quæ quidem ſortitus ſum. Præmium autem mihi, qui
Ipſe per injuriam abſtulit rex Agamemnon
Atrides: ei omnia referto, ut mando,
Palam: ut & alii indignentur Achivi,

Si quem Danaorum adhuc ſperat *ſe* fraudaturum,
Semper impudentia indutus ; neque ſane mihi
Anſit, proterve-audax licet ſit, faciem intueri :
Neque omnino cum eo conſilia communicabo, neque factum *ullum*.
Nam jam me decepit & offendit, neque adhuc rurſus
Fallet verbis : ſatis autem ei *ſit* : verum quietus
Pereat : nam ei mentem ademit providus Jupiter.
Inviſa autem mihi ejus dona, æſtimoque eum nihili.
Neque ſi mihi decieſque & vicies tot daret,
Quot & ei nunc ſunt, & ſi alicunde alia accederent :
Nec quot Orchomenon adveniunt, nec quot Thebas
Ægyptias, ubi pluſimæ in domibus opes reconditæ-jacent ;
Quæ & centum habent portas, duceni autem per unamquamque
Viri egrediuntur cum equis & curribus :
Neque ſi mihi tot daret, quot *ſunt* arenæque pulviſque,
Ne ſic quidem jam animum meum flexerit Agamemnon,
Antequam totius mihi *pœnas* perſolvat acerbæ contumeliæ.
Filiam autem non ducam Agamemnonis Atridæ :
Ne quidem ſi cum aurea Venere pulchritudine certet,
Operibuſque Minervæ oculis-cæſiæ par-ſit.
Ne ſic quidem eam ducam ; ipſe vero Achivorum alium eligat,
Qui ei conveniat, & qui major-imperio ſit.
Si enim porro me ſervarint Dii, & domum venero,
Peleus tum mihi deinceps uxorem deſponſabit ipſe.
Multæ *certe* Achivæ ſunt in Hellade Phthiaque,
Filiæ principum, qui utique urbes tuentur ;
Harum quam voluero, dilectam faciam uxorem :
Illic autem mihi plurimum appetit animus generoſus
Ducta legitima uxore, apta conjuge,
Poſſeſſionibus frui, quas ſenex conquiſivit Peleus.
Non enim mihi vitæ æquiparandum, ne quidem quantas *opes* aiunt
Ilium poſſediſſe, bene-habitatam urbem,
Antehac tempore pacis, priuſquam adveniſſent filii Achivorum :
Nec quantas lapideum limen jaculatoris intus continet
Phœbi Apollinis, Pytho in ſaxoſa.
Prædando enim parabiles quidem boveſque & pingues oves,
Parabiles autem tripodeſque, & equorum flava capita :
Hominis vero anima ut redeat, neque parabilis,
Neque prenſabilis, poſtquam ſemel tranſiverit ſeptum dentium.
Mater enim me dicit Dea, Thetis argenteos-pedes-habens,
Duplicia fata ferre mortis ad finem.
Siquidem hic manens Trojanorum urbem circa-pugnavero,
Periit quidem mihi reditus, ſed gloria immortalis erit.
Sin autem domum reverſus fuero, dilectam in patriam terram ;
Periit mihi gloria bona, diuturnum vero mihi ævum
Erit, neque me celeriter finis mortis deprehenderit.
Quin & aliis itidem ego ſuaſerim,

Domum

Domum navigare: quia jam non invenietis finem
Ilii excelſæ : valde enim ipſam late-ſonans Jupiter
Manu ſua protegit, & animo-confirmato-ſunt copiæ.
Sed vos quidem profecti principibus Achivorum
Nuncium renunciate, hoc enim munus eſt legatorum ;
Ut aliud excogitent mentibus conſilium melius,
Quod ipſis naveſque ſervet, & populum Achivorum
Navibus in cavis: quoniam non ipſis hoc expeditum *eſt*,
Quod nunc excogitarunt, me iram-fovente.
Phœnix autem hic apud nos manens cubet ;
Ut me in navibus dilectam in patriam ſequatur
Cras, ſi voluerit : vi autem neutiquam eum abducam.
Sic dixit. Illi autem omnes obmutuerunt ſilentio,
Sermonem admirati : admodum enim vehementer recuſaverat.
Tandem vero inter eos locutus eſt ſenex equum-agitator Phœnix,
Lachrymas cum-ſuſpiriis effundens, valde enim timebat de navibus
Si quidem jam reditum animo, illuſtris Achilles, (Achivorum ;
Cogitas ; neque omnino defendere a navibus velocibus
Ignem vis peſtiferum, quoniam ira incidit in animum :
Quomodo tandem a te, care fili, hic relinquar
Solus? tecum vero me miſit ſenex equum-agitator Peleus
Die illo, quando te ex Phthia Agamemnoni miſit
Puerum, nondum peritum omnibus-æque-gravis belli,
Neque concionum, ubi & viri præclari fiunt.
Propterea me miſit, ut docerem *te* iſta omnia,
Verborumque orator ut eſſes, actorque rerum.
Quare deinceps a te, dilecte fili, nolim
Relinqui; ne quidem ſi mihi promitteret Deus ipſe,
Senectute abraſa, facturum me juvenem pubeſcentem : (dantem,
Qualis *eram*, cum primum liqui Hellada pulchris-mulieribus abun-
Fugiens jurgia patris Amyntoris Ormenidæ :
Qui mihi de pellice iraſcebatur pulchra-comas,
Quam ipſe diligebat, & ignominia-afficiebat uxorem,
Matrem meam: hæc autem ſemper me ſupplex-orabat *prehenſis*
Ut pellici prius-miſcerer, ut *adeo* odio haberet ſenem. (genibus
Huic parui, & feci. Pater autem meus, ſtatim ſentiens,
Multa imprecatus eſt, horrendaſque invocabat Diras,
Ne unquam genibus ſuis imponeretur dilectus filius,
Ex me genitus. Dii autem ratas-fecerunt imprecationes,
Jupiterque infernus, & horrenda Proſerpina.
Tunc mihi non amplius omnino ſuſtinuit in præcordiis animus,
Patre irato, in domo verſari.
Certe quidem multum familiares & cognati circum-ſtantes
Ibi orantes retinebant *me* in ædibus :
Multaſque pingues oves & flexipides cornibus-camuris boves
Jugulabant ; multi quoque ſues florentes pinguedine
Aſſandi extendebantur per flammam Vulcani:

Multum

Multum etiam ex doliis vinum bibebatur ſenis.
Per novem autem me circa ipſum noctes dormiebant:
Atque hi quidem per-vices cuſtodias habebant; neque unquam ex-
Ignis, alter quidem in portícu bene-munitæ aulæ, (ſtinguebatur
Alter autem in veſtibulo, ante thalami fores.
Sed quando tandem decima mihi advenit nox tenebroſa,
Tunc ego thalami foribus ſolerter-junctis
Effractis exivi, & tranſilii ſeptum aulæ
Facile, latens cuſtodeſque viros, famulaſque mulieres.
Fugi deinde procul, per Hellada ſpatioſam;
Phthiamque perveni gleboſam, matrem ovium,
Ad Peleum regem: is autem me lubens ſuſcepit,
Et me dilexit, ut pater ſuum filium dilexerit
Unicum, extrema ætate-natum, amplis in poſſeſſionibus;
Et me divitem fecit, multumque mihi dedit populum:
Incolebam autem extremam-oram Phthiæ, Dolopibus imperans
Et te tantum feci, ô diis-par Achille,
Ex animo diligens; quippe non volebas cum alio
Neque ad convivium ire, neque in ædibus *tuis* cibum-ſumere;
Antequam te meis ego genibus impoſitum
Opſonioque ſatiaſſem ſecato-antea, & vinum admovens.
Sæpe *utique* mihi rigaſti ad pectora veſtem,
Vino ex ore ejectato in infantia difficili.
Ita tui cauſa permulta paſſus ſum, & multa laboravi;
Hæc cogitans, quod mihi nequaquam Dii prolem perficiebant
Ex me *ipſo*: ſed Te filium, diis-par Achille,
Adoptabam, ut a me aliquando indignum fatum propulſares.
Verum, Achille, doma animum magnum: neque te oportet
Immiſericordem animum habere: flecti utique ſolent & Dii ipſi,
Quorum tamen & major virtus, honorque, potentiaque.
Ac quidem hos ſacrificiis & votis placidis,
Libamineque, nidoreque, avertunt *ab ira* homines
Supplicantes, cum quis tranſgreſſus fuerit & peccarit.
Etenim Preces ſunt Jovis filiæ magni,
Claudæque, rugoſæque, ſtrabæque oculis:
Quæ etiam & a tergo Noxam curant ſequentes.
Noxa vero robuſtaque eſt, & pedibus-integra; ideo omnes
Longe præcurrit, antevertitque omnem per terram,
Lædens homines: hæ vero medentur poſtmodo.
Quiſquis quidem reverebitur filias Jovis, propius accedentes;
Hunc valde juvant, & exaudiunt precantem:
Qui vero renuerit, & obſtinate recuſaverit,
Precantur tum quidem hæ Jovem Saturnium adeuntes,
Eum ut Noxa ſimul ſequatur, quo læſus pœnas-luat.
Sed, Achille, da & tu, Jovis filias qui ſequatur,
Honorem, qui & aliorum utique flectit mentes fortium.
Si quidem enim minime dona ferret, & alia in futurum nominaret

Atrides, ſed ſemper pertinaciter iratus eſſet,
Non equidem te ira abjecta hortarer
Argivis auxiliari, quantumvis indigentibus: (cetur;
Nunc vero ſimul in præſenti multa dat, aliaque in poſterum polli-
Viros etiam, qui ſupplicarent, *ad te* miſit præſtantiſſimos,
Electos per exercitum Achaicum, quique tibi ipſi
Amiciſſimi Argivorum: horum ne tu orationem aſperneris,
Neque pedes (*i. e.* iter *fruſtreſ.*) At prius haud reprehendendum,
Sic & priſcorum audivimus laudes virorum (te ira exarſiſſe.
Heroum, quando aliquem vehemens ira occupaſſet,
Doniſque placabilis erant, exorabileſque verbis.
Memini hoc factum ego vetus, neutiquam recens,
Quale eſſet; inter vos autem narrabo omnes amicos.
Cureteſque pugnabant & Ætoli fortiter prælium ſuſtinentes,
Circa urbem Calydona, & ſe mutuo interficiebant:
Ætoli quidem, defendentes Calydona amœnam;
Curetes autem, vaſtare ardentes Marte.
Etenim his malum aureo ſolio ſedens Diana excitavit (co agri
Irata; quod ſibi non ſacra poſt fruges comportatas in fœcundo lo-
Oeneus feciſſet: alii utique Dii epulati erant hecatombas;
Soli vero non *ſacra* fecit Jovis filiæ magni,
Sive oblitus eſt, ſive non advertit: devius erat certe multum animi.
Illa itaque irata, Jovis genus, ſagittis gaudens,
Immiſit ſylveſtrum aprum, ferum, candidis dentibus,
Qui damna multa patravit, frequentans Oenii agrum:
Multas utique ille alias ſuper alias humi proſtravit arbores altas
Cum ipſis radicibus, & ipſis floribus pomorum.
Hunc autem filius Oenei occidit Meleager,
Multis ex urbibus venatoribus viris congregatis,
Et canibus; non enim domitus fuiſſet paucis hominibus;
Tantus erat, multoſque adeo rogum aſcendere fecit triſtem.
Illa vero (*Diana*) circa ipſum excitavit magnum tumultum & bel-
Pro ſuis capite & pelle hirſuta, (lum,
Curetaſque inter & Ætolos magnanimos.
Quamdiu igitur Meleager belliceſus pugnabat,
Tamdiu utique Curetibus male erat; neque poterant
Mœnia extra manere, multi quamvis eſſent.
At quando jam Meleagrum ſubiit ira, quæ & aliorum
Inflat in pectoribus mentem, probe licet ſapientium;
(Nempe ille, matri ſuæ Althææ iratus corde,
Jacebat apud legitimam uxorem, pulchram Cleopatram,
Filiam Marpiſſæ pedibus elegantis Eueninæ,
Idæque, qui fortiſſimus inter terreſtres fuit viros,
Eorum qui tunc erant; utique contra regem ſumpſit arcum
Phœbum Apollinem, pedibus elegantis gratia nymphæ:
Illam autem (*Cleopatram*) tunc in ædibus pater & veneranda mater
Alcyonen vocabant cognomine, quod ipſius

Mater,

Mater, Alcyonis luctuoſæ fatum habens,
Flebat, quando ipſam longe-jaculans rapuit Phœbus Apollo.
Huic is (*Meleager*) accubabat, iram triſtem coquens,
Propter diras matris iratus, quæ utique Diis
Multum dolens ſupplicabat, fraternæ cædis *cauſa:*
Multum autem & Terram almam manibus verberabat,
Invocans Plutonem & horrendam Proſerpinam,
In genua conſidens, (rigabantur autem lachrymis ſinus,)
Ut filio darent mortem; hanc autem per-tenebras-vagans Erinnys
Exaudivit ex Erebo, implacabile cor habens.) (tabatur,
Horum vero *tum* confeſtim ad portas tumultus & ſtrepitus exci-
Turribus percuſſis: illum autem ſupplices orabant ſenes
Ætolorum, mittebantque Deorum ſacerdotes lectiſſimos,
Ut-exiret & propulſaret *haſtes*, polliciti magnum donum:
Ubi *ſcilicet* pinguiſſimus *erat* ager Calydonis amœnæ,
Ibi eum juſſerunt prædium perpulchrum eligere,
Quinquaginta-jugerum: dimidium quidem, vitiferi-ſoli;
Dimidium autem, non-conſiti arabilis agri ſeparatum-accipere.
Multum item eum obſecrabat ſenex equum-agitator Oeneus,
Limine conſcenſo altum-tectum-habentis thalami,
Quatiens conglutinatos aſſeres, ſuppliciter-orans filium:
Multum etiam eum ſorores & veneranda mater
Orabant; ille autem magis recuſabat: Multum & ſocii,
Qui ei chariſſimi & amiciſſimi erant omnium:
Sed ne ſic *quidem* ejus animum in pectoribus flectebant,
Antequam jam thalamus frequenter percuteretur, ipſique turres
Conſcenderent Curetes, & incenderent magnam urbem:
Tum vero demum Meleagrum eleganter-cincta uxor
Orabat lugens, & ei recenſuit omnia
Mala, quæcunque hominibus contingunt, quorum urbs capta-fuerit:
Viros quidem occidunt, urbem autem ignis in-cineres-redigit;
Liberoſque alii abducunt, & profunde-ſuccinctas mulieres.
Hujus autem *tum* motus eſt animus audientis ſæva facta:
Perrexitque ire, corporeque arma induit collucentia.
Sic ille quidem *ab* Ætolis propulſavit malum diem,
Obſecutus ſuo animo: ei autem non deinceps dona perſolverunt
Multaque & pulchra: malum tamen depulit etiam ſic.
Atqui tu ne mihi iſta cogites in animo, neque te dæmon
Iſtuc vertat, amice: Pejus autem eſſet (ditione donorum
Navibus *demum* incenſis *te* ferre auxilium: Sed *nunc* accepta con-
Veni: æque enim te ac Deum honorabunt Achivi.
Quod ſi *tandem* ſine donis pugnam viros-perdentem inieris
Non tum æque *in* honore eris, bellum quamvis propulſaveris.
Hunc autem reſpondens allocutus eſt pedibus velox Achilles;
Phœnix, pater, ſenex, Jovis alumne, minime mihi hoc
Opus *eſt* honore: puto enim *me* honoratum fore Jovis voluntate,
Qui *honor* me conſequetur apud naves recurvas, dum ſpiritus

In

In pectoribus maneat, & mihi mea genua moveantur.
Aliud autem tibi dicam, tu vero in animo reconde tuo:
Ne mihi turba animum, flens & mœrens,
Atridæ heroi gratificans: neutiquam te convenit
Istum amare, ut ne mihi odio sis *te nunc* amanti:
Decet te mecum eum angere, qui me angat:
Æqualiter mecum regna, & dimidium sortire honoris.
Isti autem renunciabunt; tu vero hic cubato remanens
Lecto in molli: simul autem atque aurora illuxerit,
Consultabimus, an redeamus ad nostra, an maneamus.
Dixit, & Patroclo hic superciliis annuit tacite,
Phœnici ut sterneret densum lectum, ut citissime
E tentorio de reditu cogitarent. Inter hos autem Ajax
Deo-par Telamonius verba fecit;
Nobilissime Laërtiade, solertia-pollens Ulysse,
Abeamus; non enim mihi videtur sermonis *nostri* exitus
Hac quidem via perficiendus; renunciare autem citissime
Oportet responsum Danais, etiamsi non lætum sit,
Qui utique nunc sedent exspectantes: sed Achilles
Trucem in pectoribus reposuit superbum animum,
Durus, neque rationem-habet amicitiæ sodalium,
Illius, qua eum apud naves honorabamus supra cæteros:
Immisericors: atqui aliquis etiam pro fratris cæde
Pretium, vel pro suo filio accepit occiso: (lutis;
Et is quidem *qui interfecerit*, in *sua* civitate manet ibi, multis perso-
Et alterius sedatur cor & animus elatus,
Pretio accepto: tibi vero, *O Achille*, implacabilemque durumque
Animum in pectoribus Dii posuerunt, gratia puellæ
Unius: nunc vero tibi septem præbemus eximie præstantissimas,
Aliaque multa præter has. Tu vero propitium indue *tibi* animum:
Reverere etiam *tuam* domum: sub tecto enim tuo sumus
Ex cœtu Danaorum, studemusque tibi supra alios
Charissimique esse & amicissimi *omnium*, quotquot *sunt* Achivi.
Hunc autem respondens allocutus est pedibus velox Achilles;
Ajax nobilissime, Telamonie, princeps populorum,
Omnia quodammodo mihi ex animo visus es dixisse:
Sed mihi tumet cor ira, quoties illius
Recordor, qui me inhonorum inter Argivos fecit
Atrides, tanquam aliquem contemptibilem inquilinum.
Sed vos abite, & nuncium renunciate:
Non enim ante de pugna cogitabo sanguinolenta,
Quam filius Priami bellicosi, Hector nobilis,
Myrmidonum ad tentoriaque & naves venerit,
Interficiens Argivos, incendatque igne naves.
Circa vero meum tentorium & navem nigram
Hectorem, quantumvis ardentem, a pugna destiturum puto.
Sic dixit. Illi vero unusquisque, accepto poculo duplice-rotundo,

Libatione facta, ad naves redierunt: præibat autem Ulysses.
Patroclus vero sociis & ancillis imperavit,
Phœnici sternere densum lectum quam celerrime:
Illæ autem obedientes straverunt lectum, ut imperavit,
Pellesque ovillas, stragulamque-tinctam, linique subtilem florem:
Ibi senex cubuit, & auroram divinam exspectabat.
Porro Achilles dormiit in recessu tentorii bene-compacti:
Huic autem accubuit mulier, quam e Lesbo duxerat,
Phorbantis filia, Diomede pulchra-genas.
Patroclus autem ex-altera-parte cubuit: juxta item & ipsum
Iphis eleganter-cincta, quam ei dederat nobilis Achilles,
Scyron cum-cepisset altam, Enyei urbem.
Illi vero postquam ad tentoria Atridæ venissent,
Eos quidem aureis poculis filii Achivorum
Excipiebant aliunde alius assurgentes, interrogabantque;
Primus autem interrogavit rex virorum Agamemnon;
Dic age mihi, laudatissime Ulysses, ingens gloria Achivorum;
Utrumne vult a navibus propulsare hostilem ignem,
An recusavit, iraque adhuc tenet superbum animum?
Hunc autem allocutus est laboriosus nobilis Ulysses;
Atrida, gloriossime, rex virorum, Agamemnon,
Ille quidem non vult restinguere iram, sed adhuc magis
Impletur ira: te autem aspernatur & tua dona.
Ipsum te consultare una cum Argivis jubet,
Quomodo navesque serves & exercitum Achivorum:
Ipse vero minatus est, simul atque aurora illuxerit,
Naves bonis-transtris-instructas in mare deducturum utrinq;-remis-
Atque etiam aliis dixit se suadere,
Domum ut navigent: quia jam non *(inquit)* invenietis finem
Ilii excelsæ: valde enim ipsam late-sonans Jupiter
Manu sua protegit, & animo-confirmato sunt copiæ.
Sic dixit. Adsunt *autem* & hi, ut hæc dicant, qui me secuti sunt
Ajax & præcones duo, prudentes ambo.
Phœnix vero illic senex cubavit: sic enim *ille* jussit,
Ut se in navibus dilectam in patriam sequatur
Cras, si voluerit: vi autem neutiquam eum abducet.
Sic dixit. Illi autem omnes obmutuerunt silentio,
Sermonem admirati: admodum enim aspere dixerat.
Diu autem muti erant tristes filii-Achivorum:
Tandem vero inter eos locutus est pugna strenuus Diomedes;
Atrida, gloriossime, rex virorum, Agamemnon,
Utinam non oraslès eximium Pelidem,
Infinita dona dans: is utique insolens est etiam alioqui,
Nunc vero eum multo magis in insolentiam conjecisti.
Sed illum quidem missum-faciamus, sive abeat,
Sive maneat: tunc vero rursum pugnabit, quando ipsum
Animus in pectoribus jusserit, & Deus incitaverit.

Sed

Sed agite, ſicut ego dixero, obſequamur omnes:
Nunc quidem cubitum ite, refecti veſtrum cor
Cibo & vino; hoc enim, robur eſt & vis;
At poſtquam illuxerit pulchra roſea-digitos aurora,
Ocyus antè naves ſiſte copiaſque-pedeſtres & equeſtres
Adhortans; quin & ipſe inter primos pugna.
Sic dixit. Omnes autem aſſenſi ſunt reges,
Orationem admirati Diomedis equum-domitoris.
Et tunc porro libatione-facta iverunt ad *ſuum* tentorium unuſquiſque.
Ibi cubuerunt, & ſomni donum ceperunt.

LIBER DECIMUS.

Cæteri quidem ad naves principes univerſorum Achivorum
Dormiebant per totam noctem, molli domiti ſomno:
At non Atridem Agamemnonem, paſtorem populorum,
Somnus tenebat dulcis, multa animo volventem.
Ut vero cum fulgurat maritus Junonis pulchræ-comas,
Parans vel multum imbrem immenſum, vel grandinem,
Vel nives, quando nix alba-reddit arva,
Vel alicubi belli magnum os amari:
Sic crebro in pectoribus ſuſpirabat Agamemnon,
Imo ex corde: tremebant autem ei præcordia intus.
Nempe, quoties in campum Trojanum aſpiceret,
Mirabatur ignes multos, qui ardebant ante Ilium,
Tibiarum fiſtularumque ſonum, tumultumque hominum:
Verum quoties in naveſque aſpiceret & exercitum Achivorum,
Multos ex capite radicitus vellebat capillos
Superne exiſtenti Jovi; valde autem gemebat generoſum cor.
Illa vero ei in animo optima viſa eſt ſententia,
Neſtorem primum Neleïum adire virorum,
Si quod cum eo conſilium bonum ſtruere poſſet,
Quod mala depulſurum ab omnibus Danais eſſet.
Erectus igitur induit circa pectora tunicam,
Pedibuſque ſub nitidis ligavit pulchros calceos:
Deinde autem ſanguine infectam circumdedit *ſibi* pellem leonis
Fulvi, magni, talarem: ſumpſitque haſtam.
Eodem autem modo Menelaum tenebat tremor; neque enim illi
Somnus in palpebris inſidebat, ne quid paterentur *infortunii*
Argivi, qui utique fui gratia longum per mare
Venerant ad Trojam, bellum audax molientes.
Pelle pardi quidem primum tergum latum texit
Varia, tum galeam capiti ſublatam
Impoſuit æream: haſtamque cepit manu robuſta.
Perrexit autem ire excitatum ſuum fratrem, qui ſummum cunctos
In Argivos imperium habebat, Deuſque veluti honorabatur a populo.
Hunc autem invenit circum humeros ponentem arma pulchra,

Navis ad puppim: huic autem gratus fuit veniens.
Hunc prior allocutus eſt pugna-ſtrenuus Menelaus;
Quid ita, venerande frater, arma induis? an aliquem ſociorum
Hortari-vis, qui Trojanos exploret? at perquam vehementer
Timeo, ne nullus tibi promittat hoc officium,
Ut hoſtes ſpeculetur ſolus accedens
Noctem per placidam: aliquis admodum audax-animo fuerit.
Hunc autem reſpondens allocutus eſt rex Agamemnon;
Opus-*eſt* conſilio mihi & tibi, Jovis-alumne, ô Menelaë,
Prudenti, quod eximat-periculo & ſervet
Argivos & naves: quandoquidem Jovis mutatus eſt animus.
Hectoreis ſane magis animum adjecit ſacris:
Nondum enim vidi, nec audivi, qui diceret,
Virum unum tot ardua uno die molitum eſſe,
Quot Hector fecit Jovi carus *in* filios Achivorum,
Talis cum ſit, neque Deæ filius dilectus, neque Dei.
Facinora utique geſſit, quæ puto curæ-fore Argivis
Diu & *in* longum *tempus:* Tot enim mala ſtruxit Achivis.
Sed i nunc, Ajacem & Idomeneum voca,
Cito currens ad naves: ego vero ad Neſtorem nobilem
Vado, & hortabor ut ſurgat; ſi velit
Ire ad cuſtodum ſacrum agmen, & conſilium dare.
Illum enim potiſſimum audient: ejus enim filius
Præeſt cuſtodibus, & Idomenei armiger
Meriones: his enim commiſimus maxime.
Hulc autem reſpondit deinde pugna-ſtrenuus Menelaus;
Quomodo igitur mihi verbis mandas, & jubes?
Ibine maneam cum illis, præſtolans donec veneris;
An recurram ad te, quum diligenter illis mandavero?
Hunc autem rurſus allocutus eſt rex virorum Agamemnon;
Ibi mane, ne forte aberremus alter ab altero
Euntes, multæ enim per caſtra ſunt viæ.
Clama autem, qua iveris, & vigilare jube,
A-patre *&* ſtirpe *ſua* compellans virum quemque,
Omnes honorifice-nominans; neque ſuperbias animo:
Quin & nos etiam ipſi laboremus: ita nimirum nobis
Jupiter naſcentibus injecit calamitatem gravem.
Sic fatus, dimiſit fratrem, poſtquam diligenter mandaverat.
Atque ipſe perrexit proinde ire ad Neſtorem, paſtorem populorum.
Hunc autem invenit apud tentorium & navem nigram,
Lecto in molli: juxta autem arma varia jacebant,
Scutum, & duæ haſtæ, ſplendidaque galea;
Prope quoque balteus jacebat artificio-vario factus, quo ſenex
Cingebatur, quando ad pugnam viros-perdentem armaretur,
Copias ducens; quoniam nondum indulgebat ſenectuti triſti.
Erectus autem in cubitum, capiteque levato,
Atridem allocutus eſt, & interrogabat verbis;

Quiſnam

Quiſnam ita propter naves per caſtra vadis ſolus,
Noctem per tenebroſam, quando dormiunt mortales cæteri?
An aliquem cuſtodum quærens, an aliquem ſodalium?
Loquere, neque tacitus ad me accede: quid tibi opus eſt?
Hæc autem reſpondit deinde rex virorum Agamemnon;
O Neſtor Nelide, ingens gloria Achivorum,
Agnoſces Atridem Agamemnonem, quem ſupra omnes
Jupiter conjecit in labores perpetuo, quoad ſpiritus
In pectoribus maneat, & mihi mea genua moveantur.
Erro ita, quoniam non mihi in oculis dulcis ſomnus
Inſidet, ſed curæ eſt bellum & clades Achivorum.
Vehementer enim de Danais timeo, neque mihi cor
Firmum, ſed mentis-ſum-attonitæ: cor autem mihi extra
Pectora exſilit, tremunt vero ſubtus pulchra membra.
Enimvero ſiquid agere-cogitas, (nam neque te ſane ſomnus capit,)
Age ad cuſtodes deſcendamus, ut videamus,
Ne illi labore defeſſi, & ſomno *domiti*,
Obdormiant, & excubiarum prorſus obliti ſint.
Hoſtes autem prope ſedent, neque ſcimus
An forte etiam per noctis-opportunitatem in-animo-habeant pugnare.
Huic autem reſpondit deinde Gerenius eques Neſtor;
Atrida glorioſiſſime, rex virorum, Agamemnon,
Non ſane Hectori omnia cogitata providus Jupiter
Perficiet, quæ forte nunc ſperat: ſed ipſum credo
Curis laboraturum & pluribus, ſi modo Achilles
Ab ira gravi converterit ſuum cor.
Te vero libenter ſequar ego: inſuper & excitemus alios,
Et Tydidem haſta-inclytum, & Ulyſſem,
Et Ajacem *Oilei* velocem, & Phylei fortem filium.
Quin ſi quis & hos adiens vocaret,
Deoque-parem Ajacem *Telamonium* & Idomeneum regem:
Horum enim naves abſunt longiſſime, neque valde prope.
At charum licet exiſtentem & venerandum Menelaum
Objurgabo, etiamſi mihi ſuccenſeas, neque celabo;
Quoniam ita dormit, tibique ſoli permiſit laborare.
Nunc debuerat circa omnes principes laborare
Suppliciter orans: neceſſitas enim urget non jam tolerabilis.
Hunc autem rurſus allocutus eſt rex virorum Agamemnon;
O ſenex, alias quidem te *eum* etiam accuſare hortor;
Sæpe enim ceſſat, nec vult laborare;
(Non utique pigritiæ cedens, neque inſipientiæ mentis;
Sed me reſpiciens, & exſpectans dum ego incipiam:)
Nunc autem me prior multo ſurrexit, & mihi adſtitit;
Atque eum quidem ego præmiſi, vocatum quos tu quæris.
Verum eamus: illos utique inveniemus ante portas
Inter cuſtodes: ibi enim eos monui, ut congregarentur.
Huic autem reſpondit deinde Gerenius eques Neſtor;

Ita nemo ei ſuccenſebit, neque non obſequetur
Argivorum, quando aliquem hortetur & jubeat.
Sic locutus, induit circa pectora tunicam,
Pedibuſque ſub nitidis ligavit pulchros calceos,
Circum autem lænam fibula-connexuit puniceam,
Duplicem, amplam; criſpa autem ſuper *eam* floreſcebat lanugo.
Sumpſit dein validam haſtam præfixam acuto ære.
Perrexitque ire apud naves Achivorum ære-loricatorum
Primum; deinde Ulyſſem, Jovi conſilio parem,
E ſomno excitavit Gerenius eques Neſtor
Vociferans. Illi autem continuo ad animum acceſſit vox;
Exivitque e tentorio, & ipſos ſermone allocutus eſt:
Cur ſic prope naves per caſtra ſoli erratis,
Noctem per dulcem? *quid eſt* quod jam neceſſitas adeo urgeat?
Huic autem reſpondit deinde Gerenius eques Neſtor;
Nobiliſſime Laërtiade, ſolertia-pollens Ulyſſe,
Ne indigneris: tantus enim dolor oppreſſit Achivos.
Sed ſequere, ut & alium excitemus, quemcunque convenit
Conſilia agitare, vel fugiendi, vel pugnandi.
Sic dixit: In tentorium vero reverſus conſilio-abundans Ulyſſes,
Varium circa humeros ſcutum poſuit, ſecutuſque eſt eos.
Iverunt porro ad Tydidem Diomedem; eumque invenerunt
Extra pro tentorio cum armis; circumque ſocii (ipſis
Dormiebant: ſub capitibus autem habebant clypeos: haſtæ vero
Erectæ in cuſpide-poſteriore fixæ erant: longeque æs
Splendebat, velut fulgur patris Jovis; cæterum ipſe heros
Dormiebat; ſubſtrataque erat pellis bovis agreſtis;
At ſub capite tapes extenſus erat ſplendidus.
Hunc juxta ſtans excitavit Gerenius eques Neſtor,
Calce pedis movens, urſitque, objurgavitque aperte;
Surge, Tydei fili, cur per-totam-noctem ſomnum ſuavem carpis?
Non audis, ut Trojani in tumulo campi
Sedent prope naves, exiguum autem jam ſpatium diſtinet?
Sic dixit: Ille vero e ſomno valde celeriter exſiliit
Et ipſum compellans verbis alatis allocutus eſt;
Arduus nimium es, ſenex; tu quidem a labore nunquam ceſſas:
An non & alii ſunt juniores filii Achivorum,
Qui utique unumquemque excitent regum, (es, ſenex.
Quaqua verſum obeuntes? tu vero nulla-arte-a-labore-revocabiliis
Hunc autem-rurſus allocutus eſt Gerenius eques Neſtor;
Sane hæc omnia, amice, recte dixiſti:
Sunt quidem mihi filii eximii, ſunt & populi
Etiam multi, quorum aliquis obiens vocare poſſet:
Verum valde magna neceſſitas oppreſſit Achivos:
Nunc enim ſane *res* omnibus in novaculæ ſita eſt acie,
Utrum valde triſte exitium *futurum ſit* Achivis, an vita.
Verum i nunc, Ajacem *Oilei* velocem & Phylei filium

Excita,

Excita, tu enim es junior; ſi mei miſereris.
Sic dixit: Is vero circum humeros induit pellem leonis
Fulvi, magni, talarem: cepitque haſtam,
Perrexitque ire; illoſque illinc excitatos duxit heros.
Quum vero jam ad cuſtodes congregatos perveniſſent,
Neque itidem dormientes cuſtodum duces invenerunt;
Sed vigilanter cum armis ſedebant omnes.
Sicut nimirum canes circum oves difficulter-cuſtodiunt in caula,
Feram audientes ferocem, quæ per ſylvam
Veniat de montibus; multus autem ſtrepitus ſuper eam
Virorum *eſt* atque canum, atque ipſis ſomnus periit:
Sic horum ſuavis ſomnus a palpebris perierat,
Noctem excubias-agentibus triſtem: ad campum enim ſemper
Converſi erant, ſiquando Trojanos audirent invadentes.
Hos autem ſenex gaviſus eſt conſpicatus, confirmavitque oratione;
Et ipſos compellans, verbis alatis allocutus eſt;
Ita nunc, chari filii, excubias-agite: neque quenquam ſomnus
Capiat; ne gaudium fiamus hoſtibus.
Sic locutus, foſſam tranſiit: atque ſimul ſequebantur
Argivorum reges, quotquot vocati-erant ad conſilium.
Cum his autem Meriones, & Neſtoris clarus filius,
Iverunt: ipſi enim vocabant, ut ſimul conſultarent.
Foſſam itaque tranſgreſſi depreſſam, conſederunt
In puro, ubi utique cadaveribus vacuum apparebat ſpatium
Occiſorum: unde rurſus converſus fuerat impetuoſus Hector,
Poſtquam multos-perdidiſſet Argivos, cum tandem nox circumte-
Ibi conſidentes, ſermones invicem dicebant, (geret.
His autem loqui cœpit Gerenius eques Neſtor;
O amici, an non jam aliquis vir confiſus erat ſuo ipſius
Animo audaci, ut ad Trojanos magnanimos
Eat? ſi quem forte hoſtium capiat in-extremis-caſtris errantem,
Vel aliquem forte etiam ſermonem inter Trojanos audiat,
Quæ utique conſultent inter ſe: utrum in-animo habeant
Iſtic manere apud naves procul, an ad urbem
Retro reverſuri ſint, quandoquidem domuerunt ſcilicet Achivos.
Hæc omnia *fortaſſe* audiat, & rurſum ad nos redeat
Incolumis; magna certe ei ſub cœlo gloria eſſet
Univerſos apud homines, & ei præmium erit egregium.
Quotquot enim navibus imperant principes,
Horum omnium ei ſinguli ovem dabunt nigram, (miſis:
Fœminam, agnum-ubere-alentem: cui quidem poſſeſſio nulla ſi-
Semperque in conviviis & epulis aderit.
Sic dixit: Illi vero omnes obmutuerunt ſilentio.
Inter hos autem & locutus eſt pugna-ſtrenuus Diomedes;
Neſtor, me movet cor & animus generoſus
Virorum hoſtium ingredi caſtra, prope exiſtentia,
Trojanorum; ſed ſi quis me vir ſimul ſequatur & alius,

Magis

Magis [*major*] fiducia, & plus audaciæ erit. (vertit)
Duobus quippe ſimul euntibus, etiam alter ante alterum animad-
Quomodo commodum ſit: ſolus vero *unus*, etiamſi animadverterit,
Tamen ei tardiorque animus, debiliuſque conſilium.
Sic dixit. Ac quidem volebant Diomedem multi ſequi:
Volebant Ajaces duo, famuli Martis;
Volebat Meriones; valde autem volebat Neſtoris filius;
Volebat & Atrides, haſta-inclytus Menelaus;
Volebat & fortis Ulyſſes penetrare in caſtra
Trojanorum; ſemper enim ei in præcordiis animus audebat.
Inter hos autem & locutus eſt rex virorum Agamemnon;
Tydide Diomedes, meo chariſſime animo,
Eum quidem ſane ſocium eliges, quem volueris,
Eorum qui adſunt fortiſſimum, quandoquidem prompti-ſunt multi.
Neque tu reveritus tuo animo, fortiorem quidem
Relinquas, tuque *adeo* deteriorem comitem eligas, pudori cedens,
Ad genus reſpiciens; ne quidem ſi imperio major ſit.
Sic dixit. Timuit videlicet de flavo Menelao.
Inter eos autem rurſus locutus eſt pugna-ſtrenuus Diomedes;
Si quidem revera ſocium jubetis me ipſum eligere,
Quomodo tunc Ulyſſis ego divini obliviſci-potero,
Cujus eximie quidem propenſum cor, & animus fortis
In omnibus laboribus; amatque ipſum Pallas Minerva?
Eo certe comitante, etiam ex igne ardenti
Ambo redierimus, quoniam eſt admodum peritus conſilii.
Hunc autem viciſſim allocutus eſt laborioſus nobilis Ulyſſes;
Tydide, neque me admodum lauda, neque quicquam vitupera;
Scientes enim hæc inter Argivos loqueris.
Sed eamus; valde enim nox præcipitat, propeque aurora:
Stellæ utique multum proceſſerunt: præteriitque major noctis portio
Duarum partium, tertia autem adhuc pars reliqua eſt.
Sic locuti, armis horrendis induerunt *ſe*.
Tydidæ quidem dedit bellator-ſtrenuus Thraſymedes
Enſem ancipitem, ſuus quippe apud naves relictus erat,
Et ſcutum: circumque ei galeam capiti impoſuit
Taurinam, & clavis carentem & criſta; quæ καλαῦροψ
Vocatur: tuetur autem caput pubeſcentium juvenum.
Meriones porro Ulyſſi dedit arcum, atque pharetram,
Et enſem, circumque ei galeam capiti impoſuit
Ex pelle factam; multus autem intus loris
Illigata erat firmiter: extrinſecus autem candidi dentes
Albos-dentes-habentis apri frequentes muniebant hinc atque illinc,
Bene & ſcite: in media autem pileus *lana compacta* aptatus erat:
Hanc *galeam* quondam ex Eleone Amyntoris Hormenidæ
Ademerat Autolycus, ſolidam domum quum perfregiſſet;
In *Scandia* autem dedit Cytherio Amphidamanti;

Amphi-

Amphidamas vero, Molo dedit hoſpitale-munus ut eſſet;
Hic autem Merioni dedit ſuo filio geſtandam:
Ac tunc *demum* Ulyſſis texit caput circumpoſita.
Hi itaque, poſtquam armis horrendis induerant *ſe*,
Perrexerunt ire; reliquerunt vero illic omnes optimates.
His porro dextram miſit ardeolam prope viam
Pallas Minerva: ii tamen eam non viderunt oculis
Noctem propter tenebroſam, ſed clangentem audierunt.
Gaviſus eſt autem de ave Ulyſſes, & precatus eſt Minervam;
Audi me, Ægiochi Jovis filia, quæ mihi ſemper
In omnibus laboribus adſtas, neque te lateo
Quum moveor: nunc rurſus maxime me dilige, Minerva:
Da autem rurſus ad naves *nos* gloria-onuſtos reverti,
Patrato magno facinore, quod quidem Trojanis angori fuerit.
Secundus deinde precatus eſt pugna-ſtrenuus Diomedes;
Audi nunc & me, Jovis filia, indomita;
Sequere me, ſicut quum patrem ſequebaris Tydeum nobilem
Ad Thebas, quando utique pro Achivis legatus ivit;
Nempe ad Aſopum reliquerat ære-loricatos Achivos;
At ipſe placidam orationem ferebat Cadmeis
Illuc: ſed rediens valde ardua edidit facinora,
Te favente, magna Dea, quando ei benevola adſtares.
Sic nunc mihi lubens adſta, & me ſerva.
Tibi vero dein ego ſacrificabo, juvencam anniculam, lata-fronte,
Indomitam, quam nondum ſub jugum duxit vir:
Hanc tibi ego ſacrificabo, auro cornibus circumfuſo.
Sic dixerunt precantes; eoſque audivit Pallas Minerva.
Hi autem poſtquam precati ſunt Jovis filiam magni,
Perrexerunt ire, veluti leones duo per noctem nigram,
Per cædes, per cadavera, perque arma, & atrum cruorem.
Nec vero Trojanos fortes ſivit Hector
Dormire, ſed ſimul convocavit omnes optimates,
Quot erant Trojanorum ductores, atque principes:
His ille convocatis, ſolers ſtruebat conſilium;
Ecquis mihi hoc opus pollicitus perfecerit,
Præmium ob magnum? merces utique ei ſufficiens erit;
Dabo enim currumque, duoſque arduos-cervicibus equos,
Qui quidem præſtantiſſimi fuerint veloces apud naves Achivorum:
Quicunque *hoc* auſus fuerit, ſibi etiam ipſi gloriam reportaverit,
Naves veloces prope accedere, & cognoſcere,
Utrum cuſtodiantur naves veloces, ſicut antea;
An jam, manibus a noſtris domiti,
De fuga conſilium-agitent inter ſe, neque velint
Noctu excubias-agere, labore fatigati gravi.
Sic dixit, Illi vero omnes obmutuerunt ſilentio.
Erat autem quidam inter Trojanos Dolon, Eumedis filius
Præconis divini, dives-auri, dives-æris;

Qui

Qui ſpecie quidem erat turpis, ſed pedibus-velox;
Atque is ſolus erat inter quinque ſorores:
Qui utique tunc Trojaniſque & Hectori dixit adſtans;
Hector, me impellit cor & animus fortis
Ad naves veloces prope accedere, atque cognoſcere.
Verum age, mihi ſceptrum attolle, & mihi jura;
Certe *ipſos* equoſque, & currus varios ære,
Daturum, qui ferunt eximium Pelidem: (bor opinionem.
Tibi autem ego non vanus ſpeculator ero, neque *tuam de me* fruſtra-
Eouſque enim in caſtra penetrabo, donec venero
Ad navem Agamemnoniam, ubi forte erunt principes
Conſilia agitantes, vel fugiendi, vel pugnandi.
Sic dixit. Ille vero in manibus ſceptrum poſuit, & ei juravit;
Sciat nunc Jupiter ipſe altitonans maritus Junonis,
Non ſane iſtis equis vir vehetur alius
Trojanorum: ſed te aſſero perpetuo *iis* gaviſurum.
Sic dixit, & ſane perjurium juravit: eum tamen incitavit.
Protinus vero *ille* circa humeros poſuit curvos arcus:
Induitque exterius pellem cani lupi, (tum jaculum
Capitique impoſuit viverræ-pelle-munitam galeam; cepitque acu-
Perrexitque ire ad naves ab exercitu: neque erat
Venturus a navibus retro, ut Hectori nuncium referret.
Quum autem jam equorumque & virorum reliquit cœtum,
Ibat per viam acer. Hunc autem animadvertit accedentem
Nobilis Ulyſſes, Diomedemque allocutus eſt:
Iſte ſane, ô Diomedes, a caſtris venit vir,
Haud ſcio an navibus explorator noſtris,
An aliquod ſpoliaturus cadaverum mortuorum.
Verum ſinamus ipſum primum præterire *nos* per campum
Paululum: deinde vero ipſum inſequentes capiamus
Celeriter: ſin nos præverterit pedibus,
Semper ipſum naves verſus a caſtris compelle
Haſta impetens, ne forte urbem verſus effugiat.
Sic itaque locuti, extra viam inter cadavera
Reclinati ſunt: ille vero celeriter prætercurrit præ imprudentia.
Sed cum jam abeſſet, quantum ſulci ſunt
Mularum; (hæ enim bobus præſtantiores ſunt
Ad trahendum in novali alto compactile aratrum:)
Illi quidem accurrebant: hic vero conſtitit ſtrepitu audito:
Sperabat enim animo, qui *ſe* revocarent ſocios
Ex Trojanis venire, rurſus Hectore jubente.
Sed quando jam aberant haſtæ-jactum, vel etiam minus,
Senſit viros hoſtiles, velociaque genua movit
Ut-fugeret: illi autem confeſtim inſequi feſtinarunt.
Ac veluti quum aſperis-dentibus duo canes, periti venationis,
Aut hinnulum, aut leporem, urgent conſtanter ſemper
Locum per ſylvoſum; ille autem præcurrit clamans,

Sic

Sic hunc Tydides, atque urbium-vaſtator Ulyſſes,
A ſuis cum interclusiſſent, perſequebantur conſtanter ſemper.
Sed quando jam mox eſſet permixturus-ſe cuſtodibus
Fugiens ad naves, jam tum robur injecit Minerva
Tydidæ; ut ne quis Achivorum ære-loricatorum
Prior gloriaretur vulneraſſe, ipſe vero ſecundus veniret:
Haſta itaque impetens allocutus eſt *eum* fortis Diomedes;
Vel mane, vel te haſta aſſequar; neque te puto
Diu mea a manu effugiturum certam mortem.
Dixit, & haſtam emiſit; volens autem aberravit ab homine:
Dexterumque ſupra humerum bene-politæ haſtæ cuſpis
In terra fixa eſt: ille autem conſtitit, trepidavitque,
Crepitans dentibus (ſtridor utique per os fiebat dentium,)
Pallidus præ timore: ii vero anhelantes aſſecuti ſunt,
Manibuſque prehenderunt: ille autem lacrymans dixit;
Vivum *me* capite, at ego me redimam: eſt enim *mihi* intus
Æſque, aurumque, & artificio-multo-elaboratum ferrum:
Ex his vobis donabit pater infinita dona-ob-liberationem,
Si me vivum *eſſe* audiverit apud naves Achivorum.
Hunc autem reſpondens allocutus eſt conſilio-abundans Ulyſſes;
Confide, neque omnino tibi mors obverſetur animo:
Sed age, mihi hoc dic, & vere narra;
Quonam ſic ad naves a caſtris vadis ſolus,
Noctem per tenebroſam, quando dormiunt mortales cæteri?
An aliquod ſpoliaturus cadaverum mortuorum?
An te Hector præmiſit ſpeculatum ſingula
Naves ad cavas? an te ipſum animus impulit?
Huic autem reſpondit deinde Dolon, ſubtuſque tremebant membra;
Multo me *meo* cum damno, præter voluntatem, induxit Hector;
Qui mihi Pelidæ præclari ſolidos-ungulis equos
Daturum annuit, & currus varios ære:
Juſſit autem me euntem, celerem per noctem nigram,
Ad hoſtes prope accedere, & cognoſcere,
Utrumne cuſtodiantur naves veloces, ſicut antea;
An jam manibus noſtris domiti,
De fuga conſilium agitetis inter vos, neque velitis
Noctu excubias agere, labore fatigati gravi.
Hunc autem ſubridens allocutus eſt conſiliis-abundans Ulyſſes;
Sane tibi magna dona appetebat animus,
Equos Æacidæ bellicoſi: atqui hi difficiles *ſunt*
Viris mortalibus domitu, & equitatu,
Alii utique, quam Achilli, quem immortalis peperit mater.
Verum age mihi hoc dic, & vere narra;
Ubi nunc huc profectus reliquiſti Hectorem, paſtorem populorum?
Ubi vero ei arma jacent Martia? ubi vero ei equi?
Quomodo item aliorum Troum excubiæque & contubernia?
Quæque conſultent inter ſe, *narra*; utrumne in animo habeant

Illic manere ſecus naves procul, an ad urbem
Redituri ſint, quandoquidem domuerunt ſcilicet Achivos.
Hunc autem rurſus allocutus eſt Dolon, Eumedis filius;
Atqui ego tibi hæc valde vere narrabo;
Hector quidem inter eos qui conſiliarii ſunt,
Conſilia agitat, divini ad ſepulchrum Ili,
Seorſum a ſtrepitu: excubias vero quas quæris, heros,
Nullæ certæ tuentur caſtra, neque cuſtodiunt.
Quotquot enim Trojanorum ignis *ſunt* foci, quibus neceſſe,
Hi utique vigilant, excubiaſque agere hortantur
Inter-ſe: at contra e-multis-locis-convocati ſocii
Dormiunt; Trojanis enim permittunt cuſtodias;
Non enim ipſis liberi prope ſedent, neque uxores.
Hunc autem reſpondens allocutus eſt conſiliis-abundans Ulyſſes;
At enim quomodo nunc, Trojanis-permiſti equum-domitoribus
Dormiunt, an ſeorſum? expone mihi, ut ſciam.
Huic autem reſpondit deinde Dolon, Eumedis filius;
Ego vero tibi etiam hæc valde vere narrabo:
Ad mare quidem Cares & Pæones curvis-arcubus-armati.
Et Leleges, & Caucones, nobileſque Pelaſgi:
Ad Thymbram vero obtinent Lycii, Myſique ſuperbi,
Et Phryges equum-domitores, & Mæones bellatores-equeſtres.
Sed cur me hæc percontamini ſingula?
Si enim jam cupitis Trojanorum penetrare in caſtra,
Thraces hi ſeorſum *ſunt* novi-advenæ, extremi omnium:
Inter ipſos autem Rheſus rex, filius Eionei.
Cujus equidem pulcherrimos equos vidi, atque maximos:
Candidiores *utique ſunt* nive, curſu autem ventis pares.
Currus vero ei auroque & argento ſcite elaboratus eſt:
Arma autem aurea, ſuſpicienda, mirabile viſu,
Venit habens: quæ quidem neutiquam mortalibus convenit
Viris ferre, ſed immortalibus Diis.
At me nunc quidem navibus admovete velocibus,
Aut me ligatum relinquite hic rigido in vinculo,
Donec redieritis, & experti fueritis de me,
Utrum ſecundum veritatem dixerim vobis, an etiam ſecus.
Illum autem torve intuens allocutus eſt fortis Diomedes;
Ne, quæſo, mihi effugium, Dolon, meditere animo,
Bona quamvis nuntiaſti, quum veniſti manus in noſtras:
Si enim te nunc pretio-accepto-liberarimus, aut dimiſerimus,
Certe et poſthac venies celeres ad naves Achivorum,
Aut ſpeculaturus, aut aperte pugnans:
Sin autem meis manibus domitus vitam amiſeris,
Non amplius poſthac tu nocumentum unquam eris Argivis.
Dixit, & ille quidem eum erat mento manu craſſa
Prehenſo ſupplex precaturus: is autem cervicem mediam percuſſit,
Enſe inſurgens, & ambos incidit nervos:

Lo-

Loquentiſque adeo illius caput pulveribus miſtum eſt.
Ejus autem viverræ-pelle-munitam galeam a capite detraxerunt,
Et pellem-lupinam, & arcus reſilientes, & haſtam longam:
Et hæc quidem Minervæ prædatrici nobilis Ulyſſes
In altum ſuſtulit manu, & precans verbum dixit;
Gaude, Dea, hiſce: te enim primam in Olympo
Omnium immortalium invocabimus: ſed & inſuper
Deduc *nos* ad Thracum virorum equoſque & contubernia.
Sic dixit, & *iſta* a ſe in-altum ſublata
Poſuit ſuper myricam: conſpicuumque ſignum appoſuit,
Convellens arundines, myricæque late-frondentes ramos;
Ne laterent *eos* redeuntes, celerem per noctem nigram.
Ipſi autem progreſſi ſunt ulterius, perque arma, & atrum cruorem;
Statimque ad Thracum virorum ordines pervenerunt euntes:
Illi autem dormiebant labore fatigati, armaque illis
Pulchra juxta ipſos humi jacebant, ſcite & compoſite
Triplici-ordine: & ad eorum ſingulos bijuges equi.
Rheſus autem in medio dormiebat; juxtaque ipſum veloces equi,
Ex orbili-ad-currum-fixo extremo, loris ligati erant.
Hunc autem Ulyſſes prior conſpicatus, Diomedi oſtendit:
Is tibi, Diomedes, vir; ii vero tibi equi,
Quos nobis ſignificavit Dolon, quem occidimus nos.
Verum age, profer validum robur; neque omnino te oportet
Stare otioſe cum armis; ſed ſolve equos:
Aut tu viros occide, eruntque curæ mihi equi.
Sic dixit. Illi autem inſpiravit robur cæſia-oculis Minerva:
Interficiebatque circumquaque, horumque gemitus ortus eſt fœdus
Eſſe percuſſorum: rubeſcebatque ſanguine terra.
Veluti autem leo pecudibus incuſtoditis ſuperveniens,
Capris, vel ovibus, mala machinans irruit:
Sic quidem Thracas viros invadebat Tydei filius,
Donec duodecim interfeciſſet. At abundans-conſiliis Ulyſſes,
Quemcunque Tydides enſe percuſſiſſet adſtans,
Hunc Ulyſſes pone prehenſum pede extrahebat,
Hæc cogitans animo, ut pulchri-jubis equi
Facile tranſirent, neque tremerent animo
Supra cadavera gradientes: inſueti erant enim adhuc eorum.
Sed quando jam regem aſſecutus eſſet Tydei filius,
Hunc decimum-tertium dulci animo privavit,
Suſpirantem: malum enim ſomnium capiti adſtitit
Illa nocte, Oenidæ filius, per conſilium Minervæ.
Interea autem fortis Ulyſſes ſolvebat ſolidos-ungulis equos:
Colligavitque loris, & eduxit e turba,
Arcu percutiens, quia non ſcuticam ſplendidam
Varia ex ſella-*currus* cogitarat manibus ſumere:
Sibilavit autem dein, ſignificans Diomedi nobili.
At is anxie *ſecum* cogitabat manens, quid audacius patraret;

An ipſe currum prehenſum, ubi varia arma jacebant,
Temone extraheret, exportaretve in altum ſublatum;
An *potius* adhuc plurium Thracum animam eriperet.
Dum ille hæc volvebat mente, interim Minerva
Prope adſtans allocuta eſt Diomedem nobilem,
Reditus jam memento, magnanimi Tydei fili,
Naves ad cavas, ne & fugatus venias;
Ne forte quis etiam Trojanos excitet Deus alius.
Sic dixit. Ille vero ſenſit Deæ vocem locutæ;
Confeſtimque equos conſcendit: Verberabat autem Ulyſſes
Arcu; hique volabant celeres ad naves Achivorum. (rens Apollo;
Neque *vero* cæcam ſpeculationem habebat argenteum-arcum-ge-
Simul autem ut vidit Minervam Tydei filium comitantem,
Ei iraſcens Trojanorum ingreſſus eſt ingentem exercitum;
Excitavitque Thracum conſiliarium Hippocoontem,
Rheſi conſobrinum fortem. Hic vero e ſomno exſiliens,
Ut vidit locum vacuum, ubi ſteterant veloces equi,
Viroſque palpitantes inter fœdas ſtrages,
Tum vero ejulavitque, charumque voce-ciebat ſodalem.
Troum autem clangorque & immenſus ortus eſt tumultus
Concurſantium ſimul; ſpectabantque admirabundi ardua facinora,
Quibus viri patratis redierant cavas ad naves.
Illi vero cum *eo* perveniſſent, ubi ſpeculatorem Hectoris occide-
Tunc Ulyſſes quidem cohibuit, Jovi carus, veloces equos: (ram;
Tydides vero in-terram deſiliens, ſpolia cruenta
In manibus Ulyſſi poſuit; conſcenditque equos:
Tumque percuſſit equos, ii autem non inviti volabant
Naves ad cavas: illac enim *ire* gratum erat animo.
Neſtor autem primus ſonitum audiit, dixitque;
O amici, Argivorum ductores & principes,
Mentiar, an verum dicam? jubet autem me animus:
Utique equorum me pedibus-velocium circum ſonitus aures ferit:
Utinam ſane Ulyſſeſque & fortiſſimus Diomedes
Huc protinus a Trojanis agant ſolidos-ungulis equos.
Sed graviter timeo mente, ne quid paſſi ſint *humanitus*
Argivorum illi fortiſſimi a Trojanorum turba.
Nondum totus dictus erat ſermo, quum advenerunt ipſi:
Et illi quidem deſcenderunt in terram: hi vero gaviſi
Dextris ſalutabant, verbiſque blandis.
Primus autem interrogabat Gerenius eques Neſtor;
Dic age mihi, ô laudatiſſime Ulyſſe, ingens gloria Achivorum,
Quomodo hos equos ceperitis; *an* quia penetraveritis in caſtra
Trojanorum? an aliquis illos præbuit Deus obvius?
Utique perquam radiis ſimiles *ſunt* ſolis.
Semper equidem Trojanis immiſceor, neque omnino aio
Manere *me* apud naves, ſenex licet ſim bellator:
Attamen nondum tales equos vidi, neque animadverti;

Sed

Sed aliquem vobis puto dediſſe Deum obvium factum:
Ambos enim vos diligit nubes-cogens Jupiter,
Filiaque Ægiochi Jovis, cæſia-oculis Minerva.
Hunc autem reſpondens allocutus eſt conſiliis-abundans Ulyſſes;
O Neſtor Nelcide, ingens gloria Achivorum;
Facile Deus quidem volens etiam meliores, quam *ſunt* hi,
Equos donaverit, quoniam multo potentiores ſunt *Dii*.
Equi autem hi, ſenex, nuper-advenerunt, de quibus quæris,
Threicii: nempe ipſorum regem ſtrenuus Diomedes
Occidit, juxtaque ſocios duodecim omnes principes.
Decimum tertium *autem* ſpeculatorem interfecimus prope naves,
Quem ſcilicet ut explorator exercitus eſſet noſtri
Hector miſerat & alii Trojani illuſtres.
Sic fatus, foſſam tranſcendere fecit ſolidos-ungulis equos,
Gaudio exſultans; unaque cæteri ibant gaudentes Achivi.
Quum autem *ad* Tydidæ tentorium bene-ſtructum perveniſſent,
Equos quidem alligarunt ſcite-ſectis loris
Præſepe ad equinum; ubi videlicet Diomedis equi
Stabant veloces-pedibus, dulce triticum edentes.
Navis autem in puppi ſpolia cruenta Dolonis
Poſuit Ulyſſes, dum ſacrum parare poſſent Minervæ.
Ipſi interea ſudorem multum abluebant mari,
Ingreſſi; cruraque, & cervicem, circumque femora.
Verum poſtquam ipſis unda maris ſudorem multum
Abluiſſet a corpore, & recreati eſſent ſuo corde;
In ſolia-balneatoria ingreſſi bene-polita, lavabant.
Quum autem laviſſent, & unxiſſent ſe pingui oleo,
Jentaculo aſſidebant; e cratere vero, Minervæ,
Pleno hauſtum, libabant dulce vinum.

LIBER UNDECIMUS.

AUrora autem e lectis, a pulchro Tithono,
Surgebat, ut immortalibus lucem ferret atque mortalibus:
Jupiter vero *Deam* Diſcordiam miſit celeres ad naves Achivorum
Luctuoſam, belli ſignum in manibus geſtantem:
Stetit autem *ea* in Ulyſſis ingenti navi nigra,
Quæ in medio erat; ut vox exaudiri poſſet in utramque partem,
Et ad Ajacis tentoria Telamonii,
Et ad Achillis: qui *duo* utique ad extremas partes naves æquales
Subduxerant, virtute freti & robore manuum.
Illic ſtans clamavit Dea altumque horrendumque,
Intentiſſima-voce Achivis, magnumque robur immiſit cuique
In cor, ut indefinenter bellarent & pugnarent:
His autem ſtatim bellum dulcius factum eſt, quam redire
In navibus cavis dilectam in patriam terram.
Atrides porro clamavit, & accingi juſſit

Argivos; ipſe quoque induit ſplendidum æs.
Ocreas quidem primum circa tibias poſuit
Pulchras, argenteis fibulis apte-junctas:
Tum deinde thoracem circa pectora induebat,
Quem olim ei Cinyras dedit, hoſpitale munus ut eſſet.
Audiebatur enim ad-Cyprum-uſque magna fama, quod Achivi
Ad Trojam navibus navigaturi eſſent:
Quamobrem ei hunc dedit, gratificans regi.
Ac hujus quidem decem virgæ erant nigri cyani,
Duodecim autem auri, & viginti ſtanni:
Cæruiei item dracones ſurgebant ad collum
Tres, ab utraque parte iridibus ſimiles, quas utique Saturnius
In nube fixit, ſignum articulate-loquentibus hominibus.
Circa humeros dein jecit enſem: in eo vero clavi
Aurei collucebant: at circum vagina erat
Argentea, aureis loris apta.
Suſtulit autem totum-hominem-operiens, varium ſcutum, validum,
Pulchrum, circum quod orbes decem ærei erant;
Inque eo umbones erant viginti, ex ſtanno
Candidi, & in mediis erat *unus* ex nigro cyano.
In eo autem Gorgon trux-oculis adornata erat
Horrendum aſpiciens, & circum Terrorque, & Fuga.
Ex eo autem argenteum lorum erat: & ſupra iſtud
Cæruleus ſinuabatur draco, capitaque ei erant
Tria in-orbem-curvata, una cervice enata. (conos-habentem,
Capiti vero clavis-utrimque-ornatam galeam impoſuit, quatuor-
Setis-equinis comantem: horrendum autem criſta deſuper nutabat.
Sumpſit dein validas haſtas duas, munitas ære,
Acutas: longe autem æs ab ipſis *ad* cœlum uſque
Splendebat: inſuperque ſonitum ediderunt Minervaque & Juno,
Honorantes regem divitis-auro Mycenes.
Aurigæ tum porro ſuo præcipiebat unuſquiſque
Equos bene ex ordine tenere illic ad foſſam:
Ipſi vero pedibus, cum armis, armati
Alacres-ruebant: immenſus vero clamor ortus eſt auroram ante,
Priores autem venerunt cum equitibus ad foſſam inſtructi;
Equites vero paululum poſt ſequebantur; inter eos autem tumultum
Concitavit pernicioſum Saturnius, & ex alto demiſit rores
Sanguine madidos ex æthere, quod eſſet
Multa fortia capita orco præmature miſſurus.
Troes vero ex-altera-parte *aciem inſtruebant* ſuper tumulo campi,
Hectoremque circa magnum, & eximium Polydamantem,
Æneamque, qui inter Trojanos, Deus veluti, honorabatur a populo;
Treſque Antenoridas, Polybum, & Agenora nobilem,
Juvenemque Acamanta, ſimilem immortalibus:
Hector vero inter primos ferebat clypeum undique æqualem.
Qualis autem ex nubibus apparet exitialis ſtella,

Ali-

Aliquando collucens, interdum vero ſubit nubes opacas:
Sic Hector modo quidem inter primos apparebat,
Modo autem inter extremos, imperans. Totus vero ære
Splendebat, veluti fulgur patris Jovis Ægiochi.
Quemadmodum autem meſſores oppoſiti invicem
Segetes metendo obviam feſtinant, viri locupletis per arvum,
Tritici, vel hordei; manipuli vero crebri cadunt;
Sic Trojani & Achivi in ſe invicem inſilientes
Cædebant; neutrique recordabantur pernicioſæ fugæ:
Æqualia autem in pugna capita ferebant; ipſi vero, lupi veluti,
Ruebant: Diſcordia utique gaudebat luctuoſa aſpiciens:
Sola enim Deorum aderat pugnantibus:
At alii non ipſis aderant Dii, ſed quieti
Suis in ædibus ſedebant, ubi ſingulis
Domus pulchræ ædificatæ erant, per juga Olympi:
Omnes autem accuſabant atras nubes cogentem Saturnium,
Eo quod Trojanis volebat gloriam præbere.
Atque eorum ſane nullam habebat rationem pater: ſed, ſecedens,
Ab aliis ſeorſum ſedebat, gloria exſultans,
Inſpiciens Trojanorumque urbem & naves Achivorum,
Æriſque fulgorem, interimentesque, intereuntesque.
Ac quamdiu quidem tempus matutinum erat & creſcebat ſacra (dies,
Tamdiu valde utroſque tela attingebant, cadebatque populus:
Quo tempore vero lignator apparat prandium
Montis in ſaltibus, poſtquam ſatiavit manus
Cædendo arbores altas, ſatiaſque ejus cepit animum,
Cibique dulcis circum præcordia deſiderium occupat:
Tunc ſua virtute Danai perfregerunt phalangas,
Adhortatione facta ſociis per ordines: Agamemnon vero
Primus exſiliit; interfecitque virum Bianorem, paſtorem populorum,
Ipſum, deinde vero & ſocium Oileum agitatorem equorum.
Nempe hic ab equis *in eum* deſiliens, adverſus ſtetit;
Hunc autem recta irruentem in fronte acuta haſta
Percuſſit, neque galea haſtam ei morata eſt ære gravis,
Sed per ipſum penetravit & os, cerebrumque
Intus totum fœdatum eſt: domuit vero ipſum irruentem.
Et hos quidem reliquit illic rex virorum Agamemnon
Pectora formoſa nudatos, quum exutas abſtuliſſet tunicas:
Ipſe vero ivit Iſumque & Antiphum interfecturus,
Filios duos Priami, nothum & legitimum, ambos,
In uno curru exiſtentes: nothus quidem aurigabatur,
Antiphus autem *e curru* pugnabat inclytus: quos olim Achilles
Idæ in jugis ligavit teneris viminibus,
Paſcentes, apud oves nactus, & *demum* liberavit pretio.
Jam vero Atrides late imperans Agamemnon
Horum alterum quidem ſupra mammam ad pectus percuſſit haſta
Antiphum autem ad aurem feriit enſe; dejecitque ab equis,

Festinans vero ab iis detrahebat arma pulchra,
Agnoscens: etenim ipsos antea apud naves celeres
Viderat, quando ex Ida duxerat pedibus velox Achilles.
Sicut autem leo cervæ velocis parvulos hinnulos
Facile confringit, correptos validis dentibus,
Veniens ad lustrum, teneramque ipsis animam aufert;
Illa vero, quamvis adsit valde prope, non potest ipsis
Opitulari; illam enim ipsam tremor vehemens subit;
Confestimque fugit per quercta densa & sylvam
Festinans, sudans violentæ feræ propter impetum:
Sic illis nemo potuit arcere perniciem
Ex Trojanis, sed & ipsi ab Argivis percellebantur.
Porro *Agamemnon* Pisandrumque & Hippolochum fortem,
Filios Antimachi bellicosi, qui potissimum,
Auro ab Alexandro accepto, splendidis *scilicet* donis,
Non sinebat *Trojanos* Helenam reddere flavo Menelao;
Hujus utique duos filios cepit rex Agamemnon,
In uno curru existentes, simulque agebant veloces equos:
Nam iis ex manibus fugerant habenæ miro artificio factæ,
Atque adeo turbati sunt: itaque *in eos* contra ruit, ceu leo,
Atrides: ii vero a curru supplices orabant;
Vivos cape, Atrei fili, tuque digna accipe pretia liberationis:
Multæ utique in Antimachi ædibus opes reconditæ jacent,
Æsque, aurumque, varioque artificio elaboratum ferrum:
Ex his tibi donaverit pater infinita dona,
Si nos vivos audierit apud naves Achivorum.
Sic hi flentes allocuti sunt regem
Blandis verbis: non blandam vero vocem audiverunt;
Si ergo Antimachi bellicosi filii estis,
Qui quondam in Trojanorum concione Menelaum jubebat,
Legatum profectum, cum divino Ulysse,
Illic interficere, neque dimittere rursum ad Achivos:
Nunc certe patris indignam luetis injuriam.
Dixit, & Pisandrum quidem ab equis dejecit humi,
Hasta percussum ad pectus; atque ille supinus solo allisus est.
Hippolochus autem desiliit, quem porro humi interfecit,
Manibus gladio abscissis, & cervice amputata:
Mortariumque tanquam, projecit volvendum per turbam.
Atque hos quidem reliquit: ipse vero, ubi plurimæ turbabantur
Illuc irruebat, simulque alii bene ocreati Achivi. (phalanges,
Pedites quidem pedites interficiebant, fugientes necessitate,
Equites vero equites, (ab ipsis autem excitatus est pulvis
E campo, quem excitabant grave strepentes pedes equorum,)
Ære cædentes. At rex Agamemnon
Semper interficiens insequebatur, Argivos adhortans.
Ut vero cum ignis edax in cæduam inciderit sylvam,
Et quoquoversus contorquens ventus differt, rami autem

Cum

Cum ſtirpibus cadunt impulſi ignis impetu:
Sic ſub Atrida Agamemnone cadebant capita
Trojanorum fugientium, multique arduis-cervicibus equi
Vacuos currus cum ſtrepitu rapiebant per aciei ordines,
Aurigas deſiderantes eximios: illi vero in terra
Jacebant, vulturibus longe gratiores, quam uxoribus.
Hectorem vero extra tela ſubduxit Jupiter, extraque pulverem,
Extraque cædem, extraque ſanguinem, extraque tumultum:
Atrides autem inſequebatur vehementer Danaos adhortans.
Troes autem ad Ili ſepulchrum veteris Dardanidæ,
Medium per-campum juxta caprificum ruebant,
Cupidi urbis *adeundæ*: Ac clamans ſequebatur uſque
Atrides, cruore autem pulverulento fœdabatur manus invictas.
Quum autem jam ad Scæaſque portas & fagum veniſſent,
Ibi tandem conſtiterunt, & alii alios exſpectabant.
Alii vero adhuc per-medium campum fugabantur, boves tanquam,
Quas leo territas-fugavit, aggreſſus nocte intempeſta,
Omnes; uni autem *alicui* apparet certum exitium:
Hujus nempe cervicem frangit, correptam validis dentibus
Primum; deinde etiam & ſanguinem & viſcera omnia haurit:
Sic hos Atrides inſequebatur rex Agamemnon,
Semper occidens poſtremum: illi autem fugiebant.
Multi vero pronique & ſupini excidebant curribus,
Atridæ ſub manibus: ſupra-modum enim ante alios haſta furebat.
At cum jam forte eſſet ad urbem altumque murum
Perventurus, tum vero pater hominumque deumque
Idæ in cacuminibus reſedit abundantis-ſcatebris,
De cœlo delapſus; tenebatque fulgur in manibus;
Irin autem excitavit aureas-alas-habentem, nunciaturam:
Vade age, Iri velox, hoc Hectori verbum dic:
Quamdiu quidem videat Agamemnonem, paſtorem populorum,
Furibunde ruentem inter primos pugnatores, perdentem ordines virorum,
Tamdiu *ipſe quidem* pedem referat, cæteras autem copias hortetur
Pugnare cum hoſtibus per aſperum prælium.
Sed poſtquam *ille* vel haſta percuſſus, vel ictus ſagitta,
In currum ſaliet; tunc ei robur immittam,
Ut cædat; donec ad naves bonis-tranſtris-inſtructas pervenerit,
Occideritque ſol, & tenebræ ſacræ ſupervenerint.
Sic dixit. Nec non obſecuta eſt pedibus ventoſa velox Iris:
Deſcendit autem de Idæis montibus Ilium verſus ſacram;
Invenitque filium Priami bellicoſi Hectorem nobilem,
Stantem inque equis & curribus bene-compactis;
Prope vero adſtans allocuta eſt pedibus velox Iris;
Hector, fili Priami, Jovi conſillo par,
Jupiter me pater miſit tibi, ut hæc loquerer:
Quamdiu quidem videas Agamemnona, paſtorem populorum,

Furi-

Furibunde-ruentem inter primos-pugnatores, perdentem ordines
Tamdiu cede pugna, cæteras autem copias hortare (virorum,
Pugnare cum hoſtibus per aſperum prælium:
Sed poſtquam *iſte*, vel haſta percuſſus, vel ictus ſagitta,
In currum ſaliet, tunc tibi victoriam dabit,
Ut cædas; donec ad naves bonis-tranſtris-inſtructas perveneris,
Occideritque ſol, & tenebræ ſacræ ſupervenerint.
Ac quidem ſic locuta abiit pedibus velox Iris: 210
Hector autem de curribus cum armis deſiliit in terram,
Vibranſque acutas haſtas per exercitum ibat quoquoverſum,
Concitans ad pugnandum: ſuſcitavitque prælium grave.
Illi vero converſi ſunt *a fuga*, & adverſi ſteterunt Achivis.
Argivi etiam ex altera parte corroborarunt phalangas:
Reſtitutumque eſt prælium; ſteteruntque adverſi: Agamemnon
Primus irruit; cupiit enim longe pugnare ante omneis. (autem
Dicite nunc mihi, Muſæ, cœleſtes domos tenentes,
Quiſnam tum primus Agamemnoni obvius venerit,
Seu ipſorum Trojanorum, ſeu inclytorum ſociorum. 20
Iphidamas Antenorides, fortiſque, magnuſque,
Qui fuit educatus in Thracia gleboſa, matre ovium:
Ciſſeus hunc educavit domi parvulum exiſtentem.
Avus-maternus, qui genuit Theano genis-pulchram.
Ac poſtquam pubertatis glorioſæ pervenit ad menſuram,
Hic eum detinuit; dedítque ipſe filiam ſuam: (vorum,
Ut autem duxerat, ex *ipſo ſtatim* thalamo famam ſecutus eſt Achi-
Cum duodecim navibus recurvis, quæ eum ſequebantur.
Has quidem deinde in Percope reliquit naves æquales:
At ipſe pedeſtri-itinere profectus, ad Ilium venerat: 30
Qui utique nunc Atridæ Agamemnoni obvius venit.
Quum autem jam prope erant alter in alterum vadentes,
Atrides quidem aberravit, ejuſque averſa eſt haſta.
Iphidamas autem ad zonam, thoracem ſubter, (tus:
Percuſſit; & ipſe valide-connixus-imprimebat, robuſta manu fre-
Neque perforavit balteum omni-artificio-varium, ſed longe ante
Argento occurrens, plumbum tanquam, retuſa eſt cuſpis.
Et hanc quidem manu prehenſam late-dominans Agamemnon
Trahebat ad ſe, forti-animo, veluti leo; & ex manu *ejus*
Evulſit: eique enſe percuſſit cervicem, ſolvitque membra. 40
Sic is quidem illic lapſus dormivit æreum ſomnum,
Miſerandus, procul a legitima uxore, civibus auxilians,
Quam-virginem-duxerat, cujus nondum gratiam perceperat, mul-
ta autem dederat:
Primum centum boves dedit, deinde autem mille promiſit-
Capras ſimul & oves, quæ ei multæ-admodum paſcebantur.
Tum ſane Atrides Agamemnon *eum* interfectum-ſpoliavit;
Abiitque ferens per turbam Achivorum arma pulchra.
Hunc autem ut vidit Coon, clarus inter homines,

Major-natu Antenorides, vehemens eum dolor
Oculos cooperuit, *ob* fratrem proſtratum:
Stetit itaque a latere cum haſta, latens Agamemnona nobilem;
Percuſſitque ei brachium medium, cubitum infra,
In contrariam vero partem perrupit ſplendidæ haſtæ cuſpis.
Cohorruit vero tum rex virorum Agamemnon:
At ne ſic quidem ceſſavit a pugna, atque prælio;
Sed irruit in Coonem, tenens ventis-auctam *& firmatam* haſtam.
Ille quidem Iphidamanta fratrem & eodem-patre-natum
Trahebat pede feſtinans, & inclamabat quoſque fortiſſimos:
Illum autem trahentem per turbam, ſub clypeo umbone-munito,
Vulnerayit [*Agamemnon*] haſtili ærato, ſolvitque membra;
Ejuſque ſuper Iphidamante caput abſcidit aſtans.
Ita illic Antenoris filii ſub Atrida rege
Fato expleto, deſcenderunt in domum Orci:
Sed hic aliorum obibat ordines virorum,
Haſtaque, enſeque, magniſque ſaxis,
Quamdiu ei ſanguis adhuc calidus exſiliebat e vulnere:
At poſtquam vulnus quidem ſiccatum eſt, ceſſavitque ſanguis,
Acuti dolores ſubierunt robur Atridæ.
Ut vero cum parturientem tenet telum *doloris* acutum mulierem,
Acerbum, quod utique immittunt partuum-præſides Ilithyæ,
Junonis filiæ, amarorum dolorum arbitræ:
Sic acuti dolores ſubierunt robur Atridæ.
In currum igitur inſiliit, & aurigæ præcepit
Naves ad cavas currum-agere; cruciabatur enim corde:
Clamavit autem intentiſſima-voce Danais vociferans;
O amici, Argivorum ductores, & principes,
Vos quidem nunc a navibus arcete pontum-tranſeuntibus
Prælium grave; quoniam non me providus Jupiter
Permiſit cum Trojanis per-totum-diem pugnare.
Sic dixit: Auriga autem flagellabat jubis-pulchros equos
Naves verſus cavas: ii autem non inviti volabant;
Spumabantque pectoribus; aſpergebanturque ſubtus pulvere,
Laborantem regem a prælio ſeorſum ferentes,
Hector vero, ut vidit Agamemnonem abeuntem,
Trojanoſque & Lycios hortabatur, alte vociferans;
Trojani, & Lycii, & Dardani cominus-pugnantes,
Viri eſtote, amici, & mementote impetuoſæ fortitudinis:
Abiit vir ille fortiſſimus, mihique magnam gloriam dedit
Jupiter Saturnius: ſed recta impellite ſolidos-ungulis equos
In fortes Danaos, ut ampliorem gloriam referatis.
Sic locutus, concitavit robur & animum cujuſque.
Ut vero cum aliquis venator canes candidis-dentibus
Inſtiget in ſylveſtrem ſuem aprum, vel leonem:
Sic in Achivos inſtigabat Trojanos magnanimos
Hector Priamides, hominum-perniciei par Marti;

Ipſe autem inter primos, magnos animos habens gradiebatur;
Irruebatque in prælium, deſuper-ſtanti ſimilis procellæ,
Quæ utique deſiliens ferrugineum pontum concitat.
Tunc, Quem primum, quem vero ultimum interfecit
Hector Priamides, quando ei Jupiter gloriam dedit?
Aſſæum quidem primum, & Autonoum, & Opitem,
Et Dolopem Clytidem, & Opheltium, & Agelaum, (nentem:
Æſymnumque, Orumque, & Hipponoum fortiter-prælium-ſuſti-
Hos quidem ille principes Danaorum interfecit; at deinde
Plebem: veluti quum Zephyrus nubes agitet
Velocis Noti ingenti vortice-imbrifero verberans:
Creber autem tumidus fluctus volvitur, in altum vero ſpuma
Spargitur venti multivago flatu:
Sic utique crebra capita ab Hectore domabantur plebis.
Tum vero exitium fuiſſet, & ineluctabile-malum-afferentia facinora
Et ſane ad naves pulſi eſſent fugientes Achivi, (edita fuiſſent,
Niſi Tydidem Diomedem hortatus fuiſſet Ulyſſes;
Tydide, quid paſſi obliviſcimur impetuoſæ fortitudinis?
Verum age, huc *adſis*, amice; prope me ſta: certe enim probrum
Erit, ſi naves ceperit pugnam-expedite-ciens Hector.
Eum autem reſpondens allocutus eſt fortis Diomedes;
Certe ego manebo & ſuſtinebo: ſed parum
Noſtri erit uſus; quoniam nubes-cogens Jupiter
Trojanis utique mavult dare victoriam, quam nobis.
Dixit, & Thymbræum quidem ab equis dejecit in terram,
Haſta percuſſum mammam ſiniſtram: Ulyſſes vero
Deo-parem famulum Moliona regis. (fecerant.
Atque hos quidem deinde miſſos-fecerunt, quando a pugna ceſſare
Ipſi autem per turbam euntes turbabant, ſicut quando apri duo
In canes venaticos magnanimi irruunt:
Sic *hi* perdebant Trojanos cum-impetu converſi a fuga: Atque
Læte a fugiendo reſpirabant, Hectorem nobilem. (Achivi
Tunc *iidem* ceperunt currumque & viros, plebis fortiſſimos,
Filios duos Meropis Percoſii, qui ſupra omnes
Norat vaticinandi-artes, neque ſuos filios ſinebat
Proficiſci ad bellum viros-perdens: illi vero ei neutiquam
Paruerunt: fata enim ducebant nigræ mortis.
Hos quidem Tydides haſta-inclytus Diomedes,
Anima & vita privatos, inclytis armis ſpoliavit:
Hippodamum vero Ulyſſes & Hyperochum interfecit.
Tunc illis æquatam pugnam extendit Saturnius,
Ex Ida deſpiciens: hi vero ſeſe invicem occidebant.
Ac quidem Tydei filius Agaſtrophum vulneravit haſta
Pæonidem heroem, ad coxam: Non enim ei equi
Prope erant ad effugiendum: devius utique valde fuerat animi:
Hos enim famulus ſeorſum tenebat; ſed ipſe, pedeſtris
Ruebat per primos-pugnatores, donec ſuam perdidit animam.

Hector

Hector vero illico animadvertit per ordines, concituſque ferebatur
in ipſos
Cum clangore ; ſimulque Trojanorum ſequebantur phalanges ;
Illum autem conſpicatus cohorruit pugna-ſtrenuus Diomedes,
Statimque Ulyſſem allocutus eſt prope exiſtentem ;
In nos jam iſta pernicies volvitur, furibundus Hector :
Verum age quæſo ſtemus, & arceamus ſuſtinentes.
Dixit, & vibratam emiſit prælongam haſtam,
Et percuſſit ; neque aberravit collimans in caput
Summam juxta galeam : excuſſum autem eſt ab ære æs,
Neque pervenit ad cutem pulchram ; prohibuit enim galea
Triplex, oblonga, quam ei dedit Phœbus Apollo.
Hector vero velociter procul recurrit, imminiſtuſque eſt turbæ ;
Conſtititque in genua lapſus, & ſuſtentabat ſe manu robuſta
Terra : oculos vero nigra nox cooperuit.
Dum vero Tydides ad *petendam* haſtam ibat, quam emiſerat,
Longe per primos-pugnatores, ubi ei defixa fuerat in terram ;
Interea Hector rediit ad ſe, & rurſus in currum inſiliens,
Egit in turbam, & evitavit mortem nigram.
Haſta autem irruens allocutus eſt fortis Diomedes ;
Utique nunc effugiſti mortem, canis. Certe tibi prope
Venit malum : jam *autem* denuo te eripuit Phœbus Apollo,
Cui ſoles vota facere cum proficiſceris in ſtridorem jaculorum.
At tandem *ſane* te conficiam, quum in poſteru.n occurrero,
Si forte aliquis & mihi Deorum adjutor eſt :
Nunc interim alios perſequar, quemcunque deprehendere potuero.
Dixit, & Pæonidem haſta-inclytum interfectum-ſpoliabat.
At Alexander, Helenæ maritus comas-pulchræ,
In Tydidem arcus tendebat paſtorem populorum,
Columnam *ſibi* prætentam-habens, viri-defuncti ad ſepulchrum,
Ili Dardanidæ, priſci ſenis-honorati.
Ille quidem thoracem Agaſtrophi fortis (ab humeris,
Detrahebat a pectore ornatu-multum-vario inſignem, clypeumque
Et caſſidem gravem : hic vero arcus cornu traxit,
Et percuſſit, (nec ei irritum *prorſus* telum effugit manu,)
Plantam dextri pedis : penitus vero ſagitta
In terram defixa eſt. Hic autem valde ſuaviter ridens,
Ex inſidiis exſiliit, & glorians verbum dixit :
Vulneratus es, nec irritum telum effugit : utinam tibi,
Imum in ile jaculatus, vitam eripuiſſem :
Sic enim Trojani reſpiraſſent a calamitate,
Qui utique te horrent, leonem velut balantes capræ.
Hunc autem non expavefactus allocutus eſt fortis Diomedes :
Sagittarie, convitiator, cornu clare, puellarum-obſervator-callide :
Siquidem jam aperte contra cum armis periculum faceres,
Non utique tibi profuturus eſſet arcus & crebræ ſagittæ : (niter.
Nunc vero poſtquam me perſtrinxeris plantam pedis, gloriaris ina-

Pro nihilo habeo; perinde ac si me mulier percussisset, aut puer in-
Leve enim *est* telum viri imbellis, nullius pretii. (sipiens:
Certe aliter a me, etiam si vel paululum attigerit,
Acutum telum exit, & *virum* exanimem statim reddit:
Ac illius uxoris quidem ambæ *statim* laceratæ sunt genæ,
Liberique orbi: ipse autem sanguine terram rubefaciens
Putrescit: alites vero circum plures *sunt*, quam mulieres.
Sic dixit. Hunc autem Ulysses hasta-inclytus prope veniens
Stetit ante; is autem a-tergo desidens, telum velox
Ex pede traxit: dolor vero per corpus venit gravis.
In cursum itaque conscendit, & aurigæ præcepit
Naves versus cavas agere *currum*: dolebat enim corde.
Solus autem relictus est Ulysses hasta-inclytus, neque quisquam apud
Argivorum manebat, quoniam timor ceperat omnes: (ipsum
Ingemiscens itaque dixit ad suum magnum animum;
Hei mihi! ego, quid agam? [*quid mihi eveniet?*] ingens quidem
malum si fugero,
Multitudinem metuens; illud autem pejus, si interceptus fuero
Solus: cæteros quippe Danaos in-fugam vertit Saturnius.
Sed cur mihi hæc meus differit animus?
Novi enim, quod ignavi quidem recedunt a pugna:
Qui vero strenuus-est in prælio, hunc omnino oportet
Stare constanter, sive feriatur, sive feriat alium.
Dum is hæc versabat in mente & in animo,
Interim Troum ordines supervenerunt clypeatorum;
Concluseruntque in medio, intra se pestem collocantes.
Ut vero cum in aprum undique canes florentesque-ætate juvenes
Incitate-feruntur, ille vero prodit alto ex fruticeto,
Acuens album dentem in incurvis malis;
Undique autem *in eum* impetum faciunt; stridor vero dentium
Suboritur: ii autem sustinent protinus, horrendum licet existentem:
Sic sane tum undique in Ulyssem, Jovi charum, incitate-ferebantur
Trojani: ille vero primum quidem egregium Deiopitem
Vulneravit super humerum, insiliens acuta hasta:
Deinde vero Thoonem, & Ennomum interfecit;
Chersidamanta vero deinceps, ab equis desilientem,
Hasta, ad umbilicum, sub clypeo umbone-munito,
Vulneravit. Ille vero in pulvere delapsus, prehendit terram palma.
Atque hos quidem missos-fecit: Hippasidem vero Charopa vulnera-
Germanum-fratrem generosi Soci. (vit hasta,
Huic autem auxiliaturus Socus venit, par-deo vir:
Stetitque valde prope cum accessisset, & eum sermone allocutus est;
O Ulysse clarissime, dolorum insatiabilis, atque laboris;
Hodie vel duobus gloriabere super Hippasidis,
Talibus viris interfectis, & armis spoliatis;
Vel *tu* mea hasta percussus animam perdes.
Sic locutus, percussit ad clypeum undique æqualem:

Per clypeum quidem penetravit lucidum rapida haſta,
Et per thoracem affabre factum infixa eſt;
Omnemque a coſtis cutem abſtulit; neque tamen ſivit
Pallas Minerva miſceri viſceribus viri.
Senſit autem Ulyſſes, quod ſibi nequaquam telum lethale veniſſet:
Retroque cedens Socum ſermone allocutus eſt;
Vah! miſer, certe omnino jam te aſſequitur grave exitium:
Tu quidem me ceſſare feciſti, ne cum Trojanis *jam amplius* pugnem;
Tibi vero ego hic aio cædem & mortem nigram
Die hoc fore; meaque haſta domitum,
Gloriam mihi daturum, animam vero Plutoni equis-inſigni.
Dixit: & ille quidem in-fugam retro converſo gradu abibat;
Ei autem converſo, tergo haſtam infixit
Humerorum in medio, perque pectora trajecit:
Fragorem autem edidit cadens: inſultavitque *illi* nobilis Ulyſſes;
O Soce, Hippaſi fili bellicoſi equum-domitoris,
Occupavit te finis mortis deprehenſum, nec effugiſti.
Vah! miſer, non quidem tibi pater & veneranda mater
Oculos compriment mortuo videlicet, ſed alites
Cruda-vorantes te diripient, circum alis crebris verberatum:
Sed ubi *ego* mortuus fuero, juſta-facient mihi generoſi Achivi.
Sic fatus, Soci bellicoſi validam haſtam
Eque cute *ſua* traxit, & clypeo umbone-munito:
Sanguis autem ei extracta haſta erumpebat, angebatque *illi* animum.
Trojani vero magnanimi poſtquam viderunt ſanguinem Ulyſſis,
Cohortantes per turbam in ipſum omnes iverunt.
Verum is retrocedebat, inclamabatque ſocios:
Ter quidem tum clamavit, quantum caput capiebat viri;
Ter autem audivit clamantem bellicoſus Menelaus:
Confeſtimque Ajacem allocutus eſt prope exiſtentem:
Ajax nobiliſſime, Telamonie, princeps populorum,
Circa me Ulyſſis magnanimi venit clamor.
Ei ſimilis, ac ſi eum violenter-urgerent ſolum exiſtentem:
Trojani intercluſum in acri pugna.
Quare eamus per turbam; opitulari enim melius,
Timeo, ne quid patiatur *humanitus* inter Trojanos ſolus relictus,
Strenuus cum ſit: magnum autem deſiderium Danaos ſubeat. (vir.
Sic fatus, ipſe quidem præibat, ille vero una ſequebatur par-deo.
Invenerunt deinde Ulyſſem, Jovi charum; circa vero ipſum
Trojani ſimul ibant, ſicut perquam-avidi-cædis thoes in montibus
Circa cervum cornutum vulneratum, quem utique vulnerarit vir
Sagitta a nervo *miſſa*: ac illum quidem evadit pedibus
Fugiens, quamdiu ſanguis tepidus, & genua moventur:
Sed poſtquam hunc domuerit velox ſagitta,
Cruda-vorantes eum thoes in montibus dilaniando-vorant,
In nemore umbroſo: leonem autem adducit fortuna
Exitialem: tum thoes quidem diffugiunt, atque ille *eo* veſcitur:

Sic tunc circa Ulyſſem bellicoſum verſatum
Trojani ſimul-ibant multique et fortes: ſed ille heros
Ruens ſua haſta propulſabat crudelem diem.
Ajax vero prope acceſſit, ferens ſcutum, velut turrim;
Stetitque juxta: Trojani autem perterrefacti diffugerunt alio alius,
Atque hunc quidem Menelaus Mavortius eduxit e turba
Manu tenens, donec famulus prope egiſſet equos.
Ajax autem Trojanis inſiliens interfecit Doryclum
Priamidem, nothum filium; deinde vero Pandocum vulneravit;
Vulneravit & Lyſandrum, & Pyraſum, & Pylartem. 491
Ut vero cum inundans flumen in campum decurrit
Torrens de montibus, urgente Jovis imbre,
Multaſque quercus aridas, multaſque larices
Secum-rapit, multumque limum in mare projicit:
Sic inſequebatur turbans per campum tunc illuſtris Ajax,
Concidens equoſque & viros: necdum Hector
Audierat; quippe pugnæ in ſiniſtra parte præliabatur totius,
Ripas juxta fluvii Scamandri; ubi maxime
Virorum cadebant capita, clamorque immenſus exortus erat, 500
Neſtoraque circa magnum, & Mavortium Idomeneum.
Hector utique inter hos verſabatur, ardua patrans
Haſtaque, equeſtrique virtute; juvenumque vaſtabat phalangas.
Necdum *tamen* ceſſiſſent de via nobiles Achivi,
Niſi Alexander, Helenæ maritus comas-pulchræ, (rum,
Ceſſare-feciſſet a ſtrenue-pugnando Machaonem paſtorem popula-
Sagitta tres-hamos-habente percuſſum ad dextrum humerum:
De hoc nempe pertimuerunt robur ſpirantes Achivi,
Ne forte eum, pugna inclinata, interficerent:
Statim autem Idomeneus allocutus eſt Neſtora nobilem; 15
O Neſtor Neleïde, magna gloria Achivorum,
Age, tuos currus conſcende; juxtaque Machaon
Aſcendat: adque naves celerrime dirige ſolidos-ungulis equos.
Medicus enim vir *multis* æquiparandus aliis,
Sagittiſque exſcidendis, mitibuſque pharmacis inſpergendis.
Sic dixit, neque non-obſecutus-eſt Gerenius eques Neſtor:
Statim autem ſuos currus conſcendit; juxtaque Machaon
Aſcendit, Æſculapii filius eximii medici:
Seutlea autem verberabat equos, hi vero non inviti volabant
Naves verſus cavas: eo enim *ire* gratum erat animo. 25
Cebriones interea Trojanos turbatos animadvertit,
Juxta Hectorem in-curru-ſedens, & ipſum verbis affatus eſt;
Hector, nos quidem hic verſamur inter Danaos,
In extremitate pugnæ horriſonæ: at ſane cæteri
Trojani turbantur promiſcue equique & ipſi.
Ajax ſcilicet turbat *eos* Telamonius: Bene utique ipſum novi;
Latum enim circa humeros gerit ſcutum. Sed & nos
Illuc equoſque & currum dirigamus, ubi maxime

Equites

Equites peditesque, pernicioso certamine strenue-conserto,
Mutuo se occidunt; clamor autem immensus exortus est.
Sic fatus, verberavit jubis-pulchros equos
Scutica arguta: illi autem verba sentientes,
Velociter agebant celerem currum inter Trojanos & Achivos,
Calcantes cadaveraque & scuta: Sanguine autem axis
Subtus totus fœdabatur, & ambitus qui *erant* circa sellam-currus,
Quos utique ab equinis ungulis guttæ aspergebant,
Atque a canthis: Ille autem cupiebat ingredi turbam
Virorum, perrumpereque, insiliens; tumultumque
Immisit malum Danais, parumque cessabat ab hasta.
Ac quidem aliorum obibat ordines virorum,
Hastaque, ensque, magnisque saxis:
Ajacis autem vitabat pugnam Telamonii.
Jupiter vero pater Ajaci in-alto-sedens metum incussit:
Stetit vero attonitus, in-tergum autem rejecit scutum septem bubulis-pellibus-munitum;
Pavefactus autem recedebat, circumspectans in turba, feræ similis,
Subinde-se convertens, lente genua alternans.
Ut vero fervidum leonem boum a stabulo
Abigunt canesque & viri rustici,
Qui utique ipsum non sinunt boum pinguedinem eripere,
Totam-noctem vigilantes: ille autem carnium cupidus
Recta-irruit; sed nihil proficit: frequentia enim jacula
Adversa volant audacibus a manibus,
Incensæque faces, quas nempe horrens recedit, incitatus licet:
Mane autem seorsum discedit mœsto animo:
Sic Ajax tum a Trojanis tristis corde
Abiit admodum invitus: valde enim timebat navibus Achivorum.
Ut vero cum asinus in arvum ingressus prævalet pueris
Tardus, in quem utique inviti baculi circum fracti sunt,
Tondetque ingressus altam segetem; pueri vero
Verberant baculis; at vis infirma *est* ipsorum;
Vixque expellunt, *nec nisi* postquam saturatus sit pabulo:
Sic tunc dein Ajacem magnum Telamonium filium
Trojani magnanimi & e-longinquo-vocati socii,
Percutientes hastilibus medium scutum, continenter sequebantur.
Ajax vero, nunc quidem recordabatur impetuosæ fortitudinis,
Retro conversus, & cohibebat phalangas
Trojanorum equum-domitorum; nunc vero vertebat-se ad fugam;
Omnibus autem se opposuit, *ne* celeres ad naves irent:
Ipse vero Trojanorum & Achivorum furebat in-medio
Stans: at jacula audacibus a manibus,
Alia quidem in scuto magno figebantur, impetu-acta adversus;
Multa vero & in medio spatio, antequam corpus candidum attingerent,
In terra stabant, cupientia corpore se saturare.
Hunc autem ut vidit Euæmonis præclarus filius,

Eurypylus, crebris oppreſſum jaculis;
Stetit juxta eum profectus, & jaculatus eſt haſta ſplendida,
Et percuſſit Phauſiadem Apiſaonem, paſtorem populorum,
Hepar ſubter præcordia; continuoque genua ſolvit:
Eurypylus autem inſiliit, & auferebat arma ab humeris.
Hunc autem ut animadvertit Alexander divina-forma-præditus
Arma auferentem Apiſaonis, ſtatim arcum
Adduxit in Eurypylum, & ei percuſſit femur ſagitta
Dextrum: fracta eſt autem arundo, & gravi-dolore-affecit femur.
Retro autem ſociorum ad agmen recedebat, mortem evitans,
Vociferatuſque eſt alta-voce Danaos inclamans;
O amici, Argivorum ductores, & principes,
Conſiſtite converſi, & arcete fævum diem
Ab Ajace, qui telis obruitur; nec ipſum opinor
Evaſurum ex pugna horriſona: ſed omnino contra
Conſiſtite, circum Ajacem magnum Telamonium filium.
Sic dixit Eurypylus vulneratus: Illi autem juxta ipſum
Propinqui conſtiterunt, ſcuta humeris inclinantes,
Haſtas elevantes. His autem obvius iit Ajax:
Stetitque converſus, ut venit ad agmen ſociorum.
Sic hi quidem pugnabant, inſtar ignis ardentis.
Neſtorem vero e prælio ferebant Neleïæ equæ
Sudantes; ducebantque Machaonem, paſtorem populorum.
Hunc autem proſpiciens agnovit pedibus-celer nobilis Achilles:
Stabat enim in extrema ingenti navi,
Intuens laborem gravem, fugamque lachrymoſam:
Statim vero ſocium ſuum Patroclum allocutus eſt,
Clamans e navi; Ille autem ex tentorio ut-audivit,
Prodiit par Marti: Mali autem ei fuit principium.
Hunc prior allocutus eſt Menœtii fortis filius;
Cur me vocas, Achille; quid autem tibi opus eſt me?
Hunc autem reſpondens allocutus eſt pedibus velox Achilles;
Nobilis Menœtiade, meo cariſſime animo,
Nunc puto ad genua mea futuros Achivos
Supplicantes; neceſſitas enim urget non jam *amplius* tolerabilis.
Sed i nunc, Patrocle, Jovi chare, Neſtorem interroga,
Quemnam hunc ducat vulneratum e prælio:
Certe quidem a tergo Machaoni omnia ſimilis-videtur
Aſclepiadæ, ſed non aſpexi vultum hominis:
Equi enim me præterierunt, ulterius properantes.
Sic dixit. Patroclus vero dilecto obſecutus eſt ſocio:
Perrexit itaque currere, præterque tentoria & naves Achivorum,
Illi interea cum jam ad tentorium Neleïdæ perveniſſent,
Ipſi quidem deſcenderunt in terram almam:
Equas autem Eurymedon famulus ſolvit ſenis
E curru: ipſi vero ſe-reficiebant a calore ſudorem exſiccando a
Stantes ad ventum in littore maris: Ac deinde (tunicis,

In

In tentorium profecti, in ſellis-recubitoriis ſederunt. (mede,
Iis autem parabat potionem-miſcellaneam comas pulchra Hec-
Quam abduxit a Tenedo ſenex, quando *eam* diripuit Achilles,
Filiam Arſinoi magnanimi; quam ei Achivi
Electam-dederunt, quoniam conſilio præſtabat omnibus:
Hæc eis primum quidem appoſuit menſam
Pulchram, pedes-cyaneos-habentem, politam: ac ſuper eam
Æream lancem; & in *ea* cepam, potioni-*aptum* opſonium,
Atque mel recens, juxtaque farinæ ſacræ fructum: 630
Juxta etiam poculum perpulchrum, quod domo attulerat ſenex,
Aureis clavis diſtinctum; anſæ autem ejus
Quatuor erant; binæque columbæ circum ſingulas
Aureæ paſcebantur, duoque infra fundi erant.
Alius quidem *ſenex* non ſine labore ſubmoviſſet a menſa,
Plenum exiſtens: Neſtor vero ſenex ſine-labore tollebat.
In hoc utique ipſis miſcuit mulier, ſimilis deabus,
Vino Pramnio, inſuper autem caprinum raſit caſeum
Radula ærea, ſuperque farinas albas inſperſit:
Ac bibere juſſit, poſtquam apparaſſet potionem miſcellaneam. 40
Illi autem poſtquam bibentes exemiſſent peraridam ſitim,
Sermonibus delectabantur inter ſe colloquentes.
Patroclus vero foribus aſtitit, par-deo vir:
Hunc autem conſpicatus ſenex, a ſede ſurrexit ſplendida,
Introque duxit manu prehenſum, & conſidere juſſit:
Patroclus autem contra renuebat, dixitque ſermonem; (ſuadebis,
Non ſedendi-tempus eſt, ſenex Jovis-alumne, neq; *enim* mihi per-
Verendus *eſt*, ſtomachoſus *eſt*, qui me miſit ſciſcitatum,
Quemnam hunc ducas vulneratum: quin & ipſe
Agnoſco; video nempe Machaonem, paſtorem populorum. 50
Nunc igitur rem dicturus, nuncius redeo Achilli:
Bene vero tu noſti, ſenex Jovis-alumne, qualis ille
Difficilis vir: cito vel inſontem culpaverit.
Huic autem reſpondit deinde Gerenius eques Neſtor;
Cur vero ſic Achilles miſeratur filios Achivorum,
Qui jam tolis vulnerati ſunt? neque ſane novit
Luctus quantum excitatum ſit per exercitum; fortiſſimi enim
In navibus jacent, eminus cominuſque vulnerati.
Percuſſus eſt quidem *ſagitta* Tydides fortis Diomedes;
Vulneratus eſt etiam Ulyſſes haſta-inclytus, & Agamemnon: 60
Percuſſus item Eurypylus ad femur ſagitta:
Hunc etiam alterum ego modo abduxi e prælio,
Sagitta a nervo percuſſum: at Achilles,
Strenuus cum ſit, Danaorum nullam curam gerit, neque miſeretur.
An exſpectat, donec jam naves veloces prope mare,
Argivis *fruſtra* reſiſtentibus, igne hoſtili comburantur,
Ipſique interficiamur alii ſuper alios? non enim mea vis
Eſt, qualis antea fuit in agilibus membris.

Utinam ſic pubeſcerem, roburque mihi firmum eſſet,
Sicut quando inter Eleos & nos certamen ortum eſt,
De boum-abactione, quando ego interfeci Itymoneum,
Fortem Hypirochidem, (qui in Elide habitabat,)
Pignora abigens: ille vero vim-propulſans a ſuis bobus,
Percuſſus eſt inter primos mea a manu jaculo;
Concidit autem, copiæque undiquaque trepidæ aufugerunt agreſtes:
Prædam igitur ex campo colegimus valde multam,
Quinquaginta boum armenta, totidem greges ovium,
Tot ſuum greges, tot greges magnos caprarum:
Equaſque flavas centum & quinquaginta,
Omnes fœminas: multis etiam pulli ſuberant.
Et hæc quidem abegimus Pylum Neleïum intra,
Nocturni in urbem: lætatus eſt autem animo Neleus,
Quod mihi contigiſſent multa juveni ad bellum profecto.
Præcones autem canore edixerunt, ſimul ac aurora apparuit,
Illos adeſſe, quibus debitum deberetur in Elide ampla:
Congregati itaque Pyliorum principes viri
Dividebant: (multis enim Epei debitum debebant:
Quandoquidem nos pauci malis-fracti in Pylo eramus.
Veniens enim afflixerat vis Herculea,
Superioribus annis: interfecti autem fuerant, quotquot optimi.
Duodecim enim Nelei eximii filii eramus,
Quorum ſolus relictus ſum; alii autem omnes perierunt.
Ob hæc animo-elati Epei ære-loricati,
Nos inſultantes, iniqua moliti erant:)
Senex autem ſibi armentumque boum & gregem magnum ovium
Exemit, electis trecentis, atque paſtoribus.
(Nam & ipſi debitum magnum debebatur in Elide ampla,
Quatuor *ſcilicet* in curſu-victores equi cum ipſis curribus,
Qui ierant ad præmia *reportanda*; de tripode enim erant
Curſu-certaturi; eos autem illic rex virorum Augeas
Detinuit; aurigamque dimiſit triſtem, equorum *cauſſa*.
Ob hæc ſenex dicta iratus atque facta,
Exemit *ſibi* admodum multa,) reliqua autem populo dedit
Dividenda, ne quis ab eo fraudatus abiret æquali *portione*.
Nos quidem hæc ſingula adminiſtrabamus, perque urbem
Faciebamus ſacra diis: illi vero tertio die omnes
Venerunt ſimul ipſique multi & ſolidi ungulis equi,
Cum univerſis copiis; cumque ipſis Moliones *duo* arma induerant,
Pueri adhuc exiſtentes, nondum perquam periti impetuoſæ *in-pugnæ* fortitudinis.
Eſt autem quædam *nomine* Thryoeſſa urbs, arduo loco ſita,
Procul ad Alpheum, extrema Pyli arenoſi:
Hanc obſidebant, evertere cupidi:
Sed cum totum campum tranſiſſent, nobis utique Minerva
Nuncia venit currens ab Olympo, ut armaremur,

Nocturna,

Nocturna, nec invitum per Pylum populum congregavit,
Sed valde incitatos cupiditate pugnandi; neque me Neleus
Sinebat armari; abscondit autem mihi equos;
Nondum enim omnino me existimabat peritum esse bellicorum o-
Veruntamen & sic inter equites insignis eram nostros, (nerva.
Pedes licet existens, quandoquidem sic *me* duxit ad pugnam Mi-
Est autem quidam fluvius Minyeïus in mare *so* projiciens,
Prope Arenam, ubi exspectabamus auroram pulchram
Equites Pyliorum; affluebantque *interea* agmina peditum.
Inde cum universis copiis, armis armati,
Meridiani pervenimus ad sacrum fluentum Alphei.
Ibi Jovi cum feciſſemus præpotenti sacra opima,
Taurumque Alpheo, taurum & Neptuno *sacrificaſſemus*,
Ac Minervæ oculos cæsiæ bovem indomitam;
Cœnam deinde sumpsimus per exercitum turmatim:
Et dormivimus in armis suis quisque
Circum fluenta fluvii: At magnanimi Epei
Circumstabant jam, urbem vastare cupidi:
Sed ipsis ante apparuit magnum opus Martis:
Quum enim sol lucidus eminuit supra terram,
Congressi sumus pugna, Jovique supplicantes & Minervæ.
At quando jam Pyliorum & Epeorum *commissum* erat certamen,
Primus ego occidi virum, abstulique solidos ungulis equos,
Mulium bellatorem; gener vero *is* erat Augeæ,
Maximamque natu filiam habebat flavam Agameden,
Quæ tot pharmaca norat, quot alit lata terra.
Hunc quidem ego accedentem percussi ærata hasta;
Prolapsusque est in pulvere; ego vero in currum insiliens,
Steti inter primos pugnatores: sed magnanimi Epei
Territi fugerunt alio alius, ut viderunt virum lapsum,
Ductorem equitum, qui fortissimus erat in præliando.
At ego irrui, atræ procellæ par:
Quinquaginta autem cepi currus, duoque in unoquoque
Viri mordicus prehenderunt solum, mea hasta domiti.
Et sane Actorionas Molionas juvenes interfeciſſem,
Nisi ipsos pater late-dominans Neptunus
Ex pugna *ereptos* servasset, tectos caligine multa.
Tum Jupiter Pyliis magnam victoriam dedit:
Tantisper enim insecuti sumus per stratum clypeis campum,
Interficientesque ipsos, armaque pulchra colligentes;
Donec ad Buprasium tritici-ferax egimus equos,
Petramque Oleniam & Alesium, ubi Colone
Vocatur: unde rursum avertit copias Minerva.
Ibi virum interfectum extremum reliqui; atque Achivi
Retro a Buprasio Pylum-versus agebant veloces equos: (nibus.
Omnes autem gratias agebant, ex Dils Jovi, Nestorique ex homi-
Talis fui, si quando eram, inter viros: sed Achilles

Solus

Solus virtute ſua fruetur; certe ipſum credo
Multum poſt doliturum, ubi exercitus perierit.
O amice, ſane quidem tibi Menœtius ſic præcepit
Die illo, quo te ex Phthia ad Agamemnonem miſit:
(Nos autem intus exiſtentes, ego & nobilis Ulyſſes,
Omnia ſane in ædibus audiebamus, ſicut præcipiebat:
Pelei ſcilicet venimus domos habitantibus commodas,
Copias cogentes per Achæida feracem:
Ibique tum heroëm Menœtium invenimus intus:
Atque te, juxta & Achillem: ſenex autem equum-agitator Peleus
Pinguia femora adolebat bovis, Jovi gaudenti-fulmine,
Aulæ in ſepto: tenebatque aureum poculum,
Libans nigrum vinum ſuper ardentia ſacra.
Vos quidem bovis apparabatis carnes, nos vero tum
Stabamus in veſtibulo: Attonitus autem exſiliit Achilles,
Introque duxit manu prehenſos, atque conſidere juſſit,
Dapeſque-hoſpitales abunde appoſuit, quas hoſpitibus fas eſt.
Ac poſtquam ſaturati fuimus cibo & potu,
Ordiebar ego ſermonem, hortans vos ſimul ſequi:
Vos autem omnino volebatis, hi vero ambo multa præceperunt:
Peleus quidem ſuo filio ſenex præcepit Achilli,
Semper fortiſſime ſe gerere, & virtute ſuperiorem eſſe aliis:
Tibi vero itidem ſic præcepit Menœtius, Actoris filius;)
Fili mi, genere quidem ſuperior eſt Achilles,
Major natu vero tu es: viribus autem ille multo præſtantior;
Sed bene ei da prudens conſilium, & admone,
Et ei præcipe: ille autem obſequetur in bonum ſane.
Sic precepit ſenex, tu vero obliviſceris: ſed vel nunc
Hæc dicas Achilli bellicoſo, ſi forte obſequetur.
Quis vero ſcit, an ei, favente Deo, animum commoveas
Admonitum? bona utique admonitio eſt amici.
Si vero aliquod mentibus ſuis vaticinium evitat,
Et aliquod ei a Jove dixit veneranda mater, *quominus ipſe eat;*
Saltem te mittat: ſimul autem cæteræ copiæ ſequantur
Myrmidonum, ſi forte quid luminis Danais fias:
Et tibi arma pulchra det ad prælium gerenda;
Si forte, te illum ob-ſimilitudinem-credentes, abſtineant pugna
Trojani, reſpirentque Mavortii filii Achivorum
Afflicti *jam?* exigua ſane reſpiratio in bello, *profuerit.*
Facile vero integri defeſſos viros prælio *aggreſſi*
Repellatis ad urbem, a navibus & tentoriis.
Sic dixit; eique animum in pectoribus commovit:
Perrexit itaque currere juxta naves ad Æacidem Achillem.
Sed cum jam e regione navium Ulyſſis divini
Perveniſſet currens Patroclus, ubi eis forumque & jus-dicendi-lo-
Erat, ubi etiam eis Deorum conſtituta erant altaria; (cus
Illic ei Eurypylus percuſſus occurrit,

Generoſus

Generoſus Euæmonides, femore ſagitta,
Claudicans e pugna; humiduſque defluebat ſudor
Ex humeris & capite: eque vulnere gravi
Sanguis niger ſcaturiebat: mens tamen firma erat.
Hunc autem intuitus, miſeratus eſt Menœtii fortis filius;
Et dolens, verbis alatis *eum* allocutus eſt;
Ah miſeri, Danaorum ductores & principes:
Siccine eratis procul ab amicis & patria terra
Satiaturi in Troja veloces canes alba pinguedine?
Sed age mihi hoc dic, Jovis-alumne Eurypyle heros;
Adhucne omnino ſuſtinebunt immanem Hectorem Achivi,
An jam conficientur ab ipſo haſta domiti?
Huic autem Eurypylus prudens reſpondit;
Nullum-amplius, nobiliſſime Patrocle, præſidium Achivis
Erit; ſed in navibus nigris cadent.
Illi enim jam omnes, quotquot ante erant fortiſſimi,
In navibus jacent eminus cominuſque vulnerati
Manibus Trojanorum: horum vero robur augeſcit perpetuo.
At me quidem tu ſerva, ducens ad navem nigram;
Femoreque exſcinde ſagittam; ab eoque ſanguinem nigrum
Ablue aqua tepida & lenia medicamenta inſperge,
Salubria; quæ te aiunt ab Achille doctum eſſe,
Quem Chiron docuit, juſtiſſimus Centaurorum.
Medici enim, Podalirius & Machaon,
Hunc quidem in tentoriis puto vulnus habentem,
Indigentem & ipſum eximii medici,
Jacere: alter autem in campo, Trojanorum ſuſtinet acrem Martem.
Hunc autem viciſſim allocutus eſt Menœtii fortis filius;
Quomodo eſſe poterunt [*quo evadent*] hæc opera? quid agemus,
Vado, ut Achilli bellicoſo nuncium referam, (Eurypyle heros?
Quem Neſtor mandavit Gerenius, cuſtos Achivorum:
Attamen ne ſic quidem te dimittam afflictum.
Dixit, & in ſinu ſuſceptum ferebat paſtorem populorum
In tentorium: famuſus autem ut vidit, ſubſtravit pelles bubulas.
Ibi illo porrecto, e femore exſcidit cultro
Acutum telum peramarum: ab ipſo autem ſanguinem atrum
Abluit aqua tepida; & radicem immiſit amaram,
Manibus contritam, dolores adimentem, quæ ei cunctos
Sedavit dolores: Vulnus quidem ſiccatum eſt, ceſſavitque ſanguis.

LIBER DUODECIMUS.

SIC quidem in tentoriis *Patroclus* Menœtii fortis filius
Curabat Eurypylum vulneratum: verum pugnabant
Argivi & Trojani catervatim-miſti, neque jam erat
Foſſa amplius prohibitura Danaorum, & murus ſupra
Latus, quem fecerant ad *defendendas* naves; circum autem foſſam
Duxerant;

Duxerant; neque Diis dederant inclytas hecatombas;
Ut ſibi naveſque veloces & prædam multam
Intus continens tueretur: Diis autem invitis ſtructus erat (manſit.
Immortalibus; quocirca etiam nequaquam longum tempus integer
Quamdiu quidem Hector vivus erat, & iraſcebatur Achilles,
Et Priami regis non-everſa urbs erat,
Tamdiu utique & magnus murus Achivorum integer fuit:
At poſtquam Trojanorum quidem mortui ſunt, quotquot fortiſſimi,
Multique Argivorum, partim quidem domiti ſunt, partim autem
Et everſa eſt Priami urbs decimo anno, (ſuperſtites,
Argiviquè in navibus dilectam in patriam redierunt;
Tum tandem inierunt-conſilium Neptunus & Apollo
Murum abolere, fluviorum vi immiſſa,
Quotquot ab Idæis montibus in mare profluunt,
Rheſuſque, Heptaporuſque, Careſuſque, Rhodiuſque,
Granicuſque, & Æſepus, divinuſque Scamander,
Et Simoïs, ubi multa ſcuta & galeæ
Deciderant in arenis, & ſemideorum genus virorum:
Horum omnium eodem oſtia convertit Phœbus Apollo,
Perque novem dies in murum immiſit *eorum* curſum: pluebat in-
Continuo, ut citius mari-ſubmerſa mœnia redderet. (terim Jupiter
Ipſe autem Neptunus tenens manibus tridentem,
Præibat; omniaque fundamenta undis amovit
Stipitum & lapidum, quæ jecerant laborantes Achivi;
Planaque fecit juxta rapidum Helleſpontum:
Rurſuſque littus magnum arenis cooperuit,
Muro abolito: fluvios autem vertit, ut redirent
In ſuum *quiſque* alveum, qua ante demittebant pulchre-fluentem
Sic ſane erant in poſterum Neptunus & Apollo (aquam.
Facturi: tum vero circa pugna clamorque exarſit
Murum bene-ſtructum; ſonitumque-reddebant compages turrium
Percuſſæ: Argivi vero Jovis flagello domiti,
Naves ad cavas concluſi tenebantur,
Hectorem timentes, violentum-artificem-fugandi *hoſtes*:
Quippe ille, ſicut antea, pugnabat par turbini.
Ut vero quando interque canes & viros venatores,
Aper, ſive leo verſatur, præ robore truces-oculos-volvens;
Illi vero quadratis-agminibus quum ſe-ipſos inſtruxerunt,
Adverſi ſtant, & jaculantur crebra
Spicula de manibus; ejus autem nunquam generoſum cor
Pavet, neque fugam capeſſit: fortitudo vero ipſum occidit:
Crebroque ſe convertit, ordines virorum tentans;
Quaque fecerit impetum, ibi cedunt ordines virorum:
Sic Hector turbam obiens ſe motabat, ſocios
Foſſam adhortans tranſcendere: neque *tamen* ei equi
Audebant, pedibus-veloces: valde autem hinniebant in ſummo
Labro ſtantes: abſterrebat enim foſſa
Lata;

Lata; neque transilire in promptu erat, neque transitu
Erat facilis: Præcipitia enim declivia circa totam
Stabant utrinque: desuper autem vallis
Acutis munita erat, quos defixerant filii Achivorum
Densos & magnos, *adversus* hostes munimentum.
Illuc non sane facile equus volubilem currum trahens (possent.
Intrasset; pedites vero animo-incitato-cupiebant, si perficere
Tum vero Polydamas audaci Hectori dixit astans; 60
Hectorque, & alii Trojanorum duces, atque sociorum;
Temere per fossam impellimus veloces equos:
Ea quippe admodum difficilis transitu: valli enim in illa
Acuti stant, & ad ipsos murus Achivorum:
Illuc nullo modo licet descendere, neque pugnare,
Equitibus: Angustiæ enim *sunt*, ubi *eos* sauciatum iri puto.
Quod si jam omnino animo-inimico *Græcos* perdit
Jupiter altitonans, Trojanisque vult auxiliari;
Sane equidem ego vellem vel statim hoc effectum,
Inglorios perire procul-ab Argis hic Achivos: 70
Sin vero conversi fuerint, & repulerint *nos*
A navibus, & fossæ impegerimus profundæ;
Non deinceps puto ne nuncium quidem reversurum
Retro ad urbem, *elapsum*, iterum-ad-pugnam-conversis ab Achivis.
Verum agite, sicut ego dixero, obsequamur omnes:
Equos quidem famuli contineant prope fossam,
Ipsi vero, pedibus, armis induti,
Hectorem omnes sequamur conferti: at Achivi
Non sustinebunt, siquidem ipsis exitii fines impendent.
Sic dixit Polydamas; placebatque Hectori consilium tutum: 80
Statim itaque de curribus cum armis desiliit in terram.
Ac ne cæteri quidem Trojani in equis convenerunt;
Sed desilierunt cum impetu, ut viderunt Hectorem nobilem.
Aurigæ quidem deinde suo præcepit quisque,
Ut equos bene ex ordine coërcerent illic ad fossam:
Ipsi vero in-ordines-digesti, se ipsos instruentes,
In-quinque-agmina distributi, simul duces sequebantur.
Alii quidem cum Hectore iverunt & eximio Polydamante,
Qui plurimi & fortissimi erant, cupiebantque maxime
Muro rupto cavas ad naves pugnare: 90
Et ipsos Cebriones tertius sequebatur; apud currus autem
Alium, Cebrione deteriorem, reliquit Hector.
Aliis vero Paris præfuit, & Alcathous, & Agenor.
Tertiis autem Helenus & Deiphobus divina-forma-præditus,
Filii duo Priami; tertiusque erat Asius heros,
Asius Hyrtacides, quem ab-Arisba vexerant equi
Rutili, magni, fluvio a Selleente.
At quartorum ductor erat strenuus filius Anchisæ
Æneas: cumque eo duo Antenoris filii,

Archi-

Archilochusque Acamasque, pugnæ periti omnigenæ.
Sarpedon vero dux-erat inclytorum sociorum;
Assumpsitque Glaucum & Mavortium Asteropæum:
Hi enim ei visi sunt eximie esse fortissimi (omnes.
Cæterorum, post se ipsum scilicet; ipse vero antecellebat etiam
Hi igitur; postquam se firme-aptassent affabre-factis boum-tergo-
Iverunt recta in Danaos animosi, neque amplius putabant (ribus,
Sustenturos, sed in navibus nigris casuros.
Tum cæteri Trojani, & longe-vocati-socii,
Consilio Polydamantis inculpati paruerunt:
At non Hyrtacides voluit Asius princeps virorum
Illic relinquere equos & aurigam famulum;
Sed una-cum ipsis accedebat ad naves veloces,
Demens; neque enim erat, malo fato evitato,
Equis & curribus exsultans a navibus
Retro reversurus ad Ilium ventosam:
Prius enim eum fatum infaustum circumtexit,
Ex hasta Idomenei præclari Deucalionidæ.
Irruit enim navium ad sinistram-partem, qua Achivi
Ex campo redibant cum equis & curribus:
Hac equosque & currum egit, neque in portis
Invenit occlusas januas, & longum vectem *oppessulatum*:
Sed apertas tenebant viri, si quem sociorum
E bello fugientem salvum-reciperent ad naves. (bantur
Hac utique recta animo-elato equos dirigebat; & *sui* simul seque-
Acutum clamantes: Putabant enim non amplius Achivos
Sustenturos esse, sed in navibus nigris casuros;
Dementes: in portis quippe duos viros invenerunt fortissimos,
Filios animosos Lapitharum bellicosorum;
Alterum quidem, Pirithoi filium strenuum Polypœtem,
Alterum vero, Leonteum, hominum-perniciei parem Marti:
Hi scilicet ante portas altas
Stabant, ut quando quercus in montibus proceræ,
Quæ quidem ventum sustinent & pluviam dies omnes,
Radicibus magnis late-porrectis hærentes:
Sic utique hi manibus freti atque viribus,
Manebant advenientem magnum Asium, neque fugiebant.
Illi vero recta ad murum bene-structum, tergora-boum arida
In altum elevantes, ibant magno cum fremitu,
Asium circa regem, & Iamenum, & Orestem,
Asiademque Acamanta, Thoonaque, Oenomaumque.
Atqui hi [*Polypœtes & Leonteus*] adhuc quidem bene-ocreatos A-
Hortabantur, intus existentes, pugnare pro navibus: (chivos
Sed postquam in murum ruentes animadverterunt
Trojanos, Danaorumque ortus est clamorque fugaque;
Tum tandem hi duo erumpentes, portas ante pugnabant,
Agrestibus apris similes, qui in montibus

Virorum

Virorum atque canum excipiunt tumultum advenientem,
Obliquoque impetu-ruentes, circa ſe frangunt ſylvam,
Ad radices uſque exſcindentes, ſubtuſque ſtridor dentium
Oritur, donec aliquis jaculatus vitam *eis* eripuerit:
Sic horum reſonabat æs in pectoribus lucidum,
Hinc illinc percuſſorum: valde enim fortiter præliabantur,
Copiis ſuperne freti, atque *propriis* viribus.
Illi quippe ſaxis-miſſilibus, bene-ædificatis a turribus
Jaculabantur, propugnantes ſibique ipſis & tentoriis,
Navibuſque velocibus: Nives autem ut cadunt in terram,
Quas ventus vehementer-flans, nubes opacas agitans,
Crebras e-ſublimi-effundit in terram almam:
Sic horum e manibus tela fluebant, tam Achivorum,
Quam etiam ex Trojanorum: galeæ autem circum raucum ſonabant
Percuſſæ ingentibus-ſaxis, & clypei umbonibus-muniti.
Tum vero ingemuitque & ſua percuſſit femora
Aſius Hyrtacides, & indignatus verbum dixit;
Jupiter pater, igitur jam & tu fallax factus es
Omnino: Non enim ego putabam heroas Achivos
Suſtenturos noſtrum robur & manus invictas:
At illi, ut veſpæ in medio maculoſæ, aut apes,
Nidos faciunt viam ad aſperam,
Neque relinquunt concavam domum, ſed manentes
Viros venatores, pugnant pro natis:
Sic illi nolunt a portis, *tantum* duo licet exiſtentes,
Recedere, antequam vel interficiantur, vel capiantur.
Sic dixit, neque Jovis flexit mentem hæc dicens:
Hectori enim ejus animus volebat *hujus diei* gloriam præbere.
Alii interim circa alias pugnam pugnabant portas:
Difficile vero me hæc, Deum tanquam, omnia proloqui;
Undiquaque enim circa murum excitatus eſt immane-ardens ignis,
Lapideum: Argivi autem, mœſti licet, neceſſitate
Pro navibus pugnabant; Dii vero triſtes-erant animo
Omnes, quotquot Danais in prœlio favebant.
Commiſerunt autem Lapithæ pugnam & prælium:
Tum utique Pirithoi filius, fortis Polypœtes,
Haſta-percuſſit Damaſum per galeam æreis-munitam-malis;
Neque ærea galea prohibuit; ſed penitus
Cuſpis ærea perrupit os; cerebrumque
Intus totum fœdatum eſt; domuitque ipſum ardentem:
Deinde vero Pylonem & Ormenum interfecit.
Filium item Antimachi Leonteus, ramus Martis,
Hippomachum percuſſit haſta, ad balteum aſſecutus.
Deinde autem ex vagina extracto enſe acuto,
Antiphatem quidem primum, impetu facto per turbam,
Percuſſit cominus, atque is ſupinus ſolo alliſus eſt:
Tum dein Menonem, & Iamenum, & Oreſtem,

Omnes alios-ſuper-alios admovit terræ almæ.
Dum ii hos interfectos-ſpoliabant armis coruſcis,
Interea Polydamantem & Hectorem juvenes ſequebantur,
Qui plurimi & fortiſſimi erant, ardebantque maxime
Murumque perrumpere, & incendere igne naves:
Hi tamen adhuc anxie-deliberabant, ſtantes ad foſſam:
Augurium enim ipſis ſupervenit tranſire cupientibus,
Aquila altivolans, ad ſiniſtram copias dividens,
Cruentatum ſerpentem geſtans unguibus immanem,
Vivum, adhuc palpitantem; necdum *is* oblitus erat pugnæ;
Percuſſit enim ipſam tenentem ad pectus, prope collum,
Contortus retro; Illa autem a ſe demiſit in terram,
Dolens angoribus, mediumque dejecit in agmen:
Ipſaque clangens avolavit flatibus venti.
Trojani vero cohorruerunt, ut viderunt maculoſum ſerpentem
Jacentem in mediis, Jovis portentum Ægiochi.
Ac tum quidem Polydamas audacem Hectorem allocutus eſt aſtans;
Hector, ſemper quidem fere me increpas in concionibus,
Quanquam recte monentem: uti quidem nequaquam par eſt,
Civis qui ſit, præter *rectum* dicere, neque in concilio,
Neque unquam in bello, ſed tuam potentiam ſemper augere.
Nunc autem rurſus proloquar, ut mihi videntur eſſe optima.
Ne eamus cum Danais pugnaturi de navibus:
Sic enim eventurum puto, ſi quidem vere
Trojanis hoc augurium advenit tranſire cupientibus,
Aquila altivolans, ad ſiniſtram copias dividens,
Cruentatum ſerpentem portans unguibus immanem,
Vivum: citoque demiſit, antequam ad caros nidos perveniſſet,
Neque effecit portans ut daret pullis ſuis:
Sic nos, etiamſi portas & murum Achivorum
Perruperimus robore magno, ceſſerintque Achivi;
Non fauſte a navibus revertemur per eaſdem vias:
Multos enim Trojanorum relinquemus, quos quidem Achivi
Ære interfecerint pugnantes pro navibus.
Hac certe interpretatione reſponderit augur, qui vere animo
Peritus ſit prodigiorum, & ei paruerint populi.
Hunc autem torve intuitus allocutus eſt pugnam-expedite-ciens
Polydama, tu quidem non jam mihi grata hæc dicis: (Hector;
Noſti & aliam ſententiam meliorem hac excogitare.
Sin autem revera jam hanc ſerio dicis,
Utique tibi jam Dii mentem ademerunt ipſi:
Qui jubes Jovis quidem altitonantis obliviſci
Conſiliorum, quæ mihi ipſe promiſit & annuit.
Tu vero *me* alitibus alas-expandentibus jubes
Parere; quos minime moror, neque curo,
Sive ad dextram vadant, ad auroramque ſolemque,
Sive ad ſiniſtram iſti, ad occaſum obſcurum.

Nos vero magni Jovis pareamus consilio,
Qui omnibus mortalibus & immortalibus imperat.
Unum augurium *est* præstantissimum, pugnare pro patria.
Cur tu times pugnam & prælium?
Etsi enim alii circum-occidamur omnes,
Naves ad Argivorum; tibi tamen non timor est pereundi:
Non enim tibi *est* cor impetus-hostium-manens, neque pugnax.
Si vero tu a pugna abstinebis, vel aliquem alium
Dehortatione-deceptum verbis avertes a prælio;
Statim mea hasta percussus animam amittes.
Ita fatus præcessit; hi autem una sequebantur,
Clamore immenso; insuperque Jupiter gaudens-fulmine
Excitavit ab Idæis montibus venti procellam,
Quæ recta naves-versus pulverem ferebat; atque Achivorum
Molliebat animum, Trojanis vero & Hectori gloriam dabat:
Hujus utique prodigiis confisi atque robore *suo*,
Perfringere magnum murum Achivorum tentabant.
Pinnas quidem turrium convellebant, & demoliebantur propugna-cula,
Crepidinesque prominentes vectibus-labefactabant, quas Achivi
Primas in terra posuerant, ut essent stabilimina turrium.
Has illi convellebant, sperabantque murum Achivorum
Se perrupturos: nondum tamen Danai cedebant de via;
Sed illi scutis bubulis præmunientes propugnacula,
Percutiebant ex ipsis hostes murum subeuntes.
Ambo interea Ajaces hortantes in turribus
Quaquaversum itabant, robur excitantes Achivorum:
Alium *scilicet* blandis, alium duris verbis
Increpabant, quemcunque omnino pugnam-remittentem vidissent;
O amici, Argivorum quique eximius, quique mediocris,
Quique deterior; quandoquidem non omnes similes
Viri in bello; nunc est opus omnibus:
Et vero ipsi hoc nimirum cognoscitis; ne quis retro
Vertatur ad naves, *Hectori* minitanti auscultans:
Sed ulterius procedite, & invicem hortamini,
Si forsan Jupiter det Olympius fulgurator,
Pugnam cum repulerimus, hostes ad urbem persequi.
Sic illi ante alios clamantes, pugnam excitabant Achivorum.
Horum autem, sicut flocculi nivis cadunt crebri
Die hiberno, quando orsus est providus Jupiter
Ningere hominibus, ostentans sua tela;
Sopitis vero ventis fundit constanter, donec operuerit
Celsorum montium vertices & cacumina summa,
Et campos florentes, & hominum pinguia culta;
Et super maris cani funduntur portubusque & littoribus,
Fluctus autem eos adventans prohibet, aliaque omnia
Operiuntur desuper, quum ingruat Jovis imber:
Sic horum utrinque lapides volitabant crebri,

Hi quidem in Trojanos, illi autem a Trojanis in Achivos
Jaculantibus: Murum autem ſupra totum ſtrepitus ortus eſt.
Haudquaquam tamen tunc Trojani & illuſtris Hector
Muri perrupiſſent portas & longum vectem,
Niſi filium ſuum Sarpedona providus Jupiter
Excitaſſet in Argivos, leonem veluti in boves cornibus-camuros.
Statim vero clypeum quidem ante *ſe* ferebat undique æquale,
Pulchrum, æneum, lamina-ductili-tectum: quod faber
Ductili-artificio-fecerat, intus vero pelles-bubulas conſuerat ſpiſſas,
Aureis virgis perpetuis circa orbem:
Hoc utique ille ante *ſe* objecto, duas haſtas vibrans
Perrexit ire, ſicut leo in-montibus-nutritus, qui indigus
Diu fuerit carnium, jubet autem ipſum animus magnus,
Oves tentaturum, etiam ad bene-munitam caulam ire:
Etſi enim invenerit illic paſtores viros
Cum canibus & haſtis cuſtodiam-agentes circa oves,
Haud tamen re-non-tentata ſuſtinet a ſtabulo pelli;
Sed is aut rapuit inſiliens, aut & ipſe
Vulneratus eſt inter primos veloci ex manu jaculo:
Sic tunc divinum Sarpedonem animus impulit
Murum invadere, perque rumpere propugnacula.
Statim autem Glaucum allocutus eſt, filium Hippolochi;
Glauce, curnam nos honoribus affecti-ſumus maxime,
Sedeque, carnibuſque, & plenis poculis,
In Lycia, omnes autem, deos tanquam, *nos* aſpiciunt,
Et agri-portionem poſſidemus magnam Xanthi ad ripas,
Amœnam, vitifero ſolo & frugifero?
Quamobrem nunc oportet, Lycios inter primos exiſtentes,
Stare, & pugnæ ardenti intereſſe;
Ut aliquis ſic dicat Lyciorum bene-armatorum:
Nequaquam inglorii Lyciam adminiſtrant
Noſtri reges, edunt que pingues oves,
Vinumque eximium, dulce: verum utique & robur *iis eſt*
Præſtans, quandoquidem Lycios inter primos pugnant.
O amice; ſi quidem enim, bello hoc evitato,
Perpetuo porro eſſemus experteſque ſenii immortaleſque
Futuri, nec ipſe quidem inter primos pugnarem,
Neque te mitterem pugnam in glorioſam:
Nunc vero, (nihilominus quippe fata inſtant mortis
Plurima, quæ non licet effugere hominem, neque evitare,)
Eamus; vel-alicui gloriam dabimus, vel aliquis nobis.
Sic dixit: neque Glaucus averſus eſt, neque non-obſecutus eſt.
Hi itaque recta ibant Lyciorum magnam gentem ducentes.
Hos autem conſpicatus cohorruit filius Petei Meneſtheus:
Hujus enim jam ad turrim ibant, malum ferentes.
Circumſpexit autem per agmen Achivorum, ſi quem videre-poſſet
Ductorum, qui ſibi malum a ſocils arceret:

Animad-

Animadvertit autem Ajaces duos prælii insatiabiles
Stantes, Teucrumque modo e tentorio profectum
Prope: sed nullo modo ei licebat, si clamaret, exaudiri:
Tantus enim strepitus erat: sonitusque ad cœlum perveniebat,
Percussorum scutorumque & setis-equinis-comantium galearum,
Et portarum: Ad omnes enim accesserant; *hastesque* ad ipsas
Stantes nitebantur vi perruptas ingredi.
Statim itaque ad Ajacem misit præconem Thootem;
I, nobilis Thoota, currens Ajaces voca,
Ambos quidem potius: hoc enim longe optimum omnium
Esset, nam mox hic fiet gravis cædes:
Huc enim magna-mole-feruntur Lyciorum ductores, qui & antea
Magno-impetu irruere-solent in acribus pugnis:
Si vero ipsis etiam illic labor & certamen ortum est,
At saltem solus veniat Telamonius fortis Ajax,
Et eum Teucer simul sequatur, arcuum peritus.
Sic dixit; neque ei præco non-obsecutus est, ut audivit;
Perrexit autem currere præter murum Achivorum ære-loricato-
Stetitque juxta Ajaces profectus, statimque allocutus est; (rum:
Ajaces, Argivorum ductores ære-loricatorum,
Efflagitat *vos* Petei Jovis-alumni charus filius
Illuc ire, ut laboris vel paululum participes sitis:
Ambo quidem potius: hoc enim longe optimum omnium
Esset, nam mox ibi fiet gravis cædes;
Illuc enim magna-mole-feruntur Lyciorum ductores, qui & antea
Magno impetu irruere-solent in acribus pugnis:
Si vero & hic etiam bellum & certamen ortum est,
At saltem solus veniat Telamonius fortis Ajax,
Et eum Teucer simul sequatur, arcuum peritus.
Sic dixit: neque non-obsecutus est magnus Telamonius Ajax.
Statim Oïlidem verbis alatis allocutus est;
Ajax, vos quidem hic, tu & fortis Lycomedes,
Stantes, Danaos excitate ad fortiter pugnandum:
Sed ego illuc ibo, & interero pugnæ:
Protinus autem revertar, postquam bene ipsis auxiliatus fuero:
Sic utique fatus abiit Telamonius Ajax,
Et cum eo Teucer ibat frater & eodem-patre-natus:
Una cum istis vero Pandion Teucri ferebat curvos arcus.
Quando Menesthei magnanimi ad turrim venerunt,
Murum intra euntes, laborantibus utique supervenerunt.
Quippe ad pinnas ascendebant, obscuro turbini similes,
Fortes Lyciorum ductores atque principes:
Congressi sunt autem ad pugnandum ex-adverso, ortusque est cla-
Ajax vero primus Telamonius virum interfecit (mor
Sarpedonis socium, Epiclem magnanimum,
Saxo aspero percussum, quod murum intra
Jacebat magnum ad pinnam summum: neque id facile

Manibusamabablis ſuſtuliſſet vir, ne ætate quidem maxime florens;
Quales nunc homines ſunt: ille vero ex alto immiſit ſublatum;
Perrupitque quatuor-conos-habentem galeam, oſſaque confregit
Omnia ſimul capitis; is autem urinatori ſimilis,
Decidit ab excelſa turri, liquitque oſſa anima.
Teucer vero Glaucum, fortem filium Hippolochi,
Sagitta, irruentem percuſſit ex muro alto,
Qua vidit nudatum brachium; ceſſareque fecit a pugna.
Retro itaque a muro deſiliit latens, ut ne quis Achivorum
Vulneratum videret, & inſultaret verbis.
Sarpedoni autem dolor fuit, propter Glaucum abeuntem,
Protinus ut animadvertit; attamen non oblitus eſt pugnæ;
Sed is Theſtoridem Alcmaonem haſta aſſecutus
Vulneravit, extraxitque haſtam: ille autem ſecutus haſtam, cecidit
Pronus, circaque ipſum ſonitum-dedere arma varia ære.
Sarpedon vero pinnam prehenſam manibus robuſtis,
Trahebat, illa autem ſecuta eſt tota prorſus; & deſuper
Murus nudatus eſt, multiſque fecit viam.
Illum vero Ajax & Teucer ſimul-aſſecuti, hic quidem ſagitta
Percuſſit lorum circa pectora ſplendidum
Clypei ingentis; ſed Jupiter fata arcuit
A filio ſuo, ne navium ad puppes interficeretur.
Ajax autem clypeum percuſſit inſiliens; atque penitus
Tranſiit haſta, aſpereque-repulit ipſum ardentem.
Ceſſit itaque paululum a propugnaculo, neque is *tamen* in-totum
Receſſit, quoniam ei animus ſperabat gloriam reportare.
Adhortatus eſt autem divinos converſus Lycios;
O Lycii, quid ita remittitis impetuoſam fortitudinem?
Difficile autem mihi eſt, etiam fortiſſimo exiſtenti,
Soli, cum *murum* perruperim, facere ad naves aditum:
Sed una-ſequimini: Multorum utique opus melius.
Sic dixit: Illi autem regis reveriti adhortationem,
Validius incubuerunt conſiliarium circa regem.
Argivi autem ex-altera-parte corroborabant phalangas
Murum intra, magnum quippe ipſis obtulit ſe opus.
Neque enim fortiſſimi Lycii, Danaorum poterant
Muro rupto facere ad naves viam:
Neque unquam bellatores Danai Lycios poterant
A muro retro repellere, poſtquam primum acceſſiſſent.
Sed ſicut de finibus duo viri contendunt,
Menſuras in manibus tenentes, communi in arvo,
Qui utique exiguo in loco litigant de ſuo jure:
Sic quidem hos diſtinebant pinnæ; hi autem ſuper ipſis
Cædebant alii-aliorum circa pectora bubula-pelle-factos
Clypeos rotundos, parmaſque leves.
Multi autem vulnerabantur corpus ſævo ære,
Sive cui verſo terga nudarentur

Pugnantium; multi item penitus per clypeum ipſum.
Ubique vero turres & pinnæ ſanguine virorum
Perfuſæ-erant utrinque a Trojanis & Achivis.
Sed ne ſic quidem poterant in fugam vertere Achivos:
Sed ſe ita habebant, ut lances mulier lanificio-victum-quæritans
Quæ ſtateram tenens & lanam, utrinque appendit (juſta,
Exæquans, ut liberis tenuem mercedem ferat.
Sic quidem horum æqualiter pugna intendebatur bellumque;
Uſque dum tandem Jupiter gloriam ſuperiorem Hectori daret
Priamidæ, qui primus irrupit murum Achivorum:
Clamavit autem intentiſſima-voce Trojanis vociferans;
Ingruite, equum-domitores Tröes: perrumpite autem murum
Argivorum, & navibus immittite immane-ardentem ignem.
Sic dixit incitans: illi autem auribus omnes audiverunt,
Rectaque irruebant in murum frequentes: Iique deinde
Pinnas aſcendebant, acutas haſtas tenentes.
Hector vero correptum lapidem ferebat, qui portas
Stabat ante, extremus, craſſus; & deſuper
Acutus erat: quem ne duo quidem viri ex populo fortiſſimi
Facile in plauſtrum a ſolo movere poſſent,
Quales nunc homines ſunt: ille vero ipſum facile vibrabat etiam
Hunc *ſcilicet* ei levem reddiderat Saturni filius verſuti. (ſolus:
Sicut autem quando opilio facile portat vellus arietis,
Manu prehenſum altera, exiguumque ipſum pondus urget:
Sic Hector recta in tabulas ferebat lapidem ſublatum,
Quæ portas muniebant valde ſpiſſe coagmentatas,
Biſores, altas: duo autem intus vectes
Firmabant invicem-tranſverſi, una vero clavis accommodata-erat.
Stetit vero valde prope profectus, & adnixus percuſſit medias,
Firmiter divaricatis-cruribus-ſtans; ne ei imbelle telum eſſet:
Rupitque ambos cardines: cecidit autem lapis intro
Magno pondere, immane vero circa portæ crepuerunt: neque vectes
Suſtinuerunt, tabulæ vero diſruptæ ſunt alio alia,
Lapidis ex impetu: Inſiliit autem illuſtris Hector,
Noctι veloci ſimilis aſpectu: fulgebatque ære
Terribili, quo indutus erat circa corpus: duas autem manibus
Haſtas tenebat: Haud quis illum inhibere-potuiſſet occurrens,
Præter deos, quando inſiliit in portas; igne vero oculi ardebant.
Hortabatur autem Trojanos converſus ad agmen,
Murum tranſcendere: Illi autem hortanti paruerunt:
Protinuſque alii quidem murum tranſcenderunt, alii vero per ipſas
Affabre-factas infundebantur portas: Danai autem diffugerunt
Naves ad cavas: tumultuſque vehemens conſecutus eſt.

Pugnae.